

Giới thiệu Kí Ức Về Một Thiên Thần

Thông minh, xinh xắn lại xuất thân trong gia đình khá giả nhưng cuộc sống của cô chưa từng được như những nàng tiểu thư khác.

Một mình cô phải trải qua nỗi đau mất người thân từ khi còn nhỏ.

Cô lạnh lẽo giấu anh trai về bí mật năng lực mang trong người. Thậm chí khi đến tối, giấc mơ mà cô mơ đến cũng không giống những người thường. Những giấc mơ của cô, tràn ngập hình ảnh của một Thiên thần...

Cô gái kiên cường ấy dần tập cách làm quen với các sự lạ. Cuộc đời cô bình lặng trôi qua...

Cho đến khi...

Hắn xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiên thần trong giấc chiêm bao

Những hình ảnh như có không ấy lại hiện lên...

Có lúc vụt thoáng qua như một cơn gió, mờ mờ ảo ảo...

Có lúc chậm như thời gian ngưng đọng, rõ ràng đến từng chi tiết...

Vẫn là đôi cánh trắng muốt ấy...

Vẫn là chiếc áo choàng màu mây ấy...

Cảm xúc đó lại dâng trào. Một cảm giác thân thuộc đến lạ...

Izu tiến lại gần. Chiếc áo choàng phủ hết gần nửa khuôn mặt chàng trai ấy. Chỉ còn thấy cái cằm thanh tú, đôi môi ngậm ngừng, mấp máy như đang muốn nói điều gì đó. Cố nhìn cho rõ mặt anh ta, tay cô đưa lên lại gần khuôn mặt ấy...

Nhưng...

Một lần nữa... tất cả bỗng chốc vụt tan biến như chưa từng tồn tại...

- Này, khoan đã, aaa...

Izu giật mình mở to mắt, choàng tỉnh sau cơn mộng mị kéo dài. Cô nhăn trán:

- Ghét thật, vẫn lại là giấc mơ quái quỷ ấy!

Cô chưa bao giờ thoát được khỏi giấc mộng kì quái này. Từ nhỏ cho đến lớn, hễ cứ nhắm mắt lại là cô lại thấy hình ảnh đó - một thiên thần. Bên vai anh ta lúc nào cũng kè kè một tiểu tinh linh nho nhỏ. Nó thì cô nhìn được rõ ràng. Trông nó như đứa con nít khoảng chừng hai đến ba tuổi, da trắng mất to, đôi tai nhón nhọn được phủ một lớp lông màu cam mềm như lông mao dựng trên đầu. Tóc cũng màu cam và chiếc đuôi giống như đuôi hồ ly cũng màu cam nốt. Hai bên cái má phúng phính của nó mỗi bên còn có thêm hai vết bớt hình nhon như chiếc răng nanh, cổ thì đeo một sợi dây chuyền nanh sói, trông người không ra người mà cáo cũng không ra cáo. Những giấc mơ cũng không phải khi nào cũng đồng nhất. Có lúc thì cô thấy người đó đang ngồi thư thái trên một tán cây cao ngất trăng. Có lúc cô lại thấy hắn đang ân cần chăm sóc cho một cô gái xinh đẹp ăn mặc theo lối cổ xưa. Có lúc thì ngồi lau tới lau lui hai thanh kiếm trông khá đẹp mắt... Cứ thế, hắn liên tục quấy nhiễu những giấc mơ của cô. Nhiều lúc cô chỉ muốn nhào đến túm lấy gấu thiên thần kia mà hét:

- Này! Tôi không cần biết anh là ai. Nhưng có giỏi thì ra ngoài này đường đường chính chính mà gặp nhau nói chuyện. Còn không thì làm ơn làm phúc biến khỏi giấc mơ của tôi ngay và luôn giùm cái!

Izu cũng chẳng bao giờ gặp ác mộng cả, cũng bởi vì lí do này đây. Cô thờ dài, vói tay bật sáng chiếc điện thoại. Mới có năm giờ hai phút sáng. Gã thiên thần ấy làm báo thức tốt chán. Giấc mơ kết thúc là vừa đúng giờ dậy. Vươn vai vài cái sáng khoái, Izu bước xuống giường đi đánh răng rửa mặt rồi dùng bữa điểm tâm đơn giản: hai lát sandwich, một ít bơ đậu phộng cùng với một hộp sữa tươi vị dâu. Cả ngôi biệt thự ba tầng xinh đẹp rộng thênh thang này lại chẳng có lấy một người giúp việc. Có chăng cũng chỉ là một chị làm vườn và... năm chú chó beagle vừa to vừa hung dữ. Mọi việc nhà đều do Izu đảm nhiệm hết. Không phải cô không có điều kiện, mà là do cô thích tự tay mình quản xuyến mọi việc. Anh trai cô đã phải bù đầu bù cổ với chuyện điều hành

công ty rồi, cô cũng muốn bản thân có một chút hữu ích trong cái nhà này.

Izu với tay lấy bộ đồng phục trắng tinh đã được ủi kĩ treo trên giá xuống, cẩn thận mặc vào rồi ngắm nghía mình trong gương. Izu xinh xắn. Cực kì xinh xắn. Cô cũng biết mình xinh. Nhưng có một điều cô không thể lí giải được: càng lớn cô lại càng giống cô gái trong giấc mơ.

- Lẽ nào mình đẹp đến mức cả thiên thần cũng phải cảm nể?

Cô lẩm bẩm, rồi tự bật cười với câu hỏi của chính mình.

Cột gọn mái tóc vàng óng của mình lên, Izu hăm hở soạn cặp vở. Hôm nay là một ngày đặc biệt: ngày khai giảng cho năm học cuối cùng của cô tại trường Phổ thông Kokka.

Bước ra trước cổng nhà, một chiếc xế hộp đã đợi sẵn từ lúc nào. Rồi một người đàn ông trung niên mở sẵn cửa xe:

- Mời cô chủ!

Izu nhả mặt:

- Chú Toshi, cháu đã nói bao nhiêu lần là cháu thích đi bộ rồi mà! Nhà mình gần trường chứ có xa xôi gì đâu!

- Cô hiểu cho tôi cô chủ ơi! Cậu Daizu đã giao nhiệm vụ đưa đón cô cho tôi rồi. Tôi mà để cô cuộc bộ thì tôi mất việc chắc!

Nhìn vẻ khó xử trên khuôn mặt bác tài, Izu đành bất lực leo lên. Trước khi đi cũng không quên dặn chị làm vườn chốt kĩ cửa nẻo và giúp cô cho năm chú becgie ăn. Chiếc xe bóng loáng lăn bánh êm ru trên đường. Izu ngồi ngẩn ngơ nhớ về chuyện quá khứ, rồi lại nhớ đến anh Daizu. Anh trai lúc nào cũng vậy, vẫn xem cô như con nít. Người ta cũng mười bảy tuổi rồi chứ ít ỏi gì nữa, bẽ gầy được sừng trâu luôn ấy chứ chẳng chơi. Úc thì cũng có một chút, nhưng dù sao cô cũng cảm thấy thật ảm áp. Cha mẹ gặp tai nạn mất sớm từ lúc cô còn bé xíu. Khi ấy cô mới lên bảy, còn anh Daizu vừa tròn mười hai. Để cứu lấy sản nghiệp của cha mẹ, Daizu sẵn sàng bỏ học, và với sự giúp đỡ không nhỏ của người thư kí đáng tin cậy dưới quyền người cha quá cố, anh chuyên tâm làm quen với việc kinh doanh. Mặt khác, Daizu đành phải giấu nhẹm chuyện cái chết của hai người, âm thầm điều khiển cả tập đoàn qua e-mail bằng tài khoản của cha. Thật may mắn vì Daizu có tố chất thông minh thiên bẩm, việc kinh doanh diễn ra hết sức tốt đẹp nên cả tập đoàn không ai mảy may nghi ngờ gì về việc một thằng nhóc đang quản lí tất cả. Đến lúc họ phát hiện ra sự thật thì Daizu đã lớn và đủ vững chắc để ngồi vào cái ghế Tổng giám đốc tập đoàn. Bây giờ thì hai anh em nhà Haru: Daizu Haru và Izu Haru, đã không còn phải lo lắng gì về mặt kinh tế nữa rồi.

Đã mười năm trôi qua kể từ ngày Daizu thay mặt cha mẹ dân thân vào thương trường. Mười năm phải đối mặt với không ít sự đầu đá, lừa lọc, các mảnh khoque và cả sự giả tạo của giới kinh doanh khiến anh mệt mỏi đến mức chẳng buồn nghĩ đến chuyện yêu đương nữa. Thế giới của anh bây giờ chỉ thu bé lại bằng cô em gái thông minh xinh xắn. Anh sợ lỡ có chuyện gì xảy ra cho cô thì đến anh cũng gục ngã mất. Anh lo cô thiếu thốn cái này cái kia. Lo cô mặc cảm, lo cô buồn phiền,... Thế nên có nhiều lúc anh chăm sóc Izu hơi thái quá, nhưng Izu luôn hiểu rằng onii-chan của mình thật sự muốn tìm mọi cách để bù đắp sự thiếu thốn tình thương cha mẹ cho cô. Cô cũng thương anh lắm, và cô quyết định giấu nhẹm chuyện về giấc mơ của mình để bớt đi cho anh một nỗi bận tâm.

Su mới đăng truyện lần đầu thôi, mong mọi người ủng hộ, và có gì sai sót thì góp ý nhẹ nhàng chứ đừng ném đá Su tội con bé lém. Truyện lấy bối cảnh ở Tokyo nhưng Su sẽ thể hiện truyện gần gũi hơn. Có thể sẽ có những chi tiết giống hoặc khác với Nhật Bản, thôi thì dù sao cũng thể loại huyền huyền, cứ bỏ qua hết nhá!!! Ba chương đầu Su dành để giới thiệu Izu và trường học cùng hệ thống thi cử ở trường nên có thể tình tiết hơi khô cứng chút, nhưng về sau hứa hẹn sẽ có nhiều tình tiết thú vị hơn nhiều. Mong mọi người kiên trì theo dõi truyện thôi là Su vui lắm rồi ơ!!! *cười*

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kokka School

Chưa đầy mười lăm phút sau, chiếc xe đỗ xích trước cánh cổng trường học cấp ba thuộc hàng bề thế bậc nhất ở Tokyo này: KOKKA SCHOOL

Trường Kokka là một trong ba trường đào tạo nhân tài danh tiếng nhất cả nước. Trường có bề dày lịch sử kém hơn so với hai trường còn lại, tuy nhiên không vì vậy mà kém ưu thế, ngược lại còn có vẻ nhỉnh hơn về phương pháp giảng dạy hiện đại cùng hệ thống thi cử độc đáo. Cơ sở vật chất ở đây tuyệt cũng không phải hạng tầm thường. Nội chỉ cần nhìn tấm bảng tên trường mạ vàng to tướng và gara xe rộng đến mức đủ để chứa hàng nghìn chiếc xế hộp là hiểu. Cũng bởi phần lớn học sinh trong trường hầu hết đều thuộc hàng cậu ấm cô chiêu có xế hộp riêng, nên để bảo đảm về mặt an toàn, trường phải chia làn đường riêng cho xe chạy và làn đường riêng cho người đi bộ. Nói là đi bộ nhưng thật ra đa số là đi xuống từ xế hộp có tài xế riêng.

Hai bên các làn đường là hàng cây xanh xum xuê cùng bãi cỏ rộng đến mướt mắt, thỉnh thoảng lại xen vài cái hòn non bộ vừa lớn vừa đẹp có nước chảy róc rách ngày đêm bất tận. Vô đến sân trường thì ôi thôi rộng ngút mắt. Những bồn hoa xanh đỏ tím vàng đủ loại đủ kiểu ngát hương khoe sắc. Chúng có ở khắp nơi: giữa sân trường, treo trên các lan can, ở hai bên hành lang,... được chăm bón cực kì tươi tốt. Phía bên phải ngôi trường là những tòa nhà lớn từ A đến C nối liền nhau.

Tòa A bao gồm các lớp từ A1 đến A3 các khối. Tòa B thì từ A4 đến A8. Còn tòa C thì từ A8 đến A12. Ở trường Kokka, các lớp học được phân chia theo lực học của mỗi cá nhân học sinh. Do đó đây A là dãy nhà của những học sinh ưu tú hàng đầu trong trường. Những phòng học ở đây, đặc biệt là các lớp thuộc A1, được nhà trường đầu tư mạnh về mặt cơ sở vật chất, dĩ nhiên áp lực học sẽ nặng nề hơn nhiều so với các lớp ở những dãy nhà còn lại. Dù vậy, hàng ngàn học sinh vẫn nuôi nấng ước mơ được bước chân vào tòa nhà đầy hứa hẹn này để xây dựng nền tảng cho tương lai.

Đi sang bên trái ngôi trường đến khi nào cảm thấy mỏi chân thì bạn sẽ thấy một toà nhà cực lớn. Đây là tòa D gồm mười hai tầng chứa các khu vực hoạt động của tất cả Câu lạc bộ trong trường. Nơi đây được đầu tư rất kĩ càng nhằm nuôi dưỡng và thúc đẩy ước mơ của mọi học sinh, thế nên nó còn được gọi bằng một cái tên thật ngọt ngào: Dream house. Bên phải Dream house là một hệ thống siêu thị không nhỏ, nhằm phục vụ cho sở thích mua sắm, đồng thời giúp giáo viên và học sinh ở lại kí túc xá tiết kiệm thời gian ra ngoài mua thức ăn.

Vào sâu hơn nữa, các toà nhà lần lượt hiện ra: Nhà sách, thư viện, canteen,...và cả toà văn phòng "đầu não" của trường nữa. Trong cùng là Kí túc xá đạt chuẩn khách sạn năm sao dành cho các học sinh muốn ở lại trường.

Mới tờ mờ sáng mà học sinh đã sớm tíu tít khắp sân trường: trên các ghế đá, bồn hoa, canteen,... cả trong các lớp học cũng không ít. Lúc này, trên hành lang của toà nhà C, bóng dáng mảnh mai của Izu đang nhẹ nhàng rảo bước. Áo váy liền nhau trắng tinh như cánh thiên nga, điểm chút viền đen cá tính nơi gấu váy. Chiếc nơ bôn to đính trước ngực khẽ lắc lư theo nhịp bước.

Mái tóc vàng óng ả của cô được cột cao ngạo xoã xuống từ đỉnh đầu. Vài lọn tóc mái nhẹ nhàng tung bay. Nước da trắng trẻo thuần khiết. Dáng vẻ khoan thai nhẹ nhàng bước đi tựa con gió. Đôi bàn tay nhỏ nhắn thon gọn ôm khư khư quyển sách màu nâu dây cột. Khuôn mặt cô còn khả ái hơn cả tượng tượng: đôi mắt to đen láy, trong trẻo lấp lánh như pha lê, chiếc mũi cao thanh tú, còn đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng như trái cherry chín. Có vẻ như cô đang trở thành tâm điểm trên quảng trường này.

Chẳng cần nói gì về ngoại hình của cô, nội chi nhìn bộ đồng phục trắng tinh ấy thôi là học sinh nơi đây có chuyện đề bàn rồi. Đây là bộ đồng phục được thiết kế đặc biệt cho lớp học ưu tú bậc nhất của trường này: 12A1. Bộ đồng phục 12A1 nữ là một chiếc áo liền váy. Bên ngoài là chiếc áo khoác không tay lửng tới giữa lưng, khiến cho tay áo từ bên trong lộ ra ngoài, ôm gọn đến tận khuỷu tay cô gái. Phần váy được xếp li ngay ngắn, cuối vạt có vài đường viền đen chạy ngang nổi bật, kết hợp với mái tóc cột cao càng khiến Izu trở nên chín chắn, trưởng thành và cực kì quyến rũ.

Không chỉ là thành viên của 12A1, Izu còn đặc biệt nổi bật với những danh hiệu cực kì vinh dự: cô vừa là lớp trưởng của 12A1, kiêm luôn cả chức Hội trưởng Hội học sinh. Cô luôn đạt được thành tích cao sau mỗi kì thi, trong các hoạt động của nhà trường. Các vụ lộn xộn trong trường cũng được cô xử lí triệt để và đặc biệt là luôn xuất hiện đúng lúc. Vì thế, chẳng ai có thể phản đối về việc Izu tuy nhỏ hơn nhưng lại giữ những chức vụ trọng yếu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hệ thống thi PE

Kokka School là trường học nổi tiếng nhờ phương pháp giáo dục hiện đại cùng hệ thống thi Passing Examination (PE) cực kì độc đáo. Đây là kì thi dành cho từng cá nhân học sinh. Vượt qua kì thi này cho phép học sinh vượt lớp. Số lượng câu hỏi không giới hạn. Hình thức thi là trắc nghiệm. Trong mức thời gian quy định 180 phút, thí sinh trả lời được càng nhiều câu đúng thì số điểm càng cao. Mỗi câu trả lời tương ứng với 10 điểm chuẩn. Mỗi câu có mười đáp án nhằm tránh trường hợp học sinh lách luật chọn bừa mãi một loại đáp án. Có nhiều mức điểm để học sinh có thể "nhảy lớp":

+ Đạt 700 điểm: từ lớp thường lên A1 (Nếu đã là A1 thì vẫn giữ nguyên), đồng thời đạt danh hiệu Good Student (GS).

+Đạt 1000 điểm: có thể vượt khối trên (vượt trong phạm vi từ A4 đến A8 khối trên, do vượt được PE thì không thể xếp vào các lớp cuối ở toà C, cũng chưa đủ tiêu chuẩn vào các lớp tuyến toà A). Những trường hợp này sẽ được nhận danh hiệu Excellent Student(EX).

+ Đạt 1500 điểm: có thể vượt lên A1 khối trên, và đạt được danh hiệu cực kì vinh dự Special Student (SS hay Double S).

+Đạt 1800 điểm: vẫn vượt A1 khối trên, nhưng danh hiệu thuộc hàng đặc biệt cao quý và vinh dự bậc nhất: Super Special Student(SSS hay Triple S), đồng thời SSS sẽ nhận được những đặc quyền riêng khác mà không học sinh nào ngoài họ có được.

Độ khó của các câu hỏi cũng ngày càng tăng:

+50 câu đầu vẫn thuộc dạng cơ bản.

+50 câu tiếp theo mang cấp độ khó của trường.

+ Từ câu 101 đến 150 mang cấp độ khó quốc gia.

+ Từ câu 151 trở đi đã mang tầm vóc quốc tế rồi.

Nội dung thi rất rộng, bao gồm cả lý thuyết lẫn thực hành của tất cả các môn học (trừ thể dục nhé) Thời gian thi lại quá gắt gao, thế nên khoảng cách

giữa các danh hiệu là không nhỏ. Nếu học sinh thi PE mà làm bài dưới 300 điểm sẽ lập tức phải thi lại tất cả các môn cùng khối, nếu không đạt nửa thì có nguy cơ bị hạ lớp (với khối 10 thì hạ xuống A12), tệ hơn nữa có thể bị đuổi học. Thế nên các học sinh phải thật cân nhắc khi quyết định đăng kí tham gia PE. PE có thể được mở bất cứ lúc nào, chỉ cần khoảng thời gian một ngày sau khi có học sinh đăng kí. Khi thi, thí sinh sẽ được đưa vào một không gian phòng thi ảo cùng với ba giám thị canh thi, một màn hình 3D phẳng rộng bốn mét trước bức giảng. Câu hỏi thi chạy trên đây. Thí sinh chỉ việc nhấn nút đáp án trên bàn (A, B, C,...) là màn hình tự động bảo lưu kết quả và chuyển sang câu hỏi kế tiếp. Điều đặc biệt là thí sinh không có cơ hội làm lại câu đã qua nên càng cần phải cân trọng khi lựa chọn đáp án.

Bút và giấy nháp, máy tính... tất cả đều được giám thị canh thi phân phát đủ cả. Không gian thi đặc biệt này được truyền hình ảnh hết qua camera đặc dụng của nhà trường, vậy nên đừng ai mong giờ trò gian lận. Gian lận ở Kokka School nếu bị bắt gặp, chắc chắn sẽ bị hạ lớp và hạ hạnh kiểm. Tiếp tục tái phạm thì 99% là bị "gửi trả về nơi sản xuất".

Qua được PE đã khó, giữ được thành tựu càng khó hơn. Khi vượt lớp như thế, tất nhiên số lượng, nội dung bài học cùng tốc độ giảng bài cũng đổi khác. Chưa kể là môi trường, bạn bè và giáo viên cũng thay đổi. Khó khăn là cho các ES, SS, SSS. Bài học từ đầu năm đến lúc họ chuyển tới ở lớp mới sẽ được photo cho họ mang về nhà tự nghiên cứu. Nếu học sinh theo không kịp giáo trình, tất sẽ bị hạ lớp tùy theo mức độ của từng người.

Mặc dù Kokka school đặt ra nhiều mức danh hiệu như thế, nhưng trên thực tế thì chưa một học sinh nào chạm tay được vào ba chữ S sáng chói ấy. SSS - cái danh hiệu tận trên chín tầng mây mà ngay cả các học sinh A1 còn không dám mơ tới, thậm chí nhà trường đặt làm chỉ cái danh hiệu hão huyền mà tụi nó chắc tới hơn 90% là cả hiệu trưởng cũng không có khả năng đạt được. Một phút mỗi câu, đối với các môn học bài thì còn rảnh, gặp những môn tính toán thì cho dù sức mạnh niềm tin có được buff đến cực điểm thì cơ hội thành công cũng chỉ mập mờ ở con số không mà thôi. Vậy nên, mặc cho danh hiệu SSS có vinh dự đến đâu, được ưu đãi ra sao, cũng chẳng ai quan tâm đến sự tồn tại của nó. Ở đây, SS là cao quý nhất rồi. Cả ngôi trường vài ngàn học sinh như thế, mà số lượng SS cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, như thế cũng đủ biết rằng, sự phân đầu của các SS không hề đơn giản.

Lúc này, bình minh ló dạng. Không gian đã sáng sủa hơn nhiều. Vài tia nắng ban mai chiếu xuyên qua khung kính chạy dọc theo lan can phía ngoài hành lang, hắt lên chiếc huy hiệu màu bạc kim được khắc nổi hai chữ SS trên ngực trái Izu, tạo ra những tia sáng óng ánh thật nổi bật.

Vâng! Izu là một trong các SS hiếm hoi của ngôi trường Kokka danh tiếng này!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kỳ Tích xuất hiện

Từ năm học lớp 10, Izu đã rất cố gắng để vượt lên tới 11A1 với số điểm ấn tượng 1610. Sự nỗ lực của cô, vẻ bề ngoài đáng yêu xinh xắn, cùng tính tình hòa đồng năng động đã khiến cho các anh chị 11A1 yêu mến giao chúc Lớp trưởng, thầy cô tin tưởng giao luôn cả ghế Hội trưởng Hội học sinh, cùng với bao sự tin nhiệm làm cô không khỏi tự hào và thật sự hài lòng về bản thân của mình. Cô yêu cuộc sống của chính mình bây giờ, và cô không bao giờ tưởng được rằng, chẳng bao lâu nữa, có kẻ nào đó sẽ đến và làm rối tung mọi thứ, đảo lộn cả cuộc sống êm đẹp của cô lên.

- Izu-san ới, ai lớp diu, huyết huyết...

- Em chào chị ạ!

- Izu-san ới nhìn qua đây này...

- Izu-san xinh đẹp tình iu của ta ới đi đâu thế nàng?

- Izu-san ới...

- Izu...

Cứ thế, những tiếng gọi í ới vang khắp hành lang nơi Izu đi ngang. Cô chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, hoặc đáp lại vài câu xã giao. Cô đang mãi suy nghĩ về cuộc nói chuyện tối hôm qua với cô Nao - giáo viên chủ nhiệm của 11A1 năm ngoái và bây giờ tiếp tục là 12A1. Izu khẽ nhún mày, lăm lăm

- Nó thật sự xảy ra rồi sao?

Tối hôm trước, tại căn phòng được trang trí cực kì dễ thương của Izu...

Mặc chiếc áo hai dây đơn giản cùng chiếc quần đùi jean cá tính, Izu nằm thành thoi vừa đung đưa cái chân trắng muốt, vừa lướt facebook. Bỗng tin nhắn của cô Nao báo tới:

- Chào em, Izu-chan!

Izu vội gõ phím trả lời:

- Dạ, Nao-sensei, em chào cô ạ!
- Ukm... Mai là khai giảng rồi. Em lại làm lớp trưởng nhé. Cô thấy lớp quý em lắm!
- Vâng ạ, em sẽ cố gắng.
- Mà nè Izu-chan, cô gửi em danh sách các học sinh mới vào lớp ta nè, em coi thêm vào danh sách của lớp nhé!
- Ủa... bữa cô đưa rồi mà cô, không lẽ lại có thêm học sinh mới hả cô?

A1 ở các khối là những lớp dễ có biến động nhất bởi hệ thống thi cử PE và luật vượt lớp hạ lớp của nhà trường. Thế nên việc thỉnh thoảng có mem mới cũng là điều bình thường.

- Phải rồi em! Có hai nam sinh. Họ là bạn của nhau từ thời thơ ấu lận. Cả học cũng nhất nhất phải học cùng nhau cơ. Họ vào gấp quá nên còn chưa kịp làm hình thẻ nữa. Đây cô gửi trước thông tin sơ yếu lý lịch cho em nhé!

Tưởng chỉ có như thế, nhưng một lát sau, bỗng cô Nao lại nhắn tiếp một tin:

- Izu-chan à... Năm nay em cố lên nhé! Hai cậu học sinh mới này... không tầm thường chút nào đâu.

Izu thoáng ngạc nhiên. Biết nhau cũng lâu rồi, đâu phải cô Nao không biết tính cách của Izu, sao tự nhiên lại dặn như thế nhỉ? Ngần người một lúc, rồi cô cũng nhắn lại:

- Dạ, học sinh A1 ai cũng giỏi hết á, em sẽ cố gắng hết sức ạ!

Có vẻ cô Nao hơi ngập ngừng một chút, rồi tiếp:

- Izu-chan à... họ... bằng tuổi em đó!

Izu sững sốt.

“Wào! Hai SS lận sao? Căng à nha!”

Dù cũng có chút bất ngờ, nhưng Izu là ai chứ. Hơn nữa việc A1 tiếp nhận SS cũng không phải lần đầu tiên. Izu liếm nhẹ cánh môi, gõ phím:

- Wao! Lớp có thêm hai nhân tài như thế thì quá tốt rồi. Em cũng là SS... và em nhất định sẽ không để thua kém đâu.

Cô Nao thoáng im lặng một chút, rồi bắt chợt tiết lộ:

- Em biết không, lí do mà đến bây giờ cô mới có danh sách về hai em ấy... là do... đó là hai học sinh mới chuyển trường, đến lúc biết về PE, họ liền đăng kí. Sau đó mới được thêm vào danh sách lớp ta...

Izu tròn mắt, mặc dù cô biết chắc GVCN còn lâu mới thấy được đôi mắt tròn xoe của cô lúc đó:

- Họ...biết PE từ khi nào vậy cô?
- Hai hôm trước... và ngay hôm sau họ thi! - Cô Nao kết luận xanh rờn.

“Ồi trời!”

Izu bỗng cảm thấy hoa mắt. Gì chứ? Một ngày? Một ngày thì ôn được cái gì chứ? Quyền thi PE mỗi người chỉ có một lần trong năm, hai người đó không hề ngần ngại sử dụng ngay, vậy mà lại đạt được cái danh hiệu mà biết bao người học đến trễ vì trót vầy cả bao nhiêu lâu cũng không với tới nổi. Nếu không phải đã trải qua PE một lần, thì chắc chắn Izu đã nghi ngờ sự giám thị của trường trong kì thi cá nhân này!!!

- Vậy mà... hai bạn ấy lại đạt cả SS sao cô?

Lại một thoáng im lặng, sau đó dòng tin nhắn của cô Nao lại hiện lên:

- Izu-chan, cô nói cái này không phải để em nản đâu, nhưng em cần phải biết, số điểm hai người họ đạt được, là tròn 2000. Họ... là SSS...

"Oanh" một tiếng, Izu rớt từ trên giường xuống đất. Mãi mới lồm cồm bò lên nổi. Cô như không tin được vào mắt mình nữa.

- Hơn thế, Izu-chan, họ End khi còn dư khoảng 5 phút. Khi được hỏi tại sao không tiếp tục, thì nhận được cùng một câu trả lời: “Vì 2000 điểm là đẹp rồi ạ.”

Izu ơi, em đâu rồi? Em có ổn không đây?

- Vâng em ổn, em biết rồi cô. Em sẽ cố gắng hết mức có thể! - Izu vội trả lời.

- Vậy thì tốt rồi! Em nhớ ngủ sớm mai lên trường nhận lớp nhé!

- Vâng ạ! Cảm ơn cô, Nao-sensei!

Kết thúc cuộc hội thoại, Izu đóng laptop, lẩm bầm:

- Năm nay mệt rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Ki Úc Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kẻ đáng ghét mang bộ mặt thiên thần

Trở lại với buổi sáng ngày khai trường.

Izu một tay vẫn ôm khư khư quyển sách, trên vai mang chiếc giỏ đựng vài quyển sổ, đồ dùng học tập và một vài vật dụng cần thiết của mình. Cô vòng ra hướng chiếc cầu thang nhỏ dẫn ra phía sau các tòa nhà. Trường rất rộng, lại không thiếu ghế đá bồn hoa cho học sinh ngồi, nên khu vực này hầu như rất vắng vẻ. Izu hơi ngại về việc phải trở thành tâm điểm của quá nhiều người nên mới chọn đi lối này.

Con đường ở đây chỉ nhỏ thôi, nhưng được lát đá rất sạch sẽ. Nó cách tường một đoạn đủ để dư chỗ làm một hàng bông đủ màu sắc rộng chừng nửa mét trông rất dễ thương. Bên còn lại là thảm cỏ xanh mướt và hàng cây anh đào đương kì nở rộ tỏa bóng mát rượi.

Izu vừa đi vừa suy nghĩ mông lung. Cô cảm thấy rất tò mò về hai mem mới thuộc tầng lớp quái vật này. Có lẽ bình thường họ phải lo học đữ lắm ý. Xem nào, như vậy thì tất sẽ có hai cái "đít chai" trên mặt. Mà học nhiều thì sẽ chẳng có thời gian chăm sóc cho bản thân đâu. Có khi nào lại là hai tên môi thâm, lưng gù, tóc tai bù xù không? Izu suýt nữa bật cười với chính mình. Nhưng dù sao đi nữa thì họ vẫn là những người rất đáng nể. Cô nhất định sẽ học hỏi thêm kinh nghiệm của họ, nhưng tất nhiên sẽ không hành hạ bản thân quá mức đâu. Hơn thế nữa, cô muốn...

- Á aa...

"Bịch"...

Izu ngã sòng xoài trên mặt đất. Cô vừa nhăn nhó vừa lồm cồm bò dậy. Cũng may là cỏ dày và mềm nên cô không bị trầy xước gì. Nhét hết những quyển sổ bị rơi ra ngoài vào giỏ, phùi sạch cuốn sách dày cộm kia, Izu quay ngoắt lại 180 độ nhìn cái thứ vừa ngáng chân mình. Và rồi mắt cô lập tức tóe lửa khi thấy hình ảnh ấy: một kẻ nào đó đang thân nhiên nằm dài trên bãi cỏ. Quyển vở của hắn vẫn úp lên mặt. Tay kê dưới đầu. Cặp và một bịch bánh mochi thì quăng lán lóc một bên. Hắn... hoàn toàn không hề hay biết chuyện "tốt" gì mà hắn vừa gây ra cho cô.

- Nè, cậu kia, dậy mau! Sao lại nằm ở đây ngủ hả?

-...

- Nè... ê...

"Viu"...

Vài phút nhẹ nhàng trôi qua. Không có tiếng gì khác ngoài tiếng gió lượn qua kẽ lá.

- Cái tên kia, có dậy ngay cho bà không thì bảo? - Bắt đầu bật chế độ nổi cáu.

Vài cánh hoa mỏng manh bị gió thổi rời khỏi cành, khẽ lượn lờ chao đảo vài cái chuẩn bị đáp xuống thảm cỏ. Khi ấy cũng là lúc Izu đứng dậy định ra tống cho cái tên-dám-bơ-Haru-tiểu-thư một đạp thì cô kịp thấy hắn khẽ trở mình. Tay hắn lăn lên quyển vở trước mặt mà nhấc lên. Tay kia chống xuống đất nhấc lưng dậy một cách lười biếng.

- Ra là cũng biết sợ bổn tiểu thư...

Chữ "à" còn chưa kịp thoát ra khỏi cửa miệng thì Izu đã sững sờ khi vừa thấy rõ chân diện của chàng nam sinh nọ.

Mái tóc màu bạch kim óng ánh của hắn phủ dày đến tận sát mí mắt, rồi ôm gọn theo khuôn mặt trái xoan đầy khả ái, chạm xuống tới cổ áo. Đôi mắt ấy bị chói khẽ nheo lại, ẩn hiện cái màu hổ phách trong suốt cuốn hút đến lạ. Đôi lông mày đẹp như được vẽ bằng một loại mực Nho bất hoại. Chiếc mũi cao thanh tú, đôi môi ánh lên chút hồng đang mở hé, cùng chiếc áo được khoác hờ hững, một bên còn bị tuột xuống tận khuỷu tay ấy, càng khiến cho

đáng vẻ của chàng trai mang sắc thái quyến rũ đến mức cả Izu cũng phải ngẩn người. Trong đầu cô, một nhận xét liền được não bộ đưa ra ngay tức thì:

"Một gương mặt... thiên thần!"

- Đừng làm phiền khi người khác đang nghỉ ngơi chứ!

- ... H... hả? - Izu chớp mắt vài cái, chưa kịp trở về với thực tại.

- Muốn nghỉ thì tự kiếm chỗ khác mà nghỉ. Hết toang toảng lên như thế có thấy đẹp mắt hơn chút nào không?

WTF? Hắn đang nhử mày? Hắn đang khó chịu với mình sao? Gì thế này? Cứ như mình mới là kẻ tội đồ ấy!!!

- Nghỉ nghỉ con khi nhà cậu! Cậu ngáng chân làm tôi ngã suýt hòng hết cả sách vở mà còn nói thế hả?

- Chẳng phải cậu tự đá vào chân tôi trước sao? Tôi còn chưa thèm truy cứu đấy! - Hắn đáp trả ngay tức khắc.

Izu tức nghẹn họng. Qua miệng hắn một câu thôi là mọi lỗi lầm tự nhiên một mình cô gánh hết.

- Gì chứ? Ai cho cậu nằm lên cỏ của nhà trường mà còn rảnh cái. Tôi là Hội trưởng Hội học sinh đó nhé, cẩn thận tôi ghi tội là lên gò à!!!

Lông mày chàng trai chột giần ra. Trong ánh mắt thoáng hiện vẻ châm chọc:

- Vậy đi trên cỏ thì được sao Hội trưởng?

- O...

Izu giật mình nhìn xuống chân. Lần này thì cô đúng là tội đồ thật rồi. Chẳng biết trong lúc suy nghĩ linh tinh kiểu gì, cô lạc chân bước lên thảm cỏ hời nào không hay. Ngượng chín mặt, nhưng Izu vẫn cố ra uy:

- Cùng lắm thì tôi tố cả hai chứ sợ gì! Tôi là do vô tình vi phạm thôi, còn cậu rõ ràng là hữu ý rồi. Để xem coi lúc đó tội ai nặng hơn thì biết!

Chàng trai vẫn ung dung khoác lại chiếc áo, mặt không đổi sắc:

- Vậy ư? Một học sinh mới vô trường ngày đầu tiên chưa rõ hết nội quy, và một Hội trưởng Hội học sinh nắm luật như lòng bàn tay cùng xâm phạm bãi cỏ nhà trường. Ủầy, khó nghĩ quá, chẳng biết ai tội nặng hơn nữa!

Vừa nói hắn vừa thông thả quơ tay với lấy chiếc cặp và bịch mochi, thả một cái vào miệng quay lưng đi trước ánh mắt như tóe lửa của Izu. Mãi đến lúc hắn đi được khoảng chục mét thì tiếng hét mới thoát ra được khỏi cổ họng cô:

- CẬU ĐỘI ĐÁY! TÔI NHẤT ĐỊNH KHÔNG THA CHO CẬU ĐÂU!!!

Nghe tiếng cô, chàng trai dừng bước, quay đầu lại hướng ánh mắt hờ hững về phía cô, miệng còn cắn một chiếc mochi chưa kịp nhai:

- Tùy cậu!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nụ cười tỏa nắng

Bước vội qua con đường trải đá, Izu tay bấu chặt quyền sách, gương mặt hằm hằm vẫn chưa hết vẻ âm ỉ. Cô vừa đi vừa rửa cho quý tha ma bất cái tên đáng ghét mới dám bắt cô đi. Rồi cô nhìn xuống quyền sách. Nó dày lắm, nhưng cầm rất chắc tay. Bìa sách cứng màu nâu. Chất liệu giấy thì không chê vào đâu được.

Trên góc có một chữ kí bằng tay khá thanh thoát. Giữa bìa sách được khắc vài chữ nổi màu vàng bóng loáng: THIÊN VĂN HỌC.

- Chắc, lớp mình lại có thành phần đọc cái thể loại sách cao siêu như vậy sao?

Izu lẩm bầm. Ban nãy cô có việc đi ngang qua tòa nhà C. Bất chợt có một cô bé xinh xắn có mái tóc màu xanh biển ở khối Mười chạy lại, nhờ cô chuyển quyền sách tới Sal Tian ở 12A1 giùm.

- Sal Tian! Cái tên nghe lạ quá! Chắc là mem mới rồi... Mem mới... Có khi nào...

Ánh mắt Izu chợt sáng lên.

“Có khi nào là một trong hai SSS vừa mới chuyển đến không?”

- Cần thận...

- Ôi da...!!!

"Bịch"...

Izu nhăn mặt. Cô vừa bắt cần va vào người nào đó khiến cho cặp bàn tọa của cô bị nện xuống đất đau điếng.

Cái ngày quái gì vậy không biết nữa? Mới sáng sớm mà gặp toàn cái chuyện âm tào địa phủ gì đâu không!

Izu vừa định mở miệng gắt thì bỗng đâu một bàn tay thon gọn lịch lãm đã đưa đến trước mặt cô từ lúc nào. Izu ngược lên thì lập tức bắt gặp một đôi mắt bằng bạc thần bí đẹp đến huyền ảo đang nhìn cô lo lắng:

- Thật xin lỗi! Tôi bất cẩn quá! Cậu không sao chứ?

Choáng. Izu choáng váng. Phải mất tới tận năm giây. Giây thứ sáu cô mới trở về với thực tại. Ôi cao xanh ơi! Thiên lý... Ông có còn thiên lý nữa không vậy? Trên đời này lại có đứa con trai trắng đến vậy ư? Hấn trắng một cách hoàn hảo. Hấn trắng một cách không tì vết. Hấn trắng đến mức không thể trắng hơn được nữa, khiến cho người luôn tự tin về ngoại hình của mình như Izu cũng cảm thấy có chút ghen tị. Mái tóc màu xám tro của hắn dày đến mức hơi xù lên vô tổ chức, vài lọn tóc mái loã xỏa qua trán, nhưng không vì thế mà làm giảm được nét cuốn hút trên gương mặt thập phần thanh tú ấy.

- Anou... Tôi... thật lòng xin lỗi mà. Cũng tại tôi mãi đọc sách không chịu nhìn đường...

- Kh... Không sao đâu! Tôi ổn mà! Không phải lỗi của cậu đâu! Tôi cũng lo nghĩ linh tinh nên không để ý xung quanh...

Izu vội đáp. Có vẻ ban nãy cô im lặng hơi lâu nên chàng trai hiểu nhầm cô định ăn vạ thì phải.

Nghe cô nói thế, chàng trai khẽ nở nụ cười. Trong đôi mắt bằng bạc ấy thoáng ẩn hiện một thứ ánh sáng ấm áp đến mức Izu cứ ngỡ mặt trời đang chiếu nắng xuống tận đây vậy.

- Thế thì tốt quá rồi! Tôi đỡ cậu dậy nhé!

Thoáng ngần ngừ một chút, cuối cùng Izu cũng quyết định đưa tay ra đỡ chàng trai đỡ lấy.

Bàn tay ấy...

Mềm mại, dịu dàng, và ấm áp...

Hơn bất cứ bàn tay nào khác trên đời...

Không chút thô ráp. Cũng không rịn mồ hôi như nhiều đứa con trai mà cô biết.

Trong đôi mắt chân thành của chàng trai toát lên vẻ thánh thiện lấp lánh nơi đáy mắt, khiến cô chẳng còn tâm trạng gì mà trách cứ được nữa.

"Con cóc này, từ bao giờ mà mày trở nên háo sắc như vậy chứ! Mà cái tên nam sinh này nữa, không biết hắn đã đốn ngã bao nhiêu trái tim con gái rồi!!!"

Izu thàn than thở.

Ngẩn ngơ một lúc, bỗng đôi mắt Izu sáng lên:

- Á... Đồng phục trắng... Cậu... cùng lớp với tớ sao?

Chàng trai thoáng ngạc nhiên nhìn xuống bộ trang phục của mình, một tay kéo kéo cái tà áo:

- Cái này hả? Nhà trường gửi bưu phẩm cho tớ. Ra là ở đây chia lớp theo đồng phục sao?

- Không hẳn! Chỉ có 12A1 là khác như vậy thôi! Cậu không biết sao?

- Ờ... Ừm! Tôi mới chuyển trường, chẳng biết gì ráo. Ờ... Quyền sách...

Bắt chợt chàng trai hướng ánh mắt về quyển sách màu nâu còn nằm dưới chân Izu. Cô gái vội vàng nhặt lên phủi cát sạch sẽ.

- Trời ạ! Sách người ta mà để rớt lên rớt xuống hai ba trận vậy. Phù! May mà chưa sao. Lỡ rách thì kì cục lắm ý! Ừ mà... quyển sách thế nào cơ?

- Quyền sách... của tớ!

Izu ngăn người một lúc, rồi tròn mắt:

- Ế! Của cậu á?

- Ừm. Em gái tớ nhờ chuyển gửi phải không? Con bé học lớp Mười có mái tóc màu biển cột hai bên đó.

- Vậy thì đúng rồi! Ra cậu là Sal Tian sao? - Izu vừa nói vừa trả cuốn sách về tay khổ chủ.

- Rất vui được gặp cậu. Sal Tian là tên tớ!

Chàng trai lại cười. Trời ạ! Cái tên này... Hắn có biết rằng nụ cười của hắn có thể gây chết người không chứ.

Bất chợt ánh mắt Izu lại loé sáng như chợt nhớ ra điều gì:

- Tian-san này... Cậu... là SSS... có phải không?

- Cậu có thể gọi tớ là Sal. À mà... SSS... là gì vậy? - Sal tròn mắt ngó ngàng.

Tên nam sinh này... dù có là học sinh mới vô trường, cũng không cần phải mù thông tin đến mức như thế chứ!!!

Tuy vậy, Izu vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Là viết tắt của cụm từ Super Special Student, chỉ những học sinh đã vượt qua kì thi PE với số điểm từ 1800 trở lên đó. Cậu đã thi PE phải không?

- À à, chuyện đó á hả! Ra là vượt mốc đó thì gọi là SSS sao? Ha ha, tớ chả để ý nữa. Thôi kệ đi. Tớ đang định về lớp. Cậu đi với tớ nhé!

Vừa nói Sal vừa luồn tay vô mớ tóc dày của mình gãi gãi. Izu cười méo xệch. Cô bắt đầu nghi ngờ suy đoán của mình. Có lí nào Triple S lại là một con gà mờ như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tóc dài bạch kim! Náo loạn 12A12!!!

Cùng giờ đó, tại một quảng hành lang ở tòa nhà C, cụ thể là quảng hành lang ngay trước cửa lớp 12A12 nằm trên lầu ba, một nam sinh cực điển trai với style lạ mắt đang đứng mơ màng ngắm cảnh sân trường phía dưới, trên tai còn gắn chiếc tai nghe sợi mảnh màu đen cá tính, điện thoại gắn với tai nghe được để trong túi quần.

Chàng trai không hề biết rằng anh đang trở thành tâm điểm của các nữ sinh 12A12 với ngoại hình khá ấn tượng của mình:

Dáng người cao dong dỏng. Làn da trắng đến mức muốn hòa quyện luôn vào không gian ở đó, càng hợp hơn với bộ đồng phục áo khoác đen quần đen của các lớp thường. Mái tóc bạch kim để xõa dài qua cả thắt lưng, vốn đã sáng lại càng sáng lấp lánh hơn dưới ánh bình minh. Đôi mắt bằng bạc đẹp đến mức màng đang cụp xuống ngắm sân trường. Chiếc mũi cao thanh tú. Cả cái miệng trông cũng thật khả ái. Nói chung là chẳng có gì để chê ở chàng trai này cả.

Lúc này, từ cửa lớp của 12A12, có một nam sinh quần áo chỉnh tề, tóc tai gọn gàng đang tiến về phía chàng trai.

- Chào cậu! Tớ là Takashima Takumi, lớp phó kỉ luật của 12A12. Cậu có thể gọi tớ là Takumi - san! - Nam sinh đạt chuẩn "thanh niên nghiêm túc của năm" mỉm cười lên tiếng.

Chàng trai tóc bạch kim ngạc nhiên giương đôi mắt ngơ ngác nhìn Takumi khiến hắn khẽ giật mình.

"Ôi trời! Thằng này mà là con gái thì chắc mình đồ chổng gọng rồi!"

Takumi đằng hắng vài cái, cố lấy lại bình tĩnh, rồi anh chỉ tay vào tai mình ý bảo đối phương tháo tai nghe.

- Không sao! Có gì cậu cứ nói! Điện thoại tớ còn chưa bật nguồn mà!

Chưa bật nguồn? Thế đưa nào nãy giờ đứng nghe nhạc như đúng rồi? Thằng này đùa mình chắc?

Takumi cười méo xệch:

- Vậy cậu mang tai nghe làm gì vậy?

- Jun nói là làm như vậy trông tớ rất hút gái! - Chàng trai hồn nhiên đáp.

Takumi dở khóc dở cười. Không những hút gái mà còn hút cả trai nữa. Chẳng biết đứa nào xúi không biết.

- Thôi giờ vô vấn đề chính nhé! Tớ có xem qua danh sách lớp bữa trước, cậu là mem mới phải không?

-Ồ! Tớ là Tian Dara, học sinh chuyển trường!

- Thế thì đúng rồi! Chào mừng cậu đến với Kokka School nhé! Mà nè, lớp mình dù là A12, nhưng không phải lớp quậy quơ gì đâu, chỉ là lực học kém người ta một chút thôi nên cậu đừng lo lắng gì nhé, dù gì cũng là học sinh trường điểm mà! Vậy nên... kỉ luật vẫn phải thực hiện tốt...

Dara vừa nghe vừa ngoan ngoãn gật đầu. Takumi hài lòng, tiếp:

- Mà xui nữa là Giáo viên chủ nhiệm vào lớp rồi, sẽ không hay chút nào nếu... - Takumi bỗng ngừng lại liếc mắt về phía cổ của Dara - Nếu cậu không đeo cà vạt.

Dara ngạc nhiên nhìn xuống ngực mình, rồi ngẩng đầu nhìn sang Takumi, rồi lại nhìn xuống..

Bất giác la toáng lên:

- Trời ạ! Cái tên quỷ sứ Mochi! Chỉ toàn lo cho nhóc Sal, không thèm đoái hoài gì đến ta mới để ta quên đồ thể này đây...

Takumi suýt bật cười, rõ ràng là mình quên mà lại đi đổ thừa cho người ta.

- Chưa hết đâu! Cả tóc của cậu nữa! Nó thật sự đâu có hợp với học sinh chúng ta phải không nào? Vậy nên thay mặt cả lớp, tớ mong cậu thực hiện đúng với kỉ luật của nhà trường nhé!

Dara ngượng ngịu gãi đầu, cười trừ:

- Tớ hiểu rồi Takumi - san, bây giờ tớ sẽ xuống mua cà vạt liền đây. Còn chuyện mái tóc của tớ thì...

Bất giác chàng trai ghé sát lại gần Takumi, đôi môi tất nụ cười, giọng trầm đến đáng sợ, và dưới ánh mắt bàng bạc ấy lóe lên tia hàn quang rợn người:

- Không đến lượt người quản đâu!

Một quãng lặng thoáng qua...

- Cậu... cậu nói gì vậy... Dara - san? - Mãi một lúc Takumi mới lắp bắp được vài chữ. Trong đầu vẫn ngớ ngẩn ngẩn chưa bắt kịp tình huống.

Có phải mình tưởng tượng ra không vậy? Đôi mắt ấy vừa rồi còn rất thân thiện mà! Sao có thể thay đổi nhanh như vậy chứ!

Chàng trai tóc bạch kim lại cười tươi rói như chưa có chuyện gì xảy ra:

- Vậy nha! Takumi - san, cậu có thể an tâm về lớp rồi!

Takumi cố nặn nụ cười, nhưng càng cười lại càng gượng gạo, tay chân tự nhiên mất lực dần mà chẳng hiểu tại sao:

- À... ờ... được rồi, tớ vào... vào đây!

Trong khoảnh khắc cậu lớp phó quay đầu định đi về phía cửa lớp, bên tai vẫn kịp nghe loáng thoáng vài âm sắc đáng sợ:

- Đừng có dại mà đặt luật lệ cho ta nữa nhé!

Takumi tội nghiệp lùi thui về lớp, càng tội nghiệp hơn khi vừa vào đến lớp đã bị tụi con gái xông tới hội đồng không thương tiếc:

- Takumi đáng ghét, dám làm khó Bạch hoàng tử của tụi này hả?

- Takumi - kun, ông chán sống rồi chắc...

- Bộ ông định biến người ta trở thành cái tên nhảm chán như ông á hả?

- Mãi hả buri, bỏ nha...

Từng âm thanh vọng ra, càng ngày càng lớn. Quãng hành lang ngay chỗ 12A12 bỗng chốc nháo nhào. Dara chép miệng:

- Tội nghiệp, không biết làm gì để nhiều người ghét vậy không biết? Chắc tại bình thường siết ki luật gắt gao quá đây mà!

- Anh Dara!!!

Chưa kịp nói dứt câu, bỗng đâu có tiếng gọi.

Nói chính xác hơn là tiếng hét.

Hét toáng. Như xé toạc cả tiếng ồn trong lớp kia, khiến nguyên lớp 12A12 phải giật mình ngừng lại ngó ra ngoài xem đứa nào mới sáng mà đã ồn ào đến vậy. Để rồi tất cả phải há hốc mồm...

“Vũ”.

Tiếng bước chân chạy mà nhẹ như tiếng gió...

Chỉ kịp thấy một bóng dáng mảnh mai vụt qua...

Đôi chân xinh đẹp khẽ điểm một cái, tung người trong không trung. Mái tóc xanh như nước ấy cũng theo đà tung bay trong gió...

Kịp thấy cả làn da trắng muốt không tí vết...

Đôi tay thon thả với những ngón tay nhỏ nhắn ấy đưa ra, trong tích tắc...

Ôm chầm lấy Dara...

Mái tóc bạch kim và xanh biển hòa quyện vào nhau...

Thế nhưng chàng trai không hề bị mất đà. Anh chỉ vừa nghiêng về sau một chút nương theo cô gái nhỏ rồi đứng vững lại ngay, cứ như việc này đã xảy ra quá quen thuộc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Búp bê brocon 10A6

- Jun-chan! Anh đang đứng trên lầu ba đó! Nguy hiểm lắm có biết không?

Dara khẽ gắt. Nhưng tiếng gắt của anh nhẹ nhàng và trêu mếu đến lạ. Cô bé chẳng những không sợ mà còn ngẩng mặt cười tươi rồi trả lời, giọng trong trẻo như tiếng chuông:

- Đòi nào anh lại để em ngã chứ! Lầu ba thì đã sao? Cỡ anh rớt từ chín tầng mây xuống còn chẳng trầy xước xít nào.

- Suyt! Bé miệng! Lộ cmn tẩy bây giờ! Mà Jun nè...

- Dạ? - Cô bé tròn xoe mắt.

- Em.. vẫn còn ngán hơn anh nhiều đấy!

- Hử? - Đôi mắt tròn xoe ấy chớp chớp vài cái ngơ ngác, rồi chợt nhìn xuống. Chân cô vẫn đồng đưa trong không trung, tay thì còn bá chặt cổ Dara. Cô bé vội thả tay ra, cười tinh nghịch:

- Hi hi! Không phải tại em đâu! Tại anh cao quá chứ bộ!

Dara mỉm cười đưa tay cốc nhẹ đầu Jun một cái:

- Con bé này! Dám cãi anh hả? Mà sao lại gọi như thế! Ở đây thì phải gọi là oni-chan chứ!

- Ủ nhỉ! Em quên bég mắt!

Jun vẫn hồn nhiên cười toét miệng mà không hề lưu ý gì về phía lớp 12A12. Những ánh mắt soi mói. Những lời bàn tán. Vì chẳng ai nghe được cuộc hội thoại ở ngoài kia nên ai cũng đoán già đoán non về lai lịch của cô gái nọ. Dù không muốn thừa nhận, nhưng rõ ràng là ai cũng thấy được điều này: Nhỏ đó thật sự quá xinh đi!

Mái tóc dày xanh mượt một màu của biển, dài qua eo. Đôi mắt to, trong suốt như pha lê, và cũng cùng màu với mái tóc. Nhìn vào đôi mắt ấy, tự nhiên ai cũng có cảm tưởng rằng, có một hồ nước mùa thu nho nhỏ ở trong đó vậy. Đôi môi của Jun thì mỏng thôi, nhưng nó chúm chím, nó đỏ tươi, lại hay cười khiến cho khuôn mặt ấy đã xinh lại còn xinh hơn. Bộ đồng phục xanh nhẹ một màu da trời, lại có rất nhiều ren. Ren ở cổ áo, hai bên cái tay áo phồng cũng có. Còn có ở gấu váy, dọc theo hai bên hàng khuy nữa. Mà Jun hợp với đồ ren lắm, nên bộ đồng phục cứ như làm riêng cho cô mặc vậy.

- Cha chà! Nhỏ nào thế kia? Vô ý vô tứ thế không biết!

- Hay là người yêu của hoàng tử?

- Chắc vậy rồi! Chắc! Xinh thế cơ mà!

- Tao cũng đẹp chán ấy chứ!

- Ồ, phải rồi! Đẹp đến mức ế nhệ ra!

- Mà công nhận nó đẹp thật chứ. Chẳng thấy tí son phấn nào mà vẫn xinh như búp bê!

- Khéo nó giặt giũ hoa khôi luôn ấy chứ!

- Không cần biết! Cũ đẹp hơn tao là tao ghét à!

Cứ thế, những lời bàn tán xì xào cứ râm ran trong lớp. Nãy giờ có không ít nữ sinh muốn ra bắt chuyện với chàng trai đẹp như hoàng tử trong chuyện cổ tích ấy, nhưng vẫn còn ngần ngại vì ngại trở thành cái gai trong mắt những nữ sinh còn lại. Bây giờ thì tự nhiên có con bé lạ hoặc lạ hươ nào không biết, tỉnh bơ như cây cơ lao tới ôm thân tượng, lại còn cười cười nói nói... Thật là đáng ghét quá mà!

Trở lại với cuộc nói chuyện của hai anh em nhà Tian...

- Cà vạt á? Em có mang theo dự phòng nè! Anh khỏi phải đi đâu xa!

- Oh! Thế thì tốt quá rồi! Nhưng mà anh không vui hơn xíu nào đâu!

- Ồ! Sao lại thế?

Dara xụ mặt:

- Anh biết thừa là em mang theo cà vạt để dự phòng cho cái đứa sinh sau đẻ muộn hơn anh mà dám giống anh như hai giọt nước!

- Hi hi! Thôi mà! Anh cũng là anh trai của em vậy!

Jun cười tươi tắn rồi mở dây kéo chiếc cặp nhỏ của mình lấy ra cái cà vạt màu đen bóng loáng mới tinh đưa cho Dara:

- Mà anh Sal có Mochi lo cho rồi thì cũng còn gì cho em lo nữa đâu. Hơn nữa hai anh ấy đã lên A1 nên chuyển qua đồng phục trắng hết rồi.

- Vậy nên mới tới lượt anh chứ gì? - Dara bắt nắn cầm lấy cà vạt.

- Không phải mà! - Jun cười khỏ - Ai em cũng lo hết á!

Dara không nói gì nữa. Anh lặng im chống tay lên lan can, đôi mắt nhìn xa xăm.

Chờ mãi mà không nghe Dara nói gì, Jun nhè nhẹ lắc lắc tay anh:

- Onii- chan, anh sao thế, đừng giận mà... nha... Cũng đừng giận anh Sal luôn nha...

Dara ngạc nhiên nhìn cô em gái. Rồi anh khẽ cười, đôi mắt ấm áp hơn bao giờ hết:

- Giận? Sal ư? Ai mà giận nó được chứ? Anh thương nó còn không hết nữa... Thân phận của nó, cái cách nó được sinh ra, cả cái nhiệm vụ quái quỷ mà nó phải gánh vác ngay từ lúc nó vừa chào đời nữa. Không thương nó, anh còn xứng đáng đứng trong trời đất này không đây?

Jun cúi mặt. Đôi mắt trong suốt xanh như mặt nước đang rung rung:

- Anh đừng nói nữa, em khóc bây giờ!

Dara tròng trành nhìn cô em gái:

- Em yên tâm đi! Anh xem Sal không khác gì em trai mình hết! Nếu có ai dám mở miệng nói Sal là Kẻ thế mạng, anh giết...

Dara vừa dứt câu, bàn tay đã phần lộ hiện ra vài tia sét chạy dọc theo các đường chỉ tay, phát ra những tiếng xẹt xẹt dù vẫn còn rất nhỏ.

- Thật vậy sao? Vậy em nói nhé, Sal Tian là Kẻ thế mạng. Đó là sứ mệnh không thể chối cãi của anh ấy ngay từ lúc sinh ra rồi... Ai cũng đều nghĩ như thế hết, phải không onii-chan?

Dara ngạc nhiên tròn mắt nhìn cô em gái, tuy miệng không nói gì nhưng trong đầu đang đặt dấu hỏi to tướng:

"Jun hôm nay làm sao vậy ta? Bình thường nó bênh Sal chăm chặt cơ mà, sao hôm nay lại...? Chắc lại định giờ trò gì đây!"

- Ai cũng nghĩ vậy, em không quan tâm. Nhưng nếu cả anh mà cũng nghĩ vậy, em... sẽ không thèm nói chuyện với anh nữa!

Nói xong, Jun quay phắt mặt đi. Dara cười khở. Con bé này thật biết cách dọa người ta mà.

- Em đang học lớp nào rồi? - Dara chuyển chủ đề.

- Em á! 10A6, ở tòa B đó anh. Đúng kế hoạch rồi nhé!

- Ủm... thì đúng... Nhưng anh chưa an tâm chút nào đâu... Một mình em ở đó như thế...

- Có sao đâu! Chẳng phải bên tòa C này anh cũng chỉ có một mình thôi sao?

- Anh khác! Em khác!

- Khác gì chứ? Ý anh muốn nói là em yếu phải không?

- Ý anh không phải thế! (Mặc dù đúng là em yếu hơn anh thật).

- Oh! Cái gì đấy? Anh mới nói cái gì đấy!

- Anh nói ý anh không phải thế!

- Không... Không phải câu đó. Cái câu anh lầm bầm đằng sau ấy.

Bốn con mắt nhìn nhau...

Trong đó có hai xanh, hai bạc...

Năm giây...

Rồi mười giây trôi qua...

Đôi mắt bạc khẽ chớp:

- Anh có gửi yêu cầu hôm qua rồi! Sẽ sớm có người xuống giúp em thôi!

- Anh đừng có đánh trống lảng!!! - Jun hét - Ủa mà ai xuống vậy anh?

- Em sẽ sớm biết thôi! - Dara đáp, lén quay mặt thờ phào.

- Thế à! - Jun chống tay lên lan can suy tư. Bỗng đôi mắt cô mở to - Có khi nào là Rashu không ta?

- Em nghĩ sao thế. Thằng đó mà dám lộ mặt xuống đây là anh đá cho bay ngược lên lại à!!!

Jun nghe thế, gật gù:

- Cũng đúng! Mà... tiếp theo anh tính làm gì đây?

Chàng trai mỉm cười:

- Tất nhiên là anh sẽ cố gắng để... không bị lên lớp. Anh phải trụ ở tòa C này mà!

- Học sinh trong trường mà nghe anh nói câu này chắc là tức chết đi!

Dara tăng lò, tiếp:

- Tuy vậy nhưng anh vẫn có cách bao quát cả cái trường từ vị trí này đấy! Em tin không? - Dara nhếch môi, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

- Anh đã nói thế, em không tin mà được sao? - Jun cười tinh nghịch - À anh nè...

- Hở???

- Sao cái cà vạt... anh cầm trên tay hoài vậy? Không đeo luôn đi, xiu vào lớp rồi đó!

-...

- Kìa, sao anh quay mặt đi vậy. Hình như trán anh ra mồ hôi hơi nhiều. Anh có sao không?

Lại một quãng lặng trôi qua...

- Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? - Dara lên tiếng hỏi, ánh mắt né Jun tận hai cây số.

- Onii-chan! Anh có bỏ ngay cái trò đánh trống lảng ấy đi không hả? - Jun hét đọt hai - Đừng có nói với em là anh không biết thất cà vạt nhé!!!

- Anh có thất bao giờ đâu mà biết!

- Vậy anh có biết anh bao nhiêu tuổi rồi không? - Vẫn hét.

- Tại không ai chỉ cho anh mà, có phải tại anh đâu! - Dara bắt đầu bật chế độ cãi ngang.

Jun có cảm giác như tai và mũi mình đang xì khói. Cuối cùng cô thở hắt ra:

- Em thua anh luôn rồi! Em chỉ anh một lần thôi đó. Ngó thấy sợ luôn hà!

Trong lớp...

- Aaa tình cảm chưa kìa...

- Tao không cam tâm đâu!

- Người yêu thì sao chứ. Đã là vợ đâu mà không cam tâm.

- Ồ ha. Mà nó học lớp nào nhỉ?

- Ai biết... Lát đứa nào theo coi coi nó học ở đâu.

- Ok! Để tao!

- Xong rồi đó, anh ngó!

- Hi hi! Cám ơn bé Jun nhiều!

Vừa nói chàng trai vừa cười nhăn nhó. Không hiểu sao khi thấy gương mặt đỏ của anh trai, Jun cứ có cảm giác mới bị cho ăn quả lừa.

- Onii-chan! Có nước trái cây ướp lạnh nè, anh uống không? - Jun rút chai nước cam từ trong cặp ra đưa cho Dara.

- Wow! Em mua hả? - Nhận lấy chai nước từ tay cô em gái, Dara mở ra nốc cái ực.

- Không có! Mochi làm cho em á. Cả anh Sal cũng có... A...

- Oh!!!

Jun giật mình vội đưa tay che miệng khi vừa kịp thấy gương mặt anh trai tối sầm.

- Hình như chỉ có mình anh là không c...

- Hahaha! Gần tới giờ khai lễ rồi đó anh. Chúc anh một ngày mới tốt lành! - Jun nhảy cẫng lên ghì cổ anh trai xuống hun cái chụt lên má rồi chạy biến.

... có...

Tội nghiệp Dara, lúc nói xong được hết câu thì mái tóc xanh mượt của cô em gái đã mất hút sau khúc cua xuống cầu thang. Chàng trai nhìn chai nước còn chưa kịp trả, lắc đầu, thở dài:

- Em với iếc gì, không đưa nào coi mình ra gì hết!

Brocon: hội chứng yêu anh (em) trai của mình quá mức bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hôm nay là ngày đầu tiên đi học

Tại hành lang tòa nhà A, hiện có một cặp nam thanh nữ tú đang rảo bước cùng nhau. Nam có mái tóc xám tro và khuôn mặt khả ái lúc nào cũng giữ nụ cười nhẹ nhàng thánh thiện trên môi, tay ôm hai quyển sách một đen một nâu. Nữ thì tóc vàng xinh xắn, vai mang chiếc giỏ màu hồng kiểu đáng trang nhã, vừa đi vừa nói chuyện với nam sinh bên cạnh.

- Sal-san, tại sao cậu lại chuyển trường vậy? - Izu lên tiếng hỏi.

- Vì cha của tớ muốn vậy thôi!

- Thế sao? Cậu chuyển như vậy bạn bè của cậu chắc cũng buồn lắm nhỉ?

Sal chớp nhẹ mắt:

- Bạn bè nào cơ?

- Bạn bè ở trường cũ của cậu đó!

- À! - Sal cười nhẹ - Tớ chẳng có bạn cũ gì đâu. Thực sự thì, nói bọn tớ là học sinh chuyển trường cũng không đúng lắm. Tớ, và anh em của tớ nữa, từ trước tới giờ không ai đến trường hết!

- Eh? Gì chứ? - Vậy cậu học thế nào được?

- À... Ừm... Để xem nào... Theo cách nói của loài người thì... Phải rồi! Giống như thuê gia sư vậy đó!

- Thuê gia sư? Cậu có đùa mình không đó? Gia sư thường chỉ là hỗ trợ, như thế thì sao theo được với bài giảng trong trường chứ!

Izu quá ngạc nhiên với cách giáo dục của nhà Tian, nên hoàn toàn không để ý gì đến câu nói lạ tai của Sal trước đó.

- Không sao đâu! Tớ theo được. Gia sư đúng là chỉ hỗ trợ thôi. Nhưng nếu biết cách học hợp lý thì... tự học thật ra cũng rất tốt!

Izu lén liếc Sal bằng ánh mắt kì dị. Trông hắn không có vẻ gì là đang nói xạo cả... Nhưng mà... Tự học? Nếu hắn đúng là SSS thật, vậy thì đúng là thiên tài rồi..

Còn cả anh em của hắn nữa... Nếu tự học mà vô được cái trường này... Chà! Căng đây! Hèn gì trong hồ sơ của hắn không hề ghi tên trường cũ.

- Còn bạn của cậu, bạn thời thơ ấu của cậu á, cũng chuyển qua đây phải không? Gia đình cậu ta đồng ý sao? - Izu hỏi dò. Theo đúng lí thì hai Triple S là bạn của nhau.

Sal bỗng im lặng, mắt nhìn xuống phía trước.

"Nè nè! Chắc rồi! Không phải hắn thật rồi! Mình biết ngay mà!"

Izu thở than.

- Cậu ấy ở với tớ! - Bất chợt Sal trả lời.

Izu tròn mắt:

- Ủa, vậy còn cha mẹ cậu ấy đâu?

Sal chớp mắt xuống, buông gọn:

- Mất lâu rồi!

Izu thoáng sững người. Bạn của Sal, cũng là người sẽ trở thành bạn cùng lớp với cô, có một hoàn cảnh cũng tương tự như cô vậy. Hơn ai hết, Izu hiểu

được nổi đau mất người thân nó thấm thía như thế nào.

- Cậu ấy cũng chẳng còn anh chị em nào khác. Thời gian đó, tớ đã rất cố gắng để làm bạn với cậu ta. Lúc đầu cũng có hơi khó khăn một chút, nhưng bây giờ, cậu ấy đã trở nên đáng yêu lắm rồi.

Nói đến câu cuối, gương mặt của Sal sáng lên nét cười rạng rỡ.

- Thế sao? Cậu làm tớ tò mò muốn gặp cậu ấy quá đi!

- Có khi cậu gặp rồi ấy chứ! - Sal cúi mặt cười nhẹ.

- Hà! - Izu tròn mắt - Ai cơ?

- Haha! Tớ đùa đấy!

Khóe miệng Izu khẽ giật giật. Cái tên này, sao cô cứ thấy hần hăm hăm làm sao ấy.

- Vậy ngoài ra cậu có còn bạn bè nào khác không?

Lắc đầu.

"Ái chà chà! Một kẻ bất hạnh tự kỉ lâu năm!"

Izu kết luận cái rụp.

Cố giấu đi vẻ thương cảm, Izu nhẹ nhàng quay sang hỏi:

- Vậy cậu có muốn kết thêm nhiều bạn hơn không?

Mắt sáng rõ. Gật đầu lia lịa.

- Được rồi! Tớ sẽ giúp cậu làm quen với lớp nhé!

- Cảm ơn! Izu-san, cậu tốt quá!

- Dù sao tớ cũng là lớp trưởng! Tớ phải giúp mem mới chứ! - Izu mỉm cười, không khỏi tự hào vì cảm thấy mình quá ư là thánh thiện đi.

Sal cũng cười. Một nụ cười đẹp mê hồn. Izu chép miệng.

"Đừng có mà cố quyến rũ bọn tiểu thư như thế. Chắc, nhưng mà lúc hần cười tốt nhất thì không nên nhìn. Cứ như đang bị lạc vào mê hồn trận vậy. Không biết lúc hần khóc thì như thế nào nhỉ? Có đẹp được như vậy không ta?"

Izu ngẩn ngơ tự hỏi. Cô chẳng hề biết rằng, câu hỏi của cô không hề có lời giải đáp, bởi lẽ:

Sal Tian là kẻ chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ khóc!

- Tới lớp mình rồi!

Hoàn toàn không khó để thấy được tấm bảng mang tên 12A12 rất lớn ở đằng xa. Đi qua tấm bảng ấy chừng chục mét là cánh cổng bằng gỗ cao bốn mét được khắc hoạ nhiều hoa văn rất nổi bật. Izu đưa tay đẩy cánh cửa. Một giảng đường rộng rãi hiện ra. Bàn ghế được sắp xếp theo kiểu bậc thang giúp học sinh dễ dàng quan sát giáo viên trên bục giảng. Ghế đều cùng một loại sa lông cao cấp. Bàn phủ một lớp vải cùng một lớp kiếng trông rất sang trọng. Trên bục giảng là một màn hình cỡ lớn đủ để bốn mươi lăm học sinh ở dưới có thể quan sát. Đèn điện sáng trưng. Máy lạnh mở suốt các buổi học. Nói chung là cơ sở vật chất ở đây không thể chê vào đâu được.

- Chào mọi người! - Izu cười tươi.

- A! Izu-chan tới rồi!

- Izu-chan! Ngày mới tốt lành nha!

- Xin chào lớp trưởng xinh đẹp!

Izu đẩy cửa rộng ra, để lộ đằng sau lưng cô là một nam sinh khá ái với nụ cười thường trực trên môi. Izu né ra một chút. Chà! Cũng đã đến lúc giới thiệu mem mới rồi!

- À! Giới thiệu với mọi người, đây là...

- Sal Tian, cậu tới rồi đó hả!
- Oa, Sal-san, nhớ tớ không? Hồi nãy mình có gặp nhau ở cổng trường đó!
- Còn tớ gặp cậu ở Canteen nè!
- Lúc sáng cậu có với giùm tớ quyển sách trên cái kệ cao ở thư viện đó nhớ không?
- Còn tớ nữa, lúc ở...

Cả lớp đồng loạt nhao nhao lên. Và thế là, nam có, nữ cũng có, từ trong lớp ủa ra, vây quanh hỏi han cậu học sinh mới đủ điều, hoàn toàn bỏ quên cô bé lớp trưởng đang đứng đó khóc dở cười. Tự nhiên Izu có cảm giác mình vừa cố làm chuyện thừa thãi thì phải. Cứ ngỡ hẳn là tên tự kỉ rụt rè khó giao tiếp nên mới ít bạn như thế... Nhưng theo tình hình hiện tại thì... cô chẳng có lí do nào mà nhúng tay vào nữa rồi. Izu khẽ thở dài, thông báo:

- Mười lăm phút nữa lớp mình xuống tập trung xếp hàng dự lễ khai giảng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Khi Mặt Trời làm bạn với Mặt Trăng

Vị trí ngồi của các học sinh trong lớp sớm đã được sắp xếp rồi. Chỉ cần dò tên mình trên các bảng tên dán ở mép bàn là có thể biết vị trí của bản thân trong năm học này ngay. Một bàn như thế gồm ba chỗ ngồi. Khoảng cách giữa các học sinh cũng rất thoải mái. Và thường thì khi vào năm học, mỗi bàn như thế sẽ tự lập thành nhóm học tập riêng.

- Ui! Năm nay lại ngồi ngay bàn đầu! Là bên trái á, càng dễ di chuyển.

Ánh mắt Izu vụt sáng. Bàn đầu là vị trí dễ theo dõi và nghe thầy cô giảng nhất. Mặc dù ngồi ở vị trí này sẽ khó để nói chuyện, làm việc riêng, trao đổi trong giờ kiểm tra, nhưng... Izu là ai chứ? Cô cần gì những cái đó!

Izu đảo mắt qua những bảng tên xung quanh và... cô suýt nữa đã reo lên khi thấy tên của Sal Tian chính ình bên mé phải bàn của mình. Có vẻ như cô Nao rất ưu ái Izu nên đã tạo điều kiện để cô lập nhóm bạn cùng tiến với Triple S.

Sal khó khăn lắm mới thoát được ra khỏi vòng người để tìm về chỗ của mình. Thực chất anh đến trường từ rất sớm nên đã biết chỗ ngồi rồi, sau đó cất cặp, rồi hăng hái xuống tham quan trường.

Anh nhìn sang bên cạnh, lẩm bẫm:

- Vẫn chưa lên lớp sao ta? Hay là bạn gì nhỉ?

Izu nghe thấy, cũng tò mò nhìn theo hướng ánh mắt chàng trai. Là vị trí ở giữa. Chiếc bảng tên in dòng chữ ngay ngắn: MOCHI YAN.

"Oh! Mochi... Là trắng rằm sao? Tên đẹp nhỉ! Ở nhưng mà sao Sal lại quan tâm? Chẳng lẽ Mochi Yan là... SSS còn lại?"

Izu chắc đã nhảy cẫng lên nếu cô còn chưa ngồi xuống ghế. Wao! Nếu đúng như vậy thì... Thật là yêu cô Nao quá đi thôi! Thật là, hôm qua cô Nao gửi sơ yếu lí lịch của hai thành viên mới, cứ mãi xem thành tích của họ mà lại quên bém mắt cái tên.

Chắc... Nhưng mà nói đến mochi, tự nhiên cô lại liên tưởng đến mấy cái bánh mà thường ăn vào ngày tết. Mà nói đến mấy cái bánh mochi đó, tự nhiên lại liên tưởng đến...

Aaaaa, nhớ lại hẳn làm cái gì, càng làm cho người ta thấy ghét hơn thôi! Ai mà học chung với hẳn chắc là xui xẻo lắm luôn! Học chung rồi mà nếu còn cùng nhóm học tập, thì đúng là xui tận mạng rồi..

...

"À mà hẳn học lớp nào thế nhỉ?". Izu thoáng ngần ngại. "Nói gì thì nói, nhưng cũng không thể phủ nhận được, gương mặt hẳn rất đẹp. Nếu mặc đồng phục trắng thì..."

"Aaaa". Izu vỗ chát hai tay lên má. "Sao tên đó có thể học cùng lớp với mình được chứ... Ha ha đúng rồi, vừa đáng ghét vừa vô kỉ luật, chắc chắn không thể vào được A1."

Izu đang cố kiếm thêm lí do để khẳng định về luận điểm cô vừa đưa ra, thì loa trường đã phát thông báo:

- Alo alo một hai ba bốn... Nhà trường xin thông báo: Tất cả học sinh nhanh chóng tập trung xuống hội trường. Đúng bây giờ sẽ tổ chức lễ khai giảng. Xin nhắc lại, tất cả học sinh...

"Nhanh vậy sao ta! Mà ai vừa phát loa thế nhỉ? Giọng quen quá!"

- Tôi giờ tập trung rồi, 12A1 đi chuyển xuống hội trường nào! - Izu vội đứng lên giục.

12A1 là lớp ưu tú bậc nhất của trường, vì thế lớp trưởng không cần phải hò hét gì nhiều. Tầm năm phút sau thì lớp đã vắng tanh. Izu khóa cửa rồi đi chuyển xuống theo lớp.

Lễ khai giảng ở Nhật Bản nói chung và ở trường Kokka nói riêng, đều được tổ chức rất đơn giản.

Hiện đang là tháng Tư, một trong những khoảng thời tiết đẹp nhất trong năm của Nhật Bản. Khắp khuôn viên trường, hoa đào đương mùa nở rộ thật nên thơ. Trường tổ chức khai giảng ở hội trường như mọi năm. Hội trường vừa rộng lại mát mẻ nên chẳng lo thiếu chỗ. Từng chồng ghế được đưa vào phân phát cho các học sinh. Trên sân khấu hội trường, mọi thứ cũng đã chuẩn bị đủ cả. Izu đảo mắt nhìn quanh, rồi thở phào khi không thấy mái tóc bạch kim nào trong hàng ngũ nam sinh lớp mình.

Nội dung buổi lễ cũng đơn giản thôi. Đầu tiên là thầy hiệu trưởng sẽ mở đầu buổi lễ bằng việc giới thiệu bản thân và chào mừng các học sinh. Ngay sau đó là bài Quốc ca Nhật Bản được phát lên. Tiếp theo, các thầy cô sẽ lần lượt đi lên giới thiệu ngắn gọn về bản thân. Đặc biệt là phần giới thiệu của cô hiệu phó thì dài hơn do cô phải phổ biến nội quy cho học sinh. Sau đó, theo văn hóa, thầy cô và học sinh cúi chào nhau, thầy cô phải cúi thấp hơn.

Kết thúc buổi lễ, một học sinh đại diện sẽ lên phát biểu để tỏ lòng biết ơn thầy cô, đồng thời hứa hẹn và đưa ra các phương hướng phấn đấu cho năm học mới. Học sinh đại diện ấy chẳng xa lạ gì, chính là Sal Tian nhà ta. Không ít những lời xì xào bàn tán vọng ra khi Sal bước lên sân khấu. Bàn tán về ngoại hình, và bày tỏ thắc mắc bởi các học sinh nào giờ chưa hề thấy chàng trai này bao giờ. Ai cũng cứ ngỡ Izu là người lên phát biểu cơ...

Đặc biệt là lớp 12A12, ai nấy cũng nhao nhao lên khiến Takumi phải rất cố gắng để ổn định lớp. Cũng phải thôi! Ai bảo anh chàng kia lại giống hoàng tử của họ đến vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thành viên vắng mặt lễ khai giảng

Buổi lễ kết thúc. Các học sinh di chuyển về lớp chờ thầy cô chủ nhiệm lên sinh hoạt. 12A1 cũng thế. Nhưng chờ tận hai mươi phút vẫn chưa thấy cô Nao đâu, Izu cũng có chút lo lắng. Cô Nao không chỉ là Giáo viên chủ nhiệm của 12A1 mà cô còn kiêm luôn chức Tổng phụ trách. Thế nên, trong thời điểm này cô Nao thật sự rất bận bịu. Không biết cô có kịp lên nhận lớp không nữa. Rồi Izu lại hướng mắt qua bên cạnh. Chỗ ngồi ấy vẫn bỏ trống.

- Sal-san, cậu có chắc là bạn của cậu có đi học không đó?

Sal đang ngồi đọc sách, nghe tiếng hỏi liền ngước lên:

- Chắc chắn mà! Có lẽ Mochi có việc gì quan trọng thôi!

Nói xong Sal thản nhiên cúi xuống đọc sách tiếp.

- Nhưng cậu ấy đã vắng mặt trong buổi lễ đó, chưa gì là bị trừ mất năm điểm kỉ luật rồi. Cậu không lo à?

- Lo gì chứ? Tớ mới là người hay để người khác phải lo. Mochi thì khác, sẽ chẳng có chuyện gì to tát lắm đâu!

Thấy cậu bạn có vẻ hồ hởi, Izu chỉ còn nước thờ dãi:

- Tớ chỉ nhắc nhở với vai trò lớp trưởng thôi! Các cậu là mem mới, cũng cần phải biết điều này. Đạt được thành tựu rất khó, nhưng giữ nó cũng không phải dễ đâu. Có thể các cậu không quan tâm đến thành tựu, nhưng nếu không cẩn thận, rất dễ bị đánh rớt lớp đó! Như thế thì cậu và Mochi sẽ không được học chung với nhau nữa đâu!

Izu nói một tràng, hi vọng đánh động được phần nào lên cái khuôn mặt thờ ơ vô lo đang ngồi đọc sách kia. Ấy vậy, trái với suy nghĩ của cô, chàng trai chỉ cười nhẹ, ánh mắt tràn đầy tự tin vẫn không rời khỏi trang sách:

- Rớt lớp ư? Ta còn ở đây, Mochi dám mà qua lớp khác học ư?

Izu ngạc nhiên chớp chớp mắt. Cô đang định hỏi về cách xưng hô kì lạ vừa rồi của Sal, thì bỗng cánh cửa lớp được đẩy vào.

Một dáng người nhỏ nhắn bước vào. Mái tóc uốn lộn màu nâu đỏ để xõa bồng bênh ngang eo.

Áo sơ mi gọn gàng cùng chiếc váy đen ôm sát đến đầu gối.

- A! Nao-sensei vào rồi lớp oi!

- Oa! Nao-sensei lại chủ nhiệm lớp mình nữa mấy đứa oi!

- Cô oi cô đẹp quá!

- Chào cô ạ!

- Cả lớp đứng! - Izu hô to.

Cả 12A1 đồng loạt đứng dậy.

- Các em ngồi đi! - Cô Nao mỉm cười - Xin lỗi vì cô đến trễ!

- Không sao cô oi!

- Cô bận việc hả cô?

- Ừm! Nhưng cũng may là có người giúp nên cũng ổn định được nhiều rồi!

Cô Nao mặc dù đã hai mươi bảy tuổi nhưng lại nhỏ nhắn như học sinh cấp hai. Cô mà mặc đồ học sinh là bảo đảm không ai nhìn ra được tuổi thật của cô cả. Nói chung là cô đã đạt đúng chuẩn loli không cần phải bàn cãi gì nữa!

- Giới thiệu lại luôn với các em học sinh mới nhé. Cô là Nao Hiyomi. Từ giờ cô sẽ là Giáo viên chủ nhiệm của 12A1 này. Mong rằng lớp mình sẽ đoàn kết học tập đạt được kết quả thật tốt và giữ vững thành tích của mình nhé!

- Vâng ạ! - Lớp đồng thanh trả lời.

Mỉm cười hài lòng, cô tiếp:

- Và hôm nay, cô đặc biệt chào mừng hai em học sinh đã đạt được thành tích đáng nể mà trước giờ chưa ai làm được: Super Special Student.

- Oa thật sao cô? Lớp mình có SSS rồi sao?

- Không thể tin được luôn!

- Ai vậy cô?

- Có phải Sal-san không ạ? Ban nãy em thấy bạn ấy lên phát biểu..

- Các em làm quen nhanh thật. Sal đúng là SSS. Sal Tian em lên đây nào! - Cô Nao hướng ánh mắt tự hào về phía Sal.

- Vâng!

Cả lớp reo ồ lên khi chàng trai thân thiện ấy bước lên. Sau đó tất cả lại quay mặt đảo dác tìm kiếm.

- Còn ai nữa vậy cô?

Bất chợt cô Nao hướng ánh mắt trêu mếu ra cửa lớp:

- Mochi-kun, tới rồi à? Vào đây em. Cảm ơn em vì đã giúp cô mang đồ lên.

Cả lớp đồng loạt nhìn ra cửa, đồng loạt há hốc miệng.

Từ ngoài cửa, một nam sinh bước vào, vai đeo hồ hững chiếc cặp đen, tay cầm theo micro và giỏ xách của cô Nao. Da trắng, dáng người cao dong dỏng. Mái tóc bạch kim ôm gọn khuôn mặt thanh tú. Và đôi mắt màu hổ phách vừa kiêu ngạo lại vừa bất cần.

"Là hần!"

Izu mở to mắt, nhất thời sững người.

“Ôi trời oi! Đây là sự thật sao trời! Số mình nhọ đến thế là cùng! Hừ hừ!”

- Thật phiền em quá! Vì giúp cô mà em phải bỏ buổi lễ quan trọng!

- Không sao ạ! Em cũng không có hứng thú! - Mochi đáp hờ hững.

Cô Nao cười khỏ. Thắng nhóc này, hiệu trưởng mà nghe câu vừa rồi là xác định nhóc ăn một bản kiểm điểm nhé!

- Nhưng cô thật không ngờ em giỏi thật, cái gì cũng biết. Em yên tâm, lần vắng mặt này em sẽ không bị mất điểm nào đâu!

- Cảm ơn cô, Nao-sensei!

- Kh... Khoan đã... - Izu đến bây giờ mới lên tiếng được - Chuyện này là sao vậy cô? Tại sao vắng mặt buổi lễ quan trọng như thế mà lại không bị mất điểm nào?

- À, là cô vô tình gặp Mochi-kun nên có nhờ em ấy một số chuyện, cũng không ngờ Mochi làm tốt thế. Cắm hoa, sắp xếp bàn ghế, điều chỉnh âm thanh, loa tập trung học sinh, rồi còn giúp cô soạn một số giấy tờ tài liệu nữa... Cũng may mà có em, chứ thầy chuyên về điều âm hôm nay tự nhiên ngã bệnh, cô đang lo sốt vó mà chẳng biết làm sao cả...

Izu cười méo xệch. Vậy là giọng nói thông báo tập trung trên loa là của hắn, hèn gì cô cứ thấy ngờ ngờ. Mà lúc này chẳng phải hắn còn say ngủ trên thảm cỏ nhà trường sao? Sao tự nhiên gặp cô Nao mà lập được nhiều công trạng thế? Liệu có đúng là vô tình gặp không?

- Sao cô không nhờ em giúp một tay? Cô phone một cái là em chạy xuống ngay mà! - Izu có vẻ vẫn không cam tâm

- À, cô cũng có nghĩ tới em, nhưng cô thấy có nhiều việc khiêng vác nặng nhọc nên để cho bạn nam làm sẽ tốt hơn.

- D... Dạ...

Cô Nao đã nói thế, Izu cũng chẳng còn gì để nói.

Cô quét mắt lên bục giảng, bắt chợt bắt gặp ánh mắt của hắn!

Và... rất nhanh thôi, nhưng cô chắc chắn, khóe miệng của hắn vừa cong lên một chút...

Chê giễu!

Hắn chê giễu cô! Thật đáng ghét quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Ki Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chìa khóa mở cửa Không gian ảo

Sau khi sắp xếp đồ đạc ổn thỏa, cô Nao mới quay sang nói với hai cậu học sinh mới:

- Nào! Bây giờ hai em hãy giới thiệu một chút về bản thân và mong muốn của mình với lớp nhé!

- Vâng ạ! - Sal mỉm cười quay xuống - Chào toàn thể 12A1, tớ là Sal Tian. Mong muốn của tớ khi vào lớp này là được làm bạn với mọi người. Còn về chuyện danh hiệu SSS của bọn tớ - Sal bắt chợt đưa ngón trỏ lên miệng - Hi vọng là chỉ có lớp mình biết với nhau nhé!

Thế là lớp đồng loạt "ồ" lên, rồi nhao nhao hứa hẹn sẽ không nói cho ai khác đâu. Ai nấy cũng cảm thấy mem mới này quá ư là đáng yêu đi.

Đến lượt Mochi lên phát biểu.

- Tớ là Mochi Yan! Mong muốn của tớ... - Ánh mắt chàng trai quét nhanh qua cậu bạn thân bên cạnh, rồi trở về với lớp - Đừng ai gây phiền phức gì cho Sal nhé!

- Ồ! - Cả lớp bỗng chốc im phăng phắc như đóng băng. Còn Izu cũng cười không nổi.

"Mình hiểu được phần nào lí do tại sao Sal đáng yêu như thế mà lại ít bạn rồi!"

- Tiếp theo cô sẽ trao một món quà cho cả hai nè! - Cô Nao cười khỏ chuyển chủ đề.

Nói rồi, cô liền lấy trong túi xách ra một chiếc hộp gỗ rất đẹp. Khi cô mở ra, cả lớp há hốc miệng. Bên trong là hai chiếc huy hiệu SSS vàng chói. Cô

Nao lần lượt lấy ra trao cho hai thành viên mới.

- Và có điều này nữa, huy hiệu của hai em không chỉ để trưng đầu, nó còn dùng để mở Không gian ảo trong phạm vi tối đa là 10 mét ở trong trường mà không cần giáo viên.

Cả lớp sững sốt, Izu cũng không ngoại lệ.

"Thật sao? Huy hiệu SSS lại là chìa khóa để mở Không gian ảo?"

- Cô sẽ nói sơ cho hai em hiểu nhé! Trước giờ quyền mở Không gian ảo chỉ có giáo viên và một số Leader của các câu lạc bộ mới có thôi. Không gian ảo ấy các em đã từng trải qua ở kì thi PE rồi đó. Việc khởi động rất đơn giản. Trước tiên, lớp im lặng nhé, hai em lật đằng sau, có cái nút nhỏ xíu đó, bấm vào, và nói vài tiếng để máy xác định giọng nói chủ nhân nào.

Mochi làm theo, rồi nói vào chiếc huy hiệu:

- Sal, đồ tóc tổ quạ!

Sal cười méo xệch. Đợi cho huy hiệu của Mochi lên tiếng "bíp" xác nhận, anh mới nói vào huy hiệu của mình:

- Kệ ta, Mochi ngốc!

Cả lớp cũng phải cố gắng lắm để không phát ra tiếng cười. Hai chàng trai này đúng là cũng không kém phần hài hước mà.

- Tiếp theo là phần khởi động. Khi có ai muốn thách đấu hoặc giao lưu, chỉ cần bấm cái nút nhỏ phía trên huy hiệu, rồi nói theo cú pháp sau đây...

Cô Nao vừa nói vừa đưa tay bật chiếc màn hình cỡ lớn thay cho chiếc bảng. Cô ấn vài biểu tượng, lập tức có vài dòng chữ hiện ra:

+ Cấu trúc mở Không gian ảo:

(giao lưu hoặc thách đấu)

(0 với (và)

Start.

Đợi cho cả hai có thời gian đọc xong, cô Nao lại tiếp:

- Có vài điểm em cần lưu ý. Nếu hình thức là giao lưu thì không cần sự đồng ý của đối phương, và dù ai thắng ai thua thì cũng không bị sao cả. Còn thách đấu thì phải có sự đồng ý từ song phương. Ai thua sẽ phải kiểm tra lại môn học đó. Tuy nhiên 20% số điểm đạt được sau kiểm tra sẽ bị trừ đi rồi cộng trực tiếp vào số điểm cùng môn của người thắng. Trong trường hợp thách đấu thể thao, 5 điểm hoạt bát của người thua sẽ chuyển về cho người thắng nốt. Thế nên khi quyết định thách đấu, nhớ là phải chuẩn bị cho thật tốt nhé!

Khi tên hai đấu thủ được đưa ra, lập tức Không gian ảo sẽ quét trong phạm vi x mét mà chủ nhân đã cung cấp, ai có tên giống như thể liền được đưa vào khu vực ảo. Các em cứ yên tâm nhé, ngoại hình và tên tuổi của các học sinh trong trường đều đã được lưu vào bộ nhớ máy chủ của Không gian ảo rồi nên sẽ không có lỗi gì xảy ra đâu. Còn gì nữa không nhỉ...

Cô giáo loli lớp 12A1 chống cằm suy tư một chút:

- À, phải rồi nè! Công nghệ ở trường mình thật sự rất hiện đại đó. Tất cả các giác quan cũng được truyền tải vào Không gian ảo luôn. Do đó, cảm giác trong đó sẽ giống y hệt như các em đang ở ngoài vậy, mặc dù những thứ các em tiếp xúc trong đó hoàn toàn là ảo hết. Và nên nhớ, khi đã vào đó, các em phải hoàn thành cuộc giao lưu (thách đấu), thì mới được trở về thực tại nha!

- Oa thật sao cô, thích quá đi! - Cả lớp lại nhao nhao lên.

- Thích thì thích, nhưng không nên sử dụng bừa bãi nha, máy chủ biết hết đó. Mọi hình ảnh và lịch sử của việc sử dụng hệ thống Không gian ảo đều được nhà trường quản lí rất chặt chẽ. Thế nên, đặc biệt là trong giờ học, tuyệt đối không được sử dụng huy hiệu, nếu không là bị trường bắt tội, phiền phức lắm đó! Mà huy hiệu này cũng chỉ có tác dụng trong phạm vi trường mình thôi, nên đừng có ra ngoài khoe bừa bãi kéo cướp nó giật... Vâng thật đó!

Cả lớp cười ầm lên. Cô giáo chủ nhiệm cũng thật vui tính quá đi.

- Tụi em nhớ rồi ạ! - Sal và Mochi cùng đồng thanh, rồi toan bước về chỗ.

- Hai em không định sử dụng thử à? - Cô Nao cười tươi.

- Được sử dụng thử sao cô? - Mochi chớp đôi mắt tuyệt đẹp nhìn cô giáo.

- Bây giờ thì được! Cô cho phép mà. Hơn nữa hôm nay cũng chưa học hành gì đâu! - Cô Nao vui vẻ trả lời, không khỏi khen thầm cha mẹ nào lại sinh

ra thẳng con trai hoàn hảo thế.

- Dạ... thế thì...

Mochi đưa tay bấm vào cái nút tròn màu vàng nhạt phía trên chiếc huy hiệu của mình. Cả lớp hồi hộp theo dõi hai chàng trai, không ai nói thêm câu nào nữa. Cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Izu cũng tò mò mở to mắt nhìn không chớp “tên đáng ghét” trên bục giảng. Mochi bắt đầu chậm rãi lên tiếng:

- Môn thể thao: Marathon...

- Hình thức: Giao lưu.

- Phạm vi: mười mét.

Bắt chợt khoe miệng chàng trai lại cong lên:

- Mochi Yan và Izu Haru.

Start.

“Bíp”

Huy hiệu đã xác nhận.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hội phó Hội học sinh

- H... Hà... - Izu tròn mắt, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

- Chắc, vẫn là họ Haru sao! - Mochi lẩm bẩm.

Nhân ảnh cả hai đồng loạt sáng lên, mờ dần và biến mất trước sự ngỡ ngàng của cả lớp.

Ba mươi phút sau...

Ngay tại vị trí ban đầu, Izu và Mochi xuất hiện trở lại. Mochi thì vẫn giữ nguyên trạng thái như ba mươi phút trước. Izu thì khác. Cô thờ dốc, mồ hôi tuôn ra như tắm, khuôn mặt đỏ bừng vì mệt. Cũng may là chỉ đấu giao lưu nên quãng đường có được rút ngắn đi nhiều, nếu không thì chắc có người không đủ sức mà đứng nổi luôn rồi.

- Tại sao... học... sao cậu biết tên tôi...? - Izu cao giọng, nhưng giọng của cô đã khàn đi không ít.

Mochi chẳng đáp tiếng nào. Ánh mắt tràn đầy tiểu ý của anh chỉ quét qua cô lớp trưởng trong vòng 0.5 giây, rồi cúi đầu trước cô Nao:

- Cảm ơn cô ạ! Không gian ảo hoạt động tốt lắm!

- Chưa chắc đâu cô, em nghĩ hệ thống truyền cảm xúc của hân có trục trặc gì đó! - Izu cố phản bác, gương mặt vẫn chưa hết đỏ gay.

- Vậy có cần đấu lại ở ngoài không Hội trưởng? - Mochi hướng ánh mắt chăm chọc về phía Izu, cố tình nhấn mạnh hai chữ "Hội trưởng".

- Cậu...

- Thôi được rồi nè! - Cô Nao cười khô, vội nhảy vào ngăn chặn cái ngọn lửa đang nhen nhóm cháy giữa hai học trò - Chuyện này cô sẽ thông báo lên cho nhà trường kiểm tra lại nhé. Các em yên tâm, thi đấu trong Không gian ảo là tuyệt đối công bằng, dù cho có là SSS đi chăng nữa thì cũng vậy thôi. Còn bây giờ, Sal-kun và Mochi-kun về chỗ nè! Cô sẽ phổ biến vài điều cho lớp nhé!

Hai học sinh mới ngoan ngoãn nghe theo. Izu thì càng cảm thấy ghen hờn khi nghĩ đến việc vị trí của tên tóc bạch kim đáng ghét kia lại ở ngay bên cạnh mình.

- Nè nè! Cho Miko nhiều chuyện xiu nha! Cuộc chạy thi vừa rồi ai thắng vậy? - Cô bạn ngồi sau tò mò chồm lên một chút.

- Hòa! - Mochi đáp gọn lòn.

- Wao! Cậu giỏi thật nha! Izu-chan trước giờ môn thể thao nào cũng đứng top trong lớp hết á!

Izu nghe khen mà tự nhiên cảm thấy mặt nóng ran. Hòa gì chứ! Cô đã cố lắm rồi mà vẫn lết sau hẳn cả nửa vòng. Hắn đứng ngay trước vạch mốc nhìn cô cười một cách đáng ghét. Đến lúc cô tới mới chịu bước qua mức. Dù kết quả đúng là hòa, nhưng... như thế khác nào đang làm bề mặt cô chứ!

Izu cắn môi:

- Nghe cô dặn kia, Miko-chan!

- Ừ nè Izu-chan! - Miko cười giả lả rồi ngồi lại ngay ngắn.

Suốt buổi hôm đó, hai tên bạn cùng bàn của Izu cũng chẳng thêm đề tâm đến cô hay cô Nao đang thao thao trên bục giảng mà toàn xì xầm:

- Sal, đi học mà để cái đầu như vậy đó hả?

- Tại ta vội quá...

- Anh thức từ bốn giờ sáng tà tà đi ngắm bình minh mà vội gì!

- Xin lỗi mà! Lần đầu tới trường, ta nôn nóng quá thôi..

- Cứ như con nít! Ngày mai ở lại một chút đưa cái đầu cho tôi!

- Yes, sir!

- Còn nữa, bữa sáng có ăn hết phần không đấy?

- Tất nhiên là có rồi! Đồ Mochi nấu mà!

Izu cũng chẳng nghe được bao nhiêu lời của cô Nao. Trong đầu chỉ ong ong toàn tiếng nói và nét cười khiêu khích của tên con trai ngồi bên cạnh, lòng thầm than thở không biết năm học này sẽ ra sao đây!

Chuông báo hiệu giờ về nhanh chóng reo lên. Đến cuối giờ, lớp trưởng 12A1 nổi tiếng hoạt bát hòa đồng cũng chẳng thể mở miệng nói thêm được câu nào với hai thành viên mới nữa. Nói chuyện với Sal thì thật ra chẳng có vấn đề gì to tát cả. Cái vấn đề ở đây là bên cạnh Sal lúc nào cũng có khuôn mặt đáng ghét ấy kề bên cạnh.

Izu đợi lớp ra hết, khóa cửa rồi nhanh chóng di chuyển đến văn phòng Hội học sinh. Hội phòng nằm ở tòa nhà E cách ba dãy nhà học không xa, chỉ độ chừng 15 phút đi bộ tà tà mà thôi.

Đẩy cánh cửa gỗ to không kém cửa lớp ấy ra, hơi lạnh của chiếc máy điều hòa lập tức ủa vào người cô. Đằng sau cánh cửa ấy là một căn phòng lớn được trang trí rất trang nhã. Nổi bật là chiếc bàn kiếng lớn hình chữ nhật ở ngay giữa căn phòng. Xung quanh là những chiếc ghế xoay êm ái màu đỏ. Đã có một người ngồi sẵn từ lúc nào. Đó là một nam sinh điển trai mặt mũi thông minh sáng láng đang mãi xem cái gì đó trên màn hình laptop. Chàng trai mặc đồng phục lớp thường, tuy vậy trên ngực trái lại có một chiếc huy hiệu EX óng ánh.

- Chào! Hội phó đến sớm thế!

Chàng trai nghe tiếng nói liền ngẩng đầu. Rồi đôi mắt vụt sáng khi vừa thấy Izu. Anh vội bật dậy chạy ra:

- Izu-chan tới rồi hả? Tớ được ra về sớm khoảng nửa tiếng thôi, rồi chạy ngay sang đây đợi cậu luôn, sẵn tiện ngồi xem vài thông tin về học sinh trong trường nè... Mà sao cậu lại gọi tớ là Hội phó? Đừng có nói là Izu-chan quên tên tớ rồi nha!

Izu cười tươi, bước vào:

- Kofu Yamada, sao tớ quên được chứ?

Kofu mặt mày tươi tỉnh hẳn, vội chạy lại kéo ghế cho Izu ngồi. Trong trường này, trừ các học sinh mới ra, hầu hết ai cũng biết được việc anh chàng Hội phó điển trai này đang trồng cây si cô bé Hội trưởng xinh xắn.

- Mà... sao Hội phòng vắng vậy nhỉ?

- Izu-chan, cậu quên rồi sao? Các thành viên của Hội học sinh năm nay, trừ cậu và tớ ra, tất cả... đều đã tốt nghiệp cả rồi!

- Ồ há! Tớ quên thiệt!

Kofu lấy trong cặp của mình ra một chai trà sữa mới nguyên đưa cho Izu, cười tươi:

- Còn lạnh đó, uống đi Izu-chan...
- Nhưng mà... - Izu có vẻ ngập ngừng.
- Không sao, tớ có rồi! – Kofu đưa chai nước của mình đang uống dở lên quơ quơ.
- Ừm... Cảm ơn, Kofu-kun! - Izu nhận lấy chai nước - À, mà... như vậy thì trường phải tuyển thêm thành viên cho Hội học sinh chứ nhỉ?
- Tất nhiên rồi! Cũng nhanh thôi! Tớ nghe đâu phong phanh là chỉ nay mai thôi là tụi mình được diện kiến các mem mới rồi!
- Eh? Nhanh vậy sao?
- Ừa! Hi vọng sẽ là những người hoạt bát đáng yêu... giống cậu vậy, Izu-chan!!!

Izu quay mặt đi, né tránh ánh mắt của Kofu. Cô chuyển chủ đề:

- Năng lực đặc biệt của cậu thế nào rồi, còn hoạt động tốt chứ!
- À... Tớ không chắc nữa! Có chuyện này tớ phải nói với cậu. Izu-chan, lúc này, tớ có ghé qua vài lớp khối Mười có học sinh mới chuyển đến. Tớ có thử sử dụng năng lực của mình, cho đến khi... tớ đến lớp 10A6...

Gương mặt chàng trai bỗng chốc trở nên nghiêm túc:

- Có một cô bé mới chuyển trường đến, và tớ... không thể nào “nhìn” thấu được lí lịch của cô bé!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Những năng lực đặc biệt

Izu nghe chàng trai nói xong thì tròn mắt:

- Hó! Thật sao? Còn với những người khác thì sao? Hay cậu thử nhìn tớ xem nè, có thấy được thông tin của tớ không?
- Vẫn thấy bình thường Izu-chan ạ, cả người khác và cả cậu nữa! Đây, cậu xem... - Kofu kéo chiếc laptop của mình lại chỗ Izu - Đây là thông tin của nhỏ nè!
- Izu ghé mắt qua, bắt giác mở to mắt. Trên màn hình lúc này là ảnh của một cô bé cực kì xinh xắn với mái tóc màu biển được cội hai bên. Bên phải bức ảnh là sơ yếu lí lịch của cô bé.
- A! Cô bé này sao? Sáng tớ có gặp...
- Cậu biết nhỏ sao?
- Không rõ lắm, gặp qua có một lần thôi, nhưng anh trai của cô bé học cùng với tớ!
- Thật sao? - Kofu chống cằm suy tư - Thế thì có lẽ tớ phải thử ghé qua lớp cậu một chuyến rồi!
- Ừm, sẵn tiện cậu xem thử luôn giùm cái tên tóc bạch kim lớp tớ nữa nhé! Tên đó, cứ quái quái thế nào ý. Hẳn là bạn của anh trai cô bé này nè. Hình như ở chung nhà với nhau luôn thì phải! - Izu nhủ này nhớ lại những "việc tốt" của cái tên dở hơi ấy đã gây ra cho cô, không khỏi rủa thầm hần.
- Được rồi! Tớ sẽ "nghĩa" qua luôn. Mà có vẻ như Izu hơi khó chịu khi nhắc đến anh ta nhỉ?
- Xùy, ai thèm để tâm đến hần chứ. Mà hần không phải "anh ta" đâu, bằng tuổi tụi mình cả đấy, cả anh trai của cô bé Jun này nữa nè!
- Woa, tới hai SS lận sao? 12A1 mạnh ghê ta! - Kofu tròn mắt.
- Không... Triple S đó! - Izu cắn môi.
- Trời, thật sao? - Kofu sững sốt - Sao có thể chứ, cái đó, Triple S...
- Ừm, tớ biết là khó tin lắm, cả tớ còn không tin nổi luôn, nhưng mà đó là sự thật đó... Mà... SSS thì sao chứ, nhất là tên tóc bạch kim đó, chắc ý ta đây giới nên lên mặt...

- Chà, tò mò ghê đi, ai mà dám làm Izu-chan bực mình thế chứ?

- Ai thèm bực chứ! Xùy! Mà thôi kệ đi! Trở lại vấn đề cũ nè, tớ còn chút thắc mắc: lí lịch cô bé ngay kế bên đây, sao cậu lại không nhìn ra chứ?

Kofu chớp mắt:

- Còn sao trắng gì nữa? Chắc chắn là giả!

- Giả? Vậy mà trường không phát hiện ra sao?

- Không phải là phát hiện hay không phát hiện đâu. Tớ nghĩ là trường còn chẳng thèm truy cứu luôn đấy. Cậu xét lại xem, trường mình chỉ cần hai thứ chủ yếu mà thôi. Đó là Tiền và Nhân tài.

- Cũng đúng! - Izu gật gù - Anh trai của Jun và hần, thật sự rất giỏi. Thế nên trường sẽ ưu ái họ nhiều đấy. Nếu họ đóng đủ số học phí ngất ngưỡng của nhà trường, và Jun chỉ cần sáng láng một chút thôi, chắc chắn nhà trường sẽ không ngần ngại mà nhận ngay. Haizzz... Trường mình đúng là mê thành tích mà!

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Ừm... Theo tớ nghĩ, trước tiên mình cần phải hợp đủ mặt các thành viên của Hội học sinh của năm nay đã. Những người được trường tuyển vào Hội học sinh, hi vọng là đáng tin cậy! Còn Jun ấy, không loại trừ khả năng là cô bé đó sở hữu một loại năng lực nào đó ngăn cản được tầm nhìn của cậu. Nhưng cũng không to tát gì lắm đâu. Chỉ cần cô bé ấy không gây hại cho nhà trường, thì chúng ta cũng không cần truy cứu nữa. Dù sao thì trường mình cũng đâu phải một ngôi trường bình thường. Kofu-kun, cậu cũng biết rồi đấy, ở đây không chỉ mình tớ với cậu là có năng lực đặc biệt đâu.

- Izu-chan nói phải! Vậy tạm thời tớ tính thế này nhé, tối nay tớ sẽ về tìm thêm những thông tin về Jun Tian và người thân của cô bé. Nếu có gì bất thường tớ sẽ báo cho cậu ngay! - Kofu mỉm cười đầy ý tứ với Izu.

Izu gật đầu, nhưng làm lơ không thấy ánh mắt vừa rời của chàng trai:

- Ừm! Cứ tính vậy đi! Còn bây giờ cũng trễ rồi đó, đợi tớ "quét" qua toàn trường một lần rồi cùng về nhé!

Thật ra ý của Izu là nhắc Kofu về luôn thôi. Nhưng Kofu thì tình quá đi. Ánh mắt chàng trai đã vụt sáng khi nghe đến hai chữ "cùng về". Chàng trai gật đầu cái rụp:

- Ok, Izu-chan! Cậu bắt đầu đi!

Izu liền ngồi lại ngay ngắn, sắc mặt tập trung hẳn, và trong đôi mắt đen láy tuyệt đẹp của cô, bắt đầu xuất hiện những tia màu vàng nhạt nơi đáy mắt. Những tia màu vàng ấy chậm rãi di chuyển. Chúng xoay vòng, rồi những màu sắc khác cũng xuất hiện theo. Chúng nối đuôi nhau tạo ra các vòng xoáy trong mắt cô bé Hội trưởng. Kofu ngồi say sưa ngắm. Anh rất thích cái cách Izu sử dụng năng lực của mình. Nhẹ nhàng. Nghiêm túc. Đôi mắt cô chắc chắn là đẹp hơn mắt anh nhiều mỗi khi cô "nhìn". Và anh có thể thỏa thích ngắm cô mà không bị cô né tránh. Bởi lẽ, ngay lúc này đây, tầm nhìn của Izu không còn ở trong Hội phòng nữa. Nó đã vượt ra ngoài từ lâu. Nó đảo quanh sân trường, vào Canteen, dọc theo các dãy hành lang, cứ như một cuộc du hành xuyên vật thể vậy, vừa an toàn lại vừa thú vị. Kofu đã không ít lần ao ước được du hành một lần như vậy để trải nghiệm cái cảm giác thích thú mà Izu thường khoe với anh.

Nắng đã gay gắt lắm rồi!

Yên tĩnh!

Hoàn toàn yên tĩnh. Bây giờ cũng khoảng gần mười hai giờ trưa rồi, các học sinh cũng ra về gần hết. Chỉ còn lác đác vài cô cậu tụ tập trên các ghế đá ngồi uống nước buồn đưa lê với nhau.

Không có bất kì cuộc ẩu đả nào.

Cũng không ai có hành vi gì phá hoại của công, hay xâm phạm cây cỏ của nhà trường.

Chắc, xem như là ổn rồi!

"Ế! Xâm phạm cây cỏ của nhà trường..."

Ngay lúc Izu chuẩn bị thu tầm mắt về, bất giác cô sực nhớ chuyện gì đó, nên lại tập trung mở to mắt "vi hành" về bãi cỏ sau các dãy nhà học.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của cô!

Izu đột ngột đứng dậy đập bàn cái "rầm" khiến cho anh chàng Kofu đang mãi ngắm người đẹp cũng bị một phen hoảng hốt.

- Cái tên quỷ sứ đáng ghét này!!! Thật không coi người ta ra gì mà!

Izu vừa hết xong là liền xách giỏ tức tốc chạy biến không kịp nói tiếng nào với Kofu, để anh chàng Hội phó ngồi ngẩn tò te, không biết Izu thấy gì mà lại tức giận như vậy nữa. Cuối cùng, chàng trai đành lui thủ đi về một mình, hoàn toàn không chạm tay được vào cái từ "cùng về" của Izu.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hội trưởng! Bắt quả tang nhé!

Izu cảm... hay nói một cách chính xác hơn là lời chiếc giỏ của mình một cách không thương tiếc xuống tầng trệt, rồi tiến về phía bãi cỏ cô mới quan sát ban nãy, vừa đi vừa lăm bằm, khuôn mặt đầy sát khí:

- Đáng ghét! Cái tên dở hơi đáng ghét! Đã nói đến như thế mà còn không biết điều. Bộ cậu tưởng là tôi không dám bắt tội cậu à? Cậu nghĩ tôi là ai chứ? Izu Haru này không biết sợ trời sợ đất là gì nhé! Lần này thì hết cãi, rõ ràng là tôi đã nói luật cho cậu nghe rồi nhé, nên đừng có viện lí do người mới. Tôi sẽ...

Cũng may là giờ này các học sinh đã về hết rồi, chứ nếu không thì chắc hình tượng Hội trưởng Hội học sinh đoan trang xinh đẹp sẽ sụp đổ trong nháy mắt, mà không chừng ngày mai, cái dáng vẻ hiện tại của cô sẽ bị đưa lên bảng tin trường cho mấy đứa rảnh rỗi nhiều chuyện nó xăm soi mắt.

Đến lúc chuẩn bị quẹo qua khúc cua ra thăm cỏ, Izu đã "chu đáo" đến mức lấy hơi sẵn chuẩn bị hét lên chửi cho thùng mềnh nhĩ cái tên mặt dày như mặt đường ấy. Thế nhưng, chưa kịp mở miệng thì cô đã phải im bật.

"Quái! Hắn đâu rồi?"

Izu tròn mắt. Rõ ràng là ban nãy cô còn thấy hắn ở đây mà. Hắn còn thông dong nhai mấy cái mochi nữa chứ.

"Không lẽ mắt mình có vấn đề gì rồi! Mà vô lí, nếu như có vấn đề thì phải là không thấy luôn, chứ không thể nhìn một bãi cỏ trống không thành nơi có người nằm ăn bánh được. Lại là cái tên đáng ghét vô kỉ luật ấy nữa chứ."

- Phải rồi! Chắc chắn là hắn sợ mình quá nên mới kịp chuồn đi thôi! - Izu tự tin.

Mặc dù cô chẳng biết tại sao hắn lại "đánh hơi" được mùi nguy hiểm mà chuồn đi nữa, nhưng đó là cách giải thích mà cô thấy nó "hợp lí" và bỏ ghét nhất vào lúc này.

Để thêm sức thuyết phục cho cái giả thuyết mà cô rất-lấy-làm-hài-lòng đó, cô liền lần tìm lại chỗ mà ban nãy cô thấy Mochi đã nằm.

- Hình như là ở đây... Đúng rồi!

Cũng là cái chỗ hời sáng, cô bị vấp té ngay đây!

Ghét thật! Cứ nhớ đến cái bản mặt gây-tội-mà-cứ-làm-như-vô-tội của hắn buổi sáng, Izu lại tức muốn lộn ruột. Cô cúi xuống quan sát một lúc.

Chẳng thấy gì!

Không cam tâm, cô quỳ hẳn xuống bãi cỏ, cúi sát mặt xuống đất mà xăm soi. Vừa xăm soi vừa lăm bằm:

- Chắc, ít nhất cũng phải có vụn bánh chứ! Cái tên này mà làm nghề sát thủ thì chắc là cảnh sát sẽ nhức đầu lắm đây. Tang chứng vật chứng đều bị xóa sạch không còn chút dấu vết.

- Uầy uầy uầy! Hội trưởng đang làm cái gì thế? Bộ chưa nắm được nội quy nhà trường hay sao mà lẩn lè bò toài lên cỏ thế kia! - Một giọng nói khinh khinh vang lên.

Izu vừa nghe thấy liền giật phắt dậy, sững người.

"Mình nghe nhầm rồi! Chắc chắn là nghe nhầm rồi! Có lẽ là tiếng gió hay tiếng ve kêu thôi... Không phải tiếng người đâu!"

Izu nhắm tịt mắt cầu nguyện.

"Chà! Có vẻ hơi hi hữu thì phải! Vậy thì chỉ ít đó là tiếng của một người nào khác. Không phải là hắn! Tuyệt đối không phải là hắn!"

- Tại Hội trưởng có vấn đề rồi à? Có cần tìm người khám không?

Izu đành cắn môi quay lại.

“Thôi xong! Ông trời hồi! Ông ghét con thế sao? Là ai cũng được mà! Sao lại là bản mặt khó ưa đó cơ chứ? Phen này chắc chắn làm trò hề cho hần cười rồi.”

Izu than thở trong khổ ải. Hoàn toàn không phải là ai khác, càng không phải là tiếng gió hay ve kêu.

Chính hần: MOCHI YAN.

- Cậu mới nằm ở đây phải không? - Izu nhú mày, cao giọng.

Mochi tròn mắt:

- Tôi chỉ biết là cậu đang ngồi đây mà thôi!
- Đừng có chối! Chính mắt tôi nhìn thấy cậu nằm đây, còn ăn bánh nữa chứ!
- Chuyện từ sáng sớm đến giờ mà cậu còn thù dai vậy ư?
- Sáng cái mốc! Mới nãy thôi nè! Tôi... từ trên lầu nhìn xuống thấy đó!!!
- Oh! Vậy tôi nói tôi nhìn thấy cậu đu vắt vẻo trên cây như khi thì cậu có chịu không hả!

Kh... Khử?

- CẬU MỚI LÀ KHỈ THÌ CÓ!!!
- Không chịu được à! Thế thì cậu chẳng có bằng chứng nào nói tôi vừa mới nằm đây cả!

Izu tức xì khói:

- Đừng có vội mừng! Tôi mà tìm thấy cái vụn bánh nào của cậu thì cậu hết đường chối!
- Oh! - Mochi cười khẩy - Hội trưởng "giang hồ" quá! Chối "luật rừng" luôn à! Vậy cậu cứ việc tìm cái mẫu bánh gì đó rồi đưa cho ban giám hiệu để tố cáo tôi nhé!

Izu cứng họng.

Ừ nhỉ! Hần nói đúng. Dù cho cô có tìm được thì cũng biết tố hần kiểu gì đây. Hần chỉ việc chối bay đi là xong. Còn cô không chừng sẽ bị người ta chép miệng:

- Chắc! Tội nghiệp con bé học nhiều quá nên đầu óc có lẽ không còn ổn định lắm!

Ấy là còn nói nhẹ đấy. Nếu nói nặng hơn một chút thì...

Izu lắc đầu nguây nguây cố đánh bay hết những hình ảnh đang tưởng tượng trong não bộ. Cô chạy ra khỏi bãi cỏ đến trước mặt Mochi, giọng hần học:

- Cậu còn chưa trả lời tôi, tại sao cậu biết được tên đầy đủ của tôi hả? À à, chắc là ngưỡng mộ tôi quá nên tìm hiểu trước phải không?
- Ngưỡng mộ cậu? Về cái gì? - Mochi nghiêng đầu, nhú mày chăm chọc.
- Ờ, thì...

"Thôi xong, mình quên mất, cái tên trời đánh này, hần là Triple S. Lại tạo cơ hội cho hần cười nhạo rồi. Mà cũng mừng! Ít nhất cũng lái được sang chuyện khác."

- Bỏ về sau đi! Tại sao cậu biết tên tôi?
- Cậu đánh trống lảng cũng chuyên nghiệp quá nhỉ! Chuyện mẫu bánh...
- Trả lời tôi đi!

"Con trai con đưa gì mà tinh như quý!"

- Cậu la hét câu đó bao nhiêu lần trên đường chạy giao lưu rồi? Bởi vậy mới chạy có mười phút đã thở như trâu!
- KỆ TÔI! KHÔNG MUỐN CẬU QUẢN - Izu hét - AI BẢO CẬU KHÔNG CHỊU TRẢ LỜI!!!
- Tôi đoán! Được chưa?

- Đ... Đoán...! - Izu tức đến đỏ mặt - Đoán cái con khỉ. Cậu đừng tưởng cậu là SSS thì cái gì cậu nói người ta cũng tin nhé!

- Hội trưởng, cậu hơi phiền rồi đấy. Tôi đã trả lời rồi! Còn tin hay không tùy cậu!

Chẳng thèm liếc qua sắc mặt của Izu, Mochi quay đầu bỏ đi.

"Tùy cậu!" Cái câu này Izu cực ghét luôn. Mỗi lần nghe hai chữ ấy cô cứ có cảm giác người ta không thèm để cô vào mắt vậy. Ấy thế mà cái tên quái thai quái vật đáng ghét kia đã vút thẳng vào mặt cô hai chữ này đến hai lần trong vòng có vài tiếng đồng hồ. Izu cắn răng:

- Cậu... tôi chưa nói xong mà... Cậu quay lại đây!

- Tôi bận rồi! - Chàng trai chẳng buồn quay đầu một cái.

- Bận mà thông dong ngủ đến giờ này mới về sao? - Izu tức lộn ruột - Mochi, tôi không quan tâm cậu là ai. Cậu có là SSS thì tôi cũng mặc kệ. Tôi nhất định sẽ không để thua kém cậu đâu. Cậu đợi đó, Izu Haru này vẫn còn muốn đấu Giao lưu với cậu dài dài. Lo về nhà chuẩn bị tinh thần đi nhé! Kéo đến lúc thua thì khóc nhè là không ai đỡ cho đâu. Đừng có thấy mình giỏi nhất trường thì coi thường người khác!

Izu chỉ tay về phía Mochi hét một tràng không ngừng nghỉ, mặt đỏ tía tai. Suốt mười bảy năm cuộc đời, cô chưa bao giờ cảm thấy bị khinh khi như vậy.

- Giỏi nhất trường à? - Mochi chột dưng chân - Hơ, tôi chưa bao giờ nói như thế nhé! Đừng nhìn vào thành tích mà đánh giá người khác chứ Hội trưởng. Trong trường này, vẫn còn ít nhất một người giỏi hơn tôi và Sal gấp bao nhiêu lần. Còn về chuyện giao lưu... tôi sẵn sàng tiếp cậu bất cứ lúc nào... nếu cậu bớt ngốc đi..

- Ng... Ngốc? Tôi ngốc chỗ nào chứ?

- Ở vòng cuối cuộc Giao lưu sáng nay, nếu đã là hết một rồi thì sao không biết chuyển sang đi bộ! - Mochi tắt nụ cười, nghiêm nghị quay lại nhìn cô lớp trưởng - Tôi không vội về đích thì cậu vội cái gì? Có biết như vậy là nguy hiểm lắm không? Lỡ cậu có mệnh hệ gì...

Izu hơi khựng lại.

"Chẳng lẽ lúc đó hấn dừng lại đợi vì lo cho mình ư? Vậy là không phải hấn muốn giấu cọt mình? Tên quái thai này mà cũng có điểm tốt sao?"

- Thì tôi trở thành tội nhân à! Đừng có lôi tôi vào mấy chuyện rắc rối với cậu chứ!

"Ai đó làm ơn cho tôi rút lại cái suy nghĩ ngớ ngẩn vừa rồi đi. Tên này chẳng có cái vẹo gì tốt cả! Chó ăn rồi! Chắc chắn thế! Cái lương tâm rách nát của hấn đã bị chó ăn từ lâu rồi!"

- Đừng có ở đó mà lên mặt với tôi! Cậu cũng có thêm đi bộ đâu. Cứ làm như mình hiểu biết lắm ý!

- Đơn giản! Vì tôi chẳng thấy một gì cả!

- Bớt chém gió đi ông tướng! Cậu nghĩ cậu là ai mà chạy suốt gần nửa tiếng mà không biết mệt hả?

- Tôi là SSS! - Mochi cười. Một bên khóe miệng cong lên. Rồi chàng trai quay lưng bỏ đi một nước.

Izu ghen hòng. Cô chẳng ngờ được cái tên đáng ghét kia lại trả lời một cách tự mãn như vậy. Hấn lại còn cười. Cái nụ cười khiến cô chỉ muốn bay vô bóp cổ hấn ngay lập tức.

"Ông trời ơi! Sao ông trời không nhân lúc hấn cười như thế mà bẻ cho tẹo luôn cái quai hàm đều già của hấn luôn đi, để xem cái bộ mặt đẹp trai ấy có còn lấy được vợ hay không. Mà không chừng lúc đó hấn còn chẳng nói chuyện được bình thường nữa. Hấn sẽ phải hối hận muốn đời vì đã phò cái nụ cười đều cang ấy ra với mình. Aaa... Quý tha ma bắt cái tên lưu manh đội lốt thiên thần này giùm đi!"

Izu vừa kêu trời vừa gọi quỷ để rửa kẻ đáng ghét vừa dám chế giễu cô. Mãi cho đến khi bóng dáng dong dong và mái tóc bạch kim ấy khuất được một lúc lâu, cô mới rửa xong mà xách giỏ đi về.

Tối hôm đó, Izu cứ trần trọc mãi. Cô cũng chẳng hiểu tại sao hôm nay cô lại mạnh động đến vậy nữa. Nào giờ cô ý thức rất tốt vai trò của mình, nên việc giữ bình tĩnh sáng suốt luôn được đặt lên hàng đầu, ấy vậy mà hôm nay bị chọc cho nổi đóa suốt. Mà càng khó hiểu hơn nữa, Izu lại cứ có cảm giác đã gặp tên quỷ đội lốt thiên thần này ở đâu rồi đó, nhưng mãi mà chẳng nhớ ra.

- Khuôn mặt đặc biệt như thế, đáng lẽ gặp một lần là nhớ rõ chứ! Trí nhớ của mình đâu có tệ đâu ta? - Izu lẩm bẩm

"Chậc! Mà nhớ hấn làm quái gì cho nặng óc! Quý tha ma bắt hấn đi cho đỡ chật đất! Khó quá cho qua... Đi ngủ!"

"À khoan! Trước khi ngủ, rửa thêm câu nữa! Quý tha ma bắt luôn cái tên mắc dịch nào đó chuẩn bị ám giắc mơ của bà đi! Hừ hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Không chế... Ai với ai?

Nắng lên!

Một ngày mới lại bắt đầu, nhẹ nhàng và đáng yêu!

Tiếng nước rả rích từ các hòn non bộ. Tiếng gió nhẹ vi vu. Tiếng chim chuyền cành ríu rít...

Trường Kokka vẫn xinh đẹp và năng động như mọi ngày.

Nhưng Izu thì không được như thế!

Hiện tại thì cô đang đứng ngay trước bãi cỏ sau các dãy nhà học, vai run run, mắt mở trừng và máu nóng đã tràn tới tận óc.

- MOCHI YAN! DẬY MAU! CÁI TÊN LỖ TAI TRÂU NHÀ CẬU!!!

Mochi vẫn thản nhiên nằm vắt chân chữ ngũ, mắt nhìn mông lung lên trời, miệng vừa nhai miếng bánh mochi mút đậu đỏ to tướng vừa cất giọng thờ ơ:

- Ào! Ới ớm ế! (Chào! Tôi sớm thế)

- Nè nè! Bộ Triple S không được học môn Đạo đức hay sao vậy! Bớt coi thường người khác đi nhé! Nhanh bước ra đây mau!

- Ấu ới à ười ì ục ó! Ồi ánh òn ánh ữa ăn à. Ấu oàn anh ục ười a ăn uống ì ới à à ét ỏm ỏi ên ai. Uốn ới ày ới ọ ười ác ì ên em ạ ình ước á!

(Cậu mới là người kì cục đó! Trời đánh còn tránh bữa ăn mà. Cậu toàn canh lúc người ta ăn uống nghỉ ngơi là la hét ỏm tòi bên tai. Muốn nói này nói nọ người khác thì nên xem lại mình trước nhá!)

Izu tự nhiên cảm thấy mắt mình hơi hoa lên, tai ù ù, giống như có một cái gì đó đang quay mòng mòng trong đầu. Cô nhắm tịt mắt lắc mạnh đầu rồi trừng mắt hét:

- Cái tên thần kinh quái đản! Cậu định sáng tạo ra thứ tiếng kinh dị gì thế hả? Bước ra đây mà nói tiếng người giùm coi! Chẳng hiểu được cái khi gì hết!

Mochi cười khẩy:

- Úc ậu ét e y ang on ợn ì ọc iết ậy!

(Lúc cậu hét nghe y chang con lợn bị chọc tiết ấy)

"Vút"...

- CẬU MỚI LÀ CÁI ĐỒ LỢN THỐI BỊ CHỌC TIẾT THÌ CÓ!!!

Một chiếc giỏ màu hồng xé gió bay tới chỗ Mochi với tốc độ ánh sáng. Mochi với tay chụp chiếc giỏ còn nhanh hơn tốc độ ánh sáng:

- Sao lúc bị chửi thì nghe được tốt thế!

- Mochi-san, cậu quá đáng lắm rồi! Đừng hòng tôi bỏ qua cho cậu lần nữa nhé! - Izu chửi quàng quạc, hoàn toàn đánh mất cái vẻ đoan trang thân thiện thường ngày.

Bất chợt mắt cô sáng lên. Cô nhanh tay lấy chiếc điện thoại từ trong túi váy đưa camera về phía chàng trai chụp cái "tách":

- Lần này thì cậu hết đường chối tội nhé! Xem nhà trường có thể nhân nhượng với SSS được không?

Izu vừa nói vừa cười ngoác miệng tự mãn.

"Hớ hớ! Sao mình thông minh thế không biết! Triple S muốn chơi với bà hả? Le vô đúng là có cao hơn người khác một chút, nhưng cái trình vẫn chưa thấm thía vào đâu đâu!"

Thấy chàng trai nhất thời im lặng, Izu càng tỏ ra đắc thắng:

- Sao? Không còn gì để nói hả? Vậy thì bây giờ cô bé Hội trưởng xinh đẹp đã có thể lên Hội phòng ghi tội cậu rồi nhé!

Izu nói xong cười toét, quay lưng bỏ đi một nước.

Một...

Hai...

Ba...

- Khoan đã, Hội trưởng!

Izu cười thâm khoái chí.

"Biết ngay mà!"

Cô tiếp tục bước, không thèm quay đầu lại, y như những lần trước hấn đã làm với cô.

“Đề coi đồ quý nhà người ném thử cái cảm giác bị bơ xem có dễ chịu không nhé!”

- Đợi chút đã nào! Có cái này tôi muốn cậu xem qua một chút!

“Hơ hơ hơ! Chịu xuống nước rồi à?”

Izu cười nửa miệng quay lại:

- Sao hả? Chuyện gì đây? Còn lưu luyến gì... Á á coi chừng...

“Viu”...

Một chiếc điện thoại mới toanh bay tới...

“Bộp”...

- A! Phù, chụp được rồi! Đồ quý sứ! Cậu định “gài” tôi à? - Izu vừa mắng vừa tiện tay bấm sáng màn hình - Cố tình ném điện thoại xịn qua để tôi làm rớt rồi định đồ thừa là...

Cô gái đột nhiên im bặt. Mắt ngó trân trân vào hình nền chiếc điện thoại. Và khuôn mặt bỗng chốc đỏ lựng tới tận mang tai.

Trước mắt cô lúc này, là hình ảnh của chính mình tại buổi trưa hôm qua, ngay cái lúc mà cô đang “lăn lê bò toài trên bãi cỏ” theo lời của tên “quái thai” ngay trước mặt.

Nhưng đó không phải vấn đề khiến cô đỏ mặt.

Vấn đề ở đây là cô bị chụp ngay lúc đang quỳ xuống, cúi sát xuống mặt đất tìm kiếm “tang vật” mẫu bánh.

Và cô quay lưng về phía hấn.

Mặc dù váy của cô không quá ngắn nên vẫn chưa đến nỗi bị “lộ hàng”, tuy nhiên quá nửa cặp đùi trắng nõn của cô đã bị phơi bày trong bức ảnh...

Phơi bày ngay trước mặt hấn lúc ấy nữa...

“Choang”...

Lần này thì chiếc điện thoại vỡ thật. Nhưng không phải bị chụp hụt mà rớt vỡ, mà là bị ném một cách không thương tiếc về phía Mochi. Chàng trai chỉ cần nghiêng đầu nhẹ là đã né được. Tuy nhiên chiếc “đế yêu” của anh thì bị “đâm đầu” vào gốc cây vỡ tan tành.

- Hội trưởng à! Cái thứ cậu vừa “hóa kiếp”...

- Tôi sẽ đền! - Izu gần, chẳng để chàng trai kịp nói hết câu - Không để cậu chịu thiệt đâu!

- Oh! Nó không hề rẻ đâu nhé...

- Còn hơn để cậu giữ cái... bức ảnh đó! - Izu cắn răng, gương mặt đỏ bừng.

- Tội “có ý gây thương tích” cũng không nhẹ đâu nhé Hội trưởng!

- Tôi biết! Đã nói là sẽ không để cậu chịu thiệt đâu mà lo! Muốn trình báo kiện tụng gì thì cậu cứ làm đi, tôi sẽ chịu tội hết, được chưa - Izu nhắm tịt mắt hét.

Đáp lại vẻ tức giận của Izu, chàng trai chỉ cười nhẹ. Anh luồn tay vào chiếc cặp của mình:

- Vụ đó tạm thời để sau đi. Mà có điều này... Cậu nghĩ là tôi đưa ảnh gốc cho cậu sao? - Mochi thản nhiên cầm một chiếc điện thoại bóng bẩy khác hươu, tấm ảnh dim hàng của Izu hiện rõ mồn một - Ày, Hội trưởng, không nên đi vào trong cò nha, phải nhớ luật chứ! - Mochi kịp lên tiếng chặn lại ngay khi Izu nhóm bước định chạy đến.

Cô gái đành đứng chững lại đó, nghiêng răng:

- Cậu... xóa ngay cho tôi!

Dù nói vậy, nhưng cô biết thừa rằng còn lâu hần mới làm theo lời cô.

Mochi nhếch miệng cười. Nụ cười khiến cô càng ngày càng ghét cay ghét đắng khuôn mặt đẹp như thiên thần của chàng trai. Izu nắm chặt tay, chặt đến mức có thể thấy những đường gân xanh đang nổi lên.

- Hèn hạ! - Izu gằn từng tiếng. Đôi mắt trong vắt đã bắt đầu rung rung.

Nụ cười trên môi Mochi nhạt dần. Anh nghiêng đầu:

- Muốn tôi xóa không?

Izu như không tin được Mochi nói thế. Cô cắn răng nhắc lại câu cũ:

- Xóa ngay cho tôi!

- Vậy thì thực hiện ba điều cho tôi nhé!

Chàng trai bất chợt nháy mắt một cái.

"Biết ngay mà! Hần ta thì có tử tế bao giờ chứ! Sao mình lại quên mất nhỉ? Cái lương tâm của hần... đã bị chó tha từ rất rất rất lâu rồi..."

- Cái đồ... đê tiện... bỉ ổi...

- Nè nè! Cậu còn chưa biết điều kiện là gì mà! Sao chưa chi đã vội chà đạp lòng tốt của tôi vậy?

- Cậu thì có gì là tốt đẹp chứ?... - Izu ngập ngừng một chút, rồi cắn cắn môi - Điều kiện là gì?

Khóe miệng chàng trai khẽ nhếch lên:

- Làm cún của tôi nhé!

- Hèn hạ... Hạ lưu... Nhỏ mọn...

- Ấy ấy! Đùa thôi mà! - Mochi cười cười, rồi giơ một ngón tay lên - Tôi không thể, và cũng không muốn học lớp nào khác với lớp của Sal, vì vậy tôi tuyệt đối sẽ không để cậu rút bớt điểm của tôi đâu. Thế nên, điều đầu tiên: Không được ghi tội tôi vào sổ của Hội học sinh hay tố cáo tôi lên Hội đồng nhà trường! Lỡ người khác tố thì tôi chịu vậy, nhưng là cậu thì tốt nhất đừng nên làm chuyện đại dột nhé! Kéo...

Izu cảm thấy máu nóng trong người mình như đang sôi sục, nhưng vẫn cố nén để không hét lên quàng quạc:

- Không ghi thì không ghi, cậu muốn bảo toàn số điểm chứ gì? Được thôi, nhưng tôi sẽ ám theo cậu hết cho đến khi thùng được cái lỗ tai trâu của cậu thì thôi!

- Cứ tự nhiên đi, Hội trưởng, tôi lúc nào cũng sẵn sàng tiếp đón cậu chu đáo! Điều một vậy là thông qua ha! Điều kiện thứ hai nè: Tôi muốn... thay đổi cách xưng hô một chút nhé!

- Thay đổi cách xưng hô? Nếu bắt tôi gọi cậu là Sama thì đẹp...

Mochi chẳng nói chẳng rằng, rút một mảnh giấy ra viết vài chữ, sau đó vo lại ném cho Izu. Cô nhanh tay chụp gọn, lén ném cho chàng trai một cái nhìn đầy nghi ngờ rồi mở mảnh giấy ra liếc nhanh. Gương mặt của Izu bất chợt lại đỏ ửng lên. Cô chẳng nói thêm câu nào, cũng chẳng kịp quan tâm điều cuối cùng là gì nữa, quay lưng bỏ đi một nước.

Mochi cũng không gọi lại tiếng nào. Anh cười nhẹ, với tay lấy chiếc bánh đưa lên miệng cắn một miếng...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: “San” hay “Kun”?

Phải công nhận rằng, Sal là một chàng trai hay cười.

Anh cười như một thói quen khó bỏ. Nhưng nụ cười của anh tự nhiên lắm, chứ không giả tạo hay đều cang như nhiều đứa con trai khác. Nó khiến cho người ta bỗng chốc cảm thấy tâm hồn mình trở nên nhẹ nhàng và ấm áp vô cùng, hoàn toàn quên đi những chuyện nặng nề bức bối trong lòng. Izu thoáng ngẩn người. Khó khăn lắm cô mới có thể chớp mắt được một cái:

- Sal-san! Tớ thật sự rất muốn sở hữu nụ cười của cậu đó! Bạn gái cậu chắc chẳng bao giờ giận hờn cậu được đâu nhỉ?

- Bạn gái? Ừm ừm... - Sal tròn mắt, lắc đầu - Tớ chỉ có em gái thôi!

- Hờ! Bớt xạo đi ông tướng! Ai thì không biết chứ như cậu mà còn không có bạn gái thì cả thế giới này ế hết.

- Tớ nói xạo cậu làm gì? Không phải tớ nói với cậu rồi sao? Nào giờ tớ chỉ có Mochi làm bạn thôi!

“Ừ nhỉ! Tự nhiên mình lại quên mất, có cái gã hung thần quái thai ấy bên cạnh thì ai mà lại gần Sal được! Ày, sao tự nhiên lại có suy nghĩ này ta, liệu cái tên Mochi Yan đó có đúng là con trai chính hiệu không nhỉ? Ồ ồ! Bây giờ mới để ý nha, tóc của Sal hôm nay gọn gàng hơn hẳn luôn. Mình dám cá một ăn mười là gã đó đã nhúng tay vào “phù phép” cái gì rồi. Hẳn quan tâm chăm sóc Sal, rồi còn giữ Sal khư khư như bảo bối ấy, hết như đang giữ người yêu vậy!”

Gương mặt Izu thoáng sững sờ với phát hiện quá ư là hợp lý của mình.

“Tên khùng đó mà gay thì mình cũng mặc kệ, nhưng lỡ như Sal ở với hắn lâu quá rồi bị lây thì tiếc lắm nha!”

- Izu-chan! Cậu đoảng quá à nha! - Miko từ bàn sau bỗng nói vọng lên - Cặp giỏ của cậu đâu rồi?

- Cặp giỏ?

Izu ngơ ngác nhìn xuống, bất giác hoảng hốt:

- Thôi chết! Giỏ của tớ...

- Sao thế! Đừng nói là cậu để quên ở nhà rồi nha!

- Kh... Không có, nhưng mà tớ...

- A... Mochi đến rồi kia!

Izu giật mình nhìn lên. Từ ngoài cửa, bóng dáng dong dỏng cao bước vào. Mochi một tay xách chiếc cặp đen của mình, vai bên kia mang theo chiếc giỏ màu hồng - chính là thứ mà Izu đã ném cậu lúc nãy.

- Đi ăn với tớ mà lại để quên đồ thế này, lỡ gặp phải người xấu họ lấy luôn thì sao? - Mochi vừa nói vừa tiến vào đặt chiếc giỏ màu hồng lên bàn.

- Ặ... Ặn? Tớ ăn với cậu?

Izu trừng mắt nhìn chàng trai, nhưng Mochi giả lơ như không thấy gì:

- Không sao đâu! Tớ đã nói là để tớ trả mà! Làm gì thì làm, cũng phải đáng mặt con trai chứ! - Mochi cười nửa miệng nhìn cô lóp trưởng.

“Con trai? Cậu có chắc cậu là con trai không đó?”

Izu nhìn chàng trai đến tóc lửa, nhưng cô vẫn ráng nhin. Nụ cười đáng ghét của hắn, cả ánh mắt khó ưa ấy nữa, hắn đang uy hiếp cô!

- Vậy cảm ơn nha! Hôm nào rảnh tôi sẽ đãi lại đằng hoàng!

Izu nhú mày quay qua chỗ khác.

- Oa! Hay nha Izu-chan, Mochi-san. Hai người... từ lúc nào thế?

Izu nuốt nửa thì sặc... nước miếng.

“Bà nội ngốc xít này! Bà coi tui có chút điểm nào là quan tâm đến hắn không, bà nhìn kiểu gì mà lại đi hỏi câu đó vậy?”

- Mới sáng nay thôi!

Mochi chỉ nhún chân một cái đã nhảy gọn vào chỗ của mình.

“Thôi xong! Lại còn gặp ngay cái tên mặt dày này nữa. Hắn ta cố tình chơi khăm mình đây mà!”

Izu thầm than khổ.

“Càng mở miệng thì chỉ càng tạo cơ hội cho hắn châm chọc. Thôi thì... Im lặng là vàng vậy!”

Ngay cái lúc Izu đang gật gù với suy nghĩ của mình, thì Mochi đã rút từ trong cặp ra một chiếc điện thoại trông cực kỳ sang chảnh. Izu giật thót, kịp thời phát hiện ra, đó chính là cái điện thoại đang lưu giữ bức ảnh đáng xấu hổ của cô. Mochi thản nhiên như không rờ ngón tay lại ngay nút nguồn bấm một cái...

“Rầm”...

Màn hình chưa kịp sáng lên thì Izu đã nhanh tay đập vào tay Mochi để ngược xuống với tốc độ ánh sáng khiến điện thoại bị lật úp.

- Lốp trường, cậu...

- M... Mochi-kun... Cuối tuần này cậu có rảnh không?

“Thôi xong mình rồi! Hết câu nói hay sao mà lại nói câu này hả trời! Ủa, làm gì mà há hốc mồm nhìn tớ như người ngoài hành tinh vậy Miko-chan? Tiêu, tiêu rồi, tiêu thật rồi! Nhỏ này hình như có ước mơ lớn lên làm nhà báo thì phải. Ôi trời! Cái đứa có trí tưởng tượng bay cao bay xa như nhỏ mà làm nhà báo thì thôi rồi. Không chừng ngày mai nhỏ loan tin cho cả lớp là mình phải lòng tên điên này thì nguy, rồi từ lớp loan ra toàn trường nữa thì ôi thôi cuộc đời! Kìa Sal! Sao đến cả cậu cũng tròn mắt nhìn tôi như thế hả, làm ơn đã nhìn thì nhìn cho kĩ vào, xem tôi có giống như đang thích hắn không nhé. Chẳng thà là cậu, Sal-san, cậu còn đáng yêu hơn hắn gấp trăm gấp ngàn lần... Ừ nhỉ, đã thế thì mình cũng gọi Sal như thế luôn. Miko nè nhìn đi, tất cả chỉ là bạn bè thôi, mình gọi giống nhau hết nhé, chứ không hề có tình cảm đặc biệt với ai hết nhé!”

Izu ríu ríu nghĩ linh tinh một lúc mới mở miệng nói tiếp được:

- Anou... Thật ra thì... Nao sen-sei có nói với tớ vài điều về cậu và... Sal-kun nữa. Cô nhờ tớ giúp dẫn hai cậu tham quan Dream house, chính là tụ điểm của các Club trong trường đó. Rồi hai cậu xem xem bản thân mình thích cái gì thì tham gia cái đó nè. Cứ sau một tháng, Leader của những Club các cậu tham gia sẽ xác nhận thành tích của thành viên, điểm hoạt bát của các cậu sẽ tăng tùy theo thái độ của từng cá nhân đối với Club của mình. Cái này là bắt buộc đó, mỗi người phải tham gia ít nhất là một Club. Vậy nên... tớ mong là cả hai sẽ tìm được Club phù hợp với mình nhé!

Izu làm cho một tràng không ngừng nghỉ, bụng nôm nớp sợ tên tóc bạch kim kia phát ý cái gì mà bật chiếc điện thoại. Thật may! Chàng trai chỉ chăm chú nhìn Izu đang nói liến thoắng chứ không phản ứng gì.

- Hai cậu thấy thế nào, Sal-kun, Mochi... -kun?

“Khi thật, với Sal thì vô cùng tự nhiên, nhưng cứ gọi đến hắn thì, nghẹn ngay cần cổ ấy...”

Mochi đợi cho Izu nói xong, vẫn thản nhiên ngồi nhìn cô gái một lúc khiến cho gương mặt cô lại bắt đầu ửng đỏ. Đến lúc cái màu đỏ ấy lan đến tai cô thì chàng trai mới cúi đầu xuống đưa tay che ngang miệng:

- Khục...

Izu trừng mắt, nghiêng răng.

“Cười gì hả? Cười cười cái đầu nhà cậu, chẳng phải tất cả là tác phẩm của cái tên trơ trên cậu ư? Phải không? Hả? Cười... Cười đi! Cười cho méo luôn cái mồm chết tiệt của cậu luôn đi! Rồi một ngày không xa, tiểu thư ta sẽ trả lại cậu gấp bội. Cứ chờ đó! Hừ!”

- Được rồi! Zu-chan, Tám giờ sáng Chủ Nhật tuần này, ở... ở cái nơi mà mình thường gặp nhau đấy! - Mochi nháy mắt - Giờ thì vào học thôi. Cô đến rồi kìa!

Izu tức nghẹn họng.

“Hừ! Hắn cố tình gây hiểu lầm cho mọi người xung quanh đây mà.”

Liếc nhìn cô bạn Miko đằng sau, thấy đôi mắt cô nàng đang mơ mơ màng màng ở cái chốn bồng lai tiên cảnh nào không biết, nhưng Izu thì biết chắc luôn là nhỏ “nhà báo tương lai” này đang tưởng tượng về chuyện tình lãng mạn giữa cô tiểu thư tóc vàng và chàng thiếu gia tóc bạch kim. Nếu cái tưởng tượng ấy của nhỏ là một trai bong bóng thì Izu sẽ không ngần ngại mà đập vỡ một cách không thương tiếc.

Ngồi lại ngay ngắn, soạn sách vở ra học mà trong lòng Izu thì ầm ục. Thật ra thì chuyện tham quan Club cô Nao có đề cập đến, nhưng là để hai người mới tự đi cũng được, cơ mà hồi nãy, quýnh quá nên đành phải kiếm chuyện để lấp vô ngay lúc đó.

“A a a! Thế là mất toi cái ngày Chủ nhật rồi!”

Cô gái cắn môi hậm hực. Mới đầu năm mà đã gặp toàn cái chuyện quái quỷ gì đâu không. Chẳng biết cái năm học này rồi sẽ ra sao đây!

Chương 18: Sách giáo khoa là gì? Có ăn được không?

Hai tiết học đầu tiên của năm nhẹ nhàng trôi qua...

Mà thật ra thì cũng không nhẹ nhàng lắm. Vì chỉ trong vòng chín mươi phút ngắn ngủi ấy thôi, chỉ số kinh dị của Mochi trong lòng Izu đã tăng lên gấp bội. Cụ thể chuyện là như thế này đây...

Khi giáo viên bước vào, bài học cũng đã bắt đầu, ấy vậy mà hai tên con trai thuộc tầng lớp quái vật cùng bàn với Izu lại chẳng có chút động tĩnh gì cả.

"Ôi trời! Đừng nói là hai ông tướng này tự ki ở nhà lâu quá rồi không biết đi học thì cần phải mang theo cái gì nha. Mà cho dù có học gia sư thì chí ít vẫn phải có sách vở chứ!"

- Sách vở của hai cậu đâu, vô tiết học rồi đó!

Sal cười tươi:

- Bọn tớ không có mang theo!

"Thật hết biết luôn! Trong trường hợp này mà cậu vẫn cười được sao Sal? Tớ thì hết cười nổi rồi đó!"

Izu thở dài.

- Thế thì hai cậu học hành kiểu bây giờ? Thôi, hôm nay tạm thời dùng chung sách với tớ nè! Ngày mai đừng có để quên nữa nhé! Lớp mình mà lơ ngơ một chút là rớt lớp như chơi đấy!

Vừa nói Izu vừa tiện tay đẩy cuốn sách giáo khoa sang giữa bàn. Nhưng chưa kịp thả tay ra thì Mochi đã đẩy ngược về.

- Cần gì thứ này chứ!

- Cậu lại giờ trò gì đây? - Izu trừng mắt. Hình như bây giờ cứ mỗi lần thấy anh chàng này có động tĩnh gì là cô lại có cảm giác không ổn.

Sal vẫn cười tươi với Izu:

- Không sao đâu! Bọn tớ không có để quên. Bọn tớ chỉ là không muốn mang theo thôi!

Izu đỏ mặt hỏi hột:

- Đi học mà không muốn mang sách vở thì hai người mang cặp để đựng cái gì vậy?

- Bánh! - Mochi đáp gọn lỏn.

- Tôi không có hỏi cậu! Hừ, cậu định biến Sal thành kẻ vô kỉ luật giống như cậu hả?

Izu gất. Rồi cô lại quay sang nói với Sal:

- Đi học mà không mang sách thì theo dõi bài học thế nào đây? Để sách của tớ ở giữa cho tớ với cậu xem, còn ai đó muốn xem hay không thì tùy!

Mochi bắt chọt nhếch mép:

- Izu-chan, không cần lo thừa vậy đâu! Cậu giữ lấy mà học!

Ở chữ "chan" Mochi cố tình nhấn mạnh khiến Izu giật mình im bặt. Cô biết thừa rằng cái gã quái thai ấy đang nhắc khéo về điều kiện thứ hai.

- Ủa, không sao đâu Izu-chan, bọn tớ thuộc lòng hết mấy quyển sách giáo khoa rồi! - Sal vui vẻ nói cứ như thể cái điều anh đang nói rất ư là bình thường vậy.

"Ôi trời ơi! Sal đáng yêu ơi, từ bao giờ mà cậu lại học cái cách nói chuyện tự mãn nỏ banh nhà lâu của hấn vậy? Tên lưu manh này sẽ làm hư Sal mất thôi."

Bất chợt, giáo viên quay xuống:

- Bàn Izu-chan đang nói chuyện gì đó? Hai bạn nam kia, sách vở của hai em đâu? Bộ không định học môn Địa lý của tôi à?

"Thôi khổ rồi! Thế này thì không những hai tên này mất điểm mà cả điểm của lớp cũng bị trừ nữa! Thật tình! Ông nội Mochi cứ thích ra vẻ ta đây giỏi giang báo hại làm liên lụy luôn cả Sal và lớp! Hai người là SSS chứ có phải là quái vật đâu mà học không cần sách chứ!"

- Thưa thầy! Hai bạn mới về trường nên chưa rõ nội quy lắm ạ! Xin thầy... a... - Izu vừa toan đứng dậy thì Mochi đã ấn vai cô xuống rồi thay cô đứng lên trước:

- Thưa thầy! Bọn em vẫn có thể học mà không cần sách ạ. Thầy có thể hỏi bất cứ đoạn nào trong bài. Nếu em đọc sai, thầy muốn phạt em thế nào cũng được!

Cả lớp "ồ" lên đồng loạt. Giáo viên cũng kinh ngạc vô cùng:

- Em chắc không đấy? Sai một chữ là một bản kiểm điểm nhé!

Izu đỏ mặt hối hột. Ấy thế mà hai tên cùng bàn vẫn đứng đưng như không. Cô bất chợt đưa tay kéo nhẹ vạt áo Mochi, ánh mắt lo lắng, hạ giọng nói khẽ:

- Được rồi mà Mochi-kun, đừng thế nữa! Tớ biết cậu giỏi rồi mà. Mau xin lỗi thầy đi, mới đầu năm chắc thầy không làm khó dễ hai cậu đâu!

Mochi thoáng ngạc nhiên nhìn cô gái. Bất giác anh mỉm cười, đưa tay chạm bàn tay đang nấp vạt áo của Izu, khẽ bóp nhẹ một cái khiến cô đỏ mặt giật phắt tay lại.

- Là em nói đấy nhé! Đọc phần ba bài một lên cho cả lớp cùng nghe nào Mochi-kun!

- Vâng! Bài một: Tự nhiên, dân cư và tình hình phát triển kinh tế Nhật Bản. Phần ba: Tình hình phát triển kinh tế sau Chiến tranh thế giới thứ hai, nền kinh tế Nhật Bản suy sụp nghiêm trọng. Năm 1952: khôi phục bằng ngang mức trước chiến tranh. Từ năm 1955 đến năm 1973: kinh tế phát triển cao độ, GDP tăng trưởng...

Mochi đọc một loạt hết phần ba không sai một chữ. Cả năm thánng và số liệu cũng hoàn toàn chính xác.

Cả lớp há hốc mồm. Giáo viên thì sững sờ. Izu cũng chẳng thể khép nổi miệng mình lại được nữa. Sự việc đang xảy ra thật khó tin. Tuy nhiên, hiện giờ trong đầu cô đang có một vấn đề đề to tướng khác:

Bàn tay của Mochi... nó lạnh ngắt!

Ngay khi anh chạm vào cô, đột nhiên có thứ như dòng điện chạy vụt từ tay đến não bộ làm cho cô không thể không rút tay về. Nhưng hơn thế, cái cảm giác lạnh buốt từ những đầu ngón tay của chàng trai khiến cô rất khó giải thích.

"Mình có nhầm lẫn gì không ta? Sao ở thời tiết tháng Tư này mà Mochi lại lạnh như thế? Hấn bệnh ư? Hay là tay mình có vấn đề?"

Nhưng rồi cô phủ nhận ngay:

"Tay mình không hề có vấn đề. Chỉ có tên quái nhân ấy, hấn ta mới luôn luôn là người có vấn đề!"

Thầy giáo không ngờ được rằng cậu nam sinh mới toanh kia lại có thể làm được điều khó tin như thế, nhất thời lúng túng. Rồi cuối cùng, như tìm được mục tiêu khác để "công kích", ông chỉ tay về phía Sal:

- Tóc xám bên cạnh, phần một bài năm, đọc được tôi tha.

Ông thầy có lẽ là đang chắc mẩm rằng hai học sinh này đã học trước bài một ở nhà để lên đây làm trò, thế nên ông nhảy tót một phát tới tận bài năm. Ấy thế mà Sal vẫn thản nhiên nhiên đứng dậy nghiêm chỉnh:

- Vâng, thưa thầy! Bài năm: Một số vấn đề về châu lục và khu vực. Bài này được chia thành ba tiết. Tiết một là một số vấn đề của Châu Phi. Phần một là...

Lớp lại tiếp tục được phen há mồm. Izu cũng há không nhỏ.

"Quái vật! Cả hai đều là quái vật thật rồi! Vậy là ban nãy Sal nói thật chứ không hề chém gió. Chuyện này... sao có thể tin được đây?"

Sal đọc xong, giáo viên lại lúng túng chuyển ánh mắt sang Mochi:

- Em đọc cho thầy...

- Thưa thầy! - Izu bất chợt đứng dậy - Chẳng phải thầy nói nếu Sal đọc được thì thầy sẽ cho qua chuyện này sao?

Giáo viên Địa lý cũng không ngờ cô lớp trưởng ngoan hiền này lại là người đầu tiên dám đứng lên phản bác lại mình. Ngay lúc ông định mở miệng gắt thì ở phía lớp lại có tiếng nói vọng lên:

- Đúng rồi thầy ơi! Ban này em cũng có nghe thầy nói thế mà!

- Em cũng nghe vậy luôn!

- Bạn ấy đọc được rồi, thầy bỏ qua đi thầy!

- Thầy ơi dạy tiếp đi thầy!

- Bỏ qua nha thầy!

- Thầy ơi...

Thế là nguyên cả cái lớp ưu tú nhất trường nháo nhào hết lên. Có vẻ như sức ảnh hưởng của hai SSS này quá lớn đi mà. Izu trộm quay đầu ra đằng sau mỉm cười với Miko. Miko cũng mỉm cười đáp trả. Giọng nói khơi mào đầu tiên là của nhỏ. Cô bé nhà báo mộng mơ này đôi khi cũng thật đáng yêu quá đi thôi!

Giáo viên trên bục giảng cứ loay hoay lúng túng như gà mắc tóc. Rồi ông đành hắng vài tiếng cổ lấy lại vẻ đạo mạo:

- Ủ thì tôi có nói thế! Đúng là tôi tha, nhưng ý tôi là chỉ tha cho Sal-kun thôi. Còn Mochi-kun phải đọc thêm một lần nữa tôi mới tha. Mochi-kun, đọc cho tôi nghe trang đầu và trang cuối nào.

Cả lớp mắt chữ A miệng chữ O.

Trang đầu và trang cuối? Chẳng phải là lời mở đầu và tên biên tập, nhà sản xuất này nọ ư? Thầy giáo này thật "lầy" quá mà!

Ngay lúc Izu bất mãn định phản ứng thì Mochi đã đọc lâu lâu. Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Izu đã từng cố cố gắng nhìn xem thành viên tóc bạch kim này có vẻ gì là một người ham học hay không, nhưng cô đều thất bại. Lần này thì không còn gì để bàn cãi nữa rồi. Những kẻ mang danh Triple S đều là quái vật có bộ nhớ vượt quá mức quy định của con người.

- Em ngồi xuống được chưa thầy? - Mochi thân nhiên.

Và sự thân nhiên ấy của anh khiến cho ông thầy đang "quê độ" nổi óa:

- Này! Em chắc chắn có chuẩn bị trước ở nhà để lên đây chơi khăm tôi phải không? Em coi thường môn Địa lý đến mức không buồn mang theo sách giáo khoa hay sao mà còn giờ cái trò này? Há?

- Thưa thầy! Em có thể được phát biểu vài câu không ạ? - Sal bất chợt gơ tay.

Thầy giáo ngạc nhiên, nhú mày nhìn Sal. Chàng trai lúc nào cũng thế, luôn khiến cho người khác cảm thấy vô cùng thiện cảm. Thế nên thầy giáo không ngần ngại gì mà gật đầu ngay.

- Được rồi! Em nói đi!

- Thưa thầy! Trước hết em thay mặt Mochi xin lỗi thầy vì đã làm gián đoạn tiết học và làm cho thầy mất vui. Tuy nhiên tụi em không có ý xem nhẹ môn Địa lý đâu thầy. Ngược lại, còn rất quan tâm là đằng khác! Em chắc là rất khó để tìm được ai đọc sách kĩ như tụi em đâu. Chẳng qua, vì hai đứa em có cái tật lạ lắm. Hễ đọc qua rồi nghe giáo viên giảng lại thì nhớ bài rất kĩ. Còn vừa nhìn vào sách vừa nghe giảng thì hôm trước hôm sau là quên sạch. Vậy nên, mong thầy chấp nhận cách học khác người của hai đứa em nhé! Tụi em hứa với thầy, sẽ không để điểm Địa rớt dưới chín, được không thầy?

Trông đôi mắt biết cười và gương mặt thánh thiện như thiên sứ của chàng trai, bất giác thầy giáo cảm thấy "mát ruột" không ít. Ngẫm lại thì cậu nam sinh này nói cũng có lí, sự việc thì không quan trọng đến mức phải kéo dài thêm nữa, hơn nữa giáo án bài học của khối Mười hai cũng không ít, thế nên ông đành ậm ừ cho qua. Cả lớp thì vui mừng. Izu nhẹ nhõm thở phào. Hai ông thần này, mới vào tiết học đầu tiên thôi mà đã hại cô lo lắng không yên. Xem ra việc trong lớp có tận hai SSS cũng không hẳn là may mắn lắm mà!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Bánh là nhất rồi!

Buổi ra chơi ngày hôm ấy cũng có sự lạ. Bắt đầu từ khi tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ giải lao vang lên. Mochi vừa mở khóa cặp vừa nói với Sal:

- Ban này thật là... Để anh phải tốn hơi như vậy!

- Không sao đâu! Ta làm vì bánh thôi! Cặp anh đâu còn chỗ nào mà nhét sách vở chứ!

Izu có chút tò mò, lén liếc qua bên cạnh, và cô tá hỏa.

"Ồi trời! Hắn đi học hay đi chơi mà mang theo đủ loại hộp đựng bánh thế kia? Bảo sao không có chỗ để sách."

- Sal-kun, cặp Mochi là bánh, vậy cặp của cậu đựng gì? Đừng có nói là kẹo nhé!

Sal cười, lắc đầu:

- Không, cặp tớ đựng sách!

Izu tròn mắt:

- Vậy tại sao ban này không mang ra để gặp làng nhàng đầu năm như thế?

- Tớ có mang sách giáo khoa đâu, tớ mang cái này nè...

Vừa nói Sal vừa rút vài quyển sách dày cộm ra. Izu nhìn mà thấy hoa cả mắt.

"Sách Vũ trụ, Thăm dò tiềm thức, có cả quyển Thiên văn học ngày hôm qua nữa... Ôi thôi! Sal ơi! Hiểu biết của cậu vượt quá giới hạn hiểu biết của tớ rồi..."

- Oa, Mochi kem! Món này là hết xẩy nha! - Sal đột nhiên reo lên.

Izu tròn mắt nhìn hộp thủy tinh đựng mấy cái bánh tròn tròn đủ màu sắc.

"Mochi kem? Hai ông tướng này đầu óc có còn bình thường không vậy? Qua hai tiết học chín mươi phút thì còn gì là kem nữa đây?"

Trong lúc Izu đang nhìn hai chàng trai bằng ánh mắt kinh dị thì Mochi đã chu đáo mang ra đĩa, dao cắt bánh, nĩa đủ cả. Cô nổi đóa. Hắn ta vi phạm quy định trong lớp ngay trước mắt lớp trưởng. Thật là không xem cô ra gì mà!

- Mochi-kun, sao lại bày ra đây? Cậu phải xuống Nhà ăn chứ. Quy định là không được ăn trong l... um..

Chữ "lớp" còn chưa kịp tuột ra khỏi miệng thì một miếng bánh bột trắng của "tên quái thai" đã hung hăng đẩy nó ngược vào không thương tiếc. Đã thế hắn còn oang oang:

- Bớ người ta! Lớp trưởng ăn trong lớp nè! Thầy ơi cô ơi, Hội học sinh, Hội đồng nhà trường ơi, Zu-chan vi phạm kỉ luật nè...

Mấy học sinh còn lưu lại trong lớp được một phen cười bò càn. Izu tức đến mức mặt mũi đỏ bừng. Bây giờ thì tới lượt cô hét oang oác:

- Ái ô ặt ày à ậu, ai à ẹm ăn ô ủa ậu ả? À ai o ậu ám ọc ất ên ôi?

(Cái đồ mặt dày nhà cậu, ai mà thêm ăn đồ của cậu hả? Mà ai cho cậu dám đọc tắt tên tôi?)

- Zu-chan! Cậu định học thứ-tiếng-kinh-dị của tớ đấy à? Cần thận kéo tớ kiện cậu ăn cắp bản quyền đó!

Nhìn cái bản mặt cười cười của "tên quái thai", Izu thật sự rất muốn phun ra hết những thứ trong miệng, nhưng như thế thì mất hình tượng lắm.

Ồ! Đó chỉ là lí do phụ thôi. Lí do chính là...

Ngon quá!

Vỏ bánh vừa dẻo dai nhưng vẫn có độ giòn. Nhân kem sần riêng mát lạnh ngọt lịm người. Vỏ và kem có độ tan đá hoàn hảo. Nhân kem không hề bị lỏng hay nguội như cô đã nghĩ.

Lạnh!

Tại sao bánh vẫn lạnh?

Chưa kể thời gian hán lần lê ở bãi cỏ kiểm chuyện với cô, nội chỉ cần chín mươi phút học trên lớp cũng đủ làm tan kem rồi.

Izu nhủ mày quan sát. Nhìn kiểu gì thì nhìn, cô cũng chẳng thấy điểm nào ở cái cặp của Mochi có khả năng giữ lạnh cả. Cả cái hộp đựng bánh nữa. Điều duy nhất cô có thể giải thích ở đây là...

Hai tên SSS này chẳng có cái vẹo gì để giải thích được hết!

"Híc... ờ nuốt rồi! Kiểu gì cũng không có cửa cãi lại hán nữa. Đành nhân nhượng với hán một chút vậy!"

- Tớ... bỏ qua lần này thôi đó! Nhưng lần sau hai người phải xuống Nhà ăn.

- Lỡ tớ đi nhầm ra chỗ cỏ thì sao?

- Đừng có hòng nhé! Tớ sẽ đi theo giám sát đó! Cậu mà "đi nhầm" lên cỏ một bước thôi là tớ đá cậu lăn ra đường lại ngay!

Khỏe miệng Mochi chọt cong lên. Izu giật mình đưa tay "niêm phong" ngang miệng với tốc độ ánh sáng. Nhưng tất cả đã muộn rồi.

"Thôi xong! Mắc bẫy hán rồi! Thánh thần thiên địa ơi, con không muốn giờ ra chơi của con phải gắn với gã này đâu!"

Hôm nay 12A1 chỉ học có ba tiết thôi. Nên sau ra chơi, chịu khó ngồi nghe nghe viết viết thêm bốn mươi lăm phút là cả lớp đã có thể tung tăng ra về dưới sự ganh tị của các lớp khác. Thường thì ở những trường khác, lớp nào càng ưu tú thì giờ học càng nhiều, tuy nhiên, trường Kokka thì không như vậy. Ở đây, Hội đồng Nhà trường rất chú trọng tính tự giác, sự chăm chỉ, sáng tạo của học sinh, thế nên càng giỏi thì phải càng tự học nhiều hơn. Tính ra như thế thì 12A1 là lớp giỏi nhất, cũng là lớp có giờ học ít nhất trường. Học ít, mà nội dung bài khá nhiều, áp lực nặng nề, muốn giữ được thành tích thì nỗ lực phải gấp mấy lần lớp khác.

Vậy nên, đừng tưởng giờ học ít mà ham nha. Nhầm to luôn đó. Đặc biệt là người có nhiều trọng trách như Izu thì càng bận bịu hơn so với các bạn cùng lớp. Không những phải tự học ở nhà, cô còn phải thu xếp thời gian để giải quyết, lo liệu công chuyện ở Hội học sinh nữa. Chẳng hạn như bây giờ, Izu vẫn còn phải lang thang trong trường khi cả lớp 12A1 đã ra về hết. Cô lững thững ra Canteen mua ly trà sữa, rồi lại đi lang thang ngắm trường.

Hôm qua cô có nhận được e-mail của cô Nao, báo rằng bữa bữa nay Hội học sinh sẽ có buổi họp mặt giữa các thành viên cũ và mới luôn. Cũ thì ngoài cô ra chỉ có Kofu. Còn người mới thì chẳng nghe cô Nao gửi thông tin gì hết. Izu cũng không hỏi thêm. Trước sau gì mà chả gặp nhau. Hơn nữa những người vượt qua được sự tuyển chọn của nhà trường thì chắc chắn là có tố chất rất tốt. Chưa có năm học nào mà những thành viên ở Hội bị mắc lỗi nghiêm trọng hay bị ai phản nản cả.

“Từ từ rồi cũng sẽ quen nhau hết thôi!”

Izu tự tin lắm. Với tính cách hòa đồng dễ gần của cô, làm gì có ai mà cô không làm thân được cơ chứ?

Hình như Izu đã quên mất rằng, đối-tượng-mà-cô-không-thể-làm-thân-thật-sự đã có mặt trên cõi đời này, ngay trong trường, và ngay trong lớp của cô luôn.

Izu định rằng xú họp mặt xong là cô sẽ ở lại trường luôn, vì đầu giờ chiều là 12A1 có thêm hai tiết Toán nữa. Cô đang phân vân chẳng biết có nên đi mua com trưa luôn không? Mà ai biết là có bao nhiêu người chứ! Lỡ mua thiếu thì cũng kì kì. Cũng chẳng biết Kofu có mua trước chưa? Thật ra, bây giờ Izu có thể lên Hội phòng thành thôi ngồi máy lạnh chờ tới giờ họp, nhưng cô hơi ngại đụng mặt Kofu.

Trong trường ai cũng nói cô và Hội phó nếu quen nhau thì chắc chắn sẽ là một cặp rất đẹp đôi. Kofu là ES, lực học tuyệt nhiên không hề tầm thường. Kofu bảnh trai, ga lăng. Kofu năng động, hoạt bát. Kofu còn có siêu năng lực. Và đặc biệt, Kofu cũng rất thích cô!

Cô biết hết chứ. Ấy vậy mà cô chẳng hiểu sao, trái tim mình cứ trơ trơ, chẳng thêm rung động lấy một cái, mặc cho anh chàng lúc nào cũng tìm mọi cách bày tỏ tình cảm với cô. Trong trường, số lượng nữ sinh cảm nắng Kofu thật sự không ít, nhưng Kofu chẳng đồng ý yêu một ai, đã vậy còn khẳng khái tuyên bố rằng, anh chỉ thích Izu, và anh sẽ theo đuổi cô bằng mọi giá. Riết rồi chẳng còn cô gái nào dám tỏ tình với Kofu hết. Chàng trai cũng từng ngỏ lời với Izu, và cô đành lấy lí do bận học để từ chối khéo, kết quả là Kofu quả quyết cái rụp:

- Tớ sẽ đợi cậu học xong!

Hán là sẽ có nhiều người ganh tị với Izu lắm, nhưng riêng bản thân cô, cô thật sự chỉ mong Kofu có bạn gái! Như thế thì có lẽ cô sẽ bớt cảm thấy áy náy khi chính mình là nguyên nhân khiến cho tuổi xuân của chàng trai hoàn hảo này bị phí phạm như vậy.

Chep! Đẹp quá cũng khổ!

Izu vừa than thở vừa bước đi vô định.

Không có người nói chuyện kể cũng hơi chán chán. Mà giờ này thì lớp chắc cũng về hết trơn rồi. Làm gì còn ai để... Izu bắt giác ngẩn người.

"Lớp có thật là đã về hết rồi không?"

Câu hỏi trong đầu còn chưa kịp dứt, đôi chân cô đã trở ngược một trăm tám mươi độ bước nhanh về phía bãi cỏ... Bãi cỏ nào thì ai cũng rõ rồi!

Vừa quẹo qua khúc cua của con đường trải đá, Izu liền lấy hơi hét:

- Mo...

Bắt giác cô im bật.

Lại một lần nữa, bãi cỏ trống trơn!

"Hắn về rồi sao?"

Izu đứng ngẩn ngơ một chút. Rồi cô cắn môi, bước vài bước lên cỏ, bắt giác quay phắt lại.

Vẫn trống không. Chẳng có ai thỉnh linh xuất hiện để bắt quả tang như cô đã nghĩ cả!

"Hắn về thật rồi!"

Izu thở dài. Tự nhiên trong lòng cô dâng lên một cảm giác không cam tâm.

Hụt hẫng!

Izu chẳng thể giải thích được cảm xúc của mình lúc này là gì nữa. Cô cũng chẳng biết tại sao mình lại mong có ai đó vi phạm luật bảo vệ cây cỏ của nhà trường.

"Haizz, từ bao giờ mà mày mê cãi nhau vậy hả Izu?"

Ngoài sân trường bây giờ cũng đã vắng lấm rồi. Ra đó cũng không có gì làm. Ở đây, thật sự rất ít người qua lại! Có thể nói là không có ai qua lại giờ này! Không biết nghĩ gì, mà Izu bước lại chỗ Mochi hay nằm, ngồi xuống đó.

Học sinh trong trường thường bảo nơi đây chán phèo, chẳng có gì làm, cũng chẳng có gì đẹp.

Nếu bây giờ có ai nói như thế với cô, chắc chắn cô sẽ phản bác ngay:

- Thử ra đây ngồi một lần đi rồi hẵng phán!

Chớp mắt một cái, Izu ngược lên...

Hoa đào đang kì nở rộ. Rực rỡ. Nên thơ.

Nắng tháng Tư nhẹ nhàng, ngọt ngào. Không quá chói, cũng không quá gắt!

Thỉnh thoảng, vài con gió thoảng qua làm những cánh hoa mỏng manh lay động, rơi xuống. Như những cánh bướm xinh đẹp, dịu dàng.

- Tên quái thai ấy cũng thật biết thưởng thức! - Izu chép miệng.

Uống hết ly trà sữa, Izu mới chịu đứng dậy, tìm thùng vứt rác. Đoán chừng cũng sắp hết tiết bốn rồi, cô thông thả đi đến Văn phòng Hội học sinh. Tự nhiên lúc này, cô chợt nhớ ra một điều:

Kofu tuy là ES, nhưng vẫn học lớp thường!

Mà lớp thường thì đâu có được về sớm.

"Oa! Ngay giờ mình tránh mặt ai vậy không biết! Bỏ máy lạnh đi hứng nắng, ngốc hết biết luôn!"

Izu than thở. Tự cốc đầu mình một cái. Rồi tự xoa đầu.

Cũng thật may là không ai nhìn thấy cảnh này...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hội trưởng Beta

Đứng trước cửa Hội phòng, Izu chớp mắt một cái.

"Cửa không khóa! Chẳng lẽ hôm qua Kofu đèn đơng đến mức về mà quên mất việc khóa cửa?"

Đẩy cửa vào. Lập tức hơi lạnh từ bên trong ủa ra.

"Trời ạ! Ông tướng này, không tắt cả máy lạnh nữa chứ. Nhà trường mà biết được việc này thì ăn bản kiểm điểm ngay đây biết không hả Kofu?"

Thế nhưng, khi vừa bước vào, Izu đã giật mình trở mắt một chút:

- Ch... Anh là ai?

Nghe tiếng cô, chàng trai đang ngồi chăm chú vào chiếc laptop liền ngẩng đầu lên. Nhưng anh không tỏ vẻ mừng rỡ, cũng không vội vàng chạy ra đón cô, bởi lẽ, anh không phải Kofu!

- Chào em! Izu-san!

Izu đơ người trong giây lát. Trước mắt cô lúc này là một chàng trai với gương mặt hoàn hảo không tì vết. Đôi môi mỏng thanh tú, chiếc mũi cao thanh tú, cặp lông mày cũng thanh tú nốt. Và đặc biệt là đôi mắt màu xám pha chút bạc thần bí cuốn hút đến lạ. Mái tóc bạch kim của anh xõa dài xuống tận thắt lưng, mượt không một sợi thừa. Cũng bởi vì mái tóc này mà cô suýt nữa đã buột miệng gọi "chị". Cũng may là ngay sau đó cô thấy bộ đồng phục nam sinh với chiếc áo khoác cùng quần tây đen nên đã kịp thời sửa lại.

Và bây giờ, Izu đang há hốc mồm, đôi đồng tử giãn ra hết cỡ:

- S... Sal...

- Anh không phải Sal! - Anh là anh trai của nó! Dara Tian!

Chàng trai mỉm cười. Một nụ cười đẹp mê hồn. Izu sững người một chút. Chàng trai này mặc dù rất giống Sal, nhưng nụ cười của anh khác hẳn so với Sal.

Nụ cười ấy toát ra một thứ mị lực rất lớn. Có phần mê hoặc, cũng có phần uy nghiêm, khiến cho người đối diện bỗng cảm thấy mình trở nên nhỏ bé vô cùng.

- Anh trai của Sal-san? Anh giống Sal quá! Hai người... có phải là song sinh không?

- Song sinh? Chắc, cũng không biết nói sao nữa... - Dara chống cằm - Nếu tính ra ở đây thì... anh hơn nó một tuổi. Chắc không phải đâu!

Chàng trai cười tươi. Còn Izu thì cười méo xệch.

"Anh em nhà này... cứ dị dị thế nào ấy!"

- Vâng! Mà... Dara-senpai, sao anh lại ở đây? Chẳng lẽ... - Izu bất chợt tròn mắt - Chẳng lẽ anh là... thành viên mới của Hội học sinh?

Cô gái thầm trách mình thật ngốc. Chẳng phải Kofu đã nói rồi sao, trường này cần tiền và nhân tài. Sal và tên-vô-kỉ-luật ấy giỏi như vậy, chỉ cần có chút tiền bôi vào, thì việc cho anh trai của họ một chân trong Hội học sinh có lẽ cũng không phải là không thể.

- Cơ bản thì đúng là như vậy đấy!

- Oh! Vậy mà em không biết. Nãy giờ làm phiền anh quá! - Izu mỉm cười kéo ghế ngồi xuống - Anh đang nhập cái gì á?

- Thông tin của các học sinh mới vào trường. Không tính số lượng khối Mười mà em đã nhập thì còn khoảng trên dưới trăm mạng.

- Thông tin của các học sinh mới! - Izu đứng bật dậy - Đó là công việc của Hội trưởng Hội học sinh mà!

- Hơ! Chứ em nghĩ anh là ai mà có chìa khóa Hội phòng hả?

- Nhưng... nhưng mà...

- Yên tâm đi cô bé! Không ai cất chức em đâu! Em vẫn là Hội trưởng nhưng thêm chữ Alpha đằng sau. Còn anh là Hội trưởng Beta.

- Hội trưởng... Beta?

Ngay lúc Izu bắt đầu cảm thấy mọi chuyện rồi ren hết cả lên thì bỗng từ ngoài cửa có tiếng nói:

- Beta? Anh đừng có đùa giỡn quá lố như vậy chứ!

Kofu bước vào. Khuôn mặt đầy nghiêm nghị.

- Kofu, cậu ra về rồi sao?

- Chào nhóc, Kofu-san! Nhóc có vấn đề gì về anh sao?

Kofu nhìn thẳng Dara, khẳng khái:

- Anh đến đây từ lúc nào?

- Ra chơi! - Dara đáp gọn lỏn.

- Ra chơi? Em nhớ là ngoài 12A1 ra, đâu có lớp nào có số lượng tiết học ít hơn bốn tiết một buổi đâu!

Đây cũng chính là vấn đề mà Izu thắc mắc này giờ.

- Thì đã sao? - Dara ngửa đầu ra sau, ngáp dài - Không có thì mình làm cho nó có thôi!

Izu nhúm mày:

- Vậy là sao? Dara-senpai, chẳng lẽ... chẳng lẽ anh cúp tiết?

- Bậy nào! Anh chỉ tạm nghỉ ngơi thôi!

- Như vậy là cúp tiết chứ là gì nữa! Dara-senpai, anh có biết là lỗi này nặng lắm không? Xó rỏ là bị đánh rớt lớp như chơi đó!

- Rớt lớp? Anh còn có thể rớt xuống đâu? - chàng trai ngồi thẳng dậy. Đôi mắt vẫn toát ý cười. - Nếu không cúp tiết, thì không phải A12, em chưa nghe câu này sao?

A12?

12A12!!!

Cả Izu lẫn Kofu cùng tá hỏa. Trường hợp thành viên của A12 trở thành người được nhà trường tuyển lựa vào Hội học sinh thật sự chưa bao giờ xuất hiện cho tới thời điểm này.

- Không nói tới chuyện anh có phải Hội trưởng Beta Betiec gì không, hiện tại em chỉ muốn biết, anh có thật sự là thành viên của Hội học sinh không?

Nhìn ánh mắt nghiêm nghị cương quyết của Kofu, Dara cười nhẹ:

- Biểu hiện tốt đấy, cậu bé! Quả không hổ danh là Hội phó Hội học sinh.

Vừa dứt lời, Dara búng tay một cái. Một vật trắng trắng bay vút đến trước mặt Kofu. Chàng Hội phó nhanh tay chụp lấy. Đó là một tờ giấy bị gấp không thương tiếc, gấp đến mức không thể gấp đôi cái nữa.

- Giấy chứng nhận của Nhà trường?

Izu tròn mắt ghé lại nhìn khi Kofu mở tờ giấy ra.

- Kofu-kun, đúng là dấu mộc của thầy Hiệu trưởng rồi! Dara-senpai đúng là Hội trưởng Beta, có trọng trách và quyền hạn giống như tớ vậy!

- Giấy chứng nhận của Hiệu trưởng mà anh gấp cầu thả như thế này ư?

- Chứng nhận thì sao? Chẳng phải cũng chỉ là thứ để hai đứa xem qua một lần rồi bỏ sao?

Kofu gấp ngay ngắn tờ giấy lại. Gương mặt vẫn chẳng giãn ra chút nào:

- Thứ lỗi Dara-senpai à, em buộc phải nghỉ ngơi năng lực Hội trưởng của anh đó!

Trái với vẻ nghiêm túc của anh chàng Hội phó, Dara vừa nghe dứt câu đã ôm bụng cười ngặt:

- Kofu-kun à, nhóc đang coi thường anh vì anh học ở 12A12 sao? Nếu nhóc còn có tư tưởng bên trọng bên khinh như thế, không chừng có lúc anh phải dạy nhóc một vài bài học đấy!

- Anh đang đe dọa tôi đấy à? Tôi chẳng trọng hay khinh ai hết, tôi chỉ nghi ngờ anh vì cách hành xử của anh thôi!

- Vậy sao? Năng lực Hội trưởng của anh à, Nhà trường đã giao cho anh quyền hạn ngang cơ với Lớp trưởng 12A1, như thế còn chưa đủ thuyết phục sao?

Izu cắn môi. Dara nói không phải là không có lý. Trường có thể sẽ ưu ái thân nhân của các nhân tài hơn một chút, tuy nhiên ưu ái đến mức đưa anh ấy lên chức Hội trưởng Hội học sinh thì hơi quá tay rồi. Chỉ còn một cách để giải thích:

Dara Tian này có một tố chất đặc biệt nào đó nên trường mới thiên vị đến vậy!

Giả thiết này cũng không phải là không có căn cứ! Cô bé Jun có sức học không tệ. Sal và Mochi thì giỏi đến mức xuất thần nhập quỷ.

Tự nhiên anh trai của họ cũng không thể là người tầm thường. Tuy nhiên, không tầm thường như thế nào thì Izu hiện tại chưa thể giải thích.

- Ngang thì sao? Anh vẫn có thể dùng tiền để đánh đổi mà! - Kofu vẫn khẳng khái phủ nhận Hội trưởng mới.

Nụ cười trên môi Dara chợt tắt ngấm. Izu biết có sự không ổn, liền giặt nhẹ tay áo Kofu. Tuy nhiên, chàng trai ES không hề chuyển sắc mặt với đàn anh.

Dara im lặng một chút. Và chỉ trong một chút ấy thôi, Kofu bỗng cảm thấy rợn người. Đôi mắt bằng bạc mà nãy giờ anh vẫn ngang nhiên nhìn chằm chằm ấy đột nhiên trở nên đáng sợ và uy nghiêm gấp vạn lần so với cái vẻ thờ ơ vô ki luật trước đó.

- Haizz, biết đâu là như vậy thật đấy! Dara Tian này, thực chất chỉ là thằng ngốc lăm tiền nhiều của ham địa vị thôi. Có lẽ trong mắt mấy đứa, anh là như thế, nhưng anh không quan tâm mấy đứa nghĩ gì. Chúc vụ này, anh buộc phải làm. Vậy thôi!

- Senpai, anh... thật sự muốn làm Hội trưởng Hội học sinh ư? - Izu nhẹ nhàng hỏi, cố tìm cách làm dịu vấn đề.

- Oh! Không hề! Thứ anh cần đâu có đơn giản vậy chứ!

- Hơ, vậy anh muốn gì mà... phải hành xác mình như vậy? Làm Hội trưởng thật sự rất vất vả đó!

- Ha ha! Cảm ơn cô bé đã lo lắng cho anh. Em yên tâm đi, anh không giành nhiều thời gian cho việc học như em đâu. Anh làm Hội trưởng chỉ vì có chút chuyện riêng thôi. Mà em cứ yên tâm, anh chắc chắn sẽ không bỏ bê trọng trách Hội trưởng! Ấy, nhóc Kofu, đừng nhìn anh bằng ánh mắt ấy chứ! Nhóc không cần phải lo, anh không tranh giành Crush với nhóc đâu! Cái thằng mà nhóc nên gờm như thế là một thằng khác nguy hiểm hơn anh nhiều đấy! Không biết chừng nó cũng sắp đến đây rồi!

- Thôi đủ rồi! Anh mở miệng cứ gọi tôi là nhóc này nhóc nọ. Anh hơn tôi một tuổi, chắc lớn hơn tôi bao nhiêu mà gọi tôi như thế?

- Phư phư! - Dara lại ôm bụng cười ngặt - Thằng lớn hơn chú mày cả ngàn tuổi anh vẫn gọi bằng nhóc luôn đấy! Kofu-kun, nhóc có chắc là nhóc chỉ nhỏ hơn anh có một tuổi không?

- Anh...

- Thôi được rồi mà! - Thấy sự việc đã bắt đầu căng, Izu vội nhảy vào can ngăn - Mới gặp nhau có chút xíu mà gây nhau thì không hay đâu! Từ từ làm việc chung rồi hiểu nhau hết thôi! Bây giờ hai người ngồi đây, đợi một chút, Izu chạy đi mua đồ ăn trưa. Tuyệt đối không được cãi nhau đó, không là Izu giận luôn cả hai!

Kofu ngoan ngoãn nghe theo. Anh nhìn Izu bằng ánh mắt trêu mếu:

- Được rồi! Tôi hứa!

Izu cố nặn ra nụ cười thật tự nhiên rồi bước ra cửa, vừa đi vừa quay lại hỏi:

- Dara-senpai, anh biết còn bao nhiêu người chưa đến nữa không?

Dara gọi với theo:

- Ba mạng... Nhưng anh nghĩ là em không cần mua cái gì đâu, Izu-san...

Kofu quắc mắt nhìn Dara, thật sự rất muốn gắt một câu:

- Anh bớt "nhỏ" đi được không?

Bất chợt...

- Ái da...

"Bịch"...

Cặp bàn tọa của Izu lại bị nện xuống đất, đau điếng. Izu có cảm tưởng như nó sắp nát đến nơi...

Kofu hoảng hồn chạy lại đỡ cô gái. Còn Dara thì chép miệng:

- Anh đã nói rồi mà...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hội học sinh họp mặt!

- Sao lần nào gặp tớ cậu cũng để quên mắt ở nhà thế hả?

Đó là câu đầu tiên Izu nghe được sau khi cặp bàn tọa của mình bị đập không thương tiếc xuống đất. Vốn đã định câu nhàu vài câu, nhưng Izu chợt nhận ra giọng nói vừa rồi có chút quen thuộc.

Ngước mắt nhìn lên.

Quần trắng...

Áo trắng...

Và một khuôn mặt thiên thần!

"Thiên thần đều đáng ghét xấu xa nhất trần gian!"

Izu ngoác miệng hét:

- Tại sao cậu lại ở đây?

- Tại sao tớ không được ở đây?

- Cậu ở đây làm gì chứ?

- Thế cậu ở đây để làm gì?

- Tớ là Hội trưởng Hội học sinh!

- Ồ! Còn tớ phải đâu!

Nói xong, Mochi thần nhiên đi ngang qua cô gái bước vào trong Hội phòng. Izu tức nghẹn họng.

"Như vậy mà gọi là trả lời à?"

- Nè! - Kofu lúc này đã không nhịn được nữa, lớn tiếng quát - Cậu đừng con gái người ta ngã như vậy mà không biết xin lỗi à? Cậu có phải là con trai không vậy?

Mochi ngoái đầu lại, mặt không đổi sắc:

- Xin lỗi? Cậu nên nhìn kĩ xem ai đụng ai nhé! Mà... cô ta giống con gái ở điểm nào vậy?

Nói đến câu cuối, chàng trai nhếch miệng cười làm Izu tức xì khói.

"Cái kiểu cười dễ khiến người ta phạm tội giết người nhất trần gian!"

- T... Tớ giống con gái hay không không liên quan đến cậu! - Izu đỏ mặt hết hết công suất - Cậu cũng chẳng phải con trai đâu Mochi-kun!

Mochi chẳng nói tiếng nào nữa, cười cười rồi bước tiếp. Còn Kofu thì ngạc nhiên vô cùng.

"Mochi-kun? Chẳng phải chỉ mới gặp nhau sao?"

Tối hôm qua, anh có chút tò mò nên đã xem qua thông tin của hai Triple S mới vào 12A1. Với tình hình hiện tại, Mochi chắc chắn là "cái tên quái quái tóc bạch kim" mà Izu đã nhắc đến sáng hôm qua rồi. Nhưng... tại sao lại là "kun"?

Một điều nữa, xưa nay chưa bao giờ Kofu thấy Izu bị kích động đến vậy. Chẳng hiểu tại sao, trong lòng chàng Hội phó bỗng dâng lên cảm giác lo lắng.

- Oh! Cực cho em rồi, Mochi-kun! Phải chạy ngược về nhà làm thức ăn như thế...

Dara vừa nói vừa xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau. Lúc này mọi người mới để ý, hai tay Mochi xách hai cái bọc to tướng. Một bọc là nước uống, bọc kia là những khay đồ ăn có nắp đậy kín. Cũng khó trách, Mochi chẳng còn tay mà đỡ Izu nữa rồi!

- Không sao! Phục vụ cho nhà Tian là vinh dự của em mà!

Mochi nhẹ nhàng đáp. Izu đứng dậy, khẽ chớp mắt ngạc nhiên.

"Tên điên kiêu ngạo ấy mà cũng có lúc lịch thiệp vậy ư?"

- Chào cả nhà!

Lại một giọng nói ầm ập quen thuộc vang lên. Từ ngoài cửa, hai dáng người xuất hiện từ lúc nào không biết.

- Sal-kun, Jun-chan, hai đứa đâu phải về nhà, sao giờ này mới tới? - Dara giờ tay vấy vấy.

Sal mỉm cười bước vào. Hôm nay anh khoác một chiếc áo khoác mỏng màu mây dài xuống đầu gối có mũ trùm lên trên mái tóc dày màu xám tro. Bên cạnh là cô bé Jun xinh xắn như búp bê đang nắm tay anh cứng ngắc. Nếu không phải đã biết thân phận của họ, hẳn Izu và Kofu đã nghĩ hai người họ là người yêu rồi.

- Anh chị vào luôn y nà!

Vừa bước qua cửa, Jun đã cười tươi rồi ngoắc ngoắc bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt về phía Izu và chàng Hội phó. Giọng nói của cô bé thánh thót và trong trẻo đến mức cả hai suýt tưởng là tiếng chim hót.

- Em ở lại vừa đọc sách vừa đợi Jun-chan về chung! - Sal vui vẻ đáp.

- Ồ, còn anh thì chờ mấy đứa đến dài cả cổ... Haizz, không có đứa nào cúp học trước đợi anh hết! Mà thôi, bây giờ đông đủ rồi! Cuộc họp mặt đầu năm.. Start!

- Cái gì? Đông đủ? - Izu tròn mắt - Ý anh, ba người còn lại... là họ?

- Chính xác là như vậy đó, cô bé!

Tả hỏa!

Hoàn toàn tả hỏa!

Izu không thể ngờ được, tên vô kỉ luật ấy, lại là thành viên mới của Hội học sinh. Lúc này cô mới thầm trách mình ngốc.

"Hắn là SSS, có gì mà không thể vào Hội chứ!"

Mãi suy nghĩ, Izu cũng chẳng để ý, Kofu đã nhanh tay lấy ngay chỗ ngồi bên phải chỗ Izu. Đó chưa phải là vấn đề. Vấn đề là Mochi nhanh không kém, ngồi phía còn lại, bên trái Izu.

- Nè, sao cậu cứ thích ám tởm thế hả? Sao không qua ngồi với Sal-kun đi?

- Ồ hay! Trên này có ghi tên của cậu hay sao mà tở không được ngồi!

- Quý sứ! - Izu làm bầm ngồi phịch xuống.

Buổi họp đã bắt đầu như thế. Nội dung của cuộc họp mặt ấy cũng không có gì phức tạp lắm, đại khái chỉ là nhập, chỉnh sửa lại thông tin của các học sinh mới vô trường; soạn một danh sách ghi tất cả những ngày lễ lớn nhỏ trong trường; phác họa sơ qua và đóng góp ý kiến về các ngày lễ gần nhất...

- Nhập và sửa à! Miễn đi, anh làm xong hết rồi! - Dara phui tay cái rụp khi vừa thấy nội dung đầu tiên.

- Gì mà xong, cả trăm học sinh khối Mười một, Mười hai, rồi chỉnh sửa nữa đó...

- Em nghĩ là giờ ra chơi anh lên đây bật máy lạnh ngồi ngáp ruồi à!

"Em nghĩ như vậy thật đấy!"

Izu nghĩ thầm

- Nếu em đã nghĩ xấu anh như vậy thật thì cứ việc kiểm tra lại. Anh gửi toàn bộ vào e-mail của em rồi đó! Tới về em có thể test lại rồi gửi cho Nao-sensei!

Dara vừa nói vừa lướt ngón tay nhấn Enter gửi cái "cạch". Ngoại trừ những người ở chung nhà với Dara, còn lại Kofu và Izu thì không khỏi ngạc nhiên về tốc độ làm việc của senpai lớn tuổi nhất trong nhóm.

Khi đồng hồ điểm mười hai giờ trưa, cả hội đã lên được danh sách các ngày lễ và bầu ra thư kí của Hội học sinh - Jun Tian. Lí do cực kỳ đơn giản: ngoài Hội phó và Hội trưởng, còn lại hai ông anh kia thì "lười như hủi".

- Onii-chan, tới giờ cơm trưa rồi! - Mochi lên tiếng nhắc.

- Ok, ngừng xiu đi mấy đứa! - Dara vui vẻ.

- Cơm trưa? Cậu mua ở đâu vậy? Có chắc là hộp vệ sinh không đó? - Izu lờm lờm Mochi tỏ vẻ nghi ngờ.

- Nhìn tó giống đứa thích ăn đồ mua lắm sao? Tớ nấu đó, ngại thì... nhịn đói! Hờ hờ!

- Bớt bốc phét đi ông tướng! Cái ngữ thiếu gia hệ bạch diện thư sinh như cậu, ăn là giỏi chứ làm được gì! Tớ biết thừa là cậu giao cho giúp việc nấu rồi về lấy mang lên đây chứ gì?

Izu nói xong, bắt giác im bặt.

"Quên mất, bạch diện thì ở đây không chỉ có mình hấn! Híc... thất lễ nặng rồi!"

Mochi cũng chẳng phản bác, chỉ cười nhẹ rồi phân phát đồ ăn cho mọi người. Nước thì đóng chai, và vẫn mát lạnh! Izu đã quan sát kỹ. Bạch ni lông thì hiển nhiên không thể giữ lạnh. Chắc chắn là có sự bất thường ở đây. Chưa hết. Thói quen sinh hoạt của nhà Tian cũng khiến cô và Kofu cảm thấy vô cùng kì quái.

Trước khi chia các khay cơm, ngoại trừ hai khay của hai mem cũ vẫn còn giữ nguyên, còn lại đều được Mochi mở hết nắp. Anh nhẹ nhàng dùng đũa, từ các khay của anh em nhà Tian, gắp mỗi món một miếng vào chiếc khay riêng, và ném thử trước mặt mọi người. Song sau đó mới phát ra. Kofu không nén nổi ngạc nhiên, tròn mắt hỏi:

- Cậu đang làm gì thế, Mochi-san?

- Đùng để tâm, chỉ là cách sinh hoạt của nhà Tian thôi! - Sal mỉm cười đáp hộ.

Đến bây giờ Kofu mới để ý, chàng trai tóc xám tro này mặc dù có khuôn mặt giống hệt Dara, nhưng nụ cười thánh thiện như thiên thần ấy đã tạo cho anh một nét rất riêng so với anh trai.

- Nè, cậu có "phù phép" gì trong đồ ăn của tớ và Kofu không đấy? Sao không dám thử?

Izu nhìn Mochi với vẻ cảnh giác cao độ khiến chàng trai phì cười:

- Chẳng phải cậu nói bữa trưa này là của giúp việc làm sao? Hay là...

Bắt giác Mochi cúi xuống thì thầm bên tai Izu:

- Hay là cậu muốn ăn chung với tớ...

- Ọc...

Izu suýt nữa đã cắn vào lưỡi mình. Cô đỏ mặt hết:

- Đồ hâm... Bớt phát ngôn linh tinh đi! Phấn!!!

Izu cúi gằm mặt cạy cái nắp khay một cách bạo lực.

Hé nắp ra một chút...

Nấm!

Mắt Izu sáng lên. Những ngăn trên cùng toàn là nấm - món mà Izu thích nhất.

"Hay quá ta!"

Cô gái thầm khen, đồng thời mở luôn cái nắp!

Cơm cuộn trứng...

Và trên nền trứng vàng thơm ấy... là một hình trái tim đỏ tươi bằng tương cà nổi bật!

"Cạch cạch cạch..."

Món com cuộn bị Izu dùng muỗng đâm nát một cách không thương tiếc.

- Nào giờ tương cậu thuộc team M, thì ra lại là S à. Mà quên, cậu là Double S mà!

- Im ngay! Cái đồ Triple S dở hơi đáng ghét! - Izu nghiêng răng.

Toàn bộ sự việc vừa rồi, Kofu đã thấy hết. Chưa bao giờ anh thấy Izu nổi cáu như thế. Nhưng thật sự... lúc cô cáu tiết trông cũng rất đáng yêu! Chỉ tiếc là gương mặt đáng yêu ấy không dành cho anh. Cô vẻ như đã xác định được "kẻ nguy hiểm" mà Dara đã đề cập khi này, Kofu tự nhiên cảm thấy hết muốn ăn nữa. Anh buông muỗng đĩa cái "cạch", cả nắp khay cũng không buồn mở:

- Xin lỗi! Mọi người ăn trước đi, tôi chưa đói! Xiu tôi về nhà ăn sau!

- Sao thế, Kofu-kun, trông sắc mặt của cậu có vẻ không tốt...

- Tớ không sao, Izu-chan, tớ chỉ không muốn ăn thôi! Tớ không quen ăn ở ngoài, khẩu vị của tớ khó lắm.

- Ồ đúng rồi! - Bất chợt Mochi lên tiếng - Khay đó không hợp với khẩu vị của cậu đâu. Tại nó là của tôi mà!

Mochi với tay lấy khay com từ chỗ Kofu rồi mở nắp cái "cạch", để lộ nguyên chữ "Mochi đẹp trai" được viết bằng tương ớt trên nền trứng cuộn làm Izu suýt sặc.

"Lạy hồn! Ông không những khùng mà còn bị ảo tưởng nữa!"

- Tôi mãi làm bento cho Zu-chan mà quên mất phần của cậu. Cũng may, nhờ vậy mà không bị bỏ phí! - Mochi nhếch mép cười nhạt.

- Cảm ơn! Lần sau cũng tiếp tục quên đi! Tôi không ham đâu!

Izu chớp mắt, bắt giác cười khổ...

Hình như cô vừa nghe tiếng nghiêng răng ken két...

Và hình như có một tia lửa điện hung hăng vừa bắn ra giữa ánh mắt của hai chàng trai...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hội học sinh chỉ còn hai chúng ta

Hôm ấy, Kofu lấy lý do nhà có việc, xin phép Hội học sinh về sớm trước khi buổi họp mặt kết thúc. Trước khi đi, anh không quên nhét vào tay Izu một mảnh giấy nhỏ, nhắn vài chữ: Tớ muốn nói chuyện với cậu một chút!

Thế nên, chừng mười lăm hai mươi phút sau, Izu cũng xin phép về sớm. Nói là sớm nhưng thực ra cả hội đã giải quyết được gần hết nội dung buổi họp rồi, cũng bởi tốc độ làm việc của Dara quá ư là thần tốc đi. Không cần biết bảng điểm của senpai này thế nào, nhưng cách tổ chức và sắp xếp công việc chuyên nghiệp của anh thật khiến cho Izu không khỏi khen thầm. Cô bé thư kí Jun thì nhí nhảnh năng động, rất đáng yêu. Có vẻ như cô bé đặc biệt tỏ ra rất thích thú đối với các lễ hội. Sal thì hơi ít nói một chút, nhưng một khi đã mở miệng nói thì toàn là những ý kiến rất sáng tạo và hữu ích. Còn cái tên cuối cùng, đúng rồi, cái tên trời đánh ngồi bên trái cô ấy, hần hủn như toàn ngồi chơi xơi nước suốt buổi họp. Izu thật sự rất muốn hỏi hần một câu:

- Cậu tham gia Hội học sinh chỉ để ngồi hóng máy lạnh à?

Chà, nhưng mà công nhận nha, bữa trưa mà hần mang tới hôm nay thật sự rất ngon. Không biết người nấu đã cho những nguyên liệu gì vào thức ăn mà có thể biến những món đơn giản ấy trở nên đậm đà đến vậy!

Bước xuống khỏi tòa nhà, Izu đảo mắt nhìn quanh. Không khó để có thể thấy được, cách đó không xa, chính xác là dưới một tán cây hoa anh đào, Kofu đã ở đó đợi cô từ lúc nào. Gương mặt chàng trai lộ rõ vẻ suy tư. Hình như anh đang nghĩ đến điều gì lung lắm.

- Kofu-kun! - Izu tiến về phía anh cất tiếng gọi - Cậu muốn nói gì với tớ vậy?

Nghe tiếng gọi, Kofu giật mình nhìn lên thì bắt gặp gương mặt xinh xắn cùng đôi mắt trong trẻo của Izu. Nhưng anh không cười, cũng không vội vàng

chào đón cô như mọi khi. Ngược lại, Kofu đứng thẳng dậy, ánh mắt nghiêm trọng nhìn thẳng vào Izu:

- Izu-chan à! Tớ... thật sự không muốn làm cậu lo lắng đâu, nhưng mà... tớ buộc phải nói với cậu điều này...

Izu tròn xoe mắt:

- Có chuyện gì thế, Kofu?

- Izu-chan, tớ thành thật khuyên cậu... Đừng nên tiếp xúc với những người đó!

- Những người đó? Ai cơ?

- Tất cả các thành viên mới của Hội học sinh!

- Kofu-kun à... Đừng như vậy mà! Dần dần mọi người cũng sẽ quen nhau hết thôi, tớ thấy họ cũng không đến nỗi tệ đâu!

Đến lượt Kofu tròn mắt, anh vội xua tay:

- Izu-chan, không phải do tớ không thích họ đâu! Chẳng qua... - Ánh mắt chàng trai chợt nghiêm túc trở lại - Chẳng qua, tớ không thể “nhìn” ra được bất cứ thông tin gốc gác gì của tất cả bọn họ.

- T... tất cả luôn sao? - Izu há hốc mồm, kinh ngạc quá đỗi.

Chàng trai thờ dãi, tựa lưng vào thân cây:

- Có thể sẽ khó tin thật đấy, nhưng tớ chắc chắn là năng lực của tớ hoàn toàn ổn định. Hơn nữa, cậu thấy rồi đó, những thành viên mới này, đều có quan hệ với nhau. Dù họ có giỏi thật, nhưng... thật sự vẫn tớ cảm thấy ở đây có điều gì đó rất bất thường...

- Tớ hiểu! Và tớ tin cậu mà Kofu-kun. Có điều tớ không thể lý giải được việc nhà trường lại thiên vị nhà Tian đến vậy nữa. Tớ... cũng chưa từng nghe tên tập đoàn nào trong nước nằm dưới sự quản lý của dòng họ Tian cả. Ấy vậy mà quyền lực của họ đối với nhà trường có vẻ như không hề nhỏ. Thật sự, rất là kì quái nha!

Kofu trầm ngâm một chút, rồi bất chợt đưa ra giả thuyết:

- Izu-chan, cậu có nghĩ rằng, có loại năng lực nào đó có thể điều khiển con người không?

- Điều khiển con người? Ý của cậu là Ban giám hiệu bị điều khiển? - Izu sùng sốt - Sao có thể chứ?

- Có gì là không thể đâu Izu-chan? Chúng ta chẳng phải cũng đang sở hữu những loại năng lực mà con người không thể có sao?

Izu cúi đầu im lặng suy nghĩ một lúc, rồi cô gật gù:

- Cũng không phải là không có khả năng, nhưng... họ phải tìm cách vào Hội học sinh để làm gì chứ?

- Cậu nghĩ xem, Hội học sinh lại là nơi quản lý nhân sự trong trường, gia nhập Hội học sinh thì sẽ dễ dàng nắm được thông tin của tất cả các học sinh và giáo viên. Ngoài lí do này ra, tớ tạm thời không nghĩ được gì khác cả. Hơn nữa, không chỉ một mà là bốn người đó. Tự nhiên cả anh em bạn bè nhà Tian kéo nhau hết vô Hội học sinh, tớ... nghi ngờ là sau chuyện này có một âm mưu gì đó...

Izu bặm môi, im lặng. Chàng trai tiến lại gần, bất chợt nắm lấy tay cô gái, giọng nói triu mến xen chút lo lắng:

- Izu-chan... Tớ thật sự không hề muốn thấy cậu bị cuốn vào rắc rối. Thế nên, cậu hãy cố gắng tránh tiếp xúc với họ hết mức có thể, có được không? Bây giờ ở trong Hội học sinh, chỉ còn tớ với cậu là cùng thuyền. Chuyện về năng lực, hay bất cứ vấn đề gì khúc mắc, cậu cứ nói với tớ thôi, tớ sẽ cố gắng giải quyết hết, không để cậu phải nhọc công đâu, Izu-chan...

Đúng là Kofu rất quan tâm đến Izu, tuy nhiên, lúc nói ra câu này, có vẻ như nguyên nhân chính nghiêng về sự ích kỉ của cá nhân chàng trai hơn. Sau khoảnh khắc bất ngờ, Izu vội rút tay lại, cắn môi:

- Kofu nè, dù sao thì... tất cả cũng mới chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi. Chúng ta thử nghĩ mọi chuyện theo hướng tích cực hơn xem. Anh Dara và Jun thì tớ không rõ, nhưng tớ đã từng tiếp xúc với Sal vài lần rồi. Theo tớ thấy, Sal thật sự rất hiền lành và thân thiện. Cậu ấy mới tới trường có hai ngày mà đã kết được khá nhiều bạn đó!

- Hoàn toàn không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài được đâu Izu-chan. Sal thì tớ chưa thể đưa ra ý kiến gì. Tuy nhiên, về phần cô bé Jun, tớ phải cảnh báo với cậu rằng, cô bé ấy thật sự không tầm thường đâu. Cái vẻ ngây ngô đáng yêu đó, không phải là con người thật của nhỏ.

Izu tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao cậu lại nghĩ thế?

- Izu-chan à, tớ nói cái này có thể sẽ làm cho cậu có chút khó chịu, nhưng mà, tớ nhìn con gái ít bao giờ sai lắm. Trước đây, không ít cô gái giả vờ ra vẻ ngây thơ để lấy lòng tớ. Tớ biết hết, riết rồi tớ cũng quen. Cậu biết không, Jun-san trông đáng yêu thật đấy, nhưng trong ánh mắt của cô bé, tớ cảm thấy được có chút gì đó mộng mơ, có cả chút phiền muộn. Ấy vậy mà Jun vẫn diễn vai cô gái hồn nhiên trong sáng rất đạt. Theo tớ thấy, những thành viên mới của Hội học sinh, chẳng nên bỏ qua ai cả...

"Kofu-kun, cậu để ý con gái nhà người ta thật là kĩ đó nha!"

Izu nghĩ thầm

- Kofu-kun nè, tớ không nghĩ là tớ sẽ chấp nhận trốn tránh đâu, mà có muốn trốn cũng không được, huống chi tớ lại còn cùng lớp cùng bàn với Sal và Mochi nữa. Hơn nữa, tớ là Hội trưởng Hội học sinh, giải quyết những chuyện như thế này là trách nhiệm của tớ. Tớ sẽ cân nhắc và để ý chuyện này. Nếu họ thật sự có ý đồ gì không tốt với trường của chúng ta, tớ sẽ tìm mọi cách ngăn cản cho bằng được. Còn nếu không phải thế thì quá tốt rồi, Hội học sinh toàn những người có năng lực đặc biệt cũng là chuyện tốt, làm bạn với nhau kẻ cũng không tệ!

Izu mỉm cười tươi tắn. Anh chàng Hội phó đang định phân bác thêm điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy gương mặt rạng rỡ và ánh mắt tràn đầy niềm tin ấy, anh biết thừa là có phân bác cũng không ích gì, anh chỉ đành cười nhẹ:

- Izu-chan à, cậu lúc nào cũng đáng yêu như thế! Đã vậy thì tớ cũng không ngăn cản cậu nữa. Tớ ủng hộ cậu. Bây giờ chúng ta là người cùng hội cùng thuyền rồi, nếu cậu có gặp khó khăn gì thì nhớ cho tớ biết nhé! Tớ sẽ cố gắng giúp cậu hết mức có thể. Và nếu có gặp gì nguy hiểm, tuyệt đối đừng liều nhé! Tớ không thích nói gở đâu, nhưng... cậu mà bị làm sao thì tớ buồn chết mất...

Izu không nói gì nữa, chỉ mỉm cười đáp lại. Trong lòng cứ tự trách cứ bản thân:

“Đáng yêu như thế, sao lại không thể yêu nhỉ? Ông trời ơi, ông định để con ế dài dài thế này mãi sao? Con đã mười bảy tuổi rồi đó!!! Ahuhu...”

Chương sau Su sẽ tiết lộ sơ qua về thân thế và nhiệm vụ của những mem mới trong Hội học sinh nhé!!!

Có gì sai sót mong mọi người góp ý!

Chúc các bạn ăn Tết Đoan Ngọ vui vẻ! :3

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Mật vụ thiên thần

Sau khi khép cánh cửa Hội phòng và xuống gặp Kofu, Izu cứ ngỡ rằng cuộc họp sẽ nhanh chóng kết thúc thôi. Nhưng không! Sự thật thì cuộc họp ấy vẫn còn kéo khá lâu.

Ngay khi bước chân cô gái vừa khuất sau khúc cua của cầu thang, không khí trong hội phòng đột ngột thay đổi hẳn.

Dara cười tươi đập bàn cái "rầm!", ngay sau đó, chàng trai khẽ phát tay một cái, lập tức một luồng ánh sáng ngũ sắc lóe lên phóng vút về phía cửa phòng...

"Choang"...

Cả căn phòng bất chợt sáng lên. Luồng ánh sáng di chuyển nhanh chớp nhoáng, nháy mắt đã vẽ xong một vòng tròn ma pháp ngũ sắc cực kỳ đẹp mắt niêm ấn ngay cửa. Chính giữa vòng tròn là kí hiệu hình tia sét phát ra ánh sáng trắng. Xung quanh là Mặt trời, Mặt trăng, vô vàn tinh tú và những kí tự lạ mắt khác. Nói thì lâu chứ sự việc diễn biến còn nhanh hơn một cái chớp mắt nữa.

- Ok, bây giờ thì cuộc họp của chúng ta, những-đưa-đếch-phải-người, start!

- Onii-chan, anh mà còn nói chuyện không nghiêm túc như thế thì em sẽ mếc cha đó!

Jun lườm Dara, ánh mắt đầy vẻ đe dọa khiến anh chàng cười phá lên:

- Anh chỉ đang cố diễn tốt vai học sinh cá biệt của anh thôi mà!

- Anh không cần phải diễn đâu, anh vốn đã rất cá biệt rồi!

- Có sao đâu nào! Người nắm giữ thiên quyền tương lai cũng

phải có chút gì đó đặc biệt chứ! Mà thôi, giờ đủ rồi, bây giờ chúng ta vào vấn đề chính thôi!

Dara ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Chỉ có mình anh là phải ngồi ngay lại thôi, bởi lẽ này giờ ai nấy, trừ anh ra, đã rất ngay ngắn rồi!

Hất vài lọn tóc ra sau, Dara bắt chọt chỉ tay vào cô em gái:

- Jun-chan, nhắc cho anh nghe, mục đích của em lần xuống trần này là gì?

- Bảo vệ và làm cho anh Sal cảm thấy thật vui! Ái ui... sao anh đánh em? Híc...

Jun đang cười tươi rồi bỗng nhiên như con diên trã lời thì tự nhiên bị cốc đầu một cái đau điếng. Mặc dù chẳng kịp thấy gì, nhưng cũng chính vì thế mà Jun biết chắc người vừa ra tay là ông anh trai Dara nổi tiếng thần tốc của mình chứ chẳng phải ai khác.

- Khóc lóc cái gì? Có tin là anh cho hai đứa trở ngược về Thiên giới chơi với nhau không? Riết anh chẳng biết anh có còn là onii-chan của mấy đứa không nữa!

- Híc... - Jun vẫn nhăn nhó ôm đầu.

- Trả lời lại, mục đích của chúng ta khi xuống đây là gì?

Jun cúi gằm, lăm bằm:

- Híc... Hồi này anh có nói "mục đích của chúng ta" đâu, anh hỏi của em thì em trả lời rồi đó, có nói sai đâu mà đánh em? Đánh riết đầu ngu đi, rồi lớn không nổi luôn hà!

- Lèm bèm cái gì đó? Trả lời anh đi chứ! - Dara cố nhịn cười, nghiêm mặt hỏi.

- Dạ, mục đích của chúng ta là thu thập các vị thần đi lạc, tổng khứ bọn yêu ma quỷ quái xuống địa ngục và thanh tẩy âm khí trên... Á... Sao lại đánh em nữa?

- Ai bảo nói vậy! Tất cả những công việc đó là của Mochi-kun, chúng ta chỉ là người hỗ trợ thôi. Anh nhớ là đã nói rõ chuyện này trước khi đi rồi kia mà! Đầu óc em đề đi đâu vậy?

"Tất nhiên là đề ở chỗ anh Sal rồi!". Jun nghĩ thầm. Còn lâu cô mới dám nói câu đó ra, nhưng...

"Cốp"...

- Ui da...

Jun vừa quên mất là anh trai mình có khả năng đọc suy nghĩ. Lần này thì Jun không còn khóc rầm rức nữa mà òa lên rồi nhào vào lòng Sal:

- Onii-chan, anh Dara bắt nạt em hoài kìa! Oa oa...

Sal cười khò:

- Nii-chan, dù gì anh cũng đã sử dụng phép ngưng đọng thời gian rồi, thôi thì anh chịu khó trình bày lại tình hình một chút đi, không thì một hồi chắc áo em ướt hết.

Sal phải dỗ dành mãi, cô em gái mới ngưng khóc. Ngồi ngay lại trên ghế, Jun lén nhìn sang Mochi mà e ngại thay cho anh:

- Tất cả những nhiệm vụ đó đều để Mochi làm hết sao? Như thế... thật sự quá khó khăn đó!

- Biết sao được! - Dara thở dài - Về phần cha thì dễ rồi, nhưng về phía các đại thần đại tiên, anh đã phải năn nỉ gầy cả lưỡi mới được họ đồng ý cho chúng ta xuống trần giúp Mochi-kun đấy!

- Năn nỉ gầy lưỡi? - Izu nhú mày nhìn Dara - Anh không giống thể loại người thích nói nhiều!

Sal cười tươi như ánh nắng bình minh, xoa đầu Jun:

- Em đừng nghĩ xấu anh Dara! Nii-chan chỉ trùng mắt rồi thì triển it tài nghệ ra thôi!

- Sal-kun à, lúc "phân kèo" anh thì em không cần cười tươi rồi như thế đâu!

- À mà anh Dara nè! - Jun chớp đôi mắt trong veo - Em vẫn không hiểu tại sao các vị thần lại có thể đi lạc được nữa, mà lại là lạc xuống trần. Chẳng phải Công trời luôn được quản lý rất chặt hay sao?

Dara thở dài, chống cằm:

- Đúng là ngoài Sal ra em chẳng thèm để tâm vào chuyện gì cả! Nói là thần đi lạc thì cũng không chính xác lắm đâu. Để anh kể cho em một chuyện xưa như trái đất nhé!

Ánh mắt Dara bắt đầu mờ mịt lên trần, cứ như là có một câu chuyện được viết ở đâu trên đó vậy. Anh đằng hắng vài tiếng rồi lấy giọng kể:

- Ngày xưa ngày xưa, xưa ời là xưa, chính xác là khoảng một ngàn năm về trước, trên Thiên giới, các vị thần linh chung sống với nhau rất vui vẻ. Vào một ngày đẹp trời, khi ánh nắng chiếu soi khắp trần thế, mây trôi lãng đãng mơ mộng, chim ca liu lo hót mừng..

- Onii-chan, làm ơn vô nội dung chính giúp em đi ạ!

- Bỗng nhiên, có một tiếng nổ vang dội làm rung động cả trời đất. Ngay sau đó Cổng trời đột nhiên bật mở, tạo thành một kết giới tròn vành vạnh giữa trời. Một số vị thần cứ ngỡ là Thượng đế mở Cổng trời cho họ xuống thăm thú hạ giới, nên đã không ngần ngại kéo nhau xuống vui đùa. Thế nhưng, khi họ quay lại thì Cổng trời đã khép tự lúc nào. Các vị thần ấy chẳng còn đường nào để quay về Thiên giới nữa. Họ lang thang khắp nơi, chẳng biết mình đang đi đâu về đâu nữa. Cứ như vậy, trải qua suốt gần ngàn năm, thần lực của họ dần cạn kiệt. Và nếu tất cả cứ tiếp tục như thế thì một lúc nào đó, họ sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian như chưa từng tồn tại. Thế nên, để sinh tồn cho đến ngày Cổng trời mở lại, họ buộc phải trú ngụ trong thân xác của con người, nhờ vào sinh lực của con người che chở cho họ khỏi bị phai nhạt dưới trời đất. Từ đó, trong nhân gian bắt đầu xuất hiện hiện tượng con người có những khả năng phi thường mà họ thường gọi là Siêu năng lực. Thực chất thì cái Siêu năng lực đó chỉ là tài phép của thần linh đang trú ngụ trong cơ thể của họ mà thôi.

Vừa nói, ánh mắt chàng trai vừa nhìn mông lung, như đang hồi tưởng lại những kí ức xưa...

Su đã ra đến chương 23 rồi mà sao ở ngoài ghi có 20 vậy không biết? Mọi người có thấy giống mình không vậy? @@...

Mà...

Dù sao thì...

Quốc tế thiếu nhi vui vẻ nhé các độc giả!!!3

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Á thần đại não cần khôn

Jun bắt giắc reo lên:

- Oa, vậy là bây giờ, chúng ta xuống đây để giúp họ trở về thiên giới, thông qua những người có Siêu năng lực, phải không anh?

- Quào! Em bắt đầu hiểu ra vấn đề rồi đấy Jun-chan! - Dara mỉm cười giờ ngón tay cái lên.

- Nhưng có một điều em vẫn thắc mắc, tại sao Cổng trời lại tự nhiên bật mở chứ?

- Ồ! Cái đó thì em nên hỏi... Kia, ê... Nhóc Mochi! Nhìn đi đâu thế? Định bơ anh à? Anh tổng cho một đạp bây giờ! Có gan làm thì có gan chịu nhóc!

Mochi đành cười khỏ quay lại:

- Thì em cũng đang cố lấy công chuộc tội mà!

- Lấy công chuộc tội? Phải nói là khắc phục hậu quả thì đúng hơn! Nếu như không có sự việc ấy, các vị thần và bọn ma quỷ có vào nhân giới được không?

- Sự việc ấy? Một ngàn năm trước - Jun tròn xoe mắt ngơ ngác, bất chợt đôi mắt trong veo ấy sáng lên - Lẽ nào là sự kiện đó, "Á thần lên con điên đại não cần khôn"?

Mochi dờ khóc dờ cười:

- Em vẫn còn nhớ sao? Mà em mới thêm chữ vào tên sự kiện ấy phải không?

- Ủ nhĩ, xin lỗi để em sửa lại! "Á thần lên con đại não cần khôn".

Mochi đổ mồ hôi hột:

- Bỏ chữ "lên con" giúp anh cái...
- "Á thần thiên đại nào cần khôn".
- Thôi em lấy lại câu trước cũng được... Mà hình như em cố tình phải không?

Jun cười tươi, hoàn toàn phớt lờ lời của Mochi:

- Mà công nhận nha, anh mạnh thật đó. Chẳng nói chẳng rằng, một nhát xé toạc kết giới, khai mở Cổng trời! - Càng nói Jun càng hào hứng, tay hươu hươu loạn xạ - Sau đó xông thẳng xuống Âm giới, cũng chỉ một nhát phá tan Cánh cửa Địa ngục. Lúc đó chắc là trông anh ngầu đã mãn nhãn ý. Không biết bao giờ em mới mạnh được như anh nữa. Mà cái kết giới trên thiên quốc cũng thật lợi hại quá đi, chẳng biết ai tạo ra nó luôn. Em đã cố phá nó bao nhiêu lần mà vẫn không làm gì được, lại còn bị phản ngược trở lại nữa. Lúc đó có cảm giác tê tê y như là...

"Cốp"...

- Á a a, onii-chan, đau à nha, sao đánh em hoài vậy?
- La gì mà la? Kết giới đó là do anh tạo ra đó! Bây giờ mới chịu khai ra hén. Định phá nó để trốn xuống trần chơi bời đúng không? Ăn đòn là phải rồi!
- Hic, thế sao lúc anh Mochi quậy tung lên như vậy, anh không đánh anh đi!

Mochi đổ mồ hôi lạnh:

- Đây, ghét anh thì nói thẳng ra đi, sao lại hăm hại nhau như thế?

Dara thì bất giác im lặng, ngồi khoanh tay trầm ngâm hồi tưởng chuyện quá khứ. Một lúc sau, anh mới thở dài:

- Ai mà xuống tay với nó được chứ, nó mang nỗi khổ tâm thật quá lớn mà!

Chợt anh đánh mắt về phía Mochi:

- Nhóc cũng thật may mắn đó! Gây ra chuyện tày trời như vậy, mà chỉ bị phạt phải đi khắc phục hậu quả, có khác gì tha bổng đâu. Nếu là người khác phạm tội, nhẹ thì bị tước quyền rồi bị đày xuống trần làm người, nặng thì bị nhốt vào Thiên Đường Trắng mãi mãi. Haizz, nếu phải nhìn nhóc bị nhốt vào đó sống đến muôn kiếp như thế thì... chẳng tha anh cho nhóc một đòn tan thành mây khói luôn còn hơn!

Mochi cúi đầu, giọng nói vừa thành khẩn vừa có chút tiếc nuối:

- Em biết chứ. Em rất may mắn, vì Thượng đế là người thấu hiểu sự diệu kì của tình yêu. Em may mắn, vì được mọi người chấp nhận như một thành viên trong gia đình. Em may mắn, vì mỗi lần trở nên bông bột, đều có người ngăn cản em lại... Em hứa, sẽ cố gắng hết sức mình, dù có mất bao lâu đi chăng nữa!

Dara khẽ cựa mình trên ghế tựa, ánh mắt vừa nghiêm nghị vừa trìu mến:

- Mochi-kun, thoải mái chút đi! Đừng tự ép mình như thế! Nhiệm vụ lần này không hề đơn giản đâu. Nhóc cũng biết rồi đấy, Cánh cổng Địa ngục mặc dù đã được dựng lại, nhưng nó hiện vẫn chưa đủ thời gian để tôi luyện cho vững chắc. Cũng vì lẽ đó, Chúa quỷ Lucifer đã nhân cơ hội nó còn yếu mà dồn sức phá hủy nó lần nữa, rồi xâm nhập vào nhân giới. Nhóc cần phải biết rằng, trừ phi nhóc bị Chúa quỷ giết chết, bằng không thì Thượng đế sẽ không thể nhúng tay vào chuyện này đâu! Các đại thần đại tiên chắc chắn sẽ không cho phép Cha làm trái với Thiên quy thêm một lần nào nữa. Mà sức mạnh của Chúa quỷ thì ra sao? Dù chưa chạm trán hẳn ta bao giờ, nhưng có lẽ nhóc cũng đoán được phần nào rồi phải không?

Ánh mắt Mochi thoáng lóe lên tia căm hận. Anh nghiêng chặt răng. Chợt anh bước ra khỏi chỗ ngồi, quỳ một chân xuống, bàn tay phải đặt lên ngực trái, nghiêm nghị:

- Nhân danh thần dân của Thiên quốc, thần xin hứa, cho dù có phải hi sinh tính mạng, cũng quyết không lùi bước. Nhất định thần sẽ thực hiện sứ mệnh thiêng liêng này đến cùng, để mang lại bình yên cho tam giới, và...

Bất giác, cổ họng Mochi như nghẹn lại. Anh không khóc, nhưng dường như có tiếng nghiền răng ken két vừa khẽ vang lên:

- Và cũng là để... trả thù cho cha...

Không khí trong phòng bỗng chốc lặng đi. Sal nhìn Mochi, không nói gì, nhưng ánh mắt anh thoáng hiện nét buồn. Jun thì mím chặt môi, không nỡ ngẩng đầu lên nhìn chàng trai đang quỳ trước mặt.

Duy chỉ có Dara là vẫn ung dung không để lộ cảm xúc gì. Độ vài phút sau, anh mới ngửa mặt cười:

- Có muốn lùi cũng có được đâu mà hứa. Ai bảo gây chuyện tày trời như vậy làm gì? Còn bày đặt nói "sứ mệnh" cho cao sang nữa chứ. Nói thẳng ra là

trách nhiệm bắt buộc phải thực hiện thôi!

- Onii-chan! - Jun phùng má - Anh thật là biết cách phá hỏng không khí đó. Người ta đang buồn vậy mà!

- Buồn thì có ích gì chứ? Chúng ta không có thời gian để buồn đâu! Nhưng dù sao thì... Mochi-kun, anh hoan nghênh tinh thần của nhóc! Yên tâm đi, nhóc không cô đơn đâu. Tụi này sẽ giúp nhóc đến cùng!

Mochi ngẩng đầu lên, có chút lo lắng:

- Đại hoàng tử! Nhưng mà...

"Cốp"...

Lần này thì trán của Mochi bị u một cục.

- Lại nữa rồi đó! Chắc anh đã cho nhóc một phát quá! Cứ mỗi khi bàn tới chuyện chính trị thì nhóc lại xưng hô như thế! Muốn biết cảm giác bị trời đánh không hả?

Miệng nói chưa dứt câu, trên tay của Dara đã xuất hiện vài tia chớp xẹt xẹt. Mochi hoảng hồn vội xua tay:

- Kh... khoan đã, onii-chan! Em xin lỗi, em quên mất! Em chỉ muốn nói là, nếu như có gặp chuyện gì nguy hiểm, thì mọi người hãy rút lui ngay, tuyệt đối không được liều lĩnh!

- Rút lui? Còn nhóc thì sao?

Mochi hơi khựng lại. Anh cúi đầu, ấp úng:

- Thì... đây dù sao cũng là nhiệm vụ của em. Anh cũng đã nói rồi mà, e không có đường lui. Em...

- Mochi-kun! - Dara bỗng cắt ngang lời Mochi - Nhóc thương anh giùm cái! Bộ nhóc muốn Thượng đế tương lai phải mang cái danh Kẻ hèn nhát bỏ rơi anh em mình trong lúc khó khăn đến suốt đời hay sao?

- Không, ý em không phải thế... nhưng mà...

- Mochi-kun, anh không cần biết người khác kính trọng cái thân anh như thế nào, cũng không hẳn là anh không quý trọng mạng sống của mình. Nhưng... lúc cần thiết, anh sẵn sàng liều mạng, tuyệt đối không để bản thân trở nên vô dụng. Anh không cần sống dưới sự hi sinh của người khác, đặc biệt là mạng sống của anh em mình. Nghe rõ chưa?

Mochi chẳng thể nói gì hơn. Chàng trai cúi đầu:

- Vâng, em hiểu rồi!

Dara thoáng im lặng một chút, rồi anh thở dài:

- Hiểu là tốt rồi! Ừm... hôm nay tới đây thôi! Kết thúc buổi họp!

- Eh? Nhanh vậy sao? - Jun tròn mắt.

- Nhanh gì chứ? Bốn đứa chúng ta... À không, chính xác là ba đứa chúng ta đã nói hết hai chương rồi còn gì! Ngưng lại bớt cho truyện nó không bị loãng!

Nghe thế, Jun cũng không muốn kéo dài thêm nữa. Cô gái nằm dài ra bàn, mắt lim dim:

- Ủa! Em cũng lười quá rồi đây! Dù gì thì ở đây đã có phép ngưng đọng thời gian của anh Dara rồi, em tranh thủ chớp mắt một chút rồi vào học nha! Chút nhớ gọi em dậy đó!

Jun chép miệng. Giọng cô dần dần nhỏ đi:

- Anh Sal, anh phải ở cạnh em, canh cho em ngủ đó nha... Không là em gặp ác mộng đó! Nếu được thì ôm em luôn, như vậy là em chắc chắn sẽ ngủ rất là ngon nè!

Dara chợt nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay vô cùng mô đen của mình, bất giác đỏ mặt hời hợt. Mãi một lúc sau anh mới mở miệng nói được vài tiếng:

- Jun-chan à, khoan ngủ đã! Anh... còn muốn nói với mấy đứa một chuyện!

- Gì nữa? - Jun lè nhè - Anh còn định kéo truyện dài tới bao giờ? Chúng ta đã nói hết hai chương rồi đó...

- Thật ra... anh... anh quên không thực hiện phép ngưng đọng thời gian rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Biến cố nơi Hội phòng

Jun vẫn lè nhè vô tư:

- Ở thì không ngưng động, không ngưng động thì nó trôi. Có gì quan trọng đâu nà...

Không gian bỗng yên ắng trong giây lát..

"RẦM".

- CÁI GÌ? KHÔNG NGỪNG ĐỘNG? ANH ĐUA KHÔNG VUI CHÚT NÀO ĐÂU NHÉ! - Jun đập bàn đứng bật dậy.

Dara cười khỏ:

- Nhìn kĩ mặt anh xem có giống như đang đùa không?

- Vậy cái đập bàn lúc nãy của anh là sao hả?

- À... Lúc đó hả, anh chỉ là vô hiệu hóa mấy đồ điện tử xung quanh đây thôi, anh lo có camera!

"Vô hiệu hóa!"

Jun hoảng hồn lục ngay chiếc cặp của mình.

- Vô cái con khi ấy! Anh phá hoại thì có! Onii-chan ngốc, tiêu cái máy tính với điện thoại của em rồi!

Dara cũng giật mình nhìn cái laptop trên bàn, ôm đầu:

- Óa! Nó đen thui màn hình luôn rồi! Sao mình không nghĩ tới việc này cơ chứ?

Sal cười tươi:

- Hèn gì em thấy nhiệt độ hơi tăng, máy lạnh chắc cũng mệt đi không trở lại!

- Sal-kun, em có thể cười trong hoàn cảnh này ư? - Dara cười méo xệch.

- Ồ, may thật! - Mochi vừa nói vừa lôi một cục băng trong cặp ra - Em kịp đóng băng điện thoại trước rồi, có lẽ nó vẫn ổn!

- Ổn? - Dara nhìn Mochi bằng nửa con mắt - Anh hi vọng là nó ổn!

Sal tròn mắt ngưỡng mộ:

- Wow! Anh có cái kiểu bảo toàn đồ điện thật hay nha! Mà còn máy tính bỏ túi thì sao? Anh chỉ lo cho mỗi cái điện thoại của mình thôi thì phải. Hình như trong điện thoại của anh có cái gì đó quan trọng lắm đúng không?

Mochi ngó lơ qua chỗ khác:

- Không không không không không có gì đâu, chắc chắn là không có một cái gì hết!

- Một chữ "không" thôi là ta hiểu rồi! Nghĩa là "có" đúng không? - Sal cười nhẹ - Anh nói dối dờ lăm đấy!

- Onii-chan, có nhanh thu dọn đồ đạc không? - Jun phùng má, tức đến đỏ mặt tía tai - Anh có biết trễ học rồi không mà ung dung vậy hả?

- Hơ hơ, em không nghe câu này à? Không đi trễ thì không phải là...

- CHỈ CÓ MÌNH ANH LÀ A12 THÔI!!!! - Jun hét - LỖ ANH SAL TỰT LỚP THÌ SAO HẢ? A1 KỈ LUẬT GẮT LẮM ANH BIẾT KHÔNG?

- À, biết thế... nhưng mà...

- ONII-CHAN, MỞ PHONG ẤN MAU! - Jun hét muốn banh cổ họng.

- Nhưng mà... hình như anh quên cách mở mắt rồi!

"CHOANG!"

Mochi chạy vút tới cửa với tốc độ kinh hồn, hai tay vừa chớp sáng đã xuất hiện ngay hai thanh kiếm trong suốt cực đẹp.

- Ê ế! Khoan, để anh mở, Mo...

"Xoẹt"

"UỖNH"...

Hai đường kiếm khi bay vút ra chẻ ngọt cả kết giới lẫn cánh cửa gỗ. Kết giới vừa bị cắt đứt liền phát ra tia chớp chói lòa kèm theo tiếng nổ kinh thiên động địa. Còn cánh cửa chưa kịp đổ thì đã bị Jun đập thẳng... chân rồi chạy mất hút.

Tuy nhiên, hai kẻ mới phá hoại của công và chàng trai hay cười vẫn ung dung chưa có vẻ gì là muốn đi hết. Dara cười khỏ:

- Mochi-kun, nhóc đúng là trùm phá kết giới rồi đó! Mà sao hai đứa chưa đi đi? Chẳng phải A1 có chế độ kỉ luật rất gắt gao sao?

Sal mỉm cười nhàn nhả:

- Nii-chan, anh gạt con bé như vậy, tối nay nó về, nhà mình sẽ loạn mất!

Dara chớp mắt một cái, rồi phá lên cười:

- Đúng là... không thể gạt hai đứa được mà! Sao hai đứa biết anh đùa vậy?

- À! Tại lúc nãy em có xem giờ trong điện thoại! - Mochi thản nhiên trả lời.

- Nhóc định gạt ngược lại anh đó hả? Nhóc xem giờ kiểu gì được với cái-điện-thoại-đóng-băng vậy?

Mười giây nhẹ nhàng trôi qua...

- Hi! Em đoán!

- Trả lời ba bừa kiểu đó, anh và lệch mồm bây giờ!

Sal cười, kéo chiếc nón của cái áo khoác trùm lên đầu:

- Dễ hiểu mà! Các thiết bị điện tử quanh đây, trừ cái điện-thoại-đóng-băng của Mochi thì em chưa rõ, đều hư hết. Có lí nào đồng hồ của anh còn hoạt động được mà anh xem giờ như đúng rồi vậy? Hơn nữa, tụi em mà rút khỏi tòa nhà A thì nhiệm vụ sẽ khó thực hiện hơn. Anh sẽ không nở ngồi nhàn nhả nhìn Mochi-kun gặp khó khăn đâu!

Dara cũng phì cười:

- Ủ ời! Anh sơ hở mất rồi, anh còn kém quá, gạt được mỗi bé Jun! Mà, hai đứa... anh nói cái này nè, tiếng động hồi nãy, thật sự rất lớn đó, chắc chắn là đã gây chú ý rồi, thế nên bây giờ, ba anh em mình nên...

Dara bất chợt bật dậy quơ cái laptop nhét vội vào cặp:

- CHẠY THÔI!

Phải nói thêm, lúc Izu đang nói chuyện với Kofu, chính xác là ngay đoạn Kofu bắt ngờ nắm lấy tay cô, cô có khựng lại một chút. Thực chất không phải vì cô ngại, mà là vì ngay lúc ấy, Izu đã chợt thấy, từ trên lầu năm của tòa nhà H, tòa nhà mà cô vừa bước ra không lâu, có ba vệt đen phóng vút xuống. Izu hoảng hồn chớp mắt một cái thì tất cả đã yên ắng trở lại. Dù rất tin tưởng vào thị lực của mình, nhưng cô gái chẳng thể tìm ra được lí do hợp lí nào để giải thích chuyện vừa xảy ra trước mắt.

"Có lẽ mình nhìn nhầm!"

Izu nhú mày, tự nhủ.

Hai tiết Toán hại não cuối cùng cũng kết thúc. Thật sự lúc này, Izu chỉ muốn đi thẳng một mạch về nhà nghỉ ngơi mà thôi. Trưa nay, vì cái vụ hội họp của Hội học sinh nên cô chẳng có thời gian để chớp mắt nữa. Cô cũng không thèm tới bãi cỏ nhỏ để xem coi ở đó có tên mặc dịch nào đang nằm thành thói gác chân ăn bánh hay không.

"Kệ hần! Coi như bốn tiểu thư ta hôm nay làm phước tha cho hần một bữa!"

Ấy vậy mà đời không như là mơ. Cô muốn yên thôi mà cũng chẳng được ổn. Mới chỉ bước được có nửa đường thì chiếc điện thoại trong túi đã rung liên hồi. Là Kofu gọi tới.

- Alo, tớ nghe! Có chuyện gì vậy Kofu-kun?

- Izu-chan, cậu học xong rồi phải không? Mau lên đây đi, Hội phòng có biến!

- Sao? Được rồi, tớ lên ngay!

Izu cúp máy cái rụp rồi khăn trương chạy tới tòa nhà H.

Lên tới nơi, cảnh tượng đầu tiên của Hội phòng mà cô thấy đã khiến cô choáng váng.

Trống hoác!

Nguyên cả cánh cửa gỗ dày mười phân và cao không dưới chục mét ấy đã nằm tan hoang trên mặt đất. Đáng kinh hãi hơn là chiếc cửa bị một thứ gì đó cắt ngọt thành bốn mảnh hình tam giác nằm ngổn ngang, trông đáng thương như những miếng bánh socola không lò bị ai đó cắt rồi vứt bỏ không thương tiếc.

- Ch... chuyện gì thế này?

Dạo này mình hơi bị cuồng bài "I have a dream" của Westlife hát thì phải:3

"I believe in angels

when I known the time is right for me..."

Có ai tin vào thiên thần hem? ^^

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mọi chuyện cứ để tớ lo

Izu sững sờ, ngược mắt lên hỏi. Kofu đã đứng đó đợi cô từ lúc nào.

- Tớ không rõ nữa. Tớ đã tìm hỏi quanh đây rồi, chẳng có ai thấy rõ mọi chuyện cả. Chỉ có mấy cô lao công thuật lại rằng, lúc đang quét dọn ở lầu dưới, đột nhiên họ nghe một tiếng "Uỳnh" rất lớn. Họ còn tưởng là động đất nữa cơ. Một lúc sau thấy có vẻ yên yên, họ mới lên đây xem coi có chuyện gì xảy ra, thì thấy cảnh này đây!

Izu vẫn còn ngỡ ngàng, cô lắp bắp:

- Vậy... sự việc xảy ra từ lúc nào?

- Chừng đầu giờ chiều thôi, khoảng... một giờ!

- MỘT GIỜ? - Izu há hốc mồm - Cậu có nhầm không? Lúc đó tớ với cậu chỉ vừa mới xuống có chút xiu thôi mà!

- Chính xác là như thế đó! Tớ đã hỏi kĩ rồi.

Kofu bước qua cửa, bây giờ chỉ còn là một lỗ hổng lớn hình chữ nhật.

- Cả máy lạnh cũng die rồi, không những thế, tất cả các đồ điện tử trong phòng đều đi tong. Đợt này Hội học sinh đền một nghỉ nha!

Izu nhú mày, cắn cắn môi:

- Thầy Hiệu trưởng có biết chuyện này chưa?

- Tất nhiên là rồi! Mấy cô lao công sau khi thấy cảnh này thì liền gọi bảo vệ trước. Sau đó bảo vệ gọi cho cô Nao. Cuối cùng là cô Nao báo lại cho Hội đồng nhà trường. Hình như Hiệu trưởng giận lắm đó. Thầy nói là chuyện này Hội học sinh sẽ phải giải quyết ngay trong tuần. Hừ! Tự nhiên lời đầu ra cái chuyện quái đản này!

Izu không nói gì, lặng lẽ tiến lại gần quan sát hiện trường. Những vết cắt rất ngọt tạo thành hình chữ X đã khiến chiếc cửa trở nên thảm hại như thế này đây. Cả cái bản lề bằng hợp kim cực tốt cũng bị cắt như bùn. Thật sự, Izu chẳng thể nào hình dung được thứ hung khí nào trên đời có thể làm được việc như thế!

- Izu nè! - Kofu bắt chợt lên tiếng. Anh tiến lại gần cô gái - Tớ thật tiếc khi phải nói ra điều này, thời gian xảy ra vụ việc kể từ lúc tụi mình rời khỏi Hội phòng, không quá bao nhiêu phút đâu. Có lẽ... cậu cũng đoán được phần nào về thủ phạm nhỉ? Hay là những thủ phạm cũng nên.

Izu thoáng suy tư. Đây cũng là điều khiến cô băn khoăn nãy giờ. Nhưng cô thật sự không muốn kết tội người khác khi không có chứng cứ. Kofu lại tiếp. Đáng vẻ như đã nắm chắc được thân phận của thủ phạm vậy:

- Theo đoạn ghi hình mà camera đã truyền tải, cho đến lúc nó bị hư, chính xác là lúc 12 giờ 58 phút, thì những người còn ở lại trong Hội phòng chính là họ!

Nói đoạn, Kofu xoa xoa cằm:

- Mặc dù tớ chẳng nhận ra được điều gì bất thường trong đoạn băng ghi hình cả, cũng chả hiểu tại sao cái camera thuộc hàng hiện đại cao cấp đó lại tự nhiên lẩn tránh ra chết nữa! Tớ cứ có cảm giác, có một năng lực vô hình nào đó đã gây ra chuyện này!

Trong đầu Izu lúc này đang nhớ đến ba cái bóng kì lạ phóng xuống từ tầng năm, tầng của Hội phòng, mà cô thấy lúc đó.

“Liệu thứ mình thấy lúc đó có liên quan gì đến chuyện này không?”

- Đừng lo! Tớ sẽ hỏi cho ra lẽ việc này. Nếu không giải quyết được vấn đề, nhà Haru sẽ lo liệu hết. - Izu kết luận cái rụp.

- Không, sao làm vậy được, để tớ...

- Tớ là Hội trưởng. Và tớ đã quyết định vậy rồi! cậu chỉ cần về giải quyết tốt những nhiệm vụ của Hội học sinh là được rồi.

Dứt lời, cô gái trở gót đi thẳng ra thang cuốn, không để Kofu kịp phản ứng thêm câu nào nữa. Chàng trai nhìn theo cô gái cho đến khi cô khuất bóng, mới thờ dãi quay bước theo hướng ngược lại, hướng gara để xe của nhà trường. Anh không hề biết rằng, lúc anh vừa mới đi được một đoạn cỡ vài chục mét thôi, thì đằng sau anh, ngay vị trí cửa Hội phòng, hai bóng người mờ mờ hiện ra. Đó là hai chàng trai thanh tú với gương mặt giống nhau như hai giọt nước. Một người có mái tóc bạch kim dài tới thắt lưng, thần thái uy nghiêm khác thường. Người còn lại thấp hơn một chút, sở hữu mái tóc ngắn màu xám tro, trên môi nở một nụ cười thánh thiện như thiên thần...

Quả không ngoài dự đoán của Izu, trên bãi cỏ "huyền thoại" ấy, đã có một nam sinh điển trai nằm ung dung thành thoi tự bao giờ.

- Mochi-kun! Biết ngay là cậu ở đây mà!

- Bộ thích tớ hay sao mà kiếm nhau hoài vậy!

- Hả?

Mochi phang ngay một câu làm Izu đơ người cứng họng, cứ như là cô vừa bị hóa đá vì vô tình nhìn vào đôi mắt của Medusa trong thần thoại Hy Lạp. Phải mất vài giây cô mới trở lại thực tại được:

- Áo tưởng sức mạnh. Cậu chắc không bao giờ bỏ được cái thói ăn nói linh tinh ấy phải không? Ngồi dậy đi! Tớ muốn nói chuyện với cậu một chút.

- Không thích ngồi có được không?

- Bộ cậu không được ba mẹ dạy rằng vừa nằm vừa nói chuyện trong khi người khác đứng là rất bất lịch sự sao?

Im lặng!

Mochi đột nhiên im lặng đến đáng sợ!

Izu vội đưa tay tự bịt miệng mình lại. Cô sực nhớ ra một chuyện.

Vào cái lần đầu tiên gặp Sal, cậu ta đã tiết lộ một chút về bạn thân của mình:

- Cậu ấy ở với tớ!

- Ủa, vậy cha mẹ cậu ấy đâu?

- Mất lâu rồi!

Izu cắn môi, thật sự rất muốn nói xin lỗi Mochi, nhưng cô chẳng biết mình nên mở miệng như thế nào.

- Tớ có thể lịch sự với một con nhỏ hề cứ gặp nhau là lại hét vào mặt tớ sao?

- Kh... không muốn thì cứ nằm yên đó! Tớ muốn hỏi cậu một câu!

Izu xuống giọng, nhẹ nhàng đến mức khiến Mochi nổi hết cả da gà. Anh khản trương ngồi phất dậy:

- Đỗi ý rồi, giờ thích ngồi! Tớ không thể chịu nổi cái giọng kinh dị ấy của cậu đâu!

Izu nghe xong, máu nóng trào tới đỉnh đầu. Cô dậm chân hét:

- Cậu ngồi hay nằm thây kệ cậu! Trả lời tớ, chuyện cái cửa ra vào ở Hội phòng là sao hả? Rồi cả mấy cái đồ điện xung quanh nữa. Chắc chắn cậu biết đúng không?

- Cửa? Đồ điện? - Mochi cười nửa miệng - Nó làm sao cơ?

Tại thì nghe Mochi nói như thế, nhưng mắt nhìn cái kiểu cười đáng ghét đó, Izu đã đoán chắc tới chín mươi chín phần trăm rằng cái kẻ quái thai trước mặt cô có liên quan đến vụ này.

- Cậu đừng có chối! Hai đứa bọn tớ mới đi có một chút thì liền có người phát hiện cái cảnh tan hoang ở Hội phòng: cửa bị cắt thành bốn mảnh, đồ điện đều ngưng hoạt động. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra hả?

Nghe cái cụm từ "hai đứa bọn tớ", tự nhiên Mochi cảm thấy khó chịu. Anh nhú mày:

- Hay nhỉ! Hội trưởng và Hội phó rủ nhau trốn về trước khi kết thúc buổi họp. Bây giờ xảy ra chuyện lùm xùm thì đổ cho bọn này phải không?

Izu đỏ mặt, gân cổ cãi:

- Cậu nói vậy mà nghe được à? Bọn tớ có việc mới bắt đầu dĩ phải về sớm như thế, mà tớ về trước có chút xíu chứ bao nhiêu đâu! Cậu... nghĩ gì thế hả? Với lại thời gian từ lúc tớ đi cho tới khi chuyện này xảy ra thật quá ngắn. Cậu nói tớ phải giải thích thế nào cho hợp lý đây?

Izu ức chế tuôn luôn một tràng. Cô cũng chẳng hiểu vì sao mình phải thanh minh như vậy nữa, chỉ biết là bản thân cảm thấy rất bức bối khi nghe Mochi nói như thế.

- À à! Ý cậu là tớ có dính dáng tới chuyện này phải không? - Mochi thần nhiên như không, ngửa mặt lên ngắm những tia nắng nhẹ nhàng chiếu xuyên qua tán cây anh đào, đôi mắt màu hổ phách nheo nheo lại, đẹp đến mơ màng - Vậy cho tớ hỏi lại một câu nhé! Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, tớ... hung thủ lấy cái giống gì để chẻ cánh cửa dày cui đó vậy?

Izu cứng họng. Đây cũng là điều khiến cô băn khoăn mãi. Mochi cười nhẹ, cầm lấy cặp đứng dậy:

- Hội trưởng à, cậu cần gì phải lo mấy cái chuyện nhỏ nhặt đó chứ. Có khi bây giờ Hội phòng đã trở lại như ban đầu rồi cũng nên!

- Trở lại như ban đầu? Cậu đừng có đùa kiểu đó. Tớ nhất định sẽ làm rõ...

- Bỏ đi, Zu-chan! - Mochi bước tới xoa đầu cô gái - Cậu chưa đủ bận hay sao. Cứ để bọn này lo liệu. Cậu chỉ cần làm tốt công việc của Hội học sinh là được.

Dứt lời, Mochi rảo bước trên con đường trải đá. Izu đơ người. Cậu vừa rồi, cô nhớ là mình mới nói với Kofu hồi nãy thì phải. Mà... cô là Hội trưởng, sao lại để cho hắn, một tên đáng ghét chỉ giữ chức vụ thành viên Hội học sinh dốt mủi để như không thế nhỉ?

- Cậu đi đâu đó? Tớ còn chưa nói xong mà!

- Chẳng phải cậu chỉ hỏi tớ có một câu thôi sao? - Miệng trả lời, chân thì vẫn bước.

- Nhưng chuyện vẫn chưa ra đầu vào đâu hết! Cậu mà không nói rõ thì tớ sẽ theo ám cậu cho tới khi xong chuyện thì mới thôi đó! - Vừa uy hiếp Izu vừa lót lót chạy theo.

- Tớ đi vệ sinh! Thích thì cứ việc ám. Tớ không phiền đâu!

- ĐỒ KHÙNG BIẾN THÁI!

"Vèo"...

Tiếng hét chói tai vừa dứt thì cái gió hồng đáng thương của Izu đã rời tay cô bay vút về phía chàng trai.

"Soạt".

Chiếc giò lại một lần nữa bị Mochi tóm gọn. Anh quay lại. Và trên gương mặt điển trai ấy thoáng ản hiện một nụ cười mê hoặc:

- Có lẽ tớ phải dạy cho cậu một bài học với tiêu đề "Không được vút đồ linh tinh" nhỉ?

Dứt câu, Mochi lè lưỡi rồi quay đầu bỏ chạy. Izu đang bị nụ cười của chàng trai làm cho ngẩn người, nhất thời không phản ứng kịp. Đến khi Mochi chạy được chừng hơn chục mét thì cô mới bừng tỉnh, vội vàng phóng theo hét oang oác:

- TRẢ GIÒ ĐÂY! ĐỒ QUÁI THAI BIẾN THÁI ĐÁNG GHÉT!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Yên phận làm em trai của ta đi

Trở lại với Hội phòng, lúc 3 giờ 15 phút...

Một sự việc kì lạ đã diễn ra... không quá một giây.

Bòii lè...

- Onii - chan, phiền anh quá! Giá như em biết cách ngưng đọng thời gian... - Sal kéo mũ áo khoác xuống, để lộ mái tóc màu xám tro b ền trong.

- Phiền cái gì mà phiền! Anh chân thực là muốn đi theo mà.

- Nhưng... hình như anh đang có giờ học tăng tiết thì phải!

Vừa nói Sal vừa tiến đến chỗ cánh cửa, hay nói đúng hơn là bốn mảnh của cánh cửa đang nằm chõng chờ trên mặt đất. Dara cười ha hả, tự hào:

- Không cúp học không phải A12 mà. Với lại anh chả có hứng thú nghe mấy thứ chán òm ấy.

Sal cười nhẹ:

- Cũng phải!

Chàng trai đứng trước "bãi chiến trường", mắt nhắm lại, miệng khẽ lẩm nhẩm, đôi bàn tay hoàn hảo từ từ nâng lên. Và dưới chân anh, một vòng tròn ma pháp bắt đầu hiện ra. Những đường viền xung quanh vòng tròn phát sáng, lúc trong suốt, lúc lại trắng sữa, ản ản hiện hiện. Cấu tạo bên trong vòng tròn thì đơn giản hơn nhiều so với kết giới mà Dara đã làm lúc ban trưa: chỉ có những vì tinh tú lấp lánh điểm xuyến xung quanh. Trung tâm vòng tròn hoàn toàn trống rỗng.

Trống rỗng... như chính con người của Sal vậy...

Đôi mắt bằng bạc của chàng trai từ từ mở ra. Và điều kì diệu bắt đầu từ đây.

Những mảnh gỗ to đầy ắp phát sáng, rồi chúng chuyển động. Bốn mảnh gỗ như sinh vật sống. Chúng nhích lại gần nhau, xếp khít vào nhau, và rồi những đường cắt dần dần biến mất. Chúng nhập lại thành một, một cánh cửa nguyên vẹn. Cánh cửa cao lớn ấy lại chuyển động. Nó đứng thẳng dậy, gắn liền lại với bản lề, trở lại làm một cánh cửa nguyên vẹn như ban đầu.

- Wow! Loại thiên pháp của em thật là hữu ích đó. Mà có vẻ càng ngày em càng thuần thục nha. Trông em chẳng có vẻ gì là mất sức cả.

- Tốc độ của em vẫn còn chậm lắm. Em còn phải tập luyện nhiều.

Sal mỉm cười bước vào Hội phòng, tiến lại gần cái máy lạnh đã "ngủ". Chàng trai đưa hai tay lên. Đôi bàn tay của anh phút chốc đã phát sáng. Và rồi hàng loạt đốm trắng lấp lánh từ đó tỏa lan ra, như một bầy đom đóm bay khắp Hội phòng, khiến cả Hội phòng bỗng chốc sáng hẳn lên. Chẳng bao lâu, tất cả đã được đưa về trạng thái ban đầu. Máy lạnh chạy phà phà. Máy in, máy chiếu,... cũng được sửa chữa một cách kì diệu. Dara khoanh tay, chép miệng:

- Anh để ý nha, mấy ngón phép mà em học từ trước đến giờ, toàn là thứ năng lực đi bảo vệ chữa trị cho người khác thôi. Sao em không thử ích kỉ một chút đi nhỉ? Kiểm mấy loại tấn công mà học, lỡ sau này có gì còn biết tự bảo vệ mình nữa chứ!

Sal quay lại, chớp mắt:

- Anh quên rồi sao, cấu tạo cơ thể của em vốn đã là thứ phép tự bảo vệ tốt nhất rồi. Hơn nữa, được trở thành người bảo trợ cho anh, em thật sự cảm thấy rất vui. - Chẳng trai cười nhẹ, đặt hai tay lên ngực- Hiện giờ em chỉ muốn hoàn thiện mình hơn để có thể thực hiện tốt nhiệm vụ được giao mà thôi.

Dara khẽ nhủ mày. Đôi mắt bàng bạc thần bí chợt nghiêm lại. Chẳng trai bước từng bước về phía Sal:

- Sal - kun, đối với cương vị là một Kẻ thể mạng của anh, thì mệnh lệnh mà anh đặt ra là tuyệt đối, có phải không?

- Vâng... Tất nhiên rồi! - Sal đáp. Trông anh có vẻ ngạc nhiên về câu hỏi bất thành linh của anh trai.

Dara dùng chân trước mặt Sal, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt thanh tú giống hệt mình ấy.

- Nếu vậy, bây giờ... - Dara bắt chợt đưa tay nâng cằm Sal, ghé sát lại, thì thầm - Khóc cho ta xem!

Sal chớp mắt. Đôi mắt tuyệt đẹp thoáng chút khó hiểu:

- Nii - chan...

- Nhanh! - Dara cao giọng. Gương mặt uy nghi sắc lạnh hơn bao giờ hết.

Sal cắn răng, lo lắng. Môi anh cứ mấp máy định hỏi điều gì, nhưng rồi lại ngập ngừng. Cuối cùng, chẳng trai cụp mắt xuống né tránh ánh mắt của Dara:

- Nii - chan, anh biết là em không thể...

- Nghĩa là người không thể? - Lần này thì Dara gằn giọng.

Sal cố cụp mắt hết mức có thể:

- V... vâng!

- Người vừa làm không tốt sứ mệnh của mình đấy!

Giọng của Dara tuy trầm nhưng có sức áp đảo tinh thần rất lớn. Sal chỉ còn biết cắn môi, hạ giọng:

- Thần xin chịu t... Nii - chan...

Sal tròn mắt. Chữ "tội" còn chưa kịp nói xong thì Dara đã ôm chầm lấy anh:

- Nếu đã không thể làm tốt được sứ mệnh của Người thể mạng, tại sao người không vứt quách nó đi? Tại sao không chịu an phận mà làm em trai của ta? Sal - kun, ta không yếu đuối đến mức phải cần em bảo vệ đâu. Thiên thần hộ mệnh của ta mạnh hơn em gấp bao nhiêu lần, há cần em phải bận tâm sao? Từ trước tới giờ, ta đã bỏ bao công sức để nâng cao tài phép của mình, phần lớn cũng vì muốn cho em bớt đi gánh nặng, có biết không? - Càng nói giọng Dara càng trở nên âm áp - Thật bất công! Tại sao em luôn phải chịu đựng nỗi đau của ta trong khi đau đớn của em thì chỉ mình em gánh hết? Ta... thật sự rất ghét cái quy luật Người thể mạng này, nhưng... ta lại chẳng thể nào ghét bỏ em được!

Dara cao hơn Sal gần cái đầu, nên lúc này chỉ còn thấy đôi mắt của Sal lộ qua khỏi vai chàng trai tóc bạch kim. Đôi mắt bàng bạc ấy sau một thoáng bất ngờ, bây giờ thì cười tít lại một cách hạnh phúc:

- Đúng rồi! Thật bất công với những người khác nữa! Một kẻ sinh ra từ hư vô như em lại nhận được quá nhiều đặc ân mà nhiều người hằng mong ước: những đứa em dễ thương, một người bạn chân thành, và đặc biệt là một người anh mạnh mẽ. Với em, như thế là quá đủ rồi. Anh chỉ cần bảo trọng thánh thể, cũng như là giúp em rồi!

Dara bắt giác thở dài. Anh buông Sal ra, mắt nhìn trực diện vào khuôn mặt khả ái ấy, tuy nhiên ánh nhìn đã ôn nhu hơn nhiều so với trước đó:

- Sal - kun, đôi lúc anh rất ghét cái năng lực đọc thấu suy nghĩ của người khác. Mỗi lần gặp em là y như rằng anh lại nghe giọng em vang vọng trong đầu: "Phải bảo vệ anh Dara, mình phải bảo vệ anh Dara..." Ủa, những lúc như vậy anh thật sự muốn cho em một phát mười ngàn yên ghê luôn!

Nói xong, Dara kéo chiếc ghế xoay lại rồi ngồi phịch xuống, chân thượng thặng lên bàn. Dám bảo đảm một ăn mười là nếu Izu có ở đó, chắc chắn Hội phòng sẽ loạn lên cho mà xem. Sal chỉ biết cúi đầu:

- Em xin lỗi...

- Haizz... Anh không biết rằng các đại thần đại tiên đã nhồi nhét bao nhiêu cái tư tưởng của Người thể mạng vào đầu em lúc họ tạo hình ra em nữa, nhưng từ bây giờ, ráng gạt nó ra khỏi đầu giùm anh đi nhé! Anh chỉ cần em là đứa em trai hiền hòa nhân ái như trước giờ là đủ rồi! Nhắm hứa với anh được không?

Sal ngẩng đầu lên, gương mặt thánh thiện đến mức thiên thần còn phải ganh tị. Nụ cười tỏa nắng thường trực lại một lần nữa nở ra trên môi anh:

- Onii - chan, em hứa, mãi mãi chỉ là em trai của anh!

Sal nói. Tận trong thâm tâm anh biết rằng mình chính là thể hệ Người thể mạng may mắn nhất từ trước tới giờ. Dara quay sang chăm chú nhìn Sal. Thật lòng mà nói thì Sal là người mà anh khó đọc suy nghĩ nhất. Nếu không phải vì cái suy nghĩ muốn bảo vệ của nó quá mạnh thì anh cũng khó lòng mà nghe được. Bởi lẽ, Sal có phải như những người khác đâu. Thần tiên thì không phải, con người cũng không...

Chính xác thì, Sal là kẻ được sinh ra một cách trái với tự nhiên theo cách nói của con người!

Mình đĩnh chính nha, đĩnh chính thật đó nha: Dara và Sal hông phải hủ đâu nha ^^

Nói thật á!!!:3

Ai cho Su chút động lực viết tiếp hem:3

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Xuyên không trong mộng

Huyền ảo!

Cảnh tượng xung quanh cứ hư hư thực thực...

Nhà cửa, đường xá xem ra không giống với thế giới mà Izu đang sống, mà giống như cảnh vật của thời xưa hơn.

"Uỳnh".

Izu giật mình quay lại.

"Tiếng động vừa rồi là gì thế?"

Và cô tròn mắt khi thấy cảnh tượng ấy.

Một cô gái có mái tóc vàng óng được búi lên hờ hững. Vài lọn tóc bị tuột ra xõa qua cái eo con kiến. Cô mặc một bộ kimono màu xanh nhạt, trên tay là một chiếc roi được quấn lại thành nhiều vòng. Nhưng xem ra dáng vẻ của cô hiện giờ không hợp với bộ kimono nữ tính ấy lắm. Áo hơi xộc xệch, còn bị rách một đường từ đầu gối xuống, để lộ cái chân trắng muốt với vài vết xây xước nhẹ. Gương mặt xinh đẹp của cô gái hằn lên tia giận dữ.

Izu giật mình.

"Là cô gái giống hệt mình ấy! Quên nhỉ, chẳng phải mình đang mơ sao?"

Izu thở phì, ngồi phịch xuống một cái bậc cửa gần đó, lẩm bẩm:

- Muốn thoát cũng không thoát được. Thôi thì ngồi xem như xem kịch vậy!

Chẳng biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng xem chừng trước mắt Izu hiện giờ, sự việc đang đến hồi cao trào lắm.

Cô gái mặt hầm hầm nghiêng răng trừng mắt nhìn hấn. Còn hấn thì vẫn ung dung một cách nhàn nhàn nhả. Hấn đứng cách cô gái khoảng vài chục mét. Cái cảm thanh tú chẳng buồn động đậy.

Hấn đó.

Phải! Chính hấn:

Thiên thần áo choàng trắng!

Hấn hiện tại không hề có cánh, nhưng Izu biết rõ mình chẳng nhầm lẫn đi đâu được. Bằng chứng hùng hồn nhất là trên vai phải của hấn có nó, tên "nhóc hồ ly" với tóc và chiếc đuôi màu cam.

Xem kia! Cả nhóc ấy cũng nhìn cô gái bằng nửa con mắt. Sợi dây chuyền nanh thú của nó khẽ lay động một chút. Bất giác nó ngáp dài. Thiên thần chột đưa tay cao lên ngang hông. Nhóc hồ ly như hiểu ý, phụt chốc quanh người nó có khói trắng tỏa ra...

"Bụp".

Izu tròn mắt. Cô gái nọ cũng mặt tròn không kém. Thằng nhóc con kì lạ ấy trong tích tắc đã biến thành một tiểu hồ ly màu cam cực sociu, ngoan ngoãn nhảy vào vòng tay chủ nhân mà cuộn tròn lại ngủ ngon lành.

- Người nuôi cả yêu quái!

Giọng cô gái nọ khẽ rít lên qua kẽ răng.

Chà! Giọng nói cũng thật là giống giọng Izu quá đi. Chỉ có điều là nó hiện giờ tràn đầy tức giận, kèm theo không ít sát khí. Ấy vậy mà cái tên dị hợm bị cuồng áo choàng trắng kia vẫn đứng an nhiên như thể không có thứ gì trên đời có thể tác động đến hắn vậy.

- Yaaa...

"Uỳnh".

Chiếc roi trong tay cô gái bung ra phóng tới với tốc độ kinh hồn. Đầu roi vừa chạm đất thì liền cày nát đất đá ở đó. Tuy nhiên hắn đã nhẹ nhàng né qua một bên.

"Vút".

Chiếc roi lia ngang qua và lại rơi vào khoảng không. Chiếc roi ấy cứ như một sinh vật sống, tấn công đối phương không ngừng nghỉ. Cát bụi tung bay mù mịt. Chỉ còn có thể nghe tiếng hô to của cô gái cùng tiếng "uỳnh uỳnh" vang dội. Cảnh vật quanh đó chẳng mấy chốc đã bị phá tan hoang. Từ đất tới nóc nhà, chẳng còn chỗ nào được nguyên vẹn. Izu ngồi xem mà há hốc mồm kinh ngạc, chẳng hiểu được là do chiếc roi làm bằng chất liệu đặc biệt hay do cô gái nọ đã uống thuốc tăng lực nữa. Ấy vậy mà hắn vẫn chẳng hề gì. Đến cả chú tiểu hồ ly cũng không bị chấn động. Nó ngủ ngon lành y như thể chẳng có gì làm khó được chủ nhân của nó vậy.

Bỗng...

"Vụt".

Trái tim Izu bỗng đập loạn.

Hắn vừa lướt ngang qua chỗ cô ngồi. Khóe miệng hắn cong lên một cách ngạo nghễ.

Một nụ cười quen thuộc.

Quen thuộc đến đáng ghét!

"Con điên này, tự nhiên nhớ tới tên chết tiệt ấy làm gì?"

Izu tự vỗ má cái "chát", thầm trách, tim vẫn không giảm nhịp độ. Mặc dù cô biết thừa mình chẳng thể tác động được vào giấc mơ của mình, và họ, những kẻ trong mơ, cũng chẳng bao giờ để tâm đến cô, như thể cô không tồn tại ở đây vậy, thế nhưng cô chẳng thể giải thích được việc trái tim mình cứ "nhảy tung bùng" mỗi lần chạm mặt với hắn, càng không giải thích được cái cảm giác quen thuộc ấy nữa.

- Ui trời!

Izu tròn mắt nhảy tránh ngọn roi theo phản xạ. Nhưng mà tránh chẳng kịp. Ngọn roi như một con rắn hung dữ phóng thẳng qua người cô, nhắm ngay khuôn mặt ngạo nghễ nào đó đang ẩn dưới chiếc mũ áo choàng mà lao tới một cách giận dữ.

Nụ cười trên môi hắn chợt tắt. Và cái tay rảnh rang còn lại của hắn đưa lên...

Chụp...

Vâng! Hắn chụp! Trúng phóc ngọn roi ấy.

Izu tròn mắt rồi nhũn mảy quan sát thật kĩ. Bàn tay của hắn thon dài và trắng như tay con gái, à không, chắc còn hơn cả tay con gái ấy chứ. Izu còn chẳng chắc là tay mình có đẹp được như thế không nữa. Ấy thế mà hắn lại chụp được cái thứ đã cày xới nguyên cái khung cảnh quanh đây thành bình địa mà không hề hấn xịu gì.

- Áo! Quá áo! Đùng là mơ có khác!

Izu lẩm bầm. Chân lùi ra sau vài bước cho tiện bề quan sát. Chợt có chút nghĩ ngợi. Cái kiểu chụp đồ vừa nhanh gọn lại vừa chính xác như thế, cũng thật là quen à nha.

"A a a! Bộ mày loạn trí rồi hay sao mà ngay cả mơ cũng cứ nghĩ tới tên quái thai ấy hoài vậy?"

Izu nhắm tịt mắt, néo mạnh cái má của mình.

- Đồ khốn! Thả ra!

Cô gái mặc kimono xanh nghiêng răng ken kết gần từng tiếng, tay cô giật lại sợi roi khỏi tay gã áo trắng. Izu mờ mắt theo dõi tiếp sự việc. Hắn ta vẫn chẳng thêm mở miệng nói câu nào. Izu bắt đầu nghi ngờ rằng liệu hắn có bị câm hay không?

Cô gái nọ cố dùng sức giật mạnh thêm vài lần nữa, nhưng bàn tay của hắn cứ như gọng kìm sắt, đến lay động còn chẳng thêm lay động, chứ đừng nói là thả sợi roi ra. gương mặt cô gái giận đến đỏ bừng. Cô bặm môi. Chợt dụng lực phát tay một cái. Ngay lập tức, một đường sóng chạy dọc theo thân roi xé gió lao đi với tốc độ kinh người.

- Ôi trời! Áo nữa rồi! Cô ấy có còn là người không vậy? Con gái mà sao mạnh thế?

Izu còn chẳng kịp nhớ rằng hiện tại những thứ cô đang thấy đều chỉ là trong mơ mà thôi! Thứ khiến cô nghĩ tới bây giờ, chính là hình ảnh cái bàn tay "như tay con gái" của hắn sắp bị xé ra làm đôi nếu cứ ngoan cố giữ chặt thứ vũ khí ấy.

Ngay lúc "con sóng" ấy chạy roẹt đến ngay trước mặt hắn, chợt...

"Rắc rắc".

Nguyên cái "con sóng mãnh liệt" ấy vào phút cuối bỗng cứng đơ như phỗng. Vẫn trong cái tư thế hùng hùng hổ hổ ấy, nhưng nó chẳng thể dịch chuyển tiếp dù chỉ một phân.

Izu do đứng gần ngay đấy nên cô có thể nhìn rõ, dọc theo thân sợi roi ấy, có một lớp băng mỏng trong suốt óng ánh như pha lê, nhưng nó tỏa ra hơi lạnh... lạnh đến run người!

- A...

Tiếng cô gái run run hoảng hốt. Izu quay đầu lại.

"Ôi không! Tay cô ấy cũng bị đóng băng rồi! Sức mạnh của hắn ta là thứ quái quỷ gì..."

"Choang".

Dòng suy nghĩ còn chưa kịp tuôn hết thì cả sợi roi đã vỡ tan tành. Phải dùng từ "vỡ", bởi lẽ nguyên sợi roi ấy hiện giờ cứng như đá và bị một sức mạnh vô hình nào đó làm cho tan nát thành những mảnh nhỏ xíu.

"Gì chứ! Giờ nhìn kĩ mới để ý nha, sợi roi này rõ ràng là làm bằng hợp kim. Những mảnh hợp kim được hàn lại với nhau một cách khéo léo để tạo thành thứ vũ khí đáng sợ kia. Không cần biết gì khác, chắc chắn là nó rất nặng. Ấy vậy mà cô gái nhỏ nhắn kia lại có thể cầm mà quất tới tấp như quất một sợi thun nhầy vậy. Chưa hết! Cha nội ôn thần kia có thể làm nó vỡ nát mà không cần phát tay lấy một cái. Áo quá rồi! Không thể áo hơn được nữa! Bình thường mình nhớ rằng mình cũng đâu có hoang tưởng gì quá mức đâu mà sao ban đêm cứ mơ thấy những thứ không tưởng như thế chứ!"

Cô gái trong bộ kimono xanh nọ nhìn chiếc roi yêu quý của mình vỡ nát mà thất thần ngồi phịch xuống.

"Thôi xong! Kết quả đã ngã ngũ! Cũng phải thôi, cô ấy dù sao vẫn là người, còn hắn... không biết là cái giống gì nữa!"

Chàng trai, Izu đoán là thế, hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của tiểu hồ ly trong lòng mình, đoạn chậm rãi bước về phía cô gái.

Máu Huyết trường nổi lên, Izu bất bình nhảy xổ ra chắn trước mặt cô gái mà xẵng giọng:

- Này! Dù sao thì người ta cũng đã thua rồi, anh còn muốn gì nữa? Bộ anh tưởng bắt nạt được con gái là hay lắm sao?

Izu hét rất cả cổ họng, ấy vậy mà cái tên chết tiệt kia như câm như điếc vẫn cứ lù lù bước đến.

"Quên nữa! Mình... đâu thể tác động vào giấc mơ được chứ! Nhưng chẳng lẽ cứ phải tro mắt đứng nhìn hắn hạ cô gái này? Mà... cô ấy đẹp... y như mình vậy, sao màỡ đành lòng chứ! Hu hu, thật là khó xử mà!"

Mặc dù biết là vô ích, nhưng Izu vẫn cố nán lại chắn ngay đó, miệng không liến nhò da non:

- Nè nè, mang tiếng thiên thần mà vừa câm vừa điếc lại còn đi bắt nạt con gái thì không hay chút nào đâu nha. Đứng lại đó coi. Có tin là tui cho vài cước không hả? Còn nữa, thiên thần kiểu gì mà lại nuôi cả yêu quái thế kia? Người mà còn bước tới nữa là ta mách tin động trời này với Thượng đế tối cao của người à nha. Lúc đó thì đừng có khóc lóc năn nỉ ỉ ôi xin ta bỏ qua đó. Nè nè, sao lì quá vậy hả, ta chặt giò đó nha! Ta chặt giò bây giờ...

Chân hắn vẫn bước.

- Ê ê, cái áo choàng của anh che hết con mắt rồi kìa. Đường đi ở bên kia kìa, không phải ở đây. Nhắm... nhắm rồi đấy! Khoan đã...

Hắn đã đứng ngay trước mặt cô. Tim cô đập liên hồi trong lồng ngực. Trong một khoảnh khắc rất nhanh, đột nhiên Izu có cảm tưởng, hắn thật sự rất quen thuộc...

Bắt giác bàn tay hần đưa ra, xuyên qua cả người Izu...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ithcom đẹp trai

- Aaa.. Đây! Khoan đã! Tôi... Hơ...

Izu bật dậy. Trước mắt cô hiện giờ là cái trần nhà bằng thạch cao với những hoa văn nhỏ nhỏ điểm xuyết. Xung quanh là bàn học, kệ sách và tủ đồ của cô. Và rồi cô nhận ra rằng cô đã quay trở lại với căn phòng quen thuộc của mình. Cô thở dài. Mặc dù chỉ là mơ, nhưng cô thật sự rất tò mò không biết sự việc sau đó sẽ ra sao. Cơ mà, giờ cũng tỉnh rồi, biết sao được! Haizz! Dù sao thì hần cũng có lương tâm, không làm nát tay cô gái ấy, nếu không thì...

Í ẹ! Thành ác mộng mất thôi!

Hôm nay anh Daizu đi công tác vẫn chưa về. Chị làm vườn thì chừng sáu giờ mới tới. Mà giờ giấc thì Izu không cần nhìn cũng biết thừa bây giờ chừng năm giờ mà thôi. Lân nào chả thế. Cô là cái đồng hồ sống không bao giờ trục trặc của nhà Haru này.

- Oáp! Chủ nhật mà cũng bắt người ta dậy sớm là sao hả cái gã thiên thần chết tiệt này? Xùy! Dù gì thì vẫn còn sớm chán. Bồn tiểu thư có quyền nằm lăn lăn thêm chút nữa rồi dậy dọn dẹp sau cũng không muộn.

Izu tự nhủ rồi cuộn tròn lại trong cái mền ấm áp của mình. Trời hôm nay có chút se lạnh, thật thích hợp cho việc nằm ườn xác trên giường đó! Con sâu lười ấy chẳng biết là mình đã nằm như thế trong bao lâu nữa. Đến lúc tỉnh ngủ hần, cô mới quờ quạng tay lên đầu giường tìm cái điện thoại yêu quý của mình, tiện tay lướt lướt qua facebook một chút.

Quào! Có một lời mời kết bạn nha! Lại còn "Ithcom đẹp trai" nữa chứ! Đạo này thật lắm kẻ tự tin ghê ấy!

Izu chép miệng, tay bấm xác nhận cái rụp.

Mọi chuyện bắt đầu khấn trương từ lúc này đây!

Izu vừa xác nhận xong chưa đầy năm phút đồng hồ thì liền nhận được tin nhắn từ new friend nọ. Nội dung là một bức ảnh chụp cây hoa anh đào từ dưới lên, kèm theo một dòng hội thoại:

- Hội trưởng! Cậu hiểu tấm ảnh này nghĩa là gì không?

Izu xám mặt. Cái kiểu gọi này, thật sự rất giống... hần. Còn bức hình, góc chụp rõ ràng là từ dưới chụp lên. Nếu đúng là hần, chắc chắn hần đang chụp từ cái nơi đó, bãi cỏ sau dãy phòng học. Cô cắn môi, nhấn lại:

- Ai vậy? Sao biết tôi là Hội trưởng?

Bên kia chột im lặng một chút. Sau này Izu nghĩ lại thì có thể đoán tới chín mươi chín phẩy chín mươi chín phần trăm là hần đang cười khẩy ở bên.

- Cậu đọc ngược lại chữ Ithcom coi Hội trưởng ngố tàu!

Đọc ngược? Ithcom... M... o...

Mochi!

Ôi trời! Thánh vô kỉ luật hiền lành!

- Sao cậu biết facebook của tớ?

- Hôm họp Hội học sinh, tất cả đã trao đổi số điện thoại với nhau rồi ngốc ạ! Cậu ăn bột ngọt nhiều quá hay sao mà mau quên vậy?

Izu tức xì khói. Hôm nay là Chủ nhật, hần còn định giờ trò gì vậy chứ? Hần ám cô suốt tuần rồi còn chưa đủ hay sao? Cả tuần nay cô đã rất đau đầu về chuyện lộn xộn ở Hội phòng rồi. Ngay ngày hôm sau của sự việc chấn động ấy, mọi người đã rất ngạc nhiên khi thấy Hội phòng hồi phục nguyên trạng chỉ sau một đêm. Nói là mọi người, nhưng thật ra Izu chỉ thấy có Kofu, cô Nao và các cô lao công là ngạc nhiên thôi, còn mấy "kẻ tình nghi" thì không hần thể. Sal thoáng ngạc nhiên rồi lại trở về với nụ cười chết người thường trực mọi khi. Jun mất tròn mắt dẹt một chút thì cũng thùng thảng ôm tay anh trai tóc xám của mình, cứ như thể trên đời này không có gì là quan trọng hơn Sal vậy. Anh Dara thì vừa nhướn mày lên vừa bla bla vài câu: "Hội phòng bị phá sao? Lúc nào vậy? Mà may ghê, chắc có ai đó tốt bụng âm thầm sửa sang lại hết rồi..." Đại loại thế. Nhưng mà còn lâu cô mới tin là anh ta sừng sốt thật. Cái cách nói của anh ta cứ như là nói cho có vậy á!

Mà ít nhất thì anh ta vẫn chịu "nói cho có", còn hấn, Mochi Yan, đến mở miệng còn chẳng thèm mở miệng, thậm chí một chút biểu cảm cũng không có, huống chi mới chiều hôm trước hấn còn phán xanh ròn rằng Hội phòng chẳng mấy chốc mà trở lại như cũ. Bảo sao mà Izu không nghi ngờ được cơ chứ. Thế là cả tuần cô lẳng nhẳng theo anh đòi cho bằng được sự thật. Tới lúc anh nhắc chuyện tắm hình để uy hiếp ngược lại thì Izu mới chịu dùng đẳng bỏ qua.

Izu bỗng ngẩn người ra một chút.

"Ồ! Nhìn đi nhìn lại thì mình mới là kẻ theo ám hấn chứ nhỉ?"

Cô vui mặt xuống gối.

"A a a, thì sao chứ? Nếu không phải do hấn quá vô kỉ luật, lại hay ăn nói cái kiểu úp úp mở mở như thế thì mình đâu có phải để mắt mãi thế! Tóm lại là do hấn mà mình mới phải mệt mỏi như vậy, thế mà tới cái Chủ nhật cũng không chịu buông tha. Bộ Chủ nhật hấn không biết làm gì hay sao mà mới sáng sớm đã ám nhau thế này?"

Bất giác cô lại ngẩn ngơ.

Chủ nhật! Hình như cô chợt phát hiện mình vừa bỏ quên một chuyện gì đó! Izu cố lục lại trí nhớ. Lục mãi cho tới cái hôm hấn đưa cái tấm ảnh "dìm hàng" cho cô xem, thì cô mới chợt nhớ ra.

Cô đã hứa sẽ dẫn hấn và Sal tham quan Dream House vào Chủ nhật tuần này, tức là ngày hôm nay.

- Trời ạ! Mình quên mất! Ác! Bây giờ hơn rồi.

"Tội nghiệp thiên thần Sal phải đợi suốt cả tiếng đồng hồ. Còn ác quỷ Mochi ấy hả, kệ xác hấn chứ!"

Thế là Izu lật đật vệ sinh cá nhân qua loa rồi thay đồ phóng ra khỏi nhà. Hôm nay Chủ nhật nên chú Toshi không tới. Mặc dù cô biết thừa là chỉ cần một cú điện thoại thôi thì chú ấy sẽ phóng tới đây ngay. Nhưng mà thôi, phải để cho chú ấy nghỉ ngơi một bữa với gia đình nữa chứ. Thế là Izu chỉ kịp oang oang với chị làm vườn đang mất tròn mắt dẹt nhìn cô ngạc nhiên:

- Chị đóng cửa giùm em nha!

Izu ba chân bốn cẳng chạy như bay tới trường. Dọc đường, không ít anh chàng xịt máu mũi trước vẻ kiều diễm của cô tiểu thư họ Haru. Nét đẹp của cô vừa nhẹ nhàng vừa thanh khiết, vừa trẻ trung lại vừa quyến rũ. Bóng dáng cô dù có chút mong manh dễ vỡ nhưng lại mang thêm chút cá tính mạnh mẽ kiên cường, khiến cho biết bao chàng trai ôm giấc mộng tình yêu với bóng hồng xinh đẹp này. Ấy vậy mà vẫn có kẻ chẳng hề tỏ ra chút vẻ thương hoa tiếc ngọc gì, ngược lại là đàng khác nữa. Nhìn cái dáng vẻ thờ hồng học của Izu lúc chạy tới nơi, Mochi chỉ nhếch môi cười khẩy:

- Nhìn cậu cứ như mới bị nguyên một bầy cún dí chạy vắt giò lên cổ vậy? Bộ định tập chạy đường mai mốt thách đấu lại với tớ à?

- Ai... học học... ai thêm phí sức... đấu với... cậu chứ!

Mochi gườm gườm, bất giác cổ đầu Izu một cái rờn đau. Izu suýt nữa đã dùng chút sức tàn còn lại để hét thì Mochi đã giành nói trước:

- Đồ ngốc! Đã nói rồi mà! Mới chạy xong ai cho đứng lại? Muốn chết à? Đi bộ xung quanh rồi hít thở cho đều lại. Nhanh!

Chữ cuối Mochi nói như ra lệnh khiến Izu bất mãn, nhưng cô chưa kịp mở miệng phản bác lại tiếng nào thì đã bị ánh mắt lạnh như băng của chàng trai làm cho im re. Ngẫm lại thì lời hấn nói cũng không sai. Thế là Izu đành tui ngưu làm theo. Đi được tới vòng thứ ba thì cái miệng cô bắt đầu hoạt động trở lại:

- Này! Cái tấm hoa anh đào là sao hả?

- Tớ có tên đảng hoàng nè!

Izu cắn môi:

- Mochi - kun, tấm ảnh hoa anh đào ấy là sao? Cậu lại ra bãi cỏ sau dãy nhà học nằm lẫn lóc ở đó phải không?

- Nói chi mà dài dòng thế? Đó là nơi đầu tiên cậu gặp tớ, hay là gọi nó là Nơi Khởi Đầu đi!

- Khởi Đầu à? - Izu gật gù - Nghe cũng hay đấy! Ế, mà khoan, đừng có đánh trống lảng, cậu trả lời tớ đó!

- Hồi làm gì khi cậu đã thừa biết câu trả lời rồi hả?

- Nhưng như thế là bất công với những người khác cậu biết không? - Lần này thì Izu ngừng hấn lại, dậm chân tức tối - Có mỗi mình cậu là lì lợm nói mãi không chịu nghe thôi đó!

Mochi thản nhiên nở một nụ cười mê hoặc, đôi mắt màu hổ phách đẹp đến hút hồn:

- Ai bảo chỉ có mình tớ trị được cậu chứ?

"Trị cái khi mốc! Cậu chỉ gọi mấy trò bắn bựa uy hiếp người khác thì có!"

Izu muốn phản bác, nhưng cả người cứ cứng đờ trước nụ cười ấy. Chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi, nhưng cô vẫn chẳng thể ngăn bản thân mình tự chủ trước đôi mắt ấy, kết quả là toàn bị hấn chằm chọc đến ngượng chín mặt. Có lẽ cô đã tiếp tục trở thành mục tiêu chằm chọc của hấn nếu Sal không kịp thời xuất hiện cứu nguy:

- Izu - chan, Mochi - kun, tớ đi tham quan trường xong rồi nè! - Sal từ xa vừa bước tới vừa vẫy vẫy tay.

t/g: Có ai thắc mắc rằng tới tận gần 30 chap rồi mà vẫn chưa thấy "nhóc hồ ly" xuất hiện không?

Hìhì, thật ra thì... các nhân vật iu vâu của Su vẫn chưa xuất hiện hết đâu. Mới xuất hiện... hơn nửa à!

Thế nên ai hóng cứ hóng nhá!!!!

:3 Cảm ơn m.n đã ủng hộ!!!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chủ nhật tại Dream House

Izu dờ khóc dờ cười.

"Muốn nói tớ đến trễ thì nói đại ra đi! Trường mình tuyệt nhiên không hề nhỏ, giờ này cậu đi tham quan hết trường, vậy cậu tới từ lúc mấy giờ vậy?"

Sal chẳng hề hay biết Izu đang nghĩ gì, anh cười tươi:

- Mochi - kun, ta đói rồi! Không cần nếm trước đâu, anh với ta là bạn mà!

Mochi cười nhẹ, lấy trong cặp ra một cái hộp thủy tinh đựng nguyên cái Pancake bị chẳng đưa cho Sal. Bên trong có muffin nữa đủ cả. Ở giữa chiếc bánh có kẹp mấy lớp mật ong. Bên trên bề mặt thì phủ ít kem tươi và sô cô la trắng. Izu cười méo xệch:

- Con trai có khác! Cậu không lo bị béo phì sao Sal - kun?

- Không sao đâu! Tặng người của tớ ăn bao nhiêu cũng vậy à!

- Tớ... thật sự rất muốn có tặng người giống cậu đó!

Lúc ấy Izu đã nghĩ, đã là người thì ăn tới một lúc nào đó cũng phải mập chứ. Nhưng mà cô đâu có biết rằng, Sal có phải là người đâu!

- Nè! Nuốt lệ đi rồi vào Dream House!

Vừa nói Mochi vừa đưa cho Izu một hộp đựng bánh. Izu xua tay:

- Thôi! Tớ... không phải dạng người ăn mãi mà vẫn không mập như các cậu. Sau này tớ còn phải lấy chồng nữa đó, nên đừng có vỗ béo tớ. Xấu tớ về nhà tự làm đồ ăn sau cũng được mà!

Mochi nhú mày:

- Lấy ai vậy?

- Hơ! Dô diên, liên quan gì tới cậu?

Mochi chọt sầm mặt máng luôn hộp bánh vào tay Izu:

- Bánh Tart ít tinh bột lại là nhân trái cây! Từ giờ tới chiều chưa chắc cậu được về đâu mà lo xa. Nuốt lệ! Yên tâm đi tớ không cho không ai cái gì đâu!

Dứt câu, anh quay ngoắt lại một trăm tám mươi độ chẳng để Izu kịp phản ứng gì thêm. Izu chăm chăm mở nắp hộp. Bên trong là một chiếc bánh Tart

mỏng có rải chiwi và dâu tây ở trên trông rất bắt mắt. Cắn một miếng. Chao ôi, bột bánh giòn rụm, thơm ngon không chê vào đâu được. Đây không phải lần đầu Izu thần phục đầu bếp của nhà Tian.

- Nhà cậu có bao nhiêu đầu bếp thế?

- Một!

Izu tròn mắt:

- Một thôi á? Vậy mà phải làm cho mỗi người một món điểm tâm vậy sao? Đầu bếp ấy phải dậy lúc mấy giờ vậy?

Mochi bồng tùm tùm cười. Anh rút khăn giấy lau miệng cho Sal:

- Ai biết, chắc không trên bốn giờ đâu!

- Trời! Hôm nay là chủ nhật đó! Sao nữ hành người ta như vậy hả?

Mochi nhếch mép:

- Xót à! Vậy thì tới mà làm vợ hãnh đi! Cần tớ giới thiệu gìùm không?

Izu phồng má:

- Bớt tào lao mía lau đi!

Rồi cô cũng quay ngoắt đi, xé miếng bánh nhồi vô miệng. Mochi chỉ còn biết phì cười, lắc đầu, ném cho cô gái tờ khăn giấy ướt:

- Ăn xong, nhớ lau cho sạch, lau cả vết ke trên mặt nhé!

Izu tròn mắt, hốt hoảng đưa ngay miếng khăn giấy lên chùi miệng:

“Chết tổ! Chẳng lẽ hồi nãy mình vội quá nên rửa mặt chưa sạch!”

- Tớ đùa đấy! Ăn tiếp đi! - Mochi bụm miệng cười.

Izu đỏ bừng mặt quay lại ném cái khăn giấy về phía anh:

- Đồ khủng! Biến!

Thế là sân trường lại được phen ầm ĩ. Cũng may là Izu không tiện tay ném luôn cái bánh, nếu không thì thế nào cũng ăn một “bài giáo huấn” của Mochi rồi!

Dream House quả thật rất rộng, rộng đến quá sức tưởng tượng của những người lần đầu tiên đặt chân tới đây. Izu nhớ, năm ngoái, khi vừa mở cánh cửa Dream House ra, cô đã há hốc mồm, ngạc nhiên không thể tả. Dám chắc rằng mặt cô lúc đó trông rất... thộn.

Dream House rộng ngút tầm mắt. Ở đây lại tập trung đủ mọi loại hình Câu lạc bộ trên trời dưới đất, thật đúng là ngôi nhà của mơ ước. Câu lạc bộ, nói cho gọn là Club, được tổ chức một cách riêng biệt. Có những Club có phòng riêng, có Club không cần. Chẳng hạn như những Club thể thao như chạy bộ, nhảy cao, nhảy xa...

"Chà! Dẫn hai người này tham quan hết thì cũng hơi căng à nha!"

Izu chép miệng. Cô quay sang, hi vọng được thấy vẻ mặt thộn ra của hai chàng trai. Nhưng không! Chẳng có ai trong hai người họ có phản ứng giống với những "người bình thường" khi bước chân vào đây cả.

- Ưm! Ở đây... rộng bằng phòng uống trà của ta không nhỉ?

Sal vừa hỏi vừa cắn miếng bánh Muffin thứ ba sau chiếc Pancake mà Mochi vừa đưa thêm cho anh. Izu bắt đầu nghi ngờ rằng liệu dạ dày của chàng trai có bị thùng chỗ nào không.

- Sao bằng được, trông tù túng thế này cơ mà!

- Ủ! Ta cũng thấy vậy!

Izu dờ khóc dờ cười.

"Gia thế thật sự của hai tên quái vật này rốt cuộc là như thế nào vậy?"

- Bên kia...

Mochi chợt đánh mắt tới một cánh cửa lớn có chữ Swimming Club.

- Câu lạc bộ bơi lội, bộ Triple S không biết tiếng Anh... Ế ế, đi đâu thế hai ông tướng?

Izu chưa kịp nói hết câu thì cả hai chàng trai đã xăm xăm đi về phía Swimming Club.

- Đi tham quan chứ làm gì? Bộ cậu dốt hai đứa này tới đây để đứng ngó tới chiều à? - Mochi đáp, không thèm quay đầu lại một cái.

Sal cười tươi với Izu:

- Tổ nghĩ là mình sẽ gặp người quen trong đó! - Rồi cũng quay đầu đi thẳng.

Izu thờ dãi.

"Con trai vẫn cứ là con trai! Vô ngắm gái mặc bikini thì nói toẹt ra đi, còn bày đặt tham quan với gặp người quen nữa chứ!"

Ấy thế mà... có người quen thật. Khi Izu vừa giới thiệu xong hai người với chị Leader của Swimming Club thì từ dưới mặt nước của cái hồ bơi xanh biếc rộng ngút mắt ấy, một bóng hồng chợt trôi lên, trắng trẻo và xinh đẹp đến mức bọn con trai đang bơi quanh đó phải tìm ngay khăn giấy chặn máu mũi lại nếu không muốn nước hồ bị nhuộm đỏ.

- Onii - chan! Anh Mochi!

Vừa thấy hai người anh, mắt Jun đã sáng lên, vẫy tay lia lịa rồi chạy ton ton lại. Mái tóc xanh biếc của cô gái lúc này đã được búi gọn hai bên, trông đáng yêu hết sức. Dáng người của cô không phải thuộc dạng bốc lửa nhưng cũng dư sức kiều ngạo so với những cô gái đồng trang lứa khác. Izu bất giác nghĩ, nếu cô có một đứa em gái như vậy, chắc là cô sẽ nhè con bé ra mà nựng nịu suốt ngày thôi.

- Onii - chan, tham gia Club bơi lội với em đi. Em hứa là sẽ không để ai bắt nạt anh đâu! - Jun vừa nói vừa lắc lắc cánh tay Sal nài nỉ.

Sal cười nhẹ:

- Em thừa biết là anh không hợp với mấy loại thể thao tốn hơi tốn sức như vậy mà!

Jun nhắm mắt không khả thi, quay sang cầu cứu Mochi:

- Anh Mochi, nói giúp em đi...

- Em biết mà, lời nói của Sal đối với anh là tuyệt đối! - Mochi phàn xanh ròn. Gương mặt không chút biểu cảm.

"Đúng là cái loại người chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!"

Izu liếc mắt thầm nghĩ.

Jun xụ mặt xuống, nũng nịu:

- Em thích bơi, nhưng chẳng có ai chơi chung với em hết. Chán chết đi được!

- Anh nghĩ ở đây có người rất muốn chơi chung với em đó! - Sal cười, mắt hướng về phía sau Jun - Cậu nhóc ấy nhìn em suốt này giờ rồi kìa!

- Hờ?

Jun quay ngoắt lại, bắt chợt chạm ánh mắt của cậu con trai ấy. Chàng trai không đoán được việc bị Jun quay lại bất ngờ như vậy, liền đỏ mặt cúi cái pặc xuống, mạnh tới nỗi cậu có cảm giác cái đầu suýt chút nữa là rớt khỏi cổ. Cậu không phải dạng điển trai như Mochi, hay cuốn hút như Sal, nhưng trông gương mặt của cậu khá dễ thương. Mắt to hai mí, dáng vẻ thông minh sáng láng khá ưa nhìn. Đặc biệt là lúc cậu ngượng trông lại càng đáng yêu hơn nữa. Ấy vậy mà Jun chỉ liếc mắt nhìn có một cái hờ hững rồi lại quay trở về với anh trai ngay.

- À! Cậu ta hả? Maru Sasaki, lớp trưởng lớp em đó. Lúc em mới nhận lớp là em biết thừa cậu ta thích em rồi. Nhưng mà em chẳng quan tâm. Em cần onii - chan thôi là đủ rồi!

Jun cười toe toét:

- Anh không vào Club bơi lội thì thôi, không ép anh nữa! Anh đi tham quan tiếp nha. Nhớ là thích cái gì thì cứ tham gia liền đó! Miễn nó khiến anh vui là được rồi, và nhớ... phải nhớ điều này nữa...

Bất giác nụ cười của Jun trở nên cực kỳ quyến rũ, đôi mắt long lanh trong trẻo, và đôi môi đỏ tươi chúm chím như mời gọi:

- Trọn đời này em chỉ yêu mình anh thôi!

Nói xong Jun lại toét miệng cười. Izu cũng che miệng cười.

"Ủầy! Cô bé này thật biết cách đùa ghê đi. Đáng yêu quá!"

Bất ngờ, Jun quay sang phía Mochi vòng tay ghì cổ chàng trai xuống, cái miệng xinh xắn khẽ lướt qua vành tai anh. Vài tiếng nhỏ xíu trong trẻo rót vào tai Mochi:

- Tôi nay, người ghé phòng dụng cụ. Ở đó có gì đó không ổn!

- Tuần mệnh! Công chúa!

Mochi đáp khẽ nhưng cũng đủ để Jun nghe thấy. Mỗi lần Jun thay đổi cách xưng hô như thế thì anh thừa hiểu rằng cô đang nói về chuyện chính sự.

Jun buông đôi tay trắng muốt ra khỏi cổ Mochi, cười tươi:

- Ba người đi vui về nhé! Em xuống bơi vài vòng tiếp.

Sal cũng cười, nhưng trong ánh mắt thoáng vẻ lo lắng:

- Em ở lại vui về! Nhưng nhớ lời anh dặn nè, em không thích người ta, không có nghĩa là em được yên thân đâu. Cẩn thận nhé!

Nói xong, anh ra hiệu cho Izu và Mochi cùng rời đi. Đợi cho đến khi cánh cửa Câu lạc bộ đóng lại, Jun mới thở dài, lẩm bẩm:

- Nii - chan, anh càng ngày càng tinh thông thuật tiên tri đó!

Nói đoạn, Jun khẽ liếc mắt về phía phòng thay đồ nữ. Ở nơi đó, hiện đang có một cặp mắt khác nhìn ngược ra đây. Cặp mắt ấy thấy mắt của Maru cả buổi trời chỉ trông theo một cô gái xinh xắn có mái tóc xanh như nước, bất giác tối sầm lại...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Loanh quanh đi bán hàng

Izu vừa đi vừa suy ngẫm mối quan hệ của những thành viên đang sống trong cơ ngơi của nhà Tian, đặc biệt là Jun và Mochi. Nghĩ đi nghĩ lại thì Jun rất xinh đẹp, còn hần... dù tính tình thật đáng ghét nhưng không thể phủ nhận được rằng hần rất bảnh trai. Cả hai sống với nhau từ bé, lại chẳng phải ruột rà thân thích gì, nên cũng không phải là không có khả năng yêu nhau! Nếu đó là sự thật, chắc trông cả hai sẽ rất đẹp đôi nha! Mà... Aaaa! Sao cứ nghĩ lung tung hoài vậy chứ! Hần làm gì, cặp với ai thì thấy kệ hần chứ! Quan tâm làm gì!

- Zu - chan! Cậu mà không nhanh chân lên thì tụi này bỏ cậu lại à!

Nghe tiếng Mochi, Izu giật mình nhìn lên thì thấy cả hai chàng trai đã đi trước cả chục mét. Cô vội chạy theo:

- Từ từ đã chứ, ai hỏi đâu mà...

Nhìn hai nam sinh đang đi xăm xăm trước mặt mình, bất giác Izu có cảm nghĩ rằng mình mới là người được hướng dẫn đi chọn Câu lạc bộ yêu thích, còn hai người kia là những kẻ chỉ đường đích thực.

- Ế! Bên kia còn Club bóng đá với điền kinh mà, rồi còn nhiều Club thể thao khác nữa, sao đã lên tầng trên rồi!

Sal quay lại, gãi đầu cười:

- Khó quá cho qua đi! Tớ không hợp với mấy loại hình thể thao động tay động chân.

Mochi cũng nhoen miệng cười, nhưng Izu biết thừa là nụ cười của hần ta toàn mang nghĩa châm chọc cô mà thôi:

- Zu - chan, hay là cậu đăng kí vô đó đi! Biết đâu mai mốt...

- Đẹp!

Izu mặt chăm chăm bước lên cầu thang.

"Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, hẳn cứ lời chuyện cũ ra chọc ngoáy nhau suốt thôi!"

Ở đây là Dream House, nơi giành riêng cho các Câu lạc bộ nên vừa rộng, vừa hấp dẫn lại nhiều vô kể, tha hồ cho các học sinh lựa chọn. Số lần mà Izu đến đây cũng không phải là ít, nhưng cô vẫn cảm thấy rất thích thú như lần đầu tiên vậy. Ở đây, cô có thể thoải mái thể hiện, còn có thể tìm ra được những sở trường sở đoản của mình nữa.

Sở trường, sở đoản!

Bắt gác cặp mắt to tròn của cô sáng lên.

"Phải rồi ha, sao mình không nghĩ ra điều này sớm hơn vậy ta, đây chính là cơ hội tốt để mình thấy được sở đoản của các thiên tài Triple S, đặc biệt là... hân! Ha ha ha! Lần này thì nhà người phải lộ mặt yếu đuối cho bốn tiểu thư xem thôi! Dù có giỏi cỡ nào thì cũng phải có vài yếu huyệt chứ!"

Izu đột nhiên hào hứng thấy rõ. Hai mắt sáng quắc lên như đèn pha, cái miệng thì cười khà khà nham hiểm, còn gương mặt ánh lên vẻ khoái trá đến lộ liễu. Vài người đi ngang qua trông thấy liền tò vò ái ngại rồi cố chuồn đi cho lẹ. Ôi! Thôi xong! Còn đâu là hình tượng Hội trưởng Hội học sinh đoàn trang xinh đẹp nữa chứ!

Izu hớn hớn hồ hồ bỗng chạy ù lên trước, hai tay hào hứng huơ huơ chỉ trỏ:

- Bên đây là Câu lạc bộ cờ vây, cạnh kia là Câu lạc bộ Cờ vua và Cờ tướng, đó đó, dọc theo dãy này luôn nè, có đủ mọi loại cờ hết đó. Rồi hết dãy này là các Câu lạc bộ về thủ công..

Izu cứ thao thao bất tuyệt như thế. Cô nào biết rằng, từ giờ phút này đây, hai chàng trai đang đi bên cạnh sẽ trở thành hai bộ hành di động đi phân phát cho từng Club mà họ ghé qua. Đã thế, Mochi còn ngạo nghễ phán rằng sẽ tham gia tất cả các Club có thể thắng nổi anh khiến cho Izu càng hăng máu hơn nữa. Cô nhất quyết rằng hôm nay phải "hạ đài" anh thì tối về mới ngủ ngon được.

Và thế là, các Club đánh cờ ăn hành đầu tiên. Cờ vây, cờ vua, cờ tướng, caro... Cái nào hai người họ cũng tinh thông cả. Mấy nước cờ lừa lọc giăng bẫy của những người được xem là "cao thủ" ở đây hoàn toàn không thể qua mắt được họ. Nếu họ có mắc bẫy thật thì chắc chắn, nước cờ đó chính là cái bẫy còn nguy hiểm hơn gấp bội. Ai ăn được một thì sau đó sẽ bị ăn lại tới mười. Izu không thể tin được rằng nguyên một dãy Club lớn như vậy mà lại không thể kiếm ra một người thắng được Sal lẫn Mochi.

"Chắc! Xem ra hai người may mắn. Có lẽ bình thường lúc rảnh rồi là họ luyện cờ với nhau nên mới có được trình độ siêu đẳng thế này!"

Izu tự nhủ.

Qua dãy Club thủ công, Izu cũng an tâm hơn vì lĩnh vực này đa phần là sở trường của con gái. Không ngoài dự đoán của Izu, lần này thì Izu đã có chút thu hoạch.

Sal thì ngoài việc cười ra thì hoàn toàn không thể đụng tay làm được bất cứ sản phẩm thủ công nào.

Thế mà... thế mà hân, Mochi Yan, vẫn khiến cho các nữ sinh ở đây mắt tròn mắt dẹt khi tay cứ thoăn thoắt còn khéo hơn con gái. Mochi còn thi làm móc khóa với một Leader nữa, và kết quả là anh thắng ngọt. Phần thưởng của cuộc thi nho nhỏ ấy là anh được quyền mang sản phẩm của mình về. Đó là một chiếc móc khóa với vật trang trí là một chú vịt bông với gương mặt nhăn nhó nhưng cực kì dễ thương. Trông thật là đáng yêu hết sức!

Izu là con gái. Con gái thì thường rất thích những thứ dễ thương. Và Izu cũng chẳng ngoại lệ. Trông đôi mắt hình trái tim của cô nhìn cứ như là muốn cưới luôn con vịt ấy về làm chồng vậy. Vừa ra tới ngoài, Mochi thờ dãi thấy cái móc khóa cho Izu làm cô tròn mắt:

- Gì đây?

- Cậu giữ đi, tớ không thể mang cái thứ trẻ con ấy đi đâu được!

- Ai thèm chứ! Tớ... không có trẻ con. Đồ của cậu, cậu tự giữ.

Nói xong, cô gái liền nhét lại chú vịt vào tay Mochi. Lúc ngược lên, cô tá hỏa khi thấy nắp thùng rác ngay đó vừa đóng cái "cụp".

- Không ai giữ thì vứt chứ biết sao giờ!

- Sa... sao lại vứt? - Izu hét - Đáng yêu vậy mà...

Thấy cô gái đứng lúng lúng ngay cạnh cái thùng rác, Mochi không nhịn được phải phì cười một cái:

- Tiểu thư à, đừng nói là cậu định lục thùng rác đấy nhá! - Vừa nói anh vừa cầm chiếc móc khóa lên lắc lắc trong không trung - Nó ở đây nè, tớ chưa vứt đâu, nhưng chắc cũng phải vứt đi thôi, đâu có ai...

- Đừng hòng! Đưa đây! - Izu nhào tới giật món đồ cái "pắc", đoạn vuốt ve chú vịt nhỏ:

- Ngoan nha, không sao rồi! Mặc dù cái tên làm ra em cực kì đáng ghét, nhưng nếu để em bị hân vứt đi thì thật là tội nghiệp đó!

Mochi nhìn cô gái, miệng cười nhẹ, lắc đầu. Đúng là con gái mà!

Đoạn tất cả lại lên tiếp lầu cao hơn.

Quả không ngoài dự đoán của Izu, Sal đều lắc đầu trước những Club cần đến thể lực mới có thể tham gia.

"Đúng là thể trạng của Sal không được tốt lắm mà. Có lẽ gia đình của cậu ta quá bảo bọc con cái đi, cả học cũng thuê gia sư về dạy nữa, bảo sao cậu ấy không trắng tới mức như bệnh thể kia!"

Dù rất thông cảm cho Sal, nhưng Izu vẫn rất muốn xác nhận xem thể trạng của Mochi thế nào. Trong đầu cô hiện tại đang rối rắm lắm.

"Hắn ở cùng Sal từ nhỏ, vậy chắc cũng chẳng khác hơn Sal bao nhiêu. Nhưng lần chạy Marathon với hắn, cô chẳng thấy hắn tỏ ra chút mệt mỏi gì cả! Hay là hắn giả bộ? Hoặc là bộ phận truyền đạt cảm xúc bị lỗi thật? Ủầy... chả biết nữa, phải thử thì mới biết được."

- Đây là Club bóng rổ nè. Tớ nghĩ hai người nên vô hoạt động một chút. Nãy giờ mình bỏ qua nhiều Club lắm rồi. Như thế là không được đâu!

- Vậy à! - Sal gãi đầu - Vậy thì...

- Ok, để tớ vô chơi một ván! Đừng có ép Sal.

Dứt câu, Mochi đẩy cánh cửa Cầu lạc bộ Bóng rổ mà bước vào. Izu dờ khóc dờ cười:

- Hai người có thật là bạn thân không vậy? Tớ thấy giống người yêu hơn đó!

Và rồi, từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, Mochi khiến cho cả Club lẫn Izu đều phải trầm trồ vì khả năng của mình. Từng cú chỉ đều cực kì ăn ý với đồng đội. Mỗi lần anh có banh trong tay thì y như rằng có một bàn thắng sắp được ghi. Phòng tập của Club bóng rổ bỗng chốc hào hứng hẳn lên.

Về phần Izu, cô thực chất không hề để tâm rằng Mochi có được bao nhiêu bàn thắng, hay thể lực của Mochi có tốt hay không, mà hiện tại, cô chỉ chăm chú trông theo chàng trai... Vậy thôi!

Cái dáng người dong dong cao ráo ấy; mái tóc bạch kim óng ánh lẳng tử ấy; đôi mắt màu hổ phách cuốn hút ấy; cả cái mũi cao cao và cái miệng mở hé đó nữa...

Tất cả cứ liên tục chuyển động theo gót chân điêu luyện của chàng trai họ Yan, tạo nên một bức tranh khỏe khoắn, sinh động, và thật quyến rũ vô cùng.

Izu cứ mãi trông theo chàng trai mà chẳng biết hai má của mình đã đỏ ửng tự bao giờ.

- Yan - san, tham gia Club của bọn này đi! - Một người trong đội vỗ vai Mochi.

- Cảm ơn, nhưng tiếc thật, tớ không có hứng thú với bóng rổ.

- Sao thế? Cậu chơi giỏi như vậy cơ mà...

Mochi nhún vai, lấy khăn lau sơ mặt mũi. Rồi mặc cho ai nói gì thì nói, anh vẫn hờ hững rời đi như đã làm với những Cầu lạc bộ trước đó.

"Cái tên quái vật này, rốt cuộc thì hắn có hứng thú với thứ gì đây? Cả Sal nữa! Dream House có mười hai tầng thì hai người họ đã đi hết cả nửa tòa nhà rồi mà vẫn chưa chọn được Cầu lạc bộ phù hợp với mình. Chắc! Làm một người hoàn hảo đôi khi cũng không phải là quá tốt nha!"

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cô gái ở Canteen trường

Trưa hôm đó, cả ba đi thang máy xuống tầng trệt ra Canteen mua đồ ăn trưa. Mặc dù là Chủ nhật nhưng số lượng học sinh tới ăn trưa vẫn không hề ít, bởi lẽ Chủ nhật là ngày hoạt động mạnh nhất của các Cầu lạc bộ và các đội tuyển của trường.

Ngay từ khi Izu và hai chàng trai vừa bước chân vào Canteen, cả ba đã nhanh chóng trở thành tâm điểm ở đây bởi ngoại hình quá ư là nổi bật của mình. Tụi con trai vừa trông thấy cô Hội trưởng thì xẹt máu mũi hết cả. Đứa nào không can kịp là đồ ăn đứa đó có thêm màu của siro không cần bàn cãi. Về phần các nữ sinh thì lại càng thán phục hơn nữa. Ban đầu thì họ reo lên ào ào hươu hươu tay lia lịa nhằm thu hút sự chú ý của hai chàng trai nọ. Cho đến lúc Sal nhìn qua và... nở một nụ cười. Cái nụ cười tỏa nắng đó, nụ cười thường trực trên môi anh, nụ cười đã từng khiến cho Izu bị "đứng hình" không dưới chục lần, hiện tại đang khiến cho các nữ sinh trong Canteen ngất rào rào.

- Họ sao vậy? - Sal tròn mắt.

- Họ bị "say nắng" chút thôi, cậu đừng để ý, không chết được đâu mà lo.

Izu cười khỏ.

"Nếu nụ cười của cậu có thể giết người thì chắc tớ không còn toàn mạng mà đứng đây tán dóc với cậu đâu!"

Đã vậy, còn có mấy chị ở 12A7 còn đi ngang thì thầm vài chữ vào tai Izu làm cô ngượng chín mặt:

- Học sinh mới của A1 hả? Trông đẹp trai đấy, anh nào là honey của em vậy?

Izu phải lo xua tay phủ nhận lia lịa rồi chọn chỗ ngồi khuất khuất sát tường đằng xít nữa ăn uống cho thoải mái tí. Mochi thì đi rút phiếu ăn cho cả bọn. Lúc ấy, Izu trông theo, chợt để ý thấy cô gái đi rút phiếu cạnh Mochi cứ chốc chốc lại lén nhìn chàng trai, khuôn mặt ửng hồng.

"Chậc! Lại thêm một con nham là đà sa bẫy tình!"

Izu chép miệng. Cô gái ấy trông cũng khá xinh xắn. Mái tóc ngắn cúp cúp ôm gọn khuôn mặt tròn trĩnh, trên đầu cài chiếc băng đô có cái nơ to màu đỏ tươi. Đôi mắt to và sáng, ẩn hiện vẻ thẹn thùng. Cái miệng nho nhỏ đáng yêu. Dáng người không được cao như Izu nhưng trông cũng đáng yêu hết sức.

"Hình như là học 11A3 thì phải."

Izu nhớ mại mại. Nói là mại mại thôi nh ưng thực ra trí nhớ của Izu cũng thuộc hàng siêu đỉnh cả. Nhớ mại mại theo kiểu của Izu là đã chắc tới chín mươi chín phần trăm rồi.

Izu quan sát hẩn, cái gã quái vật đội lốt thiên thần vẫn đang thản nhiên chọn món, rút phiếu.

Bộ hẩn "hot" tới vậy sao ta?

"Chep! Đúng là hẩn đẹp thật, nhưng mà, mấy chị em ơi, hẩn ta không những bị bệnh tự mãn nặng mà còn kinh niên nữa đó! Cứ tăng bốc hẩn kiểu đó, càng ngày hẩn lại càng trở nên kiêu ngạo hơn thì khỏ. Mấy người thì chả sao đâu. Tội là tội cái con Hội trưởng này đây nè!"

Izu than thầm.

Chẳng mấy chốc mà thức ăn đã được mang ra tới nơi. Suốt bữa ăn ấy, Mochi cứ lâu lâu lại hỏi Sal xem khẩu vị có vừa miệng không, có món nào không ổn không. Izu lờm lờm.

"Đây là trường Kokka đó ông tướng à. Đầu bếp ở đây dù sao cũng toàn những người có tiếng tăm cả. Gì thì gì, cũng phải nể mặt người ta chứ. Cậu cứ làm như người ta mới lần đầu nấu ăn không bằng."

Nghĩ bụng thế thôi chứ Izu không nói ra, sợ lại sinh chuyện cãi nhau. Cái tên này, chả biết mắc cái chứng gì mà hờ ra là lại kiếm chuyện với cô. Lần nào cũng như lần đấy, hễ cô gặp mặt hẩn là y như rằng chí chóc hết cả lên. Mà khổ nỗi, học cùng lớp, lại ngồi cạnh nhau, ngày nào mà chẳng chạm mặt. Thành thử ra ngày nào lớp 12A1 cũng rộn ràng hẩn.

Một giờ chiều.

Hiện tại thì Izu, Sal và Mochi đang ở trong thang máy.

- Zu - chan, phòng dụng cụ nằm ở đâu vậy? - Mochi bắt chợt hỏi bằng quơ.

- Tầng trệt Dream House, đi sâu vào trong một chút. Mà cậu hỏi làm gì vậy?

- Không có gì! Đi thôi!

Chàng trai chép miệng bước ra khỏi thang máy. Cả ba đã bước sang tầng tám.

Đứng trước cửa Câu lạc bộ Hóa học, Sal chớp mắt:

- Club này là làm về cái gì thế?

- Là thí nghiệm thôi. Hóa học mà! Môn này ngoài việc trộn trộn ba cái hóa chất ra thì còn gì vui hơn đâu!

- Thí nghiệm? Trộn hóa chất? - Mắt Sal bỗng sáng lên - Nghe hay đó! Tớ muốn tham gia!

- Thật sao? - Mắt Izu cũng sáng lên - Vậy để tớ giúp cậu đăng kí nhé!

Nói đoạn, Izu đẩy cửa bước vào. Leader của Club Hóa học thấy có thành viên 12A1 vào đăng kí thì mừng hết sức, vội làm thủ tục kết nạp thành viên

trước khi chàng trai đáng yêu ấy kịp đổi ý.

- Nếu anh đã tham gia Club này, vậy tôi cũng...

- Không! Mochi - kun, lần này ta sẽ tham gia một mình.

Sal mỉm cười kí cái rẹt vào giấy xác nhận, mắt lướt nhẹ qua cái tên Maru Sasaki lớp 10A6 trên mục danh sách thành viên của Câu lạc bộ.

Izu dờ khóc dờ cười.

"Thì ra điều kiện để hấn vào một Câu lạc bộ lại chính là Sal sao?"

- Hai người cùng Club cũng hay mà, với lại khó khăn lắm Mochi mới có ý tham gia Club, vậy nên...

- Không, tớ không tham gia đâu! Sal cũng đăng kí xong rồi, mình đi tiếp thôi!

Izu lừ mắt:

- Hai người giống tình nhân hơn là bè bạn đấy! Chiều nhau thế chứ...

Mochi nhoén miệng cười, chân dừng dừng đỉnh bước:

- Tình nhân à? Nghe cũng hay đấy!

Rốt cuộc thì cả ba đã đi tới tận tầng mười một mà "cái tên quái thai" theo lời của Izu vẫn nhón nhơ chưa chịu vô Club nào. Izu chỉ hận mình không thể... đá cho hấn vài cước vì cái tội nhây nhura, phá hỏng cả cái ngày Chủ nhật của cô.

- Này! Tớ nhắc lại lần cuối...

- Rồi rồi, tất cả các học sinh trong trường đều phải tham gia ít nhất là một Câu lạc bộ để bổ sung điểm hoạt bát của mình. Nếu học sinh nào thiếu thang điểm này thì sẽ bị hạ bậc hạnh kiểm. Zu - chan à, đây là lần cuối thứ ba của cậu rồi đấy! - Mochi hờ hững ngắt lời Izu.

- Biết vậy rồi mà sao vẫn lì như trâu vậy?

- Ô hay, tại họ không đủ sức làm cho người hoàn hảo như tớ phục chứ bộ!

- Xùy, hoàn hảo cái mốc! Cái thứ vô kỉ luật như cậu sao lại được ông trời ban cho nhiều đặc ân thế nhỉ.

Izu làm bầm rồi đẩy cánh cửa của Câu lạc bộ Bán cung. Mọi chuyện bắt đầu căng thẳng từ đây, mà cái tên gây nên sự căng thẳng còn ai khác ngoài... hấn.

- Quào! Izu - san, tới đăng kí gia nhập Club hả cô bé! - Một nam sinh mặc hamaka vẫy tay bước ra.

- À không anh! Em chỉ là giúp vài người bạn đến xem qua thôi. Hai bạn ấy mới chuyển trường, nên hiện vẫn chưa có Club.

Izu mỉm cười, né người sang một bên, nhường đường cho Sal và Mochi tới làm quen với Club. Cũng may là Câu lạc bộ Bán cung có ít nữ sinh, chứ nếu không thì cả cái phòng lớn này sẽ loạn lên vì mấy cặp mắt trái tim và những tiếng la hét mất.

- Đây là Sal Tian, còn cái tên có bản mặt lì lợm kia là Mochi Yan. Sal - kun, Mochi - kun, hai người phải gọi anh ấy là Kenji - senpai đó.

Kenji bắt tay Sal và "cái tên có bản mặt lì lợm", lòng thầm thán phục hai học sinh mới chuyển trường mà đã có thành tích thật đáng nể. Chắc! Phen này phải tìm cách lôi kéo mới được.

- Chào hai em! Anh là Kenji Katou, Leader của Câu lạc bộ Bán cung. Câu lạc bộ này thuộc hàng top những Câu lạc bộ lớn nhất trường đó, số lượng thành viên cũng khá đông nên vào là bảo đảm không sợ buồn chán đâu. À hay là hai đứa thử vài lần bắn xem thế nào nhé. Sal - kun trước nha?

Sal vốn đang định từ chối đăng rành rang mà ngồi ăn bánh tiếp, nhưng Mochi đã vỗ nhẹ vào vai anh, cười cười:

- Vận động một chút cho tiêu bớt mỡ bánh trái mà anh nuốt nãy giờ đi! Đừng lo, cứ làm theo lời tôi là ổn.

- Nhưng mà, ta...

- Không có chuyện gì đâu mà lo! - Kenji cười tít mắt kéo Sal đến vị trí chuẩn bị, xung quanh các thành viên reo hò cổ vũ khí thế. Biết chẳng còn đường lui nữa, Sal đành dờ khóc dờ cười quay về phía Mochi mà hăm he:

- Anh nhớ đó, ta mà hoạt động hơn bình thường là bao tử sẽ giãn gấp đôi nha! Liều lượng mà lo bữa tối của ta cho chu đáo.

Mochi cười tươi, kéo Izu ngồi bệt xuống ngay gần đó:

- Có bao giờ anh bị thất vọng chưa? Lo mà chuẩn bị đi kìa!

Một cây cung được mang ra. Cung được làm từ gỗ và sợi các - bon tổng hợp nên trông khá chắc chắn. Mũi tên làm bằng tre. Ngoài ra Sal còn được nhận thêm chiếc găng tay loại ba ngón, loại thường dùng cho những người kéo loại cung có lực kéo từ hai mươi kí lô gam trở xuống.

Kenji hăng hái lắm. Anh chỉ cho Sal tư thế chuẩn bị thế nào, cách cầm cung ra sao, cả cách lắp, cách ngắm... Nội chỉ cần nhìn sơ qua thôi, ai cũng có thể thấy Kenji là người rất đam mê với Cung đạo. Kenji tận tình như vậy, vì anh biết thừa Sal chắc chắn đụng vào cung bao giờ. Nhìn đôi bàn tay trắng trẻo không một vết chai ấy là đủ hiểu.

- Rồi, bây giờ em đưa tên cao lên. Em thấy tám bia đằng kia chứ. Em cứ nhắm vào đó cho kĩ rồi thả tay.

Sal chăm chú làm theo. Kenji phải công nhận rằng Sal tiếp thu rất nhanh. Nếu cậu ta gia nhập thì chẳng mấy chốc sẽ tiến bộ vượt bậc.

- Thế này à? Em thả được chưa? Sắp mỏi tay rồi!

- Ủ! Được rồi đây, thả đi Sal - san!

- Bậy! - Mochi bất chợt lên tiếng khiến cả Club ngạc nhiên quay lại nhìn - Đưa mũi tên lên cao thêm một phân nữa!

- Ấy ấy, ló rồi, hạ xuống nửa phân, một chút thôi..

- Sal - kun, cậu quên mất khái niệm về đơn vị đo độ dài rồi hả? Đưa mũi tên lên một khoảng bằng bán kính của viên socola cậu hay ăn đi!

- Ờ ờ, chuẩn rồi đây! Giờ thì kéo cung mạnh thêm chút nữa!

- Ok, giữ nguyên tư thế. Bắn!

"Vút".

"Phập".

Mũi tên lao đi, cắm ngay hồng tâm. Mọi người sửng sốt, Izu há hốc. Còn Sal thì nhảy cẫng:

- Ta làm được rồi Mochi ơi! Tối nay, mời cái pudding nhá nhá! Không được quên đâu đó!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mâu thuẫn tại phòng tập Cung đạo

Kenji cực kì kinh ngạc. Sal rõ ràng là rất xa lạ với cung đạo, vậy mà chỉ thông qua vài lời chỉ dẫn của cậu bạn kia, đã có thể đạt được kì tích rồi.

- Tôi lướt cậu, Zu - chan! - Mochi vỗ vai Izu.

- Ồ, nhưng tớ là...

- Đừng có cãi. Tớ thừa biết là cậu cũng chả có Club. Cậu tưởng nãy giờ giáo huấn tớ như đúng rồi như vậy là giấu được tớ à?

- A.. ừ thì, nhưng mà... làm Hội trưởng thì đã có sẵn điểm hoạt bát rồi. Với lại, Hội trưởng cậu tưởng là dễ làm hả, bận bù đầu bù cổ luôn ấy, làm gì dư giờ mà tham gia thêm cái gì...

- Năm nay khỏe rồi, cô Hội trưởng gương mẫu của tôi ơi. Công việc đã có bọn này lo. Cậu nên dành chút thời gian cho bản thân thì hơn! - Mochi chống tay ngồi dậy - Đi nào!

Izu nguyền dài:

- Có những người kia làm thôi, còn cậu toàn ngồi chơi xơi nước thì có.

Nói thì nói vậy, nhưng Izu vẫn ngồi dậy bước theo sau chàng trai. Lần này thì cũng chẳng cần đến lượt Kenji chỉ bảo nữa. Mochi chỉ đứng đằng sau nhún vai:

- Ban này Kenji - senpai hướng dẫn Sal - kun thế nào, chắc cậu còn nhớ chứ?

- Tất nhiên rồi!

Giờ về vấn đề ghi nhớ thì Izu rất tự tin vào khả năng của mình. Nhưng mà, nhớ là một chuyện, thực hành lại là một chuyện khác. Khoảng cách giữa lý thuyết và thực tế đôi khi không hề gần.

- Quái! Năng thế...

Izu cắn răng cố giương cung lên.

"Thế lực của Sal trông vậy mà cũng không tòi há! Sao có thể nâng thứ này mà canh bắn vô ngay giữa hồng tâm được chứ?"

- Senpai... có... có loại cung nào nhẹ hơn một chút không?

Mochi bùm miệng phì cười:

- Senpai, cho em xin cây cung bằng mút ạ!

Mochi nói xong thì cả Câu lạc bộ bắt đầu râm ran tiếng cười.

- Đồ điên! - Izu gắt - Tại nó nặng chứ bộ. Con gái có thể sử dụng thứ này sao.

- Thành thật xin lỗi em, Izu - san, đó là loại cung nhẹ nhất rồi!

Mochi xoa xoa cằm.

- Cậu thử xem lại danh sách thành viên ở đây đi. Tớ dám cá là không ít nữ sinh tham gia đâu. Chẳng qua là vì cậu cầm chưa đúng cách lắm thôi. Tay đeo găng của cậu chịu khó kéo căng dây cung ra một chút. Tay kia cũng thẳng ra nữa đi, sẽ đỡ mất sức hơn đó!

Izu bậm môi làm theo. Trán cô đã bắt đầu rịn mồ hôi, nhưng còn lâu Izu mới chịu bỏ cuộc trước mặt hân.

- Đ... đỡ hơn rồi! Nhưng... vẫn nặng... khó nâng lên nữa... A...

Bất giác bàn tay giữ đầu tên của Izu lạnh ngắt. Rồi đến hai ngón tay không được găng bao bọc của bàn tay còn lại cũng lạnh theo. Một dòng điện chạy roẹt qua người, và hơi thở se se lạnh cùng giọng nói ấm áp quen thuộc phả bên tai cô gái:

- Đây này, cung phải đưa thẳng lên thế này...

"Vút".

Mũi tên giật mạnh cái, phóng vút lên cắm trên trần nhà.

- Cậu bắn chim ưng hay đại bàng vậy? Ở đây là phòng tập chứ có phải ngoài trời đâu?

Mochi tròn mắt. Tư thế vẫn không đổi. Hai tay chàng trai một thì nắm tay cầm khung tên của Izu, tay kia vòng qua lưng Izu giữ tay đeo găng của cô gái.

- Lo gì chứ! Cùi bắp như Sal mà còn làm được cơ mà...

- Ta cùi bắp kệ ta! - Sal dờ khóc dờ cười - Cần thận không ta chém cái đầu heo của anh đó!

Izu cả người cứng đờ như tượng. Mãi một lúc cô mới hoàn hồn trở lại, khuôn mặt đỏ bừng đến tận hai tai, lan xuống chiếc cổ trắng ngần của cô.

Trái tim đập loạn trong lồng ngực. Một thứ cảm giác trào dâng.

Lạ lẫm.

Ấm áp.

Có chút xấu hổ... Nhưng chẳng hiểu sao, Izu lại không muốn nó ngừng lại chút nào.

- Mo... Mochi...

Khó khăn lắm cô gái mới nặn được vài tiếng rồi im bật. Cô chẳng biết nói sao nữa.

- Làm gì mà run như cây sậy vậy? Luyện tập chứ có phải thi đấu đâu. Cậu thả lỏng ra chút đi.

Chợt có một bàn tay đặt lên vai Mochi. Là của Kenji. Kenji lắc lắc cái đầu:

- Mochi - kun à, làm sao em ấy thả lỏng được khi em chính là nguyên nhân khiến người ta run chứ!
- Đừng có nói vậy! - Izu đỏ mặt vội phủ nhận - Tại em... mới tập nên hồi hộp thôi...
- Không có gì để hồi hộp hết! Cậu tập trung lại nào!

Giọng Mochi nghiêm túc hẳn, nhưng không ai thấy được nụ cười nhẹ vừa lướt qua trên vành môi của chàng trai.

- Tớ không giúp gì nhiều đâu! Tớ chỉ cho cậu mượn sức đỡ lưng thôi.
- C... cảm ơn!
- Bây giờ cậu nhìn cho kĩ đích bắn kia nhé. Thử tưởng tượng ra hình ảnh của kẻ cậu ghét nhất đi. Lúc trước luyện tập tớ cũng làm như vậy.

"Kẻ mình ghét nhất?"

Izu hít một hơi thật sâu, cố bình tâm lại. Trước mắt cô, tấm bia kia như méo mó hẳn đi, dần dần biến đổi thành một khuôn mặt cực kì thanh tú. Da trắng, mắt màu hổ phách, và mái tóc màu bạch kim ôm gọn tới cổ. Còn ai xa lạ nữa. Chính là Mochi Yan nhà ta. Nhưng... Izu chẳng có chút ý nghĩ gì là muốn găm tên vào mặt hắn cả. Ánh mắt ấy, dù chỉ là ảo ảnh nhưng thật sự vẫn rất hút hồn. Bất giác, khóe môi của gương mặt đó khẽ cong lên, vẽ nên một nụ cười, nụ cười nửa miệng đáng ghét.

“Quái thai đáng ghét.”

Izu sầm mặt, thả tay. Mũi tên lao vút đi không chút ngần ngại, cắm phập vào bia.

- Quào! Không trúng hồng tâm nhưng vẫn gọi là trúng đích. Chẳng bù anh ngày trước bắn kiểu gì cũng trật. - Kenji hớn hờ.

Mochi vừa buông tay ra, cung lập tức chùng xuống:

- Lo mà về tập thể lực thêm đi nhá!
- Oa! Em làm được rồi! - Izu mừng rỡ.

Kenji cười tươi:

- Ồ! Em làm tốt lắm!
- Em... làm tốt thật ư?
- Cậu định gài cho Kenji - senpai nói lại câu vừa rồi phải không?
- Quỷ sứ Mochi, ai mượn cậu đâm chọc hả!
- Thể lực cùi bắp không lo, toàn đi canh me điểm yếu của người khác, tưởng tớ không biết à?
- Đừng có nói bừa, tớ...
- Thôi thôi, cho anh can! - Kenji cười khở chen vào giữa - Hay ba đứa đăng kí vào luôn đi! Câu lạc Bộ bắn cung sẽ chào đón nồng nhiệt!
- Hờ! Hắn không phải bắn thử ư? - Izu chớp mắt trở tay vào Mochi.

Chàng trai tóc bạch kim cười khẩy:

- Tớ mà cần phải thử ư? - Rồi quay sang Kenji, thân nhiên - Tham gia Club này thì em sẽ được gì?

"Uầy! Lại thêm một đứa khó nhai. Nhưng mà nó giỏi thật. A1 có khác."

Kenji nghĩ.

Izu thì ngạc nhiên, xen chút mừng thầm.

"Cuối cùng hắn cũng có câu nói khác ngoài câu không có hứng thú. Chắc, chắc cũng chịu vô Club rồi đây!"

- Lợi nhiều lắm chứ! - Kenji bắt đầu tiết mục quảng cáo - Club của anh thuộc hạng top đầu trong trường, năm nào cũng đoạt giải cao trong mấy kì thi đấu giao lưu với mấy trường khác hết. Vậy nên, thành viên của Club sẽ được nhà trường ưu đãi hơn. Chưa kể, các nữ sinh bảo đảm sẽ theo em hà rầm ấy, không những thế...

- Nhảm nhí!

- Hờ...

Mochi bắt giác phán một câu mà không ai nghĩ đến khiến cho Kenji đứng hình năm giây, còn các thành viên và Izu thì há hốc mồm.

- Đi thôi Izu! Tớ cảm thấy ngấy nơi này rồi! - Mochi thân nhiên quơ cái áo khoác bước đi trước sự sững sờ của mọi người, trừ Sal vẫn ngồi nhai bánh như không có chuyện gì xảy ra.

- Đứng lại đó! - Bất giác Kenji lớn tiếng làm cả phòng giật mình - Chú nói vậy nghĩa là sao?

Kenji kiên nhẫn hỏi. Anh vẫn không tin là cái thằng vừa vui vẻ cười cười nói nói kia tự nhiên lại trở chứng kiêu chướng như vậy. Ấy thế mà Mochi vẫn tiếp tục bước, còn thông lại một câu nữa:

- Nhảm thì nói nhảm thôi! Hỏi nhiều làm gì? - Mochi nhún mày.

"Cách".

Chiếc cung từ tay giương cao. Dây cung căng hết mức, sẵn sàng đẩy mũi tên lao thẳng về phía Mochi bất cứ lúc nào.

- Senpai, anh làm gì thế?

- Kenji - senpai, đừng..

- Kenji - kun, bình tĩnh nào!

- Mọi người ở yên đó!

Cả câu lạc bộ hết hoảng nháo nhào định chạy lại cản thì bị tiếng quát của Kenji làm cho khựng lại. Anh nghiêng rằng:

- Đừng cản tôi! Mọi người biết khả năng bắn tên của tôi mà. Tôi sẵn sàng chịu đền bù nếu gây ra sát thương ở đây. Mochi, cái tôi cần nghe bây giờ, là lí do tại sao cậu lại xúc phạm Câu lạc bộ của chúng tôi?

Những thành viên quanh đó dường như không còn ý nghĩ muốn cản Kenji lại nữa. Hình như trong lòng họ cũng đang trào dâng nỗi bức xúc và một câu hỏi to tướng mà Leader của họ vừa mới thốt ra. Izu thì lo cuống cuống lên, nhưng cô sợ nếu mạnh động, lỡ cái ông anh có cái đầu đang nóng như lửa kia thả tay thì khổ. Trái ngược với vẻ sốt vó của cô gái, Sal vẫn thân nhiên nhét miếng bánh cuối cùng vào trong miệng.

- Đền bù á? Anh đang nhắm vào vai phải của tôi đấy à? Tôi có rất nhiều việc phải làm. Tay bị thương thì biết thế nào? Anh đền hết được không?

Kenji giật mình. Quả thật anh đang nhắm ngay vai phải của Mochi.

"Thằng nhóc này, nó có mắt sau lưng hay sao vậy trời? Hay là nó đoán mò?"

Ngay lúc Kenji định dời đích ngắm, bỗng...

"Soạt" một cái..

Chỉ kịp thấy nhân ảnh có nước da trắng muốt đi nhanh như lướt tới. Giương mặt vẫn phảng phất nét cười dù khóe miệng không hề cong lên, Sal thân nhiên đứng dang tay che chắn cho Mochi, không hề màng tới việc mũi tên kia có thể sẽ phóng tới làm hại anh.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Câu lạc bộ Kiếm đạo - Gặp lại người quen

- Sal - kun, tớ không phải chủ thể của cậu! - Mochi khẽ gắt.

- Nhưng anh là bạn của ta! - Sal thân nhiên đáp.

Mochi chỉ biết thở dài. Anh đặt tay lên vai cậu bạn khẽ kéo sang một bên:

- Tớ giải quyết được mà. Dòng máu của anh thật rắc rối!

Nói đoạn, Mochi bước tới phía trước, để lại Sal đứng đó, lẩm bẩm ngớ ngẩn:

- Ta có máu à? Hồi nào vậy ta?

Kenji nhìn chàng trai họ Yan đang thông thả bước tới, nhíu mày dè chừng:

- Chú muốn gì?

Mochi cười nhạt, đưa tay hất lộn tóc mái sang một bên:

- Muốn hỏi anh một câu: anh có yêu cung đạo không?

- Hồi thưa! Cung đạo là đam mê của tôi!

- Vậy anh có nhớ mục đích khi tham gia Câu lạc bộ của mình là gì không? - Mochi vẫn từ tốn bước tới khiến Izu lo quỳnh cả lên.

Kenji sực tỉnh. Kí ức xưa ủa về. Ngay từ nhỏ anh đã rất ưa thích lĩnh vực Cung đạo. Cũng vì lẽ đó mà anh tham gia vào Câu lạc bộ Bắn cung. Anh say mê luyện tập, cứ có giờ rảnh là y như rằng anh lại tới đây khiến cho mọi người trong Club rất quý mến. Khi anh học năm hai cũng là lúc Leader tốt nghiệp nên giao Club lại cho anh. Vậy mà, chẳng biết từ bao giờ anh lại bị mắc bệnh thành tích mất rồi.

- Hiểu chưa, Kenji - senpai?

Mochi lúc này đã tiến sát lại ngay trước chiếc cung đang giương ra, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy thân tên...

"Rắc".

Những ngón tay thon dài như tay con gái ấy bẻ gọn mũi tên trước sự ngỡ ngàng của mọi người:

- Vậy nên, nếu tôi tham gia Club vì những lí do như anh vừa nói ban nãy, chẳng phải là rất mất mặt cho Cung đạo Nhật Bản ư?

Câu nói của Mochi chợt làm thức tỉnh các thành viên của Câu lạc bộ.

Phải chăng vẫn còn đó những người muốn tham gia vào đây chỉ vì vẻ hào nhoáng và tiếng tăm vang dội của Club?

Thả hai khúc mũi tên rớt lọc cọc xuống đất, Mochi trở gót bước đi:

- Yên tâm, phí đền bù thiệt hại hôm nay, Mochi Yan này sẽ trả hết, nên làm ơn đừng gây khó dễ cho Hội trường của tôi!

"Của cậu?"

Một bên lông mày Izu sụp xuống. Nếu không phải sự việc đang căng thẳng thì chắc cô đã hét lên:

- Của cậu hồi nào hả? Cái đồ ảo tưởng sức mạnh!

Cánh cửa Câu lạc bộ Bắn cung lại mở ra lần nữa, chỉ khác là lần này không có ai bước vô mà chỉ có ba người chuẩn bị bước ra. Bất chợt Kenji đồng đặc nói với ra khiến mọi người ngạc nhiên không tưởng:

- Mochi - san, anh hiểu rồi! Em không cần phải đền bù phí tổn gì hết! Nhớ nè, dù ba đứa không đăng kí, nhưng cả ba có thể đến đây tập luyện bất cứ lúc nào. Câu lạc bộ Bắn cung luôn đón chào các em.

Kenji vừa dứt câu, cả Câu lạc bộ òa rộ lên hoan hô. Đâu đó còn có những tiếng vọng theo:

- Phải đó! Sẵn sàng tiếp đón bất cứ lúc nào!

- Nhớ quay lại nha!

Mochi dừng chân một chút. Anh không quay đầu lại, nhưng trên môi đã thoáng hiện nụ cười mãn nguyện.

- Đi thôi!

Rảo bước trên hành lang, Izu cứ tự hỏi:

"Như vậy hẳn có được tính là có Club chưa ta?"

Bất giác cô nhớ lại nụ cười của Mochi sau khi nghe Kenji tuyên bố hùng hồn như vậy.

Nụ cười ấy, không âm áp như nụ cười của Sal, nhưng thật sự rất cuốn hút. Nó đẹp... đẹp hơn nhiều so với những lần hắt cười khẩy trêu chọc cô. Lại

bất giác, cô liếc mắt xuống đôi tay mình.

Lúc đó, thật sự vẫn rất lạnh.

Cả tuần trôi qua rồi, tay của Mochi vẫn lạnh buốt như nước đá.

Dù đã nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng Izu vẫn không thể phát hiện ra điểm nào ở Mochi chứng tỏ rằng anh đang bị bệnh cả. Đây là điều khó lí giải nhất ở anh tính cho tới thời điểm này.

“Liệu có khi nào mình đang ngồi cùng bàn với một cái xác sống không ta?”

Izu tự hỏi rồi tự rung mình với ý nghĩ vừa rồi của mình. Cô liền gạt phăng đi.

“Thời buổi nào rồi mà còn có mấy suy nghĩ vớ vẩn như thế chứ. Chắc mình nên coi ít phim kinh dị lại!”

Cô tự nhủ, rồi gật gù.

“Phải rồi! Xác sống không thể nào... đẹp trai thế được!”

Mặt đỏ lựng. Tự nhiên cô lại nhớ tới cái lúc Mochi giúp cô ban nãy ở Câu lạc bộ cung đạo...

- Zu - chan, cậu bệnh à? Hay mới lên nhai ớt mà mặt đỏ như gấc thế kia? - Mochi nhú mồm hỏi.

- Kh... không có! - Izu bối rối, vội tìm cách chuyển chủ đề - Mà... ban nãy cậu làm tớ lo sốt vó cả lên đấy!

- Hờ? “Lo” cho tớ á? - Mochi hỏi, cái miệng bắt đầu vẽ nên cái nụ cười mà Izu cực, cực kì ghét.

- Ai bảo... cậu ngốc quá làm gì? Ông anh đó đang nóng, cậu còn lại gần như vậy, lỡ ông thả tay thì né gì kịp!

- Né? Ha ha ha - Mochi tròn mắt rồi ôm bụng cười ngặt - Tớ mà cần phải né ư? Tớ chụp tên còn được ấy chứ ở đó mà né!

- Cười con khi! Cậu bớt xạo lại đi, xạo vừa vừa người ta còn tin chứ xạo quá coi chừng bị bắt vô trại à!

- Mochi không ngốc đâu! - Sal cười tươi, vừa nói vừa lột cái vỏ kẹo socola ra - Cung là thứ vũ khí tầm xa. Khác với súng, càng xấp lá cà thì uy lực của tên càng giảm. Vậy nên, chỉ cần lung lạc suy nghĩ của Kenji - senpai một chút, Mochi - kun có thời gian tiếp cận cung tên là anh ta chẳng còn gì để mà đe dọa nữa. Không những thế, cậu ta còn cần thận bẻ luôn cả vũ khí, do vậy nên ba đứa có thể lành lặn đi ra mà chẳng lo bị thương tích gì rồi.

Nghe Sal phân tích mà khoe miệng của Izu gật gật. Rốt cuộc thì cô cảm thấy mình mới là kẻ ngốc, đi lo lắng cho mấy tên thuộc dạng thông minh đến mức cáo già còn phải đập đầu bái lăm sư phụ.

Sal giải thích xong, hồn nhiên tách ra men sát theo lan can vừa đi vừa ngắm cảnh bên dưới.

- À... Mochi - kun, ban nãy cậu có nói, cái cách cậu đã từng dùng để tập bắn cung ấy, vậy lúc trước, cậu đã tưởng tượng ra ai vậy? - Izu xoắn xoắn lộn tóc hỏi.

Khi cô vừa dứt câu, trên gương mặt thanh tú của chàng trai đã thoáng nét cười:

- Cậu muốn biết thật ư?

Izu đỏ mặt quay đi né tránh ánh mắt của Mochi:

- Không nói cũng được. Tớ không có tính tò mò.

Chàng trai cười nhẹ, khẽ đánh mắt sang cậu bạn thân đang nhón nhơ cắn thanh socola nhai ngon lành, giọng thì thầm:

- Là hần đấy! Cậu tin không?

- Ế? Sal á? Sao có thể? Cậu ấy đáng yêu thế kia mà!

Mochi nhìn Sal bằng ánh mắt hoài niệm, hoài niệm về những chuyện đã xảy ra rất, rất lâu rồi. cuối cùng anh thờ dài, thu ánh mắt lại:

- Cũng có thể tớ nói dóc đấy!

Dứt câu, anh đẩy một cánh cửa lớn cuối hành lang ra.

“Nói dóc ư? Hoàn toàn không giống chút nào!”

Izu nghiêng đầu. Rốt cuộc thì mối quan hệ giữa hai người này là thế nào đây?

- Quào! Club của mình mà cũng có người ghé thăm sao?

Một giọng nói vang lên. Đến khi Izu chớp mắt quay trở lại với thực tế thì cô đang đứng trước cánh cửa lớn đã được mở từ lúc nào. Và hai kẻ mở nó ra đang xăm xăm bước vào mà không cần chú ý rằng người dẫn đường đang bị tụt lại phía sau.

"Ồ! Câu lạc bộ Kiếm thuật! Tên này có vẻ rất có hứng thú với vũ khí à nha! Liệu có phải là một tên ham đánh nhau không nhỉ? Cũng may là bữa giờ không thấy cái tên vô kỉ luật này gây ra việc gì nghiêm trọng!"

Đằng sau cánh cửa ấy, là những tiếng ồn cực kì điển hình của một Câu lạc bộ Kiếm thuật. Phải biết rằng, luyện tập kiếm đạo khá ồn ào so với các môn võ hoặc các môn thể thao khác bởi những tiếng côm cốp khi các thanh kiếm va chạm vào nhau, tiếng dậm chân nhằm tăng thêm sức mạnh của đòn đánh, cả những tiếng thét, hoặc tiếng "kia!" của các kendoka (những người tập Kiếm đạo) để biểu lộ tinh thần thi đấu và đe dọa đối phương nữa.

- Izu - chan, dạo này khỏe chứ? Nghỉ ở nhà có gì vui không?

Một người thanh niên với nước da ngăm ngăm mặc hamaka bước ra, mặt cười tươi rói.

- Maito - senpai, cũng bình thường thôi ạ. À, giới thiệu với anh, đây là Sal Tian, còn cái tên có bản mặt khó ưa kia là Mochi Yan. Cả hai đều là học sinh chuyển trường nên hiện vẫn chưa có Club.

- À, anh hiểu rồi, mấy đứa ở 12A1 hết sao? Anh là Maito Tanaka, Leader của Câu lạc bộ Kiếm đạo. Nói là kiếm đạo thôi chứ thực ra Club của anh tập luyện theo chế độ Ji - geiko, nghĩa là tập tự do, mình cứ dựa vào khả năng của mình mà ra đòn thôi. Club mặc dù có số lượng thành viên đông nhất trường nhưng lại chẳng có thành tích nào nên có vẻ hơi bị Hội đồng Nhà trường... hắt hủi. Mấy đứa thích thì cứ tham gia với bọn này một chút cho vui.

Maito có nước da ngăm ngăm, thân hình khỏe mạnh, mái tóc hơi dài được cột ngay sau ót, khuôn mặt vuông với đôi mày rậm và cái cằm lún phún râu trông đầy nam tính. Cái miệng rộng khi cười thật vô cùng thân thiện. Izu cũng cười tươi nói thêm:

- Maito - senpai ra trường ba năm nay rồi, nhưng do còn yêu Club quá nên anh vẫn tiếp tục xin làm Leader ở đây. Club được lập chủ yếu để giúp học sinh trường mình biết cách tự bảo vệ mà thôi. Năm ngoái tớ cũng có tham gia nhưng về sau bận quá nên đành phải nghỉ. Cũng tiếc lắm á!

- Ha... cũng vì cái mục đích đó nên Club chẳng có thành tựu gì nhiều, cũng chịu thôi! - Maito cười gượng.

- A, Izu - chan! Cậu tới đây sao không báo trước cho tớ thế! Cậu uống gì không, tớ mua cho...

Từ sau một cánh cửa nhỏ phía trong, Kofu với bộ võ phục màu đen chạy ù ra với gương mặt mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chiến hay thực tập?

Kofu còn định nói thêm nhiều câu nữa cơ, nhưng mấy câu sau đó cùng với sự mừng rỡ ấy của anh tắt lịm ngay khi thấy hai chàng trai đứng bên cạnh.

- Hội trưởng đang làm việc công, vậy nên nếu có chuyện gì riêng tư thì chịu khó đợi sau nhé!

Mochi nhú mày phán, cảm thấy cái bản mặt vừa rồi của Kofu thật xốn mắt. Izu cười khỏ:

- Cảm ơn Kofu - kun, tớ không khát! Tớ đang giúp hai người này tìm Club thích hợp thôi!

- Chẳng phải những người trước đều tự đi được sao? Họ đâu phải con nít. - Kofu vừa nói vừa liếc xéo Mochi.

- Hô, không những đi chung mà còn ăn chung uống chung nữa. Nhìn gì, gato à? Ngược lên hoài vậy có mối cò không?

- Thôi thôi, vào việc chính giùm, hai ông tướng! - Izu chen vào giữa hai đôi mắt đang nảy lửa kia mà gạt hai chàng trai một trắng một đen sang hai bên.

Chưa hết, Izu vừa gạt xong thì đã nghe lần lượt hai tiếng "cốp cốp" vang lên. Chỉ thấy đầu Mochi và Kofu u một cục.

- Đây là Câu lạc bộ của anh, mấy đứa tính làm loạn hả?

Maito nghiêm mặt rồi quay lưng đi, không quên vẫy vẫy tay lại đằng sau:

- Mấy đứa vào đây, đứa nào muốn thử thì qua kia nhận kiếm.

Như thường lệ, Sal cầm bịch bánh quy lùi sang một bên ngồi ăn vô tội vạ. Izu tự hỏi liệu cái bao tử của cậu bạn đáng yêu này có giống như chiếc túi thần kì của Doraemon không? Sao có thể ních hết bằng ấy đồ ăn trong một khoảng thời gian ngắn như vậy chứ!

- Sao em cầm hai thanh shinai (kiếm tre) vậy? Sal không tập đâu.

- Em không lấy cho Sal, em dùng cả hai được chứ?

Kofu nhếch môi cười mỉa:

- Đừng có nghĩ là xài càng nhiều vũ khí là càng có lợi nhé đồ ngốc.

- Ngốc hay không nhìn sơ qua là biết.

Kofu ghen hòng. Izu chỉ biết lắc đầu.

"Kofu - kun à, hấn là SSS đó! Ngay cả tớ nói chuyện với hấn còn bị hấn phản dame suýt ới máu không ít lần đâu!"

- Mấy cái đũa này bốt đâm chọt nhau coi, cứ như là tình địch ấy! Mà Kofu - kun nói cũng không sai đâu. Sử dụng nhiều vũ khí đồng nghĩa với việc em phải chia trí nhiều hơn. Tay không thuận của em nếu không cứng thì rất khó để đỡ đòn, đã vậy đôi khi nó còn trở thành vật dư thừa rất vướng víu.

Maito ôn tồn giảng giải. Izu cũng gật gù. Lời ông anh này nói đúng là không thể phủ nhận ha. Liếc nhìn Maito và Kofu, cô hiểu tại sao họ lại nói những câu vừa rồi.

Hai bàn tay của Mochi quá hoàn hảo. Trắng, và không chút tí vết. Không sẹo, không vết chai. Đúng hiệu công tử bột vạn năm không đụng đến việc gì. Ngay cả cầm bút mà hấn còn lười nữa mà. Suốt cả tuần qua có thấy hấn cầm cái gì khác ngoài bánh dẫu.

Ấy vậy mà chẳng hiểu sao Izu lại chẳng có chút gì lo lắng cho Mochi nữa, ngược lại còn cảm thấy rất an tâm, cứ như thể hấn đã quá hoàn hảo để có thể mắc sai lầm. Cũng phải thôi, đến tận lúc này Izu vẫn chẳng biết khuyết điểm của hấn là cái gì ngoài cái tính tự cao tự đại một cách cực kì đáng ghét.

- Maito - senpai, em sẽ tiếp cậu ta nhé! - Kofu đề nghị, mắt lóe lên hào hứng thấy rõ.

- Kofu - kun à, thằng ngu mới không hiểu được cái ánh mắt của em hiện giờ là gì. Em là Mod chỉ sau Leader, trình độ không tồi, tuyệt đối không được dựa vào khả năng của mình mà trả thù việc riêng. Em nhớ mục đích chính của Câu lạc bộ này chứ?

- Em nhớ mà senpai, e hứa không đá thương Mochi - san đâu.

Kofu đại gì mà bắt nạt Mochi lúc này chứ. Làm như thế chắc chắn Izu sẽ nhìn anh như một thằng hèn ức hiếp kẻ yếu thế mất. Mục đích chính của anh chỉ là muốn thể hiện đôi chút mà thôi, sẵn tiện... "hừ" cho cái tên kiêu ngạo kia một chút dạng cho hấn bớt bớt cái giọng khinh khi người khác đi. Kofu mỉm cười nắm chặt thanh shinai đứng vào vị trí trong tư thế chuẩn bị đứng bài bản của một kendoka chính hiệu.

- Mochi - kun, em cầm sai cách rồi, sao lại cầm ngược kiếm thế kia? Như vậy mới đúng nè...

Maito vừa dặn dò vừa sửa lại tư thế cho Mochi.

- Cậu còn thiếu giáp bảo hộ nữa đó Mochi - san.

Kofu vừa nói vừa phui phui bộ võ phục màu đen - thứ trang phục duy nhất trên người cậu lúc này.

- Không cần đâu, vướng víu lắm!

- Tớ chỉ lo cho cái bản mặt công tử bột gạo của cậu mà thôi!

- Cám ơn, không tới lượt cậu lo đâu, công tử bột mì!

- Này, anh cho hai đũa ăn đập bây giờ, lại tính làm loạn hả? - Hầm hừ như thế, nhưng Maito vẫn vỗ vai Mochi một cái - Tốt đó nhóc, đã cầm kiếm thì không được sợ đau, lúc đụng chuyện thì cũng chẳng có giáp bảo hộ đưa sẵn cho mà mặc đâu.

Mochi cũng vào vị trí. Hai chàng trai một trắng một đen đứng guờm guờm nhìn nhau.

- E hèm, anh nói cái gì thì nhớ cho kĩ à nha! - Maito háng giọng nhắc nhở.

- Vâng, em nhớ!

Kofu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Anh mỉm cười:

- Mochi - kun! Tới đi! Cứ việc tấn công vào bất cứ đâu cậu muốn.

- Ồ!

Tiếng "ò" còn đó mà nhân ảnh của Mochi đã biến đâu mất. Những người xem trận đấu ấy chẳng ý thức được gì hơn, chỉ thấy mắt hoa lên. Chớp mắt một cái Mochi đã xuất hiện ngay trước mặt anh chàng Mod Club, hai tay chấp hai thanh shinai giờ cao và giáng thẳng xuống với tốc độ kinh hồn. Kofu hoảng hồn vội đưa kiếm lên đỡ...

"Vụt".

Bóng Mochi một lần nữa lại biến mất. Kofu chưa kịp hoang mang thì đã nghe hai bắp chân nhói lên một cái...

Mất điểm tựa!

Hai chân anh bị một thanh shinai gạt hồng lên khỏi mặt đất.

Và cái gì đến cũng phải đến. Cái mông của Kofu bị nện xuống sàn cái "tỳnh" trước sự kinh ngạc của mọi người. Choáng váng cả mặt mày, phải mất vài giây để định thần lại, Kofu mới mở mắt ra. Một đầu shinai đã trở vô anh tự lúc nào.

- Trên chiến trường không có thời gian cho cậu dưỡng thần đâu.

Mochi lạnh lùng thu kiếm lại. Quay đầu ra sau, thứ đầu tiên anh gặp là khuôn mặt chữ điền đang nhìn anh, đôi mắt sáng trưng đầy thú vị lẫn kinh ngạc. Maito cười ha hả vỗ vai chàng trai cái "bốp", mạnh đến nỗi khiến anh suýt nữa đã ngã dúi dụi ra phía trước:

- Ha ha! Khá lắm nhóc! Đúng là "Nhất chiêu tất sát". Thì ra nhóc cũng là tay luyện kiếm à.

Vừa nói Maito vừa bước tới chỗ Kofu đang lồm cồm hậm hực ngồi dậy.

- Chẹp! Kofu - kun, trình độ của nhóc rõ ràng không phải tệ. Lần này nhóc thua quá nhanh chỉ vì nhóc khinh địch mà thôi. Nào! Hai đứa vào vị trí đấu lại một trận cho đảng hoàng xem.

Đội cả hai chàng trai trở lại vị trí của mình, Maito hào hứng phát tay:

- Rồi! Cùng lên nha! Một, hai, ba! Phang...

Izu ngồi thờ dài. Ông anh này, tính tình vẫn chẳng khác chi lúc trước, cứ thấy đánh nhau là máu kinh khủng.

Ngay khi tiếng hô của Leader vừa dứt thì cả hai chàng trai lao vô chẳng dặng dưng. Lần này thì Kofu cẩn trọng hơn. Tấn công vẫn phải có nhưng phòng thủ thì không thể lơ là. Cái tên thư sinh mặt trắng này, cứ tưởng hẳn chỉ biết cầm đầu học mới đạt được thành tích quái vật như vậy, nào ngờ tay chân cũng linh động không kém.

- Nè! Cậu không lo cho Mochi sao? - Izu bất chợt hỏi Sal, mắt vẫn chăm chú quan sát trận đấu. Còn Sal thì chăm chú vào thanh socola hơn là trận đấu thú vị kia.

- Yên tâm đi, Mochi - kun không đã thương Kofu đâu!

Izu dờ khóc dờ cười. Câu đó chẳng phải lúc đầu là do Kofu nói sao. Chắc, nhưng mà bây giờ, xem ra Kofu mất hẳn quyền chủ động luôn rồi. Cậu ta bây giờ toàn lo đỡ đòn thôi. Nhân ảnh của Mochi cứ lướt ngang lướt dọc thoăn thoắt. Cánh tay phải ra đòn nhanh chớp nhoáng. Kofu ngày càng đổ mồ hôi nhiều hơn trong khi Mochi vẫn cứ thản nhiên như không. Đó là bề nổi mà bất cứ người nào ít am hiểu về kiếm thuật cũng có thể nhìn thấy. Tuy nhiên, có vài điều khác biệt hơn vẫn không thể qua mắt được Maito.

Thứ nhất, tốc độ của Mochi dù vẫn rất nhanh nhưng ít nhất thì người như Izu vẫn có thể quan sát tốt, chứ không thần tốc như trận ban nãy.

Thứ hai, Mochi có lợi thế hơn hẳn, nhưng chàng trai không hề tấn công vào điểm yếu của Kofu, cũng không đùa bỡn đủ đôi phương yếu thế hơn mình.

Nói chính xác hơn, Mochi giống như đang hướng dẫn từng đường kiếm của Kofu vậy.

"Chậc! Lần này thì nhóc gặp phải đối thủ thứ thiệt rồi Kofu - kun à! Cơ mà, có vẻ như Mochi không phải là không có điểm yếu. Ồ, hình như Kofu cũng nhìn ra. Ánh mắt thẳng nhóc vừa sáng lên..."

- Yaaa...

Kofu dồn sức vào hai tay nắm chắc thanh kiếm hất mạnh đòn vừa rồi của Mochi. Đôi mắt ánh lên, anh nghiêng người giáng đòn chớp nhoáng vào hông trái của đối phương.

"Cốp".

Kofu mở to mắt. Maito, Izu và những người quanh đó cũng kinh ngạc không kém. Thanh shinai bên tay trái vừa đỡ được đòn của Kofu.

"Quái! Thăng nhóc đó thật sự có thể sử dụng song kiếm sao?"

Mochi cười phur phur, giọng điệu châm chọc rót vào tai Kofu:

- Cậu nghĩ là thanh shinai bên này để làm cảnh hả? Nó... là bẫy đấy.

Kofu hoảng hồn, nhưng anh chưa kịp rút tay lại thì đã nghe nhói một cái...

- Hông..

Mochi bắt đầu mở miệng liệt kê. Tốc độ gia tăng thấy rõ. "Cốp cốp cốp..."

- Lung.

...

- Mặt.

...

- Cổ.

...

Anh liên tục ghi điểm với đòn đánh nhắm vào những chỗ hiểm yếu của đối phương. Tuy vậy, nhưng kiếm của anh chỉ vừa chạm vào mục tiêu đã thu lại, hoàn toàn không gây ra chút sát thương gì cho đối thủ, khác hẳn với kiểu tấn công càng ngày càng liều mạng của Kofu.

- Dừng lại!

Hai tiếng cuối là của Maito.

- Em lui được rồi, Kofu - kun!

- Nhưng, senpai...

- Dừng có cái! Trên chiến trường, nếu bị kẻ địch đâm vào cuống họng thì em có đánh tiếp được không?

Kofu nghe thế, cũng đành tui ngliu lui ra.

- Cậu đánh tốt lắm, Kofu - kun!

Izu bất ngờ mỉm cười với Kofu khiến trái tim chàng trai suốt nửa đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh đang định đáp lại thì thấy ánh mắt đáng yêu ấy đã chuyển hướng về phía hấn, Mochi Yan, mất rồi. Chàng trai cắn răng, đi thẳng vào phía trong không quay đầu nhìn lại. Đến cuối cùng, anh vẫn là kẻ thua cuộc không bàn cãi trong lần so tài này.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tay đầu bếp siêu đẳng

- Mochi - kun, em học luyện kiếm được bao lâu rồi?

Maito vừa nói vừa đưa cho Mochi một chai nước suối.

- Cảm ơn anh! Em bắt đầu học từ năm lên mười.

- Chà, bảy năm thôi sao? Vậy mà có thể đạt đến trình độ này. Quả thật là rất đáng nể, ha ha ha!

Sal cười nhẹ. Mochi đúng là cáo già. Trả lời như thế để người khác tự suy ra phần sau chứ chẳng thèm nói dối. Chắc! Nếu Maito biết rõ tuổi đời thật sự của Mochi thì tất anh ta sẽ hiểu được vì sao Mochi lại vượt trội như thế.

Mochi nốc một hơi hết nửa chai:

- Thời gian hiện giờ cũng có hạn, vậy nên có lẽ em sẽ làm phiền anh sau. Maito - senpai, em có thể tham gia Câu lạc bộ Kiếm đạo của anh chứ?

Maito tròn mắt, hào hứng:

- Muốn vào Club quèn của anh ư? Ha ha ha, tất nhiên là được rồi! Lần sau anh sẽ sử dụng Không gian ảo cho nhóc tha hồ quậy. Anh rất mong chờ cái ngày nhóc quay lại đó, chắc chắn anh sẽ đấu với nhóc một trận thật hoành tráng.

Vậy là cuối cùng thì Mochi cũng có cái Club nên hồn. Maito vừa làm xong thủ tục nhận mem cho chàng trai thì bất giác Izu lên tiếng:

- Em... cũng vào!

Mochi tròn mắt:

- Cậu cũng có hứng thú với Kiếm đạo à!

Izu bặm môi, gật đầu. Nói chính xác thì cô đột nhiên muốn luyện kiếm kể từ khi xem trận đấu vừa rồi. Cô chưa bao giờ biết được kiếm đạo lại ảo diệu như thế.

Con người có thể luyện tập cho cơ thể nhanh đến thế sao?

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô đã tự hỏi, tại sao hẳn lại được ông trời thiên vị đến mức khó có thể tưởng tượng như thế nhỉ?

Chắc, nói gì thì nói, dù hẳn thật đáng ghét, nhưng trong lòng Izu không khỏi nảy sinh chút ngưỡng mộ.

- Hầy, tớ tưởng cậu muốn đòi chỉ hợp với roi thôi chứ?

Roi!

Roi?

Cái gì “roi”?

Mắt Izu đột ngột mở to, cô ngẩng phắt đầu lên khiến Mochi bị một phen giật mình.

- Cậu vừa nói gì?

- T... tớ đùa thôi! Làm gì ghê vậy?

Nhận ra phản ứng của mình có chút thái quá, Izu áp ứng tìm cách lấp cho qua chuyện:

- À... không có gì! Xong thủ tục rồi! Tạm biệt mọi người, tụi em đi trước nha!

- Ủa, mấy đứa đi vui về!

Maito cười hào sảng vẫy tay tạm biệt.

Lúc cả ba lên tới tầng mười hai, tầng cuối cùng của Dream House, thì đồng hồ đã điểm bốn giờ chiều. Đây là tầng lầu của các Câu lạc bộ Nấu ăn nên Izu cứ nghĩ là hai người họ sẽ lướt qua nhanh thôi. Nhưng Izu quên mất, hai người này chẳng bao giờ hành động như cô suy nghĩ cả.

Cái điều mà cô chưa từng tin hẳn, Mochi Yan, hẳn thực sự biết nấu ăn, không những biết mà còn nấu siêu đẳng luôn. Với mấy cái Club Nấu ăn thì hẳn gặt đầu vô cái "rụp", đã vậy còn tuyên bố rằng sẽ lo hết chi phí nguyên liệu ở đây, để sau này có gì thì hẳn sẽ ở lại đây lo bữa trưa, không phải tốn công tốn sức chạy ngược về nhà nữa.

"Biết thế thì mình đưa hẳn lên trên đây trước cho rảnh nợ. Báo hại mình mất cả ngày Chủ nhật loanh quanh trong này."

Sal rất hòa đồng. Sal lại sở hữu khuôn mặt thánh thiện như thiên sứ khiến cho ai ai cũng quý mến. Thành thử ra chàng trai đi tới đâu cũng bị mấy mem lôi kéo đi ném không biết bao nhiêu là món nữa. Mochi cũng điên trai không kém, nhưng hề có ai xấp lại gần là y như rằng anh chàng lại ném cho cái nhìn theo kiểu “tránh xa tôi ra” khiến cho mấy chị em hoảng sợ tán đi hết. Izu chỉ còn biết lắc đầu.

Đứng dựa trên lan can, Izu mơ hồ nhìn ra mông lung:

- Không thể tin được là cậu thật sự biết nấu ăn đấy!

- Hò! Vậy mấy lần họp Hội học sinh, cả bữa sáng nay nữa, cậu nghĩ là cậu ăn đồ từ trên trời rơi xuống à!

- Ai biết chứ! Tớ tưởng là người làm nhà cậu. Nhà cậu lăm tiền nhiều của như thế, vậy mà bảo là việc bếp núc lại để cho thiếu gia lo, ai mà tin được chứ!

- Thiếu gia? Ha ha! – Mochi ôm trán cười ngất - Tớ chỉ là thằng ăn nhờ ở đậu thôi mà, chả có cái vẹo gì trong tay hết. Vậy nên mới ế tới giờ nè!

- Cậu không có anh chị em ruột nào sao?

- Không! Tớ là con một! – Mochi bắt gặp thờ dài, đôi mắt đầy hoài niệm - Nếu như Sal không điên điên tự nhiên hốt tớ về thì không biết bây giờ tớ thế nào nữa!

- Hơ, vậy tại sao hồi đó cậu lại ghét Sal? Có phải là Sal đã làm gì có lỗi với cậu không? – Izu hỏi. Cô thật sự cảm thấy rất tò mò. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác là quan hệ giữa hai chàng trai này không chỉ đơn giản là hai người bạn thân.

Mochi bắt gặp lại im lặng, đôi mắt màu hổ phách nhìn ra xa xăm, giống như cái lúc mà ba người mới rời khỏi Câu lạc bộ Cung đạo vậy.

- Xin lỗi! Tớ hơi nhiều ch... .

- Không có! Sal chẳng làm gì cả! – Mochi thờ dài – Cái thằng có vấn đề... là tớ. Thôi! Vào lời hấn ra rồi đi tiếp nè! - Dứt lời, chàng trai xò tay vào túi quần quay vô Club.

- À... ừ!

Izu cũng không hỏi gì thêm. Có vẻ như trong quá khứ của hai người họ đã xảy ra chuyện khó nói gì đó. Mặc dù trong đầu vẫn còn rất nhiều câu hỏi, nhưng rồi Izu cũng tặc lưỡi cho qua.

“Quá khứ thì sao chứ? Chẳng phải bây giờ họ đang sống với nhau rất tốt hay sao? Hơn cả mình, bạn thì rất nhiều nhưng lại chẳng có lấy một đứa bạn thân!”

Mochi còn tham gia cả Câu lạc bộ Làm bánh nữa. Và... bắt ngờ nha, cả ba đã gặp lại cô gái ấy, cô gái có khuôn mặt dễ thương, đôi mắt to tròn và cái nơ bòn to màu đỏ tươi trên đầu.

Cô gái học lớp 11A3 đã nhìn Mochi đắm đuối ở Canteen trường vào giờ ăn trưa!

Khi ba người bước vào, cô gái có vẻ bất ngờ. Nhất là khi vừa nhìn thấy Mochi, khuôn mặt cô gái bắt đầu chuyển từ trắng hồng sang hồng đậm hơn.

- Đây là Mochi Yan học lớp 12A1, mười bảy tuổi, mem mới của club ta nha mấy chề! - Chị Nana, Leader của Câu lạc bộ nấu ăn hào hứng giới thiệu.

Sal từ sau lưng Mochi lộ đầu ra, cười tươi:

- Còn tớ chỉ tới ăn thôi có được không?

Cả Club bất động trong ba giây. Giấy thứ tư lập tức vỡ òa:

- Sal Tian, cậu là Sal Tian đã lên đọc phát biểu hôm khai trường đúng không?

- Còn đây là Mochi Yan, "hoàng tử thần bí" trong lời đồn sao, trùi ui xinh trai quá trời quá đất luôn!

- Bây giờ mới được thấy mặt nha, Yan - san! Hôm rày trốn đầu mà trốn kĩ quá chế tìm hông ra?

- Oa! Sal - san, em là em trai của Bạch hoàng tử A12 phải không? Giống dễ sợ luôn hà!

- Sal - san, Dara - kun có thích ăn bánh không vậy?

- À à, xin lỗi...

Thấy nhóm nữ sinh chuẩn bị xán tới Sal, Mochi kéo cậu bạn ra sau lưng lại:

- Nhưng đừng làm phiền Sal có được không? Nãy giờ Sal đã bị hành một lăm rồi!

- Ể! - Nhóm nữ sinh đồng thanh - Sao thế, chỉ nói chuyện một chút thôi mà!

- Thôi được rồi mấy má! - Chị Nana cười khô, chống nạnh - Có boy friend hết rồi mà thấy giai vẫn cứ tươm tướp lên. Muốn tui méc với từng anh không. Bây giờ có về chỗ chưa hay đợi tui cho mỗi bà một vá lên đầu, hả?

Leader có khác, biết cách đe dọa một chút là cả nhóm nữ sinh tản ra hết. Giai đẹp thì đẹp thật, nhưng đại gì mà để lục đục với người yêu vì ngấm họ chứ?

Club vừa rồi nháo nhào là thế, nhưng cô gái nơ đỏ nọ vẫn không hề rời khỏi chỗ của mình. Có vẻ như cô gái này thuộc dạng tiểu thư nhút nhát e thẹn. Izu chép miệng.

"Xinh xắn thế kia, lực học cũng không tệ, dám chắc là có nhiều anh trồng cây si lắm đây. Vậy mà không hiểu mất mũi thế nào mà lại nhìn trúng cái tên lưu manh dở hơi này."

Chị Nana dẫn cả ba đi một vòng, hồ hởi giới thiệu từng khu vực của Câu lạc bộ. Cũng không ít nữ sinh lảng vảng chạy lại nhờ ba người thử bánh. Anh chàng nể ảm Sal Tian sau mười hai tầng lầu nhét không biết bao nhiêu bánh kẹo và thức ăn vào bụng, hiện vẫn có thể nuốt hết mớ bánh được đưa cho. Cái nào anh cũng khen ngon khiến cho mấy chị em ai nấy mặt cũng nở hoa tươi rói hết. Izu thì chỉ góp ý nhẹ nhàng theo kiểu "dĩ hòa vi quý" thôi. Còn Mochi, kẻ hầu như thờ ơ với tất cả mọi chuyện, lại là tên đưa ra mấy nhận xét gắt gao nhất. Gắt thì gắt là thế, nhưng hẳn toàn nói đúng. Không những thế, hẳn còn đưa ra mấy lời khuyên với các biện pháp khắc phục, các mẹo làm bánh rất hữu dụng khiến cho các mem ở đây mê tít cả lên. Nói chung là lần vào Club này khá ổn. Ít nhất là hẳn không gây thêm vụ lùm xùm nào nữa.

- Các em về vui vẻ nhé! Hơn sáu giờ chiều rồi đấy!

- Vâng! Cảm ơn chị nhiều! Tạm biệt mọi người nhé! - Izu mỉm cười, cúi đầu. Cánh cổng Câu lạc bộ Lâm bánh mở ra rồi chuẩn bị khép lại...

- Anou, kh... khoan đã!

Bất chợt một giọng nói vang lên, trong trẻo và thánh thót. Mặc dù vẫn thua giọng của Jun tới vài bậc nhưng thật sự rất dễ nghe. Là giọng của cô gái nơ đồ ấy. Mọi người, kể cả ba người đang ở ngay trước cửa Câu lạc bộ đều ngạc nhiên quay lại. Cô gái chạy tới ngay trước mặt Mochi, tay cầm một chiếc đĩa nhỏ có một phần bánh Pie Mojito. Hít một hơi thật sâu, cô gái lấy hết dũng khí đưa nó cho chàng trai:

- Y... Yan - san, cậu... có thể cho tớ chút nhận xét được không?

Cô gái mắc cỡ tới mức không dám nhìn Mochi. Trái ngược với vẻ ngại ngùng của cô, Mochi chỉ thân nhiên nhận lấy phần bánh:

- Được thôi!

Anh dùng nĩa xán một miếng bánh đưa lên miệng. Cô gái hồi hộp đến suýt quên cả thở.

- Ừm! Phần đế bánh cậu làm khá ổn...

- Nhân bánh thơm và độ mềm tốt rồi. Tuy nhiên, tớ nghĩ là khi làm hương, cậu nên thêm lá bạc hà nhiều hơn!

- Cho rượu rum ít hơn một chút thôi.

- Giai đoạn cuối cậu có thể rắc thêm ít vỏ chanh bào và lá bạc hà. Như vậy thì bánh của cậu sẽ hoàn hảo hơn đấy.

Cô gái nghe tới đâu lại gật đầu lia lịa tới đó. Izu tự hỏi nếu Mochi nói bánh Pie Mojito không cần bạc hà và cốt chanh thì liệu cô ấy có còn gật đầu khi thế như cái icon bò câu trong facebook thế không?

- Tớ nhớ rồi. Tớ sẽ về nhà cố gắng hoàn thiện lại món bánh này. Cảm ơn cậu đã góp ý! - Cô gái ngượng ngùng cúi đầu chào.

- Không có gì! Tớ có thể biết tên cậu không?

- T... tên tớ? - Cô gái chớp mắt, cái nơ đồ bản to trên đầu cô khẽ lay động. Có vẻ như cô không hề nghĩ đến việc Crush sẽ hỏi tên mình - Tớ là Akina, Akina Mikaze. Rất vui được gặp cậu!

Nói tới câu cuối, gương mặt cô đỏ bừng. Akina lúng túng cúi đầu xuống để giấu đi khuôn mặt đang bối rối của mình.

- Akina Mikaze, hình như cậu học ở 11A3 thì phải. Hôm nọ ở Hội học sinh tớ có liếc sơ qua bản danh sách học sinh trong trường.

- V... vâng! 11A3...

Khóe miệng Izu giật giật.

"Ông tướng à, để ý con gái nhà người ta thì nói đại ra đi. Bộ ông là quái vật hay sao mà liếc sơ một cái đã nhớ hết cái bản danh sách mấy nghìn học sinh như thế?"

Có vẻ như Izu đã quên mất cái tên con trai lịch lãm trước mặt cô đã từng "quái vật" như thế nào rồi.

- "Hoa mùa xuân" à? Tên cậu đẹp lắm! Akina - san. Hẹn gặp lại cậu sau nhé!

Mochi không cười, nhưng ánh mắt của anh khi ấy thật đẹp, đẹp đến hút hồn, hút hồn cô gái xinh xắn có khuôn mặt đỏ lựng đang đứng trước anh kia, khiến cô nhất thời như bị hóa đá. Cứ như cô vừa nhìn vào mắt của Medusa vậy. Mà hình như như không chỉ mình cô bị hóa đá, còn có cả các nữ sinh trong phòng Câu lạc bộ đang tò mò theo dõi... Có cả cô Hội trưởng vốn nổi tiếng là trái tim sắt đá chưa bao giờ biết rung động trước ai nữa...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc chia tay!

- Quên mất, còn phải trả đĩa cho cậu nữa.

Mochi dùng nĩa găm miếng bánh còn lại, bất ngờ đứt vô cái miệng xinh xắn của Izu ngay lúc cô còn đang bất động. Đoạn anh đưa đĩa lại trước mấy chục đôi mắt đang mở to kia, rồi kéo tay Izu đi dọc theo hướng hành lang dẫn đến thang máy.

Cho tới khi đứng trong buồng thang máy, Izu mới trở lại với thực tế. Cô lấy hơi hét:

- Cậu làm cái quái gì vậy hả?

- Cẩn thận kẻo banh bó nó cái buồng. Tớ sẽ ghi tên cậu vào sổ Hội báo cáo vì tội phá hoại tài sản của nhà trường đấy!

- Bỏ cái trò nhại người khác đi! Đâu ra cái ngữ thành viên Hội học sinh ba bữa mặt dày như cậu hả? Cái nĩa đó cậu ngâm toàn nước bọt không mà dám đem găm bánh cho tớ!

- Không sao đâu! Tớ thề trên danh dự là tớ đã liếm sạch nước bọt trên đó rồi!

- Thế thì còn khiếp hơn nữa! - Izu hét đến đỏ mặt tía tai - Cậu mà có danh dự cái khi mốc gì chứ! Con trai con đũa gì mất vệ sinh kinh khủng!

Mochi cười cười, cái kiểu cười nửa miệng cực kì kích thích một trận đại chiến trong thang máy:

- Mất vệ sinh gì đâu, nước bọt của tớ, rất quý và sạch sẽ đó! Có phải nó rất ngọt không?

- Cậu...

"Bíp".

Cửa thang máy mở ra ngay tầng trệt. Bên ngoài đã có vài học đứng đợi lên tầng. Izu đánh cấn răng cố hạ hỏa xuống để giữ lại phần nào cái hình tượng đẹp đẽ vốn đã bị cái tên quái thai nào đó phá banh chành trong một tuần vừa qua.

"Vừa rồi khác gì mình với hân hôn gián tiếp đâu chứ!"

Izu ảm ức thoáng nghĩ, khuôn mặt vốn nãy giờ bị chọc giận đã đỏ lại càng đỏ hơn. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ còn lâu cô mới nói ra. Cái tên đều cáng có thứ hạng ấy sẽ càng có cớ để chọc quê cô mà thôi.

Trước cổng trường trung học Kokka...

- Tạm biệt cậu, Izu - chan! Hôm nay bọn tớ vui lắm! - Sal mỉm cười. Một nụ cười ấm áp thường trực. Giữa trời chiều mà như có ánh nắng ban mai chiếu rọi.

"Còn tớ thì mất toi cái ngày Chủ nhật!"

Izu than thầm.

- Hai cậu tìm được Club phù hợp là tốt rồi! Thôi, cũng trễ rồi, tớ về trước nhé!

- Hôm nay cậu không đi xe. Có cần tớ giúp về nhà không?

Izu tròn mắt.

"Tự nhiên bữa nay có tên tốt sáng ta. Liệu chút nữa trời có mưa không đây?"

- Tớ ổn mà. Mới có hơn sáu rưỡi chiều thôi, không sao đâu. Mắc công tài xế của cậu lại phải chạy ngược về nhà tớ!

- Ô! Tài xế gì cơ? Hai đứa này cũng đi bộ mà. Tớ nói giúp là giúp gọi taxi chở cậu về thôi. Còn tiền taxi... tất nhiên là cậu phải trả. Hơ hơ hơ!

- C... cái đồ đều! Cậu phẩn đi ngay và luôn đi.

Izu hét quàng quạc, suýt nữa lại tiện tay quăng cái túi xách. Cũng may là cô kịp thời ngừng lại, chứ nếu không thì chắc cổng trường lại trở thành điểm xuất phát cho một màn rượt đuổi rồi.

Rảo bước trên con đường đã nhuộm màu hoàng hôn, Izu bỗng có chút tiếc nuối. Hình như đã lâu lắm rồi, cô mới cảm thấy thoải mái như vậy. Hình như đã lâu lắm rồi, cô mới nói nhiều tới vậy. Và hình như đã lâu lắm rồi, cô mới vui như thế.

Izu chép miệng.

"Chắc! Kể ra thì ngày Chủ nhật này cũng không tới nỗi tệ."

Nhưng mà bây giờ, Izu lại có thêm nỗi lo khác: căn biệt thự của nhà Haru, từ sáng tới giờ chưa ai dọn dẹp. Sáng mai là bắt đầu học nữa rồi. Cô phải tranh thủ lau dọn trong tối nay thôi. Thế là cô gái lo mà chạy về thật nhanh. Đứng trước cánh cổng lớn, Izu lấy trong giỏ ra chiếc chìa khóa. Bất giác Izu khựng lại.

Hình như có gì đó thiếu thiếu!

Cô chợt nhớ tới một điều: Cô đã treo một thứ vào cái khóa trên chiếc giỏ của mình...

Chính là chú vịt bông mà Mochi đã đưa cho cô.

Và hiện tại thì nó đã “không cánh mà bay”!

À không, nó cũng có chút cánh, nhưng Izu dám cá hết toàn bộ tài sản nhà mình rằng hai cái cánh bằng vải tí tẹo ấy không thể làm cho con vịt nhỏ ấy bay được.

Dù rằng móc khóa bán ở ngoài không ít, nhưng mà...

Nếu Mochi biết cô làm mất cái thứ anh vừa đưa chưa đầy một ngày, liệu anh có giận cô không?

Liệu anh có trách cứ gì không? Hay là chẳng thèm nói chuyện với cô nữa?

Mặc dù Izu chẳng biết tại sao cô lo, mà lo vì lý do gì, nhưng cứ nghĩ đến cảnh Mochi thờ ơ lạnh nhạt với cô, cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu, bứt rứt.

Bậm môi một chút, cuối cùng cô quyết định trở gót quay lại trường. Đã hơn bảy giờ tối, có lẽ các Câu lạc bộ đã chẳng còn hoạt động nữa, trường cũng đóng cửa, tuy nhiên, ít nhất là cô có quen biết với mấy bác bảo vệ. Hơn nữa cô còn là Hội trưởng Hội học sinh, việc lâu lâu ở lại trường trễ một chút cũng không thành vấn đề.

- Haru - chan, cháu chưa về sao? - Bác bảo vệ có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Dạ, phiền chút quá, cháu... còn chút công chuyện chưa kịp giải quyết xong, chủ cho cháu vào một tí được không ạ?

Nhìn Izu khẩn trương như thế, bảo vệ cũng thương, đành mở cửa cho cô vào:

- Làm gì thì làm, nhớ đừng có gắng sức quá. Con gái con đũa, cũng nên dành chút thời gian kiếm bạn trai đi!

- Hi hi, chú lại chọc cháu rồi! Thôi cháu vào nha! Chúc chú tối ngủ ngon ạ!

Izu vẫy tay chào tạm biệt chú bảo vệ rồi chạy thẳng một mạch tới Dream House. Nơi đây không còn náo nhiệt như mấy tiếng đồng hồ trước nữa. Nó đã tạm ngừng hoạt động để rơi vào trạng thái nghỉ ngơi trước khi bắt đầu một ngày đầu tuần mới. Izu là Hội trưởng, thế nên cô có chìa khóa của Dream House cũng là điều dễ hiểu.

Bên trong tòa nhà tối đen như mực. Izu có chút rợn rợn người, nhưng dù sao thì cũng đã tới đây rồi, bây giờ mà bỏ về thì thật quá phí cái công chạy tắt tả này giờ quá. Đã vậy, sáng mai lại còn phải đối mặt với hán nữa. Gì thì gì, Izu vẫn có chút cảm giác tội lỗi. Mặc dù hán không cần, nhưng Izu đã tuyên bố yêu thương bé vịt ngay trước mặt hán, ấy thế mà chưa đầy mấy tiếng đồng hồ đã làm mất, há chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao?

Izu cố nhớ lại. Cho tới lúc vô xem mấy Club Nấu ăn, hình như cô vẫn còn thấy nó treo lủng lẳng trên giỏ. Phải rồi, mấy chị em còn xúm lại trầm trồ khen ngợi khiến cho cái kẻ đáng ghét nào đó tự mãn nhếch cái khóe môi chết tiệt của hán cong lên như mặt trăng khuyết vậy.

"Chắc chi quanh quẩn đầu đó trên tầng mười hai thôi! Cũng may là mình có xâu chìa khóa của các Câu lạc bộ nữa, hi vọng sẽ tìm ra nhanh thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đêm kinh hoàng

- Uì, thang máy vẫn hoạt động!

Izu mừng rỡ bước vào cabin thang máy. Đây có lẽ là cái nơi duy nhất có ánh sáng ở Dream House vào lúc này.

Đứng nhìn số tầng trong buồng thang máy lần lượt tăng lên, Izu thầm cầu khẩn cho mình tìm thấy chiếc móc khóa càng nhanh càng tốt. Cái cảm giác ở một mình trong một tòa nhà mười hai tầng hiện đang tối thui tối hù thật chẳng dễ chịu chút nào.

Bánh bèo vô dụng ư? Izu đã làm tới chức Hội trưởng Hội học sinh thì tuyệt nhiên chẳng thể vô dụng được rồi. Yếu đuối ư? Xin lỗi à! Con trai mà rơi vào tình cảnh này cũng còn muốn xón ra quần chứ chẳng chơi. Thực chất thì Izu cũng không hiểu động lực nào đã đưa cô tới tận đây nữa.

- Sẽ ổn thôi mà!

Cô gái hít một hơi dài. Nhìn số mười hai điểm trên màn hình điện tử, cô hồi hộp đợi cánh cửa thang máy mở ra.

"Xem nhiều phim kinh dị thật không tốt, không hề tốt một chút xíu nào, trong đầu mình cứ tưởng tượng toàn thứ gì đâu không! Không có gì đâu, không có thứ gì đang đợi mình ở bên kia cánh cửa đâu! Híc..."

Cố trấn an bản thân, Izu nắm chặt chiếc giỏ của mình.

Một phút...

Hai phút...

Rồi ba phút trôi qua...

Hình như có cái gì đó sai sai.

Cái cửa, đáng lẽ nó phải mở rồi chứ.

- Trời ạ! Đừng có nói là hư vào lúc này chứ!

Izu bắt đầu hốt hoảng. Cô đập đập cửa, ráng đợi thêm chút nữa.

Thêm năm phút trôi qua. Cánh cửa vẫn ngay đơ. Izu lúng túng vò đầu:

- Ôi trời, hư thiệt sao trời? Sao mình lại rơi vào mấy tình huống oái oăm thế này chứ? Cho tao ra, tao năn nỉ mày đẩy cửa ơi! Xíu nữa tao đi thang bộ xuống cũng được, không làm phiền tới mày nữa đâu, nhưng ít nhất mày phải cho tao ra chứ!

Izu cuống cuồng hét cả lên, ấy vậy mà cái cửa vẫn cứ trơ trơ.

- Híc, chắc phải ráng kiếm người trợ giúp thôi!

Izu rút điện thoại bấm danh bạ định cầu cứu bảo vệ hoặc mấy giáo viên hay qua đêm tại trường, hoặc bạn bè đang ở Kí túc xá cũng được. Ít nhất phải có người bên ngoài biết việc cô bị mắc kẹt ở đây.

- OMG! Mất sóng, ông trời ơi ông có muốn con sống không vậy trời.

Izu bắt đầu cảm thấy lo sợ. Cô đập cửa thang máy kêu cứu trong vô vọng suốt cả hơn chục phút. Giờ này thì làm gì còn ai loanh quanh trong Dream House chứ. La hét khản cả cổ mà chẳng nghe được động tĩnh gì bên ngoài. Izu tuyệt vọng định buông xuôi. Bất chợt cô nhớ ra một điều:

- Phải rồi, mình hoảng quá hóa ngu rồi. Sao lại quên nút báo động được chứ!

Izu mừng rỡ đưa tay lần kiểm ngay cái nút nổi bật nhất, chuẩn bị bấm, bất chợt...

"Uỳnh".

Cả nguyên cái cabin nghiêng hẳn qua một bên khiến cho tay cô gái bị trượt khỏi nút báo động.

- Cái... gì thế?

Izu ngày càng hoảng hốt hơn. Cái chuỗi âm thanh lịch kịch ầm ầm sau đó, cùng với sự nghiêng ngả dữ dội của chiếc cabin khiến cô gái không tự chủ được mà run lên bần bật. Đèn trong cabin bắt đầu chớp tắt liên tục. Và trước khi nó tắt hẳn, Izu kịp thấy một luồng khói đen thui len qua khe cửa cabin mà chui vào bên trong. Cô gái khuyu chân ngồi bệt xuống, đôi mắt mở to hoảng sợ tột cùng. Chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi như lúc này. Cô không còn đủ sức để mà la hét nữa. Cô ước gì mình có thể ngắt xíu ngay bây giờ để không còn nghe hay thấy mấy sự việc kinh hoàng này nữa.

"Ầm" một tiếng rõ lớn. Cabin thang máy không còn rung lắc nữa. Điều đó cũng không có nghĩa là cô đã an toàn...

Nó đang rơi tự do!

Roi rất nhanh!

Nhưng Izu hầu như không biết đến việc nó đang rơi nữa. Đèn trong cabin đã tắt hẳn. Trong khoảnh khắc ấy, Izu chỉ kịp thấy cái đám khói đen đang chòn vờn trên trần ấy đột ngột lao thẳng về phía mình.

Choáng váng!

Izu choáng váng ngã ra sàn.

Izu không hề biết được rằng, ngay lúc đó, bên ngoài cabin, một luồng ánh sáng trắng từ bên dưới vừa lượn vút lên, nhanh chóng tóm gọn lấy cabin trong chớp nhoáng.

Nơi tầng trệt của Dream House, có một nhân ảnh đang đứng ngay trước cửa thang máy, đôi tay trắng muốt không tì vết đang đặt lên hai cánh cửa khép kín kia. Chiếc áo choàng màu mây có viền bông phủ từ trên đầu xuống tới mắt cá chân người ấy. Đầu đó có vài lọn tóc màu xám tro loăn xoăn vô kỉ luật đang nhẹ lay động. Vì sao người đó có thể được thấy rõ ràng như vậy ư?

Dễ hiểu thôi! Bởi vì xung quanh anh ta hiện có hằng hà sa số những đốm sáng lấp lánh như hàng trăm, hàng ngàn những con đom đóm đang tỏa sáng giữa không gian tối tăm.

Đôi tay anh ta đang phát sáng. Một vòng tròn ma thuật tỏa ra từ đôi bàn tay ấy. Luồng sáng trắng xuất phát từ vòng tròn ma thuật đó chính là thứ đã tóm gọn cabin và giữ cho nó không tiếp tục rơi tự do.

Chiếc cảm thanh tú thấp thoáng sau chiếc mũ áo choàng ấy khẽ ngước lên. Hơi thở của anh ta có chút khản trương. Một giọng nói ồm ồm áp lên qua khóa mỗi mòng đó ra ngoài:

- Ta kịp giữ nó lại rồi. Tầng ba, nhanh nào!

- Vâng!

Tiếng "vâng" vừa dứt, từ trong bóng tối bất chợt một bóng người mặc áo choàng trắng phồng vút ra ngoài. Bóng người ấy trong chớp mắt đã bẻ ngoặt hướng, đập tường chạy thẳng lên với tốc độ đáng kinh ngạc. Khi lan can tầng ba còn cách khoảng ba mét, anh điểm chân một cái...

"Soạt".

Cả cái thân hình dong dỏng cao ấy vừa lộn một vòng đã đáp ngay xuống hành lang tầng ba. Nhẹ nhàng êm ái không một tiếng động. Mũi chân lại điểm cái nữa, bóng dáng ấy liền chạy vút về phía thang máy không chút chần chừ.

Izu có cảm giác như lồng ngực sắp vỡ tung ra. Cô đau đến không thể thở nổi. Trái tim cô như đang bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt.

Đau...

Đau quá!

Chưa bao giờ Izu cảm thấy sợ hãi như vậy. Cô ý thức được cái chết đang dần đến với mình.

Bất giác cô nhớ tới một câu nói mà mấy học sinh hay truyền miệng với nhau: "Trường học nào mà chẳng có người chết! Chết do tự tử, chết do tai nạn... Thế nên, trường học nào mà chẳng có ma chứ!"

"Ngây thơ, mình thật ngây thơ! Bị ma giết! Chẳng lẽ mình lại chết lẳng nhách như vậy sao? Không thể được, mình là nữ chính mà, sao lại bị vùi xác trong cái không gian chật hẹp tối tăm đến đáng thương như vậy chứ?"

"Rồi mọi người sẽ chẳng bao giờ biết được mình chết như thế nào. Tất cả rồi cũng chìm vào quên lãng. Haru Izu sẽ biến mất như chưa từng tồn tại. Ô mai gót, cái truyện này sẽ kết thúc một cách lẳng nhách như vậy sao? Không được đâu, độc giả sẽ chọi đá lỗ đầu luôn đó! Híc!"

"Anh Daizu, phải rồi! Anh Daizu còn chưa xuất hiện mà, sao tác giả nữ giấu anh ấy trong cánh gà luôn như thế?"

"Đau quá! Trái tim mình sắp bị bóp nát đến nơi rồi! Liệu những người bị chết vì đau tim trong "Death note" có đau như thế này không?"

"Đau... Mình chết mất! Ai cứu tôi với! Tôi không muốn chết thế này đâu! Tôi còn cả tương lai tươi sáng. Tôi còn chưa có người yêu. Tôi còn người anh trai yêu thương tôi hết mực. Tôi mà chết rồi thì anh ấy sẽ buồn chết mất..."

"Ư... đau... Mình không thể chịu đựng nổi thêm một giây phút nào nữa!"

"Hết rồi! Hết thật rồi! Vĩnh biệt cuộc đời..."

Izu thở yếu dần. Từng hình ảnh của người thân, bạn bè lướt qua trước mắt cô như những thước phim chân thực nhất. Có hình ảnh của cha mẹ lúc sinh thời, anh Daizu thông minh chăm chỉ, còn có cả cô Nao, bạn bè trong lớp, những anh chị trong các Câu lạc bộ, và hai cậu bạn mới quen cùng bàn đẹp trai, bí ẩn...

Yan Mochi, hân vận thế, vẫn giữ cái nụ cười đáng ghét ấy cho tới lần cuối hân gặp cô.

Lần cuối thật ư?

Sao ông trời lại éo le đến thế? Cô chỉ mới tận hưởng niềm vui có một chút thôi mà!

Trong giây phút hấp hối, tự nhiên Izu lại có một ước muốn... ước muốn kì lạ nhất mà Izu chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ ước khi sắp sang thế giới bên kia.

Mochi, tớ muốn... được nhìn thấy... nụ cười đáng ghét ấy của cậu... một lần nữa!

Liệu... trên đời này có cái thứ gọi là “điều kì diệu” không?

Hình ảnh trước mắt cô nhòa dần. Tai cô như ù đi. Cô chẳng thể nghe được cái gì xung quanh nữa...

...

Mơ hồ!

Cực kì mơ hồ!

Hình như cửa thang máy vừa mở ra.

À không! Nó bị chém toạc ra thì phải!

Có ai đó? Trắng! Trắng một cách tinh khôi...

Gì đây, gặp ma thật à? Bà dù gì cũng tiêu rồi. Sợ quái gì mày nữa!

Người đó, lao tới?

Hình như không giống ma. Là áo choàng trắng thì phải.

Sao mà giống... gã thiên thần mình hay mơ thấy vậy nhỉ?

Vậy ra chết là thế này sao? Thì ra không phải là Thần Chết tới đón linh hồn, mà lại là Thiên Thần sao?

Ấc...

Anh ta... ôm mình!!!

Điên... điên thật rồi, ảo tưởng tới mức này sao?

Mình... chạm được vào anh ta rồi. À không, là anh ta chạm vào mình mới đúng chứ!

Anh nè, anh ôm chặt quá rồi đấy! Dù em sắp chết thật, nhưng cũng đừng vì thế mà lợi dụng ăn chút đậu hũ của em chứ! Anh đúng là cái thứ thiên thần vô kỉ luật nhất mà em từng gặp đấy!

Nè! Sao tay anh lạnh vậy?

Cả người của anh, và hơi thở của anh nữa... Nó... lạnh lắm!

Nhưng mà, hình như, hết đau rồi!

Lòng ngực mình, trái tim mình không còn cảm giác bị cào xé nhức nhối đến khủng khiếp như thế nữa!

Liệu đây có phải là cảm giác hồn lìa khỏi xác không?

Sao mà nhẹ hẫng?

Lại còn bông bênh phiêu lãng...

Cảm giác vô cùng dễ chịu.

Bình yên...

Bình yên đến lạ...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Có phải anh không đến?

Trong một gian phòng nhỏ đơn giản mà xinh xắn, có một cô gái đáng yêu đang nằm ngủ ngon giấc trên chiếc giường trải drap màu hồng nhạt. Cô gái có nước da trắng muốt, mái tóc vàng xõa trên tấm nệm êm ái cứ như những tia nắng đang dịu dàng soi rọi. Đôi môi nhỏ mịn màng như cánh hoa anh đào thắm tươi. Cánh môi xinh đẹp ấy vừa cong nhẹ. Hình như cô đang mơ một giấc mơ rất đẹp...

Mơ à?

Nhảm to rồi!

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời kể từ lúc cô nhận thức được, cô không mơ!

Một giấc ngủ bình yên không mộng mị!

Izu nằm như thế chẳng biết được bao lâu rồi nữa. Cô chỉ mơ màng cảm nhận được, có một vòng tay êm ái của ai đó đã dịu dàng che chở cho cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Chẳng biết Izu đã nằm như thế bao lâu nữa. Chỉ biết rằng, cuối cùng cô cũng dần tỉnh giấc. Đôi mắt trong veo ấy từ từ mở hé. Ánh điện sáng trưng khiến cho cô phải nheo mắt một chút để làm quen. Đang lơ mơ thu cảnh vật vào trong tầm nhìn, bất giác đôi mắt cô mở to, tròn xoe.

"Hôm nay mình không mơ!"

Izu vừa bất ngờ vừa có chút vui vui vì cái căn bệnh kinh niên "mộng thiên thần" của cô dường như đã có tiến triển. Thế nhưng vui mừng chưa được bao lâu, cô lại phải ngơ ngác nhìn xung quanh. Căn phòng này không rộng như phòng của cô ở nhà, nhưng... nó đúng là phòng của cô. Nói một cách đúng hơn, đây là văn phòng của Hội trưởng Hội học sinh năm nay trong Hội phòng. Vấn đề không phải là ở căn phòng. Vấn đề ở đây là...

"Tại sao mình lại ở đây?"

Izu cố lục lại trí nhớ, bắt đầu từ lúc cô bước chân vào trường để tìm lại chiếc móc khóa. Nhớ tới đâu, Izu lại cảm thấy rùng mình tới đó. Nỗi sợ hãi dâng trào. Cô dù có nằm mơ một giấc mơ hoang tưởng nhất cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ gặp những chuyện như vậy.

Nó là cái quái quỷ gì vậy?

Chưa hết! Ai đã đưa cô vào đây?

"Thiên thần!"

"Chát".

Hai bàn tay tự vỗ lên mặt mình, Izu thẫn thờ.

"Chà chà, đã tỉnh rồi mà vẫn còn ảo tưởng sao?"

Cựa mình ngồi dậy, cái thứ vải màu trắng trên người cô rơi xuống. Izu tròn mắt:

- Gì đây?

Cúi xuống nhặt nó lên, Izu càng tròn mắt hơn.

Tấm vải đó, cùng chất liệu với chiếc áo khoác lửng của cô đang mặc. Tuy nhiên nó lớn hơn nhiều...

Áo khoác đồng phục nam 12A1!

Tại sao áo khoác nam lại ở trong phòng mình? Lại còn đắp... trên người mình nữa!

Nhón chân bước xuống giường, Izu đảo mắt nhìn quanh. Không có ai khác trong phòng cả. Nhưng mà... cánh cửa phòng chỉ khép hờ. Bên ngoài lại có ánh đèn sáng trưng.

Hội phòng có người?

Cô gái nhẹ nhàng rón rén bước tới, khẽ hé mắt qua cái khe cửa ngó ra ngoài. Và...

"Rằm".

Cô đóng... À không! Phải nói là đóng cánh cửa lại mới đúng!

Trông ngực cô đập bình bình. Đôi mắt mở to sừng sốt.

"Sao hần lại ở đây?"

- Hội trưởng à! Đó là cách cậu đối xử với người vừa cứu mình à?

Đặt tay lên hõm ngực, thở sâu vài cái, Izu cố lấy lại bình tĩnh:

- Cậu... sao lại ở đây?

- ...

- Nè, sao im re vậy? Chẳng phải hồi chiều tối hai người đã về rồi sao?

- Chường cái mặt ra đây coi! Bộ tớ là quái vật hay sao mà cậu phải trốn ở trong đó!

"Chứ cậu nghĩ cậu là người à?"

Izu ảm ức nghĩ.

- Tại sao tớ lại ở đây?

Izu vẫn không mở cửa. Cô đóng tai nghe ngóng. Hình như cô vừa nghe thấy tiếng thở dài ngoài phòng họp Hội học sinh. Sau đó, giọng nói đều đều của chàng trai mới dần rót vào tai cô:

- Lúc đó bọn tớ chưa về hần mà ghé vào quán nước đối diện cổng trường ấy. Được một lúc thì thấy cậu tắt tả chạy vào nên tớ tò mò theo sau. Còn Sal thì về nhà chung với Jun. Tớ đứng ngoài cửa Dream House một lúc không thấy cậu ra nên tự lết xác vô. Thấy có một cái thang máy hoạt động đang dừng ở tầng mười hai, tớ mới chính cho nó xuống đây đợi chuẩn bị lên đó. Nào ngờ thấy có con nhỏ ngáo đá nào đó nằm chèo queo ngủ ở trong, nên tớ mới lòi tới đây. Bây giờ thì ra đây được chưa?

Bên trong căn phòng nhỏ thoáng im lặng một lúc, rồi sau đó cái giọng nói nhỏ xíu của Izu mới lọt ra ngoài:

- Cậu... nói thật chứ? Chỉ vậy thôi đúng không?

Mochi hờ hững gõ gõ ngón tay lên mặt bàn:

- Chắc là tớ nói dối rồi! Ài, tớ không đáng tin thật đấy, chắc tớ phải đi về thôi!

- Kh... khoan! - Giọng Izu khẩn trương vọng ra - Tớ... tớ ra ngay!

Cánh cửa lúc này mới hé ra, cô gái dè dặt bước từ trong ra. Mochi ngồi đó, một tay chống cằm, tay kia gõ gõ lên bàn phím laptop, dáng vẻ phiêu phiêu lãng tử.

- Anou... Mochi - kun, cảm ơn nhé! Tớ làm phiền cậu rồi!

- Không sao đâu! Cậu vốn đã rất phiền rồi, thêm một chút cũng bình thường thôi!

- Tớ phiền hồi nào chứ? - Máu nóng bắt đầu dòn lên não Izu.

- Ngày nào cũng hét quang quác bên tai tớ. Đã vậy về nhà không chịu về, còn la cà tung ta tung tãng chạy vô đây chơi đập đá, để rồi cuối cùng nằm phê thuốc như con dờ người.

- Đập đập cái đầu heo của cậu á! - Izu hét - Tớ phê thuốc hồi nào?

- Thế tại sao lại nằm chèm bẹp trong thang máy, đã vậy còn vừa nằm vừa rên như bọng, làm tớ một phen hoảng hồn, suýt nữa thì... co giò chạy lẹ không mắc công lại vướng vào tội giết người. - Chàng trai hơi nhú cặp lông mày thanh tú.

Izu cúi đầu, cắn răng:

- Tại... tớ gặp phải chuyện không hay chứ bộ...

Rồi Izu bước lại chiếc ghế đối diện Mochi, bắt đầu kể lại mọi chuyện từ lúc cô bước vào thang máy, kể tất tần tật, trừ cái chuyện liên quan đến thiên thần ra. Hắn ta mà biết được chuyện đó thì bảo đảm hắn sẽ hất cái mặt mo của hắn lên và tự nhận mình là thiên thần cho coi.

Ừây, hắn mà là là thiên thần á hả? Thế thì chẳng thà cô đợi cho một con quỷ sứ nào đó tới cứu thì hơn.

Ày, mà quỷ nào lại đi cứu người chứ?

Không biết nữa. Mà thôi, khó quá cho qua!

Chàng trai cũng im lặng nghe cô nói, nhưng hình như anh chỉ muốn nghe giọng của cô hơn là nội dung vụ việc thì phải. Izu kết thúc lời kể bằng một giọng chắc nịch:

- Tớ nhắc lại lần cuối, là tớ không hề sử dụng cái thứ khi gió gây nghiện nào đâu nhé!

Mochi khẽ chep miệng, khuôn mặt không hề tỏ ra chút vẻ kinh ngạc nào như dự đoán của Izu:

- Zu - chan à, dù sao chuyện cũng qua rồi. Tớ nghĩ cậu nên quên nó đi thì tốt hơn!

- Quên thế nào được mà quên chứ, lỡ như sau này lại có người rơi vào tình cảnh giống như tớ thì sao? Cảm giác lúc đó rất tệ cậu biết không? Chúng ta là người của Hội học sinh, chúng ta phải làm gì đó để khắc phục chuyện này chứ! - Izu đập bàn đứng bật dậy.

Mochi thở dài:

- Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu. Cậu nên lo cho mình thì tốt hơn. Tớ không thể cứ xuất hiện đúng lúc mãi để mà cứu cậu đâu!

- Nhưng mà, tớ...

Izu đang định phản bác điều gì nữa, nhưng bất giác lại khựng lại. Cô nhíu mày, hạ giọng:

- Cậu... không tin tớ?

Mochi thoáng im lặng. Đoạn anh nhẹ giọng:

- Tớ tin cậu, Zu - chan! Nhưng cậu có biết không, thỉnh thoảng hoạt động quá mức khiến cho cơ thể của chúng ta bị mệt mỏi, đầu óc cũng vì thế mà kém minh mẫn hơn nhiều, đôi khi còn dẫn đến ảo giác.

- Tớ không có bị ảo giác! Sự việc lúc đó rất thật, và tớ rất tỉnh táo. Hơn nữa hoạt động hôm nay của tớ không hề quá sức tớ chút nào, chuyện tớ sinh hoang tưởng là hoàn toàn vô lý.

Izu gay gắt phản ứng, Mochi cũng không muốn chuyện này kéo dài thêm. Anh ngồi đó, hai bàn tay đan vào nhau, đôi mắt màu hổ phách đẹp đến mê hồn dịu dàng nhìn cô gái:

- Tớ không có ở đó khi ấy để có thể thấy thứ mà cậu đã gặp Zu - chan à. Điều tớ bắt gặp được, chỉ là cái cảnh cậu nằm rũ trong cabin thang máy với gương mặt đau đớn tột cùng. Tớ thật sự không muốn thấy cậu như thế thêm một lần nào nữa.

Chàng trai thở dài, nhắm nghiền mắt lại:

- Lúc này, tớ chẳng thể làm gì hơn là khuyên cậu nên nghỉ ngơi và chú ý đến sức khỏe nhiều hơn. Tớ đã nói rồi, năm nay công việc của Hội học sinh cứ để cho tụi này lo là được rồi.

Izu nghe thế, gương mặt thoáng ửng hồng. Cô ngồi lại xuống ghế. Giọng nói cũng dịu hơn:

- Cậu cứ làm như là tớ lười biếng lắm không bằng. Chỉ là tớ cảm thấy lo lắng thôi.

Ngập ngừng một chút, cô lại tiếp:

- Cảm ơn cậu vì đã giúp tớ! Tớ nhất định sẽ không quên đâu.

- Tớ không cần cậu nhớ đâu! Cơ mà, tớ chưa có giúp không ai cái gì bao giờ...

- Biết rồi ông tướng, tớ không để cậu thiệt đâu!

Izu lừ mắt.

"Không biết cái ngữ công tử gì mà đụng cái gì cũng tính toán!"

Izu đâu hề biết rằng, hẳn ta chỉ tính toán với mình cô thôi.

- Mà chắc tớ phải về nhà thôi. Nhà cửa từ sáng tới giờ chẳng kịp dọn dẹp gì nữa. Cậu cũng nên về ngủ luôn đi, có gì để mai hẵng làm.

Mochi nhếch môi cười nhẹ:

- Ngủ nghe gì giờ này nữa!

- Giờ này? - Izu chớp mắt - Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Hơn bốn giờ sáng rồi con nhỏ ngáo ngơ ạ!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Mị hoặc

- H... Hơn bốn giờ sáng!!! - Izu há họng hét, hoàn toàn không để ý đến việc chàng vừa dành một cụm từ cực kỳ mỉa mai để gọi cô - C... c... cậu có đùa tớ không vậy?

- Cậu nhìn xem mặt tớ có giống như đang đùa không?

- Cái bản mặt mốc của cậu chẳng nói lên được cái gì hết! Mà đúng là hơn bốn giờ rồi sao?

- Ồ! Không tin thì cứ nhìn giờ trên màn hình này!

Cô gái ngờ ngàng trong giây lát trước khi cuống quýt lên:

- Vậy thì tớ càng phải về ngay thôi. Tớ chưa dọn dẹp nhà cửa, chưa làm bài tập, chưa soạn cả danh sách các lỗi vi phạm của các học sinh trong tuần này nữa. Sáng mai là phải gửi nó cho cô Nao rồi đó.

- Bình tĩnh cái coi. Làm gì mà nhoi nhoi lên vậy? Có cái gì thì từ từ làm.

- Từ từ gì nữa chứ? Tớ còn có hai tiếng thôi đấy.

- Hai tiếng, dư thời gian chán ra ấy. Cậu liệt kê lại việc cần làm của cậu ra coi.

- Thì... dọn dẹp nhà cửa nè.

- Nhà cậu không còn ai khác à?

- Có, nhưng chị ấy chỉ làm vườn thôi, với chú tài xế chỉ ghé qua lúc tớ cần.

- Vậy cũng chẳng sao, lỡ dở rồi thì chiều nay về dọn cũng được. Có ai thấy đâu mà lo.

"Đúng là cái đồ vừa lười vừa ờ ờ!"

Izu trầm nghĩ.

- Tớ còn phải soạn danh sách vi phạm.

- Vậy cậu nghĩ nãy giờ tớ đang làm gì hả?

- Ồ! - Izu tròn mắt, rồi đôi mắt tròn xoe ấy sáng hẳn lên. Cô phóng cái "vèo" tới kẻ bên chàng trai, gương mặt mừng rỡ thấy rõ - Cậu làm giúp tớ sao? Tớ cảm ơn cậu nhiều lắm lắm luôn, tớ sẽ...

- Tớ không cần cậu nhớ, nhưng mà...

Mochi ngừng ngang, tay vẫn gõ phím, và khóe miệng lại vẽ nên cái nét cười đáng ghét ấy.

- Nhớ rồi, đồ quỷ xấu xa! Đã bảo là tớ không thèm quýt nợ của cái tên sao chổi như cậu đâu! - Izu phùng má ngồi phịch xuống ghế - Cậu đúng là biết cách phá hoại cảm xúc của người khác mà! Hm. . . tớ còn phải soạn bài, vệ sinh cá nhân nữa.

- Chẳng phải văn phòng của cậu có đầy đủ đồ dùng cá nhân, phòng tắm, phòng vệ sinh... cả sao?

- Hơ?

Izu bỗng khựng lại một chút. Hình như cô vừa nhớ ra điều gì đó. Máu nóng bốc lên, cô đập bàn cái "rầm".

- Phải rồi! Tại sao cậu lại mở được cửa Hội phòng và văn phòng của tớ? Cậu lục chìa khóa trong giỏ của tớ phải không? Giỏ của tớ đâu?

- Tớ mà thèm lục giỏ cậu ư? - Mochi thân nhiên cầm chiếc giỏ màu hồng dưới chân bàn lên đưa cho Izu - Đây mở cửa không cần chìa nhá!

- "Mở cửa không cần chìa"?

Izu hơi nhúm mày. Bất chợt cô quay ngoắt ra phía cửa chính, rồi ngó sang cửa phòng của mình, đoạn cô hét suốt thùng màng nhĩ của chàng trai:

- Cậu đập cửa hà cái tên khùng này, hư chót hết tron rồi kìa!

Mochi nhăn mặt ngoáy ngoáy cái lỗ tai tội nghiệp:

- Tớ sẽ đền mà, lo gì!

- Nhưng nếu nhà trường biết được thì cậu sẽ bị khiển trách, rồi bị trừ điểm nữa đó!

- Cậu không nói thì trường biết kiểu gì được?

- Bộ cậu quên là ở đây có camera sao?

- Khục! - Mochi cúi đầu bụm miệng cười - Yan Mochi này làm việc mà lại để xảy ra sơ suất tầm thường như vậy sao?

- Eh? - Cô gái tròn mắt - Đừng có nói là...

Mochi vội bịt tai lại.

- Cậu phá camera rồi sao? - Izu gân cổ hét muốn banh phòng.

- Chứ cậu muốn người khác biết chuyện cậu ở chung phòng với tớ cả đêm sao?

Chàng trai chóng cằm, lăm bằm thêm vài tiếng nữa:

- Như thế thì còn gì là hình tượng của tớ nữa!

- Cậu thì làm gì có hình tượng khi gì chứ!

Izu hậm hực.

"Nhưng mà ngẫm lại thì lời hấn nói cũng không sai. Chuyện này mà đồn ra ngoài thì thật cũng chẳng hay xiu nào."

Cô đành thở hắt ra một cái:

- Coi như tớ nhắm mắt cho qua chuyện này! Cậu nhớ giải quyết cho nhanh đó. Hội đồng Nhà trường mà biết là phiền lắm luôn.

- Dù có mở mắt thì cũng phải cho qua thôi! - Có kẻ nào đó vẫn ngồi lăm bằm.

Izu nghe như không. Đã quá biết cái tánh khoái "chọc gậy bánh xe" của hấn, cô tăng lò kiếm đường nói cho qua chuyện:

- Sách vở và đồng phục của tớ ở nhà cả. Tớ trước sau gì cũng phải về thôi!

- Cái đó thì cậu khỏi lo đi. Năm giờ sẽ có người mang đến tận trường cho cậu. Bây giờ cậu một là vệ sinh cá nhân trước, còn hai là ngủ tiếp tới năm giờ rồi dậy soạn bài. Một tiếng chắc là khá dư dả rồi nhỉ?

- Khoan đã! - Izu nhúm mày - Ai mang đồ đến cho tớ cơ?

- Tớ không biết nữa. Tớ gọi bữa. Ai bảo cậu không chịu lưu tên chứ!

- Hà? - Izu lại tiếp tục đứng bật dậy đập cái bàn đáng thương một phát rõ mạnh - Cậu tự tiện lấy điện thoại của tớ?

- Ai đòi lại đi lấy ngày tháng năm sinh làm pass điện thoại chứ?

- Tớ cài pass kiểu gì thay kệ tớ! Ai bảo cậu... nhớ ngày sinh của tớ làm gì rồi ở đó mà lèm bèm. Đã vậy còn tự tiện xài điện thoại của tớ mà không thèm

báo trước cho tớ nữa!

- Thế cậu đập điện thoại của tớ cậu có thông báo trước cho tớ không?

- Ồ, thì tớ...

Izu bị "phản dame" bất ngờ, nhất thời ngắc ngứ. Mochi cười cười, chột hỏi:

- Muốn lấy ngày sinh của tớ làm pass không?

- Hồng! Ai mà thêm chứ!

Chàng trai shutdown cái laptop rồi lười biếng nằm dài ra bàn. Anh quay mặt về phía cô gái, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp ấy đột nhiên trở nên sâu thẳm cuốn hút đến lạ thường:

- Vậy thôi! Zu - chan, vô ngủ xiu đi! Tối giờ tớ sẽ gọi cậu dậy. Hay nếu cậu muốn thì ủy quyền cho tớ xuống nhận đồ giùm cũng được.

Izu chớp mắt. Hình như cô vừa cảm thấy có chút mơ hồ. Trong thâm tâm tự nhiên không thể phản bác lại lời của Mochi. Nhưng rồi cô vẫn lắc mạnh đầu cho mấy cái thứ lạ lùng nào đó đang choáng ngợp trong tâm trí văng hết đi, đoạn dè dặt nhìn chàng trai:

- Gì nữa đây? Sao tự nhiên tốt sáng vậy?

Mochi không trả lời, đôi mắt dường như sáng hơn, đẹp hơn và mê hoặc hơn. Anh giục:

- Ngủ lẹ đi, không tớ lại đổi ý cho bây giờ! Không còn sớm nữa đâu!

Cô gái cắn môi, rồi cũng gật đầu:

- Ừm, được rồi! Nhờ cậu nhé!

Izu ngoan ngoãn ngồi dậy. Bước chân mảnh mai của cô Hội trưởng xinh xắn tiến về phía văn phòng của mình. Cho đến khi cánh cửa văn phòng Hội trưởng khép lại, Mochi mới chép miệng, lẩm bầm:

- Cậu mà lấy ngày tháng năm sinh của tớ làm pass điện thoại thì tớ đồ có tên nào đoán ra được!

Đoạn chàng trai lôi trong túi quần ra chiếc điện thoại của mình, bấm bấm mấy cái phím ảo trên màn hình cảm ứng. Miệng vẫn lèm bèm:

- Con người sao phải tạo ra cái thứ gọi là "Danh bạ" nhỉ? Chỉ là mười con số sắp sắp đổi đổi vị trí thôi, không nhớ được sao?

Mochi lười. Lười đến cả việc lập danh bạ, lưu số. Thế nên để khỏi cần phải lưu, anh chỉ cần "chịu khó" đọc qua một lần rồi nhớ thôi. Bộ giáo dục Nhật Bản mà phát hiện ra trong nước của mình có một kẻ như thế thì... chắc chắn họ sẽ tới tận nhà lôi anh đi đào tạo, rồi cung cung kính kính đưa anh ra thi thố với cả thế giới cho mà xem.

- Aoi à? Tội "Mặt trăng đẹp giai" nè! Bữa điểm tâm hôm nay nhờ anh nhé!

- Nếu được thì mang cho tôi hai phần...

- Ủ! Năm giờ trước công trường. Ok! Bye!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Khởi đầu của một tình bạn

Nằm ngoan ngoãn như con mèo mướp trên chiếc giường trải drap màu hồng nhạt của mình, Izu nhắm nghiền mắt cố ngủ. Nhưng có vẻ như cô đã ngủ đủ giấc nên khó có thể chợp mắt thêm được xiu nào nữa. Bất giác đôi mí mắt của cô bật mở.

"Cái quái gì thế này? Sao tự nhiên mình lại rằm rắp nghe theo hần như vậy chứ?"

Cô cũng chẳng hiểu mình vừa bị cái gì nữa. Chỉ biết rằng lúc đó, lời của Mochi đối với cô là tuyệt đối.

Izu bước xuống giường, chải tóc gọn gàng rồi vô tắm rửa, vệ sinh cá nhân luôn.

Khi cô mở cửa ra ngoài, Mochi vẫn ngồi đó. Anh không sử dụng laptop hay điện thoại, cũng không nằm ườn ra bàn như Izu đã nghĩ. Anh chỉ đang ngồi lặng lẽ thờ thần, trên tay là một chiếc trầm cài tóc kiểu dáng cổ xưa có đính một bông hồng trên đó. Cô không biết nó làm bằng gì, nhưng trông có vẻ như nó đã rất cũ rồi. Cô cũng chẳng biết nó là của ai, nhưng xem chừng nó đang tỏa ra một thứ mị lực nào đó lớn lắm. Nó khiến cho ánh mắt của chàng trai kiêu hãnh kia không thể rời ra được mấy cái đường nét tinh tế mà quyến rũ ấy. Một ánh mắt hoài niệm...

Phảng phất một chút buồn...

Hình như nỗi buồn ấy da diết lắm, khó quên lắm.

Chưa bao giờ Izu thấy cậu bạn tóc bạch kim ấy như vậy.

"Hắn ta mà cũng biết buồn sao?"

Tới khi Izu bước gần sát bên cạnh thì Mochi mới giật mình trở về với thực tại. Anh cất vội chiếc kẹp tóc đi, đôi môi lại nở nụ cười cứ như này giờ không hề có chuyện gì xảy ra cả.

- Mới có nửa tiếng thôi thôi, cậu không ngủ sao?

- Tôi không ngủ được nữa. Cậu nên lo cho cái thân cậu thì hơn. Đừng có nói với tớ là cậu thức nguyên đêm đó nha!

- Tôi không sao đâu, thức miết cũng quen rồi! Cậu không ngủ được vậy ra đây ngồi cho vui!

- Ngồi với cậu tỏ tăng xông chứ vui gì!

Miệng nói thì nói vậy, nhưng Izu vẫn kéo ghế ngồi cạnh đó.

- Bữa sáng xúu sẽ có người mang tới thôi. Không phải tớ làm đâu, cậu không chê chứ?

Mochi khơi chuyện trước.

- Tôi không khó tính lắm đâu. Nhưng tớ thấy ngại...

Khóe môi chàng trai hơi cong lên:

- Có gì đâu mà ngại! Tớ có bao giờ để cậu nợ không đâu. - Một tay chống cằm, Mochi cười nhẹ - Ngày mai nhé, cho tới hết tuần này, làm bữa trưa cho tớ, ok không?

- Hả? Tớ á? - Izu mắt chữ O miệng chữ A chỉ ngón tay vào mình.

- Chứ tớ đang nói chuyện với ai vậy?

- Nhưng tớ... chắc không làm được như cậu, tớ e là...

- Lo gì, bữa trưa của nhà Tian tất nhiên tớ vẫn làm, cậu chỉ cần lo phần tớ với cậu thôi.

Izu nghe thế, cũng không phản đối gì nữa. Kể ra thì cái điều kiện kia cũng không có gì là khó so với những thứ Izu đã tưởng tượng. Cô cứ nghĩ là hắn sẽ kiếm mấy việc không thể thực hiện cho cô để cô phải nợ hắn suốt đời luôn đấy.

- Được rồi! Hết tuần này là tớ hết nợ cậu đấy!

- Ồ! Tớ sẽ xí xóa hết, tuy nhiên cũng phải tùy vào biểu hiện của cậu nữa. Cậu có thể mượn nguyên liệu của mấy Câu lạc bộ Nấu ăn, tớ bao hết rồi đấy, thích làm món gì thì làm.

Cô gái gật đầu. Điều kiện nghe có vẻ đơn giản thuận lợi là thế, nhưng chả hiểu sao, cứ nhìn cái bản mặt đều đều ấy của hắn là cô cứ có cảm giác không ổn.

- Mochi - kun à...

- Hả?

- Cậu với Sal biết nhau được bao lâu rồi?

- Từ năm lên mười. Ờm, mà nói đúng hơn là hắn biết tớ trước.

- Tôi thấy thắc mắc ghê á, Sal - kun hiền lành như vậy sao lại thân với cậu được vậy ha? Đừng có liếc tớ ghê vậy. Tôi nói sự thật thôi à!

- Sự thật? - Mochi gục mặt xuống bàn cười phư phư - Cậu biết hết sự thật sao? Cậu nghĩ hắn đơn giản vậy sao?

- Thì... rõ ràng là như vậy mà!

- Zu - chan à, nếu hấn hiền lành như cậu nói thì còn lâu tớ mới làm bạn với hấn. Không chừng hấn đã táng mạng dưới tay tớ rồi cũng nên.

- Cậu nói nghe thấy ghê quá! Làm gì mà ghê vậy?

Izu càng ngày càng cảm thấy tò mò.

Chàng trai chếp miệng, ánh mắt hoài niệm, hoài niệm dữ dội luôn ấy.

- Cậu không biết đâu, tình bạn của bọn tớ bắt đầu như một ván cược vậy. Tớ đã từng nghĩ hấn thật ngu ngốc vì hấn chả có cơ may gì để thắng được tớ hết. Nhưng mà, mãi đến sau này tớ mới phát hiện ra, tớ vốn đã thua ngay từ khi cuộc chơi còn chưa bắt đầu. Cái tên cáo già đó, ép tớ làm bạn của hấn một cách tự nguyện và mãi mãi đấy.

- Chuyện của cậu... hơi khó hiểu quá, Sal mà ép được cậu sao?

Mochi cười nhẹ:

- Ồ, sự thật thì đúng là vậy đấy. Hấn là kẻ duy nhất trên đời này có thể ép được tớ mà thôi!

Izu xoắn xoắn lọn tóc mai:

- Tớ không biết hai người đã từng như thế nào, nhưng tớ thật sự ghen tị với tình bạn của hai người đó...

Hai bạn trẻ của chúng ta còn nói nhiều lắm. Một cách thật thoải mái và thân thiện. Hình như chưa bao giờ Izu lại cảm thấy tự nhiên như vậy khi nói chuyện với người khác giới, tất nhiên là trừ anh Daizu ra. Izu cũng nhân cơ hội này khơi chuyện để tìm hiểu thêm về gia tộc Tian, nơi mà những con người thoát khỏi ảnh hưởng năng lực của Kofu tập hợp. Tuy nhiên, có vẻ như cô chẳng thu thập được gì nhiều. Mochi trả lời thì vẫn trả lời đấy, nhưng tuyệt nhiên tới đoạn quan trọng thì chàng trai không hề tiết lộ bất cứ thông tin nào về gia tộc huyền bí kia khiến cho Izu càng cảm thấy nghi ngờ. Ngược lại, Mochi lại chẳng hỏi gì cô, có cảm tưởng như là anh đã biết quá rõ về gia cảnh của cô vậy.

Chẳng mấy chốc mà đồng hồ đã điểm năm giờ sáng. Izu là người xuống nhận đồ. Trước khi cô đi, Mochi còn dặn với theo:

- Cậu xuống đó rồi nhìn quanh xem có chiếc xe nào màu đen không, nếu đúng là người nhà của tớ thì hấn sẽ tự đưa bữa sáng cho cậu.

- Ủa, tớ nhớ rồi.

Izu mỉm cười, nhanh chóng xuống sân trường. Lúc đang băng ngang qua khoảng sân rộng có mấy cái bồn hoa xinh xắn, bất chợt điện thoại của cô reo lên bài nhạc chuông quen thuộc "No promises" của Shayne Ward. Cô rút chiếc điện thoại ra và nhìn thấy ngay một dãy số quen thuộc trên màn hình:

- A, onii - chan gọi. Alo! Nii...

- Người của ta đã mang đồ tới rồi, bây giờ ngươi muốn gì? Em gái ta sao rồi?

- Ể?

Izu tròn mắt.

Anh trai định bày trò gì đây?

- Onii - chan, em nghe nè, có chuyện gì vậy?

- Em sao rồi, Zu - chan? Em có ổn không? Em yên tâm nha, có anh ở đây rồi, anh sẽ cứu em, em đừng lo lắng gì nhé! - Giọng nói đầu bên kia khản trương nghe rõ.

Izu ngạc nhiên chớp mắt:

- Em có sao đâu. Tối hôm qua em có việc nên ở lại văn phòng Hội đồng luôn! Có chuyện gì vậy anh?

- Nghĩa là... không hề có chuyện gì xảy ra!

- Dạ. Em ở trong trường học thì có chuyện gì được.

Nghe cô nói thế, đầu dây bên kia im lặng một chút, rồi thờ phào:

- Vậy thì tốt rồi! Nhớ đừng giấu anh cái gì nhé! Chú Toshi và chị làm vườn Lyly đã mang đồ đến cho em rồi đó.

- Vâng, em đang định ra nhận đây. Chúc anh ngày mới vui vẻ nhé!

Kết thúc cuộc gọi, Izu vẫn ngớ ngẩn không hiểu hôm nay anh trai mình bị cái gì nữa. Lúc cô ra tới nơi, chị Lyly đã òa khóc nhào từ trong xe ra ôm cô cứng ngắc:

- Em ổn rồi, tạ ơn Chúa em không sao, nhớ là sau này đừng có làm chị lo lắng nữa nhé.

Cả chú Toshi cũng rầm rút quẹt quẹt mắt:

- Cô chủ đáng yêu, nhìn thấy cô khỏe mạnh thế này... tôi vui quá!

Izu lúc này chịu hết nổi, dậm chân:

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Cả Nii - chan, cả hai người nữa, tui... không hiểu gì hết tron á!

- Cô chủ không biết gì sao? Hôm qua có kẻ đã dùng điện thoại của cô gọi cho cậu chủ đó. Nội dung thế nào tôi không rõ nữa, nhưng cậu chủ nói cô bị bắt cóc...

- Hà!

Izu há hốc mồm. Kẻ sử dụng điện thoại của cô, còn ai khác ngoài hẳn chứ. Cô đành xua tay kiếm đường nói cho qua chuyện:

- À... được rồi, tôi không sao đâu, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi. Hai người đưa đồ rồi về sớm đi.

- Vâng! Cô chủ nhớ cẩn thận nha! - Cả chú Toshi và chị Lyly đồng loạt cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Người nhà Tian! Liệu có đúng là người?

Nhìn chiếc xe nhà mình lăn bánh chạy khuất, Izu mới cẩn rằng làm bầm nguyên rửa cái tên trời đánh nào đó đã gây ra cái vụ lùm xùm này giờ.

Bỗng từ xa, có một chiếc xế hộp màu đen bóng loáng chạy chậm chậm lại đến chỗ cô. Cả kiếng xe cũng đen thui khiến cô chẳng thể nhìn rõ mặt người bên trong. Đến trước mặt cô, chiếc xe dừng lại. Khi kiếng bên cửa dần dần hạ xuống được một khoảng chừng bằng một gang tay, liền có một bàn tay cầm một túi nilon đưa ra. Một bàn tay trắng, trắng tới mức không còn sức sống. Trên ngón trỏ của bàn tay ấy là một chiếc nhẫn có đính một viên ngọc trai đen cỡ lớn.

- C... cảm ơn!

Izu nhận lấy túi đồ. Dưới cái quang cảnh tờ mờ của một buổi bình minh còn chưa kịp ló dạng hẳn, cô gái bất giác cảm thấy ròn rợn người, muốn rời đi cho thật nhanh. Ngay lúc cô định trở gót thì bỗng có một giọng nói lạnh lẽo từ bên trong xe vang lên:

- Khoan đã!

Izu ngạc nhiên quay lại. Bàn tay trắng trẻo ấy lại đưa ra, trên tay là một bông hồng đen nở rộ.

- Giúp tôi đưa cho Jun - chan nhé!

- À, vâng...

Izu nhận lấy bông hồng.

- Còn cái này của cô...

Lần này là một chiếc lông vũ lớn màu đen tuyền được đưa ra.

- À... Vâng, cảm ơn!

Izu hơi khó hiểu, nhưng cô vẫn nhận lấy món quà. Vì nghĩ đi nghĩ lại, đó cũng chẳng phải là thứ giá trị gì, người ta đã có lòng thì mình nhận thôi. Khi bàn tay ấy rút về, và trước khi cửa kính kịp nâng lên lại, Izu đã lướt mắt nhìn vào bên trong.

Chỉ kịp thấy một mái tóc dày đen nhánh. Vài lọn tóc lửa xõa trước trán...

Đầu đó thấp thoáng một đôi mắt sau mớ tóc vô tổ chức kia...

Đôi mắt ánh lên sắc đỏ...

Đỏ như máu!

Chiếc xe êm ái lướt vụt đi, để lại Izu đứng như chết sống.

Người vừa rồi, có đúng là người không vậy? Sao đôi mắt đó có thể đỏ như thế được chứ?

Anh ta đeo lens?

Anh ta đau mắt?

Hay... mắt anh ta vốn dĩ đã như vậy?

Lúc Izu lên tới Hội phòng, bóng dáng của ai kia đã không cánh mà bay. À, cái vụ cánh này thì còn phải xem lại. Cơ mà nói chung là hắn ta đã biến mất, chẳng còn lại gì ngoài tờ giấy trên bàn với vài con chữ nét nghiêng đều đặn:

"Đừng vô phòng! Tuyệt đối không được vô phòng!"

- Hắn lại bày trò gì trong phòng mình đây?

Izu nhú mày, sẵn đang bận cái vụ điện thoại kia, cô hăm hăm bước tới mở cửa phòng cái "rầm" không thương tiếc, mà thương tiếc chỉ nữa cái cửa đã hư mất cái chốt và sắp bị thay cái khác bởi một tên trời đánh nào đó.

- A...

Izu vừa nhìn vào đã đơ người. Trước mắt cô lúc này là nhân ảnh của một người đang quay lưng. Chiếc áo đồng phục trắng của hắn đã được cời tuột xuống tận thắt lưng, để lộ bờ vai săn chắc và tấm lưng rấn ròi, nổi bật là vết sẹo lớn chạy từ vai trái sang hông phải.

"Rầm".

Cánh cửa tội nghiệp lại bị đóng sập lại không thương tiếc. Đầu đó có tiếng răng rắc từ tấm bản lề.

- Tớ đã cảnh báo trước rồi nhá! Tại cậu không chịu nghe thôi!

Giọng nói của Mochi thân nhiên vọng ra.

- Cậu... cậu làm cái gì trong phòng tớ vậy? - Izu đỏ bừng cả mặt, lắp bắp.

- Tắm! Tớ đã hoạt động cả ngày hôm qua rồi còn gì? Tớ không thể xuất hiện trước mặt Sal trong cái bộ dạng nhếch nhác như thế này được!

- Sao cậu không qua phòng của Hội phó mà tắm ấy?

- Phư phư! Cậu muốn tớ phá thêm cái cửa của hắn ta à? Mà nè, cậu coi xem trong cái túi cậu mang lên có đồng phục của tớ không, đưa vào cho tớ với.

Izu cắn môi, lôi túi đồng phục của Mochi ra, hé cửa vớt cái vèo vèo rồi đóng sập cửa, đi ra bàn hợp ngồi soạn bài, chẳng thèm hỏi cái vụ gọi điện thoại nữa.

Bài tập hôm nay cũng không nhiều. Đa số là soạn bài mới, còn lại là vài bài toán mà thôi. Chỉ loáng chút là Izu đã giải quyết gần hết mớ bài tập, chỉ còn bài toán cuối cùng là hơi khó nhằn một chút. Toán lớp Mười hai thật chẳng đơn giản chút nào, huống chi Izu lại là học sinh nhảy lớp nữa, lượng kiến thức nạp vào đầu trong một năm gần như phải nhiều gấp đôi so với những người học bình thường khác. Izu cắn cắn chuôi bút, cố lục lọi hết mớ công thức toán rồi rầm trong đầu xem có cái nào hữu ích trong trường hợp này không. Ngay cái lúc Izu đang nhú mày lại và định gạch bài đi để thử làm theo hướng khác thì bất chợt, một cánh tay từ đâu chống xuống mặt bàn ngay cạnh Izu, cùng giọng nói trầm trầm quen thuộc mang theo hơi thở lạnh ngắt vang lên bên vành tai cô gái:

- Nhỏ ngốc này, gộp hết vô thế này thì nhìn không ra là phải rồi!

"Thịch".

Trái tim nhỏ bé của Izu suýt nữa thì đã nhảy tót ra ngoài. Trong khi đó, chàng trai vẫn thân nhiên cúi xuống cầm cây bút chì điểm điểm viết viết trên bài làm của Izu:

- Chỗ này tớ nghĩ là nên sử dụng hằng đẳng thức này thì tốt hơn, sau đó chuyển về qua đây...

Izu có cảm giác như mặt mình càng ngày càng tăng nhiệt độ. Trộm nhìn Mochi, mái tóc chàng trai vẫn chưa khô hẳn, còn quyen lại thành từng lọn. Cái

màu bạch kim của mái tóc dưới ánh đèn Hội phòng hình như càng óng ánh hơn bình thường. Gương mặt sáng không chút tí vết. Đôi mắt sâu màu hổ phách đã đẹp lại càng đẹp hơn khi đang tập trung. Mây kiếm, cùng đôi hàng mi dài thỉnh thoảng chớp nhẹ...

Ôi trời ơi, thiên lí, thiên lí ở đâu?

Hắn hoàn hảo như vậy bảo sao đi đâu hắn cũng vênh vênh cái bản mặt tự mãn của hắn lên tít trên trời như thế chứ!

- Zu - chan, cậu có nghe tớ nói không vậy?

Mochi bắt chợt nhìn sang khiến Izu bối rối gật đầu lia lịa:

- Có, có chứ! Cậu nói tiếp đi!

- Nói xong rồi, giờ thì tự làm đi!

Mochi cười khẩy rồi nhét cây bút vào tay Izu. Cô gái cười khỏ.

"Thôi tiêu rồi!"

Sáng hôm đó, bãi cỏ Khởi Đầu nọ đã vắng một dáng người dong dong ngày nào cũng lười biếng nằm dài dưới gốc cây anh đào, bởi lẽ hắn đang ở cạnh Hội trường trường, mà Hội trường còn lâu mới để hắn ung dung tác oai tác oái ngay trước mặt.

Vừa quẹo khỏi khúc cua hành lang, Izu đã thấy ngay Kofu đang từ xa đi lại. Vừa thấy cô xuất hiện, ánh mắt chàng trai đã sáng lên. Anh vẫy tay lia lịa, miệng cười toe toét:

- A, Izu - chan, chào buổi sáng! Tối hôm qua cậu ngủ có ngon không?

- Chào cậu, Kofu - kun! Cảm ơn, tớ ngủ ngon lắm!

Bỗng cô nghe cái giọng trầm trầm sau lưng:

- Ồ, ngon lành lắm, chỉ tội cho cái thằng ngồi canh thôi!

Izu liếc xéo hắn. Phải rồi, này giờ hắn vẫn đi cùng cô mà. Chỉ là cái khúc cua vừa che khuất bóng dáng của hắn mà thôi. Kofu vừa nhác thấy Mochi thì gương mặt đã tối sầm xuống:

- Izu - chan, dạo này cậu có thêm cái đuôi lẳng nhăng nhĩ? Mà cậu ăn sáng chưa? Tớ đang định xuống Canteen...

- À, tớ thì...

- Hai đứa này mới vừa ăn sáng xong hết rồi, có lẽ đằng ấy phải xuống một mình, tiếc thật.

- Tội nói chuyện với Izu, ai mượn cậu trả lời hả? - Kofu khó chịu gắt.

- Bộ tôi có gọi tên cậu ra hay sao mà hùng hổ với tôi? Về uống thêm canxi rồi nói tiếp. Cứ phải cúi xuống mỗi lần gặp mặt cậu khiến tôi rất mệt mỏi đó!

- Cậu...

Mochi vừa mở miệng được vài câu đã khiến cho trên đầu Kofu nổi rõ mấy đường hắc tuyến. Izu phải vội ngăn mấy ánh mắt hằm hằm sát khí kia lại, đoán chừng cả hai vẫn còn xích mích sau cái vụ đấu kiếm ngày hôm qua:

- Hai người cho tớ xin đi, sao cứ kiếm chuyện với nhau mãi vậy? Kofu - kun, thật ra tớ cũng ăn rồi giờ phải đi photo vài thứ xịu còn nộp cho nhà trường, chắc tớ phải đi trước.

- Không sao đâu, tớ đi một mình cũng được mà!

Izu mỉm cười:

- Vậy chúc cậu có một ngày đầu tuần mát lạnh vui vẻ nha!

Izu bước đi rồi mà có một kẻ đi sau vẫn cố quay đầu vớt lại một câu:

- Bye, cái đuôi lẳng nhăng!

Nếu không có Izu ở ngay đó, dù có thí cái mạng cùi chấu Kofu cũng lao vô mà ăn thua đủ với cái tên kiêu ngạo trơ trên kia.

Tới một cái ngã rẽ, Izu tạm tách ra để đi photo mớ giấy tờ. Trước khi đi, cô còn thò lại một câu cảnh cáo:

- Đi thẳng về lớp giùm tớ nhé! Cậu mà dám lết ngược ra nằm lên cỏ là ngày mai tớ bỏ thuốc sỏ vô bữa trưa của cậu đó!

Mochi cười khỏ gật đầu. Chẳng biết từ bao giờ mà cô Hội trưởng đoan trang kia lại trở nên tàn nhẫn như thế nữa.

Cơ mà... anh thích!!!

- Anh Mochi!

Từ xa, một giọng nói trong trẻo cao vút vang dội khắp hành lang, và cái bóng dáng trắng trẻo mảnh mai ấy trong nháy mắt đã lao đến như tên bắn ôm chầm lấy Mochi.

- Có chuyện gì vậy, Jun - chan?

Ngước gương mặt búp bê trắng hồng lên, Jun cười toe toét:

- Đi với em một chút, hôm nay lớp em có học sinh mới, mà không hiểu sao cậu ta cứ nằng nặc năn nỉ em cho cậu ta gặp anh!

Mochi ngạc nhiên:

- Gặp anh á? Ai vậy nhỉ?

- Em không biết! - Jun lắc lắc cái đầu làm cho hai nắm tóc cột cao cũng lắc lư theo - Hay anh tới gặp cậu ta đi rồi rõ!

- Ừm! Nhưng mà em sẽ không dẫn đường được cho anh nếu như cứ đu trên cổ của anh như thế!

Jun cười khanh khách thả tay ra, đoạn tung tăng đi về phía tòa nhà B:

- Theo em

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Học sinh mới 10A6

Các tòa nhà học hành trong Kokka School hầu hết đều có đường liên thông với nhau. Izu chỉ photo có vài tờ hồ sơ nên cũng xong nhanh thôi. Lúc trở về lớp, cô có đi ngang qua tòa nhà B, và vô tình nhìn thấy cảnh đó...

Vừa bước xuống khỏi cầu thang, Izu đã bắt gặp ngay nhân ảnh quen thuộc của cái tên quái nhân ngồi cạnh cùng bàn. Bên cạnh là cô thư kí của Hội học sinh Tian Jun nữa. Cả hai đang đứng quay lưng về phía Izu và cách cô khoảng chừng chục mét. Cách đó thêm một quãng nữa, là một nam sinh lạ mặt đang đứng quay ngang dựa lưng vào vách tường, một chân còn co lên chống lên bức tường đằng sau. Tay khoanh lại trước ngực, còn đôi mắt thì đang nhìn vô định xuống đất, vừa có chút lo lắng lẫn chút nóng lòng nữa. Có vẻ như cậu ta đã đứng đợi ở đây đã lâu lắm rồi.

"Thằng quỷ, làm dơ hết bức tường rồi! Chạy mà ghi tên là chết cung nha cung!"

Izu mất tóe lửa, rủa thầm. Nhưng mà cô có hơi tò mò về sự việc trước mắt nên cố kìm cái máu Hội trưởng của mình xuống mà im lặng đứng quan sát tiếp.

- Shippo - san, ở đây nè!

Jun vẫy tay gọi to. Vừa nghe gọi, cậu nam sinh nọ ngẩng phắt qua, vẻ bồn chồn khi nãy vụt biến mất ngay tức thì, thay vào đó là vẻ mặt sáng lên mừng rỡ:

- Chủ nhân... Tsu - sama!

Tiếng reo vừa dứt cũng là lúc cậu ta chạy vèo tới với tốc độ gà khỏa thân, đáng vẻ hết như lúc Jun chạy lại chỗ mấy anh trai của mình: khuôn mặt cười toét, hai tay dang rộng. Và khi gần chạy tới nơi thì mũi chân điểm một cái liền nhảy căng lên rồi lao đến chuẩn bị ôm chầm lấy mục tiêu. Nhưng với trường hợp này thì hơi khác một chút.

Thứ nhất là cậu nam sinh kia chạy không được nhẹ nhàng thanh thoát như Jun.

Thứ hai là khi vừa nhảy lên rồi lao vào Mochi, đã nghe "bép" một cái. Chỉ thấy một chân của Mochi giờ cao. Nguyên cái bản mặt tội nghiệp của cậu nam

sinh bị cản lại một cách không thương tiếc bởi cú đập của chàng trai họ Yan. Mắt đã lao đến, cậu nam sinh rút cái oanh xuống đất như trái mít rụng. Cậu ta nằm chết trân ở đó chừng vài giây thì đã ngẩng đầu dậy, mếu máo:

- Tsu - sama, sao ngài lại nổi giận tâm với Shippo như vậy?

Lúc này Izu mới trông được rõ ngoại hình của cậu ta.

Lại một bạch diện thư sinh!

Đó là ý kiến đầu tiên của Izu khi trông rõ cậu nam sinh.

Nổi bật trên cái nước da trắng còn in hình cái đế giày đấy là đôi mắt màu cam đang giàn dụa nước mắt. Mái tóc màu cam đậm của cậu ta được hót gọn sau ót. Phần mái cúp nhọn giữa trán đã bị nước mắt dính vào làm cho khuôn mặt có phần baby của cậu ta càng thêm mềm mại. Trên cổ cậu ta có đeo một món trang sức, cũng là thứ trang sức duy nhất trên người, một sợi dây chuyền nanh thú.

Izu chớp mắt.

Hình như có cái gì đó quen thuộc lắm nha.

Nép người lại sau khúc cua, Izu đứng im đông tai nghe cuộc nói chuyện.

Mochi đứng nhú mào nhìn Shippo, không hề tỏ chút vẻ gì là thương cảm:

- Sao người lại ở đây?

- Chủ nhân! Hai ta là một cặp bài trùng, ở đâu có ngài là ở đó có Shippo, sao có thể để ngài ở đây đương đầu với nguy hiểm mà Shippo thì...

"Bép".

Lại thêm một hình đế giày in trên mặt Shippo nữa:

- Vào vấn đề chính đi, người tới đây làm gì?

- Híc, vâng, Shippo được cử xuống đây giúp chủ nhân!

- Shippo? Giúp chủ nhân? - Jun tròn mắt, bất giác reo lên - A, vậy ra người là...

- Giờ em mới nhận ra à, Jun - chan?

- Hi hi, ai bảo hán trông khác người quá làm chi!

Mochi gỡ cái đế giày xuống nền hành lang cái "cốp", đoạn lạnh lùng giơ từng ngón tay lên:

- Giúp thì giúp, nhưng người tuyệt đối phải cẩn trọng. Thứ nhất, không được gọi ta là "ngài". Thứ hai, không được gọi ta là Tsu. Thứ ba, bỏ ngay cái thái độ trông muốn ói của người mỗi lần gặp ta đi giùm, và giữ giữ cái miệng tía lia của người lại bớt. Rõ chưa?

- Vâng, Tsu - sama!

"Cốp".

Bây giờ là cái đế giày in trên trán Shippo:

- Đầu đất! Không hiểu vì sao ngài trước ta lại thu nhận người nữa...

- Híc, vậy Shippo phải gọi ngài thế nào đây?

- Mochi - senpai! Ưm hứm! - Jun cười tui.

- Vâng! Shippo nhớ rồi!

Mochi thở dài toan trở gót quay đi.

- A khoan đã, senpai...

Mochi quay lại, nhú mào:

- Gì nữa?

Shippo ngược mặt lên, đôi mắt long lanh đến đáng thương:

- Ngài có thể bỏ đi như thế sao? Ngài bỏ mặc Shippo sao? Shippo muốn được như ở nhà, được ngài bế trên tay, được ngài âu yếm vuốt ve, thỉnh thoảng lại được nhảy tót lên đầu lên cổ ngài ngồi, rồi...

"Cóp".

Lần này thì Mochi phang mạnh đến nỗi khiến cái kẻ nào đó nằm ngay đơ. Mochi sầm mặt, lăm bầm:

- Đúng là tên yêu đầu đất, vừa dận nó ba điều là nó phạm đủ cả ba ngay trước mặt.

Jun cười khỏ:

- Anh bớt nóng. Mà cũng nên thông cảm cho nó. Ở nhà nó quần quít bên anh, rồi được anh cưng chiều riết nên nó quen rồi...

- Haizz, cái tướng nó bây giờ mà nhảy lên thì anh chỉ có nước gãy cổ thôi!

- Hi hi, cũng phải ha!

Jun che miệng cười. Mochi thì chép miệng:

- Thôi, anh phải về lớp đây, kéo xú nữa con nhỏ rắc rối kia quay lại không thấy anh thì lại hét thủng màng nhĩ của anh mất.

"Con nhỏ rắc rối"?

Izu tức tím mặt.

"Dám nói tớ như vậy hả? Được lắm Yan Mochi, cậu dám nói xấu sau lưng tớ, rồi sau này đừng có trách tớ ác độc nhá! Hừ hừ!"

Izu nghiêng răng cái "kết".

- Ai?

Mochi bỗng quay phắt lại chỗ vừa phát ra tiếng "ken két" vừa rồi. Nhưng khi anh bước tới nơi thì chẳng thấy bóng người nào cả. Jun đến sau anh, chớp mắt:

- Chắc anh nghe nhầm rồi!

- Ủ, chắc vậy! - Chàng trai chép miệng.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Món quà tâm huyết của Akina

Bước vội trên đường về lớp, Izu vuốt ngực thở phào:

- Cũng may là mình kịp thời lẫn lộn lên tầng trên. Cái tên đó tinh như quỷ ấy. Suýt chút nữa đã bị hấn phát hiện rồi.

Lúc này đây, trong đầu của Izu hiện đang xuất hiện hàng loạt câu hỏi không có giải đáp cứ xoay vòng vòng.

Cậu nam sinh nọ là ai? Cậu ta có quan hệ gì với Mochi và gia tộc Tian?

Tại sao cậu ta lại gọi Mochi là chủ nhân? Tại sao lại là Tsu mà không phải Mochi?

Tsu? Rốt cuộc Tsu là cái quái gì chứ? Là cái gì mà Mochi phải giấu?

Rồi còn mấy câu sau cùng, nào là muốn được ôm vào lòng, nào là muốn được âu yếm, vuốt ve, nhảy lên đầu lên cổ... Hắn đang nói về cái thứ gì vậy?

Ủây! Rồi! Rồi quá đi à!

Chẳng hiểu nhà Tian này là thế nào nữa. Chỉ có thể lờ mờ biết được rằng, họ đang làm một cái gì đó, và hiện phải cần thêm người giúp đỡ.

Mà giúp cái gì? Và họ đang làm cái gì mới được chứ?

Chả biết nữa! Càng suy nghĩ càng thấy nhức óc!

Hack não... Hack não quá đi mà!

Cánh cửa lớp to tướng đã hiện ra ngay cuối hành lang. Izu hơi nhú mồm.

Hình như hôm nay học sinh tập trung ở đây đông hơn bình thường thì phải.

Không chỉ có đồng phục trắng, mà còn có cả đồng phục của các lớp thường nữa.

Hơn nữa số lượng nữ sinh lại chiếm đa phần.

"Ài! Chắc lại là fan hâm mộ của hai cái tên quái vật kia đây. Mặc dù đầu năm, Sal đã yêu cầu được giữ kín thành tích, nhưng điều đó có vẻ quá khó với một cái lớp có tới ba chục mạng tương đương với ba chục cái miệng như thế.

Cũng chẳng trách... Ai bảo họ lại hoàn hảo như thế làm chi.

Đến cả cái đứa được mệnh danh là "Tuổi trẻ tài cao" như cô còn không khỏi đem lòng ngưỡng mộ. Nhưng với Izu hiện giờ, họ không phải là tượng đài để thờ để ngắm, mà họ là đích đến, là mục tiêu để cô cố gắng hoàn thiện mình hơn. Người ta làm được thì cô cũng làm được. Không cần biết kết quả ra sao, nhưng tuyệt đối cô sẽ không để ai coi thường mình cả. Đặc biệt là hân, Yan Mochi.

- Có chuyện gì thế? Sao lại tụ tập ở đây? Mọi người có biết là sắp tới giờ vào học rồi không?

Giọng Izu nhẹ nhàng mà nghiêm nghị vang lên. Đám đông giật mình quay lại, trong đó có không ít người quen.

"Những chị em ở Câu lạc bộ Làm bánh! Mặc dù không phải đủ mặt nguyên một Club, nhưng... họ đến đây làm gì vậy?"

- Mọi người... làm gì ở đây? - Izu chớp mắt ngạc nhiên.

- À à, cũng không có gì to tát đâu! - Chị Ayame cười ha hả vỗ vai người bên cạnh cái "chát" rõ kêu - Tụi này tới để động viên con bé nhát cáy này đây nè!

Hanako, một thành viên khác của Câu lạc bộ Làm bánh cũng cười tươi lên tiếng:

- Izu - san, em thông cảm du di cho tụi này một chút xíu thôi nha! Chỉ một chút thôi, để con nhỏ thỏ đế này gửi xong món quà rồi tụi chị sẽ giải tán ngay tức khắc. Chắc chắn sẽ không gây rắc rối gì cho em đâu!

- Món quà? Dịp gì vậy? Mà cho ai cơ? - Izu hơi nghiêng đầu thắc mắc.

- Anou... Haru - san! - Akina ngập ngừng từ sau đi ra. Cô là người vừa bị vỗ vai một cái đau điếng, cũng vừa bị gọi là "con bé nhát cáy" với "con nhỏ thỏ đế" - Tớ... tớ xin lỗi, nếu phiền cho cậu quá thì... thôi, bây giờ tớ về lớp cũng được.

- Ê! Giờ chứng gì vậy con bé kia! - Chị Ayame nhăn mặt véo hông Akina một cái làm cô gái la oai oái - Em đã bỏ biết bao công sức để làm nó mà, thôi là thôi thế nào được.

- Nhưng mà, em..

- Tới rồi tới rồi! Crush của cậu tới rồi kia!

Hama, cô bạn cùng lớp lẫn cùng Club của Akina bất chợt reo lên khiến cho gương mặt của cô gái nơ đỏ thắm chốc còn đỏ hơn cái nơ.

Mochi bước trên hành lang dẫn tới lớp mà trong lòng đã có chút ngỡ vực.

Đằng kia sao lại đông như vậy?

Chưa hết, ban nãy gặp mấy ông anh cùng lớp đi ngược chiều tự nhiên lại vỗ vai anh rồi nhếch miệng cười đầy ẩn ý:

- Nhát nhóc rồi nhé, lại có gái kiêu kia! Nhóc hay thật chứ, con bé xinh như mộng ấy!

Mochi cũng có chút thắc mắc, nhưng rồi anh chép miệng mặc kệ.

"Trước sau gì cũng biết mà!"

Thế là chàng trai một tay đút vào túi quần, tay kia nắm quai cặp thông ngược ra sau lưng, bình thản ung dung mặt không đổi sắc, mà tiến về phía lớp học.

Nhìn thấy cái dáng dong dỏng cao của người con trai kia đang ngày càng tiến lại gần, bất giác Akina đứng ngơ ngẩn như chôn chân tại chỗ. Izu thì thờ

dài.

"Ra là tên ôn thần này sao? Sao mình không đoán ra sớm nhỉ?"

Chị Ayame cười tít mắt đẩy đẩy cô em đồng môn ra phía trước:

- Còn đợi gì nữa mà chưa tiến lên đi, bộ muốn đợi cho mấy chị mở lời luôn à?

Bị đẩy bất ngờ, Akina suýt nữa đã mất đà ngã nhào ra đằng trước. Cũng may là có một bàn tay nào đó kịp thời đỡ cô đứng vững trở lại.

Một bàn tay lạnh giá!

Akina ngược đôi mắt to tròn lên, nhất thời ấp úng:

- Y... Yan - san, cảm ơn!

- Cậu không sao là tốt rồi, không cần phải cảm ơn đâu. Ayame - san, lần sau đừng có đột nhiên xô người khác như thế nữa!

- Ô, sorry sorry! Tại chị hơi bị phần khích quá đấy thôi!

Ayama cười khỏ, lòng thầm rủa.

"Cha chả cái thằng nhóc này, nếu không phải đang trong thời điểm quan trọng thì chực cho mày biết tay cái tội dám sửa lưng chực!"

- Anou... Yan - san!

Akina rụt rè đứng trước mặt Mochi. Đôi tay nhỏ nhắn đang cầm một túi quà hơi run một chút, mà hình như cả giọng nói của cô còn run hơn:

- Tớ... hôm qua tớ đã thử làm lại bánh Pie Mojito. Cậu có thể... thử lại xem nó còn thiếu sót gì không. Tớ nhất định sẽ... làm cho nó thật hoàn hảo.

Nói đến câu cuối, Akina nhắm tịt mắt đưa món quà lên. Lúc này Izu mới nhìn kĩ được. Đó là một cái túi làm bằng giấy kiếng được cột phía trên bằng sợi ruy băng màu vàng. Bên trong là chiếc đĩa nhỏ có đựng một chiếc Pie Mojito cỡ nhỏ. Izu thờ dãi.

Ra là đưa cái này sao? Cô còn tưởng là cô ấy... đưa thư tình cơ!

Cặp lông mày của Mochi hơi nhướng lên một chút:

- Sao mà gọi là hoàn hảo được chứ? Phải tùy vào khẩu vị của từng người nữa.

"Cô ấy chính xác là làm cho cậu đấy đồ ngốc!"

Izu nghĩ thầm. Cơ mà chẳng hiểu sao, tận mắt chứng kiến cảnh một người con gái đưa quà cho Mochi, tự nhiên trong lòng cô dâng lên một thứ cảm xúc, à không, nói đúng hơn là nhiều thứ cảm xúc trộn lẫn lại với nhau.

Bức rức...

Bồn chồn...

Khó chịu...

Có chút không cam tâm nữa...

Cô bị làm sao thế này?

Cô cũng chẳng hiểu bản thân mình nữa.

Hình như kể từ khi gặp hắn, cô khó kiểm soát bản thân hơn thì phải. Khó kiểm soát cả về hành động lẫn tâm tư.

Cô đã thay đổi?

Hay là con người thật của cô vốn dĩ đã như vậy?

Izu cắn môi. Càng đứng thì tâm tư trong cô càng xáo trộn và khó kiểm soát hơn mà thôi. Thế nên cô quyết định trở gót toan đi vào lớp. Bỗng Mochi phán một câu xanh rờn ngoài dự liệu khiến cho Izu phải khựng ngay lại, còn mọi người thì sững cả người:

- Tớ nghĩ tốt nhất là cậu đừng bao giờ làm bánh cho tớ nữa!

Mochi lạnh lùng đứng đút tay vào túi quần, mặc cho cô gái còn chết sững với chiếc bánh vẫn còn trên tay:

- Cậu về lớp đi! Sắp chuông rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phúc Huyền Vũ

- Nè! - Ayame mắt bình tĩnh lớn tiếng - Nhóc nói cái gì thế hả? Nhóc có biết là Akina - chan đã cố gắng thế nào không?

- Chị! Thôi...

Akina hạ tay xuống, gương mặt cũng cúi gầm theo. Chỉ còn thấy mái tóc dày sụp xuống che gần hết gương mặt xinh xắn ấy. Cả chiếc nơ đỏ cũng ụp rũ như chính tâm trạng của cô chủ vậy. Phải mất một lúc, giọng nói nhỏ xiu của cô gái mới có thể run run thoát khỏi cổ họng:

- Tớ... tớ hiểu rồi! Xin lỗi... xin lỗi vì đã làm phiền cậu!

Chỉ nói được có thế, Akina quay mặt chạy ụt đi. Hama vội vàng chạy theo gọi tên cô í ới, trước khi rời đi không quên ném cho Mochi một cái nhìn căm ghét sắc lém.

Mà Mochi là kiểu người gì chứ. Hắn há chịu thay đổi sắc mặt "lạnh lùng boy" của hắn chỉ vì chuyện này ư?

Không hề! Chẳng những không tỏ ra cái vẻ gì là hối hận, hắn quay sang những thành viên còn lại của Câu lạc bộ Làm bánh tiếp tục gây sóng gió:

- Hai chị cũng có thể về lớp được rồi!

- Cái gì? - Ayame phẫn nộ gắt lên - Nhóc là cái thá gì mà dám lên giọng đuổi tụi này chứ?

- Ồ! Tôi thì không... - Mochi tỉnh bơ đáp trả - Nhưng Hội trưởng thì có đấy!

Nói dứt câu, chàng trai thần nhiên bước ngang qua mấy đàn chị mà tiến vào lớp. Khi ấy cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu của trường vang lên. Chỉ trong vòng năm phút nữa thôi, các giáo viên sẽ bước vào lớp của mình mà bắt đầu bài giảng.

Gương mặt Izu méo xệch khó coi.

"Cái tên quái thai rắc rối vô kỉ luật này, gây chuyện cho đã rồi bây giờ lôi mình theo làm đồng minh luôn chứ!"

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng lời hắn nói cũng chẳng sai. Bây giờ là lúc Hội trưởng bắt buộc phải ra mặt rồi.

Thấy Ayame mặt hầm hầm toan bước vào, Izu đành đứng chặn lại ngay cửa lớp:

- Xin lỗi, Ayame - san, nhưng chuông đã reo rồi ạ. Chị nên về cho kịp giờ học nha!

- Izu - chan, cả em mà cũng về phe hắn ư? - Ayame tức giận chỉ tay vào trong.

- Em không có về phe ai hết. Em chỉ đang cố làm tốt bổn phận của mình thôi...

- Bà này lạ nhì! Xong chuyện rồi sao còn cố ở đây gây khó dễ cho lớp trưởng của tụi này vậy?

Ayame chưa kịp nói gì thêm, thì từ sau cô, một nhóm nữ sinh mặc đồng phục trắng đã tiến đến. Hắn đây là những người đã theo dõi sự việc từ nãy tới giờ, nhóm nữ sinh học 12A1.

- Yan - kun đã từ chối thẳng thừng như vậy rồi, còn cô kiểm cậu ta làm chi?

- Ayame - san, cậu còn ở đây gây rối là tụi tui gọi giám thị à nha!

Izu thoáng ngạc nhiên trước hành động của các chị cùng lớp, nhưng khi nhìn thái độ và ánh mắt gay gắt thoáng hiện ý cười của họ, cô liền hiểu ra vấn đề...

Họ thực chất không phải là bất bình thay cho lớp trưởng đâu. Giả dụ nếu có thì cũng chỉ là một phần rất nhỏ nhoi mà thôi. Chẳng qua là vì nhóm người họ đều là fan của đôi bạn thân Sal - Mochi cả. Nhưng do kỉ luật gắt gao, do xuất thân cao quý, cũng có thể vì còn phải dè chừng nhau nữa, nên nữ sinh 12A1 chưa dám ra mặt hay làm loạn như nhiều lớp khác.

Cũng chả trách! Học chung lớp với hai người họ, tận mắt chứng kiến độ "quái vật" của họ, ai mà chẳng động tâm chứ. Nhưng mà xin thưa với mấy chị em, nếu chỉ đứng bên ngoài mà ngắm nghía như thế thì cái tượng đài mà Mochi đã dựng nên thật sự rất đẹp. Nhưng thử nói chuyện với hắn đi, và phải thấy được cái thái độ lấy lợi của hắn lúc phạm quy thì mới thấy được, hắn ta là một kẻ đáng ghét, rất đáng ghét, cực kỳ đáng ghét đến chừng nào.

- Ayame - san, đây dù sao đi nữa cũng chỉ là chuyện cá nhân. Các chị có thể giải quyết sau với nhau mà. Đừng nên vì nó mà làm mất điểm kỉ luật của mình. Trường này gắt gao thế nào, các chị dư biết mà phải không?

Nhắc đến kỉ luật, Ayame có vẻ chững lại. Trường Kokka là nơi nào chứ? Muốn vào thì khó chứ muốn ra thì dễ ẹc. Nếu gia đình không phải là có "công hiến" hậu hĩnh cho nhà trường, e rằng chỉ cần lộn xộn gây rối một chút thôi là hậu quả khó lường. Hanako cũng tò về ái ngại. Cô nắm tay Ayame lắc nhẹ:

- Ayame - chan, chuyện này để sau đi! Mình về thôi!

Ayame nhủ mảy âm ừ một chút, rồi cũng đành để mặc cho Hanako kéo đi. Izu thở phào quay về chỗ của mình, nơi mà bên cạnh có một kẻ nào đó vẫn đứng đưng như không lướt điện thoại.

"Hay lắm! Cái đồ rắc rối thích gây sự! Khỏi chuyện cho đã cuối cùng đưa con nhỏ này ra hứng đạn. Hừ hừ... Cầu cho mai một nhà người ế chồng gong ra cho bót kiêu ngạo như thế đi!"

Izu chép miệng. Mà hắn hoàn hảo như thế, không kiêu mới lạ ấy. Hắn tới đây mới có một tuần thôi, mà Izu đã thấy không biết bao nhiêu là thư tình được lén đặt trong học bàn và ngăn để giày của hắn. Ấy thế mà hắn chả thèm liếc mắt một cái, đã quăng thẳng vào sọt rác. Các cô các chị nào đó không thấy được cảnh này, có lẽ đang xấu hổ sung sướng tưởng tượng ra cái khoảnh khắc anh soái ca đẹp trai mở thư của mình ra đọc, vừa đọc vừa tùm tùm cười.

Chep! Khỏi cần nói cũng biết, ai yêu hắn, chắc chắn là cái số rất đen luôn đó!

Còn Sal, học lực không hề thua kém hắn. Gia cảnh của Sal nghe sơ qua còn tốt hơn nhiều. Tính tình cậu ta lại hòa đồng, đáng yêu, cộng thêm cả món trang sức vô giá cực kì cuốn hút - nụ cười tỏa nắng. Vậy mà chẳng hiểu sao, cô lại chưa bao giờ thấy một bức thư tình nào được gửi trộm cho cậu ta cả.

Ngắm lại thì thấy cũng thật kì lạ, nhưng mà...

Chậc! Chuyện riêng của người ta. Thắc mắc làm gì? Không khéo lại trở thành cái loại tọc mạch thì thật không hay cho lắm.

Lúc quay sang định lấy sách vở ra, bất chợt, Izu nhớ ra một chuyện.

Cặp lông mày thanh tú hơi nhíu lại lo lắng, lăm lét nhìn Mochi, cô bậm môi:

- Mochi - kun nè...

- Hờ?

- Tớ... cho tớ xin lỗi nhé!

- Về chuyện gì cơ? - Miệng thì hỏi lại, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại.

- À... chuyện... chuyện là, hôm qua, tớ lỡ làm mất... bé Vịt bông..

- Khục! Tớ vốn đã có ý định vứt nó đi mà. Cậu nhặt lại rồi làm mất khác gì vứt rồi hơn một chút đâu.

- Tớ không có vứt, chỉ là, tớ... có lẽ tớ treo không kĩ, nên... A...

Chưa kịp nói hết câu thì Mochi bỗng thấy cho cô một cục bông vàng nhạt xinh xắn. Vừa chụp được nó, cặp mắt to tròn của Izu đã sáng lên:

- Oa, bé Vịt! Mochi - kun, cậu nhặt nó ở đâu thế?

- Thích thì nhớ giữ cho kĩ vào! Tớ không thể theo nhặt đồ cho cậu hoài được đâu!

Mochi mỉm cười. Dưới đáy mắt của anh hình như vừa thấp thoáng một thứ ánh sáng khó tả.

Izu không nhìn thấy ánh mắt ấy, hiện tại cô chỉ dán mắt vào cái vật mà Mochi vừa ném qua cho cô, mừng rỡ:

- Cảm ơn cậu nhé! Tớ sẽ giữ nó cẩn thận. Ồ mà, cậu mới sửa lại nó à? - Izu chớp nhìn cái trái tim bằng bông nhỏ xíu đang được chú vịt ngậm giữa hai cái mỏ cam cam bé bé.

- Có đâu, chẳng qua vì cô chủ bỏ quên nó nên nó liền chạy đi tìm quà mang về cho cô chủ đừng quên nó nữa thôi!

Izu nguyền dài:

- Trí tưởng tượng của cậu cũng bay rất cao đó. Tớ sẽ không hậu đậu như vậy nữa đâu. Để treo vô hộp bút cho nó chắc ăn.

Izu hào hứng mở nắp giỏ ra. Chợt Mochi quét mắt sang:

- Cái gì kia?

- Hờ? À, đây hả? Hoa hồng đen này là của người đưa đồ cho cậu á! Anh ta nhờ chuyển nó cho Jun - ch... Ể Ể, sao lại tự tiện...

Mochi chẳng đợi nghe hết câu, đã nhanh như cắt chụp ngay chiếc huyền vũ cạnh bông hồng.

Ngón tay thon dài của anh khẽ miết dọc theo thân món đồ mỏng manh:

- Phúc Huyền Vũ sao? Là của hần luôn phải không?

- À... ừ! Anh ta nói là tặng cho tớ. Tớ cũng có chút khó hiểu...

Đôi mắt Mochi vẫn không rời khỏi huyền vũ, miệng thì lẩm bẩm:

- Cái tên này, chết cũng vì gái, vậy mà cái tính mê gái vẫn không chừa được!

Izu chớp mắt:

- Sao thế? Có gì không ổn sao?

- Không có gì! - Mochi trả lại huyền vũ cho cô gái - Chỉ là một lời chúc phúc của nhà Tian thôi. Hạng tốt đó. Giữ cho kĩ.

Lời chúc phúc?

Lại một tập tục khác của nhà Tian sao?

Người nhà này sao ai cũng quái quái hết nha!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Green Garden

Izu đang định mở miệng hỏi thêm gì đó thì bỗng cửa lớp bật mở. Cả lớp chỉ kịp chớp mắt một cái, nhân ảnh đó đã phóng vụt về chỗ của mình.

- A, Tian - kun, tới rồi à?

- Chào cậu nha!

Cả lớp vẫy tay chào cậu bạn mới đến.

Sal cũng quay xuống cười tươi với lớp:

- Chào mọi người! Tớ đến hơi trễ...

Nụ cười ấy, cái nụ cười chết người của Sal hiện đang khiến cho không ít nữ sinh lẫn nam sinh trong đồ rào rào. Như đã quá quen thuộc với cái cảnh tượng này, Mochi chỉ thờ ơ:

- Lại bị fàn rượt à?

- Ủa! - Sal cười khò - Cũng may là chuông reo nên họ về lớp bớt, ta mới thoát ra được.

- Trông anh thâm quá! Lần sau có cần tôi theo hộ tống không?

- Không sao đâu! Ta ổn mà. Họ thật sự cũng rất dễ thương, chỉ là nhiều lúc không kèm chế được bản thân thôi!

Mochi chẳng biết nói sao nữa, chỉ đành thờ dài:

- Thế thì thôi vậy! Trông anh có vẻ rất vui...

Về cái khoản bị các fàn, đặc biệt là fàn girl dí, thì Sal lại gặp rắc rối nhiều hơn hẳn Mochi. Điều này thì Izu có thể hiểu.

Thứ nhất, Mochi thường lẩn ở mấy chỗ ít người lui tới, mà tiêu biểu là "bãi cỏ Khởi Đầu" theo lời của hấn. Còn Sal thì lại hay lẩn vờn trong thư viện và Canteen. Thêm vào nữa, con người cậu ta quá âm ỉ tới mức tỏa sáng, thế nên việc bị phát hiện là điều tất yếu.

Thứ hai, thể lực của Mochi tốt hơn nhiều so với Sal, hấn ta chỉ cần vài bước nhún chân đã có thể bỏ xa các fan bám đuôi. Ngược lại, Sal rất khó thoát khỏi họ bởi cái thể lực “công tử bột” của mình.

Thứ ba, Mochi sở hữu một ánh mắt sắc lạnh có thể đông băng người khác, còn Sal thì cho dù có một khoảnh khắc nào đó tỏ ra hung dữ thì có lẽ trông cậu ta vẫn đáng yêu như thường.

Chắc, cơ mà Izu còn chưa bao giờ thấy cậu ta nổi giận hay tỏ ra khó chịu với ai bao giờ. Chẳng trách sao mà cậu ấy lại được mọi người yêu mến như thế.

Izu đang ngồi suy nghĩ mông lung thì cánh tay lớp lại mở ra.

Giáo viên bước từ ngoài vào.

"Tiết học bắt đầu rồi!"

Izu liền đứng dậy, đồng dạc:

- Cả lớp, đứng!

Khung cảnh ở trường cấp ba Kokka phải nói là đẹp. Đẹp đến từng ngõ ngách. Vừa đẹp, vừa sạch, lại còn khỏi chỗ thơ mộng. Chẳng hạn như cái nơi được gọi là Green Garden mà Izu đang rảo bước.

Nơi đây được trang trí cực kỳ thanh nhã với màu xanh là chủ đạo.

Những tán cây xum xuê cao vút. Những bụi cỏ um tùm xanh mướt. Hay những bãi cỏ tươi non trải dọc hai bên con đường trải đá. Có cả một hồ nước xanh ngắt rộng ngút mắt, càng khiến cho khung cảnh nơi đây trở nên thật mát mẻ và trong lành. Thỉnh thoảng đâu đó lại có một vài hòn non bộ đủ loại kích cỡ khác nhau, hoặc mấy chiếc ghế đá cho các cô cậu học sinh muốn nghỉ chân để chìm đắm trong thứ vẻ đẹp hoang dại mà thơ mộng này.

Hiện tại thì Izu chưa cần nghỉ chân. Cô gái vẫn bước đều trên con đường nhỏ, trên tay cầm một bông hồng đen tuyền, đôi mắt to tròn ngó ngang ngó dọc tìm kiếm ai đó.

Cô đang tìm Tian Jun, cô con gái xinh xắn dễ thương thuộc gia tộc Tian, để đưa tận tay cô bé cành hoa này. Ban nãy, khi lên đến lớp 10A6 thì Izu được báo là Jun đã rời lớp rồi. Hình như có ai đó có chuyện gì muốn nói nên đã hẹn Jun ra Green Garden. Báo hại bây giờ cô phải đi kiểm thế này đây. Green Garden không quá rộng, nhưng đủ để làm rã cặp giò của bất cứ người bình thường nào.

Vâng! Xin nhấn mạnh hai chữ "bình thường", để loại trừ vài "kẻ quái vật" nào đấy đang hiện diện trong ngôi trường này.

Tuy nhiên, nơi đây quả thực rất đẹp đối với Izu, nên trong lúc tìm sẵn tiện ngắm cảnh luôn thì cũng không tệ.

"Chep! Có vẻ như anh ta rất ít khi gặp Jun - chan nên mới phải nhờ qua mình như vậy!"

Là Izu đang nghĩ về người tài xế trong chiếc xe màu đen sáng nay.

"Có khi nào anh ta cũng hay đi công tác xa như onii - chan không nhỉ?"

Cũng có thể lắm!

Anh Daizu bận suốt, ở nhà chẳng được bao lâu lại phải đi. Kể cả những ngày sinh nhật của cô không ít lần phải tự ăn một mình. Tủi thì cũng có hơi tủi thân một chút, nhưng Izu không trách cứ gì anh trai hết. Anh ấy vẫn cố gửi quà qua bưu kiện cho cô, rồi gọi điện thoại chúc mừng cô nữa. Anh không hề quên ngày đặc biệt của cô. Chẳng qua vì công việc bận rộn nên anh không thể về nhà thôi.

Mà anh bận rộn như vậy là vì ai chứ? Chẳng phải để lo cho cô ăn học ư?

Ngẫm nghĩ lại, tự nhiên Izu thấy mình thua kém anh trai nhiều quá. Vậy nên, sau này, nhất định cô sẽ cố gắng để...

- Cái gì đây? - Một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Izu.

"A! Jun - chan!"

Izu còn chưa kịp mừng thì cái tình huống đó đã khiến cô phải tò mò núp mình sau một cái hòn non bộ to đùng.

Jun đang đứng đó, cách chỗ Izu cũng không xa, đủ để cô nghe hết cuộc nói chuyện. Trên những ngón tay nhỏ nhắn trắng muốt của Jun là một phong thơ được dán bằng cái icon hình trái tim đỏ chót. Nữ sinh đang đứng đối diện với Jun liền cười đơn đả:

- Em nhìn là biết rồi mà. Nha, giúp chị một lần thôi, chuyển bức thư tình này tới Sal. Những gì cần nói chị đã nói hết ở trong rồi. Bây giờ chị chỉ muốn nhờ em đưa cho Sal thôi...

- Sao chị không tự tay đưa cho anh?

- À, thì... xung quanh cậu ta lúc nào cũng có nhiều người vây quanh, làm sao mà chị có thể... Còn mấy lá thư chị để trong hộp bàn cậu ấy, hình như có ai đó cứ "thủ tiêu" trước khi cậu ấy tới lớp không à!

- Ô! Vậy sao?

Jun hỏi mà như không. Khóe miệng cô gái khẽ nhếch lên. Đôi mắt thoáng ý cười vẫn không rời khỏi bức tâm thư của đàn chị vẫn còn trên tay:

- Chị là người bữa giờ cứ tìm cách làm thân với tôi phải không? Thì ra mục đích là đây?

- Kh... không! Làm gì có chuyện đó chứ! - Nữ sinh kia toát mồ hôi hột, vội vàng xua tay lia lịa - Em rất dễ thương á, nên chị là chị muốn làm thân với em thật mà, chỉ là... chuyện này chị không biết nhờ ai khác nên đành phải nhờ em thôi. Em cố giúp chị nha. Chị sẽ hậu tạ em thật chu đáo mà...

- Phur! Hậu tạ? Tian Jun này mà cần người khác hậu tạ sao?

Jun cười mỉa. Giọng nói của cô vẫn không thua gì tiếng chuông, nhưng hiện tại nó là những tiếng chuông trầm, phảng phất một chút gì đó u ám hơn bình thường.

Bà chị kia không hề nhận ra điều đó. Hiện tại trong đầu chị ta đang rửa thắm cái con nhỏ chảnh chọe đáng ghét cứ làm khó dễ mình này giờ. Tuy nhiên, ngoài mặt cô vẫn cố nheo cái miệng chết son đỏ chót lên cười tươi rói:

- Vậy em muốn gì nào? Cứ nói đi đừng ngại, chị sẽ cố gắng thực hiện mà, được không?

Jun thoáng im lặng một chút, rồi bắt chọt chuyển chủ đề:

- Chị thích nũ - chan lắm sao?

- Tất nhiên rồi! - Nữ sinh nọ đáp ngay không cần suy nghĩ với đôi mắt lấp lánh như đèn ô tô - Chị thích Sal - san ngay từ cái nhìn đầu tiên, lúc cậu ấy mỉm cười với chị ở thư viện vào buổi sáng ngày khai trường ấy. Ôi, cái nụ cười ấy mới ấm áp làm sao! Bây giờ cứ mỗi lần nhắm mắt lại là chị lại thấy gương mặt thiên thần ấy của cậu ta rõ mồn một. Có lẽ chị bị tiếng sét ái tình đánh trúng mất rồi.

Jun nghe thì nghe, nhưng sắc mặt trước sau vẫn không thay đổi. Cô gái tiếp tục chất vấn:

- Nếu chị đã thích anh ấy đến vậy, chắc chắn là phải tìm hiểu kĩ đối phương rồi chứ nhỉ?

- Có chứ em, chị đã cố tìm hiểu rất kĩ luôn ấy. Nhưng mà những vấn đề về gia cảnh và xuất thân của cậu ấy có vẻ như được giữ quá kín nên chị đành chịu thôi. Còn những vấn đề khác thì không ai trong cái trường này hiểu rõ hơn chị đâu!

Nữ sinh ấy càng nói càng hào hứng, trong lòng chắc mẫm là đã được việc tới chín mươi phần trăm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Mặt trái của búp bê nhà Tian

- Ví dụ thử xem - Jun vẫn thờ ơ - Chị biết được những gì về anh ấy?

- À, thì về học lực của cậu ấy thì khỏi cần bàn rồi, ai cũng biết rằng cậu ấy là một trong những học sinh ưu tú nhất cái trường này hết á. Về sở thích, chị được biết là Sal rất thích kẹo và bánh ngọt đó. Cậu ấy còn rất thích đọc sách, đặc biệt là sách về thiên văn nè. Thể lực của cậu ấy thì có vẻ như không được tốt lắm. Chị chẳng thấy cậu ấy tham gia vào bất cứ Câu lạc bộ thể thao nào cả, tuy nhiên chị lại rất mến cái dáng vẻ khoan thai nhẹ nhàng đó của Sal.

Hít thêm một hơi thật sâu lấy đà, cô nữ sinh lại thao thao bất tuyệt:

- Sal còn rất hòa đồng nữa. Chị chưa từng biết một ai khác có khả năng kết bạn tuyệt vời như thế. Cậu ấy có nụ cười đẹp không chê vào đâu được. Mà gần như là cái nét cười ấm áp ấy thường trực trên gương mặt của Sal suốt luôn ấy. Chị dám cá một ăn mười là Sal trước giờ sống rất hạnh phúc nên mới có thể lạc quan yêu đời đến thế. Nếu ai được làm bạn gái của Sal, chắc chắn sẽ rất vui luôn...

"Roẹt roẹt".

Có vài mảnh giấy mỏng manh nhẹ nhàng rơi xuống.

- E... e... em làm cái gì thế?

Nữ sinh sùng sốt lớn tiếng.

- Chị có hai con mắt để trung sao mà còn hỏi câu đó?

Những mảnh giấy cuối cùng cũng rơi mấy đầu ngón tay mềm mại của Jun mà rớt là tả một cách thảm hại. Ngay cả Izu cũng cực kỳ bất ngờ trước hành động vừa rồi của Jun: Xé nát bức thư tình.

- Mà làm cái trò khi gì vậy? Vậy là ý gì đây?

Nữ sinh tức tối hét ầm lên, không thèm giữ kẽ với cô em gái của Crush nữa. Sức chịu đựng của nữ sinh ấy hình như đã đạt tới giới hạn rồi.

- Ý gì à? - Jun lạnh lùng - Một ý duy nhất thôi..

Bất chợt Jun ngước mặt lên, giọng nói trong trẻo ấy bây giờ bỗng lạnh lẽo như mặt nước hồ, một mặt hồ đã vào đông, đóng băng đến từng milimet. Cô gằn từng chữ:

- Tránh xa onii - chan của tôi ra!

- Hà?

Nữ sinh giật mình lùi ra sau một bước. Ánh mắt vừa rồi của Jun thật đáng sợ. Có cảm tưởng như xung quanh cô gái tóc xanh nhỏ nhắn ấy là cả một luồng khí lạnh đến đáng sợ. Nữ sinh kia khẽ run người, nhưng rồi cô ta cố lấy lại bình tĩnh mà dọa nạt:

- Mà định làm gì hả? Tao nói cho mày biết nhá, tập đoàn của nhà Otae này thuộc hàng top đầu trong nước đấy, và có công hiến không ít cho cái trường này đâu. Mà dám đụng đến tao, tao cho nhà mày cạp đất đấy.

Nữ sinh nọ trong lúc rối loạn, miệng nhanh hơn não, nói mà chẳng kịp uốn lưỡi. Cô ta quên mất tiêu là trong cái gia đình mà mình vừa dọa dẫm có cả Crush của mình nữa.

- Phư phư! Người còn chưa biết gia đình ta ra sao mà mạnh miệng quá nhỉ?

Cô á kia đỏ lười, lúc này mới kịp phát hiện ra là mình bị hớ nặng. Cơ mà sau cái tràng hớ hàng vừa rồi, Izu mới biết được tên của cô gái ấy là Otae.

Sau một hồi cứng lưỡi, cô nàng son phấn Otae mới cố uốn dẻo cái lưỡi của mình lại, đoạn tức tối chỉ tay vào mớ giấy nát dưới đất, hét inh lên:

- Thì sao chứ? Rõ ràng là mày gây sự trước. Nếu không muốn giúp thì thôi, có sao phải xé nó?

- Mớ giấy lộn này đó hả? Không chỉ mình nó đâu, cả mấy thứ tương tự như thế trong ngăn bàn, tủ giày, trên chỗ ngồi của anh Sal nữa... chúng nó cùng số phận với nhau cả đấy.

Jun cười nhạt. Còn Otae thì tá hỏa hết:

- A a a! Thì ra là mày! Tao cứ tưởng là Mochi làm những việc đó chứ!

- Anh ấy á, không có tới lớp sớm như vậy đâu. Phư phư!

Tiết lộ của Jun làm cho Izu cũng không khỏi giật mình. Thảo nào trước giờ cô chẳng thấy bức thư tình nào được gửi cho Sal, thì ra lý do là đây. Không thể tin được Jun lại là kẻ phi tang thư tình của anh trai. Một câu hỏi quen thuộc lại được đặt ra, không biết đây là lần thứ bao nhiêu nữa:

Rốt cuộc thì mối quan hệ giữa mấy người này là gì vậy?

Cô thật sự không thể hiểu nổi..

- Tại sao mày lại làm như thế chứ?

Otae gằn cổ hết. Đôi mắt tức giận đến mức cơ hồ đã có vài sợi gân máu nổi lên.

- Tại sao ư? Dễ hiểu thôi! - Nụ cười trên môi Jun chợt tắt - Bởi vì chị chả biết cái vẹo gì về anh trai của tôi hết!

- Hà? Mày đừng có điều. Tao đã tìm hiểu rất kỹ và những thông tin đó đều đáng tin cậy hết nhá! - Otae quàng quạc miệng cãi.

- Hô hô! Liệu mấy thứ tin đồn nhảm từ mấy kẻ chỉ biết anh Sal một tuần ấy có đáng tin bằng lời của đứa em gái sống với anh ấy từ nhỏ không?

Jun thân nhiên hất vài lọn tóc xanh mượt ra đằng sau, chẳng thèm để ý gì tới cái gương mặt đang ngày càng khó coi của bà chị lờ lợc:

- Muốn biết lắm phải không? Vậy để bọn tiểu thư đây thông nào chị phát nhé! Đầu tiên, cho chị biết, anh Sal chẳng thích riêng món gì đâu. Miễn đó là đồ của anh Mochi nấu, thì cho dù đó là món ăn tầm thường đến đâu, anh ấy cũng thích hết. Thứ hai, chị nói thể lực của nii - chan yếu ư? Hò đồ!

Nghe chửi, Otae tức muốn ói máu, nhưng cô nàng cố nhịn để nghe Jun nói hết.

- Chẳng qua vì anh ấy không thích hoạt động mạnh thôi, chứ nói về thể lực, tôi chắc chắn rằng onii - chan của tôi không thua bất cứ vận động viên nào trong cái trường này. Thứ ba, chị cho rằng anh ấy thích đọc sách sao? Ngốc tử. Ngoài những món ăn của anh Mochi ra, onii - chan không hề có khái niệm gì về thích hay ghét cả.

- Bớt chém gió đi! Đã là người thì ai mà không...

- Im miệng!

Jun nhú mày lạnh lẽo, cả người như toát ra hàn khí khiến Otae chẳng kịp tức giận mà chỉ cảm thấy sợ hãi cô bé búp bê trước mặt.

- Chị có phân biệt được giữa thích và bắt buộc phải làm không? Haizz, chắc là không rồi. Ngừ tiểu thư như chị làm gì có chuyện bị ép buộc bao giờ chứ. Thôi thì nhảy luôn vô cái điểm khiến tôi cảm thấy khó chịu nhất đi.

Jun ngừng lại một chút. Cô khẽ thở dài:

- Chính là cái nhận định sai lầm của chị đấy. Anh Sal... hạnh phúc ư?

Jun bỗng cúi gằm xuống, nhỏ giọng:

- Anh ấy cười nhiều, và nụ cười của anh ấy... thật sự rất đẹp. Nhưng... cười nhiều nghĩa là hạnh phúc ư, là lạc quan yêu đời ư? Ha ha, mực cười!

Những lọn tóc mượt mà rũ xuống qua vai. Giờ thì Jun chẳng buồn mà vén chúng lên nữa. Với cái dáng vẻ lảm lũi, giọng cô hình như lạc đi:

- Nếu anh ấy thật sự hạnh phúc, thì tôi đã không tốn thời gian mà ở đây tán hươu tán vượn với chị rồi. Nếu anh ấy thật sự hạnh phúc, thì với tôi, mọi chuyện trên đời này thật quá tốt đẹp. Nếu anh ấy thật sự hạnh phúc, thì tôi mới chính là người hạnh phúc nhất trần gian này. Anh ấy hạnh phúc một, tôi hạnh phúc tới mười đấy, chị có hiểu không?

Bất giác Jun gào lên khiến Otae không tự chủ được mà lùi ra sau một bước.

Sau khi kích động, giọng Jun lại nhỏ như muỗi kêu:

- Nụ cười của nii - chan đẹp... đẹp lắm. Nhưng chị không biết tôi ao ước được thấy những giọt nước mắt của anh ấy thế nào đâu. Chị nói thích anh ấy, nhưng thực chất là chị chỉ ích kỷ cho mình thôi. Chị muốn có bạn trai tuần tú, học giỏi ư? Trên đời cũng không thiếu gì đâu. Nếu thích thì cứ tán luôn anh Mochi hay anh cả của tôi ấy. Còn anh Sal...

Jun bất giác lại rơi vào im lặng. Hàn khí quanh cô lại xuất hiện ngày càng dày đặc. Đôi mắt như mặt hồ đóng băng ngày đông nhìn thẳng vào Otae:

- Đừng làm khổ anh ấy vì những suy nghĩ ấu trĩ của chị! Tian Jun này nhất định sẽ không để cho kẻ nào có cái mong muốn như chị lờn vờn quanh anh ấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Quản gia riêng của Dara

Otae hơi lạnh người, nhưng vẫn cố trở tay về phía Jun phản bác:

- Nè nè, vừa vừa phải phải thôi nhé! Mày là em gái thôi thì có quyền gì chứ? Bộ mày tính để anh mày ế tới già à?

- Có sao không? Tôi đích thực là muốn như vậy đó. Chị không thắc mắc tại sao mà tới giờ này anh Sal vẫn chưa có bạn gái ư?

Về kích động ban nãy của Jun đã tan biến hết. Bây giờ chỉ còn lại một khuôn mặt búp bê lạnh lẽo với đôi mắt sắc lạnh đến mức có thể cắt đứt mọi thứ mà chủ nhân cho là vật cản trở:

- Nếu chị thật sự muốn trở thành bạn gái của anh ấy, thì trước hết phải làm được hai điều này đã...

Vừa nói Jun vừa lần lượt giờ từng ngón tay lên:

- Thứ nhất: bước qua xác của tôi. Và thứ hai: cố làm cho tốt cái điều thứ nhất. Nếu không thì kết cục của chị sẽ rất bi thảm đó.

Nói xong, Jun nhẹ nhàng lướt qua Otae, bỏ mặc cô ả vẫn còn đứng phỗng như trời trồng. Mãi một lúc, Otae mới tỉnh hẳn người lại được, mà tức tối giậm chân, hà họng hét lớn:

- Aaaa, đúng là con quý cái, đáng ghét quá đi mà!

Otae không kiềm chế được nữa, liền tức tốc chạy ngay về phía Jun vừa đi. Biết có chuyện không hay, Izu vội rời chỗ đứng mà bám theo sau cô ả đang trong cơn kích động kia.

Cả ba cô gái đã bỏ đi mà không hề biết rằng, cách đó không xa, có một bóng người đang âm thầm lặng lẽ đứng dựa lưng dưới những tán cây rậm rạp. Một làn gió bỗng chốc ùa qua, len lỏi trong từng kẽ lá, nhẹ nhàng lay động mái tóc dày màu xám tro đầy cuốn hút. Hàng mi dài khẽ chớp, ẩn giấu đằng sau đó là đôi mắt màu bằng bạc thần bí buồn rười rượi, thấp thoáng một nỗi niềm thiên thu...

Lúc Otae đuổi kịp đến nơi thì thấy Jun đang ngồi cạnh bờ hồ ở giữa Green Garden. Cô ả lờ lẹt kia thật không thể hiểu được bằng cái cách khi gió nào mà con nhỏ tóc xanh chanh chọe ấy có thể di chuyển lẹ như thế, khiến cô chạy muốn hụt cả hơi mới theo kịp.

Jun thì chẳng để ý có ai đến. Hiện tại cô đang chăm chú nhìn vào chân dung của mình đang lay động dưới mặt nước. Đôi tay nhỏ nhắn của cô khẽ vờn nhẹ, và đôi môi xinh xắn ấy đang lăm lăm cái gì đó.

- Nè, con kia!

Otae hùng hổ xăm xăm bước lại. Đến bây giờ Jun mới nhận ra sự có mặt của bà chị lờ lẹt kia. Cặp lông mày thanh tú của cô hơi nhíu lại:

- Gì nữa đây?

- Chuyện còn chưa xong mà mày định chuẩn à? Bộ mày tưởng thách thức tao xong rồi muốn làm gì thì làm sao?

- Bà chị phiền phức quá đấy!

Jun bĩu môi, thờ ắt ra khó chịu. Không chỉ có cô, mặt nước đang yên ả kia hình như cũng vừa chuyển mình gợn lên lăn tăn.

Chẳng có ai chú ý đến điều đó cả. Ngoại trừ cái người đang ngồi ngay cạnh bờ hồ kia.

Otae tức giận sấn tới:

- Mày tưởng tao sợ mày sao mà thách? Nói cho mày biết nhé, Otae này không có gì là không dám làm đâu!

- Hơ hơ! - Khóe miệng nhỏ nhắn của Jun khẽ nhếch lên cái vẻ chế giễu - Thật thế sao? Vậy có việc này chả biết chị dám làm không?

- Việc gì mà không dám?

- Cút đi cho khuất mắt tôi!

Jun phán xanh rờn. Giọng nói lạnh tanh như nước đá. Otae nóng mặt hét lên rồi nhanh như cắt xòe rộng bàn tay nhằm ngay gò má mềm mại không tì vết của Jun mà xáng xuống:

- Mày... con này...

Jun bặm môi, không thèm né tránh. Trong khoảnh khắc, những ngón tay của cô gái khẽ động, mặt nước bỗng chốc rung rinh gợn sóng có phần mạnh hơn mặc dù khi đó không hề có gió.

"Chát".

Đùa thôi! Không có tiếng "chát" nào hết.

Cổ tay Otae chợt nhói lên một cái. Nó đã bị giữ chặt lại bởi một bàn tay thon thả nhưng không kém phần cương nghị.

- H... Hội trưởng! - Otae ngỡ ngàng, lắp bắp.

- Cậu có biết đây là đâu không hả? Sao lại dám làm loạn ngay trong khuôn viên của trường?

Vừa trông thấy Izu, Jun liền nhón chân chạy phóc ra sau lưng cô chị, không quên le lưỡi chọe Otae khiến cô ả tức muốn lộn ruột. Nhưng Hội trưởng Hội

học sinh ở ngay đây, cho dù có muốn nổi xung thiên thể nào thì Otae cũng phải cố dằn lại. Cô giặt tay lại, đoạn hậm hực liếc xéo Jun, rồi trở gót bỏ đi một nước không thêm nói tiếng nào.

Izu thờ phào quay lại với nhò em cấp dưới đang cười tinh nghịch:

- Cảm ơn chị! Bà phiền thấy sợ hà!

- Có chuyện gì mà người ta đòi đánh em thế? - Izu giả ngu ngây ngô hỏi Jun.

- Có gì đâu, bà bắt em gửi thư tình cho anh Sal, em ứ làm, nên...

Jun phụng phịu, di di mũi giày xuống đất. Mặt nước lúc này cũng đã trở về về yên ả ban đầu của nó.

"Không những không gửi mà em còn chọc giận rồi thách thức người ta nữa kìa!"

Izu nhìn đứa em gái đang ngây thơ con nai tơ trước mặt mình, trong lòng cười khỏ. Cô cũng đang tự hỏi liệu cô bé xinh xắn trước mặt có phải là người con gái với cái giọng nói lạnh tanh đầy sát khí ban nãy hay không. Quả thực, bây giờ Izu mới thấy lời Kofu nói không phải là không có phần đúng: Jun thật không đơn giản chút nào.

Phải rồi! Người nhà Tian làm gì có ai đơn giản đâu!

- Sau này lỡ có gặp chuyện gì rắc rối thì nhớ nói với chị, chị sẽ cố gắng thu xếp ổn thỏa, đừng có tự ý giải quyết một mình như vậy nữa! À phải rồi, có người nhờ chị chuyển cái này cho em..

Vừa nói Izu vừa đưa bông hồng đen cho Jun.

- A! Hắc hoa... của anh Aoi! - Đôi mắt tròn xoe của Jun ánh lên vẻ tinh nghịch.

- Aoi? Là tên của cái người hắc ám đó sao? - Izu vô thức lăm bằm.

Nghe thế, Jun liền bụm miệng cười:

- Chị gặp anh ta rồi sao?

- À, không hẳn! Chị chỉ kịp nhìn lướt qua thôi!

- Như vậy là tốt rồi á! Người trên thế gian này gặp được anh Aoi không nhiều đâu. Ngay cả em còn ít gặp đây. Anh ấy đi suốt...

- Anh ta đi công tác sao? - Izu chớp mắt.

- Cũng có thể nói là như vậy đi. Nhưng khi ở nhà thì anh Aoi giỏi lắm ý. Anh ấy là một trong hai quản gia nhà em mà!

- Ó? Quản gia sao?

"Trên đời này lại có cả kiểu quản gia bỏ nhà chủ mà đi công tác suốt như vậy à?"

Izu thoáng ngạc nhiên. Cô còn tưởng Aoi gì gì đó giữ một vai trò gì to lớn lắm cơ, như kiểu anh em họ hàng, hay môn đăng hộ đối gì đấy của gia tộc Tian chứ.

Như hiểu được điều rối rắm trong ánh mắt của đàn chị cấp trên, Jun liền cười tươi, giải thích:

- Nói đúng hơn thì anh Aoi là quản gia riêng của anh Dara mà thôi. Anh ấy giữ nhiệm vụ liên lạc với gia đình của em, kèm theo vài nhiệm vụ khác của cha mẹ giao nên mới hay vắng mặt. Vậy nên thường thì việc nhà cũng không kịp rơi vào tay anh ấy. Tuy vậy nhưng thật sự thì trình độ của anh ấy vẫn không thể chê vào đâu được.

"Những nhiệm vụ khác ư? Liệu không phải là những chuyện mờ ám gì chứ?"

Izu thoáng xanh mặt. Mấy cái chuyện này cô đọc qua thật không ít. Những chủ tịch của các tập đoàn lớn còn kiêm luôn vị trí đứng đầu trong các bang hội ở thế giới ngầm, khi cần thiết có thể sai người đi triệt hạ những kẻ ngang đường.

Gương mặt từ trắng hồng vừa sang xanh lại đang chuyển dần thành trắng bệch của Izu không qua được cặp mắt tinh anh của Jun. Cô gái nhỏ chu mỏ giờ một ngón trỏ đưa qua đưa lại như kim đồng hồ:

- Chị yên tâm đi! Anh Aoi trông hắc đạo vậy thôi chứ thực ra rất hiền nha, đặc biệt là đối với phái nữ đó!

Izu cũng chợt nhận ra thái độ của mình vừa rồi có chút khiếm nhã, liền cố lấy lại bình tĩnh:

- Vậy sao? Chắc chắn là hiền hơn Mochi chứ nhỉ?

Izu chợt im bật. Cô chẳng hiểu tại sao mình lại buột miệng nhắc tới hán nữa.

- Hình như chị có ác cảm với anh Mochi nhỉ? - Jun mỉm cười.

- Hán đáng ghét như vậy, có thể không ác cảm được sao? - Izu cũng không buồn phủ nhận.

- Umm! - Jun lắc lắc cái đầu khiến cho hai lọn tóc hai bên cũng cũng đong đưa theo - Là do chị mới biết anh ấy chưa lâu nên mới nghĩ như thế thôi, chứ đối với nhà em, so với lúc mới gặp, thì Mochi của bây giờ thật sự rất đáng yêu đó.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Hé lộ tuổi thơ của "quái vật"; Mochi

"Đ... đáng yêu!!!"

"Uỳnh" một cái. Hình như có cái gì đó vừa rơi vỡ trong đầu Izu. Cô chớp mắt đôi môi xinh xắn:

- Hai từ đó có thể dùng cho hán sao?

- Được chứ! Em không nói ngoa đâu! Chị thử tưởng tượng đi, lúc đó anh ấy vẫn còn mang hình hài của một đứa trẻ một trăm... à không không, là mười tuổi thôi, tuy nhiên, anh ấy lại phải gánh vác cả một mối thâm thù diệt gia...

Jun nhẹ nhàng ngồi xuống thành hồ nước, giọng nói trong trẻo của cô trở nên đều đặn hơn, đôi mắt xa xăm, cứ như những thứ cô đang nhìn là những hình ảnh của quá khứ vậy:

- Khi đó, trong đầu anh Mochi chẳng có gì khác ngoài hai chữ "báo thù" cả. Anh ta chỉ đợi cho cái kẻ mà anh ta nghĩ là "kẻ thù" lơ đãng một chút thôi, là anh sẽ không ngần ngại ra tay giết người ngay!

- Gì... giết... giết người!

Izu thất kinh hồn vía. Cô bé này, liệu không phải là đang trêu đùa cô chứ?

- Nhưng... cậu ấy mới chỉ mười tuổi...

- Thì đã sao chứ chị? - Jun thần nhiên đáp lại ánh mắt nghi ngờ của Izu bằng cái nhìn thờơ - Khi con người còn chưa đủ chín chắn, lại bị mất đi tất cả những thứ quý giá nhất trong cuộc đời, thì họ cần gì phải nhận thức việc mình làm nữa!

Thấy cô chị im lặng không nói gì thêm, Jun lại quay trở lại câu chuyện quá khứ:

- Ngày đó, trông anh ấy đáng sợ lắm! Chẳng bao giờ anh nở một nụ cười nào cả, ngay cả nói huyên nhuyên cũng chẳng buồn mở miệng. Ngoài ra, chị có ánh mắt sắc lạnh và luồng sát khí lạnh lẽo là những thứ thường trực nơi anh. Haizz, cũng may là hồi đó em không ở cùng anh ấy, nếu không thì chắc cũng đã bị dọa đến phát khóc rồi.

Izu cắn môi, ánh mắt rơi vào trầm tư.

"Sao lại có thể như thế chứ? Hán sao..."

Jun nắm lấy tay đàn chị, nhẹ nhàng kéo cho cô ngồi xuống bên cạnh mình:

- Chị không cần phải lo lắng đâu! Chuyện đó đã trở thành quá khứ rồi. Em chỉ nói sơ lược như vậy cho chị biết rõ hơn về anh ấy thôi. Mochi, anh ấy trong thời gian qua đã phải vượt qua không ít thử thách mới có thể được như ngày hôm nay. Ai khác thì em không biết, nhưng chị thì tuyệt đối không thể ác cảm với anh ấy...

Jun bắt gặp nụ cười nhẹ. Một nụ cười xinh xắn như thiên thần, hoàn toàn khác xa với những nụ cười khi đối mặt với Otae ban nãy.

Izu trầm ngâm một chút, rồi bất chợt quay sang với Jun:

- Chị không biết có nên hỏi điều này hay không, nhưng... theo lời em đã nói, người mà Mochi nghĩ là "kẻ thù", đó là ai vậy?

Nghe hỏi thế, Jun hơi nghiêng đầu, nheo nheo đôi mắt đẹp:

- Chị muốn biết thật sao?

Izu gật đầu. Trông thái độ của Jun, tự nhiên cô có cảm giác "kẻ thù" kia là người cô có quen biết.

- Còn ai trồng khoai đất này nữa, chính là ông anh tóc xù thánh thiện tới mức khờ dại của em.

Đôi mắt tròn xoe của Izu đột ngột mở to. Cô hoàn toàn bất ngờ trước tiết lộ của Jun:

- Kh... không lẽ nào! Là Sal sao?

- Dạ! - Jun trả lời rất chi là thần nhiên.

Tâm trí của Izu một lần nữa lại bị chấn động không nhẹ.

Không thể nào! Mochi đã từng cố giết Sal khi cậu ta chỉ mới mười tuổi sao?

Sal thánh thiện tới mức khiến cho người ta đến nhủu mày cũng không thể làm, sao lại khiến cho Mochi thù hận như vậy chứ?

Mặc dù câu hỏi tiếp theo đây rất nhạy cảm, nhưng nếu không hỏi thì có lẽ Izu sẽ không thể bắt bản thân ngừng thắc mắc.

Cô mấp máy môi, muốn hỏi nhưng vẫn có chút e ngại, chẳng biết bản thân nên mở miệng như thế nào. Jun như nhìn thấu được tâm can của đàn chị. Cô gái trả lời luôn, trước khi câu hỏi kịp thoát ra khỏi miệng Izu:

- Anh ấy là "giận cá chém thớt". Đích thực thì, người mà anh muốn trả thù, là cha của em!

Không nhìn thấy gương mặt với những viên đen rối rắm như tơ vò của Izu, Jun tiếp:

- Nhưng cơ bản là cả cơ hội gặp mặt, anh ấy cũng hầu như không có, chứ đừng nói đến việc trả thù. Ờ nhỉ, chắc chị đang muốn biết nguyên nhân của mối thù ấy đúng không?

Izu không phủ nhận, tiếp tục gật đầu.

- Bởi vì... - Giọng Jun bắt gặp trầm xuống - Chính vì cứu cha của em, nên cha mẹ của anh Mochi mới mất mạng.

Một tiếng sấm xẹt ngang trong đầu Izu. Cô không nén được kinh ngạc:

- Có chuyện đó... thật sao?

Jun gật đầu. Đôi mắt xanh biếc bắt tri bắt giác nhìn về móng lung phía trước, hồi tưởng lại chuyện quá khứ:

- Em vẫn còn nhớ như in cái ngày hôm đó, khi mà vừa biết được tin động trời ấy, anh Mochi đã cực kì phẫn nộ, xông thẳng tới nhà Tian làm loạn, kết quả là bị vệ sĩ nhà em đẩy mạnh đến nỗi ngã sóng xoài trước cổng...

Khi đó, Jun cùng Sal vừa về đến. Trông thấy cảnh tượng kia, Sal liền không chút ngần ngại mà chạy tới đỡ Mochi:

- Kia, cậu có sao không?

Sal khi ấy vẫn chỉ là một cậu bé cao không tới mét rưỡi, thế nhưng cái khả năng xoa dịu lòng người của anh thật không thể xem nhẹ. Mochi vừa ngược lên đã chạm ngay ánh mắt lo lắng của một thằng nhóc lạ mặt nào đó.

Ánh mắt ấy bằng bạc nhưng không hề đáng sợ, sâu thẳm nhưng không gây áp chế con người, ngược lại còn rất dịu dàng... Không khác là mấy với dương quang của những buổi bình minh.

- Các người thật là... Cậu ấy vừa mất đi gia đình của mình, có chút hành động quá khích cũng là lẽ thường tình, sao lại đối xử với cậu ấy như thế?

Những người theo lời Jun kể là "vệ sĩ" kia, sau khi vừa nhìn rõ chân diện của Sal, liền hoảng hồn cúi đầu quỳ xuống:

- Sal - sama, mong Ngài thứ lỗi, chúng tôi chỉ cố làm tròn nhiệm vụ của mình...

Sal nhìn qua một lượt những người đang quỳ rạp kia, khẽ nhắm mắt, thờ dài:

- Sau này các người không cần phải cần cậu ấy như thế nữa, bởi vì... cậu ấy là bạn của ta!

- Ai là bạn của người cơ?

Mochi vừa đoán ra được thân thế của tên nhóc lạ mặt nọ, liền phẫn nộ hất tay Sal ra.

- Nè, nguoi không được vô lễ...

Mấy vệ sĩ giật mình nhồm đậy.

- Các nguoi cứ ở yên đó! - Sal liếc mắt ra lệnh, khiến những người kia có ăn gan hùm cũng không dám nhúc nhích nửa bước.

Hài lòng, Sal quay trở lại với khuôn mặt đang nóng bừng lửa giận của Mochi:

- Bây giờ! Kể từ bây giờ cậu sẽ là bạn của ta!

- Nguoi bị ảo tưởng à! Thứ danh vậy ta không cần! - Mochi tức giận hét lớn.

- Hay là cậu muốn làm vệ sĩ riêng của ta?

- Cái gì? Nguoi bảo ta đi làm trâu làm ngựa cho nguoi ư?

- Không thích sao? Vậy làm anh em của ta nhé!

- Nguoi... đích thực là đang trêu đùa ta!

- Ta không có! - Sal vẫn một mực khẳng định - Ta thật sự muốn làm bạn với cậu!

- Nhưng ta thì không! - Mochi hét đến đỉnh tai nhức óc - Ta chỉ muốn giết các người mà thôi! Chính vì các người mà cha mẹ ta phải chết! Ta ghét... Ta mãi mãi căm thù các người! Mãi mãi...

Mochi tức giận đỏ mặt tía tai, hét đến không lượng sức mình. Cổ họng cậu bỏng rát, giọng hét cũng theo đó mà khàn đi không ít. Đôi mắt càng ngày càng đỏ ngầu. Cặp đồng tử đục hơn hẳn so với lúc trước.

Ấy vậy mà khuôn mặt giận dữ đờ đờ sát khí đó lại chẳng thể nào khiến cho Sal động tâm sợ hãi dù chỉ là một chút. Chỉ có cặp chân mày của cậu có hơi cong lại một cách buồn bã:

- Nhưng mà ta đã lỡ muốn làm bạn với cậu mất rồi! Ta đã quyết định sẽ mang cậu theo mình bằng mọi giá. Vậy mà cậu cứ phủ nhận ta như thế, ta phải làm sao bây giờ đây? Mochi, đây là số phận của chúng ta rồi, cho dù không muốn thì cậu cũng không thể chối bỏ được đâu! Cậu có thể làm bạn, vệ sĩ hay anh em của ta tùy thích mà, ta đâu có khó khăn gì đâu, cậu còn muốn gì hơn nữa chứ?

- Ta muốn giết nguoi!

Mochi nghiêng răng, giọng khàn đặc. Ánh mắt căm thù tối sầm nhìn thẳng vào Sal.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hợp đồng tình bạn

Bất chợt, một mái tóc xanh mượt phất ngang qua. Jun đứng che trước anh trai của mình, phẫn nộ:

- Nè, nguoi quá đáng lắm rồi đó nha! Anh trai của ta đã nhân nhượng như thế, vậy mà nguoi còn không biết điều à?

- Jun - chan! - Sal từ đằng sau gọi cô em gái.

- Dạ? - Jun quay lại, ngược lên. Phải rồi, khi ấy cô thấp hơn anh mà.

- Em vô phòng nghỉ ngơi trước đi!

- H... há? Anh... đuổi em sao?

- Anh không có! Nhưng em vào nhà đi. Chút nữa anh vào sau.

Miệng thì nói không đuổi, nhưng câu sau đã giục em gái vào nhà, khiến cho cặp mắt trong veo của Jun chẳng mấy chốc đã rung rung:

- Nii - chan... đuổi em!

- Anh nói rồi, anh không...

- Anh đuổi em! - Giọng Jun ngày càng cao - Em ghét anh luôn!

Jun hét lên rồi chạy thẳng vào trong. Sal chỉ có thể thở dài trông theo. Rồi anh quay sang mấy vệ sĩ còn đang quỳ kia:

- Các người cũng vào đi, xem coi đồ dành được thì giúp ta khuyên bảo con bé một chút. Lát nữa ta vô...

Mấy tay vệ sĩ hiểu ý, liền nhanh chóng lánh mặt.

Nói đến đây, Jun xụ mặt xuống:

- Ngày đó, em còn nhỏ xíu hà, nghe nui - chan nói thế thì giận dữ bỏ vào trong nhà, chứ chẳng nhìn ra được cái tâm tư thật sự của anh. Híc, anh ấy lừa em, lừa để cho em giận mà bỏ đi, khiến cho em bỏ lỡ mất một đoạn thông tin quan trọng giữa hai người họ, cái thông tin mà mãi sau này em mới được biết!

Đôi đồng tử bàng bạc mà dịu dàng của Sal nhìn thẳng vào đôi đồng tử giận dữ vẫn còn chút màu bạc hòa lẫn với sắc đỏ như máu của Mochi:

- Bây giờ ta hỏi lại lần cuối, cậu có muốn theo ta hay không?

- Ta muốn giết người! - Mochi trả lời không do dự, cơ hồ như muốn biến đôi mắt đầy sát khí của mình trở thành một thanh gươm để đâm chết cái đũa dai như đĩa trước mặt luôn đi.

Sal thở dài, mặt không đổi sắc:

- Được thôi! Ta cho cậu cơ hội. Cậu theo ta nhé!

Đầu đó có tiếng răng nghiền ken két vào nhau:

- Người đang giỡn mặt với ta à?

- Haizz... Ta nói thật mà! Cậu nghĩ thử xem, kẻ nào có cơ hội ám sát ta nhiều nhất đây? Dĩ nhiên là những người tiếp cận ta thường xuyên rồi. Hay là cậu nghĩ mình có cơ hội ra ra tay mà không cần giáp mặt với ta?

Không thấy Mochi có phản ứng gì thêm, Sal tiếp:

- Cậu có muốn chơi một ván cược với ta không?

- Ván cược? - Mochi nhú mày hỏi lại.

- Ủa! Ván cược mang tên "hợp đồng tình bạn". - Sal giơ năm ngón tay lên, đồng dục - Thời hạn là năm năm. Trong vòng năm năm này, cậu sẽ theo sống với ta với tư cách là một người bạn, thậm chí là anh em, cậu muốn là gì thì tùy. Và trong năm năm đó, bất cứ khi nào cậu cũng có thể ra tay ám toán ta. Tuy nhiên, kèm theo một điều kiện: ngoài ta ra, cậu không được làm hại bất cứ anh em nào khác của ta. Và nếu sau năm năm, cậu vẫn không giết được ta, thì...

Sal bắt gặp mím cười, nụ cười có chút ám muội khiến cho Mochi bỗng có dự cảm cảm không lành:

- Thì sao chứ? - Mochi nóng lòng hỏi lại.

- Thì cậu... Sal trở tay về phía Mochi, rồi áp tay về ngực mình - Sẽ phải học cách trở thành bạn thân của ta tới suốt đời!

Đôi mắt đỏ ngầu của Mochi mở to kinh ngạc:

- Người... bị ngốc à?

- Vấn đề về thân kinh của ta, ta tự quản được. Còn vấn đề của cậu, là cậu có đồng ý hay không?

Mochi nhìn Sal bằng ánh mắt dè chừng:

- Nếu ta hạ sát được người, thì sau đó sẽ thế nào?

Vừa nghe xong câu hỏi, ánh mắt Sal đã không giấu được tiểu ý trong đôi mắt:

- Ha ha ha! - Sal gập bụng cười ngặt - Ta còn không ngại chết mới dám đặt ra ván cược này, cậu sợ sao? Hay là cậu kém cỏi đến mức không thể hạ sát

ta trong tận năm năm ở chung? Hay chẳng lẽ... cậu không nở ra tay hạ thủ?

Nói ra câu cuối, Sal ngược mặt lên. Trông anh lúc này thật không khác là mấy với ông anh trai của mình.

Ngang tàng...

Tự mãn...

Kèm theo cả chút khiêu khích...

Lời nói vừa rồi của anh có tác động không nhỏ tới lòng tự tôn của Mochi, khiến cho cậu nhóc đang nóng nảy kia liền bùng bùng lửa giận:

- Nói xàm, nguoi là cái gì mà ta phải sợ chứ? Kí giao kèo đi! Ta đấu với nguoi một phen! Nhớ là tới lúc thua thì đừng có khóc lóc xin ta tha mạng nhé!

- Hờ, Mochi chấp nhận sao? - Izu tròn mắt - Vậy sau đó cậu ta có làm được không?

Jun liếc xéo qua cô chị đang mắt tròn mắt dẹt nhìn mình:

- Thế chị nghĩ là bữa giờ chị ngồi cùng bàn với ai vậy? Xác sống à?

- À... ừ nhỉ! - Izu ngượng ngịu gãi đầu - Chị quên mất, Sal vẫn học cùng với chị...

"Nhưng cậu ấy trắng như thế, thật cũng không khác xác sống là mấy!"

Izu trầm nghĩ. Nhưng còn lâu cô mới nói ra suy nghĩ của mình cho nhỏ brocon đang ngồi trước mặt mình. Hiện tại đã biết rõ, Jun chẳng phải đơn giản chỉ là một cô bé xinh xắn ngây thơ. Thử đụng vào ông anh hay cười ấy của nhỏ đi thì biết, không sớm thì muộn, cũng xảy ra chuyện thôi à.

- Như vậy... nghĩa là... Mochi thật sự đã thất bại? - Izu dè dặt hỏi.

- Hơ hơ, Mochi trình gì mà đòi ám toán nii - chan?

Jun hỏi lại, ánh mắt nhìn Izu như kiểu "chị dám coi thường anh Sal của tôi sao?" vậy. Jun tiếp:

- Tuy nhiên cũng phải ghi nhận cố gắng của anh Mochi. Anh ấy đã rất nỗ lực luôn đó. Bây giờ có lẽ chị đã hiểu được lí do vì sao anh ấy lại quá xuất sắc trong các lĩnh vực cung kiếm, võ thuật rồi phải không?

- Á! Vậy ra...

"Mochi giỏi chúng bởi vì cậu ta đã cố luyện tập chúng để ám sát Sal?"

"Sao có thể chứ?"

Từ nào tới giờ, trong mắt Izu, Sal là một cậu bạn hiền hòa và thánh thiện. Cậu ta có thể lực không tốt, nhưng cậu lại quá cuốn hút nên thường xuyên gặp những chuyện ngoài ý muốn, và vì thế, cậu luôn cần có người bảo vệ. Người đó chẳng phải ai khác, lại chính là Mochi Yan - kẻ đã từng cố giết cậu khi cậu mới chỉ là một tiểu thiếu gia. Bất chợt, Izu nhớ lại vài chuyện...

Chuyện thứ nhất mới vừa xảy ra ban nãy, Jun đã hùng hồn tuyên bố: "Nói về thể lực, tôi chắc chắn rằng onii - chan của tôi không thua bất cứ vận động viên nào trong cái trường này."

Chuyện thứ hai xảy ra lúc gần trưa ngày hôm qua, khi Izu cùng hai cậu bạn cùng bàn vừa bước ra khỏi cửa Câu lạc bộ Cung đạo không được bao lâu, cô đã có chút thắc mắc về phương pháp tập bắn cung "tượng tượng tấm bia là hình ảnh của kẻ mình ghét nhất" của Mochi...

- À... Mochi - kun, ban nãy cậu có nói, cái cách cậu đã từng dùng để tập bắn cung ấy, vậy lúc trước, cậu đã tượng tượng ra ai vậy? - Izu xoắn xoắn lộn tóc hỏi.

Trên gương mặt thanh tú của Mochi thoáng hiện nét cười:

- Cậu muốn biết thật ư?

Izu đỏ mặt quay đi né tránh ánh mắt của chàng trai:

- Không nói cũng được. Tớ không có tính tò mò.

Chàng trai cười nhẹ, khẽ đánh mắt sang cậu bạn thân đang nhón nhơ cắn thanh socola nhai ngon lành, giọng thì thầm:

- Là hấn đây! Cậu tin không?

"Là hấn đây! Cậu tin không?"

Đôi mắt của Izu mở to.

"Vậy là chuyện đó thật sự đã xảy ra! Thật không thể tin được!"

Bạn đang đọc truyện *Ki Úc Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Sự thay đổi

- Thế... không ai biết chuyện này hết à? - Izu hỏi mà nghe cô hợm mình khô khóc.

- Biết sao được hả chị? Sau hôm đó, vì một vài lí do khách quan, mà anh Sal phải dọn ra ở riêng, tách biệt hẳn với nhà em. Anh ấy mang theo cả Mochi nữa, vậy mà anh chẳng chút động lòng khi thấy em cố nài nỉ gây lười xin đi theo! - Jun xụ khuôn mặt bầu bĩnh xuống, phụng phịu - Chuyện sau đó em cũng không rõ nữa. Chỉ biết là đúng một hôm, chắc, nếu như tính ra thì, ở thời điểm đó, thời hạn giao kèo giữa hai người vẫn còn chưa kịp kết thúc nữa, chẳng biết sao, cha lại phát hiện.

- A! Lộ sao?

- Vâng! Lộ hết. Vừa biết chuyện, cha đã cho gọi Mochi tới gặp ông. Lúc đó, trông cha đáng sợ lắm ý. Cha cực kỳ tức giận luôn. Suýt chút nữa ông đã hạ sát luôn anh ấy rồi. Cũng may là anh Sal phát hiện và kịp thời chạy tới đó cố ngăn cha lại. Em.. từ nào cho tới bây giờ, cũng chưa bao giờ thấy khi nào anh Sal lại tỏ ra xúc động đến thế. Anh ấy đã ngất xỉu ngay tại đó, sau đó cũng đổ bệnh khiến cha phải bỏ đi ý định gây hại cho Mochi..

Thờ dài một hơi, Jun bỗng mỉm cười:

- Sau cái vụ lùm xùm ấy, chẳng biết anh Sal thuyết phục thế nào mà cha lại đồng ý cho cả hai anh quay trở lại nhà riêng của mình. Lần này thì cả anh em bọn em theo ở cùng với họ luôn. Anh Mochi vẫn tiếp tục quá trình tập luyện võ thuật, kiếm thuật... Tuy nhiên, không ai thấy anh ấy tỏ ra chút sát ý gì với nii - chan nữa. Thay vào đó, anh ấy còn lao đầu vào học nấu nướng, dọn dẹp, bài trí nội thất, thậm chí còn học mấy ngôn ngữ và của của phụ nữ nữa... Nói chung là có cái gì là học cái đó luôn ý!

Jun nhắm tít mắt lại. Khuôn mặt bầu bĩnh chun chun:

- Trời ơi, thời gian đó, tụi em phát hoảng luôn. Suýt chút nữa em đã đi gọi bác sĩ tới khám lại thần kinh của anh ấy rồi. Chẳng biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì nữa. Cả anh Dara cũng phải ngạc nhiên. Thịnh thoảng anh ấy lại tìm cách sờ trán Mochi xem anh ta có ổn không. Chắc khi đó, trong nhà chỉ còn có mỗi anh Sal là vẫn thông thả theo dõi sự thay đổi của anh Mochi mà thôi!

Izu không kìm được, cũng bụm miệng cười:

- Vậy sao? Và họ bắt đầu thân nhau như thế cho tới bây giờ luôn?

- Vâng ạ! - Jun cười toét - Cái lúc mới về chung một nhà đó, anh Mochi vẫn cứ lằm lằm lì lì thấy ghê lắm. Tụi em phải tìm đủ mọi cách ép anh mở miệng. Suốt cả một thời gian, anh ta mới quen dần và dần dần thay đổi đó. Vậy nên em mới nói, so với trước thì anh ấy bây giờ cực kỳ đáng yêu luôn.

Izu cười khở:

- Ủa... Nếu đúng như em nói thì Mochi hiện giờ tốt hơn nhiều, nhưng mà... hai chữ "đáng yêu" đó nếu dùng cho hấn thì vẫn... Chị nghĩ nó hợp với em hơn!

Jun tỉnh nghịch đứng thẳng dậy:

- Hìhì, chị cứ giữ lấy mà xài đi! Nó cũng hợp với chị nữa đó! Mà... sắp hết giờ ra chơi rồi. Em nghĩ chị em mình nên tà tà về lớp luôn là vừa!

- Ủm! Vậy đi thôi!

Izu mỉm cười đứng dậy, theo sau những bước chân thoăn thoắt của cô em dưới cấp. Thịnh thoảng những bước chân ấy lại lạng sang bên này, chạy sang bên kia, mặc sức cho chủ nhân trầm trồ khen ngợi những cảnh sắc đẹp mê hồn của Green Garden.

Izu cũng là một cô gái rất yêu vẻ đẹp của thiên nhiên, tuy nhiên hiện giờ, tâm trí cô không đặt ở những cảnh cây ngon cỏ xinh đẹp ấy. Nó còn đang lẩn quẩn xung quanh câu chuyện mà Jun vừa mới kể.

"Zu - chan à, nếu hấn hiền lành như cậu nói thì còn lâu tớ mới làm bạn với hấn."

"Không chừng hấn đã táng mạng dưới tay tớ rồi cũng nên."

"Tình bạn của bọn tớ bắt đầu như một ván cược vậy."

"Tớ đã từng nghĩ hấn thật ngu ngốc vì hấn chả có cơ may gì để thắng được tớ hết. Nhưng mà, mãi đến sau này tớ mới phát hiện ra, tớ vốn đã thua ngay từ khi cuộc chơi còn chưa bắt đầu."

"Cái tên cáo già đó, ép tớ làm bạn của hấn một cách tự nguyện và mãi mãi đấy."

"Hấn là kẻ duy nhất trên đời này có thể ép được tớ mà thôi."

Mochi - kun, vậy ra ý của cậu là như thế này sao?

Sal đã ép cậu? Sal có thể sao? Biến cậu trở thành một người hoàn hảo đến vậy...

Sal - kun à, rốt cuộc thì cậu là người như thế nào vậy?

Gia đình các cậu còn bao nhiêu điều bí ẩn nữa đây?

Và... liệu... mọi người có đúng là tới đây để học hay không?

Izu cắn môi. Càng ngày cô lại càng không thể hiểu được hai cậu bạn cùng bàn của mình, càng không thể nào hiểu nổi tại sao ngay chính bản thân mình lại quan tâm họ đến vậy. Có chăng cũng chỉ là... một thứ cảm giác mơ hồ... nhưng cũng thật quen thuộc.

Cứ như là tất cả đã biết nhau... từ rất lâu rồi...

- Ui da!

Cái mũi tội nghiệp của Izu vừa va vào đầu của cô em tóc xanh biển:

- Có chuyện gì thế? Em đột ngột dừng lại như vậy. Híc!

Jun không trả lời. Cô gái chỉ chớp mắt rồi ngửa cổ nhìn lên tán cây to cách đỉnh đầu của mình không quá hai mét. Bất chợt, cô chạy lại chỗ thân cây, đoạn hướng về phía Izu:

- Chị, tránh sang một bên nào!

- Ồ... ừm!

Mặc dù hơi ngớ ngẩn nhưng Izu cũng làm theo lời Jun, đồng thời dõi theo hành động lạ lùng của cô bé 10A6:

Jun đang ra sức lung lay thân cây.

- Jun - chan, em làm gì...

- Á á á...

"Bịch".

- Ái ui!

Vốn dĩ Izu đang định nhắc nhẹ Jun về cái nội quy "giữ gìn tài sản công của nhà trường", thì bỗng đâu từ trên trời, à không, chính xác là từ trên cây, có một vật thể không xác định màu đen thui vừa rớt xuống đất cái "phẹp" một cách đáng thương.

"Vật thể đen thui" ấy sau khi giật mình la hoảng thì đã lồm cồm bò dậy. Chiếc áo khoác đang phủ ở trên đó tuột xuống, để lộ mái tóc màu cam còn đang dính không ít bụi đất và cỏ. Đưa tay phui phui mái tóc vốn dĩ đã từng rất hoàn hảo ấy, hấn lẽ nhè quát tháo:

- Bốn vương đang ngủ! Đứa nào dám phá đám giấc ngủ của bốn vương?

- Là bốn cung đó, được không? - Jun bước tới trước mặt cậu nam sinh nọ, nhịp nhịp chân.

Bấy giờ hấn mới ngẩn người ngửa cổ nhìn, liền giật bắn mình:

- A, công... À không, Jun - chan! Hi hi, kiếm Shippo có chuyện gì vậy?
- Ai thêm kiếm cậu? Cậu vô duyên vô cớ leo lên đầu lên cổ thiên hạ ngủ mà coi được hả? Có biết là sắp vào học rồi không?
- Híc... - Chàng trai gãi đầu, ra vẻ đáng thương - Shippo tới đây để giúp Mochi - sama chứ có phải để học đâu. Chán muốn chết hà!
- Vậy cậu phấn về nhà ngay và luôn giùm đi!
- Nhưng Mochi - sama ở đây! Shippo không muốn xa chủ nhân đâu!
- Sama cái mốc! Cậu mà không cư xử như một người bình thường nữa là tớ nói cha cho cậu nghỉ học luôn à nha!

Jun cau mày nhìn Shippo nhắc khéo về lời dặn dò của Mochi. Tuy nhiên, hắn không những không nghe mà còn òa lên:

- Không chịu, ai thì Shippo không biết, nhưng Mochi nhất thiết phải là "sama" cơ, không muốn gọi "senpai" đâu, Shippo không muốn gọi giống người khác, chủ nhân sẽ quên Shippo mất... Á á...

Cái mông ấy của Shippo vừa nện xuống đất ban nãy đã muốn nát bét, ấy thế mà Jun không chút thương tiếc, nghiêng rằng nghiêng lợi đá vào một phát rõ đau, nhờ vậy mới có thể khiến cho cái miệng đang tía lía kia chịu dừng lại một chút để... hết!

Jun bấu môi rồi quay sang Izu:

- Chị đừng bận tâm! Hắn chỉ là một fan cuồng của anh Mochi mà thôi!
- Không phải fan, Shippo là một yêu thú xinh đẹp giỏi giang của riêng Mochi - sama, không một kẻ nào có thể thay thế...
- Đây, chị thấy chưa? Em nghĩ ta nên chuyển hắn vào trại tâm thần!

Jun nhún vai, thờ dãi, và ánh mắt sắc lẹm ấy kín đáo liếc xéo Shippo như kiểu "Người thật là kẻ ngu hết thuốc chữa! Có biết đường khép ngay cái miệng bép xép của ngươi lại hay không hả tên đần kia?"

Trước thái độ tự nhiên quá mức bình thường của hai đàn em cấp dưới, Izu hơi ngạc nhiên:

- Hình như hai người biết nhau trước hả?
- À vâng! Em cũng chẳng biết giải thích sao đây - Jun chép miệng - Một ngày nọ, không biết anh Mochi đã đi đâu mà lại tha thêm cái tên này về. Hắn bám anh ấy như sam ấu. Và từ ngày đó hắn ta mặt dày ăn ở tại nhà Tian luôn.

Izu có hơi bất ngờ.

"Như vậy có nghĩa là, người này miễn cưỡng cũng có thể gọi là thành viên trong nhà Tian!"

Izu tự nhiên cảm thấy chàng trai này có chút thú vị. Cô gái hơi cúi người xuống, chớp mắt:

- Em, hình như là học sinh mới tới trường phải không?

Lúc này, Shippo mới chú ý tới người bên cạnh Jun. Chàng trai ngược lên. Ánh mắt phảng phất chút vẻ bất cần ấy đột nhiên tròn lại. Trong khoảnh khắc, Shippo nhìn chăm chăm vào Izu. Ánh mắt đó không hề giống với những ánh mắt say mê mà Izu đã từng thấy ở những chàng trai khác. Nó giống như... ánh mắt đầy hoài niệm đối với một người thân đã lâu không gặp lại. Đôi môi Shippo khẽ mấp máy:

- Rai... zu... sa!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Shippo chỉ là Shippo mà thôi

Izu ngạc nhiên. Nhưng cô chưa kịp hỏi lại thì Jun đã đá vào mông Shippo khiến hắn la oai oái. Jun chống nạnh:

- Nói tào lao cái gì thế hả? Đây là chị Izu học ở khối mười hai đó!
- Ồ! Nhưng không nhất thiết cứ phải hành hạ tớ như vậy đâu. Tớ không phải thằng thích chơi trò S với M đâu!- Shippo miệng đáp thờ ơ. Mặt vẫn còn nhăn nhó sau cú đá vừa rồi.

- Chị ấy là lớp trưởng của lớp anh Mochi...

- A...

Mắt Shippo chột sáng trưng như đèn pha. Chàng trai đứng phắt dậy đưa luôn hai tay bắt lấy tay Izu, cả gương mặt lóng la lóng lánh:

- Chào chị! Em là Shippo, pet của Mochi - sama. Rất vui được gặp chị! Nhờ chị chiếu cố Mochi - sama thật chu đáo nhé!

Izu cười khỏ:

- Chiếu cố hần thì... không tới lượt chị đâu! Mà... cho chị biết tên đầy đủ của em được không?

- À! Tên đầy đủ của Shippo chính là Shippo đó! - Chàng trai cười tươi rói - Shippo chỉ có tên không có họ, thế nên chị không cần quan tâm!

- Hơ, sao lại không có họ được? Cứ như em đến từ cái thời điểm trước cái cách Minh Trị ấy!

- Có gì khó hiểu đâu chị, bởi vì... Oái! Sao cậu giẫm chân t... Ui da!

Cái chân vừa bị cái gót giày Jun nghiền lên, chưa kịp hết xong thì tới lượt cái hông bị nhéo đau nhói. Shippo nhăn nhó, đau đến phát khóc. Jun cười khỏ nhìn Izu:

- Xin lỗi chị, tên này hết thuốc chữa rồi! Nãy giờ toàn làm mất thời gian của chị. Sắp chuông reo rồi, tui em xin phép về lớp trước nha!

Jun cúi đầu một cái. Rồi không đợi Shippo có đồng ý hay không, đã lúi xềnh xệch chàng trai đi một cách không lưu tình, trông thật thảm thương vô cùng. Izu chỉ còn biết chép miệng trông theo cho tới khi bóng dáng của hai đàn em khuất hẳn.

Trở gót chân, Izu định bước về phía cầu thang của dãy nhà A. Chợt cô khựng lại...

Cách đó không xa, có một nhân ảnh quen thuộc đã đứng đó tự lúc nào. Với phong thái nho nhã, lãng tử, chàng trai vẫn không rời mắt khỏi hướng mà hai người một trai một gái vừa khuất bóng kia.

- Kofu - kun!

Izu chủ động tiến lại trước. Ánh nhìn của chàng trai liền rời khỏi hai học sinh nọ mà rơi vào Izu ngay. Trong thoáng chốc, đã trở nên dịu dàng hẳn:

- Izu - chan! Chào cậu!

Izu dừng lại trước mặt Kofu, giọng nói có chút lo lắng:

- Trông sắc mặt cậu không tốt lắm. Có chuyện gì thế?

Kofu chớp mắt. Trong khoảnh khắc, trái tim cậu bỗng nhảy loạn và đang đốt pháo hoa tung bùng trong lồng ngực. Tuy nhiên, anh phải cố nén cảm xúc lại thôi. Thời gian ra chơi không còn nhiều, anh muốn nói với cô Hội trưởng xinh xắn trước mặt mình về cái điều mà anh vừa phát hiện:

- Izu - chan à, là chuyện về... nam sinh đó!

Nói đoạn, chàng trai đánh mắt qua phía Jun và Shippo vừa đi hồi nãy. Izu cũng ngạc nhiên nhìn theo:

- Tóc cam phải không? Em ấy là Shippo, cũng có chút quan hệ với nhà Tian đó. A... Lẽ nào... - Izu mở to mắt nhìn Kofu - Cậu cũng không "nhìn thấy" được lai lịch của em ấy?

- Không phải! - Kofu lắc đầu - Tớ có thấy... nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

Izu tròn xoe mắt nhìn Kofu, nóng lòng chờ đợi. Cô gái không hề biết rằng, cứ chỉ đáng yêu của cô suýt chút nữa đã khiến cho trái tim của chàng trai quên cả... đập. Kofu hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân mình lại trước khi về châu ông bà ông vải vì một lí do cực kỳ "cù chuối": đại gái.

- Tớ cũng không biết nói sao về khả năng của mình nữa, tớ thấy... nam sinh ấy... hần ta...

Kofu lại phải hít thêm một hơi nữa, cố né tránh ánh mắt quá cuốn hút ấy:

- Hần ta là... Yêu quái!

- Yêu... ưm... Yêu quái sao?

Izu suýt chút nữa đã hét lên. Cũng may là cô kịp thời đưa tay lên bịt miệng mình trước khi bản thân gây chú ý đến người khác. Cô cố trấn tĩnh hỏi lại:

- Yêu quái thật sao? Cậu chắc không?

- Tớ đã thử lại nhiều lần lắm rồi. Năng lực của tớ chưa bao giờ sai hết. Nhưng... thật sự là tớ có cảm thấy hoang mang một chút. Tớ...

"Reng reng reng".

Đúng lúc đó thì tiếng chuông báo hiệu giờ tập trung vang lên giòn giã. Izu đành phải vẫy tay tạm biệt anh chàng Hội phó:

- Tới giờ rồi! Vào lớp thôi. Mọi chuyện vẫn còn chưa rõ ràng, nên... cậu đừng có lo lắng quá! Tớ đi nhé. Có gì thì để khi khác bàn sau vậy!

- Ủa! Cậu về lớp đi, tớ cũng đi đây...

Miệng thì nói đi, nhưng đôi chân vẫn nghe tiếng con tim mà đứng ì ra đó. Cho tới khi bóng dáng mảnh mai thân thương kia khuất dạng, Kofu mới thở dài:

- Không lo lắng mà được sao? Xung quanh cậu toàn là những kẻ đáng ngờ như thế. Tớ... nếu không lo lắng cho cậu, thì đã không còn là Yamada Kofu nữa rồi...

Có vẻ như học sinh trường Kokka năm nay cảm thấy cô Hội trưởng xinh xắn của họ quá nhàn rỗi so với chức vị đó, nên mới không để cho cô có được lấy một ngày yên ổn. Đó là điều mà Izu đang suy nghĩ, ít nhất là ngay lúc này đây. Tiếng chuông báo hiệu giờ về reo lên tính đến bây giờ cũng đã hơn hai mươi phút. Izu bận chút công việc lật vật mà thấy cô giao cho nên có vẻ trễ một chút. Ấy thế mà bước chưa tới cổng trường đã thấy các toán học sinh, đặc biệt là nữ sinh, tùm đen tùm đỏ muốn bít luôn cả lối ra của cái trường vốn nổi danh là bề thế này.

Mochi? Chắc là không phải rồi. Tên đó lẩn fan nhanh như chuột ấy.

Hay là Sal?

Hay là... ông thần Hội trưởng Beta tự tin một cách thái quá kia?

Izu đã đoán trật.

Trật lất.

Chẳng phải Sal. Và cũng chẳng phải là ông anh trai tóc dài bạch kim của cậu ấy.

Đó là một người mà không bao giờ Izu có thể nghĩ tới việc người đó đang xuất hiện ở đó. Ngay trong thời điểm này.

- Mọi người, sao còn chưa về mà lại tụ tập ở đây? Làm như thế là cản trở giao thông có biết không?

Nghe giọng điệu quen thuộc của Hội trưởng trường mình, các học sinh không hện mà cùng im bặt và tản qua hai bên, để lộ rõ chân diện của một ai đó bên cạnh chiếc siêu xe màu xanh biếc như nước biển.

Chiếc xe thật sự quen thuộc đối với Izu.

Và người đang đứng cạnh cửa xe đã được mở sẵn đó là một chàng trai cao ráo với diện mạo vô cùng điển trai nhưng cũng không kém phần chững chạc. Mái tóc màu hạt dẻ của anh ta khẽ gọn lên, lấp ló dưới chiếc nón đen được thiết kế theo kiểu quân phục, nổi bật là những đường viền màu vàng lấp lánh. Anh ta khoác một chiếc áo khoác cổ đứng, cài khuy tới ngực để lộ tấm áo sơ mi trắng và chiếc cà - ra - vát sọc xanh bên trong, kết hợp với quần tây cùng màu với áo khoác, trông lịch lãm vô cùng. Chàng trai bánh bao với phong thái sang trọng ấy khi vừa trông thấy Izu, liền nở một nụ cười đẹp đến ngây ngất, đôi mắt sâu thẳm dịu dàng nhìn cô một cách trìu mến, giọng nói nhẹ và ấm áp như thiếu đốt hồn người:

- Mời cô chủ lên xe!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Haru Daizu

Ngắn gọn.

Izu chính thức hóa đá.

Đến khi ánh nắng ban trưa quá chói chang đủ để làm tan chảy khối băng đang đóng cứng ngắt cơ thể cô gái tóc vàng nọ, thì đôi môi của cô mới mấp máy được một chút.

Không ai nghe rõ khi ấy cô đã nói gì. Chỉ thấy ánh mắt cô trong khoảnh khắc đã mở to một cách ngỡ ngàng. Mũi chân mảnh mai chột chuyển động. Izu chạy như lướt tới chàng trai nọ, phút chốc không tự chủ được mà vòng tay ôm chầm lấy anh trong sự bất ngờ của mọi người. Giọng nói thường ngày rất nghiêm của cô hiện tại đang bật chế độ cực kỳ nhõng nhẽo:

- Nii - chan ngốc! Về hồi nào sao không biết báo em một tiếng chứ!

Chàng trai mỉm cười. Một nụ cười dịu dàng của một người anh trai đối với cô em gái bé bỏng của mình. Anh bế xốc cô đặt lên ghế phụ lái:

- Có gì thì từ từ nói. Đừng có khóc nhé! Anh không giỏi việc dỗ dành người khác đâu!

Đoạn anh đóng cửa xe lại, rồi vòng sang bên kia, leo vô, làm động tác tương tự như vậy, đồng thời điều chỉnh cho chiếc xe phóng vút đi. Đến lúc này, những người xung quanh mới sáng tỏ được thân phận chân thực của chàng trai đẹp như một nam thần vừa rồi: Anh trai của Hội trưởng Haru Izu, tổng giám đốc điều hành tập đoàn chuyên về quảng cáo Blue Star, Haru Daizu. Không ai rõ rằng người này kinh doanh thế nào, mà có thể thúc đẩy một công ty quảng cáo bình thường tiến vào giai đoạn hoàng kim trong một thời gian ngắn như thế. Người ta chỉ biết rằng, chàng trai trẻ đó là một thiên tài, thiên tài của dòng họ Haru.

Cựa mình trên chiếc ghế êm ái cạnh Daizu, Izu vẩn vơ nếp vấy trắng của mình:

- Nii - chan, em tưởng tuần sau anh mới về chứ?

- O, con bé này! Em không muốn anh về sớm sao?

- Tất nhiên là muốn, Nii - chan hấp!

Izu nhăn mặt đưa tay ngắt vào hông anh trai một phát khiến anh chàng la hoảng:

- T... Thôi, coi chừng, anh đang lái xe đó!

Ngồi ngay ngắn lại trên ghế, Daizu mới giải thích:

- Thật ra là do công việc của anh được sắp xếp ổn thỏa rồi. Hợp đồng mới cũng đã được kí kết thành công. Hiện tại thì chú Garuda đang ở lại để chỉnh đốn một vài vấn đề của công ty. Vậy nên trong thời gian ngắn, anh có thể có mặt ở nhà với con nhỏ xấu tính của anh.

- Anh... nói ai xấu tính hả?

Izu nổi xung định ngắt vào hông anh trai phát nữa, nhưng rồi cô sực nhớ là ông anh đáng ghét kia vẫn đang là người cầm lái, thế nên cô gái hậm hực rút tay lại, không quên lăm bầm đe dọa:

- Xiu về nhà anh biết tay em!

Izu giả làm mặt giận, quay ngoắt qua bên kính xe, nhìn ngắm từng nhóm học sinh tan trường đang và những người dân đang rào bước trên lề đường. Một cách ngẫu nhiên, ánh mắt của Izu lại rơi vào một thiếu niên đang thông dong bước ngược chiều với dòng người kia.

Trời dậy...

Cảm giác đó bỗng chốc lại trời dậy...

Cái cảm giác quen thuộc hệt như với mấy lần gặp Dara, Sal hay Jun...

Chiếc xe xanh của Daizu nhanh chóng lướt qua thiếu niên ấy. Chỉ kịp thấy nước da trắng như trứng gà bóc, mái tóc màu nâu đậm, cùng bộ trang phục quần soọc áo thun trắng mà thiếu niên ấy đang mặc.

Izu tròn mắt cố ngoái đầu lại, quên cả việc nhìn vào kính chiếu hậu của chiếc xe. Nhưng bóng dáng nọ đã khuất xa, chẳng còn thấy thấy được gì nữa. Izu đành thở dài rồi ngồi ngay ngay ngắn lại. Đạo gần đây, cô thật sự không hiểu nổi bản thân mình bị làm sao nữa. Gặp ai cũng cảm thấy quen thuộc, trong khi bản thân mình thừa biết, rằng mình rất ít gặp ai ở lứa tuổi này ngoài khuôn viên trường. Mà hề có gặp, chắc chắn trí nhớ nổi tiếng siêu hạng của cô sẽ không thể quên những gương mặt ẩn tượng đến thế.

- Izu, có chuyện gì sao? Anh nghe em vừa thở dài đấy!

- A... không có gì! - Izu vội xua tay - Chẳng là em ngờ ngợ gặp được người quen, cơ mà có vẻ như em có chút nhầm lẫn. À mà... anh về như vậy có lâu không?

- Chắc. Cũng khoảng hơn một tuần thôi! Trong thời gian này anh cũng phải tranh thủ làm vài việc. Cũng không nghiêm trọng lắm đâu. Tạm thời gác sang

một bên đi. Bây giờ có chuyện này quan trọng hơn...

Izu chớp mắt:

- Chuyện gì cơ?

Daizu không nói không rằng, lẳng lặng tấp xe vào lề đường. Izu ngồi thẳng dậy. Trông thái độ của ông anh trai, cô dư biết là anh sắp đề cập đến một chuyện gì đó rất hệ trọng.

Quay sang em gái, Daizu hỏi bằng một giọng không thể nào nghiêm túc hơn:

- Tối hôm qua, em đã ở với ai?

Izu chột dạ. Cô sức nhớ ra cú điện thoại đêm rồi của "một tên vô kỉ luật nào đấy" với anh trai mình. Cô cố gắng trả lời bằng giọng nói tự nhiên nhất có thể:

- Là do em, cả ngày hôm qua đã đến Dream House của trường và hoạt động khá nhiều. Tối tối, em... có lẽ là do cả ngày hoạt động quá sức, nên bị ngất đi.

Cô dừng lại một chút, theo dõi phản ứng của anh trai. Cô không nói dối. Cô chỉ cất xén vài phần kinh dị khó tin kia để tránh cho anh nghi ngờ vấn đề thần kinh của cô thôi. Đoạn cô lại tiếp:

- Sau đó, có người phát hiện ra em. Người đó liền mang em tới phòng họp Hội học sinh.

- Đó là con trai?

Izu gật đầu một cách dè dặt. Bắt đầu rồi, cái ánh mắt tinh tường và bộ não, chắc chắn là rất nhiều nếp nhăn của anh, đã bắt đầu phân tích.

- Đó là người đã gọi điện thoại cho anh?

- Vâng! - Izu tiếp tục gật đầu - Do hấn đợi mãi không thấy em hồi tỉnh, cho nên đã tự ý lấy điện thoại của em, mò đại một số trong danh bạ mà gọi. Em nhớ số của anh, nên không có để tên. Hình như hấn có gây ra chút hiểu lầm cho anh thì phải...

Daizu hơi cựa mình vào ghế tựa:

- Anh đoán nhé! Tên nhóc đó... học cùng lớp với em, hay ít nhất cũng là người có quen biết.

Izu giật mình, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Daizu tiếp:

- Cậu ta cũng là thành viên của Hội học sinh?

Tối lúc này, Izu không thể nén nổi sự ngạc nhiên nữa. Cô tròn mắt:

- Sao anh biết?

Daizu mỉm cười:

- Nếu đó là người lạ, em sẽ không gọi là "hấn", mà chỉ là "cậu ấy" hay "cậu ta" mà thôi. Và với người bình thường thì, khi gặp tình huống như em nói vừa rồi, thường thì người ta sẽ mang em xuống phòng y tế chứ không ai tôn công đưa lên Hội phòng làm gì. Anh không học ở Kokka, không có nghĩa là anh không biết Hội phòng ở đó nằm trên tầng bốn nhé!

Izu chỉ đành cười khổ:

- Em nể anh thật đó. Em chỉ nói một là anh đã có thể suy ra được tới mười rồi. Sự việc đúng là như thế. Hấn ta cũng giống y như lời mà anh nói luôn!

- Em ngất khoảng lúc nào ấy nhỉ?

- Dạ khoảng... - Izu chột tất nụ cười - Em không nhớ!

- Em đang đùa với anh đó hả? - Nụ cười trên môi Daizu cũng tắt theo.

- Em không có để ý giờ giấc mà. Chỉ biết là lúc đó, các Câu lạc bộ đã ngưng hoạt động rồi...

Cặp lông mày rậm của chàng trai khẽ nhú lại. Đôi mắt nghiêm nghị nhìn xoáy vào đôi mắt trong veo của cô em gái:

- Và tên nhóc đó đã ở cùng em suốt đêm qua?

Bạn đang đọc truyện *Ki Úc Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cuộc gọi lúc hai giờ sáng

Izu bậm môi. Sự thật thì cô không biết rằng Mochi đã gọi cho anh trai của cô vào lúc nào. Nếu như bây giờ nói không phải, không chừng sẽ bị anh Daizu bắt thóp ngay. Vậy nên, suy đi nghĩ lại, nói dối không phải là cách hay. Cô gật đầu:

- Đúng là như thế. Nhưng em chỉ ở trong phòng của Hội trưởng, hẳn thi ở ngoài giải quyết vài công việc của Hội học sinh thay cho em.

Khóe môi Daizu chọt nhếch nhẹ:

- Ồ! Theo anh nghĩ... cậu ta không phải đàn ông đâu. Hoặc là hẳn bị yếu sinh lý, hay... Ái da! Sao lại chơi đập chân anh hả con bé kia?

Daizu đang thao thao bồng ngoác miệng la oai oái.

- Đập cho anh bót nói xàm đi! - Izu tức tới hết còn to hơn anh trai - Anh rốt cuộc là đang nghĩ linh tinh cái giống gì trong đầu thế hả? Ở với nhau suốt từ nhỏ đến lớn mà anh vẫn không tin em sao? Nếu như anh nghĩ ngờ thì cứ lên thẳng Hội đồng nhà trường mà xin xem lại camera ấy, chứ đừng có ngồi đây mà suy đoán lung tung. Quay xe trở lại trường ngay. Em với anh cùng đi xác minh!

Hùng hỏ là như vậy, nhưng trong lòng Izu thầm than khổ, bởi lẽ, chiếc camera duy nhất trong Hội phòng, không biết bằng cách nào, đã bị một tên vô kỉ luật nào đó phá ngừng hoạt động luôn rồi.

- Thôi thôi, cho anh xin, anh chỉ đùa một chút thôi mà! - Daizu dờ khóc dờ cười, vò vò cái lỗ tai tội nghiệp đã bắt đầu nghe u u ở trong - Tất nhiên là anh tin em. Anh chỉ định thử phản ứng của em xù thôi. Đừng hành hạ lỗ tai của anh như thế...

Nghe anh trai nói thế, Izu như mở cờ trong bụng, nhưng vẫn làm ra vẻ giận dỗi:

- Anh đùa thế mà cũng đùa được à? Tự đi kiểm vợ về mà đùa đi! Em ghét anh!

Dứt câu, Izu còn chưa vừa lòng, hậm hực giẫm vào chân Daizu cái nữa rồi mới quay phắt mặt sang bên kia.

“Lần này thì đúng là con bé giận thật rồi.”

Daizu đau muốn thấu xương, xoa xoa cái bàn chân chắc là đã gần nát bét của mình:

- Em thật là ác quá đi mất. Em định để anh xuất hiện trong công ty với bộ dạng cà nhấc hay sao? Chẳng qua vì anh lo cho em thôi mà. Em thử đặt mình vào tình cảnh của anh đi. Nửa đêm nửa hôm, tự nhiên anh nhận được điện thoại của em, bắt máy lên thì liền nghe được vài câu đầu không ra đầu mà đuôi cũng chẳng ra đuôi, nhờ vả thì chả phải nhờ vả, nói đúng hơn là ép buộc và đe dọa ấy. Đã vậy, giọng nói đầu bên kia lại là giọng của một tên con trai lạ hoặc lạ huơ, bảo sao mà anh không lo được chứ!

Izu cắn môi một lúc, cuối cùng cũng không ngăn nổi tò mò mà quay sang hỏi:

- Rốt cuộc thì hẳn đã nói với anh cái gì vậy? Biểu hiện sáng nay của anh, chú Toshi và của chị Lyly nữa... Mọi người khiến em cảm thấy rất ngớ ngẩn luôn đó!

Đây là điều mà Izu hiện đang cực kì băn khoăn, có chút cảm giác không tin tưởng được tên tóc bạch kim ngồi cùng bàn với mình. Daizu thờ dãi. Đoạn anh thuật lại cho Izu nghe:

- Cũng không nhiều đâu.

Khi ấy, cũng gần hai giờ sáng rồi. Nhận được cú điện thoại của em gái, điều đầu tiên anh cảm thấy là bất an.

- Alo, anh nghe!

Đầu dây bên kia im lặng một lúc. Đầu đó có tiếng lẩm bầm:

- Quái! Zu - chan có hầu nam ư?

Sau đó, giọng nói ấy lớn hơn một chút, đủ để Daizu nghe thấy:

- Nghe đây, tôi không cần biết anh là ai, và cũng không cần biết anh sẽ thực hiện như thế nào, nhưng nếu anh có quen biết với nhỏ Haru Izu này, thì đứng vào năm giờ sáng ngày mai, mang toàn bộ sách vở, đồng phục của cô ấy đến cổng trường Kokka rồi đợi ở đó. Phur phur! Nhớ đừng quên mang theo một ít tiền nhé, và phải chắc chắn là tới đúng giờ đó. Nếu không... - Giọng nói lạ kia bỗng trở nên trầm và đáng sợ hơn bao giờ hết - Ta không chắc là sẽ không có bất cứ điều tồi tệ nào xảy ra đâu!

- Đó là những gì mà hắn đã nói với anh. Anh không cần xen hay thêm thắt câu nào đâu!

Izu nghe xong, nghiêng rặng, đôi mắt vẫn lên tia đáng sợ. Giọng cô run run:

- Tên điên này, ngày mai liệu mình có nên tấn cho hắn một trận không nhỉ?

Trong lúc nổi giận, Izu quên mất rằng, cô thậm chí còn không có khả năng đánh trúng hắn được một đòn chứ đừng nói là "tấn".

- Em ổn chứ? Nhìn mặt em thấy ghê quá đi! Mà cuộc gọi đó đúng là của bạn em phải không?

- Vâng! Chắc chắn! - Izu gật đầu thẳng thừng - Nghe cái kiểu cách "chi sự thiên hạ không loạn" đó thì chỉ có hắn ta mà thôi!

Daizu im lặng một chút. Anh khởi động cho xe chạy tiếp. Đoạn anh chột lên tiếng:

- Nghe có vẻ như em và tên nhóc đó có vài xích mích nhỉ? Em có chắc rằng mình muốn học cùng với hắn không?

- Ừm... - Izu lắc lắc đầu - Không nghiêm trọng lắm đâu anh. Hắn hơi khùng khùng như vậy nhưng hắn học rất giỏi. Nói về lĩnh vực nào hắn cũng tinh thông hết. Học chung với hắn cũng không hẳn là không có lợi.

Daizu thì nhú mày, giọng lạc hẳn đi:

- Em... em khen ngợi một tên con trai khác trước mặt anh?

- Ủa, nữa rồi! Đến bao giờ anh mới chịu bỏ cái tính siscon đó đi vậy?

- Đùng hòng! Hừ!

Daizu bậm môi. Nhìn gương mặt nửa giận nửa ghen của anh mà Izu nhịn không nổi phải phì cười. Trông anh thật đáng yêu hết sức. Cô tự hỏi, liệu anh có phải là lí do khiến cho cô vẫn không muốn hẹn hò với bất kì ai, kể cả người tốt như Kofu?

Chột cô nghiêng đầu, tựa lên vai anh:

- Được thôi! Như vậy, em cũng sẽ ám anh, cho tới khi anh tìm được nửa kia của mình nhé!

Daizu cảm thấy trong lòng mình trào dâng một cỗ không khí thật ấm áp. Anh cười nhẹ:

- Em hứa rồi đó!

Ngày hôm ấy, do sự xuất hiện của anh trai, nên Izu đã về thẳng nhà mà bỏ mất một vụ lùm xùm ở khu vực cổng sau trường học. Khi đó, học sinh cũng đã về tấp nập gần hết. Khu vực sau trường là một con đường nhỏ được lát gạch sạch sẽ. Hai bên là những bụi cây um tùm xanh mướt. Trên con đường nhỏ ấy, có hai chàng trai đang rào bước. Một người có mái tóc xám tro đang thần nhiên gặm một chiếc bánh bông lan kem sữa. Người kia thì khẽ vuốt mái tóc bạch kim của mình. Đôi mắt màu hổ phách chớp nhẹ:

- Sal - kun, anh biết chuyện học sinh mới của lớp Jun - chan rồi chứ?

- Tất nhiên là ta biết! - Sal mỉm cười, đáp từ tốn - Tên tiểu yêu đó đang rất háo hức đấy. Mà... có nó để chuyển giao kết giới rồi, có lẽ anh không cần năng lực phục - hồi - những - thứ - bị - anh - phá của ta nữa đâu nhỉ? Hay nói đúng hơn là ta đã hết giá trị trong việc này rồi?

- Sao lại nói thế! Tôi chỉ muốn anh nghỉ ngơi thôi. Nói gì thì nói, đây cũng là trách nhiệm của tôi. Khiến cho mọi người vất vả như thế, tôi đã trở thành kẻ tệ hại lắm rồi..

- Ấy! - Sal chep miệng - Câu nói đó của anh mà lọt vào tai Nii - chan, chắc là anh sẽ được xoi món "Thiên lôi một ngàn von" đó!

- Á à! Thì ra là đi đường này thật sao?

Một giọng nói lạ bỗng vang lên. Cả hai chàng trai không hẹn mà cùng nhìn ra phía trước, nơi mà giọng nói lạ vừa phát ra...

Nói lạ cũng chẳng phải lạ. Cái lạ ở đây là tự nhiên xuất hiện giọng con gái thôi. Chứ cái người đang đứng áng ngay giữa đường kia chẳng phải ai xa lạ,

mà chính là Ayame, thành viên của Câu lạc bộ Làm bánh, và cũng là người tham gia vào cái vụ lùm xùm sáng nay.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Biến cố sau trường học

- Gì nữa đây, senpai?

- Hơ hơ! Cổng trước hôm nay tự nhiên đông quá, nên tụi này chỉ định đợi ở đây, vừa đi dạo vừa chờ thôi thôi, vậy mà cũng gặp được cung. Sao vậy? Chắc là sợ chụy đây chặn ở cổng trước nên trốn đi đường sau sao? Thật không may cho cung nhỉ!

- Tiệm bánh Papparoti ở cổng sau thật sự rất ngon! - Mochi thần nhiên trả lời.

Bỗng có một giọng nữ khác vang lên:

- Cậu còn có thể vui vẻ đi tiệm ăn uống sau khi đã làm cho người khác bị tổn thương sao?

Từ sau mấy thân cây lớn, Hama bước ra, khuôn mặt tức giận trừng mắt nhìn Mochi. Chàng trai vẫn chẳng thay đổi sắc mặt:

- Hôm nay trường có cả đầu gấu chặn đường sao? Muốn cướp bánh, cướp sắc hay tiền đây?

- Bớt nói nhảm đi! - Ayame gằn giọng - Thứ hạng người như nhóc đối với bọn này không đáng giá một xu đâu. Thứ bọn này cần là một lời xin lỗi từ nhóc!

Bất chợt, Ayame quay sang thân cây lớn bên cạnh:

- Ra đây, Akina - chan. Có chị và Hama ở đây rồi, em còn sợ gì hần nữa?

Từ sau thân cây, một giọng nói rụt rè lí nhí phát ra:

- Thôi... chị, chuyện này nên dừng lại đi. Chuyện của em không có gì to tát đâu mà...

- Cậu ra đây, sợ gì chứ!

Hama bất ngờ chồm tới kéo cô gái nhỏ với chiếc nơ đỏ ra ngoài khiến cô chói với suýt ngã. Vừa đứng vững lại, Akina vô tình ngược lên và... bắt gặp ánh mắt đẹp hút hồn của crush. Một giây còn chẳng kịp trôi qua, khuôn mặt Akina đã đỏ như gấc chín:

- Yan - san... tớ... tớ xin lỗi! Tớ không muốn thế đâu! Tớ...

- Akina - chan, cậu bị gì vậy! Hần còn chưa xin lỗi, cậu đã xin lỗi trước rồi! Cậu đâu có lỗi gì đâu!

- Nhưng... nhưng mà...

- Akina - chan, nghe nè, em cứ ở yên đấy thôi. Mọi chuyện cứ để chị và Hama giải quyết.

Đoạn, Ayame quay phắt sang hướng Mochi và Sal đang đứng:

- Yan - san, hôm nay nhóc đừng có hồng rồi khỏi đây mà không làm rõ chuyện này.

Mochi thờ dài. Nhìn cô gái nơ đỏ đang đứng cúi gằm mặt, trên tay còn giữ chiếc túi đựng miếng bánh Pie Mojito hơi sáng. Có lẽ kẻ ngu nhất trần gian cũng đoán ra được chuyện gì đang xảy ra trước mắt. Huống chi, chưa ai thấy Mochi "ngu" bao giờ.

- Muốn giải quyết gì thì cứ giải quyết với tôi, nhưng đừng cản đường Sal - Mochi lạnh lùng.

- Không sao đâu Mochi - kun! - Sal cười tươi - Chỉ cần anh đưa bịch bánh Mochi của anh cho ta thì ta sẽ ngồi yên ở đây một lúc.

Nhìn gương mặt hờ hờ của Sal, Mochi chỉ biết thờ dài rồi làm theo lời cậu bạn mà thôi. Nhận lấy bánh, Sal liền quay lưng toan tìm chỗ nghỉ chân. Chợt, giọng nói hần học của Ayame vang lên:

- Đúng là bạn bè cùng một giuộc, đều xếp chung loại vô tâm như nhau. Thật không hiểu vì sao có kẻ vẫn có thể cười đùa ăn uống trong hoàn cảnh này...

Bước chân Sal chợt dừng lại. Chàng trai nhẹ nhàng quay đầu lại, hướng ánh mắt vô cảm nhìn Ayame. Giọng nói lạnh lẽo hơn hẳn:

- Vì sao ư? Vì ngay từ đầu, mấy chuyện nhỏ nhặt này đã không đáng cho ta để mắt tới!

Dứt lời, Sal quay đầu đi thẳng về phía một phiến đá.

Cả ba cô gái thoáng giật mình. Vừa rồi, có đúng là những lời đó đã phát ra từ miệng của Tian Sal, chàng trai được mệnh danh là "Thiên sứ từ trời xuống" của trường?

Nếu như Izu có mặt ở đây vào lúc này, chắc chắn cô sẽ bị sốc, đồng thời tự hỏi, liệu Sal có giống như cô em gái nhỏ của mình, có một lối diễn xuất cực kì chuyên nghiệp như thế?

Việc Sal là người như thế nào, đến lúc này cũng không ai rõ. Chỉ biết, với thân phận đặc biệt hiện tại của mình, Sal sẽ không để cho bản thân dễ dàng bị người khác xúc phạm.

- Nói lẹ đi. Mấy người rót cuộc muốn cái gì? - Mochi thờ hường về phía trước hỏi.

Ayame khoanh tay, héch mặt:

- Chុy đã nói rồi đó, còn hỏi thừa làm gì?

- Chuyện chị tự nhiên thích đi về bằng cổng sau sao? Hay là chuyện cổng trước tự nhiên đông?

Cái vẻ mặt bất quan tâm của Mochi khiến cho Ayame giận đến sôi máu:

- Nhóc đừng có gờn mặt với chị nhé! Trường đông hay thưa chị cũng đéch thêm đé ý. Nhóc đã gây tổn thương cho Akina - chan, bây giờ còn tỏ vẻ không liên quan, nhóc không cảm thấy bản thân mình quá đáng chút nào à?

- Quá đáng! - Mochi cười nhẹ - Việc đó ư? Tôi quá đáng vì đã không nhận miếng Pie Mojito đó sao? Nghĩa là mấy người muốn tôi phải nhận lấy nó? Rồi sau đó tôi phải làm sao đây? Liệu mấy người có tức giận vì tôi dùng miếng thay cho nĩa để ăn miếng bánh đó không? Và tôi nên ăn thế nào? Nhai bên trái hay bên phải? Nên nuốt chậm hay phải ăn như hạm? Nếu tôi làm sai thì liệu tôi có bị chặn đường về nhà như bây giờ không?

- Bớt giả ngu đi! - Lần này, tới lượt Hama lớn tiếng - Ai quan tâm cậu muốn ăn bánh như thế nào chứ? Tôi hỏi cậu, cậu nói mà cậu đã nói với Akina lúc đó, đừng bao giờ làm bánh cho cậu, sao cậu lại có thể tàn nhẫn như vậy? Akina - chan đã rất cố gắng để làm lại món bánh theo lời của cậu góp ý hôm qua. Tôi... tôi biết cậu giỏi, tôi biết kiến thức về các món bánh của cậu là rất rộng, tôi biết khẩu vị của cậu rất khó, nhưng... sao cậu có thể buông ra những lời như thế?

Nói đến câu cuối, giọng Hama nhỏ đi hẳn. Có vẻ như Hama là cô gái khó có thể chịu được xúc động:

- Akina - chan rất thích làm bánh. Và... cậu có biết, những lời nói ở buổi chiều hôm qua của cậu đã tạo động lực cho cậu ấy như thế nào không? Vậy mà sau đó, chỉ sáng hôm sau, cậu đã... nói như vậy. Như vậy có khác gì bảo Akina bỏ làm bánh đi chứ?

Mochi im lặng quan sát Hama một lúc, rồi anh chậm rãi hỏi lại:

- Vậy cậu muốn lúc đó tôi phải làm gì? Nhận lấy quả, ăn lấy ăn để một cách ngon lành, rồi khen ngợi này nọ, cười một cách thật triu mến với Akina - san? Để rồi sau đó cậu ấy sẽ nuôi một hi vọng về một cuộc tình thật đẹp và lãng mạn... như trong một cuốn tiểu thuyết ngôn tình? - Mochi nhắm nghiền mắt, thờ dãi - Xin lỗi! Tôi không phải là loại người biết diễn kịch và thích lập harem như mấy người nổi tiếng khác. Tôi cũng không cần fan hay bất cứ sự hào nhoáng nào. Cái tôi cần, chỉ là một sự bình yên mà thôi!

- Nhưng... Yan - san, cái này chỉ là...

- Thôi được rồi, Hama - chan! - Akina bất chợt nắm nhẹ tay áo của Hama - Chuyện này là chuyện của tớ, cậu đừng bận tâm nữa!

- Nhưng, Akina - chan, cậu là bạn của tớ...

- Tớ hiểu mà!

Akina run run nắm chặt tay áo Hama hơn. Cô gái chỉnh lại chiếc nơ đỏ, cố nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất với Mochi:

- Tớ hiểu rồi! Yan - san, thực sự tớ... chỉ muốn hoàn thiện thêm khả năng làm bánh của tớ mà thôi, chứ... tớ không hề có ý làm phiền cậu đâu. Tớ... - Giọng cô gái dần run hơn - Tớ... không nghĩ là tớ sẽ gây ra phiền phức cho cậu đến vậy. Tớ sẽ cố không để cậu bị ảnh hưởng nữa. Bánh này... tớ tự ăn cũng không có vấn đề gì đâu. Xin lỗi cậu... và cũng cảm ơn cậu về những góp ý ngày hôm qua...

Trông cô gái nhỏ với chiếc nơ run rẩy đang cố lấy dũng khí để nói chuyện với mình, Mochi cũng không muốn làm khó cô. Anh nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt cũng dịu hơn:

- Thế cũng tốt! Cậu nên tự đánh giá thành quả của mình. Như thế sẽ tốt hơn là nhờ cậy vào người khác!

- Tự đánh giá cái con khi mốc ấy!

Ayame chợt gần giọng, bất ngờ giật lấy túi bánh của Akina, quăng xuống rồi lấy chân nghiền lên một cách không thương tiếc. Vừa giẫm vừa nghiến răng:

- Em tỉnh lại đi Akina - chan! Hắn đã không xem em ra gì như thế, em lại còn hạ mình làm gì? Em có bị mất trí không? Thứ này em đã bỏ bao nhiêu công sức để làm cho hắn. Nếu hắn đã không cần, chỉ bằng bỏ phứt nó đi, để tự cảnh tỉnh mình về một lần xuân ngốc này. Nghe lời chị, đừng có cố gặt gẫm chính bản thân của mình nữa!

Hành động của Ayame quá bất ngờ, khiến cho những người có mặt tại đó không kịp trở tay. Chiếc bánh trong chốc lát đã trở nên nát bầy đến tội nghiệp bên trong cái túi trong suốt đã nhăn nhúm kia.

Akina lúng túng như gà mắc tóc. Cô gái không biết phải phản ứng như thế nào trong tình huống khó xử này. Bất giác cô ngước lên, và thoáng giật mình...

Gương mặt điển trai của Mochi đang tối sầm một cách đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cô gái ấy... có thần!

Đây là lần đầu tiên Akina thấy chàng trai nổi tiếng vô tâm Yan Mochi nhũn mảy khó chịu.

- Ayame. Takahashi Ayame!

- Gì? Ai cho nhóc gọi thẳng tên chị ra như vậy?

- Vì hiện tại, chị đang không xứng để tôi gọi một tiếng "senpai".

- Hô hô, ghê thế sao? Đã thế thì bà đây cũng cóc ngán. Sao? Nhóc có gì muốn nói thì cứ nói toẹt ra một lần luôn đi. Bà tiếp hết!

Mochi bắt đầu chậm rãi tiến về phía ba cô gái. Trông thấy gương mặt về đầy mấy đường hắc tuyến của chàng trai, Akina cuống cuống hết cả lên:

- Y... Yan - san, bình tĩnh đã nào... Chuyện gì cũng có thể từ từ giải quyết được mà!

Nét mặt Ayame cũng khản trương hơn thấy rõ:

- Nè, nhóc... định làm gì đó? Ở đây vẫn còn là khuôn viên trường học đó nhá!

Khóe miệng Mochi chợt nhếch lên một cách giễu cợt:

- Chị vẫn còn nhớ đến điều đó sao?

Bước đến thêm một bước, Mochi tiếp:

- Yên tâm đi! Tôi không ngờ đến mức tự gây phiền hà cho mình chỉ bởi ba cái chuyện nhỏ nhặt này đâu. Bà chị nè, liệu thằng nhóc này có thể hỏi bà chị về cái điều quan trọng thứ nhất của việc nấu nướng mà tôi đã nói trong buổi chiều hôm qua tại Câu lạc bộ Làm bánh hay không?

Ayame bót khản trương đi một chút, nhưng đôi mắt vẫn trông theo nhất cử nhất động của Mochi, dè chừng những tình huống xấu nhất có thể xảy ra:

- Hỏi vậy là có ý gì đây? Tất nhiên là tôi nhớ. "Không được phí phạm thức ăn" chứ gì?

- Vậy còn điều thứ hai?

Ayame tròn mắt:

- Làm gì có điều thứ hai?

- Đúng! - Giọng chàng trai bỗng cao lên - Chỉ có một điều mà chị đã không làm được rồi. Thế mà chị còn tự hào bản thân mình là kẻ đam mê nấu nướng ư? Nên nhớ, dù cho có được chế biến như thế nào và với mục đích gì, thì thực phẩm vẫn là vô tội. Có sao chị lại mang nó ra để trút giận chỉ vì một chuyện riêng không phải của chị chứ? Liệu chị có biết rằng, trong lúc chị chà đạp thức ăn dưới chân chị, thì ngoài kia có bao nhiêu người đang bị cái đói giày vò không? Hay là chị đã quá quen với cảnh chán nhưng lựa quý nên không cần quan tâm tới người khác?

- M... này biết gì mà nói chứ? - Ayame lớn tiếng, hoàn toàn đánh mất bình tĩnh, cả cách xưng hô cũng thay đổi - Mày được vào trong cái trường này mà học, chắc chắn cũng thuộc hàng lắm tiền nhiều của cả thôi. Vậy nên đừng có ý miệt rỗi đéo hơn người khác mà lên mặt dạy đời nhé!

- Vậy sao? Chị không biết gia cảnh của Yan Mochi này mà phán như thần như thế... Thằng nhóc này, cũng thật nể chị đó!

Chàng trai cười nhạt. Đôi mắt sâu thẳm khẽ chớp. Bước chân của anh đã tiến đến ngay trước ba cô gái:

- Tự nhiên tôi cảm thấy thật nực cười. Người vừa rồi mới chỉ trích tôi về việc không biết trân trọng công sức của Akina - san, bây giờ lại trở thành kẻ chà đạp lên sự nỗ lực của cô ấy...

Đôi mắt Akina đột ngột mở to.

Cô có nghe lắm không?

Vừa rồi... Mochi vừa bênh vực cô!

Vậy mà cô cứ nghĩ rằng cậu ghét cô lắm.

Akina nhắm tít mắt.

"Như vậy là Yan - san không ghét mình! Ít nhất là cậu ấy không ghét mình! Thật là tốt quá!"

Cũng bởi vì nhắm tít mắt như thế, nên khi mở mắt ra, cô gái đã hết sức ngạc nhiên với hành động của Mochi.

Chàng trai đã làm một động tác mà không ai nghĩ cậu sẽ làm: cúi xuống và nhặt túi bánh nhàu nát kia lên, mở ra ngắt một miếng bánh rồi an nhiên thả vào miệng mình.

- A... Yan - san, cậu...

Akina sững sờ lắp bắp. Hama và Ayame cũng ngỡ ngàng không thốt nên lời. Chỉ có Mochi là vẫn thản nhiên như không:

- Akina - san, nói cho tớ biết, đêm qua cậu thức đến mấy giờ?

- A... tớ...

Akina còn chưa hết bất ngờ, bị hỏi một câu như vậy, liền lúng túng ra mặt:

- Sao cậu lại hỏi như vậy?

- Có thể tớ đoán sai, nhưng mà... cậu đã không ngủ phải không?

Lúc này, Hama và Ayame mới giật mình nhìn lại cô gái nơ đỏ bên cạnh mình. Dưới đôi mắt cực kỳ đáng yêu của Akina hiện đang hằn lên vết thâm quầng không nhỏ. Nhận ra việc mọi người xung quanh đều đang chăm chăm nhìn mình, Akina lúng túng cúi gằm mặt, lí nhí:

- X... xin lỗi! Trông tớ rất xấu phải không?

- Tớ không nói về vấn đề đó! Akina - san, cậu nghĩ rằng tớ có thể vui vẻ ăn Pie Mojito sau khi thấy bộ dạng này của cậu sao?

Chớp đôi mắt to tròn đang ngơ ngác, trong lòng Akina đột nhiên trào dâng một cảm giác ảm áp đến lạ. Mochi khẽ thờ dài, tiếp tục bỏ một miếng bánh vào miệng mình:

- Có vẻ như cái lần chặn đường này đã khiến mọi người phí công vô ích rồi. Yan Mochi đây là kẻ không bao giờ rút lại lời nói của mình. Tuy nhiên, tớ sẽ thêm vài chữ thế này: "Akina - san, đừng bao giờ làm bánh cho tớ cho tới khi cậu biết cách trân trọng bản thân mình hơn!"

Đầu đó vừa có tiếng thờ dài. Mái tóc bạch kim được gió khẽ lay động, nhẹ nhàng lướt ngang qua ba cô gái.

Và trong khoảnh khắc đó, Akina đã nghe thấy giọng nói ảm áp của chàng trai thoảng qua bên tai một cách dịu dàng:

- Dù sao thì cũng cảm ơn cậu về chiếc bánh. Cậu làm tốt lắm, Akina - san!

Gương mặt đáng yêu của cô gái nơ đỏ trong thoáng chốc đã đỏ lên. Trái tim cô dường như đang reo vang trong lồng ngực. Cho đến khi bóng dáng chàng trai đã đi được một quãng, Akina bỗng nhiên quay phắt lại, ánh mắt long lanh vui mừng khôn xiết. Cô đưa hai bàn tay nhỏ nhắn của mình lên miệng làm loa, hét to hết mức có thể:

- Tớ hiểu rồi! Yan - san! Cảm ơn cậu nhiều lắm!

Bước chân Mochi chợt dừng lại một chút. Anh không quay đầu lại, nhưng trên gương mặt hoàn mỹ của anh đang vẽ nên một nụ cười thật đẹp. Anh đưa bàn tay lên vẫy nhẹ thay cho từ "tạm biệt", đoạn bước tiếp trên con đường lát gạch.

Nhìn ra xa hơn nữa, đang đứng đợi Mochi là một dáng người cao ráo với bộ trang phục trắng, mái tóc xám tro khẽ lay mình trong gió, trên tay còn cầm

một bịch bánh. Và nụ cười tỏa nắng đẹp đến ngây người đang nở ra một cách thật tự nhiên.

Ayame nhủu mày, chợt quay phắt lại. Chỗ phiến đá kia đã vắng bóng một ai đó, mà đáng lí ra người đó không thể xuất hiện ở cái chỗ Ayame vừa trông thấy.

- Hắn... Tien Sal, hắn đã đi ngang qua chị em mình từ lúc nào vậy?

Rảo bước song song với Mochi, Sal chợt lên tiếng:

- Anh có nhận ra điều gì không?

Mochi ngạc nhiên:

- Điều gì cơ? Về cái gì?

- Tất nhiên là về Akina - san rồi!

- Akina - san? Cô gái ấy làm sao cơ?

- Anh thật sự không nhận ra thật à? - Sal vẫn thản nhiên thả miếng bánh mochi vào miệng.

- Việc cô ấy thích tôi ư? Người đời cũng phải nhận ra điều đó mà. - Khóe môi Mochi nhếch nhẹ một cách ngạo nghễ - Ai bảo tôi sinh ra đã quá đẹp trai xuất chúng như vậy làm chi!

Một giọt mồ hôi to tướng lăn trên trán Sal. Anh chép miệng, thờơ bác bỏ:

- Rất tiếc, Mochi - kun à! Cô gái ấy, cơ bản không hề thích anh!

Mochi tròn mắt nhìn Sal:

- Thật? Không thích tôi?

- Anh nghe ta nói dối bao giờ chưa?

- Vậy... tại sao cô ấy lại hành động như thế? Từng cử chỉ, cảm xúc trên gương mặt đó... Cô ấy diễn kịch sao?

- Không hề! Đừng nghĩ xấu cho cô gái đáng yêu đó. Sự thật là...

Đôi mắt Sal nhanh chóng lướt qua xung quanh. Chắc chắn không có người nghe lén, anh mới tiết lộ:

- Trong cô ấy có "thần"!

Mochi giật mình:

- Anh nói thật?

- Từ bao giờ anh nghi ngờ sự thành thật của ta vậy?

Sal xụ mặt, cảm thấy mình bị xúc phạm nặng nề. Mochi đành cười khò:

- Xin lỗi! Do tôi bất ngờ quá thôi. Theo như lời anh nói, như vậy nghĩa là Akina - san tiếp cận tôi là do vị thần trong cô ấy?

- Phải! - Sal gật đầu, giọng chắc như đinh đóng cột - Vị thần ấy đã nhận ra sự có mặt của người Thiên giới, nên liền vội vàng phát ra tín hiệu và thúc giục chủ thể tìm đến anh. Anh cũng biết rồi đấy. "Họ" không thể tự rời khỏi chủ thể, nên chỉ có thể chờ đợi cho đến khi có người cấp cao hơn triệu hồi mình về Thiên Giới mà thôi!

- Vậy... tôi cần phải tìm cách gặp riêng cô ấy và triệu hồi thần?

- À... Ta nghĩ, việc này tạm thời chưa nên manh động. Nếu để họ ở đây thêm vài ngày nữa thì cũng không có chuyện gì nghiêm trọng lắm đâu. Ta hiện có vài điều cần xác minh lại. Nếu cần thì ta sẽ hỏi thêm ý kiến của Nii - chan! Yên tâm đi! Ta sẽ cố gắng để giải quyết vấn đề một cách tốt đẹp nhất!

Nghe Sal nói thế, Mochi cũng đành gật đầu:

- Thế thì tôi sẽ đợi vậy!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Một bữa tối

Tám giờ tối, tại phòng ăn của anh em Tian...

Trong không gian rộng rãi thông thoáng được bài trí xa hoa một cách tinh xảo, một bàn ăn hình chữ nhật dài và rộng được phủ chiếc khăn trải bàn trắng tinh tươm được đặt ngay giữa phòng. Trên mặt bàn là đủ các món ăn cực kỳ đẹp mắt, còn đang bốc khói nghi ngút. Chỉ cần ngửi mùi thơm phức từ các món ăn ấy thôi là cũng đủ biết chúng thực sự rất ngon rồi.

Tối nay là một buổi tối hiếm hoi mà Aoi, chàng quân gia của Dara đang rảnh rang để có mặt tại nhà.

Hiện tại thì Dara đang ngồi riêng biệt trên đầu bàn. Cạnh bàn bên phải của anh là Jun đang ngồi nép sát rạt vào Sal bên cạnh. Còn bên trái Dara lần lượt là Aoi, Mochi và Shippo.

Khi đã được sự cho phép của người quyền lực nhất ở đây, không ai khác, chính là Tian Dara, các thành viên còn lại mới động đũa. Đưa tay vén mái tóc dài màu bạch kim óng ánh được buộc hờ hững ở cuối đuôi tóc sang một bên, Dara cười tươi:

- Thế nào rồi? Mọi người có cảm thấy quen dần hơn với thế giới này chưa?

Jun nhanh nhẩu chớp ngay cơ hội rảnh rỗi:

- Chỉ cần có anh Sal, cho dù có xuống Địa Ngục thì em vẫn thích nghỉ dễ dàng.

- Em cũng giống Jun! - Mochi đáp gọn lỏn.

- Shippo nguyện làm tất cả vì chủ nhân, quyết không than phiền nửa chữ!

Khuôn mặt thanh tú của Dara bỗng xám xịt:

- Hình như không có đứa nào nhớ đến sự tồn tại của anh... Còn Aoi, người...

- Công việc của tôi không nhất thiết phải hoà nhập với Nhân Giới. Huống chi tôi ở đây là vì Jun!

Từ xám xịt, khuôn mặt nào đó bây giờ đã tối sầm một cách đáng sợ. Đến lúc này Sal mới cười tươi:

- Nii - chan đừng buồn. Em tối đây là vì anh mà!

Đưa mắt liếc nhìn về mặt thánh thiện của em trai, Dara chỉ còn biết thở dài, gấp một miếng chả cho vào miệng:

- Haizz, ta không mong câu nói đó phát ra từ em nhất đấy! Chẳng thà em nói mình xuống đây là vì Mochi đi.

- Nếu em nói thế thì anh sẽ lật luôn cái bàn này lên mất. Và Mochi sẽ phí công nấu ăn vô ích rồi! - Vẫn cười tươi rói một cách hồn nhiên.

- Ồ! Thì ra là em cũng vì nhóc Mochi mà tốt với anh à? Được lắm! Anh cho biết tay!

Dara nhếch miệng cười, bất ngờ thả chén đũa xuống bàn mà đưa tay nhéo hai bên má Sal.

- A a a a, không được làm nii - chan đau!

Jun hét vang, giọng cao vút, lao vô cố gỡ tay Dara ra.

- O hay, thế anh không phải nii - chan của em à?

- Anh là nii - chan đáng ghét! Em thương anh Sal thôi!

- Á à, được lắm! Mấy đứa này hùa nhau tẩy chay anh phải không? Anh cho em biết tay anh luôn...

- A a a aaa... Cha ơi! Anh Dara bắt nạt bé Jun...

Thế là khung cảnh bên phải bàn ăn bỗng chốc trở nên hỗn loạn vô cùng. Mấy tiếng chí chóc của Jun cùng tiếng dọa nạt của Dara cứ xô qua xô lại hai

bên tai Sal. Sal chỉ còn biết ngoác miệng cười khổ, làm kẻ bị lôi kéo giữa anh trai và em gái.

Aoi và Mochi không hẹn mà cùng lắc đầu ngán ngẩm. Cảnh tượng này xảy ra như cơm bữa rồi. À không, còn hơn cả cơm bữa ấy chứ. Máy con người đó đâu có phải chỉ đợi tới bữa cơm mới chỉ chốc với nhau đâu. Shippo tỉnh bơ nhồi một nùi thịt gà vào miệng, vừa nhồm nhoàm vừa nói:

- Mà nói không bất tiện thì cũng không hẳn. Cơ thể này đối với Shippo thật là khó thích nghi đó. Chẹp chẹp... Trước lúc xuống đây, Shippo đã phải học mấy khóa đào tạo để cho quen với cơ thể loài người đi. Um... Nhăm nhăm... Không hiểu sao mà mọi người có thể chịu đựng được sự giáo dục gắt gao ở Thiên Giới. Ưc ực... Mấy lão già đó thật là khó tính. Hành hạ Shippo như vậy, nếu không nghĩ đến việc mình sắp được gặp lại chủ nhân thì Shippo chắc chắn đã nướng chín mấy lão rồi!

Mochi đang ăn, chợt quay sang gõ chuôi đũa vào đầu Shippo:

- Người học cách vừa ăn vừa nói chuyện với ta từ bao giờ vậy? Người nghĩ người có thể đánh lại hết tất cả bọn họ sao? Nếu cảm thấy khó quá, sao người không bỏ phứt đi cho xong?

Shippo nhăn nhó xoa xoa đầu. Dù chỉ là gõ bằng đũa nhưng lực của Mochi thật không bao giờ yếu hết:

- Híc, bỏ thế nào được? Shippo không xuống thì rất bất tiện cho chủ nhân. Chi là, mỗi khi đi hai chân thế này, tự nhiên Shippo có cảm giác như mình đang phản bội giống loài ấy...

Chàng trai tóc ngắn bạch kim khẽ nhếch miệng cười:

- Vậy thì người cứ việc trở về với giống loài đã phản bội người đi! Ta đây không cần đ...

Mochi còn chưa kịp nói hết câu bỗng im bật, tròn mắt nhìn gương mặt đột nhiên mếu máo tèm lem nước mắt nước mũi của tên nhóc tóc cam ngồi kế bên. Không đầy nửa giây, Shippo đã òa khóc lao vào ôm cứng ngực chủ nhân, không quên lắc lắc hết cỡ, khiến cho Aoi phải đưa tay đỡ lấy cái chén cơm suýt nữa đã bị rơi xuống đất của Mochi.

- Oa oa oa! Tsu - sama, sao ngài lại nở nói với Shippo cái điều đau lòng như vậy? Shippo theo ngài bao lâu rồi? Ngài còn nghi ngờ sự trung thành của Shippo sao? Thà ngài đánh ngài giết Shippo chứ đừng xua đuổi Shippo như vậy. Shippo từ lâu đã không còn can hệ gì với tộc hồ ly của mình nữa rồi. Vì ngài, Shippo sẵn sàng phản bội hết tất cả mọi người mà. Cho dù đó có là người quen như Dara hay... Ủi...

Ấn nguyên một cái mũi mũi canh vào đầu, cậu nhóc tóc cam nhà ta nằm thẳng cẳng ngay đơ dưới sàn nhà, không chút động đậy. Mochi tay còn run run cầm cái mũi đã bị móp lại, cong queo, miệng cổ chành ra để cười nhưng không giấu được vẻ giật giật nơi khóe miệng. Đôi mắt tròn to như muốn biến ảnh nhìn của mình thành thanh kiếm đâm cho lòi bán hòng cái thẳng góc đang nằm trước mặt.

"Tên hồ ly óc bả đầu này, nó định đưa mình lên giàn hỏa thiêu với nó chắc?"

Dara lúc này đã yên vị lại trên ghế, thờ lี้c qua cục diện, thần nhiên nhấp một ngụm nước:

- Yên tâm đi nhóc! Anh không hề nghe được nó nói là sẵn sàng phản lại anh vì nhóc đâu! Chẹp, nhưng mà... nếu như câu vừa rồi để cho các lão già thượng thần nhiều chuyện nghe được thì... chính xác là nhóc sẽ lên giàn hỏa thiêu cùng với nó đấy! Đến lúc đó, anh chẳng còn có thể làm gì khác hơn là chuẩn bị một cái hũ thật đẹp để đựng cốt của hai đứa đâu!

Mochi vội đứng đứng dậy, cúi đầu:

- Em... em xin lỗi! Em sẽ cố dạy bảo cái đầu bả đầu của nó lại!

Dara cười nhẹ, phát tay:

- Anh đùa chút thôi! Đừng lo, còn ai chẳng biết tên tiểu tinh đó toàn bép xép cái miệng mà không biao giờ thèm suy nghĩ. Nhóc ngồi xuống ăn đi...

- Vâng...

Mochi làm theo lời Dara. Cặp mắt màu hổ phách của anh liếc xéo qua cái xác không có óc đang nằm trên sàn nhà, không quên... giẫm cho nó thêm phát nữa để chắc rằng nó không thể ngồi dậy phát biểu thêm một câu ngu ngốc nào. Ít nhất là cho tới sáng mai.

Jun lúc này còn đang phụng phịu xoa xoa hai cái má còn đang đờng vì bị Dara nhéo không thương tiếc. Tất nhiên là cô gái đã cố trả đòn, tuy nhiên, Dara quá nhanh so với mức quy định. Thế nên Jun chẳng thể làm gì khác hơn là chịu để cho anh bắt nạt.

"Kệ! Coi như nhin anh lần này! Mai mốt gặp lại cha mẹ, em sẽ méc cho bằng hết!"

- Ái ui... sao anh cóc đầu em?

- Đã lỡ rồi thì phải bắt nạt cho đã, để ai kia mai mốt còn có cái mà méc lại với cha mẹ nữa!

Jun xụ mặt, lăm bằm:

- Đáng ghét, cứ thích đọc lên suy nghĩ của người khác...

- Anh là anh đọc thẳng mặt luôn chứ lên gì!

Sal cười nhẹ, xoa đầu Jun:

- Anh đã bảo rồi mà. Trong nhà này, ngoài anh ra thì không có ai có thể nghĩ xấu nui - chan mà không bị phát hiện đâu...

...

- Hm... Anh bị ăn cốc chung với em luôn rồi nè!

Jun hốt hoảng vội đưa tay xoa đầu cho Sal, đoạn phụng phịu:

- Anh ráng nhịn đi! Lần tới gặp cha, em sẽ méc giùm phần của anh luôn.

Dara phì cười. Đoạn anh tựa lưng vào ghế:

- Sao, bé Jun? Chẳng phải là em nói có vài chuyện muốn hỏi anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Linh thú khai lộ

Jun hơi ngần người ra một lúc. Chỉ đến khi nghe cô lẩm bẩm "Ồ nhỉ!" thì xung quanh mới biết rằng cô đã nhớ ra chuyện của mình. Có lẽ trong đầu cô gái nhỏ này bình thường chỉ toàn nhớ về "việc của anh Sal" mà thôi.

- À... vâng! Là chuyện về Shippo thôi...

- Shippo thế nào cơ?

- Thì là... tại sao cha lại có thể đồng ý cho một tên đàn như vậy tham gia vào chuyện này chứ? Em... thật không hiểu. Trên lớp em cứ phải trông chừng cái miệng bép xép của hắn miết thôi! Hic... Thế là mất toi cái hình tượng loli dịu dàng đáng yêu của em rồi. Em chẳng biết là em đã đập hấn bao nhiêu trận nữa. Ấy vậy mà, chả hiểu sao mấy thím trong trường còn xì xầm đoán hấn và em có "quan hệ bất chính" nữa chứ. Thiệt là tức chết đi được mà!

Nghe nói đến đây, đến cả Mochi cũng phải phì cười. Cái tên tiểu yêu này, giúp thì chưa biết có giúp được gì chưa, nhưng có vẻ như nó gây ra không ít phiền toái cho tiểu công chúa này rồi.

- Cái này mà em cũng phải hỏi sao? Sal nó ăn mất não em rồi à?

- Ứ... em không biết thật chứ bộ. Mà... không được nói xấu anh Sal!

- Rồi rồi! Để anh giải thích. Anh khổ quá cơ! - Dara thở dài, cảm thấy mình đang trở nên thật cô độc - Chắc em chưa biết, hoặc là em đã quên điều này rồi. Shippo là hồ yêu, cũng được xếp vào hàng yêu ma nên nó có khả năng mở ra kết giới cõi âm. Mochi là chiến thần, lại được thừa hưởng một lượng thiên pháp lớn như thế từ cha mẹ, thế nên mỗi lần nhóc ấy rút kiếm là y như rằng mọi thứ xung quanh lại bị phá đến thảm thương. Những lúc như vậy, "hii - chan đáng yêu" của em sẽ phải bỏ công biến cho mọi thứ trở về hiện trạng ban đầu của nó. Việc này, nếu không được thực hiện tỉ mỉ thì rất dễ bị lộ, đã vậy còn bất tiện nữa...

- A! Em hiểu rồi! Như vậy, nếu như có Shippo bên mình, nó sẽ mở một kết giới âm ở khu vực ấy. Như vậy thì cả bọn yêu ma sẽ bị đưa về cõi âm luôn. Tên nào ngoan ngoãn biết thân biết phận thì tự qua Cửa Địa Ngục để về đúng chỗ của mình. Tên nào cứng đầu thì anh Mochi có thể xử từ tại chỗ mà không lo bị con người phát hiện, càng không lo bị vướng vào những rắc rối không cần thiết!

Dara mỉm cười:

- Em bắt đầu hiểu ra được vấn đề rồi đó! Khác với Thiên Giới có quy định nghiêm ngặt về việc ra vào, thì Địa Giới hoàn toàn lỏng lẻo với việc "vào", chỉ quan tâm đến "ra" mà thôi. Chậc! Có lẽ em cũng hiểu được lý do vì sao hỏi đó Mochi xông thẳng xuống Địa Giới dễ dàng như vậy rồi chứ?

Nghe nhắc đến chuyện cũ, Mochi chợt giật thót một cái. Thái độ ấy không qua nổi cặp mắt tinh tường của Dara:

- Sao thế nhóc? Biết ngượng sao?

Mochi không biết đáp thế nào, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Nhớ về chuyện lần đó, Dara đã rất cố gắng để ngăn cản anh, nhưng do chán chường không nỡ đã thương anh nên bị đánh đến trọng thương. Sal cũng bị anh đâm cho một nhát không nhẹ. Từng hình ảnh của ngày hôm ấy, dù đã trải không ít năm, nhưng chàng trai vẫn nhớ rõ mồn một.

Quên sao được chứ?

Chỉ vì sự bông bột của mình mà anh đã gây ra không biết bao nhiêu phiền toái. Nếu không có Dara và Sal, không chừng bây giờ anh đã chẳng còn sống mà ngồi đây ăn uống nữa.

- A, vậy là, Shippo là kẻ mở đường cho anh Mochi xuống Âm giới?

- Chứ ai vào đây nữa? Nhưng mà, anh thấy, việc có yêu quái đi theo là rất cần thiết đấy. Yêu quái vẫn có thể cảm hóa chứ không quá xấu xa như loài ma quỷ. Khi cần, ta có thể ra vào Âm Giới một cách thật dễ dàng. Quả là rất tiện lợi luôn!

Dara nhe răng cười tươi rói. Chỉ có một kẻ cuồng màu đen bên cạnh là mặt mày tối sầm:

- Thì ra đây là lí do ngài lừa tôi?

- Aoi à! Tại người mê gái chứ ta lừa người hồi nào hả?

Dara nghiêng mình áp sát gương mặt trắng như vô diện của Aoi, giọng nói vừa khiêu khích vừa đe dọa:

- Chuyện cũng đã lỡ rồi. Người đã kí kết giao ước cả đời với ta. Giờ người có muốn làm gì thì cũng muộn màng rồi. Trừ khi ta chết, còn không thì người sẽ mãi mãi là tùy tùng của ta. Ha ha ha, được làm Thiên Thần Hộ Mệnh cho Thượng Đế tương lai, người thật có phúc mà không biết hưởng! Mà nè, người nhắm mình ra tay nhanh hơn ta thì cứ việc tung quả cầu đen đen đó ra nhá! Bằng không thì lo mà ăn tiếp đi!

Aoi hơi nhui mày, rồi bắt lực thả lỏng tay. Khối cầu đen trên tay anh biến mất. Anh thừa biết cái gã ngạo mạn đang ngồi đưng đưa giò thách thức kia hiện là một con quái vật chính hiệu.

Haizz! Đành nhận xuống. Vì công chúa Jun xinh đẹp mà phải sống tiếp!

Dara cười nở nụ cười ngạo nghễ của một kẻ chiến thắng, tiếp tục cuộc hỏi đáp:

- Câu tiếp theo, Jun!

- Vâng... Tại sao chúng ta phải tập trung bắt bọn ma quỷ ở trường Kokka?

Lần này thì tới lượt Sal mỉm cười, giảng giải:

- Cũng dễ hiểu thôi, Jun! Vì vị trí của ngôi trường này cực kỳ đặc biệt. Đó là vị trí Mỏ Neo, nơi gần nhất với kết giới giữa Âm giới và Nhân giới. Do đó, nơi đây có lượng âm khí không nhỏ. Về mặt này, ta có thể so sánh với các vị thần đi lạc. Bọn ma quỷ cũng không thể tồn tại trong thế giới khác nếu thiếu âm khí quá lâu. Vậy nên, so với trình độ của bọn ma quỷ hiện giờ thì bọn chúng không thể đi xa khỏi trường Kokka được. Dù gì thì nơi đây vẫn là nơi ở của con người.

- Em cũng không cần quá lo lắng đâu. - Dara xoắn xoắn lọn tóc bạch kim của mình, tiếp lời Sal - Cửa Địa ngục đã được củng cố rất chắc chắn rồi. Trong thời gian qua, Mochi và Shippo cũng đã nỗ lực loại trừ bọn ma quỷ bên ngoài. Vậy nên, chỉ cần xử lí xong cái bọn đang nấp trong trường Kokka thì có thể nói, chúng ta đã hoàn thành được chín mươi lăm phần trăm sứ mệnh rồi.

- Oa! Thế thì tốt quá! - Vậy là sau khi hoàn thành được nhiệm vụ, em có thể sống hạnh phúc với anh Sal đến mãi kiếp rồi.

Nhìn cái khuôn mặt mơ mơ màng màng như đang bay bổng ở một nơi nào đó mà chắc chắn là cao và xa hơn rất nhiều so với chốn bồng lai tiên cảnh của em gái, Dara chép miệng:

- Chớ vội mừng, cô bé siscon à! Vài phần trăm còn lại mới là vấn đề đó! Có lẽ là em chưa quên việc Chúa quỷ Lucifer có thể tồn tại trong Nhân Giới bằng nguồn năng lượng tiêu cực của con người đâu nhỉ?

Jun chớp chớp đôi mắt tròn xoe:

- Eh? Có chuyện đó sao?

Gương mặt Dara chợt tối sầm. Anh ngửa đầu ra sau, vỗ vỗ trán, giọng điệu ngán ngẩm:

- Đây chính là lí do mà anh dùng từ "có lẽ" đó Sal à!

- Em hiểu mà! - Sal cười tươi - Để em giải thích lại thay anh. Jun nè, em nhớ nguyên nhân khiến cho Chúa quỷ Lucifer thoát khỏi Địa ngục chứ?

Mochi lại giật thót cái nữa, lén quay đi lau mồ hôi trán.

- Vâng, là do anh Mochi phá nên Công Địa Ngục bị suy yếu. Chúa Quỷ nhân cơ hội đó đã âm thầm triệu tập tay sai hợp sức phá cửa để trốn lên nhân gian.

- Đúng thế! Điều đáng ngại ở đây là Chúa Quỷ có dư quyền năng để biến một nguồn năng lượng khác thành âm khí nuôi sống cơ thể, đó chính là những cảm xúc tiêu cực của con người.

- Có thể như thế sao? Những cảm xúc tiêu cực ấy cơ bản là gì vậy anh?

- Ghen ghét, đố kỵ. Hận thù. Khinh bỉ. Có hàng tá các loại cảm xúc ấy ở đây! - Dara thờ dài thườn thượt - Và chúng ta không thể ngăn chặn được việc con người đang gián tiếp cung cấp nguồn sống cho Lucifer. Điều chúng ta có thể làm hiện giờ là tiêu diệt lũ tay sai đang ra sức khơi lên những bóng đen trong mỗi người mà thôi!

Cả phòng ăn trở nên lạnh như tờ sau kết luận của Dara. Đây là một sự thật phũ phàng mà ai cũng biết, chỉ là không đành lòng nói ra mà thôi. Tất nhiên là ngoại trừ Jun ra...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Náo loạn

Xin lỗi... Em xin lỗi!

Không gian tĩnh lặng bỗng bị khuấy động nhẹ vì một giọng nói mang đầy vẻ hối hận:

- Là tại em. Em thật sự xin lỗi. Em biết lời xin lỗi của em cũng không có ý nghĩa gì trong hoàn cảnh này, nhưng... thật sự thì em không biết nói gì hơn. Em là kẻ đã đẩy cả tam giới vào chỗ nguy hiểm vì sự ích kỷ của bản thân. Em chỉ sợ... cái mạng của em không đủ để sửa chữa sai lầm này... A...

Giữa trán Mochi đột ngột nổi đau lên một cái. Hiển nhiên là có ai đó đã ra tay. Dara nhủ mảy mò trở đôi đũa vào anh:

- Nhóc đó, biết là ăn đòn rồi mà mãi không bỏ được cái tật nhai lại chuyện cũ. Đã làm rồi thì bây giờ có hối cũng muộn màng. Nhóc giữ cái sự hối hận ấy để mà nhắc nhở bản thân về một thời trẻ trâu đi. Cái cần hiện nay là giải quyết hậu quả. Một cái mạng của nhóc á hả? Anh nói thẳng nhé, chắc chắn là không đủ cho Chúa Quỷ tráng miệng nữa. Nhưng còn mấy cái mạng xung quanh nhóc đây, nhóc để đi đâu vậy hả? Nhóc nghĩ rằng tội này đến đây để chơi chắc?

- Đừng có tính tôi vào! - Aoi ở giữa lạnh lùng chen vào - Tôi đến đây chỉ là để liên lạc, quan sát và chờ thời mà thôi. Nếu có ai kia chết đi thì hiển nhiên tôi sẽ được tự do. Ngu gì mà lao mình vô nguy hiểm chứ!

Dara liếc xéo cái kẻ vừa phát ngôn một cái, rồi lơ đãng, chống tay chòm tới chỗ Mochi, nhẹ nhàng đưa bàn tay thon dài lên nâng cằm chàng trai tới gần sát mặt mình:

- Mochi, anh biết nhóc sắp sửa phun ra mấy câu đại loại như "Mọi người không được mạo hiểm, tất cả hãy để em gánh" hay "Đây là trách nhiệm của em, em phải giải quyết dù có hi sinh". Nghe cho kĩ nè nhóc: Li do mà Thượng Đế không nhúng tay vào việc này thực chất là để thử thách anh. Nếu anh không thể hiện cho tốt thì đừng hòng cái lão ấy chịu về hưu nghỉ ngơi giùm. Nói tóm lại, mục đích anh tham gia với nhóc là vì Ngôi vị, vậy nên nhóc đừng có cố làm những điều cản trở anh nữa. Và nhớ cho kĩ một điều này...

Giọng Dara đột ngột trầm hơn hẳn:

- Đừng bao giờ chết trước anh đấy!

Mochi thoáng ngạc nhiên. Rồi một nụ cười ấm lòng nhanh chóng lấp đầy vẻ mặt ngạc nhiên ấy. Anh đáp nhẹ:

- Tuân lệnh, onii - chan!

- Ủầy ầy! Tránh ra cho tôi gấp thức ăn cái. Đang giờ ăn đấy, và tôi không có hứng thú coi Yaoi lúc này đâu. - Giọng nói khó chịu của Aoi chọt vang lên.

Dara quắc mắt quay sang:

- Con quạ khuyết tật kia, đây là nhà của ta, ta muốn làm gì ta làm. Cái thứ ăn nhờ ở đậu mà khoái lên tiếng xối chủ nhà nhỉ?

- Bộ ngươi tưởng ta muốn ở cùng ngươi lắm à? Ta thật sự muốn phát mưa với cái kiểu cách gia trưởng độc đoán của ngươi lắm rồi đó. Cái đồ lừa đảo chết tiệt, ngay cả yêu quái cũng không tha! Nếu thấy ta phiền thì giải án cho ta đi giùm đi! Như vậy coi như ngươi còn gây được chút ấn tượng tốt với ta.

- Ô hay! Người nhìn mặt ta xem có giống như kẻ đang khấn cầu ẩn tượng tốt của người không? Do người mê gái tự trông gà hóa cuốc, còn đổ lỗi cho ta là sao? Nếu như hôm đó ta không tới kịp thì người đã trở thành một con quạ khét rồi, bây giờ còn có thể ở đây mà đầu võ mồm với ta được ư? Đã không biết đập đầu cảm tạ ta, còn to mồm vu khống ân nhân của mình nữa...

- Nếu không có người xuất hiện thì còn lâu ta mới bị lọt vào cái bẫy đó nhá! Còn lâu cái bọn đó mới có thể đủ trình giết ta nhá cái tên bán nam bán nữ kia!

Dara đột ngột đập bàn đứng phắt dậy, lớn tiếng:

- Á à, cái đồ quạ thôi! Chính người cầu xin sự giúp đỡ của ta, bây giờ được việc rồi thì trở mặt nói ta lừa đảo, còn dám mắng ta là bán nam bán nữ. Đúng là không thể tin được cái ngữ yêu quái tráo trở nhà người!

- Không tin được thì thả ta đi giùm luôn đi! - Aoi cũng cảm phập đôi đũa xuống bàn rồi đứng bật dậy - Ta thêm đi với người lắm à. Cái ngữ thần thánh như người chắc là tốt đẹp hơn ta?

- Người thích trà treo với ta sao? Vốn định tha cho cái miệng thú nhà người, nhưng người lại không biết điều mà khóp mồm lại. Muốn ly khai khỏi ta? Nói cho người biết, đừng hòng ta giải ân cho người. Ta cho người mất tự do cả đời luôn.

"Roẹt".

Một đôi cánh đen chọt mọc ra từ sau lưng Aoi với tốc độ kinh ngạc. Mochi đưa mắt liếc sang một cái, không giấu được vẻ ngán ngẩm trên gương mặt. Anh chép miệng, lầm bầm:

- Lại nữa rồi...

Nghiến hàm răng sắc nhọn, Aoi bấu mấy cái móng đen tuyền thon dài trên tay lại nghe cái "cách":

- Nhất định không chịu giải ân cho ta ư? Được thôi! Ta sẽ tự giải thoát cho mình. Đơn giản là chỉ cần giết chết chủ nhân thôi phải không?

- À há! Hôm nay người ngon lắm. Dám bắt ta luôn. Đôi cánh ấy người quên là từ đâu ra rồi à? Được! Đồ của ta thì ta lấy lại nhé. Nhắm đủ sức thì cứ lao vào! Để xem ta bẻ trụ cánh nhà người như thế nào!

Chỉ trong tích tắc, nhân ảnh Dara lóe lên một cái sáng lóa. Một thanh quang kiếm với những đường vân lấp lánh tuyệt đẹp ngay lập tức hiện ra bên tay Dara, combo thêm cái vòng sáng trắng lóa mắt lơ lửng trên đầu.

Ngay lúc cả hai chuẩn bị lao vào nhau thì bỗng căn phòng lại sáng lóe thêm một lần nữa. Chỉ kịp thấy một vòng tròn ma pháp màu bạc xuất hiện.

"Choang" một cái...

Cả hai nhân ảnh một trắng một đen bị bắn ra ngay khỏi phòng ăn một cách không thương tiếc. Đầu đó có tiếng loảng xoảng ở gian ngoài. Chẳng biết hai cái bóng vừa bị bắn ra ngoài kia đã đụng vào thứ gì nữa. Jun thở hắt ra, phán phũ phàng:

- Anh phong ấn luôn cửa ra vào luôn đi Mochi! Bữa nào cũng vậy, phá bữa ăn của anh Sal mãi thôi...

Mochi thu tay về. Bàn tay còn bốc lên mấy vệt khói trắng lạnh buốt. Hiển nhiên đây là người vừa mới ra tay. Anh chép miệng:

- Họ bạn đánh nhau, chẳng vô đây nữa đâu! Nên cũng không cần phí sức tạo kết giới. Chúng ta ăn tiếp thôi...

Sal cười nhẹ, nhấp một ngụm trà:

- Ta không nghĩ vậy đâu...

Mochi ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi lại thì sống lưng đã đột ngột lạnh toát. Đầu đó hai bên tai anh là hai giọng nói trầm trầm quen thuộc mang theo luồng sát khí rợn người:

- Mochi à, nhóc thật là gan. Đạo này có vẻ như anh ít quan tâm đến nhóc quá, chắc đã làm nhóc buồn phiền nên mới ngứa ngáy tay chân như vậy. Đừng buồn nữa nha! Anh thật sự đang rất muốn hỏi thăm sức khỏe của nhóc một chút!

- Mochi - kun, tôi đang rất chán đây. Tự nhiên hôm nay tôi muốn biến một Mặt trăng tròn trở nên khuyết đi đó...

"Choang choang".

Hai lá chắn bằng băng vĩnh cửu chớp nhoáng đã chắn trước mặt Dara và Aoi. Mochi không nói không rằng đã vọt phóng mất dạng.

- Đuổi theo nhanh!

Hai bóng dáng một đen một trắng nọ không ngần ngại, cũng phóng theo Mochi ra ngoài. Sal cười khò:

- Jun à, dự là anh sẽ phải sửa chữa lại ngôi nhà này một nghỉ luôn...

Jun phụng phịu sà vào lòng anh trai:

- Ghét ghê á, lần nào cũng vậy! Ba người đó một khi đã choảng nhau thì... còn ai mà can nỏi nữa chứ! Nhưng mà, nii - chan đừng bận tâm. Để coi xiu nữa có gì giúp được thì em giúp anh nhé!

Sal mỉm cười, "ừm" một tiếng, rồi dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc xanh như nước của Jun. Cô gái nhỏ hạnh phúc nhắm nghiền mắt lại, chìm vào giấc mộng đẹp, thật đẹp...

Và lẽ tất nhiên, cô quên sạch mấy lời vừa nói với Sal..

Ánh mắt Sal âm áp ngắm cô em gái đang say ngủ trong lòng mình, bất giác thoáng hiện tia bi thương.

Không phải là do Jun mê ngủ mà bỏ anh lại một mình đâu, vì chuyện này cũng xảy ra thường xuyên rồi.

Chỉ là... anh vốn không đáng để Jun quý mến như thế.

Kẻ sinh ra từ hư vô, vốn ngay từ đầu đã chẳng có giá trị rồi..

Hàng mi dài của chàng trai khẽ chớp. Anh ngửa đầu nhìn lên, đôi mắt đẹp như bảo ngọc khẽ xáo động:

- Cha à! Cha vẫn đang dõi theo con chứ...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Em dễ thương nhưng thương không hề dễ

Tian Jun à, anh đã phải lòng em từ lâu rồi... Em... làm bạn gái anh nhé, búp bê của lòng anh!

Một chàng trai lịch lãm mỉm cười một cách thật trêu mến với cô gái xinh xắn trước mặt. Chàng trai nhẹ nhàng đưa bàn tay đậm nét quý tộc của mình ra, sẵn sàng đón nhận bạn gái mới trong tiếng reo hò của không ít các học sinh xung quanh.

Tokido Arata - một nam sinh thuộc hàng thượng lưu của thượng lưu trong giới quý tộc, sở hữu vẻ ngoài bảnh bao với nét đẹp bảnh bao, phảng phất chút phương Tây đã đồn ngả không ít nữ sinh trong trường, hiện tại đang cực kỳ tự tin bản thân sẽ tiếp tục giành chiến thắng trong việc cưa đổ cô nàng búp bê không tí vết 10A6 đang nổi đình nổi đám này. Với chiến thuật bất ngờ tỏ tình ngay giữa đám đông như thế, Arata không tin là cô gái xinh đẹp trước mặt lại nỡ từ chối mình.

Mà quả thật, cô gái quá sức cuốn hút đi. Nghe thì cũng nghe nhiều rồi, nhưng hôm nay trông rõ chân diện đẹp không son phấn của Jun, Arata thật không chút hối hận khi buông lời "thả thính". Bữa nay, mái tóc của Jun không cột hai bên mà đã được ai đó giúp búi cao lên bằng những chiếc kẹp lấp lánh lạ mắt. Phần cuối vẫn còn vài lọn tóc xanh mượt thả dài xuống tận ngang lưng, khiến cho Jun trở nên thật quý phái và quyến rũ. Chẳng trách sao mà chàng trai nọ không thể kiềm chế được cảm xúc mà buông lời tỏ tình ngay giữa sân trường.

Jun đã cố gắng lắm mới có thể ngăn cho bản thân không tỏ ra ngán ngẩm với cảnh tượng trước mắt. Chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi nữa, mấy tên quý sò tộc này cứ thay phiên nhau làm phiền cô suốt. Con người cũng thật bạo dạn, cứ thích là tìm cách để nhích thôi, chẳng thèm chú ý nể nang gì. Nếu cảnh này mà đang diễn ra ở trên Thiên Giới, hẳn là cái gã chài chuốt kia sẽ ăn đòn sắp mặt bởi cái tội bất kính chứ chẳng chơi.

Cô gái hơi cúi đầu, mím môi. Đôi tay nhỏ nhắn bối rối xoắn xuýt vào nhau. Jun lúc này, thật sự đang diễn rất tốt cái vai "loli đáng yêu" của mình:

- Senpai à, anh làm như thế này, khiến em thật khó xử đấy!

- Anh là Tokido Arata! Em có thể gọi anh là Arata - kun nếu muốn. Tian - chan, chỉ cần em đồng ý thôi, anh sẽ khiến cho cả trường này phải ganh tị với em.

Arata vừa dứt lời, nẩy tiếng hét đã rộ lên khắp trường. Con người của Arata một khi đã buông lời thì khó ai có thể thờ ơ được mà. Arata cười nhẹ, tấn công combo:

- Em còn ngại gì ư cô bé? Do tuổi của em ư? Tian - chan, mười sáu tuổi là quá đủ để bắt đầu một mối quan hệ gọi là "yêu đương" rồi. Nhưng nếu em vẫn ngại, anh sẽ đợi em lớn. Chúng ta sẽ bắt đầu chỉ bằng những cuộc nói chuyện lành mạnh về gia đình và trường học, được không, Tian - chan?

Arata vừa nói vừa theo dõi những biến đổi trên gương mặt búp bê của Jun. Trông cái thái độ bền lên đáng yêu thế kia, khó có ai có thể đoán được chính xác những gì Jun sắp nói tiếp theo:

- Arata - senpai, có lẽ anh nói đúng. Em... không ngại yêu!

Một tia mừng rỡ thoáng vụt qua đáy mắt Arata. chàng trai bước tới một bước:

- Vậy nghĩa là em...

- Em đã yêu từ lâu rồi. Em chỉ đang đợi người ta đồng ý thôi...

Đám đông xung quanh ngày càng hiếu kỳ, chen lấn hù hét rộn khắp sân trường, khiến cho cô Hội trưởng quyền lực Haru Izu cũng không biết làm cách nào để giải quyết tình hình này.

Arata cười tươi. Cô gái này trông vậy mà cũng thật thú vị, vừa đáng yêu, lại có chút bạo dạn, đúng kiểu người mà anh thích. Anh đưa tay đến toan nắm lấy tay Jun, miệng thốt ra những lời thật ngọt ngào:

- Tất nhiên là anh đồng ý rồi. Anh có thể đưa em về lớp chứ? Ồ... em...

Bàn tay lịch lãm của Arata chụp vào khoảng không. Jun đã rút tay lại từ lúc nào anh cũng chẳng hay nữa.

- Thật tiếc, senpai. Người em yêu, không phải anh!

- Hử?

Trong lúc Arata và đám đông hiếu kỳ còn đang tròn mắt, chưa kịp tiêu hóa hết lời Jun vừa nói, thì bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái đã quay lưng bỏ đi một nước. Mấy học sinh xung quanh cũng vội né đường cho nàng búp bê đi qua, không quên đánh mắt liếc nhìn sắc mặt đang cực kỳ tệ hại của Arata.

- Giải tán, giải tán giùm, gần vào học rồi đó! Mọi người còn chưa về lớp thì đừng trách tôi độc ác nha!

Một giọng nói quen thuộc vang lên, hiển nhiên là giọng của cô Hội trưởng, sau khi cố làm mọi cách chen vào, liền lợi dụng ngay lúc tất cả còn đang ngơ ngác, thì hết vang hòng khiến cho mọi người nhớ đến sự tồn tại của một Hội trưởng Hội học sinh trong cái trường này.

Cuối cùng thì sân trường cũng giãn ra bớt. Izu thở dài. Tình cảnh của Jun, cô còn không rõ sao?

Chính bản thân Izu cũng nhận được mấy lời tỏ tình như vậy cũng không ít lần. Tuy nhiên, cô không từ chối quá phũ phàng như cô bé tóc xanh xinh xắn kia thôi. Mà... thật chẳng hiểu là học sinh bây giờ tới trường để học hay để tìm người yêu nữa...

Chep, hình như cô vừa biến thành một "bà cụ non" thì phải!

Nói đi cũng phải nói lại, không phải ai cũng như vậy. Vẫn có kẻ được theo đuổi rần rần mà phải lẩn chạy như bị ma đuổi ấy. Chẳng biết khi nào hán mới có người yêu được nữa. Cái buổi sáng hôm qua, người ta gửi có miếng bánh thôi mà hán đã phũ như vậy rồi. Ồ... nhưng mà...

- Sao tự nhiên lại nhớ tới cái tên chết tiệt này hả trời?

Izu đang định đưa tay tự cốc đầu mình một cái thì bỗng trước mặt chắn nguyên một gương mặt nam sinh lém lỉnh với mái tóc màu cam:

- Nhớ tới ai vậy senpai?

- Óa! Shippo - san, em suýt hù chết chị đó biết không?

- Hi hi! Tại chị đang nghĩ linh tinh cái gì mà không thèm để ý đến em mà!

Shippo gãi đầu giả lả.

- Mà sao em chưa về lớp? Em không đi với Jun hả?

- Không chị ơi, mắc công người ta lại hiểu lầm em với nhỏ có cái gì đó thì khổ. Hơn nữa em muốn hỏi chị về cách thức để tham gia Hội học sinh.

- À... chuyện này hả? Trước tiên là em phải...

- Izu - chan! Chào buổi sáng!

Một tiếng gọi quen thuộc từ xa vọng lại. Izu cũng vẫy tay theo hướng đó:

- Kofu - kun, chào cậu!

Kofu nhanh chóng phóng tới trước cô Hội trưởng:

- Tổ gửi cậu vài tài liệu về những hoạt động sắp tới nè! Cậu ăn sáng chưa Izu - chan?

- Tớ ăn rồi! - Izu nhận lấy tập hồ sơ trên tay Kofu - Onii - chan đưa tớ đi học, sẵn chờ tớ đi ăn luôn!

- Á! Anh Daizu về rồi sao? Tớ có thể qua chào hỏi anh ấy mới được. Anh ấy về lâu không?

- Chắc cũng không lâu đâu, công việc của Onii - chan nhiều lắm. Anh ấy về thì về nhưng vẫn phải ngồi cạnh máy tính suốt ấy!

Izu cười khỏ. Anh trai của cô thật sự rất nhạy, chỉ cần tiếp xúc một lần thôi là anh ta đã phát hiện ra ngay người nào thích Izu rồi. Huống chi, Kofu mượn có chào hỏi mà xuống nhà cô tới vài lần rồi. Mà với cái tính siscon của anh thì, chả biết có chuyện gì sẽ xảy ra đây.

- Tớ chỉ xuống một chút thôi, không làm mất nhiều thời gian..

Kofu chợt ngưng ngang câu nói, ngó qua bên cạnh.

Có một cặp mắt màu cam vẫn đang thờ ơ theo dõi cuộc nói chuyện. Izu cũng nhận ra điều đó:

- À, Shippo - san, em..

- Không sao đâu, hai người cứ tự nhiên. Em là không khí! Em không tồn tại..

Izu dờ khóc dờ cười, giới thiệu với Shippo:

- Đây là Hội phó Hội học sinh, Yamada Kofu, lớn hơn em một tuổi đó Shippo - Rồi quay sang giới thiệu lại với Kofu - Đây là Shippo, học lớp 10A6. Em ấy đang hỏi tớ về cách thức gia nhập Hội học sinh.

Shippo cười tươi, cúi đầu chào theo cách chào hỏi của người Nhật mà cậu đã được học rất kĩ trước khi đến đây:

- Chào anh, Kofu - senpai. Em là Shippo, mới chuyển tới hôm qua. Mong được anh giúp đỡ.

Kofu cũng mỉm cười thân thiện:

- Chào mừng em đến với Kokka School. Nếu có gì giúp được em thì anh sẽ cố gắng hết mình.

- Anh nói thật ư?

Shippo ngóc đầu lên, mắt lấp lánh. Kofu hơi shock trước thái độ nỏ da gà của đàn em khối Mười, nhưng anh vẫn cố giữ vẻ nghiêm túc của mình:

- Tất... nhiên rồi! Anh là Hội phó của Hội học sinh mà, tất nhiên phải..

- Vâng, thế thì tốt rồi!

Shippo chẳng đợi Kofu nói hết câu, đã hào hứng mở balo rút một tờ giấy ra từ một bì hồ sơ, đưa ra trước mặt Kofu và Izu:

- Vậy nhờ anh chị giúp em cái này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khả năng của Shippo

Hm? Gì đây?

Kofu nhận lấy tờ giấy. Điều đầu tiên anh nghĩ là cậu nhóc này giữ đồ còn tốt hơn gấp ngàn lần so với tên Hội trưởng Beta kia. Trên mặt giấy, điểm chính là một cái bảng có hai cột. Một cột là tên các thành viên trong Hội học sinh. Cột còn lại là mấy ô trống, trong đó có hai ô cùng dòng với tên của Dara và Sal là chứa chữ kí. Shippo đan đan hai tay lại với nhau, trình bày:

- À, chả là em muốn tham gia Hội học sinh, nên em đã cố vượt qua được bài test của trường rồi. Tuy nhiên, trường còn thêm một điều kiện nữa, đó là phải có trên năm mươi phần trăm sự đồng ý của các thành viên trong Hội thì em mới được tham gia. Cơ mà... em nói kiểu gì thì nói, Mochi - sama và Jun - chan cũng nhất định không kí. Em không dám kì kèo nhiều, sợ lại ăn đập. Vậy nên... hai người cho em xin phiếu vote nhé!

Nói đến câu cuối, Shippo cười toe toét để lộ chiếc răng khềnh trông duyên không kém ai. Kofu trầm ngâm:

- Mochi - sama luôn à? Em có vẻ là fan boy của Mochi - san nhỉ?

- Hi hi, Shippo là pet riêng của Mochi - sama, không đánh đồng được với các fan khác của ngài ấy đâu!

Chàng Hội phó cười nhẹ, ôn nhu:

- Shippo - san à, anh không phải muốn làm khó dễ em, tuy nhiên em cần phải biết điều này: số lượng thành viên của Hội học sinh hiện giờ cũng không thể nói là thiếu người nữa, vì vậy nên đầu vào mới phải siết chặt lại một chút. Đó cũng chính là lí do mà nhà trường thêm cái điều kiện trên năm mươi phần trăm vô việc tuyển thành viên Hội học sinh. Anh cũng không thể hành động lỗ mãng được. Vậy nên, nếu em vẫn giữ ý định nhập Hội với bọn anh, trước hết em cần phải thể hiện khả năng của mình đã...

Shippo nghe Kofu trình bày, trong lòng có chút ngáy ngốc. Chàng trai đưa tay gãi gãi đầu, tỏ vẻ khó xử:

- Thể hiện sao? Căng à nha! Shippo không thông minh và tiếp thu tốt như anh Sal, cũng không nhanh nhạy quyết đoán như anh Dara, càng không thể so sánh với Mochi - sama về mặt thể chất... Quà thực... không dễ dàng chút nào!

Cặp lông mày của Kofu hơi nhướng lên một chút:

- Em bỏ cuộc sao?

- Không có nha! Shippo vẫn có thể thể hiện bản thân bằng cách khác mà...

Kofu khẽ cười. Thăng nhóc này, cũng có điểm thật thú vị. Izu cũng tò mò:

- Cách nào cơ? Cho chị biết luôn bây giờ có được không?

Kì thực thì Izu cũng không khó khăn gì mà với keo kiệt đàn em vì một cái chữ kí. Tuy nhiên, nếu chỉ có mình cô kí nữa thì vẫn chưa đạt yêu cầu để Shippo vào Hội học sinh. Nếu muốn suôn sẻ mọi chuyện, không còn cách nào khác là phải thuyết phục cậu bạn ưu tú đang đứng cạnh cô đây.

Shippo cười cười, vẻ mặt tinh nghịch mang theo chút vẻ bí hiểm. Chàng trai đi ra sau hai senpai của mình, chen bộ mặt khả ái vào giữa, hai tay khoác qua vai hai người, thì thầm:

- Vậy cho Shippo hỏi một câu nha, hai người... có Siêu năng lực, phải không?

Cả Kofu và Izu cùng giật mình một cái, cả kinh.

- Em... nói linh tinh cái gì vậy? Siêu năng lực... gì chứ? Em đã xem quá nhiều phim viễn tưởng có phải không? - Izu cố lấy lại bình tĩnh hỏi ngược lại Shippo, đồng thời cũng tự trấn an mình lại.

- Chị à, nếu Shippo chỉ giỏi nói linh tinh thì còn lâu Shippo mới được Mochi - sama cho đi theo.

"Hiện tại chị chỉ thấy em bị cậu ấy xua đuổi mà thôi!"

Izu nghĩ thầm

- Kofu - senpai, có vẻ như hôm nay không phải là lần đầu anh gặp Shippo nhỉ? Shippo chợt chuyển chủ đề, đồng thời chuyển luôn đối tượng nói chuyện.

Kofu hơi nhúm mày:

- Em nói thể nghĩa là sao?

- Phư phư! Anh già ngốc thật. Giờ ra chơi hôm qua, ai cứ đứng nhìn chăm chăm khi Shippo còn đang ngồi vắt vẻo trên tán cây trước Green Garden vậy ta?

- Vì em phạm quy! - Kofu bình tĩnh ứng phó - Nhưng sau đó anh nhớ mang máng là em có mặt trong danh sách học sinh mới vào trường, rồi lại thấy Izu - chan với Jun - chan tiếp xúc với em, nên anh nghĩ mình không cần đích thân ra nhắc nhở em.

- Haizz! - Shippo chép miệng - Anh à, đừng có nghĩ Shippo ngốc nghếch mà gạt gaim vậy chứ...

Giọng Shippo chợt nhỏ lại, chỉ đủ để hai người kia nghe thấy:

- Cái năng lực "nhìn thấu lí lịch" của anh, cả cái năng lực "quan sát tầm xa" của chị nữa, hai người này giờ, thật sự vẫn cho là em nói bừa sao?

Lần này thì Izu lẫn Kofu đều không giấu được vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt, nhất thời không biết đối đáp ra sao. Trông thấy vẻ mặt bối rối của hai senpai, Shippo hài lòng cười toét:

- Sao vậy? Shippo liệu có thể xin được chữ kí của anh chị không?

Không gian hơi chùng xuống một chút. Người lên tiếng trước rốt cuộc lại là Kofu:

- Shippo - san!

- Hờ? Shippo đang nghe đây!

- Vậy ra, đây chính là "năng lực" của em? - Kofu nhủ mày.

- A ha, Kofu - senpai, cuối cùng thì anh cũng đã chịu thừa nhận rồi sao? Thế thì Shippo cũng nói cho anh biết luôn. Đó, không phải là "năng lực" của Shippo, mà chỉ có thể gọi là "khả năng" thôi!

- Khả năng? Có khác gì nhau sao? - Izu cắn cắn môi, cũng không buồn phủ nhận lời nói của cậu em khóa dưới nữa.

- Tất nhiên rồi. Bởi vì đầu chỉ mình em mới có khả năng nhận biết năng lực đó. Bộ hai người nghĩ rằng việc cả hai người, cùng với một số học sinh trong trường có "Siêu năng lực" là điều rất bí mật sao?

Shippo buông hai senpai của mình ra, bắt đầu rảo bước lượn lờ vòng vòng xung quanh:

- Hai người bỏ cái bộ mặt nghiêm trọng đó đi giúp em có được không? Em sắp bị căng thẳng đến chết được đây này.

Izu liếc nhìn cái gương mặt tươi rói của cậu em tóc cam, hoàn toàn không có một chút tin tưởng rằng Shippo thực sự đang bị căng thẳng sắp chết.

- Em nói vậy, nghĩa là vẫn còn một kẻ nào khác có khả năng đó?

- Không phải "một", mà là nhiều! - Shippo thoáng một cái đã kè kè ngay bên cạnh Izu - Tất cả những người hiện đang sống ở nhà Tian, trừ Mochi - sama ra, đều có thể nhận biết được người mang năng lực, thậm chí họ còn nhạy bén hơn cả Shippo.

- Cái... gì, Shippo - san, em... đừng có đùa nha! Tất cả người họ Tian sao?

Shippo xụ mặt, biểu hiện tổn thương tột cùng:

- Bộ này giờ Shippo có đùa với anh chị câu nào sao? Shippo tính ra chỉ được gọi là có khả năng "cảm nhận được phần nào Siêu năng lực" mà thôi. Còn họ, chỉ cần nhìn thôi, đã có thể tường tận hết thảy rồi.

Izu thoáng nghi hoặc, hơi cúi đầu trầm ngâm:

- Một năng lực di truyền ư?

- Ui, Izu - senpai, chị bớt tôn sùng Siêu năng lực đi! Shippo xua xua ngón trỏ - Những thứ họ sở hữu, không thể so sánh cùng đẳng cấp với Siêu năng lực được. Tuy nhiên, thành thật mà nói thì họ đúng là những người am hiểu nhất về thứ mà hai người gọi là Siêu năng lực đó. Vậy nên, nếu có thắc mắc gì, cứ việc tới gặp thẳng họ mà hỏi. Không ai kiếm lời với hai người đâu. Mà nè, đừng nhìn Shippo bằng ánh mắt thiếu tin tưởng như thế chứ. Shippo đâu có dư hơi mà gạt hai anh chị làm gì. Hơn nữa...

Shippo nhìn xuống cổ tay, cứ như thể ở đây có một chiếc đồng hồ vậy:

- Chuông sắp reo rồi, hai anh chị nhất định không chịu cho thằng em này cái chữ ký sao?

Kofu thoáng trầm ngâm, rồi chợt hỏi:

- Em có thể cho anh biết một điều được không? Vì lý do gì mà mọi người lại chuyển hết đến trường này vậy? Không đơn giản là để học thôi phải không? Năng lực của anh lại không thể áp dụng được với họ, anh thật sự cảm thấy... không thể hiểu nổi!

- Dễ hiểu thôi, bởi vì...

Shippo chợt nghiêng nghiêng đầu về phía Kofu, lè lưỡi:

- Xin lỗi à, Shippo không thể nói!

Đấy mắt chàng Hội phó thoáng vẻ thất vọng. Cậu nhóc này, trông tung tung vậy mà tới đoạn quan trọng liền biết thắng gấp lại. Xem ra, hiện tại khó có thể moi được thêm thông tin gì từ Shippo rồi.

Kofu chép miệng, đoạn lật lại tờ giấy trên tay ra:

- Được rồi, anh kí, cho anh mượn cây bút!

- Chị cũng kí!

Shippo cười toe toét, rút cây bút đã chuẩn bị sẵn ở trong túi áo ra đưa cho hai senpai:

- Cảm ơn anh chị đã thành toàn cho Shippo với Mochi - sama. Shippo sẽ không quên ơn này đâu. Chuyện hôm nay Shippo đã nói, hai người làm ơn giữ kín giùm nhé. Shippo không muốn ăn đập nữa đâu. À, còn điều này nữa...

Bất chợt, Shippo lại nhón chân, ghé vào tai Kofu, thì thầm:

- Không cần biết anh đã nhìn thấu được bao nhiêu về lí lịch của Shippo, chỉ khuyên anh là hãy giữ nó trong lòng giùm. Shippo không muốn làm đau anh, Kofu - senpai!

Nói xong, Shippo lại thả đàn anh ra, gương mặt trở lại với vẻ tinh nghịch, tung tăng vừa chạy về lớp vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Kể khả nghi

Izu dờ khóc dờ cười:

- "Thành toàn", em ấy cứ làm như tớ với cậu là phụ huynh của mình ấy!

Izu thần nhiên nói đùa mà không hề chú tâm tới khuôn mặt đang từ trắng chuyển sang hồng của chàng trai khả ái bên cạnh.

- Mà nè, cậu nghĩ sao về những điều em ấy vừa nói?

Kofu thở dài, mớ màng ngược mắt lên ngắm nhìn khoảng không rộng như vô tận:

- Tớ không quen với việc tin tưởng người lạ ngay từ lần tiếp xúc đầu tiên, nhưng mà... tớ thật sự không thể tìm được cách nào khác để lí giải về việc Shippo biết được chúng ta có Siêu năng lực. Tớ chỉ đang tự đặt một câu hỏi: họ... có thật là chỉ đến đây để học không? Theo như cậu nói, chỉ riêng Mochi và Sal thôi, tớ đã thấy, còn có ai trong trường này có thể "dạy" họ được nữa?

Izu trầm tư. Học với hai người họ chỉ mới hơn một tuần thôi mà cô đã phải cảm thán không ít lần: quái vật là có thật.

- Cũng đúng ha. Như vậy, cậu định tiếp theo sẽ làm gì đây?

Kofu nhẹ nhàng dời mắt sang cô gái:

- Tớ nghĩ là trước mắt chúng ta vẫn cứ làm ngơ đi. Dù sao thì mọi chuyện vẫn tạm ổn. Chỉ cần trật tự ngôi trường này vẫn tốt thì...

Kofu đột ngột im bặt. Izu chỉ kịp thấy ánh mắt chàng trai chợt mở lớn. Trong thoáng chốc, bàn tay Kofu lao vút qua vai cô gái với tốc độ kinh người.

- Kofu - kun, cậu...

- Cẩn thận, Izu - chan!

Izu còn ngơ ngác chưa kịp hiểu chuyện gì thì Kofu đã nhanh chóng kéo cô ra sau lưng. Không chần chừ, Kofu nhanh như cắt lao lên phía trước tung ngay một cước. Đến lúc này Izu mới chợt hiểu ra vấn đề...

Mục tiêu mà Kofu đang nhắm tới là một người trông cực kỳ khả nghi. Người đó cao hơn Kofu cả cái đầu, khoác một chiếc áo khoác đen mỏng dài quá gối có mũ trùm lên tới trán, thấp thoáng sau đó vài lọn tóc đen nhánh, cặp mắt kính bản rộng màu đen che gần nửa khuôn mặt trắng như vô diện, combo thêm bộ com - lê cũng đen nốt, chả trách sao mà Kofu khẩn trương đến vậy.

Chàng trai ra đòn chớp nhoáng trông đến hoa cả mắt, ấy vậy mà "cái cây màu đen" kia vẫn chẳng thấy xi nhê gì, thậm chí đến chân hắn còn chẳng buồn di chuyển. Hắn nghiêng sang trái, rồi sang phải, lại ngửa người ra sau, tốc độ không thể nhìn kịp. Đến khi mũi chân hắn khẽ di động, cũng là lúc Kofu đang chuẩn bị ra thêm đòn, bỗng chàng trai chợt nghe nhói ở ngay đầu gối và khuỷu tay, lập tức các đòn tấn công bị trả về một cách không thể nhẹ nhàng hơn. Người khả nghi kia chỉ ngăn đòn của chàng Hội phó chỉ bằng một chân, hai tay hắn thậm chí còn chưa rút ra khỏi túi áo.

- Dừng lại được rồi!

"Cái cây đen thuì" chợt cất giọng trầm trầm. Kofu cũng thu lại một quyền vừa chuẩn bị tung ra.

- Sao lại muốn đánh ta?

Kofu dè chừng nhìn "cây đen thuì" trước mặt:

- Anh trông tà đạo như thế, tự nhiên lù lù xuất hiện ngay sau lưng Izu - chan, tôi không nghi ngờ được sao? Rốt cuộc thì anh đến đây để làm gì?

Người nọ thoáng im lặng một chút, rồi quay một góc chín mươi độ sang Izu, hoàn toàn lơ đãng chàng trai:

- Cô còn nhớ tôi chứ?

Izu thực chất đã hơi ngần ngại từ ban nãy rồi. Giọng nói của người này, có chút băng lãnh, thêm chút bất cần, không thiếu vẻ kiêu hãnh. Một giọng nói áp đảo người nghe, mang lại cho người ta cái cảm giác hơi rờn rợn, không dám tiếp xúc nhiều, nhưng thực sự thì giọng nói này nghe rất quen, chắc chắn là Izu đã từng nghe qua ở đâu rồi. Cơ mà ngay lập tức hỏi như thế, cô gái nhất thời nhớ không ra.

- Anh... anh là...

- Cậu biết anh sao, Izu - chan?

Khóe môi của người lạ khẽ nhếch nhẹ, cười mà như không cười. Bàn tay trái lúc này mới rút ra khỏi túi áo khoác, lấy ra một bông hồng đen, trên thân có đính một chiếc lông vũ cũng màu đen nốt.

- A! Anh là Aoi, quản gia của Dara - senpai?

Nói xong, Izu chợt nhận ra mình hơi thất thố, liền giật mình lấy tay che miệng:

- Xin lỗi, em vô ý quá!

- Không sao. Cũng chỉ là cái tên! - Aoi đưa hoa hồng lẫn Phúc Huyền Vũ cho Izu - Của cô hết. Sáng nay tôi đã gửi quà cho Jun rồi!

- E... tou, thế này...

- Chỉ là một lời chúc phúc. Mochi chưa nói sao?

- À... vâng! Anh đến đây có việc gì sao? - Izu đành miễn cưỡng đưa tay nhận lấy món quà, không hề để ý đến khuôn mặt xám xịt của cậu bạn bên cạnh.

Aoi nhẹ nhàng rút một lá thư từ trong túi áo ra đưa cho Izu:

- Đây là đơn xin nghỉ học của Dara. Có lẽ ngày mai hẳn mới tới trường được!

- A, Dara - senpai, anh ấy bệnh sao?

- Cũng không hẳn! Tối hôm qua hẳn phải cân cả tôi lẫn Mochi suốt cả đêm nên bây giờ có gặp chút vấn đề về sức khỏe!

Kofu nghe giải thích, lòng mày không giãn ra được, ngược lại khuôn mặt ngày càng xám ngắt:

- "Cân hai"... "suốt đêm"... "vấn đề về sức khỏe"... là từ phần thất lưng trở xuống phải không?

Izu suýt nữa thì bật ngửa trước câu hỏi của cậu bạn. Kofu trông đứng đắn là vậy, không ngờ cũng có những suy nghĩ đen tối mức không thể tưởng tượng như thế. Có lẽ cậu ta đã đọc quá nhiều truyện thể loại đam mỹ chẳng?

Aoi mang chiếc mắt kính bản to như thế, nhưng Izu đoán là cặp mắt anh ta đang nheo lại một cách thú vị.

- Suy nghĩ độc đáo đấy nhóc, nhưng mà bọn ta đánh nhau!

- Đ... đánh nhau? - Cả Izu và Kofu không hện mà cùng thốt lên.

- Ồ, chỉ như một cuộc tập luyện bình thường thôi... Cũng hơi khó khăn. Tay phải của tôi bị gãy do đỡ một cước của tên tóc dài ấy! - Aoi khẽ cúi mặt nhìn xuống cánh tay còn đang đặt trong túi áo khoác.

Một bên lông mày Izu sụp xuống, khóe miệng giật giật.

"Rốt cuộc thì cái nhà này là cái quái gì vậy?"

- Thật tiếc! - Kofu lấy lại vẻ nghiêm chỉnh của mình - Nhưng mà theo quy định của nhà trường thì anh phải có giấy xác nhận của bệnh viện, rồi anh phải gặp trực tiếp giáo viên chủ nhiệm để xin phép, đồng thời phải chứng minh được mình ở cùng địa chỉ với Dara - senpai, còn không thì...

- Vậy thôi bỏ! - Aoi thờ ơ cắt ngang lời Kofu.

- Nhà tôi có bác sĩ riêng, tôi thì không muốn gặp thêm người lạ. Vậy nên cậu cứ để tên đàn ấy nghỉ không phép đi!

Lần này thì tới lượt Kofu nheo mắt khó hiểu.

"Gã này có đúng là quản gia của Dara - senpai không vậy?"

- Tôi về đây. Hai đứa ở lại cẩn thận.

Aoi đứng đình bước, buông một câu khó hiểu. Khi đi ngang qua Kofu, chợt Aoi dừng lại, thấp giọng:

- Thu lại mấy vòng xoáy trong mắt nhóc đi. Để Mochi nó mà thấy được thì... đừng trách nó nhé!

Aoi nói xong thì đứng đình bước đi theo hướng cổng trường. Kofu khẩn trương nói vọng theo:

- Này, anh nói thế nghĩa là sao?

Aoi vẫn bước, không ngoái đầu lại, cũng chẳng dừng bước. Izu thở dài, nhìn quanh quất:

- Oà! Cũng may là mọi người cũng đã vào lớp hết, nếu không chắc chắn sẽ bị anh ta dọa cho mất vía hết. Rồi màn động tay động chân sẽ lên bảng tin trường ngay ngày mai đây.

Kofu thoáng im lặng, cuối cùng anh vẫn chọn cách không giấu giếm Izu:

- Izu - chan à, không phải chỉ vì anh ta trông khả nghi mà tớ tấn công đâu. Sự thật là... ngay lúc đó, tớ đã thấy... - Ánh mắt chàng trai chợt trở nên nghiêm trọng - Anh ta là yêu quái!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Bàn tay ấy... Vẫn lạnh!

Izu tròn mắt:

- Nửa há? Cậu chắc chứ?

- Tớ chắc chắn! Izu - chan, cậu phải tin tớ, tớ chưa nhìn nhầm ai bao giờ, và năng lực của tớ vẫn hoạt động tốt! - Kofu cố ra sức giải thích ngay khi thấy một tia nghi hoặc trong đáy mắt cô gái - Tớ vẫn sử dụng năng lực hiệu quả với người khác, không có lí nào năng lực lại gặp trục trặc chỉ với họ, hơn nữa, lại toàn là những điều kì lạ: không trông thấy lí lịch, thấy nguồn gốc là "yêu quái"... Cậu biết đó, tớ chưa nhìn sai ai bao giờ...

- Bình tĩnh nào, Kofu - kun! - Izu liến ra hiệu ngăn chàng trai lại khi anh đang bắt đầu nói năng loạn xạ lên - Tớ tin cậu mà. Cậu chẳng có lí do gì để bịa chuyện hết, tuy nhiên chính cậu cũng không giải thích được những thứ mà cậu đã nhìn thấy, phải không?

Kofu im lặng, không phản bác điều Izu vừa nói.

- Năng lực của tớ đôi khi cũng không thể thực hiện tốt khi tớ thiếu tập trung, tớ nghĩ... năng lực nào cũng có khuyết điểm..

- Nghĩa là cậu không tin tớ?

- Tớ không có nói thế! Nhưng mà... theo tớ, cho dù họ có là cái gì, thì họ cũng không gây ảnh hưởng đến chúng ta. Thế giới này còn lắm điều kì lạ, đâu ai có thể biết hết được... biết đâu ngoài kia vẫn còn những người như họ...

Izu vắn vệt vạt áo, giọng cô gái nhỏ lại:

- Tớ... cũng không thể được tính là một con người bình thường nữa. Cảm giác bị cô lập thật sự rất tệ. Chỉ cho tới khi tớ gặp một người giống tớ, cũng có năng lực khác biệt, là cậu, tớ mới dần thay đổi bản thân theo chiều hướng tích cực hơn. Tớ cũng muốn hòa nhập với mọi người, và sống vui vẻ thoải mái như cậu. Bây giờ, tớ đã đạt được mục đích của mình, và tớ chợt nghĩ, cho dù con người ta có là cái gì đi chăng nữa, chỉ cần không làm hại đến người khác, thì họ vẫn có quyền sống như một con người vậy. Kofu - kun, chúng ta... thử thay đổi cách nhìn được không?

- Thay đổi cách nhìn?

- Đúng thế! - Izu cười tươi - Những người ở nhà Tian, bữa giờ tớ thấy họ không hề có biểu hiện gì lạ hết. Và nhìn đi nhìn lại thì họ cũng chẳng có lí do gì để hại đến học sinh trong trường. Không biết rằng họ có giữ trò gì không, nhưng khi làm việc trong Hội học sinh, họ đều làm tốt công việc của mình. Mọi người trong trường đều yêu quý họ. Tớ thấy, mọi chuyện đang dần trở nên tốt đẹp đấy chứ! Đây chẳng phải là một Hội học sinh mà chúng ta đã mong đợi ngay từ đầu hay sao?

Izu cũng không hiểu tại sao mình lại nói nhiều đến vậy, nhưng những điều đó chính là những điều mà cô đã nghĩ. Kể từ lần gặp mặt Jun hôm qua, hình như... cách nhìn của Izu đối với nhà Tian có chút thay đổi. Đặc biệt là với một người, một người mà cô vốn đã có ác cảm ngay từ lần đầu gặp mặt. Hoàn

cảnh của hắn so với cô, còn đáng thương hơn nhiều.

Mất cha mẹ... Cả anh chị em cũng không có.

Mặc dù đã được nhà Tian cứu mang... Ừm, vẫn có thể dùng hai chữ "cứu mạng" theo một khía cạnh nào đó, tuy nhiên, vẫn không thể phủ nhận được, để đạt được những thành tích đáng nể như bây giờ, chắc chắn hắn đã phải nỗ lực rất nhiều. Mặc dù tính tới thời điểm này, Izu vẫn chưa có được nhiều hơn bao nhiêu thiện cảm với hắn, nhưng cô đã quyết, bản thân nhất định sẽ không để thua hắn. Điều gì hắn làm được thì không lý nào cô lại không thể. Không sớm thì muộn, cô sẽ cố gắng hết sức để đuổi kịp cái bóng kiều ngạo ấy.

"Reng reng reng".

Tiếng chuông vào tiết chọt reo lên giòn giã, đánh động hai con người nọ vẫn còn chìm vào những suy nghĩ miên man của mình.

- Ế, chuông rồi, tớ phải về lớp ngay! Gặp lại sau nhé Kofu - kun!

- À... ừm, tạm biệt cậu, tớ cũng về lớp!

Izu vô tư chạy tới thang máy mà không hề biết rằng, có một ánh mắt lo lắng vẫn còn dõi theo cho tới khi bóng cô khuất hẳn. Kofu mím môi, thở dài:

- Izu - chan à, liệu cậu có còn là người chung một thuyền với tớ không vậy? Giả như cậu học khác lớp với họ, có lẽ tớ sẽ bớt cảm thấy bất an như bây giờ.

Bước chân vào lớp, đập vào mắt Izu đầu tiên là một hình ảnh mà cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra được:

Mochi đang gục mặt chằm bẹp trên bàn, trông như chẳng còn dấu hiệu của sự sống, bên cạnh là gương mặt cười khở của cậu bạn tòa nắng Tian Sal:

- Xin lỗi, cả đêm qua cậu ta choảng nhau với onii - chan, nên...

Izu chẳng biết nên nói cái gì trong hoàn cảnh này nữa, chỉ có thể tặc lưỡi lắc đầu. Phải rồi, ban nãy anh Aoi cũng có đề cập đến vấn đề này, xem ra đúng là sự thật. Tuy nhiên, cũng bởi vì nó là sự thật, Izu mới tự đặt thêm một nghi vấn mới:

"Dara - senpai, anh rốt cuộc là loại nhân vật nào mà có thể cân một lúc tới hai con quái vật này vậy?"

Về độ "quái vật" của Mochi thì Izu đã tận mắt chứng kiến rồi, quả thực là không thể chê bai điểm nào. Còn Aoi, mặc dù tiếp xúc không nhiều, nhưng nội chi cần trông qua màn "chào hỏi" của anh ta với Kofu vừa rồi, cũng đã có thể hình dung phần nào bản lĩnh của "cái cây màu đen" đó.

Chắc, không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi, nhưng Izu vẫn phải chép miệng thán phục:

Người nhà Tian thật không thể xem thường!

Chà, mà nếu ai ở trong cái nhà đó cũng phi thường như thế, vậy Jun, Shippo và Sal có biết võ về gì không nhỉ? Chưa hết, liệu ngoài họ ra, còn có anh em nào khác mà cô chưa biết không?

Ai da, xem ra nhân tài càng ngày càng nhiều, mà nhân tài lại tập trung hết vào một chỗ thế này, xem ra ông trời vừa thương lại vừa muốn thử thách cô nhỉ?

Cơ mà, từ lúc quen biết hắn tới giờ, Izu vẫn chưa từng được thấy cái dáng vẻ "cộng bún thiêu" này của tên quái vật Mochi nha. Lần đầu thấy hắn bị ăn hành tới mức này... He he! Dù không nói gì nhưng trong bụng cô không khỏi có chút đắc chí.

"Cậu tưởng cậu là nhất sao? Bỏ mộng đi nhá! Chắc lần sau gặp Dara - senpai, phải nhờ anh ấy chỉ giáo cho vài chiêu mới được! À mà... anh Dara..."

- Dara - senpai bây giờ thế nào rồi, có thương tích gì nặng lắm không?

- Cậu không cần lo lắng đâu! - Sal mỉm cười - Anh ấy chỉ là bị mất ngủ thôi, nhưng anh ấy không muốn xuất hiện trước các fan trong bộ dạng uể oải đó, vậy nên...

- Nên anh ta tìm đường trốn học sao?

Sal chỉ giữ lại nụ cười trên môi, không nói gì thêm. Izu chỉ biết thở dài ngán ngẩm, tiến về chỗ ngồi của mình:

- Dù sao thì cũng có làm việc chung với nhau, Dara - senpai rất tích cực trong các hoạt động trường, thế nên tớ thật sự cũng không muốn làm khó dễ, tuy nhiên việc anh ấy cứ làm ngơ quy định mà vi phạm như vậy hoài thì... Tớ dù có muốn cũng không thể cứu anh ấy khỏi bị kỉ luật đâu, thậm chí anh ấy còn có thể đối mặt với hình phạt đuổi học đó!

- Cậu lo xa quá rồi! Chẳng ai tổng khứ được onii - chan ra khỏi đây trừ phi anh ấy muốn thế.

Kẻ đang gục mặt xuống bàn bất chợt lên tiếng.

Izu nheo nheo mắt, nghiêng đầu định chạm vào vai Mochi:

- Bắt ngờ nha! Cậu còn sống sao? Không nghĩ là có ngày tớ lại thấy cảnh "bánh đa nhúng nước" của cậu đ... hơ...

Bàn tay của Izu vẫn còn đang lơ lửng thì đã bị một cổ lạnh ngắt chụp lại. Vẫn trong tư thế nửa nằm nửa ngồi ấy, Mochi nghiêng đầu cười ám muội:

- Yên tâm, Zu - chan, tớ vẫn đủ tỉnh táo để nhớ những gì cậu đã hứa hôm qua!

Gương mặt Izu thoáng ửng hồng. Cô thừa biết cái tên trời đánh này đang nhắc nhở cô về vụ làm bento cho hần.

- Biết rồi, ông tướng! Mà... tay cậu sao lạnh vậy?

Đây là điều mà Izu đã muốn hỏi lâu rồi, nhưng mấy ngày trước cô vẫn nghĩ là Mochi bị bệnh cơ. Còn bây giờ... bệnh gì mà bệnh lâu thế? Hơn nữa, có gã nào bệnh như vậy mà vẫn choảng nhau ầm ầm để bây giờ phải nằm chèm bẹp như thế này?

Mochi nghe hỏi, mặt thoáng biến sắc. Anh buông tay Izu ra, lạnh lùng ngồi thẳng dậy:

- Không có gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chỗn thần tiên

Dưới ánh nắng ban trưa vừa rực rỡ lại không kém phần gay gắt, những tán cây xanh rì thuộc Green Garden vẫn kiêu hãnh vươn cao, hứng lấy từng đợt nắng vàng như mật ngọt, dịu dàng che chở cho một nhân ảnh khá ái quen thuộc đang đứng dựa vào một thân cây lớn. Jun lạnh lùng khoanh tay:

- Senpai, có chuyện gì nói nhanh đi để tôi còn về!

Thì ra là ngoài cô gái, vẫn còn một nhân ảnh khác đứng đối diện cách đó một đoạn. Người ấy cũng chẳng quá xa lạ, chính là Tokido Arata, người vừa tỏ tình không thành với Jun sáng nay. Chàng trai trông vẫn lịch lãm như thế, hai tay thông thả nhét vào túi quần, cặp lông mày khẽ nhíu lại, khó chịu với vẻ bất cần của Jun:

- Tian - san, em nhất định không chịu làm bạn gái của anh sao?

- Tian Jun này không thích lặp lại một lời hai lần!

Cô gái phũ phàng phàn. Thế nhưng cặp lông mày của Arata lại giãn ra, và đôi môi lịch lãm ấy thấp thoáng nụ cười:

- Cô bé, em thật có cá tính đấy! Anh đây rất thích chinh phục những người như bé. Bé có tin rằng, anh sẽ khiến cho bé phải quỳ xuống khóc lóc mà cầu xin tình yêu của anh không?

Jun thật sự cảm thấy rất buồn nôn bởi mấy lời nói bốc mùi của cái tên con trai trông rõ là sang trọng này. Nếu nơi đây là thế giới của cô, chắc chắn cô sẽ chẳng chần chừ mà giáng ngay một cước vào bộ phận nhai nuốt vừa phun ra mấy lời lẽ biến thái kia. Cố nén vẻ kinh tởm, cô gái hướng ánh mắt sắc lẹm của mình lên, thách thức:

- Tôi chống mắt lên xem anh định thực hiện điều đó như thế nào!

Arata nhoen miệng cười ranh mãnh, cái nụ cười mà mấy fan girl của hần chắc không bao giờ tưởng tượng ra được:

- Giỏi lắm cô bé! Anh sẽ không để cho cặp mắt xinh đẹp ấy phải chống lâu đâu.

Dứt lời, Arata rút tay khỏi túi quần búng cái "tách". Lập tức, có vài nhân ảnh vừa quen lại vừa lạ, ở đâu xuất hiện ngay đằng sau cái cây Jun đang đứng, nhanh lẹ nhào người đến chụp thuốc mê cô gái nhỏ. Chẳng tới vài giây, Jun đã bắt đầu rơi vào trạng thái mơ hồ, không nhận thức được điều gì xung quanh nữa.

Mười hai giờ trưa, tại phòng họp của Hội học sinh...

Đã tới giờ họp. Hầu hết tất cả thành viên nơi nơi đây đều đã tập họp, trừ Jun, và cậu nhóc tóc cam vẫn chưa chính thức được gia nhập Hội. Theo thói

quen, Dara đập tay xuống bàn:

- Tới giờ rồi, bắt đầu thôi!

- Jun - chán không tới sao anh? - Izu lo lắng nhìn ra cửa.

Sal cười nhẹ, trả lời thay anh trai:

- Ban này Jun có nói là bận việc, phải đi trước rồi. Máy nội dung hôm nay cũng không to tát lắm, để tớ thay em ấy ghi chép lại nhé!

Izu cũng mỉm cười đáp lại:

- Thế cũng được. Sau nội dung hôm nay, mọi người về nói sơ qua với Jun xem Jun có ý kiến gì không nhé!

- Ok ok! - Dara hào hứng vỗ hai tay cái "chát" - Trễ hai phút rồi, vào thôi!

Tới lúc này, Kofu không nén được vẻ khó chịu nữa. Chàng trai nhú mày:

- Anh trách nhiệm ghê nhỉ? Em nghĩ việc đầu tiên chúng ta cần bàn là vấn đề đi trễ, trốn tiết, và nghỉ học không phép của Hội trưởng Beta đấy.

Dara cười méo xệch:

- Khó tính thế nhóc, không phải đã có người tới xin phép cho anh sao?

- Anh là Hội trưởng mà lại không rõ luật sao? - Anh tưởng chỉ cần sai một kẻ khả nghi như thế đến nói vài câu là anh thoát tội à?

- Không sao đâu mà, anh đã nhờ cô bé lớp trưởng điểm danh giùm anh rồi!

- Càng không thể được! - Kofu gắt gao phản đối - Bộ anh nghĩ là thầy cô sẽ không nhận ra sự vắng mặt của một kẻ có bề ngoài nổi bật như anh à? Chưa kể, anh còn lôi cả lớp trưởng vô làm tòng phạm với anh nữa chứ. Anh có biết là mình đang gián tiếp gây hại cho chị ấy không? Anh đường đường mang tiếng là một Hội trưởng Hội học sinh, lại ngang nhiên làm chuyện như thế mà coi được sao?

- À, rồi rồi... - Dara thờ dãi xòe bàn tay can trước mặt - Cảm ơn nhóc đã quan tâm. Theo như kỉ luật của nhà trường thì anh sắp bị đuổi học có phải không? Vậy thì từ giờ đến lúc đó, mấy đứa hãy để anh tập trung làm mấy việc có ích cho trường thay vì bàn về cái tính vô kỉ luật chắc - chắn - không - bao - giờ - sửa - đổi của anh, có được không?

Kofu khó hiểu, cảm thấy khó hiểu vô cùng. Anh ta đóng bao nhiêu tiền để được vào học trong cái trường này, sau đó không biết giờ thêm thủ đoạn gì, anh ta leo lên cả chức Hội trưởng Hội học sinh một cách đường đường chính chính, để rồi chỉ sau có một tuần, đã phản như kiểu bất cần như thế...

Kofu nhú mày, dè dặt:

- Anh... không muốn học ở đây nữa sao?

Trái ngược với những cảm xúc hỗn loạn của Kofu, Dara chỉ nhún vai, thản nhiên mỉm cười:

- Không đến lượt nhóc quản anh đâu! Vấn đề kỉ luật của Hội trưởng Beta xem như thông qua nhé. Ta vào nội dung tiếp theo của buổi họp nào!

Kofu đang định hỏi thêm câu gì đó, nhưng khi anh trông thấy ánh mắt băng bạc của senpai đang dần chuyển sang sắc lạnh, anh đành thức thủ ngồi im. Phải rồi, đối với Tian Dara mà anh đã được biết sau khoảng thời gian một tuần làm việc chung với nhau, thì thứ đáng sợ nhất, có lẽ là ánh mắt.

Một ánh mắt mang sức áp đảo mạnh mẽ vô cùng...

Ánh mắt của kẻ chỉ huy!

Ở rất xa... rất rất xa với thế giới mà con người đang sinh sống, tồn tại một quang cảnh thần tiên nằm ngoài khả năng hiểu biết và trí tưởng tượng của bất kì văn nhân nào.

Đó là một nơi đẹp, rất đẹp. Thật không ngoa khi nói nơi ấy là chốn bồng lai tiên cảnh. Ở đó, hầu như giờ nào, khắc nào cũng có một lớp sương mỏng nhẹ nhẹ bao phủ khắp vạn vật. Còn có cả thứ ánh sáng dịu nhẹ len lỏi qua lớp sương mù, tỏa xuống không gian xinh đẹp bên dưới. Ánh sáng đó đẹp... đẹp đến mức khó tả. Nó không quá rực rỡ như ánh nắng Mặt Trời, cũng không quá huyền ảo như ánh sáng Mặt Trăng. Đối với những người đã từng có vinh hạnh được bước chân đến đây, thứ ánh sáng ấy, chính là ánh sáng thần thánh được tạo ra từ phép màu của Thượng Đế, huyền hoặc vô cùng...

Quanh đó, những khóm ki hoa dị thảo không rõ nguồn gốc đang cùng nhau tỏa ra những loại mùi hương vừa lạ lại vừa quen. Tất cả hòa quyện đan xen, tạo ra một thứ hương thơm thật dịu dàng, dễ chịu, không kém phần mê hoặc lòng người.

Đâu đó, có một bóng dáng bé con tung tăng chạy trên con đường lát đá ngũ sắc giữa rừng hoa, chiếc mũi nhỏ xíu hăng hái héch lên, hít lấy hít để thứ mùi

huong mị hoặc. Cô bé xinh xắn ấy trông chừng năm, sáu tuổi là cùng. Mái tóc màu xanh biển búi gọn sang hai bên bằng những sợi lụa vàng óng một màu hoàng kim, bộ trang phục lấy màu trắng trang nhã làm chủ đạo, có thêm những đường viền họa tiết màu đen nổi bật, càng tôn lên làn da trắng như trứng gà bóc của cô bé. Lầy sức hít một hơi thật dài, lại khoan khoái thở ra, đôi mắt xanh biếc tròn xoe ấy sáng rõ:

- Ừm... từ bao giờ mà Vườn Ngự Uyển lại có những thứ cây cỏ kì lạ này vậy? Ta thật là muốn gặp Thiên Thần đang chăm sóc khu vườn ngự uyển này quá đi!

Cô bé mỉm cười tươi rói, toan lấy hơi hít sâu thêm lần nữa...

- Cần thận nha, em hít nhiều thứ hương này quá, sẽ rất dễ bị nhiễm độc đó!

Một giọng nói dịu dàng bất chợt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Búp bê loli rơi vào hang cọp

Cô bé ngạc nhiên quay đầu lại phía sau. Đón chào cô bé là một nụ cười thân thiện, và đẹp... đẹp hơn cả ánh sáng thần thánh ở đây nữa. Chủ nhân của nụ cười ấm áp ấy, chỉ là một cậu bé. Cậu bé ấy lớn hơn cô bé cả cái đầu. Trang phục của cậu trông cực kỳ đơn giản: chỉ là một chiếc áo choàng viền bông, trắng nhả nhận, không thể biết rõ thứ trang phục nào khác bên trong.

Cô bé hơi ngó người trong giây lát. Cuối cùng cái môi bé xiu ắt cũng lú lú trở lại:

- O... nii - chan? Không, không phải! Onii - chan để tóc dài cơ, không ngắn và lùm xùm như anh, nhưng... anh thật sự rất giống onii - chan!

Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, cậu bé khẽ nghiêng đầu:

- Vậy sao?

- Vâng! Nhưng anh ấy bận suốt thôi, chẳng có thời gian chơi với em gì hết... - Chợt cô bé hớn hờ chạy lại lấy lấy vạt vạt áo của cậu bé - Hay là anh làm onii - chan của em nhé?

Cậu bé thoáng ngạc nhiên, rồi cậu nhanh chóng lấy lại nét cười mê hồn, nhẹ nhàng quỳ xuống, đỡ lấy bàn tay của cô bé, dịu dàng cúi xuống hôn phớt qua những ngón tay bé xiu ắt một cách cung kính:

- Thật xin lỗi, Tiểu công chúa, anh cũng muốn thế lắm, nhưng hiện tại anh không thể rời khỏi nơi này được.

- Ô, sao lại không thể? - Cô bé ngơ ngác - Chẳng lẽ, anh là Thiên Thần chăm sóc Vườn Ngự Uyển sao?

- Anh không phải Thiên Thần, nhưng đúng là anh chăm sóc khu vườn xinh đẹp này. Anh theo lời Thánh Mẫu, sưu tầm và lai tạo những giống hoa này để chế tạo các hương liệu với nhiều mục đích khác nhau. Thấy em thích thú như thế, anh cũng vui lắm. Nhưng mà...

- Không sao không sao! - Đôi mắt cô bé vẫn sáng rõ - Nếu anh không đi được, em sẽ tự đến đây, không ai dám cản em đâu. Nhưng anh phải hứa là sẽ kể chuyện và chơi với em đó!

Cậu bé thoáng im lặng. Đôi mắt cậu chợt nhắm nhẹ. Nụ cười xinh đẹp ấy như hòa chung vào không gian bỗng lại xung quanh:

- Được! Anh hứa!

- Oa! Thế thì thích quá! - Cô bé vui mừng vừa nhảy tung tung vừa vỗ tay - Mà onii - chan này...

- Hừm? Anh đang nghe đây!

- Ban này anh có nói về việc hít nhiều hương thơm ở đây có thể gây trúng độc phải không?

- Ừm, nhưng thật ra cũng không nguy hiểm, chỉ là một dạng mê hồn hương nhẹ thôi, không có gì đáng lo hết!

- À... Vậy thì đúng rồi! Em... em... xin lỗi. Chắc em gây phiền toái cho anh mất rồi...

Cô bé cố nặn ra nụ cười thật tự nhiên, nhưng trong đôi mắt trong veo tinh nghịch ấy hình như đang dần mất đi ý thức. Đôi chân nhỏ xiu loạng choạng:

- Em... đã lỡ... hít chúng quá nhiều r...

Lời chưa kịp nói hết, cả thân hình nhỏ nhắn ấy đã rơi vào trạng thái mơ màng, đổ ập xuống...

Không phải là xuống nền đá ngũ sắc, mà là một vòng tay ai đó...

Ấm áp. An toàn...

Và thật dễ chịu!

Cho tới bây giờ, mặc dù đã lớn, nhưng cô bé ấy vẫn không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào có thể được sà vào vòng tay yên bình ấy, để rồi mỉm cười, nhớ về kỉ niệm xưa...

Nhớ về lần đầu tiên, cô gặp anh...

Sal Tian!

Jun biết thừa, đây chỉ là một giấc mơ, bởi cái ngày tươi đẹp ấy đã qua, qua từ rất rất lâu rồi. Thế nhưng cô vẫn không hề muốn tỉnh lại. Cô muốn tận hưởng thêm nữa. Ấy thế mà... chẳng biết cái đũa trời đánh nào chọi tạt cả gáo nước lạnh vào người cô, khiến cho cô gái dù muốn hay không cũng phải tỉnh dậy.

Và việc đầu tiên cô làm là... điên máu quát:

- Cha chả đũa nào dám phá giấc ngủ của bốn cung!

Đầu đó có vài tiếng cười khúc khích, có cả tiếng nói oang oang đáp lại không chậm trễ:

- Bốn cung cái con khi nhà mầy. Mở cho to hai con mắt ra mà xem coi mầy đang rơi vào hoàn cảnh nào đi!

Lại thêm một gáo nước lạnh nữa tạt không thương tiếc vào cơ thể mảnh mai của Jun. Jun khẽ run lên một cái. Cô gái cố cựa mình, chợt cảm thấy có chút gò bó, nhất là ở hai cổ tay.

Nó đau, nó nhức... Và nó bị cột chặt, treo lên hai bên.

Trong vô thức, khi cô ngủ, cả cơ thể cô rũ xuống, khiến cho hai cái cổ tay tội nghiệp này phải gánh vác hết cả trọng lượng của cô. Dù cơ thể cô không quá nặng, nhưng nó cũng đủ làm cho tay cô đau đến rã rời. Chỉ phục cô một điều, bản thân dù đang phải chịu khổ sở như thế, nhưng chỉ cần có "người đó" xuất hiện trong giấc mơ, cô liền có thể ngủ say đến nỗi quên hết mọi chuyện xung quanh...

Dần dần, đôi mắt xinh đẹp xanh biếc ấy cũng hé ra, khẽ chớp vài cái cho những giọt nước rơi hết khỏi hai làn mi cong vút. Lúc này, Jun mới nhìn rõ được chân diện của kẻ vừa dám cả gan tạt cả hai gáo nước. Đó là một cô ả trang điểm lòe loẹt. Dáng điệu đông đa đông đánh ấy trông cũng ngờ ngợ, nhưng mà...

- Chị là ai vậy?

Câu hỏi thân nhiên của Jun khiến cô ả nọ nóng mặt. Ầ ừc tới hét:

- Á à con này, mầy mới làm bê mặt tao hôm qua, bây giờ còn định giả ngu hả?

- Làm bê mặt - Jun hơi nghiêng đầu - Á à, ra là bà chị diêm dúa Otae. Đừng trách tôi mau quên nhá, chẳng qua vì bà chị không đủ kĩ lô cho tôi đặt vào mắt thôi!

"Chát".

Một âm thanh chói tai vang lên. Trên má trái trắng trẻo của Jun hẳn rõ năm dấu tay của Otae.

- Con khốn! Mày được cưng chiều riết quen thói rồi phải không? Bộ mầy vẫn chưa ý thức được bản thân đang rơi vào trường hợp nào hay sao mà còn dám dùng cái giọng xấc xược ấy với tao hả?

Jun ném ánh mắt khinh bỉ nhìn Otae, không thèm trả lời lấy một tiếng, lại quét mắt sang xung quanh.

Nơi đây, có lẽ là một ngôi nhà bỏ hoang, hoặc có thể là đang xây dở mà vì một lí do nào đó phải dừng thi công công trình. Bởi vậy nên có thể thấy, những nguyên vật liệu xây nhà như là mấy thùng sơn, bao xi măng, xà gỗ... vẫn còn chất ngổn ngang quanh đấy. Nền đất cũng chỉ được quét qua loa. Bản thân cô thì đang bị treo sát vào cái vách tường cũ kĩ xám xịt bám đầy những rêu. Trông ra phía cửa, ngoài một khoảng đất trống quanh hiu với mớ cỏ dại mọc thành từng bụi một cách vô tổ chức, chẳng còn thấy gì khác nữa.

Nơi này, nếu có hét tới khản cổ chắc cũng chẳng ai nghe mà tới cứu.

Trông ngược vô trong nhà, đứng rải rác xung quanh là khoảng hơn chục nữ sinh khác nữa. Cũng thật là đáng thương cho họ, bị Jun sắp xếp vị trí quan sát còn say cả cô đại cơ...

Trông trang phục thì mấy nữ sinh này đều là cùng trường. Khối Mười, Mười Một, Mười Hai đủ cả. Đặc biệt là mấy ả mặc váy đen của khối Mười Hai, Jun trông cũng có chút quen thuộc, hình như cô đã từng gặp qua vài lần rồi. Mà cô chỉ đi qua tầng lầu của khối Mười Hai, khi mà...

À à, nhớ ra rồi, thì ra là bọn fan girl của anh Dara. Mấy thím còn lại chắc cũng vậy, còn ả lòi lết đang đứng trước mặt cô, ai cũng biết rồi đấy, là cái ả mặt dày cứ ưỡn ẹo đòi cưa cẩm nui - chan nấng ấm của cô mãi cơ. Những hạng người như thế này tiếp cận được mục tiêu thì chỉ toàn gây phiền phức thôi.

Mà gây phiền phức cho ai? Cho anh Sal ấy hả? Một liều ba bảy cũng liều. Gân có mà cô để yên cho...

Nhìn đi nhìn lại, Jun chép miệng. Không thể nhầm lẫn được nữa, đây là nơi mà bọn tiểu thư chánh chọe này dùng để dạy dỗ mấy đứa churóng tai gai mất.

Trong lòng Jun thầm cảm thán.

"Chẳng nghĩ đến một ngày bé Jun xinh đẹp đáng yêu này lại trở thành thành cái gai trong mắt nhiều người như thế. Xem nào... Club anti - fan của mình đang bắt đầu lớn mạnh rồi đấy. Chẳng biết còn ai nữa không?"

- Ngấm đủ chưa, con bitch? - Một trong mấy nữ sinh đằng sau cười khẩy - Chắc mày bắt ngờ lắm nhì? Đừng có trách tội này hén, có trách là trách cái bản tính lẳng lơ của mày, quyến rũ hết anh này tới anh nọ, rồi đắc tội với người không nên đắc tội.

Một giọng nữ khác lại vang lên:

- Ấy vậy mà còn bày đặt tỏ vẻ cao sang, từ chối cả Arata nữa chứ. Biết thừa là mày thích thấy mẹ rồi, chẳng qua là mày muốn chơi nổi thôi có phải không?

Nữ sinh nọ vừa nói xong, chợt thấy Jun cúi gầm mặt xuống, vai run run, càng ngày càng dữ dội. Ban đầu, ả còn nghĩ là Jun đang sợ đến phát khóc cơ, đang định mở miệng mồm mĩa thêm vài câu, thì tiếng cười của Jun khiến ả chựng ngay lại.

Jun ngước mặt lên, cười ngất. Giọng của cô vốn trong trẻo, khi cười càng trong hơn. Otae đứng cạnh không giữ nổi bình tĩnh nữa, liền quát:

- Mày cười cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tokido Reiko

Jun vẫn cười rử rượi. Mãi một lúc mới trả lời cô ả lòi lết:

- Nhìn kĩ lại xem... mặt ta giống như là đang quan tâm sao? Ha ha ha, ta cười muốn bể bụng luôn rồi nè. Gã đó, không đủ trình xách dép cho Tian Jun này, huống chi còn đòi làm người yêu của ta. Nực cười... nực cười chết được...

- Mày...

- Được rồi, Otae! - Giọng nữ ban nãy lại vang lên khi thấy Otae chuẩn bị giáng thêm một cái tát cho con nhỏ khinh người kia - Tát nó... việc đó để dành cho nhân vật chính đi! Chúng ta ngồi xem, quay phim thôi là cũng đủ đã con mắt rồi. Chưa kể... sau đó, còn có thêm một màn hay ho nữa mà!

Nói tới câu cuối, ả nheo mắt với bà chị lòi lết, khoe miệng nhếch lên nét cười nham hiểm. Nghe thế, Otae cũng cười khẩy hạ tay xuống:

- Ủ nhì, phải để cho tiểu thư Tokido xuống tay nhìn mới thích.

- Tokido? - Jun nhú mày.

- Ủầy ầy, Tian - chan, chẳng lẽ là bạn bè cùng lớp với nhau mà em còn không nhớ tên bạn ư? - Một giọng nam vừa phóng đảng vừa quen thuộc chợt vang lên, cái giọng mà Jun chỉ vừa nghe thôi đã muốn tống hết mấy thứ trong dạ dày ra ngoài.

- Em không hề có chút nghi hoặc nào khi nghe họ của anh giống hệt với họ của bạn em à?

Từ ngoài cửa, hai bóng người một nam một nữ thon dong đi vào.

Nửa tiếng hội họp của Hội học sinh cũng nhanh chóng trôi qua. Cả phòng hiện tại đang chuẩn bị cho bữa trưa của mình. Như thường lệ, Mochi vẫn là

người thực hiện "thủ tục sinh hoạt" của nhà Tian. Kofu thì tự có người hầu mang đồ ăn đến. Khẽ liếc mắt qua mấy khay thức ăn trên bàn, Kofu có chút thắc mắc:

Trừ các khay của anh em nhà Tian, chỉ còn lại một khay.

Lại liếc xuống túi nylon đặt ngay sát chỗ ngồi của Izu...

Hình như là một khay bento khác.

Khóe môi Kofu chợt cong lên đắc ý.

Thì ra là vậy! Izu tự làm cơm trưa mang theo. Chẳng trách sao lúc ra về anh thấy Izu tạt vô Dream House, ra là muốn chế biến bữa trưa cho mình. Xem chừng như cô bé đáng yêu này đang dần tìm cách tạo khoảng cách đối với mấy tên khả nghi kia.

Vâng! Khóe môi Kofu cứ cong cong mềm mại như thế, cho đến khi...

Mochi hoàn tất thủ tục, và đột nhiên quay lại, mỉm cười đầy ý nhị với Izu. Cô gái mím môi.

Tối rồi... Tối lúc rồi!

Bản thân cô ban đầu chỉ nghĩ đơn giản là tối bữa thì đưa bento cho hấn, không nghĩ đến việc mình sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế này. Hết đường chạy, Izu đành cúi xuống lấy hộp bento đưa cho Mochi, đoạn lí nhí:

- Là... tại cậu đòi hỏi đó! Cảm có ý kiến. Tớ không có tay nghề tốt như cậu đâu!

Thực chất thì bữa trưa hôm nay, cô đã cùng với hấn sử dụng phòng Club để nấu ăn. Tuy nhiên, không muốn hấn bận tâm nhiều nên cô đã tự nấu lấy. Lúc đó, hấn chỉ thông lại một câu:

- Đừng đốt trường là được!

Bởi thế nên hiện tại cô mới đang lo. Bản thân biết rõ hấn thật sự là một đầu bếp thứ thiệt, khẩu vị cũng chẳng phải là dễ, không lo sao được chứ! Mà... không phải chính hấn là kẻ đặt ra điều kiện này sao? Ngon hay dở gì, chỉ cần qua một tuần thì đều chấm dứt. Hấn dù có vô kỉ luật thật, nhưng trông không giống với một tên suýt lời...

Cổ trấn an là vậy, nhưng Izu vẫn không thể thoát khỏi trạng thái lo lắng, hoàn toàn không chú ý đến bộ mặt đầy hắc tuyến của anh bạn Hội phó ngồi bên cạnh.

Tuy nhiên, khác với sự lo lắng của Izu, Mochi chỉ cười nhẹ rồi đẩy khay bento mình làm cho Izu, đoạn mở khay bento của Izu, chậm rãi thưởng thức, không khen mà cũng chẳng chê. Dara và Sal cũng thân nhiên dùng bữa, hoàn toàn không chú ý đến việc trước mắt, cứ như thể việc đó hết sức bình thường vậy. Izu cũng thảnh thơi phào mở nắp bento.

Nấm!

Nấm nữa nè!

Mỗi bữa hộp thế này, khay của cô luôn luôn có nấm. Mỗi lần lại là một món nấm khác, chế biến khác nhau. Nhưng chung quy thì cứ nấm là Izu thích mê. Và bất chợt, Izu có cảm giác là tên đáng ghét ấy cũng biết điều đó...

Chep! Nghĩ thôi mà cũng thấy vô lí rồi.

Hấn dù có thông minh thật, nhưng cũng đâu phải là thần, sao mà biết được người khác thích gì chứ?

Izu vô thức mỉm cười. Ăn thứ mình thích thì kiểu gì cũng thấy ngon. Chỉ có một người nào đó ăn phải giấm chua, mãi không nuốt trôi được miếng nào...

Mặc dù bản thân rơi vào tình cảnh nguy cấp, nhưng một chút sợ sệt, Jun cũng không có. Cô chỉ cảm thấy chán ghét. Chán ghét tới mức chẳng thèm đưa mắt nhìn cặp nam nữ kia lấy một cái.

Trong hai người mới vừa bước vào thì người con trai có vẻ ngoài lịch lãm kiểu Tây Âu, đang nở nụ cười nửa đắc chí nửa mỉa mai trên môi.

Khinh!

Jun khinh ra mặt.

Nụ cười của hấn thật bẩn thỉu. Nếu như có kẻ nào dám mang tên này đi so sánh với onii - chan nắng ấm thánh thiện của cô, chắc chắn cô sẽ khiến cho kẻ đó không thể nhìn thấy ngày mai.

Jun chán ghét đến mức lười cả nhủ này:

- Tiếc thật! Tôi vốn còn chẳng nhớ được tên của anh!

Arata cười cười tiến tới gần Jun, giọng nói lộ rõ vẻ chế giễu:

- Ôồ, Tian tiểu thư, đến mức này mà em vẫn còn bướng bỉnh sao? Mà anh đã nói gì ban nãy ấy nhỉ? Em nhớ không? Anh sẽ bắt em phải...

Một tia nước bọt bất ngờ đáp thẳng giữa khuôn mặt lịch lãm của Arata dưới sự bất ngờ của những kẻ xung quanh. Jun lạnh lùng chặn miệng tên con trai đáng khinh ấy trước khi hắn kịp tuôn ra hết mấy lời lẽ bẩn thỉu:

- Tôi cũng nói rồi, tôi chống mắt lên coi anh sẽ làm gì!

Rút chiếc khăn tay lau sạch sẽ cái ổ enzym mà Jun vừa mới phun ra, Arata mặt không biến sắc, vẫn cười cười vui vẻ:

- Khá lắm, cô bé! Rồi anh sẽ hành hạ em sau. Còn bây giờ...

Arata chột lui về sau một bước, để cho người nữ nọ bước lên:

- Bây giờ thì anh phải nhường lại cuộc vui cho em gái của anh thôi!

Jun ngược mặt nhìn, bắt giác nhếch môi cười:

- Tôi còn tưởng ai xa lạ nữa chứ, hóa ra là Reiko. Ra cậu là em gái của thứ cặn bã kia sao... Hự...

Cái bụng đáng thương của Jun ngay lập tức ăn ngay một cái lên gối của Reiko. Reiko là bạn cùng lớp với Jun, chính là kẻ luôn dùng ánh mắt đố kỵ nhìn cô mỗi khi thấy cậu lớp trưởng 10A6 tỏ vẻ quan tâm đến cô gái được mệnh danh "búp bê sống" này.

Reiko được ông trời ưu ái ban cho một ngoại hình khá chuẩn, cộng thêm mái tóc bồng bềnh và khuôn mặt pha chút vẻ Tây Phương giống anh trai, đã khiến cho bản thân cô trở thành một hot girl nổi đình nổi đám. Chỉ là... cái chức danh hoa khôi khối Mười hiện không phải là cô nắm giữ mà là... con nhỏ tóc xanh trước mặt đây.

Đáng lẽ cô cũng không quá bận tâm, nếu như Sasaki Maru, lớp trưởng 10A6, không quan tâm Tian Jun nhiều như thế.

Maru là bạn cùng lớp với cô từ những năm học cấp hai. Cậu ta là một chàng trai rất thân thiện, hòa đồng và hay giúp đỡ người khác. Đáng về tuần tú đáng yêu của cậu khiến cho không ít nữ sinh đem lòng yêu mến, trong đó có cô _ Tokido Reiko. Những năm học tiếp theo, cô vẫn âm thầm bước theo sau tâm lưng ảm áp ấy. Cô cẩn thận quan sát, để ý từng cử chỉ, thói quen của chàng trai. Thậm chí, cô còn tìm cách để bản thân luôn học cùng lớp với Maru. Với gia thế của dòng họ Tokido, để thực hiện điều ấy, có thể nói là quá dễ dàng.

Phải biết, Reiko tuyệt đối không phải là dạng con gái nhả nại, dễ bắt nạt. Tuy nhiên, vì cậu, cô đã cố thay đổi bản thân rất nhiều. Cô quan tâm chăm sóc ngoại hình của mình nhiều hơn, cẩn thận từng cử chỉ, lời ăn tiếng nói. Cô cố gắng học như một con thiêu thân để đạt lấy những thành tích cao trong lớp, mặc dù là với gia cảnh của cô, dù cô chẳng cần học nhiều, cũng vẫn tự nhiên mà có cuộc sống sung túc. Nhưng không! Cô sẵn sàng làm mọi thứ, dù có gượng ép bản thân tới đâu, cô vẫn chấp nhận. Tất cả cũng chỉ vì cô muốn cậu chú ý đến cô hơn.

Ừ, phải rồi, cậu chú ý đến cô... như cậu đã chú ý đến những người khác.

Cậu vẫn tốt với cô, nhưng cậu cũng tốt như thế với bạn bè xung quanh. Những tưởng cậu đã ở ngay tầm tay, nhưng chàng trai ấy, Sasaki Maru, vẫn quá xa vời.

Lên tới năm lớp Chín, rốt cuộc Reiko cũng đã hạ hết danh dự của một tiểu thư cành vàng lá ngọc xuống để tỏ tình với cậu. Kết quả, cậu chỉ mỉm cười:

- Chúng ta vẫn còn quá nhỏ để nghĩ tới chuyện đó. Tuy nhiên, chúng ta đã đủ lớn để tiếp tục làm bạn!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Con gái khi ghen

"Quá nhỏ ư?"

Reiko chột cảm thấy lòng mình đau như cắt.

Mới năm trước cậu hằng còn "quá nhỏ" như thế, nhưng ngay năm sau, cậu đã "đủ lớn" để mỉm cười dịu dàng trông theo hình bóng của một cô gái khác,

không phải là cô...

Lí do thật sự, là cậu muốn từ chối khéo cô, có phải không?

Tại sao lại như thế chứ? Con bé kia có gì hơn cô? Tại sao người khiến cho cậu "đủ lớn" lại là nó mà không phải cô?

Xét về mặt nhan sắc, cô biết rõ bản thân mình khá sắc sảo. Xét về mặt gia thế, cô cũng đâu phải dạng vừa. Trong cả đất nước rộng lớn này, có mấy tập đoàn dám vô ngực xưng ngang hàng với tập đoàn của dòng họ Tokido chứ? Vậy mà con bé kia, ngoài cái tên ra, chẳng ai biết được điều gì khác về nó. Xuất thân của dòng họ Tian, hiện đang trở thành đề tài bí ẩn nhất trong trường Kokka. Vậy mà... vậy mà cậu vẫn không màng tới cô, chỉ âm thầm lặng lẽ dõi theo nó, y như cô đã từng dõi theo cậu trong suốt những năm học cấp hai.

Sức chịu đựng của cô cuối cùng cũng đạt tới giới hạn, khi mà cô vô tình nhìn thấy cảnh đấy...

Cậu... tỏ tình với Tian Jun.

Thời khắc đó, trái tim cô như vỡ thành từng mảnh vụn, đau đến xé lòng. Cậu đã "đủ lớn" để yêu rồi. Chỉ là... người cậu yêu vốn không phải là cô.

Cô cắn răng quẹt nước mắt chạy đi. Cô không đủ can đảm để tiếp tục làm khán giả cho cuộc tình của người cô yêu với một đứa con gái khác. Trái tim nhỏ bé tội nghiệp của cô đã chịu tổn thương quá đủ rồi...

Bất chợt, cô dừng hẳn lại.

Bản thân cô đã trở nên yếu đuối như vậy từ bao giờ thế? Cô là ai? Cô là Tokido Reiko cơ mà... Giá trị của cô, đâu giống như những đứa con gái khác. Nhất là, cô lại càng không thể so sánh với... nó. Cô đã kiên cường suốt bao nhiêu năm qua rồi, tại sao cô có thể cam lòng để cho thứ tình yêu mà cô đã cố theo đuổi đến quên cả bản thân ấy rơi vào tay kẻ khác được? Phải rồi, cô là Tokido Reiko cơ mà!

Nén những giọt nước mắt vào trong, Reiko hạ quyết tâm: cho dù có phải trở thành tiểu tam, cô cũng nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để mang cậu về!

Nghe thì có vẻ hơi nực cười, bởi cậu có bao giờ ở bên cô đâu mà lại "mang về" cơ chứ? Tuy nhiên, cô mặc kệ!

Trước tiên, cô có cân nhắc một chút về dòng họ Tian. Mặc dù gia thế của họ rất bí ẩn, nhưng thật sự cũng không khó để nhận thấy rằng, sự ảnh hưởng của dòng họ này cũng có ảnh hưởng tới Hội đồng Nhà trường. Vì thế, biện pháp an toàn đầu tiên cô có thể nghĩ tới, là nhờ anh trai tán đổ Tian Jun, trực tiếp lôi Jun ra khỏi Maru. Tokido Arata, anh trai cô, dường như cũng có hứng thú với cô gái này nên liền gật đầu đồng ý giúp. Reiko cũng chẳng hiểu, vì sao con bé ấy lại có sức cuốn hút mạnh mẽ kia chứ, cả tên anh trai phong lưu lãng tử của cô cũng không thể thờ ơ.

Mặc kệ! Không thêm nghĩ tới. Sao cũng được, miễn là mục đích của cô hoàn thành.

Ấy vậy mà, cả cô lẫn Arata đều chẳng nghĩ tới việc kế hoạch thất bại. Nói gì thì nói, một điều không ai có thể chối cãi, Arata cũng có gia thế quá hùng hậu, lại thêm ngoại hình cực kỳ mê hoặc ấy nữa, trước giờ, chưa có đứa con gái nào từ chối được anh, tính luôn mấy nàng có người yêu cả mấy tháng trời. Huống hồ gì là Jun, một cô gái non nớt vừa bước vào trường chẳng được bao lâu. Cho dù Jun có đồng ý làm bạn gái Maru, thì sự việc ấy cũng mới diễn ra cách đây có một hai bữa...

Arata thật sự không tin là trong mắt Jun, anh bị xem là thua kém hẳn, càng không tin rằng bản thân sẽ bị từ chối thẳng thừng như vậy. Anh ức một, nhưng xem chừng em gái của anh ức đến mười. Khi nghe đến câu "Người em yêu không phải anh!" thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn ấy, Arata đã kín đáo đưa mắt nhìn cô em gái đang đứng lẫn trong đám đông...

Sắc mặt con bé cực kỳ tệ, hiển nhiên là đang ăn phải giấm chua.

Việc này dường như đã chạm tới cực điểm của con bé. Giờ ra chơi, Reiko một mạch đi đến lớp của anh. Gương mặt con bé tối sầm. Nó chỉ nín lấy vạt áo anh, hạ giọng:

- Em muốn... nó!

Arata không khó để đoán ra ý của cô em gái. Anh cúi người, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô:

- Vậy anh em mình thử đánh cược một lần nữa nhé. Nếu bé ấy đồng ý theo anh, thì nó là của anh. Bằng không, tùy em xử lý, dù sao thì, nhà Tokido cũng có quyền lực tới mức, có giết người cũng không phải vào tù cơ mà!

Phải! Chỉ cần là thành viên gia tộc Tokido, dù có giết người, cũng không bị vào tù!

- Dù tao có giết chết mày, cũng không bị vào tù, mày có tin không, Jun? - Reiko nhếch môi cười nham hiểm.

Jun ngược mặt lên, đôi mắt đẹp cong cong như hai vầng trăng lưỡi liềm. Cô cười nhạt:

- Ta tin. Nhưng ta méo tin chuyện người có thể giết được ta...

"Chát".

Lại một âm thanh chất chứa vang lên. Khác với lần trước, lần này trên má của Jun không những chỉ in mấy dấu ngón tay, mà còn thêm một đường rách ngọt. Vài giọt máu đỏ bắt đầu rịn ra sau đường rách ấy. Nụ cười trên môi Reiko ngày càng đậm hơn. Hiển nhiên, kẹp giữa hai ngón trỏ và ngón trỏ ở tay cô là một chiếc dao lam bén ngọt.

"Thật chẳng ngờ, con gái ở trần thế này lại có thể tàn độc như vậy sao?"

Jun thở dài trầm cảm thán.

Dĩ nhiên, không thể vợ đưa cả năm. Tokido Reiko trước mặt cô đây dù sao cũng chỉ là một phần tử của mặt tiêu cực trong cái xã hội mà cô đang sống mà thôi. Cô nàng ấy rõ ràng là may mắn hơn biết bao nhiêu người, cả về ngoại hình lẫn xuất thân. Chỉ tiếc là, cô ta, cùng với gã anh trai đều cáng kia nữa, trong lúc ngỡ ngàng sau khi nghe Jun từ chối lời tỏ tình sáng nay, đã không chú ý đến cậu nói trước đó của cô: "Em đã yêu từ lâu rồi. Em chỉ đang đợi người ta đồng ý thôi..."

Nếu như đã "yêu từ lâu rồi" và hiện tại vẫn đang "đợi người ta đồng ý", thì hiển nhiên người đó không thể là Sasaki Maru, cậu nam sinh vừa mới tỏ tình cách đây không quá ba ngày. Đơn giản như vậy, Jun đã cố tình gợi ý, vậy mà... cái tôi và sự đố kỵ chắc đã ăn mất não anh em nhà này rồi.

"Thật... tiếc! Ta cứ nghĩ sẽ để cho các người sống vô tư trong một thời gian nữa..."

Ngay tại lúc ấy, trên cái nóc nhà sơ sài đang giam giữ Jun, có một đôi cánh đen tuyền thật lớn vừa mới quạt gió hạ xuống. Tuy nhiên, không một ai trông thấy anh ta cả, giống như anh ta đang vô hình vậy...

Phải! Anh ta dường như trở nên vô hình với con người khi anh ta giương đôi cánh đen huyền bí đó ra.

Aoi chẳng nói gì. Gương mặt anh lúc này chỉ như một mặt hồ tĩnh lặng. Cặp mắt kính bản to được gỡ xuống, để lộ đôi đồng tử vừa trong vừa đỏ cùng một hình xăm quái dị nơi khóe mắt.

Hình xăm của kẻ phản bội giống loài!

Với khuôn mặt trắng trẻo không một thoáng biểu cảm, Aoi chỉ lẳng lặng rút một chiếc lông vũ từ đôi cánh của mình thả vào không trung, đoạn giang rộng cánh bay đi mất hút.

Aoi biến mất như chưa từng tồn tại ở nơi đó. Chỉ có chiếc lông vũ, hay nói chính xác hơn là Phúc Huyền Vũ, đang nhẹ nhàng nương theo gió mà rơi xuống. Chẳng biết nó rơi kiểu gì, mà sau một hồi đồng đưa trong không trung, nó lại lướt ngay tới trước mặt Jun mà thả mình chạm đất. Đám người nam thanh nữ tú xung quanh cô thoáng ngạc nhiên một chút, rồi lại lơ đãng. Có vẻ như việc hành hạ một cô gái không có khả năng tự vệ đối với bọn họ, vẫn thích thú hơn là xem xét một chiếc lông vũ vừa "vô tình" bay từ ngoài cửa vào. Không ai thêm để ý đến nó, trừ Jun. Cô gái chẳng nói thêm lời nào nữa, chỉ mỉm cười hài lòng.

Reiko vẫn không ngừng tặng cho cô mấy cú đá, lên gối, cùng với mấy vết rạch mới, hồng hỷ đi nhan sắc xinh xắn của búp bê sống trước mặt. Từ nhỏ đến lớn, Jun chưa bao giờ bị người ta khi dễ đến mức này. Bản thân cô cũng không phải là đứa M thích bị người ta hành hạ. Tuy nhiên, cô gái nhỏ vẫn cắn răng chịu đựng, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm:

- Đúng là, khó chịu thật. Nào giờ chỉ có anh ấy phải chịu đau như thế này. Thật là thiệt thòi cho anh quá!
- Làm sao khi anh phải gánh chịu nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần mà vẫn có thể nở nụ cười mê hoặc đó chứ?
- Không được, mình phải chịu đựng. Đau đớn! Đây là cảm giác mà anh luôn phải gánh chịu...
- Phải chịu đựng, không được hành động lỗ mãng. Anh ấy chắc sẽ không thích một đứa con gái bạo lực đâu.
- Cũng không thích một đứa thiếu kiên nhẫn... Con trai, dù sao, vẫn thích con gái dễ thương, bảnh bèo một chút. Điều này... liệu có đúng với anh không nhỉ?

Càng nghe Jun lẩm bẩm, Reiko càng điên tiết, cho rằng "anh" mà cô đang nói tới là Maru. Thế là cô ả nghiêng răng nghiêng lợi ra tay tát liên hoàn, miệng quát lớn:

- Mày có câm ngay không con chó! Không có đứa con trai nào thích một đứa xấu xí như mày đâu. Mày có dám tự soi gương xem chính gương mặt của mày lúc này không? Tao rạch nát mặt mày ra. Tao muốn... giết mày luôn!

Bị sỉ nhục càng ngày càng quá đáng. Trong một thoáng, sự phẫn nộ chợt trở thành một cơn sóng vừa cuộn trào trong lòng Jun. Hình như, đôi mắt xanh biếc của cô vừa sẫm màu đi một chút. Nhưng rồi cô cố nén nó lại. Cô gái nhỏ cắn răng, khép mắt chịu đựng. Nếu chỉ một chút đau đớn này mà cô còn không chịu được, thì sau này làm sao cô có thể vỗ ngực mà đi cạnh anh nữa...

Làm gì cũng được, bị sao cũng được, anh không yêu cô cũng được. Cô không màng. Từ lâu cô đã không màng đến chuyện này rồi. Cô sẵn sàng chấp nhận thiệt thòi, miễn là cô vẫn có thể tiếp tục được sánh bước với anh...

Tất cả, cũng chỉ vì...

Cô yêu anh...

Tian Sal!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hiểu nhầm tai hại

Khi ấy, Hội học sinh trong phòng họp cũng vừa mới dùng bữa xong. Trong lòng Sal không hiểu sao, lại vô thanh vô thức xuất hiện một con sóng bồn chồn cứ xô qua xô lại từng hồi khiến chàng trai có chút bứt rứt không yên. Anh bất giác hướng ánh mắt lo lắng ra ngoài cửa. Mặc dù, theo tính toán của mình, anh vẫn thừa biết là Jun chưa phải đối mặt với nguy hiểm. Tuy nhiên, hiện tại thì có lẽ cô em gái nhỏ ấy đang ở trong tình trạng "không được thoải mái cho lắm".

Ngay lúc ấy, cánh cửa Hội phòng đột nhiên bật mở khiến cho mọi người được một phen giật mình.

- Mochi - sama, Jun - chan mất tích rồi!

Shippo nghiêm trọng ngóac miệng thông báo. Khuôn mặt cậu đỏ bừng, nhễ nhãi mồ hôi, miệng thở hồng hộc. Một ý nghĩ chợt xẹt qua trong đầu những thành viên của Hội học sinh:

"Thằng nhóc này không biết dùng thang máy!"

Lúc này, Shippo mới chợt nhận ra, trong phòng không chỉ có riêng "Mochi - sama" của cậu. Nếu như không phải những người thuộc hoàng tộc Thiên Quốc khá là rộng lượng, thì chẳng biết cái mạng cậu hiện tại đã bị lấy đi bao nhiêu lần rồi. Miệng vừa nhanh nhẩu gọi Mochi hai tiếng "sama", sau đó liền thân nhiên gọi công chúa "Jun - chan". Dù có ngốc nghếch tới mức nào đi chăng nữa, Shippo cũng kịp thời nhận ra bản thân vừa đưa chính mình lên ngọn đầu đài. Rõ ràng nhất là khi... tia nhìn băng bạc lạnh lẽo của Dara đang trực tiếp "chiếu tướng" cậu, khiến chàng trai không rét mà run. Mỗi cậu mãi mới mấp máy được vài chữ:

- Da... ra - sama...

- Mất tích cái gì? Con bé thỉnh thoảng vẫn hay lên đi chơi một chút, chẳng lẽ nhóc muốn quản nó sao?

- Kh... không phải! Dara - sama! - Bản chất tia lia của Shippo bắt đầu hoạt động trở lại - Jun - chan rõ ràng là đã hứa sẽ cùng về với em. Nhưng lúc ra về cậu ấy nói có chút chuyện riêng. Em đành đứng chờ... Mà tới tận bây giờ rồi, em vẫn không thấy cậu ấy đâu cả. Em có thử về nhà cũng không thấy Jun. Trưa nắng thế này, cậu ấy có thể đi đâu được ch...

Shippo đột ngột im bật. Ánh mắt của Dara vừa lóe lên một tia hàn quang rợn người. Chàng trai cũng chợt nhận ra vừa rồi mình rõ là ngốc nghếch. Không như cậu, Jun đã là một thành viên của Hội học sinh. Trong khi đó, Jun bỗng nhiên vắng mặt, nhưng chẳng một ai tỏ vẻ khẩn trương cả. Huống hồ trong Hội còn có cả Sal, người mang năng lực tiên tri đang dần dần đạt đến cảnh giới không thể xem thường. Còn Dara, Mochi và Jun là ai chứ? Đúng như lời Dara vừa nói lúc này...

Họ... đến lượt cậu quản sao?

Shippo khó xử đứng gãi đầu gãi tai. Cậu hướng ánh mắt sang hết người này đến người kia cầu cứu, nhưng rốt cuộc người mở miệng đầu tiên vẫn là Dara:

- Cũng thật đáng lo, dù sao con bé vẫn là con gái. Mochi - kun, nhóc và Shippo đi tìm Jun thử xem. Có lẽ con bé không đi đâu xa đâu. Không chừng nó lại đang lê la ở quán trà sữa nào đó quanh đây thôi...

- Vâng, em đi ngay!

Mochi không dám chậm trễ, nhanh chóng đứng dậy bước ra ngoài.

- Khoan đã, Mochi - kun!

Sal đột ngột lên tiếng. Mochi ngạc nhiên, vừa quay lại thì đã thấy một cuốn sổ tay nhỏ có nút gài bay tới. Chàng trai nhanh như chớp đưa tay chụp gọn.

- Sử dụng cái này!

- Vâng!

Buông một từ ngắn gọn, Mochi liền tức tốc bước ra khỏi Hội phòng. Shippo cũng không dám nán lại, nhanh chóng bám theo ngay sau bóng lưng của chủ

nhân.

Kofu và Izu không khỏi có chút khó hiểu. Nếu thật sự đang cần tìm người, vậy thì cuốn sổ kia có tác dụng gì chứ?

Những kẻ thuộc gia tộc Tian, thật sự... bất kể làm điều gì cũng tạo cho người ta cảm giác kì quái!

Mochi và Shippo vừa chạy đến trước cổng trường, liền trông thấy một bóng người "full đen" đang đứng dựa lưng cạnh gốc cây ngay gần phòng bảo vệ. Không cần nói, Mochi cũng thừa biết người kia là ai rồi. Chàng trai khản trương chạy qua đó. Người nọ chỉ lẳng lặng đưa cho anh một mảnh giấy nhỏ. Trên đó, là vị trí của Jun hiện giờ.

- Cảm ơn, Aoi!

Chỉ kịp buong gọn một câu, bóng dáng của Mochi và Shippo đã mất hút sau ngã rẽ. Dĩ nhiên, nhóm người tàn nhẫn kia không hề có chút nghĩa lý gì đối với Aoi. Anh thừa sức hạ hết bọn họ chỉ trong tích tắc. Tuy nhiên, đây là công việc của Mochi. Quan trọng nhất là... việc cuối cùng. Aoi không thể thay thế cái tên tóc bạch kim ấy mà làm họ hấn được.

Đút hai tay vào trong túi quần, Aoi ung dung bước đi trên con đường vắng. Bóng anh như mờ dần, mờ dần... rồi từ từ biến mất, như chưa từng tồn tại. Chẳng một ai trông thấy sự hiện diện của chàng trai bí ẩn ấy trên con đường đó nữa...

Hiện giờ, Jun đã bị đám người kia dẫn cho tả tơi, có ả còn xách điện thoại quay phim lại nữa chứ. Tuy nhiên, cô vẫn không hề rên kêu đau lấy nửa lời. Ngay cả mở mắt một cái, cô cũng không dám làm. Cô biết, màu mắt của cô hiện tại đã rất đậm rồi...

Màu của sự tức giận.

Chỉ sợ, cô chỉ sợ, khi không kiềm chế được mình nữa, cô sẽ... giết hết bọn chúng.

Mà một khi cô lỡ ra tay giết người, cô sẽ bị Cha triệu hồi về ngay tức khắc. Một điều không cần bàn cãi, cô chắc chắn sẽ phải chịu những hình phạt nhất định. Anh Dara mặc dù sẽ ra tay giúp cô, nhưng mà... khả năng cao là cô sẽ không được phép đến Nhân Giới nữa. Tệ hại hơn, việc đó đồng nghĩa với việc... cô sẽ không được ở bên cạnh Sal, ít nhất là tới khi anh ấy trở lại Thiên Giới. Đối với cô, chẳng thà chịu nhịn nhục một chút như thế này, còn hơn là phải xa Sal. Cảm giác đó là thứ cảm giác khó chịu nhất trên đời.

Nó bứt rứt, hựt hắng, trống rỗng...

Đúng là không thể nào chịu được.

Bởi vậy, chẳng thà là cố chịu cái cảm giác hiện giờ...

Phải chịu đựng...

Cô... phải chịu đựng đến lúc cuối cùng, cho đến khi hấn tới. Bởi vì hấn, một khi ra tay, vẫn sẽ không giết người. Hiện tại, kẻ thực sự đang rơi vào nguy hiểm, không phải Jun, mà chính là những kẻ nông cạn trước mặt cô đây!

- Con chó này lì thế nhỉ? Nhất định không chịu mở miệng là luôn à? Mày định thi gan với tao sao? Nào, la lên đi chứ, con chó! Bình thường mày kiêu lắm mà, có chịu nhin ai bao giờ đâu? Ở đây đâu có fan của mày, cần gì phải giả bộ kiên cường hả?

Reiko vừa quát vừa thẳng tay tát vào mặt Jun thêm mấy cái. Trông dáng vẻ giận dữ của cô ả hiện tại cực kỳ kinh khủng. Khó có ai có thể tưởng tượng ra được một tiểu thư Reiko xinh đẹp hiền lành thường ngày lại có thể có những lời lẽ và kiểu hành xử man rợ này. Gương mặt Jun bây giờ cũng không khá khẩm gì hơn. Những đường rạch chẳng chịt liên tục khắc sâu vào da thịt, làm cho nhan sắc của cô trở nên thật tệ hại. Máu đỏ từng giọt lăn xuống cằm cô gái, khiến cho không ít mấy ả nữ sinh xung quanh cảm thấy rùng mình kinh hãi. Nhưng còn lâu bọn họ mới dám ngăn mở miệng ngăn cản Tokido tiểu thư. Hơn nữa, mục đích của họ khi bắt cóc Jun tới đây, chẳng phải là để nhìn thấy cảnh này hay sao?

- Run cái gì? Nó đáng bị như vậy mà!

Một nữ sinh thúc thúc khuỷu tay vào cô bạn bên cạnh. Otae đứng gần đó, chột hếch mặt về phía Jun, nhú mày thắc mắc:

- Nè, có cái này, mãi mà tui vẫn không hiểu? Mấy bà là fan của Dara - serpai, sao lại muốn xử nó chứ?

- Còn phải hỏi, điều này quá đơn giản mà bà không hiểu sao? Dĩ nhiên là vì nó luôn tìm cách quyến rũ "bạch hoàng tử" của tụi này rồi! - Một nữ sinh mau mắn trả lời, trong giọng nói không giấu được vẻ ganh ghét.

Otae bắt đầu hiểu ra nguyên nhân của vụ việc, càng tròn mắt ngạc nhiên:

- Mấy bà nội này, đừng có nói là... mấy bà thần tượng Dara - senpai mà lại chẳng thèm tìm kiếm thông tin gì về gia cảnh của anh ta nhé!

- Làm sao mà tìm hiểu được chứ? Chẳng phải là gia cảnh của nhà Tian hiện đang là một trong những vấn đề bí ẩn nhất của trường ta sao? Trước đó đã có không ít người đi tìm hiểu, nhưng đều phải chịu bó tay rồi đó thôi. Dù sao thì anh ấy có thể vào đây học, thì chắc chắn không phải là loại tầm thường rồi...

À nữ sinh tuôn cho một tràng, khiến Otae càng tròn mắt sùng sốt, chỉ thẳng tay về phía Jun:

- Nhưng ít nhất... mấy bà phải biết được... nó là em gái của Dara - senpai chứ!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giới hạn bị phá vỡ

Cái gì? - Mấy nữ sinh cùng ngoác miệng - Em... em gái? Bà... bà... không đùa chứ? Nó... rõ ràng nó...

Miệng thì lấp ba lấp bắp cố phủ nhận, nhưng thực sự thì mấy ả không biết nên phủ nhận như thế nào. Phải rồi, Jun luôn tỏ ra thân mật quá mức với Dara. Anh ta lại chẳng bao giờ phản đối, ngược lại còn dùng những ánh mắt, cử chỉ dịu dàng để đáp lại. Thái độ đó, anh ta không hề thể hiện trước mặt bất cứ một đứa con gái nào khác, trừ Jun. Khi ấy, mấy ả này cứ khẳng khẳng định rằng Jun là người yêu của Dara mà không thèm truy cứu gì thêm. Giờ nghĩ lại, nếu tất cả những hành động đó là phản ứng của một người anh trai đối với em gái mình, thì thật sự cũng không có gì để gọi là quá đáng.

- Vậy... vậy chẳng lẽ... chúng ta đang hại chính em gái của Dara - kun sao? - Mấy nữ sinh bắt đầu lăm lét đưa cặp mắt bối rối sang nhìn nhau.

- Sợ cái gì?

Reiko chợt quát lên. Hiển nhiên là cô đã nghe được vụ lùm xùm ở chỗ mấy nữ sinh kia.

- Mấy người còn lo lắng sao? Bộ mấy người quên rằng quyền lực của nhà Tokido lớn như thế nào à? Cho dù bốn tiểu thư đây ngay lập tức giết nó trên mảnh đất này, thì thần không biết, quỷ không hay. Đây là đâu? Là đất của nhà Tokido đó, ngôi nhà bỏ hoang này cũng là do nhà Tokido siết của mấy con nợ mà ra. Do đó, hiện tại, ngoài chúng ta ra, còn ai tự nhiên dám xâm phạm vào đây? Hả? Mấy người không tin tưởng, hay là đang có ý định phản tôi?

Mấy ả nữ sinh nghe vậy thì cả kinh, liền tìm cách tự trấn tĩnh bản thân lại. Dù gì thì thân cũng đã theo lao, có muốn lùi cũng không được, chỉ còn cách là phải theo lao thôi. Chuyện này nếu sợ y mà để lộ ra ngoài, không cần nói nhiều, chắc chắn sẽ bị rơi vào thảm cảnh của con nhỏ tóc xanh kia hiện giờ.

Quả là không thể phủ nhận quyền lực của nhà Tokido. Nếu có ai có ý phản bội, gia tộc này vẫn sẽ trụ vững, chỉ có bản thân kẻ phản bội là phải trả giá. Mà cái giá phải trả lại quá đắt, có khi mất mạng cũng không chừng. Cái mạng, ai cũng chỉ có một, vậy nên chẳng ai dám đại dốt mà mạo hiểm để trở thành cái gai trong mắt những thành viên nhà Tokido. Theo lẽ đó, hiện tại có cho vàng hay kim cương đá quý gì thì mấy ả nữ sinh kia cũng chẳng dám hó hé nửa lời. Dù họ có chút bộp chộp thật, nhưng cũng không đến nỗi bị xếp vào loại nào không có nếp nhăn.

Arata đợi cho Reiko kết thúc đợt "trút giận" thứ n, mới chợt mỉm cười rồi ung dung bước lên vài bước:

- Có vẻ như con nhỏ này chẳng chịu hé răng kêu la lấy nửa lời nếu em cứ tiếp tục hành hạ nó kiểu đó đâu, Reiko. Mà thỉnh thoảng mới có một món đồ chơi thú vị như vậy, mấy đứa sao có thể giành lấy chơi một mình được chứ?

Reiko hài lòng quan sát gương mặt xinh xắn đã bị cô nhấn tâm rạch nát, đoạn nhếch môi cười khẩy rồi né sang một bên:

- Onii - chan, em không biết là anh có sở thích chơi đùa với con búp bê bị hư này đấy!

- Có sao đâu nào? Trông nó xấu thật, tuy nhiên, phần thân trông vẫn khá "ngon" mà. Hơn nữa, anh đã hứa là sẽ khiến cho em nó phải van xin anh. Em nó vẫn đang chống mắt trông chờ xem anh sẽ làm như thế nào đấy. Lời hứa của một người thừa kế gia sản tập đoàn Tokido, sao có thể dễ dàng nuốt chửng chứ?

Vừa nói, Arata vừa cười gian tà, tiến lại gần Jun hơn. Hắn ta dĩ nhiên không hề để ý tới vẻ mặt mĩa mai của cô em gái.

"Người kế thừa gia sản tập đoàn Tokido ư? Xin lỗi nhé, dù anh là con trai trưởng, nhưng nếu anh bắt tài hơn tôi thì cha vẫn sẽ không ngần ngại mà giao tập đoàn cho Reiko này đâu!"

Nếu Dara có mặt ở đây và đọc được những dòng suy nghĩ của cô nàng tiểu thư danh giá ấy, hẳn anh cũng sẽ không tránh khỏi bất ngờ. Cùng là anh em với nhau, nhưng có vẻ như những thứ vật chất ngoài thân có sức mạnh quá lớn, thậm chí có khả năng chia rẽ cả những người thân trong gia đình. Quan hệ của con người Nhân Giới, xem ra phức tạp hơn anh nghĩ nhiều.

- Chắc chắn... thật là... đã để cho em đợi lâu như thế. Nhưng mà đừng có lo, anh đây lấy danh dự quý tử nhà Tokido, hứa sẽ bù đắp cho em chu đáo, bé cưng "xinh xắn" à?

Arata có ý kéo dài từ "xinh xắn" ra, đoạn ha hả cười chế giễu cô gái. Nhưng về phần Jun, ngay cả một phản ứng nhỏ cũng không có. Cô đơn giản vẫn chỉ là buông thõng người như thế, giống như một con rối bị người ta trói chân trói tay mà mặc sức điều khiển.

Ngay lập tức, cô liền "được ưu ái" tặng ngay cho một gáo nước vào mặt. Ác độc hơn, thứ nước ấy được pha với không ít muối, tàn nhẫn ngấm vào da thịt mỏng manh của Jun, rồi hung hăng cuốn đi những vết máu đỏ trên mặt cô. Có vẻ như gáo nước vừa rồi đã thu được chút thỏa mãn cho mấy ả nữ sinh quanh đó. Thân hình nhỏ nhắn của Jun cơ hồ vừa run lên một cái. Reiko cười khẩy vứt cái gáo qua một bên:

- Em giúp anh làm sạch cái mặt của nó rồi đó. Chúc anh vui vẻ nhé onii - chan.

Arata hình như không quan tâm lắm đến lời chúc của cô em gái. Ánh mắt hắn lúc này, nhất nhất đang dán chặt vào phần da thịt trắng nõn nhấp nhô sau lớp áo đồng phục ướt sũng. Từng đường cong tuyệt mỹ của Jun vừa ẩn vừa hiện, khiến cho hắn không tự chủ mà nuốt nước bọt một cái. Xô nước kia vốn ban đầu chỉ có tác dụng làm Jun thanh tỉnh, không nghĩ được là lại có tác dụng phác thảo đường cong tốt như thế này. Đáng người của Jun, phải công nhận là quá chuẩn, khiến mấy ả xung quanh, bao gồm cả Reiko, không khỏi có chút ganh ghét, đố kỵ.

Arata vốn đã có ý tứ với cô gái này từ ngay hôm nhập học cơ, tiếc là ả bò của hắn khi ấy vẫn còn bám dính lấy hắn, chung quy thì hắn mới tìm được lí do "đá" ả chiều hôm trước. Hắn vốn định gả gắm Jun từ từ thôi. Đầu tiên là giăng lưới tình, gieo ảo tưởng cho cô gái về một mối tình lãng mạn như trong phim Hàn Quốc, rồi sau đó sẽ tìm cách cho cô nếm chút mùi đời... như hắn đã từng làm với các cô gái trước đó.

Cái vẻ ngây thơ tinh khiết của Jun, thật là chỉ khiến cho hắn muốn vấy bẩn mà thôi. Con gái, nhất là loại con gái nhà giàu, thường thích tỏ ra thanh thanh cao cao. Thực chất tất cả cũng vẫn chỉ là con người, chẳng phải thần thánh gì, chắc chắn vẫn phải lộ vẻ luyến tình trong việc ân ái. Hắn là hắn có sở thích lột mặt nạ nữ nhân theo cách thức như thế, thật là thống khoái không gì bằng.

Tinh là tinh như thế, nhưng hắn thật chẳng nghĩ bản thân sẽ "lột mặt nạ" của Jun trong cái tình cảnh này. Tuy nhiên, cũng không phải là không có chút thích thú, ngược lại là đáng khác. Tình cảnh này, vừa lạ lại vừa kích thích, khiến cho cái nét phóng đảng càng ngày càng trở nên đậm nét sau nụ cười đen tối của hắn. Arata từng bước tiến lại gần Jun, giọng nói cơ hồ khó có thể giấu được mục đích xấu:

- Sao vậy, bé cưng, giận anh rồi à? Đừng nóng nha. Anh là anh có kinh nghiệm lâu rồi, chắc chắn không làm đau bé đâu. Dù gì thì cũng là do bé thách thức anh trước mà, có phải không?

Vừa nói, Arata vừa đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má của Jun.

- Cút ra...

Một thanh âm trầm trầm chọt lên qua khe miệng của Jun mà thoát ra ngoài.

- Gì cơ?

Arata cười cười, miết nhẹ mấy ngón tay xuống chiếc cổ thiên nga trắng ngần, hướng tới đôi gò bồng đảo chuẩn xác tiến tới.

- Ta nói là cút ra!

Bất ngờ Jun gằn giọng rồi quay phắt sang cắn mạnh vào tay Arata.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ảo mộng sương mù

Hắn rú lên một tiếng rồi giật tay về.

- Con chó, mày dám cắn bốn thiếu gia à?

Arata điên tiết gior bàn tay còn lại nhắm ngay gương mặt nhỏ nhắn của Jun mà giáng xuống với lực mạnh nhất có thể. Bất ngờ, hắn cảm thấy choáng váng mặt mày. Vùng hạ bộ của hắn vừa ăn một cước không chút lưu tình của Jun. Arata ngã lộn ra đất, đau đến cơ hồ muốn ngất đi. Reiko và những nữ sinh kia căn bản là ở cách đó cả một quãng, sự việc lại xảy ra quá nhanh, hơn nữa, con nhỏ tóc xanh kia nhìn kiểu gì cũng thấy nó vô lực, gần như là dở sống dở chết rồi, ai mà nghĩ là nó còn có sức phản kháng chứ, vậy nên chẳng ai kịp thời cứu giá cho Arata thoát khỏi nguy cơ tuyệt tử tuyệt tôn.

- Trời ơi, onii - chan!

Reiko thắng thốt hét rồi chạy đến chỗ Arata đang nằm co quắp rên rỉ, trông thật mất hình tượng hết chỗ nói.

- Con quỷ cái này, chết đến nơi rồi mà còn láo xược à?

Reiko nghiêng răng lao tới chỗ Jun, trên tay nhanh chóng rút ra con dao nhọn, vốn là định đem khắc vài chữ nhục mạ lên người Jun, nhưng bây giờ thì có vẻ như con dao này nhất quyết mang Jun ra làm con mồi tế sống rồi. Cùng lúc đó, Otae cũng nhất loạt xông tới. Jun khi ấy mới ngẩng đầu, chợt trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Đôi đồng tử từ xanh biếc chuyển sang xanh đen của cô khiến cho cô trông đáng sợ hơn cả. Trong sát na, Reiko thoáng khựng lại kinh hãi...

Như thế đã là quá đủ đối với Jun.

Chỉ nghe "pực cực" hai tiếng, đôi bàn tay trắng nõn của cô đã tự do tự tại. Hai sợi thừng to đùng ấy mà lại bị Jun bứt đứt dễ dàng như bứt một cọng chỉ vậy.

Reiko vừa trợn mắt kinh hoàng thì liền nghe bụng mình nổi lên. Một cước bất ngờ của Jun khiến Reiko không tự chủ mà phải thoái lui vài bước, nhân tiện, con dao nhọn trên tay ả cũng bị Jun đá cho bay đi đâu mất. Otae cũng chẳng khá hơn. Vừa hoảng hốt khi thấy Reiko bị ăn hành, tay trái của ả đã bị bẻ gãy ra sau, đồng thời giữa lưng liền ăn ngay một cú thúc cùi chò đau điếng. ả mắt đã ngã lặn ra đất rên rĩ. Khi ấy, mấy nữ sinh fan của Dara mới kinh hoàng, cùng nhau lao tới cạy đồng hồ không chế được Jun.

Cơ mà Jun là ai cơ chứ? Há có thể bị hạ dễ dàng vậy sao?

Phải biết, Jun dù sao cũng mang danh là công chúa Thiên Quốc, không phải như những vị công chúa ở Nhân Giới ngày xưa, được sống an nhàn trong nhung gấm lụa là, cả ngày đều không có động tay qua bất cứ việc gì, buồn tẻ đến mức phát bệnh. Công chúa Thiên Quốc, tuyệt không thể là kẻ nhu nhược, bằng không, khi giáp mặt với bọn ma quỷ, hiển nhiên là khó giữ được mạng.

Ngay từ nhỏ, Jun đã được các vị tiên vị thánh chiến dạy dỗ cùng với những anh em của mình, từ văn phong cho tới tài phép, võ học. Mặc dù Jun không thể đạt tới mức ra tay nhanh chớp nhoáng thần tốc như Dara, cũng không có đủ lực đánh mạnh như Mochi, nhưng khả năng chắc chắn cũng không hề tầm thường. Đối với mấy ả tiểu thư suốt ngày chỉ biết đến trưng diện kia, cô chỉ cần trong nháy mắt là đã có thể dọn dẹp triệt để.

Chẳng mấy chốc mà trên mặt đất đầy bụi bặm ấy, hơn chục nữ sinh nằm co quắp người rên rĩ. Reiko cũng chẳng khá hơn. Gương mặt ả đầy những vết bầm tím, không chừng sau này ả về nhà, ba má cũng không nhận ra con gái mình. Jun chẳng bận tâm nhìn họ lấy một cái. Thứ cô đang nhắm tới, không phải là sự khoái trá khi vừa được bắt nạt xong mấy kẻ yếu hơn mình.

Với biểu cảm lãnh đạm, Jun trở gót hồng bước ra ngoài. Trông bóng dáng cô mềm yếu mảnh mai là thế, có ai mà đoán ra khung cảnh thảm hại trong kia là do cô làm chứ. Những tưởng chỉ như thế là xong chuyện, nhưng khi Jun đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên cảnh vật trước mắt cô mờ dần đi.

Không phải do cô chuẩn bị mất đi ý thức một lần nữa, mà là do... sương mù.

Địa phương này, ban nãy vẫn còn sáng rõ, vậy mà bây giờ cảnh vật thay đổi nhanh đến chóng mặt. Đang giữa trưa thế này, tự nhiên lại có tầng tầng sương mù dày đặc thế này xuất hiện, quả là không bình thường chút nào.

Jun hơi nheo nheo đôi mắt đẹp, lại bước thêm vài bước. Thấp thoáng phía trước, hình như, có người...

Một bóng người thật quen thuộc, với chiếc áo khoác trắng như tuyết phủ không hết được mớ tóc dày màu xám tro.

- Anh... Sal!

Jun ngỡ ngàng, toan chạy tới, nhưng cô chợt đứng chững lại, bối rối đưa tay che đi khuôn mặt chẳng chút vết cắt của mình.

Sal khoan thai tiến về phía em gái khiến Jun xấu hổ lùi một bước:

- Đứng... lại đây, em đang... xấu lắm!

Vẫn với phong thái nhàn nhã ấy, Sal đến bên cô, nhẹ nhàng rút vài lời ảm áp an ủi Jun:

- Em dù có thế nào thì cũng vẫn là đứa em gái nhỏ của anh mà. Nói anh nghe, ai đã khiến em ra nông nỗi này?

Jun bối rối quay mặt đi, nhưng cô không có lùi tránh anh trai nữa:

- Em... không sao đâu, chỉ là vết thương ngoài da. Em ổn mà!

- Đừng giấu anh, Jun - chan. Em có biết là anh đã lo cho em thế nào không? Anh tìm em suốt đấy. Đừng né tránh anh nữa, anh... sẽ không để em chịu thiệt thòi như thế này nữa đâu! - Sal lo lắng nhìn Jun âu yếm - Ngoan nào, về nhà với anh, nghỉ ngơi cho khỏe. Chuyện gì nặng đầu thì cứ để sau nhé!

Jun cảm động nhìn lên. Vòng tay rộng của anh trai đã sẵn sàng đón cô vào lòng. Khóe mắt cô rom rớm:

- Vâng, em... về với anh!

Jun hạnh phúc ụp vào lòng Sal.

Vào khoảnh khắc ấy, hình như khóe miệng Sal vừa cong lên một chút. Bất ngờ, gương mặt thanh tú của Sal biến hóa dữ dội. Lần này thì tới lượt khóe miệng Jun cong lên:

- Người tưởng ta sẽ nói thế sao, thằng ảo tưởng?

"Sal" đau đớn nằm quắp người lẫn kèn ra đất, hai tay bấu chặt phần thân dưới, cảm thấy vùng hạ bộ đau đến ngất đi. Con dao nhỏ cũng theo đó mà rớt xuống. Hiển nhiên đó là thứ mà "Sal" định dùng để đâm Jun. Khuôn mặt thanh tú trắng trẻo ấy dần vận vẹo, trở lại thành khuôn mặt lai Tây vốn có. Làn sương mù dày đặc nhanh chóng tan biến như chưa từng tồn tại.

Jun ném ánh mắt khinh bỉ nhìn cái xác lẫn lộn dưới đất.

Hắn.. hiển nhiên là quý tử nhà Tokido, Tokido Arata.

- Ta có nên gọi người là đồ ngốc không nhỉ, sử dụng sương mù để tạo ảo giác cho ta sao? Người có biết, sương mù dù sao cũng chỉ là hơi nước, mà những thứ liên quan tới nước, tất có thể phản bội Tian Jun này sao? Thần Kasumi bị người dùng để thực hiện hành vi này với ta, hẳn là ngài đang rất đau lòng..

Arata lúc này đau đến mất đi lý trí, gần như chẳng còn nghe được Jun nói gì nữa.

- Mà cái lỗi nặng nhất của người, chính là dám giả mạo anh Sal tới lừa phỉnh ta. - Jun xoay xoay cổ chân, bắt chọt đá không thương tiếc vào người Arata
- Người nghĩ người là ai vậy hả? Người nghĩ chúng ta há dễ bị người gạt như vậy sao? Người nghĩ người chỉ cần có khuôn mặt giống anh ấy là ta sẽ mắc bẫy à?

Reiko thấy hết cảnh tượng đấy, nhưng dù có cố thế nào cũng không nhúc nhích nổi nửa bước, nói chi là đi ngăn con nhỏ quái vật kia lại. Cuối cùng, à đành phải nằm thúc thủ tại chỗ nhìn anh trai ăn hành. Jun ngày càng gia tăng tần số đập, miệng nói như quát không ngừng nghỉ. Mà hình như tới lúc nói về Sal, Jun lại càng không kiểm soát được chính mình, đôi đồng tử một lần nữa sạm lại.

- Thứ hạ đẳng như người, không có lấy nửa điểm tư cách để giả mạo anh ấy. Người ngay từ lúc xuất hiện trước mặt ta, ta đã phát hiện ra rồi. Người ngay từ đầu đã có một thiếu sót cực kỳ ngu rồi. Và cho dù có biết, người cũng không thể khắc phục cái lỗi ấy. Anh Sal có một thứ mà không ai khác có ngoài anh ấy.

- Phải nói người đúng là đồ đầu heo mới chọn anh ấy mà giả mạo. Nói cho người biết nhé, anh Sal là duy nhất, là tuyệt đối. Người cho dù có giả mạo tinh vi tới đâu, cũng không bao giờ có thể gạt được ta. Nhớ cho kỹ, cặp mắt này của ta, đã trông theo anh ấy từ rất lâu rồi. Vậy nên chỉ cần nhìn sơ qua là ta đã dễ dàng phân biệt rồi nhé. Muốn giả mạo anh Sal hả, người nằm mộng đi!

- Còn chuyện về Maru ấy hả, cả người lẫn cái à em gái ngu xuẩn của người, thêm cái à diêm dúa kia nữa, đóng tai lên mà nghe cho kỹ đây. Chính xác là Maru có tỏ tình với ta đấy, nhưng ta còn lâu mới đồng ý nhé. Người ta yêu, là Tian Sal, dù có trải qua một trăm, một ngàn, một vạn... à không, đến mãi mãi sau này luôn, ta mãi yêu và chỉ yêu một mình anh ấy. Trên thế gian này, không ai có thể yêu anh ấy hơn ta, và ta sẵn sàng hạ độc thủ với bất kì kẻ nào có ý đồ quyến rũ anh ấy.

- Liệu có một ai khác chấp nhận chờ một lời yêu đến hết đời hay không? Chưa kể, khả năng lớn là người sẽ không bao giờ nghe thấy lời đó, liệu có ai sẵn sàng hi sinh đời mình chỉ để được ở bên cạnh người mình yêu một cách vô danh vô phận không? Chắc chắn, loài người, sẽ chẳng ai chấp nhận, có phải không?

- Các người, những kẻ ngu muội không hiểu chuyện, sẽ chỉ khiến anh ấy thêm đau lòng mà thôi. Tian Jun này, tuyệt đối sẽ không để cho chuyện ấy xảy ra, nghe rõ chưa? Há?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Địa ngục

Arata lúc này, trông cực kỳ xấu mặt. Còn đâu là một Arata nam thần được các nữ sinh mến mộ nữa. Bất giác, hắn cố nén đau hạ miệng cười lớn:

- Ha ha, thì ra... người mà mày nói yêu chính là thằng đó sao? Bảo sao tao đoán không ra. Vậy ra, cuối cùng, mày lại là một con broco... Hự...

Bụng Arata ăn nguyên một cú động đầu gối. Hắn chỉ kịp la lên một tiếng, mở mắt ra, bóng dáng mảnh mai của Jun đã ghim chặt lấy hắn. Cặp mắt xanh đen cùng với luồng sát khí ngùn ngụt khiến cho hắn không rét mà run.

- Ủ, ta brocon đó, rồi sao nào? Chẳng lẽ brocon thì không có quyền yêu hay sao? Nói cho người biết, brocon như ta, còn tốt đẹp hơn nhiều so với cái loại cầm thú nhà người. Thứ cầm thú thế này, để sống sót cũng chỉ tổ chặt đất, chỉ bằng giết quách đi, xem như ta loại bỏ triệt để một kẻ đều cang, tránh cho chị em phụ nữ loài người một kiếp nạn.

Arata kinh hoàng, kịp nhìn thấy trên tay Jun, một con dao bén nhọn đã được giữ chặt. Là con dao của Reiko, ban nãy hắn định lấy đâm Jun nhưng sự tình phát sinh khiến hắn làm rớt, bây giờ, lại trở thành thứ đe dọa mạng sống của chính hắn. Hắn cố giãy thoát, thế nhưng, lúc này, toàn thân hắn vô lực, ngoài việc trơ mắt để Jun định đoạt số mệnh, hắn cũng chẳng có con đường nào khác.

Nhìn lưỡi dao bén ngọt dần dần giơ lên cao, giờ đây, chính là thời khắc mà Arata hiểu được sợ hãi chân chính là thế nào. Hắn dù có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được, bản thân lại rơi vào hoàn cảnh này, hoàn cảnh mà trước đây chỉ là do hắn đẩy người khác vào.

Jun trừng mắt nhìn Arata như muốn ăn tươi nuốt sống, đoạn nghiêng răng rít lên:

- Chết đi, hạ đẳng!

Trong khoảnh khắc, trái tim quý tử nhà Tokido cơ hồ sợ sợ hãi đến nỗi ngừng đập. Mũi dao nhọn hoắt vô tình nhắm ngay cổ Arata mà đâm xuống. Thế nhưng, khi mũi dao ấy mới lao xuống được nửa đường thì tốc độ đột nhiên dừng hẳn lại. Trong không gian, có vài chiếc lông vũ mềm mại trắng muốt chao lượn. Cái cổ tay nhỏ nhắn của Jun bị một bàn tay rắn rỏi lạnh buốt gắt gao giữ chặt lấy.

- Được rồi, công chúa. Việc còn lại cứ giao cho thần đi..

Một thanh âm cực kỳ quen thuộc vang lên.

Jun không có quay lại tỏ vẻ ngạc nhiên. Cô chỉ thoáng nhú mảy, đoạn vứt con dao đi mà đứng dậy, lãnh đạm

- Ngươi đến muộn quá đấy!

- Thử lỗi cho thần... Thần sẽ kết thúc chuyện này ngay đây.

Arata lúc này trông đã quá mức kinh ngạc. Đứng trước mặt hắn lúc này là một nhân ảnh dong dỏng cao, gương mặt nam tử thanh tú thoát tục đến mức khiến cho cả con gái cũng phải ghen tị. Đôi mắt màu hổ phách ánh lên vẻ lãnh huyết, ẩn hiện sau những lọn tóc bạch kim tỏa tỏa trước trán. Đặc biệt nhất, chính là đôi cánh trắng muốt mở rộng đằng sau.

Thiên thần!

Một thiên thần đích thực!

Tuy nhiên, gương mặt thiên thần kia, hình như có chút quen thuộc...

- Mày... không phải là Yan Mochi của A1 sao? Mày định giả thần giả quỷ đi dọa...

Câu nói còn chưa dứt, Arata đã đột ngột im bật. Đôi mắt màu hổ phách kia vừa lóe lên đáng sợ. Khắp người Mochi tỏa ra thứ ánh sáng trắng dị thường. Từ đằng sau vai của chàng trai, ló lên cái đầu nhỏ của một con cáo màu cam với chiếc đuôi đang phừng phực lửa.

Arata kinh hoàng định hét lên, tuy nhiên ngay lúc đó hắn phát hiện, cổ họng của hắn không thể thốt ra bất cứ loại âm thanh nào nữa.

- Shippo...

Mochi khẽ nhấp máy môi.

Lập tức chú cáo nhỏ trên vai anh nhảy phóc xuống đất. Cả người nó lúc đấy cơ hồ như bốc cháy. Nó chạy vòng quanh khu vực cái nhà hoang. Bước chân của nó chạy tới đâu, nơi ấy liền bén lửa, bất kể là đất đá hay xi măng gì. Chẳng mấy chốc mà một vòng tròn lửa đã được tạo thành.

Vào đúng khoảnh khắc hai đầu vòng tròn khép kín, Arata ý thức được cảnh tượng xung quanh hắn chợt tối sầm. Khung cảnh rực nắng ban trưa tại khu nhà hoang nhanh chóng chuyển thành một khung cảnh cực kỳ khủng bố.

Trong thứ bóng tối âm u đáng sợ, những tán cây kì dị ma quái cứ lấp loáng dao động mặc dù nơi đây chẳng hề có gió, ầm ầm hiện hiện, khiến cho người ta cảm giác như mắt mình đang hoa lên. Đầu đó lấp ló những ánh mắt sáng quắc, vừa hiện ra lại liền tắt đi ngay, chẳng biết là thú vật hay ma quỷ nữa. Đất đá ở đây cũng kì dị không kém. Nó khô cằn, nứt nẻ. Nó phát ra những tiếng lách cách ong ong dội vào tai. Từ những vết nứt trên mặt đất, mấy loài dị thảo bóng lờng ngoe nguẩy, vừa thấy đó, đã liền rút ngay xuống. Còn có cả những loài hoa có thể tự phát sáng, thậm chí thay đổi hình dạng, mờ mờ ảo ảo. Thứ ánh sáng của chúng chẳng khiến cho cảnh tượng này bớt u ám hơn chút nào. Thậm chí nó còn tăng thêm vẻ ma mị, đáng sợ đến run người. Đầu đó, thỉnh thoảng lại phát ra những thứ âm thanh rùng rợn, vang vọng, cứ như tiếng cười, cũng lại giống như tiếng khóc, một thứ âm thanh khủng bố đặc trưng của nơi đây...

Phải!

Nơi đây... đích xác là Địa Ngục!

Arata lúc này đã không kiểm soát được hệ bài tiết của hắn nữa. Hắn run rẩy nhìn quanh, không chỉ có hắn, cả Reiko lẫn các nữ sinh còn lại cũng bị mang tới nơi khủng bố này, mặc dù hắn chẳng biết là bằng cách nào. Bọn họ khi ấy đã sợ hãi tới mức không thể mở miệng được nữa.

- M... mầy... mầy là quỷ. Chắc chắn mầy là quỷ. Tại sao? Tại sao mầy lại trà trộn vào trường Kokka? Tại sao mầy lại tìm tao chứ? Tao có động chạm gì đến mầy đâu. Cho tao về, mầy cho tao về... thế giới của tao. Tao xin mầy đó...làm ơn...

Nói đến câu cuối, âm điệu của Arata đã run rẩy đến kịch liệt, cơ hồ đứt quãng. Thế nhưng, một thoáng biểu cảm trên nét mặt, Mochi cũng không có. Bàn tay chàng trai khẽ nâng lên khiến trái tim của Arata đập đến mãnh liệt. Lúc này, chú cáo nhỏ kia đã ngoan ngoãn ngồi gọn trên vai chủ nhân. Chiếc đuôi phe phẩy của nó không còn bốc cháy nữa. Trông nó hiện chẳng khác gì một con cáo nhỏ bình thường.

- Khoan đã, Mochi!

Jun chợt lên tiếng. Cô đang ngồi trên một tảng đá biết phát sáng với các loại hoa văn kì lạ khắc bên trên bề mặt. Những vết máu hòa với nước trên người cô đã tiêu biến đâu mất. Ngay cả những vết rạch cũng dần dần liền da. Mái tóc xanh mượt của cô xỏa dài, phủ qua hông. Có vài lọn thả lăn tăn xuống cặp đùi trắng nõn. Không cần phải trở về nguyên hình, chỉ với phong thái hiện tại, cô đã dư sức khuất phục người khác, phong thái thanh nhã cao quý của công chúa duy nhất trên Thiên Quốc.

- Công chúa chi bảo! - Mochi đáp gọn.

- Kí ức của bọn chúng, ngoại trừ hấn và ả kia... - Jun chợt liếc mắt sang Reiko khiến ả giật bắn - Người cứ tự nhiên thực hiện nhiệm vụ của người.

- Đã rồi!

Vừa dứt câu, trên tay Mochi liền xuất hiện một quyển sổ nhỏ màu nâu, chính là thứ mà Sal đã đưa cho anh lúc anh chuẩn bị rời phòng họp.

Cuốn sổ nhỏ vừa được mở ra, lập tức một vật từ bên trong bay lên...

Một bông hoa kì dị.

Với những chiếc cánh nhỏ xíu đan xen dày đặc, tỏa ra mùi hương thơm đến ngây ngất. Chúng phát ra một loại ánh sáng màu hồng phấn xinh đẹp. Thứ ánh sáng nhẹ nhàng ấy bất chợt lóe lên một cái. Trong thoáng chốc đã sáng đến độ khiến cho người ta phải nhắm tịt mắt lại, rồi đột ngột tắt ngúm sau khi nở bung ra một cách cực kỳ kiêu sa.

- Mê Hồn Hoa, một loài hoa trong Vườn Ngự Uyển do anh Sal chăm sóc, phải không?

- Vâng, Sal đã đưa nó cho thần.

Về cách xưng hô, do từ nhỏ, Sal và Mochi sống cùng với nhau cho tới lúc lớn, nên cả hai hầu như không còn khoảng cách giai cấp nữa, huống chi Sal cũng có ý loại bỏ cái khoảng trống đó. Còn đối với những người còn lại, Mochi vẫn chưa quen lắm với cách gọi thân mật. Vậy nên, ngoại trừ Dara vẫn đang cố ép anh loại bỏ kính ngữ, thì khi thỉnh thoảng gặp vấn đề nghiêm túc, chàng trai vẫn hạ mình như một kẻ bề tôi đích thực.

- Ta biết mà, ta đâu thể nhầm lẫn được chứ. Cũng chính cái loài hoa này, đã dẫn đường cho ta đến gặp anh Sal, và cũng chính loài hoa này, đã khiến ta rơi vào vòng tay âm áp của anh ấy lần đầu tiên...

Jun nhắm nghiền mắt, bất giác mỉm cười. Có lẽ hiện giờ, mặc dù thân xác đang ở trong Địa Ngục, nhưng tinh thần của cô đã phiêu diêu đến tận chín tầng mây, nơi Vườn Ngự Uyển đang tỏa hương thơm ngát...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Triệu hồi vị thần đầu tiên

Arata ngẩng đầu lên, đồng thời mở mắt ra sau khi cảm thấy thứ ánh sáng chói lòa kia đã biến mất. Hấn cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, tuy nhiên, hấn còn choáng váng gấp bội khi nhìn thấy Reiko đang ngồi ngẩn người ra đấy. Trong đôi mắt sắc sảo của cô em gái hình như đã không còn tồn tại chút ý thức gì. Reiko cứ thế, đồ dẫn hướng tới Mochi mà nhìn. Những người còn lại, ngoài Jun và Mochi ra, đã ngất đi tự lúc nào.

Bông hoa dần tan biến trong không trung, thế nhưng sự sợ hãi trong lòng Arata chẳng tan đi chút nào, ngược lại còn gia tăng tần số đập như điên khi chợt thấy bước chân của Mochi đang dần tiến tới gần. Chàng trai tóc bạch kim khẽ hé môi:

- Quả nhiên là người. Người sở hữu "Thần" thường ít bệnh hường của Mê Hồn Hoa hơn là người thường. Còn có...

Ánh mắt chàng trai chợt liếc nhìn Reiko:

- Kẻ bị ma quỷ nguyên rủa nữa!

- Đứng... đứng lại gần đây. Mày đích xác là quỷ, chắc chắn rồi, tránh xa tao ra, tao liệu chết với mày đó.

Arata vừa run rẩy vừa mang hết mấy câu kinh Phật mà một kẻ hầu như vô thần như hắn còn nhớ mang máng được. Đương nhiên, Mochi chẳng hề có lấy nửa điểm suy chuyển. Chiếc áo choàng của anh nhẹ nhàng tung mình trong gió. Đôi cánh đã được thu lại từ lúc nào. Nghĩ cũng thật châm chọc, một người có dung mạo thanh tú như anh, cộng thêm cả đôi cánh trắng muốt kia, thế mà vẫn bị gán cho một chữ "quỷ". Khóe môi anh khẽ cong lên tự giễu cợt mình:

- "Quý", là em gái nguoi đấy!

Chân vừa bước gần tới trước mặt Arata, tay phải của Mochi cũng đồng thời nhấc lên. Khùng bố một điểm, đôi đồng tử hồ phách kia đột ngột chuyển thành màu bạch kim. Đôi môi mỏng của chàng trai khẽ mấp máy. Lập tức một vòng tròn ma thuật màu xám bạc hiện lên ngay dưới chân Arata. Vào đúng lúc hắn hoảng hốt toan bỏ chạy thì đã bị một sợi xiềng xích lấp loáng trời lên từ tâm vòng tròn trời chắt lấy chân. Cùng lúc ấy, hắn chợt cảm thấy tâm thần chấn động mạnh, lập tức tay chân trở nên vô lực, buông thõng xuống. Nét tinh táo trong đôi mắt hắn càng ngày càng nhạt dần... nhạt dần...

Chẳng mấy chốc mà Arata rơi vào trạng thái ngây ngốc, hết như Reiko.

Hắn cứ như thế quỳ trước mặt Mochi.

Chàng trai tóc bạch kim đưa tay điểm lên trán Arata một cái. Một vòng sáng hình hoa tuyết dần nở rộ ngay trước đầu ngón tay chàng trai. Anh không do dự vạch ngay một hình thập tự lên trán kẻ đang quỳ. Giọng anh khẳng khái vang vọng trong không gian:

- Nhân danh Thượng Đế uy quyền tối cao, ta, với tư cách là Tổng lãnh Thiên Thần, đồng thời là Sứ giả của Thiên Quốc, ra lệnh triệu hồi nguoi, Thần Kasumii!

Lời vừa dứt, lập tức ánh thập tự liền phát sáng. Từ điểm ấy, một đạo ánh sáng theo đó tiến ra, bay lơ lửng bên trên. Nhìn kĩ một chút, có thể thấy được, ẩn hiện sau thứ ánh sáng kia chính là một nữ nhân với dung mạo cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ thanh thoát, đúng chuẩn dung mạo của một thiên tiên.

Thần Kasumii, vị thần mang sức mạnh tạo ra ảo giác qua sương mù!

Nàng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu. Rồi trong thoáng chốc, cả người nàng hóa thành một dây ánh sáng quấn quanh tay Mochi, biến thành hình tượng một chiếc nhẫn mảnh mai tinh xảo.

Mặt khác, Arata, đã ngã xuống, ngất đi từ lúc nào.

Mochi vẫn không có thả lỏng. Lòng bàn tay chàng trai chợt sáng lên. Một thanh trường kiếm mảnh lấp loáng trong bóng đêm, trong thoáng chốc đã lia tới Reiko chém ngang. Thế nhưng, dù chỉ là một vết trầy, Reiko cũng không có.

Bất giác, Reiko ngửa mặt lên trời thét lớn. Một luồng khói đen quần quai bay từ trong miệng ả ra ngoài, chớp mắt đã nhắm một hướng bay vụt đi.

- Muốn thoát?

Thanh kiếm trên tay Mochi một lần nữa chém ra. Một đạo ánh sáng trắng xanh lao tới, gắt gao bao trùm lấy bóng ma, rồi đột ngột đông cứng lại. Bóng ma cứ như vậy bị đóng băng trên không trung. Một đạo ánh sáng nữa lại lia tới đập vỡ khối băng. Bóng ma tiêu biến ngay lập tức.

Không, nói chính xác hơn, là quỷ hồn.

Thứ gọi là ma, vẫn đơn giản chỉ là bóng đen lờn vờn trong đêm khuya, sử dụng sức mạnh từ Âm Giới gây hại cho con người, giống như thứ đã xuất hiện trong thang máy trường Kokka vậy.

Còn quỷ hồn, chính là thứ từ Địa Ngục xâm nhập vào Nhân Giới, có khả năng kí sinh trên cơ thể con người, thúc giục những dục vọng, khuếch đại các cảm xúc tiêu cực, khiến cho con người dấn thân dấn thân những hành động mất lí trí, mất nhân tính. Những cảm xúc tiêu cực ấy, chính là thức ăn của Quỷ Vương Lucifer. Đây cũng chính là mục đích của Quỷ Vương khi giải phóng bọn tay sai của hắn.

Không đầy vài phút sau, đoạn kí ức về Địa Ngục, trừ Arata và Reiko, tất nhiên là trừ cả Jun và Mochi nữa, đều trở thành những đoạn phim, bị Mochi trực tiếp rút ra, quấn quanh, tiêu biến vào lòng bàn tay chàng trai.

Trong lòng anh thầm cảm thán. Những kẻ này thật xui xẻo mới nhè ngay công chúa Thiên Quốc mà gây hấn. Nhất là cặp anh em đang ngất xỉu kia, bị lãnh nhận hình phạt giữ lại kí ức ở Địa Ngục. Nghe qua thì có vẻ đơn giản lắm, nhưng thử nghĩ lại xem, Địa Ngục là nơi khủng bố như thế nào. Dù chỉ tiếp cận nơi đây có một lúc, chưa kể, ở đây mới chỉ là một góc Địa Ngục thông thường nhất mà thôi, tuy nhiên, Địa Ngục còn là nơi có khả năng khuếch đại âm ảnh cực kỳ đáng sợ. Người nào mang theo thứ kí ức về nơi này mà sống, phần lớn là sẽ liên tiếp gặp ác mộng mỗi khi nhắm mắt lại, từ đó dẫn đến sức khỏe suy nhược, tâm thần bất ổn, không chừng dẫn đến điên loạn cũng nên. Phải sống chung với nỗi ám ảnh này trong suốt một khoảng thời gian dài, may ra tần suất xuất hiện ác mộng mới có một giảm đi được.

Hít một hơi lạnh vào lồng ngực, Mochi khẽ khàng:

- Shippo, giải...

Ngay sau đó, lần lượt từng người, biến mất khỏi Địa Ngục, trả về với Nhân Giới...

Tại một khu vườn xinh đẹp thơm ngát hương thơm của những loài kì hoa dị thảo, có một đôi chân trần xinh xắn đang liêu xiêu bước. Những loài dây leo có gai mọc vô trật tự trên mặt đất, ấy thế mà lại nhanh chóng rẽ ra một lối đi cho đôi chân thon thả ấy. Nơi đây, không rộng như Vườn Ngự Uyển, cũng không đa dạng đa sắc bằng, tuy nhiên, nếu xét về mặt bài trí, sự phân bố các loài thực vật lạ mắt này lại có vẻ hài hòa hơn một bậc so với khu vườn trên chín tầng trời kia. Ở đây, còn có những chiếc ghế gỗ trầm thơm ngát với những hoa văn, họa tiết độc đáo, sang quý.

Hiện tại, trên một chiếc ghế như thế, có một thiếu niên thanh tú đang nhàn nhã đọc sách. Một ngọn gió nhẹ lướt qua, khẽ lay động vài lọn tóc xám tro trước vầng trán thông minh kia. Ánh mắt bàng bạc của chàng trai như trước, vẫn tập trung vào mớ chữ nghĩa phong phú trong quyển sách. Tuy nhiên, chủ nhân của đôi chân trần trắng muốt kia thừa biết rằng, anh ta chắc chắn là biết đến sự tồn tại của mình, thậm chí là biết trước khi cô đến đây cơ.

Chủ nhân của đôi chân ấy, là cô công chúa duy nhất của Thiên Quốc, Tian Jun.

Còn chàng trai đang ngồi thư thái đằng kia, là người mà Jun ngày đêm thương nhớ, anh trai của cô, Nhị hoàng tử "không chính thức" nơi Thiên Quốc, Tian Sal.

Jun hơi ngần ngại một chút. Bước chân cô dừng lại đó. Một phần là vì cô không muốn quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của anh. Nhưng đó chỉ là phần nhỏ mà thôi. Lý do thật sự, là do phong thái của anh lúc này, thật đẹp...

Jun tưởng như bản thân có thể đứng đây ngắm anh mãi, trong khung cảnh bình yên thơ mộng như thế. Nhưng quyển sách nhỏ kia nhanh chóng gấp lại. Dĩ nhiên, nếu biết em gái mình đứng đó, Sal cũng không thể đành lòng để cô cứ ngần ngừ mãi thế được.

Jun hơi mím môi. Trong đôi mắt xanh biếc trong trẻo của cô, hình như... đang chờ đợi một điều gì đó.

Sal đặt quyển sách sang một bên. Đôi đồng tử của anh mặc dù giống hệt Dara, tuy nhiên, nó lại chẳng mang lấy nửa điểm uy hiếp, lạnh lẽo, áp đảo như anh trai. Ngược lại, nó hiền hòa, bình yên đến lạ.

Giống như một cơn gió thoảng qua trong ánh dương quang của bình minh, mang lại cảm giác nhẹ nhàng, thư thái, thậm chí có thể hòa mình vào không gian, quên đi hết sự đời.

Jun cắn cắn môi. Những ngón tay nhỏ nhắn mân mê tà áo. Cô cảm thấy mình trở nên thật bé nhỏ trước mặt anh.

Bất giác, đôi mắt thiên thần bàng bạc của Sal hơi cong lại.

Sal mỉm cười!

Jun vô thức mở to mắt. Một cổ áo áp trào dâng trong lòng cô. Gương mặt cô đỏ bừng. Và rồi, bất chấp những thớ dây leo còn chưa kịp tách ra mở đường, Jun chạy vụt tới ụp vào lòng anh trai, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp ấy, thầm ước cho thời gian sẽ mãi mãi ngừng lại ở khoảnh khắc đẹp đẽ này đây.

Sal căn bản là không có mở miệng nói lời nào. Anh chỉ nhẹ nhàng vuốt nhẹ suối tóc xanh như nước ấy.

Anh... chưa bao giờ đi quá giới hạn của một người anh trai.

Tuy nhiên, đối với Jun, như vậy... là quá đủ rồi.

Đây mới đúng là anh Sal của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tình yêu của một brocon

Trên đời này, sẽ chẳng bao giờ có ai có thể hoàn hảo mà giả mạo Sal. Bởi lẽ, bản chất của anh đã vượt ra ngoài sự phán đoán của con người. Anh không bao giờ nói mấy lời thừa như kiểu "Em đã ở đâu thế?", "Anh lo cho em lắm!", "Đừng làm anh lo như thế nữa nhé!"...

Anh, là loại người khó hiểu nhất trên đời.

Anh có thể cười trong mọi hoàn cảnh. Dù cho bản thân có rơi vào tuyệt vọng, thống khổ, hiểm nguy trùng trùng, hay thậm chí là cả...

Cái chết.

Phải, dù biết rằng bản thân chẳng mấy chốc sẽ chết, anh cũng vẫn sẽ hướng về phía người thân, nỏ một nụ cười thư thái, như thể mình chỉ đang làm một

việc quá đổi bình thường vậy.

Ấy thế mà đôi khi, Jun lại khát khao nhìn thấy anh khóc...

Cô cảm hận Thiên Luật khi đã khai sinh ra điều lệ "Người Thế Mạng" từ thuở khai thiên lập địa, cảm hận cả Ngọc Ngũ Sắc, thứ tuân theo luật lệ đó mà tạo ra các thế hệ Người Thế Mạng cho các Tân Thượng Đế ở Thiên Quốc, để đến bây giờ, tạo ra một Tian Sal... khiếm khuyết đi vài thứ cảm xúc.

Anh... sẽ không bao giờ có thể khóc.

Nghĩa là, anh cũng không bao giờ có thể giải bày cảm xúc khi gặp phiền muộn.

Cả cuộc đời anh, chỉ dành để phục vụ cho Đại hoàng tử Tian Dara, gánh chịu mọi hình phạt cho các lỗi lầm của Dara. Thậm chí, khi Dara gặp nguy hiểm, anh sẽ là người đầu tiên hiến tế mạng sống của mình, vui vẻ chết thay cho người kế vị Thiên Chức.

Không chút do dự...

Không chút sợ hãi...

Đó, là sứ vụ của các thế hệ Người Thế Mạng.

Và những Người Thế Mạng đều như nhau, bị nhồi nhét triệt để tất cả ý niệm về nghĩa vụ của mình bằng mọi biện pháp thánh hóa. Như vậy, chắc chắn sẽ không bao giờ có việc Người Thế Mạng kháng lệnh hay chống lại chủ thể của mình. Dần dần, những Người Thế Mạng ấy đánh mất đi tất cả cảm xúc, để cho bản thân luôn luôn tươi cười trước mặt Người kế vị.

Sal, cũng không ngoại lệ.

Anh đã bị tước đi quyền sống từ khi còn chưa kịp thành hình.

Nhưng Tian Jun, công chúa của Thiên Quốc, không biết tự khi nào, đã đem lòng yêu đến say mê cái người khiếm khuyết cảm xúc ấy.

Chân dung của anh, lúc nào cũng vậy, vẫn chỉ là một nụ cười nắng ấm được đào tạo như một bản năng.

Nhưng...

Jun yêu nụ cười ấy, mà chẳng quan tâm rằng đằng sau đó, anh có dành chút tình cảm nào cho mình hay không.

Cô, chỉ đơn giản là yêu anh.

Thế thôi!

Cô cũng đã từng tìm đủ mọi cách để tìm lại cảm xúc cho anh. Thế nhưng, kết quả mà cô tìm được là, anh Sal của cô, hầu như đã bị tước hết khả năng "khóc" ngay từ khi tạo hình.

Tuyệt vọng!

Đó là cảm xúc của cô khi đó.

Tuy nhiên, bây giờ, cô đã có cái nhìn thoáng hơn về vấn đề này...

Nếu anh đã không thể khóc, vậy thì em sẽ không bao giờ để anh phải buồn.

Em sẽ bảo vệ nụ cười của anh... bằng mọi giá, dù rằng có bị mang tiếng brocon đi chẳng nữa!

Jun bắt gặp mỉm cười.

Đã từ rất lâu... lâu lắm rồi, Jun đã quen với việc được an ủi, chỉ với một nụ cười.

Nụ cười của anh, là vô giá đối với cô.

Nụ cười của anh, đẹp hơn bất cứ thứ bảo ngọc nào trên đời.

Nụ cười của anh, là lẽ sống, là tình yêu, là phép màu kì diệu...

Kì diệu nhất trong những phép màu đẹp nhất...

Nụ cười của anh, là thứ duy nhất không ai có thể bắt chước được.

Khi anh cười, trông anh đẹp lắm đó...

Vậy nên...

Hãy cứ... luôn cười như thế nhé!

Onii - chan...

Ngay hôm sau cái bữa Jun nghỉ buổi học, Jun lại trở lại đi học như bình thường nên Izu cũng an tâm hơn. Đứa em gái dưới cấp này, không giống như nhiều tiểu thư con nhà giàu khác, tỏ ra cao sang chảnh chọe, ngược lại, còn rất là dễ thương. Hơn nữa, dù sao cũng cùng làm việc với nhau bữa giờ, Izu nếu không có cảm tình với Jun thì cô thật quá lạnh lùng rồi. Vậy nên, nếu như Jun có lỡ gặp chuyện gì, Izu cũng không thể không lo lắng được.

Mochi sau hôm đó chẳng mở miệng nói là tìm thấy Jun ở đâu hết, tuy nhiên, thấy Jun vẫn đi học như thường lệ như thế, Izu cũng chẳng hỏi gì thêm. Chung quy thì cái tên đó, nếu có mở miệng, bảo đảm là trả lời thì ít, mà treu chọc thì nhiều. Mà Izu thì thật chẳng muốn nhìn cái vẻ mặt ti bi của hán mỗi lần hán thành công chọc tức cô.

Nhưng mà, không được mấy bữa yên ổn, ngay tại lớp 10A6 liền xảy ra chút lùm xùm. Sau hôm Jun bỏ buổi học ấy, anh em nhà Tokido lại mất tăm mất tích, thậm chí cái đơn xin nghỉ học cũng không có. Phải biết, trường Kokka này có quy định kỉ luật rất chặt chẽ, vậy mà hai anh em nhà này cứ nhiên nghỉ học mà không nói một lời, hiển nhiên là bị coi như là xem thường kỉ luật.

Izu ban đầu chỉ nghĩ đơn giản là hai anh em này chắc ý nhà có gia thế mạnh nên cúp học đi chơi vài bữa thôi. Cơ mà, sau ba bữa nghỉ học không phép, Reiko rốt cuộc cũng đi học lại, chỉ mình Reiko, mà Arata thì vẫn tuyệt nhiên không thấy mặt. Tuy nhiên, chuyện Arata ở đâu lại không được quan tâm lắm. Chuyện khiến cho các học sinh 10A6 cảm thấy kì quái, là Reiko xuất hiện với một khuôn mặt sưng tím, vài chỗ đã tụ máu bầm. Một bên má và trán phải dán mớ băng gạc y tế dày cuì. Một số nữ sinh tò mò hỏi chuyện, thế nhưng trông Reiko hình như có điểm không tinh táo, thậm chí là hoảng loạn. Cô cứ sợ hãi run rẩy, miệng lẩm bẩm liên tục:

- Nó là ác quỷ. Con đó... là ác quỷ, không thể nào tin được, mình cứ nhiên học với một con quỷ.

- Quỷ? Tụi mình học với quỷ á? Là ai cơ?

Một nữ sinh chớp chớp mắt hỏi:

- Là... là...

Reiko đột ngột trừng mắt khiến nữ sinh kia hoảng hồn đến mức suýt nữa thì té ghế.

- Cậu, Reiko - chan, hù tở chết bây giờ!

- Là nó, chúng ta học với nó, một con quỷ! - Reiko càng ngày càng nâng cao âm điệu.

- Tớ chịu cậu rồi, không hỏi cậu nữa, được chưa?

Nữ sinh kia phui phui tay định bỏ đi. Những học tò mò xung quanh cũng toan giải tán, định mang chuyện Reiko nói với thầy cô. Bất ngờ, Reiko đứng phắt dậy, cao giọng:

- Là Tian Jun, chính nó!

Nữ sinh kia quay lại, nhúm mày:

- Jun - chan? Cậu ấy làm sao cơ?

- Nó là quỷ, cả Yan Mochi ở lớp A1 khối 12 nữa, bọn chúng là quỷ. Phải rồi, chắc chắn cả nhà Tian đều là một lũ quỷ hết

- Cậu nói nhầm nhứ cái gì vậy Reiko - chan?

Một nữ sinh khác chọt lên tiếng:

- Cậu dù có ganh ghét Jun - chan, nhưng cũng không nên nói cậu ấy như thế.

- Không phải, hãy tin tớ, ba hôm trước tớ cùng anh trai đã bị nó và Mochi đưa thẳng xuống Địa Ngục. Phải, chắc chắn là Địa Ngục. Nơi đó đáng sợ lắm, và rồi bọn chúng đã lấy đi Siêu Năng Lực của anh trai tớ. Chưa hết, bọn chúng còn cây ác mộng cho tớ và anh Arata. Bọn tớ không thể mơ thấy gì khác ngoài Địa Ngục cả!

- Ôi trời ơi, một nam sinh thốt lên, bà nội ơi, bà đang dạy tiểu thuyết khoa học viễn tưởng phải không vậy?

- Không, không, tớ không có bịa chuyện, mọi người phải tin tớ, tránh xa bọn chúng ra, nếu không, tất cả chúng ta đều sẽ bị bắt xuống Địa Ngục. Tớ vì muốn báo tin này cho các cậu, nên hôm nay mới liều mạng đến trường...

- Thôi đủ rồi! - Là giọng một nữ sinh khác - Cậu ganh ghét người ta, còn bịa chuyện hoang đường đầy nữa, bọn tớ cấp ba cả rồi, chẳng lẽ lại dễ bị cậu lừa sao? Mặc xác cậu, tớ vẫn sẽ chơi với Jun đó
- Cậu đừng có ngốc, nó là quý...
- Cậu đừng được rồi đấy, bớt tấu hài đi, và đừng đụng vào Mochi Idol của tớ. Nãy giờ tớ nhìn cậu hơi bị lâu rồi đấy.
- Tớ chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Cậu xem chúng đã làm gì với tớ đây này.
- Cậu thôi đi! Nếu cậu có gặp qua Jun sau giờ học ba hôm trước, vậy cậu thử đưa bằng chứng ra đi.
- B... bằng chứng?
- Phải, bằng chứng đó. Nếu như không đưa ra được thì làm ơn đừng chuyện ở đây giùm cái.
- Bằng chứng... - Reiko gãi bù đầu lúnh quýnh - A, phải rồi, bữa đó, tớ đã rạch nát mặt nó, phải phải, nát bầy. Chắc chắn bây giờ trông nó kinh khủng lắm. Như một con quỷ vậy!

Những học sinh cùng lớp bắt đầu cảm thấy những ngôn từ của Reiko càng ngày càng buồn nôn, nhất thời không muốn tiếp xúc quá gần với cô ả.

- A, Jun tới! - Một giọng nói chọt vang lên trong các nữ sinh.

Từ ngoài cửa, bóng dáng mảnh mai thanh thoát với hai lọn tóc dày màu biển đang tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Ki Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Sasaki Maru và “thứ cậu thiếu”

Jun cười tươi, khuôn mặt rạng rỡ không chút tí vết:

- Chào mọi người, oa, Reiko - san, cậu đi học lại rồi sao?

Reiko trừng mắt nhìn Jun, bất ngờ lao tới khiến không ai kịp phản ứng gì. Ầ ầm như cắt đã túm được cổ áo Jun ghì chặt:

- Mày... con quỷ cái! Chắc chắn là mày sử dụng Quỷ phép để tự làm lành vết thương phải không? Nói mau, mày rốt cuộc đã làm gì mà anh em tao cứ mơ thấy Địa Ngục như thế, hả?

- Reiko - san... Cậu sao vậy? Ngã đập đầu vào đâu chẳng?

Jun tròn mắt sợ hãi nhìn Reiko, ngây thơ vô số tội.

- Mày đừng có giả ngu, con quỷ, mày...

- Bỏ tiểu thư nhà tôi ra!

Một giọng nói chọt gắt lên, theo sau là một bàn tay nam sinh nhanh chóng dùng lực hất tay Reiko ra. Shippo nhú mày khó chịu đứng chắn trước Jun, sẵn sàng dùng lực mạnh hơn nếu cô ả kia còn tiếp tục nhào tới.

- Tránh ra, mày cũng là quỷ! - Reiko chỉ tay vào Shippo mà gào lên - Đứng rồi, Shippo, tao nhớ cái tên này. Mày chính là con cáo lừa đã đưa bọn tao xuống Địa Ngục. Mày là cáo tinh của ác quỷ! Có đúng không?

Reiko hét lên, một lần nữa toan lao vào. Shippo nhú mày, ánh mắt màu cam dần dần đậm lên, chỉ trong sát na sẽ nhanh chóng chuyển sang đỏ. Nhưng ngay lúc đó, lại một bàn tay khác gắt gao giữ chặt lấy Reiko mà xô ra.

- Đủ rồi, Tokido Reiko, cậu không cần gây khó dễ cho Jun - chan nữa.

Reiko đang dần hóa điên loạn, bất chợt ngừng hẳn động tác lại, ngây ngốc nhìn người mới đến.

- Sasaki... Maru.

Phải, người mới đến, chính là lớp trưởng 10A6, người mà Reiko hằng thương nhớ, nhưng hẳn lại là bỏ mặc cô, đi nhớ thương một người khác.

- Maru, Maru - kun... cậu... cậu không thể học cùng nó, nó là...

- Tớ đã nói là đủ rồi, Reiko - chan! - Maru thờ dài - Cậu dù có làm gì đi chăng nữa, kết quả, vẫn không thể thay đổi. Tớ... vẫn như vậy, không thể có một thứ gì khác với cậu hơn là... tình bạn. Nếu cậu còn tiếp tục làm loạn lớp, có lẽ chúng ta sẽ chỉ còn là "bạn cùng lớp" mà thôi!

- Maru - kun, sao cậu lại nói vậy, cậu biết... cậu biết tớ yêu cậu tới nhường nào mà. Tại sao...

- Tớ xin lỗi, Reiko - chan! Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng.

Maru hít một hơi dài, thẳng thừng từ chối tiểu thư nhà Tokido ngay giữa lớp. Các học sinh bắt đầu xì xào với nhau, đoán rằng việc này chắc sẽ nằm trong top sự kiện đáng chú ý của trường ở tuần này.

Reiko ngờ ngàng nhìn chàng trai, người mà cô yêu, lại một lần nữa từ chối cô, từ chối một cách phũ phàng, lại còn bảo vệ cho "con quỷ" kia nữa...

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má, Reiko bung mặt chạy vụt ra khỏi lớp. 10A6 lúc này mới thở phào, lục tục trở về chỗ ngồi của mình. Bây giờ mới biết nha, lớp trưởng lớp mình bình thường dễ tính đáng yêu là thế, nhưng trong chuyện tình cảm lại cực kỳ rất rồi, thật khiến cho người ta nể phục.

Lúc này, Maru mới quay lại phía sau, hơi cúi đầu:

- Tớ xin lỗi vì đã tới trễ, để lớp loạn thế này.

- Không sao, bọn tớ ổn mà!

Jun mỉm cười, đẩy lưng Shippo một cái:

- Đi, về chỗ, sắp chuông rồi, định chờ lớp trưởng mời nữa hay sao?

Lúc đi ngang qua Maru, bắt gặp Jun rút vài lời trong trẻo thì thào vào tai chàng trai:

- Tớ thích câu nói của cậu đó. Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng.

Maru cười khỏ, nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của Jun đang tíu tít về chỗ. Cô, lại là nhắc nhở anh rồi. Anh có lẽ cũng không hơn gì Reiko về cái khoản bị crush từ chối.

Nhớ lại cách đây không lâu, cậu có ngỏ lời với cô, nhưng cô lại thẳng thừng:

- Xin lỗi, lớp trưởng, có lẽ tớ không thể đáp lại tình cảm của cậu được. Bởi vì, tớ yêu người khác rồi.

Lúc ấy, Maru có chút bất ngờ. Cậu đúng là có từng dự kiến qua tình huống này, tuy nhiên, quan sát cô suốt từ bữa tới giờ, cậu lại không thấy cô lén nhắn tin trong, hay gọi điện thoại cho ai đó mỗi khi nghỉ giải lao như những nữ sinh đang yêu khác thường hay lắm. Nghĩ tới điểm này, anh chợt sáng tỏ ra một điều:

- Người đó, cũng học cùng trường với chúng ta sao?

- Phải, là khóa cuối! - Jun không do dự đáp ngay.

- Vậy... vậy sao? - Giọng Maru lúc này hình như đã lạc đi - Vậy là... tớ làm phiền cậu mất rồi. Thật xin lỗi cậu!

- Không sao, Maru - kun, cậu vẫn có thể tìm người khác tốt hơn tớ mà. Chúng ta, sau này vẫn là bạn tốt, ha?

Maru trong lòng dờ khóc dờ cười.

"Làm bạn", hai chữ này nghe cũng thật quen. Mãi đến bây giờ anh đã hiểu được cảm giác của Reiko khi nghe hai chữ này từ miệng mình.

- Tớ hiểu mà.

Maru cố trấn tĩnh lại. Dù sao anh vẫn là con trai, không thể dễ dàng để lộ cảm xúc được.

- Tuy nhiên, cậu cho tớ hỏi câu cuối nha. Mặc dù, có chút khiếm nhã, nhưng mà... tớ chỉ muốn biết, tớ so với người đó, có thua điểm gì không?

Jun thoáng mở to mắt, chớp đôi hàng mi cong vút:

- Thua? Không, nói chính xác hơn là thiếu. Nếu cậu có thứ đó, không chừng tớ sẽ yêu cậu đó.

Maru ngạc nhiên, rồi chuyển sang sững sờ. Cậu thiếu một thứ để đổi lấy tình yêu của Jun sao? Đó là thứ gì?

Trong đầu Maru nhanh chóng hiện ra vô số câu trả lời.

Tiền? Quyền lực?

Không, không! Trông Jun không giống người thiếu mấy thứ đó.

Bề ngoài? Thành tích?

Con gái đúng là rất thích người tài, nhưng người vừa đẹp vừa tài, xung quanh đây cũng đâu có ít. Nếu chỉ vì những thứ như thế mà đã có thể có được tình cảm của Jun, vậy thì thứ tình cảm đó, chắc chắn cũng không phải là tình yêu.

- Tớ... rốt cuộc là thiếu cái gì?

- Thứ cậu thiếu á...

Jun chợt mỉm cười ý nhị.

- Thứ cậu thiếu, là... nụ cười của onii - chan!

Nụ cười của onii - chan sao?

Ngồi lặng lẽ mân mê chiếc bút bi, Maru tự chế giễu chính mình. Ban đầu, khi nghe "khóa cuối", Maru liền nghĩ ngay đến Yan Mochi. Người này, Maru chưa có tiếp xúc qua lần nào, chỉ có gặp thoáng qua ở Câu lạc bộ Boi lội mà thôi. Khi ấy, thấy Jun có cử chỉ thân mật với anh ta, nhưng lúc ấy Maru lại tự trấn an "Chỉ là hiểu nhầm thôi, không phải như mình nghĩ đâu!"

Dù không có bao nhiêu tin tức về anh ta, nhưng Maru cũng biết loáng thoáng là anh ta sống tại nhà Tian từ nhỏ. Anh ta lại có bộ óc thật đáng ghen tị, chơi thể thao cực kỳ cừ khôi, lại thêm đáng vẻ điển trai vượt quá sức tưởng tượng của con người. Người như anh ta, nếu đúng là người Jun yêu, thì cũng không có gì là kì lạ cả. Tuy nhiên, trong lớp, mỗi khi nhóm nữ sinh tút tút hỏi Jun về vị senpai này, Jun tuyệt chưa một lần gọi anh ta là "onii - chan".

Còn về đàn anh 12A12, anh cả của Jun, đúng là cũng rất thân thiết với Jun, cơ mà nhìn kiểu gì thì nhìn, chẳng ai thấy Jun có thái độ gì với Dara mà vượt quá giới hạn của em gái cả.

Như vậy, chỉ còn một người.

Thật chẳng khó để đoán ra "người ấy" của Jun. Nhất là khi Jun lại đề cập đến "nụ cười". Mà nhắc đến "nụ cười", trong cái trường này, ai mà chẳng liên tưởng đến "người đó" chứ.

Thì ra là vậy, Tian Jun, đích xác là brocon thật. Maru đã từng nghe qua thông tin này, nhưng anh không có quan tâm dù chỉ một chút. Bởi một lẽ đơn giản, tin tức của mấy nữ sinh rảnh rỗi thích ngồi lê đôi mách thì chẳng được mấy phần đáng tin. Tin chuẩn thì ít mà tin vịt thì nhiều.

Cơ mà, chuyện đã như thế, chẳng lẽ Maru phải chấp nhận buông tay sao?

Đành rằng ngoài mặt, anh đã chấp nhận làm bạn, nhưng tận sâu trong thâm tâm, anh vẫn không cam lòng.

Biết đâu, tình cảm của Jun với anh trai cô ấy, không chính xác là tình yêu?

Phải rồi, Jun và Sal chỉ cách nhau có một tuổi, thân thiết với nhau cũng là lẽ đương nhiên. Sống chung nhà qua bao nhiêu năm tháng như như thế, có thể, Jun đã hiểu nhầm thứ tình cảm anh em là tình yêu.

Chuyện này xảy ra cũng không ít.

Maru rốt cuộc cũng tìm được cho mình một lí do để tiếp tục dõi theo bóng hồng xinh đẹp kia. Bất giác anh lại nhớ tới việc, ngày hôm qua, trong lúc rảnh rỗi lướt facebook trường xem qua thành viên các Club, không khó để anh nhận ra, trong Câu lạc bộ Hóa học mà mình tham gia, cư nhiên có một nhân vật đặc biệt tham gia, chính là tình địch của anh, Sal Tian.

Nói là "tình địch" thì cũng có chút không phải, tuy nhiên, anh thật sự là muốn tiếp xúc qua Sal một lần.

Tian Sal, người này, so với Yan Mochi còn có điểm bí ẩn hơn. Hai người được biết là đôi bạn thân cực kỳ ưu tú trong trường. Xét về mặt hoàn hảo, Mochi còn có vẻ hơn Sal một bậc nếu tính cả khía cạnh thể thao. Tuy nhiên, Mochi lại luôn nghe lời Sal răm rắp, không những thế còn tận tình chăm sóc cho Sal từng li từng tí. Lúc anh ta kề bên cạnh, chắc chắn sẽ chẳng có thứ gì có thể gây tổn thương cho Sal dù chỉ là một vết xước. Tự nhiên, Maru có cảm giác, mối quan hệ giữa hai người này, giống như chủ nhân với vệ sĩ vậy.

Tuy nhiên, những điều trên cũng là phát sinh từ tin đồn mà ra thôi. Mà như trước đã nói, tin đồn là thứ không đáng tin tưởng. Maru phải tự mình tìm hiểu mới được. Rốt cuộc, Tian Sal là người ra sao? Loại người Jun thích là loại người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thầy giáo rèn luyện thể chất

Sau chuyện lùm xùm ở lớp 10A6 ngày hôm đó, không còn ai thấy Reiko đi học nữa. Arata thì chẳng cần bàn, hiển nhiên là cũng biết tắm. Chỉ nghe loáng thoáng là có người thấy Reiko được người nhà đưa đi điều trị tâm lý, đồng thời làm đơn chuyển trường cho hai đứa con. Gia đình Tokido vẫn chẳng biết con mình rốt cuộc là bị cái gì, chỉ biết rằng từ sáng cho tới lúc hết giờ học hôm ấy, Reiko và Arata vẫn bình yên bước ra khỏi lớp. Rồi sau đó, không ai biết họ đã đi đâu nữa. Các nữ sinh tham gia vụ bắt cóc Jun, hiển nhiên là cũng quên hết mọi chuyện. Những vết tích bị "ăn hành" trên người họ đều biến mất, tuy nhiên cái cảm giác ê ẩm toàn thân vẫn theo họ đến cả tuần.

Gia đình Tokido mặc dù gia thế hiển hách, nhưng một khi không có chứng cứ là hai đứa con của họ gặp "chuyện gì đó" trong khuôn viên trường thì họ cũng chẳng thể làm khó Ban giám hiệu, đành ngậm ngùi đổ tiền chữa trị cho hai đứa con về mặt tâm lý.

Izu là Hội trưởng Hội học sinh, hiển nhiên là cũng biết qua chuyện này. Cô cảm thấy có chút kì quái, nhưng nhất thời không thể đưa ra được lời giải thích nào. Chỉ biết, vào cái ngày mà Reiko đi học lại, cô nàng cứ liên tục chỉ trích những thành viên nhà Tian là ác quỷ. Hơn hết, cô nàng còn chỉ đích danh Jun, Mochi và Shippo. Trùng hợp thay, ngay thời điểm mà Reiko và Arata gặp "chuyện gì đó", cũng là lúc Jun mất tích, và Mochi đã cùng Shippo rời Hội phòng đi tìm cô bé.

Những điểm này, là Kofu đã thông qua facebook bàn bạc với Izu. Thật tình, cô cũng cảm thấy gia tộc Tian này quá bí ẩn, thậm chí là kì quái. Nhưng mà, làm sao có chuyện họ là quỷ được cơ chứ!

Mochi thì cô không bàn. Hắn... đích xác là con quỷ mang bộ mặt thiên thần rồi. Còn Jun và Sal, hiền hòa như thế, đáng yêu như thế, làm quỷ thế nào được chứ. Về phần Shippo, khi xem đến đoạn Reiko lớn tiếng khẳng định Shippo là cáo tinh của ác quỷ, chẳng hiểu sao, Izu lại có liên tưởng đến chú tiểu hồ ly của "gã thiên thần" trong mơ. Cuối cùng, suy nghĩ đã đời mà chẳng minh bạch được chuyện gì, Izu... rốt cuộc là lăn quay ra ngủ hồi nào không biết.

Đạo gần đây, Akina lại rất hay tìm cách tiếp cận Mochi. Cô và anh thường cùng nhau bàn về những món bánh ngọt. Thành thật, cô còn mang bài vở qua nhờ Mochi giảng giải dùm. Có những bài không thật sự quá khó, tuy nhiên Akina vẫn siêng năng xách vở chạy qua tận 12A1 nhờ chỉ bảo thay vì hỏi han bạn bè cùng lớp. Mochi mặc dù cũng thuộc dạng người ít nói trong lớp, nhưng anh vẫn luôn tận tình giúp cô gái. Những khi ấy, tự nhiên, trong lòng Izu giống như đang dâng lên một cảm giác bứt rứt không thể tả... cứ như là con nít khi cảm thấy mình bị "ra rìa" ấy.

Hắn... vì cái gì mà chỉ giờ cái thái độ ngang tàng khó ưa với mình cô vậy?

Bộ kiếp trước cô mắc nợ gì hắn hay sao?

Quả nhiên, chỉ có ở trước mặt gái xinh, hắn ta mới lập tức trở thành một soái ca cực kỳ hoàn hảo. Chỉ có Izu, người thường xuyên bị hắn mang ra châm chọc mới biết được bộ mặt thật của hắn đáng ghét tới mức nào. Đúng là, mấy tên con trai có cái mã ngoài diễn trai như hắn, kiểu gì cũng đeo mặt nạ trước mặt con gái.

Yan Mochi, hắn đã kiêu như thế, sao ông trời lại còn cho hắn cái mã bánh bao vậy chứ, để cho hắn ảo tưởng, mỗi lần đi ra ngoài là mặt mày hất ngược lên trời. Lúc đó cô chỉ cầu cho bé se se xinh xinh nào bay qua và... “tặng chút quà” cho cái mặt vênh vào của hắn thôi.

Hoặc cũng có thể là, do hắn nhận thức được bản thân hoàn hảo, nên mới sinh ra tính cách ngạo mạn ấy. Dù sao thì, lão thiên, đúng thật là ưu ái hắn quá đi.

Hắn... đẹp thật.

Izu có từng đọc qua mấy bài viết về những người sở hữu cặp đồng tử màu hổ phách. Màu mắt này được cho là rất hiếm với màu nâu đỏ kết hợp với rất nhiều những đường vân đen. Những người có cặp mắt hiếm này, thường là những người rất cuốn hút. Đối diện với cặp mắt hổ phách sẽ khiến cho người ta có cảm giác vừa lạnh lẽo, vừa bất cần, lại có thêm nét cuốn hút mãnh liệt, làm con người vừa muốn tránh xa lại vừa muốn đến gần. Đúng thật là... khó hiểu.

Mochi là người có đôi mắt hổ phách đầu tiên mà Izu gặp, và có vẻ như, hắn so với những bài viết kia, có nhiều điểm tương đồng. Thêm nữa, dáng người hoàn hảo của hắn, gương mặt thanh tú của hắn, thêm cả mái tóc lẳng tử của hắn nữa...

Thật... không còn chỗ nào chê được.

Con người này, đúng là quá sức cuốn hút đi. Có mấy ai, có thể cưỡng lại sự cuốn hút ấy được chứ? Nhất là khi... bản thân bị đôi mắt ấy nhìn xoáy vào...

Như lúc này đây!

- Óa, cậu... làm gì mà nhìn tởm ghê vậy?

Izu la oai oái đấy Mochi không thương tiếc.

- Tở mới là người phải hỏi cậu câu đó mới đúng! - Mochi neho mắt - Cậu bị thôi miên sao? Hay là do tớ quá đẹp trai, nên...

- Cậu... đừng có mà ảo tưởng. Chẳng qua... tại mặt cậu dính nhọ nổi thôi!

Mochi phì cười, chợt đưa tay búng cái "tách" lên trán Izu:

- Bớt xạo đi lớp trưởng! Sáng nay tớ nướng bánh bằng lò vi sóng. Nhọ đâu ra?

- Cậu... sao dám...

Izu nhanh như cắt đập lên chân Mochi. Tuy nhiên, chàng trai vẫn nhanh hơn một chút. Đế giày của Izu chỉ đập vào khoảng không. Nhìn cái khoe miệng cong cong của hắn, cô thật lòng chỉ muốn bẻ răng hắn thôi, mặc dù cô thừa biết chuyện đó là không thể. Thực lực của hắn, vẫn còn cách cô quá xa.

Izu lườm gã bạn cùng bàn một cái:

- Cậu đợi đấy! Đừng quên cuộc đấu kiếm chiều nay.

Mochi chẳng trả lời, chỉ giữ nguyên nụ cười đáng ghét ấy trên môi.

Từ dạo ba người tìm club trong Dream House, Izu liên tục thách đấu với Mochi. Chàng trai không từ chối, tuy nhiên anh chỉ đồng ý thách đấu ở mức độ giao lưu mà thôi. Trong một lần thách đấu bắn cung, Izu một mực khẳng định:

- Cậu nghĩ tớ không thể thắng cậu sao? Hay cậu không xem tớ là đối thủ của cậu? Tớ nhất định sẽ vượt qua cậu cho mà xem.

Kết quả, Izu bắn trật ra khỏi hồng tâm. Khi ấy, cô nghĩ rằng mình thua thật rồi, nhưng thật không ngờ rằng, sau đó, Mochi cũng bắn trật, tuy nhiên chỉ cách mũi tên của cô chừng một, hai điểm. Hắn thua, nhưng cô thừa biết, hắn ta cố ý.

- Tại sao cậu lại làm như vậy?

- Tớ làm gì cơ?

- Rõ ràng là cậu cố ý bắn trật. Tớ biết trình độ của cậu không phải là ở số điểm đấy!

- Vậy sao?

Khi ấy, Mochi cũng không có phủ nhận nữa. Anh chỉ thản nhiên:

- Bởi vì, tớ muốn cậu nợ tớ!

- N... nợ?

- Năm điểm hoạt bát ấy, tớ cho cậu mượn. Khi nào cậu chắc chắn mình đủ trình để đấu với tớ, lúc đó hãy đề nghị thách đấu. Tớ sẽ... đòi lại cả vốn lẫn lời.

Kì thực, trong suốt mười bảy năm cuộc đời, Izu chưa bao giờ gặp một kẻ kì quái như hắn. Tuy nhiên, ngoài việc thích trêu chọc cô, hắn cũng giúp cô khá nhiều trong việc học tập, rèn luyện thể thao. Thời gian này, hẳn cứ có giờ rảnh là cô lại đến các Câu lạc bộ tập luyện. Lần nào tới, cô cũng đều thấy hắn có mặt. Kẻ tài giỏi như hắn, có thể có chút thờ ơ với việc học, tuy nhiên lại không bỏ lỡ bất cứ giờ tập nào cùng với các Câu lạc bộ. Điều này khiến cho trong lòng Izu có chút cảm khái.

Bảo sao, hắn lại giỏi như vậy chứ!

Izu ngày càng siêng đến Dream House hơn. Ban đầu, cô chỉ định nâng cao sức khỏe mà thôi. Mochi đã giúp cô chỉnh sửa các sai sót, đồng thời tập luyện cùng cô. Hắn ta, chứ không phải bất cứ Leader nào khác, cư nhiên vừa là thầy vừa là đối thủ của cô.

Dần dà, cô cảm thấy cực kỳ hứng thú với các bộ môn vốn hợp với con trai này. Nhiều hôm, cô tới sớm, thấy hắn đang ung dung nằm thành thoi trên bãi cỏ Khôi Đầu, cô liền không ngần ngại gửi ngay lời thách đấu với hắn. Số giờ tập luyện giữa cô và hắn nhiều hơn hẳn các thành viên khác trong Club. Năng lực của cô cũng từ đó mà tăng dần. Hắn không những dạy cô đánh kiếm, bắn cung, mà còn chỉ dạy vài thế võ để cô tự bảo vệ mình nữa. Bình thường hắn ngang tàng vô kỉ luật là thế, nhưng vào những lúc tập luyện, hắn lại trở nên rất nghiêm túc, hoàn toàn không có bất cứ thái độ đùa cợt nào, đúng chuẩn của một ông thầy lạnh lùng khó tính.

Tuy nhiên, điều này, tự nhiên lại khiến cô có chút đánh giá tốt về hắn.

Người như hắn, tới bây giờ vẫn chưa có người yêu, quả thật là quá khó tin. Mà có vẻ như hắn cũng chẳng bận tâm gì về chuyện đấy. Akina vẫn hay tìm cớ sang bắt chuyện với hắn. Người mang tính cách nhút nhát như cô gái ấy, cư nhiên có thể nén sự nhát gan của mình lại mà tìm cách tiếp cận một người khác giới ở lớp khối trên.

Chắc chắn, Akina đã thích Mochi thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Chẳng lẽ lại là... Yaoi?

Chớp mắt, một tháng học tập trôi qua. Mọi quan hệ giữa Izu và hai người bạn ưu tú cùng bàn đã khá thân thiết. Đồng thời, trong trường, tin tức về chuyện giữa Akina và Mochi ngày càng lan rộng. Không ít học sinh đều cho rằng, hai người này chắc sẽ trở thành couple sớm thôi. Có người ủng hộ, cũng có người ganh ghét, nhưng Akina mặc kệ. Vì Crush, cô sẵn sàng thay đổi tính cách nhút nhát của mình.

Có lần, Izu tò mò có hỏi Mochi xem hẳn rốt cuộc có thích Akina không. Khi ấy, hẳn chỉ nhếch môi cười ý nhị:

- Tôi không thích "hoa mùa xuân" (Akina), tôi chỉ thích "mùa xuân" (Haru) thôi.

Izu ngây thơ, cứ nghĩ rằng, hẳn chỉ là đang tìm cách trêu ghẹo cô mà thôi, nào biết...

Cho tới một hôm, người hỏi Mochi câu đó, lại là Akina...

- Tôi quý cậu... lâu rồi. Cậu... có thích tôi không? À không, một chút tình cảm thôi cũng được. Nhưng mà, tôi... nhất định sẽ cố gắng thay đổi, trở nên thật hoàn thiện, chỉ để... có được một cơ hội... làm bạn gái của cậu. Cậu... có đồng ý làm bạn trai của tôi không?

Mochi không có tỏ vẻ bất ngờ. Chung quy thì anh đã đoán biết trước tình huống này rồi.

- Akina - chan, xin lỗi, tôi...

- Tôi không cần cậu thích tôi đâu. Chỉ một chút tình cảm thôi mà, hay... không có cũng được, nhưng... cậu cho tôi cơ hội, tôi nhất định sẽ...

- Akina - chan...

- V... vâng, tôi nghe...

Trong giờ phút này, trái tim Akina cơ hồ đập vô tội vạ. Cả... những kẻ đang nấp gần đó cũng thế. Phần lớn đều là nữ sinh, và hiển nhiên, đa số đều trông đợi một chữ "không" của chàng trai. Chắc chắn, không có cô gái nào mong muốn thần tượng của mình có bạn gái cả.

- Tôi, vẫn là muốn xin lỗi cậu. Tôi không thể đáp ứng cậu.

Akina toàn thân đứng sững. Mấy nữ sinh xung quanh ngược lại, suýt nữa thì reo lên, may mắn vẫn kịp thời bịt miệng nhau lại.

- Tại sao? Tại sao chứ? Cậu... chẳng lẽ, có người yêu rồi ư?

- Không có!

- Hay là do tôi không đủ xinh?

- Không phải!

- Đúng rồi, là do tôi không đủ giỏi, tôi không phải học sinh vượt lớp, tôi không xứng với cậu, có đúng không?

- Không...

- Vậy thì vì cái gì chứ? Tôi... chỉ xin cậu một cơ hội thôi mà...

Những nữ sinh kia đang mừng thầm, thì câu trả lời sau của Mochi khiến cho tất cả rơi vào choáng váng ngay lập tức.

- Vì... tôi không thích con gái!

Cả không gian quanh đó nhất thời im lặng, hay nói đúng hơn là đang sững sờ đến mức không nói nên lời.

Mochi, nam thần xuất sắc trong trường, lại tự nhận mình là... gay sao?

Chẳng lẽ, là với... Sal?

Cả hai nam thần SSS... không thể nào?

Tin tức này thật quá sức tưởng tượng. Nhất thời, mọi thứ như sụp đổ, trái tim của các nữ sinh, bao gồm cả Akina, tan nát. Akina lúc này đã kinh ngạc tới

mức tất cả tiếng, hô hấp đình trệ. Cô ngơ ngàng che tay ngang miệng, rồi chợt trở gót chạy biến. Mochi chỉ biết thờ dài...

Chả bao lâu sau, cái tin tức long trời lở đất ấy đã nhanh chóng lan ra toàn trường, khiến không ít nữ sinh rơi vào mớ hỗn độn khó tin.

- Anh... nói như vậy thật sao? Ta thật không ngờ đó!

Sal bước song song với Mochi trong Green Garden, cười khỏ.

- Tôi cũng đâu còn cách nào khác.

- Cur nhiên, ta... cũng bị cho là "không thẳng" rồi!

- Không phải là quá tốt sao? Anh sẽ không bị fan truy đuổi nữa.

- Anh không sợ Izu hiểu nhầm sao?

Mochi thoáng im lặng. Anh thờ dài:

- Cũng tốt thôi! Tôi và cô ấy, vốn không thể đến với nhau được mà...

- Vậy tại sao anh còn ra sức bồi dưỡng cô ấy?

- Thì... tôi phòng hờ thôi. Đâu ai đoán trước được tương lai. Ngay cả anh, cũng không thể nào lường tận hết, không phải sao?

Sal cười nhẹ:

- Tất nhiên rồi...

Hai chàng trai rào bước ngang qua bờ hồ, mà không hề biết rằng, gần đấy, đằng sau một lùm cây um tùm xanh mướt, có một bóng dáng nữ sinh tóc tém xinh xắn đang đứng. Nữ sinh ấy cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là cô bạn Miko ngồi bàn sau bàn của hai chàng trai. Cô gái chợt mỉm cười, đôi mắt sáng lên:

- Tôi biết là tôi không nhìn nhầm mà!

- Nhớ nha, mọi người! Hai tuần nữa, trường chúng ta sẽ tổ chức một tour du lịch tới biển Shirahama nha, và nhớ, địa điểm là ở lớp trưởng 12A1 nhé!

Dara hào hứng đập tay xuống bàn họp trong Hội phòng, tươi cười thông báo.

Izu dờ khóc dờ cười:

- Anh lại nữa...

- Thì địa điểm là bán đảo Izu, không phải nhà em sao?

- Đâu ra chứ, anh đùa em hoài! Nhà em không tới mức đại gia thế đâu!

- Vậy sao? - Dara nheo nheo mắt - Vậy hôm nào bọn anh tới thăm nhà em được không?

- H... hà...

Izu thoáng bất ngờ. Boss của 12A12 lại đề nghị tới nhà cô.

Dara - senpai à, anh muốn các fan nữ của anh tìm đốt nhà em sao?

- Cũng không thành vấn đề. Cuối tuần này cả Hội học sinh có thể đến nhà Izu bàn về lộ trình, thời gian chuyến đi biển sắp tới. Sau đó mang kết quả thông báo với cô Nao sau.

Jun nghe tới đó, mắt sáng rỡ:

- Oa, thật sao? Chị nhất định phải chuẩn bị kĩ lưỡng nha, em sẽ tới quây banh luôn đó.

- Chuyện nhỏ nhặt thôi! - Izu cười khỏ - Mà Jun thích bơi lội như thế, hẳn là em đang rất mong chờ chuyến đi này phải không?

- Tất nhiên rồi chị. Chỉ tiếc là anh Sal không có bơi với em được thôi.

- Hớ, sao vậy? Chẳng lẽ...

Izu tròn mắt:

- Sal - kun, cậu không biết bơi sao?

Sal không có phủ nhận. Anh chỉ mỉm cười:

- Tớ vẫn có thể leo núi ngắm cảnh cùng với mọi người mà.

- Không được nha. Cậu phải lo tập bơi đi. Nhiều lúc việc đó có thể cứu bản thân một mạng đấy.

- Đừng lo, Izu - chan! - Sal vẫn vô tư giữ nguyên nụ cười - Tớ không biết bơi, nhưng không có nghĩa là tớ sẽ bị ngập nếu ở trong nước quá lâu đâu!

- Cậu... lại đùa tớ rồi.

Trong suốt buổi họp, Kofu cũng không có nói tiếng nào, bây giờ mới mở miệng:

- Tiếc thật nhỉ, tớ còn đang định lúc đó sẽ rủ cậu với Mochi - san bơi thi đấy, Sal - san.

Mochi cười nửa miệng:

- Đừng lo, tớ sẽ thi luôn phần của Sal!

Shippo nhắm tít mắt, lắc đầu nguầy nguậy:

- Không chịu đâu, Shippo bơi không có được. Chủ nhân định bỏ Shippo một mình sao?

- Nhóc có thể chơi lượn vò sò hay xây lâu đài cát.

Mochi phủ phàng gạt cái tay đang nín áo mình của nhóc hồ ly ra. Shippo chớp mắt, tỏ vẻ tổn thương nặng nề rồi quay mặt vào góc đếm kiến một mình.

Izu dờ khóc dờ cười. Shippo bí hiểm vào cái ngày tiết lộ khả năng nhận thức Siêu năng lực của mình, cùng với Shippo khi ở trước mặt Mochi hiện giờ, rõ ràng là hai người khác biệt một trời một vực.

Ấy vậy mà người nhà Tian còn phủ phàng hơn. Dara chẳng chút để tâm đến tên nhóc đang ngồi tự ki trong góc, thân nhiên thông báo kết thúc cuộc họp. Izu cũng bỏ sung thêm:

- Dù sao thì chúng ta vẫn phải tập trung vượt qua kì kiểm tra sắp tới cho tốt, sau đó mới có tinh thần mà đi chơi nha.

Buổi họp hôm ấy kết thúc sớm hơn dự tính cả tiếng. Vậy nên Izu quyết định tự cuộc bộ về nhà, không muốn phiền đến chú Toshi đi đón. Dù sao cô cũng đã mười bảy tuổi rồi, đâu còn nhỏ nhắn gì nữa mà cứ phải trông ngóng người tới đón.

Về phần anh Daizu, chừng một hai bữa nữa là anh về nhà. Chẳng biết công việc của anh thế nào rồi. Nghe giọng anh qua điện thoại có vẻ mệt mỏi lắm. Nhiều người hay có suy nghĩ rằng, công việc của những người đứng đầu một tập đoàn, hay một công ty, thường rất nhàn nhã. Thực chất, không phải như vậy. Áp lực trách nhiệm của họ nặng nề hơn cấp dưới khá nhiều. Một tập đoàn có thể tồn tại và phát triển được hay không, phần lớn đều là nhờ vào khả năng phân phối, điều khiển, thực hiện các kế sách kinh doanh của người đứng đầu doanh nghiệp. Càng tìm hiểu sâu về thương trường, Izu lại càng quý anh hơn.

Nghe đâu anh đã tìm được người mẫu rồi, tuy nhiên, vẫn chưa biết rằng đối tác có chấp nhận cô ấy hay không. Dù vậy, nhưng có vẻ như anh Daizu vẫn có ý muốn gặp những thành viên của Hội học sinh.

Có bao giờ anh tò mò thế đâu ta!

Theo Izu nghĩ, người anh muốn gặp, là kẻ đã cả gan ở chung với cô hôm cô gặp nạn ở thang máy, Yan Mochi.

Mãi miết suy nghĩ, Izu không biết từ bao giờ mà cô lại bước chân vào một con hẻm vắng. Lúc này, cô mới giật mình. Có lẽ, vừa rồi cô đã rẽ sai hướng. Con hẻm này vẫn thông với đường lộ về nhà, chỉ ngại một điều, nơi này vắng vẻ quá. Hai bên đường toàn là mấy công trình xây dựng dang dở và những cánh đồng um tùm cỏ. Izu có chút ái ngại, nhưng rồi cô vẫn quyết định đi tiếp. Từ chỗ này mà quay ngược lại đường cũ, cũng phải đi qua một đoạn đường vắng vẻ. Bởi vậy, chẳng thà là cứ tiếp tục đi thẳng, tiết kiệm được chút thời gian. Hơn nữa...

- Cô em xinh đẹp, đi đâu mà có mỗi một thân một mình vậy?

Một giọng nói ồm ồm lạ tai chợt vang lên ngay sau lưng.

Chương 77: Họa vô đơn chí

Izu thở than khổ. Chỉ là một lần đi sai đường mà thôi, sao lại xui xẻo thế này cơ chứ? Izu cố giữ bình tĩnh quay mặt lại.

Đứng cách đó không xa, có ba gã thanh niên lạ mặt đang đứng kên kên. Một kẻ vừa gầy vừa cao lêu lêu nghèo như cây sậy. Một thì mặt chuột, mắt hí. Còn lại thì vừa mập vừa lùn, đặc biệt là đôi môi dày quá khổ khiến cho gương mặt hắn trở nên hài hước vô cùng.

Izu lúc này hành động cực kỳ nhanh. Cô lập tức... trở gót bỏ chạy.

Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Bọn chúng mặc dù chẳng phải voi, nhưng chúng có tới ba người, lại có sức thanh niên. Cô dù có chút bản lĩnh, nhưng vẫn là con gái, tuyệt không thể mạo hiểm.

Bất chợt...

Izu tông ngay vào một "bức tường thịt" chắn lù lù giữa đường khiến cô gái loạng choạng lùi về sau mấy bước.

- Chạy đi đâu, cô bé. Ở đây vui thế cơ mà! - "Bức tường thịt" cười hề hề khá ó.

Izu ngược mặt lên, sững sốt. Cô chắc chắn không thuộc hàng chân ngắn, vậy mà cũng chỉ đứng tới ngực cái tên vừa chắn ngang đường kia. Hắn cao lớn, thân hình cơ bắp cuộn cuộn như lực sĩ với nước da ngăm đen và khuôn mặt hung thần ác sát khiến cho Izu nhất thời chấn kinh.

Cô đang tự hỏi liệu sáng nay mình có bước chân trái ra khỏi cửa hay không.

Và hiện tại... rắc rối lớn rồi.

Lúc này, ba gã choai choai đằng sau vừa cười hắc hắc, vừa rút ngắn khoảng cách với Izu. Tên "cây sậy" mở miệng cười eo éo như thái giám.

- Ngoan ngoãn chút nào. Bọn anh chỉ định chơi đùa với cô em chút thôi. Bảo đảm với cô em là rất vui đấy.

- Cô em còn đi học sao? Sao mới có tí tuổi đầu mà trông "ngon" thế? - Gã mập vừa hấp háy mắt vừa liếm môi khiến Izu phát ốm - Thật chẳng ngờ, vốn định ra đây thử chơi chút "đá", lại gặp được con hàng tốt thế này.

- Cô em chạy không thoát đâu. Gã hộ pháp kia thừa sức áng hết đường bên đó rồi. Hắn "trâu" lắm đó. Cô em không ngoan là mệ với hắn lắm đó nha!

Tên mặt hí còn lại cất giọng ồm ồm. Hiển nhiên cái giọng nói ban đầu Izu nghe được chính là của hắn.

Izu cắn răng, nắm chặt song quyền. Những lời lẽ khá ó này, thật giống như một mồi lửa đun sôi từng dòng máu trong huyết quản của cô. Tuy nhiên, hiện tại, làm sao để trốn thoát, đó mới là điều quan trọng.

Cô quan sát tình hình. Ba tên còn đồ kia gần như đã chặn hết đường. Hơn nữa, bọn chúng ba người có thể hỗ trợ cho nhau nếu có kẻ gặp chuyện. Còn bên này, tên ôn thần hộ pháp cũng chắn giữa đường. Hắn... chẳng lẽ là khó đối phó lắm sao?

Mà thế thì đã sao chứ, Izu cũng đâu phải là không có bản lĩnh. Công cán Mochi dốc sức tập luyện với cô, là để đối phó với những trường hợp như thế này. Sự tình đã không còn đường lui, nếu như cô hèn nhát, chẳng phải là ngoan ngoãn hiển xác cho bọn chúng sao?

Đừng đùa. Thà chết còn hơn để những kẻ bại hoại này làm cho ô nhục. Haru Izu này, không dễ bắt nạt đâu.

Cô nhú mảy một cái, bất ngờ lao tới tung một quyền vào gã hộ pháp. Cô ra đòn vừa nhanh vừa chuẩn xác, lại nhắm ngay những điểm lắt léo khó đỡ, ấy vậy mà, tên cao to đó trông lù đù vậy mà ứng phó nhanh phết. Hắn đỡ được đòn của Izu. Izu không ngần ngại tung thêm vài quyền vài cước nữa. Tên to con dù nhanh, nhưng vẫn không nhanh bằng cô. Hắn bị trúng không ít đòn của Izu. Tuy nhiên, một điểm đau đớn cũng không lộ ra trên khuôn mặt hung thần của hắn. Ngược lại hắn còn cười ha hả:

- Con bé này thật thú vị đấy chúng mày ạ. Lát nữa, tao phải "dần" cho nó một trận ra trò mới được.

Tên "cây sậy" nói với qua:

- Vậy mày sắp sau cùng đi. Để mày "dần" xong thì con nhỏ còn cái gì... Ờ coi chừng tiết giống!

- A...

Tiếng "a" sau cùng là của Izu. Cô định nhân lúc tên to con đang phân tâm, nện cho hắn một cước ngay hạ bộ. Mang thân con trai, dù có khỏe tới đâu thì cũng phải "sụp" vì một chiêu này. Con đầu ấy còn kinh hoàng hơn gấp cả ngàn lần bị voi giày. Chẳng trách sao mà Mochi lại thấy Arata đáng thương đến thế.

Ấy vậy mà... kế hoạch bất thành. Ông khuyến thon mảnh của Izu bị chụp gọn. Tên to con gầm lên:

- Con bé này, chơi ác vậy này. Mày muốn giốn mặt với ông sao? Ông cho mày biết thế nào là giốn nhá!

Bất chợt, hấn hung hăng nắm nguyên chân Izu mà đẩy mạnh tới. Izu mất đà chới với ngã xuống đất. Cô hoảng hốt vừa ngước mặt lên, đã thấy thân hình hộ pháp của hấn lù lù trước mặt. Bất giác, mắt cô hoa lên, cảnh vật xung quanh như mờ đi. Trong kí ức sâu thẳm nơi tâm hồn, có một vài hình ảnh nhập nhòa xuất hiện, quen thuộc đến lạ kì...

Cô gái giống hệt mình mà Izu thường mơ thấy, đang bị một đám người bịt mặt bận áo đen bao vây. Chiếc roi của cô đã rơi mất khỏi tay từ bao giờ. Toàn thân cô gái như vô lực, ngồi bệt xuống mặt đất.

- À bị ngấm thuốc rồi, không cử động được nhiều nữa đâu!

- Xông lên nào!

Mấy bóng người áo đen ấy đồng loạt lao đến. Hình ảnh lại nhập nhòa một lần nữa. Hiện tại lại trở thành hình ảnh của gã hộ pháp đang... đưa bàn tay bẩn thỉu nhắm ngay bộ ngực đầy đặn của Izu vurun tới. Những hình ảnh trước mắt như đan xen vào nhau. Mấy bóng người màu đen cũng chồm tới, đưa tay ra nhắm vào thân hình hoàn hảo với những đường cong tuyệt mỹ của cô gái kia mà cười khà ồ.

Bất ngờ, trong tuyệt vọng, Izu và cô gái kia dùng sức hét lên cùng một câu:

- Mochi, cứu tớ/ta...

"Vút".

Một tiếng xé gió vang lên ngay khi tiếng hét vừa dứt. Một bên má của tên to con hộ pháp bị xé rách. Hấn hoảng hồn trừng mắt ngó cái vật vừa bay xoẹt qua mặt hấn, hay nói chính xác hơn là "bay vào mắt", nếu như hấn không đủ nhanh nhẹn để né tránh.

Một cây bút bi!

Chỉ là một cây bút bi!

Chẳng phải dao hay kéo, mà lại có thể gây một đường rạch sâu bên má tên to con nọ. Hấn điên tiết gầm lên:

- Thằng nào? Là thằng nào giốn mặt với tao?

Ba tên côn đồ kia chưa kịp hiểu chuyện gì, vì cây bút vừa rồi được phóng quá nhanh, tới mức bọn chúng chẳng kịp thấy nó bay từ đâu đến. Tuy nhiên, hiện tại, ở ngay đây, cư nhiên xuất hiện thêm một người.

- A, của ta đấy! Ta lỡ trượt tay làm bút nó rớt. Cho ta xin lại nhá.

Một giọng nói vang lên ngay sau lưng ba tên côn đồ khiến chúng giật quay phắt lại. Izu và tên hộ pháp cũng nhìn tới, nhất thời tròn mắt.

Đó là một thiếu niên tuổi chừng mười bốn mười lăm, sở hữu khuôn mặt trắng trẻo, mái tóc màu nâu đất khỏe khoắn, dáng người thể thao với chiếc áo thun, quần soóc và đôi giày bata đơn giản, trên tay còn cầm một cây kem ống, vô tư cắn một miếng. Và điểm khiến Izu cực kì ấn tượng ở cậu ta, chính là cặp mắt to tròn cùng đôi đồng tử bằng bạc đầy quen thuộc...

Trông cậu ta, có nét gì đó quen lắm...

Cô gái cố gắng xua đi những hoài nghi vừa lướt ngang đầu mình. Chuyện quan trọng bây giờ không phải là ngồi liên tưởng về những cặp đồng tử, mà là...

Thần kinh của cậu nhóc kia có còn bình thường không vậy?

Cậu thiếu niên lạ mặt ấy thân nhiên bước qua mặt ba tên côn đồ còn đang ngơ ngác ngác, tiến tới nhặt cây bút ngay cạnh chỗ tên to con và Izu, lại thân nhiên đứng dậy mà... đi tiếp.

Ba tên côn đồ kia trợn muốn rách mắt mắt.

Thiếu niên ngây thơ vô số tội bước ngang qua tên to con, thư thái há miệng chuẩn bị cắn thêm một miếng kem. Chợt...

Tên côn đồ hộ pháp ấy đột nhiên quay sang giáng nguyên một bạt tai vào mặt cậu. Tuy nhiên, cậu ta nhanh như chớp giật lùi lại một bước, vừa đủ để né một cú tát trời giáng ấy. Nhưng cây kem của cậu thì không được may mắn như thế. Nó bị hất văng xuống mặt đất, ngay đồng bùn lầy ven đường.

Cậu ta hơi khựng người nhìn cây kem lẫn lóc tội nghiệp. Và trong khoảnh khắc, hình như gương mặt trắng trẻo ấy tối sầm lại. Dưới đáy mắt bằng bạc to tròn kia thoáng hiện vẻ phẫn nộ. Cậu gần từng chữ:

- Súc... vật!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Lại thêm một quái nhân

- Hà? - Tên to con trợn mắt, cứ ngỡ là mình nghe nhầm - Mà mới nói cái gì đấy thằng oắt con?

Thiếu niên ngẩng đầu lên, đối mặt với gương mặt hung thần ác sát ấy mà không có nửa điểm sợ hãi nào:

- Súc vật!

Izu mới gương đứng dậy, xanh cả mặt khi nghe vài chữ mà cậu thiếu niên kia vừa thốt ra.

- Mà... chết với tao, thằng chuột nhắt!

Tên côn đồ to xác găm lên tức giận, đoạn lao đến vùng một quyền như thôi son. Cậu thiếu niên trở gót né tránh một cách nhẹ nhàng. Ngay sau đó là một loạt quyền cước xả xuống như mưa. Thiếu niên tóc nâu ấy vẫn nhanh nhẹn né hết.

Bất ngờ, tên côn đồ đẩy lại găm to một tiếng, chụp được cánh tay trái của chàng trai.

Thôi tiêu!

Izu kinh hãi suýt la lên. Cô hiện đang có cơ hội bỏ chạy, tuy nhiên, cô không đành lòng bỏ mặc cậu thiếu niên ấy để thoát thân. Nhưng mà... bây giờ cô phải làm gì mới được chứ?

Tên đó, quá khủng bố!

Cô... vô lực cứu thoát cậu ta rồi.

- Chạy đi đâu, chuột nhắt!

Tên to con trừng mắt gằn giọng. Những tên đồng bọn còn lại thì reo hò:

- Hay lắm, đập chết cụ nó luôn đi! Huyết huyết!

Tên côn đồ to xác hung hăng nắm tay cậu thiếu niên dí sát vào góc, tay kia không ngần ngại nắm thành quyền chuẩn bị canh ngay gương mặt thanh tú ấy mà giáng xuống. Chàng trai thoáng lộ vẻ sợ hãi, môi run run:

- Đ... đừng, đừng...

Tên côn đồ càng đắc chí, cười hô hô chế giễu rồi dụng lực đâm tới.

Bất giác, cậu thiếu niên nhoèn miệng cười. Cánh tay đang bị giữ chặt khế động.

- Đừng có gọi ta là chuột nhắt!

"Vút".

Theo câu nói của cậu, cả thân hình đồ sộ của tên to xác bị ném không thương tiếc xuống bãi sinh lầy lội ven đường.

Izu há hốc mồm kinh ngạc. Ba tên còn lại cũng bị hoảng hốt một phen.

Cái quái gì vừa xảy ra vậy?

Phải chăng vừa rồi là ảo giác?

Làm sao mà... cái thân hình đồ sộ kia có thể bị ném nhẹ nhàng như thế?

Huống chi, người ra tay chỉ là một cậu nhóc cao chưa tới mét sáu...

- Tụi... tụi bay, tìm đồ phang nó. Mau! - Tên "cây sậy" run run cố nén sợ hãi mà thúc giục đồng bọn.

Thiếu niên lạ mặt vẫn ung dung bước tới cái khối thịt đồ sộ còn đang nằm phơi bụng giữa vũng sinh. Izu nhác thấy bộ ba côn đồ kia đang lục mấy thứ như gạch đá, cành cây thì phát hoảng, vội vàng chạy tới giữ lấy tay cậu thiếu niên, giục:

- Em trai, mau chạy thôi, bọn chúng đông người, chơi đánh hội đồng, chúng ta không thể...

- Tránh ra!

- S... sao?

Thiếu niên lạnh lùng giật tay lại:

- Lùi lại Raizusa. Chị mà cản trở ta là ta "xiên" chị luôn đấy!

Izu ngắc ngứ chưa kịp nói gì thêm thì bất chợt, hai cánh tay lực lưỡng nhanh như cắt gắt gao ôm ngang eo thiếu niên từ đằng sau. Tên hung thần ác sát kia chẳng biết từ bao giờ đã bò ra khỏi vũng sinh, tìm người trả thù. Hắn gầm lên một tiếng rồi nhấc bổng cậu thiếu niên lên. Cả hai tay cậu đều bị ôm gắt, khóa chặt, hai chân chới vơi giữa không trung.

Tên côn đồ nghiêng răng ken két, rít giọng:

- Tao nghiền nát xương mày! Hắn trợn muốn rách mắt, gồng người siết chặt hai tay, như một con trăn khổng lồ đang siết như xương con mồi.

Bỗng nhiên, hắn rú lên một tiếng rồi thả lỏng tay hơn. Thiếu niên tiện đà vùng ra thoát thân.

- Con điếm! Mày chán sống sao?

Tên to con trừng mắt nhìn Izu. Cô là kẻ vừa tống cho hắn một đòn ngay hạ bộ. Chẳng biết do cô ra đòn còn nhẹ hay vì hắn quá "trâu", hắn không có lẫn lộn đau đớn như những đứa con trai khác, mà còn hùng hổ lao về phía cô gái. Ngay khi tay hắn vừa chồm đến trước mặt, Izu liền ngửa cổ ra sau lộn vài vòng, tránh được một đòn hiểm hóc. Đôi mắt của cô lúc này vừa nghiêm nghị, vừa kiên cường, không còn chút vẻ sợ hãi nào.

Ánh mắt của một kiếm thủ.

Bất chợt, cô nhoáng thấy cái bóng cao kều đang lao tới ngay sau thiếu niên.

- Cẩn thận! - Cô hét, chân vẫn không quên dịch chuyển né tránh một cú đâm thoi son. Nhưng... quá muộn...

"Cốp".

Một âm thanh chất chúa vang lên. Tên "cây sậy" run run trợn mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cậu thiếu niên từ từ ngã xuống, trên tay hắn còn cầm một khúc cành cây bự bằng bắp tay. Với lực đánh vừa rồi, hắn tin là nạn nhân của hắn sẽ không thể đứng dậy nữa.

- Tụi bay, tao... hạ được thằng quái vật ấy rồi!

Hắn mừng rỡ báo tin cho đồng bọn.

Chợt, đà ngã của thiếu niên đột ngột dừng lại. Ngay sau đó, một cước được tung ra. Tên "cây sậy" nghe nhói lên ở mạn sườn, kèm theo một tiếng "rắc".

Hắn không được trâu bò như tên hộ pháp kia. Hắn rú lên rồi ngã lù ra sau. Tên mập và tên mất hí vội chạy tới đỡ hắn đồng thời chuẩn bị lao tới quyết ăn thua đủ với thằng nhóc láo toét.

Cậu thiếu niên điểm mũi giày một cái, chớp mắt đã lao đến đỡ ngay một quyền của tên hung thần suýt nữa đã phá hủy bộ mặt khả ái của Izu.

- Rai, chị lo ba tên kia!

Chỉ buông một câu ngắn gọn súc tích, chàng trai liền bỏ lại cô mà lao tới đấu tay đôi với tên hung thần. Bước chân cậu thoăn thoắt né trái, né phải. Chốc chốc lại nhảy lên né đòn.

Không bắt được cậu, tên côn đồ to xác kia càng điên tiết hơn, hắn hùng hục như con bò mộng, gia tăng tốc độ tấn công đôi phương.

Thiếu niên thì ngược lại. Ánh mắt cậu khinh khỉnh nhìn tên to con như nhìn một thứ rác rưởi hèn hạ. Cứ mỗi lần hắn bắt được cậu là y như rằng ngực, sườn hay bụng hắn liền bị ăn vài đòn, khiến hắn phải cắn răng buông cậu ra. Cứ như là cậu đang chơi đùa với hắn vậy. Xương cốt của hắn theo đòn đánh của cậu mà "gãy dần đều". Đáng cậu tuy nhỏ con nhưng lại có sức mạnh kinh người. Mặc dù tên côn đồ đã cố hết sức nhưng vẫn không thể đỡ được dù chỉ một đòn.

Càng đánh với cậu, hắn lại càng cảm thấy bất lực, trong khi cậu vẫn nhanh nhẹn thoăn thoắt như thỏ.

Vô vọng!

Cái cảm giác mà hấn chưa bao giờ gặp khi đấu với bất kỳ đối thủ nào trước đây.

Tên nhóc nhỏ thó trắng trẻo kia... quá mạnh so với mức quy định!

Ở bên này, Izu cũng không hề kém thế. Cô vận dụng hết những kỹ năng cô đã được "ông thầy lạnh lùng khó tính" dạy trong suốt một tháng qua. Đến khi cô cướp được hai cái gậy của bọn chúng, cô càng như hổ thêm cánh. Hai nhánh cành cây xấu xí khi vào tay cô, đột nhiên trở nên vi diệu vô cùng. Cả tay phải lẫn tay trái của cô đều linh động thoăn thoắt. Một mình cô chấp ba tên này quả thật quá nhẹ nhàng, huống chi trong đó, có một "cây sậy" đã bị thiếu niên kia đánh gãy mạn sườn. Thiếu niên chột liếc nhìn qua phía Izu, lăm bắm:

- Song kiếm? Quả nhiên là chị đã gặp anh ta rồi.

Tên to con có vẻ như đuối sức dần. Cậu thiếu niên tặc lưỡi, tự nhủ là không muốn chơi đùa nữa, kết thúc luôn thôi.

Mũi giày thể thao điểm một cái, hai chân cậu đã cặp vào cổ tên to xác từ đằng sau. Hấn hoảng hồn tròn mắt, nhanh trí lui người thật nhanh về phía cái cây to. Ngay khi tấm lưng của chàng trai chuẩn bị đập vào thân cây ấy, cậu đành búng chân lộn một vòng, đáp xuống cách tên con đồ một khoảng. Hấn ta chưa kịp mừng thầm vì vừa khiến thiếu niên phải buông bỏ hấn, thì đã thấy trước mắt hoa lên. Trong sát na, hai ống quyển của hấn đau nổ đom đóm. Hấn hét lên một tiếng rồi ngã huych xuống đất.

Hai chân hấn, đã gãy.

Hấn tuyệt nhiên chẳng thể đứng tiếp được nữa.

Thiếu niên khinh khỉnh nhìn cái thầy to kèn đang đau đốn dưới đất, lạnh lùng tiến lại gần. Tên hung thần ấy bây giờ chẳng khác gì con mèo mướp. Hấn thất kinh gào lên cầu xin chàng trai tha cho hấn. Ấy vậy mà về lạnh lùng trong đôi mắt nâu kia chẳng hề giảm đi chút nào. Cậu vẫn ung dung bước lại cạnh hấn, tinh bơ nhắc chân định đạp cho hấn đi tong thêm vài khúc xương nữa.

Kẻ này, ban nãy cư nhiên dám dọa nghiền nát xương cậu. Để xem bây giờ, ai mới là kẻ nát xương nhé!

Izu bên kia vừa hạ xong tên cuối cùng, bất giác thấy từ xa, thấp thoáng vài bóng người nhỏ xíu đang đi lại. Chẳng cần biết là đồng bọn hay người đi đường, tuy nhiên, cảnh này nếu để người khác nhìn thấy thật cũng chẳng hay chút nào.

Nghĩ nhanh, mà làm cũng nhanh. Izu không chút ngần ngại mà chạy tới nắm lấy tay cậu thiếu niên kéo đi:

- Đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Mộng hay thực?

Tận mắt chứng kiến năng lực của cậu cậu thiếu niên lạ mặt, Izu thừa biết rằng cậu chỉ cần hất một cái là cô "hun đất" ngay lập tức. Tuy nhiên, không hiểu sao, cô vẫn có niềm tin là cậu sẽ không làm hại cô. Cô chẳng biết từ đâu mà cô lại có cái suy nghĩ tự tin như thế nữa, nhưng có vẻ như cậu không định hại cô thật. Cậu ta chỉ lẳng lặng để cô kéo đi. Không biết cậu là con cái nhà ai, có ăn nhầm trái ác quỷ nào không mà lại mạnh khủng bố như thế. Tuy nhiên, nếu cậu ta không "vô tình" đi ngang đó thì chẳng biết giờ này cô ra sao rồi. Gì thì gì, cậu ta cũng là người ơn của cô, cô chắc chắn sẽ...

- Bỏ ta ra được chưa? Đến đây là đủ xa rồi.

Thiếu niên nhú mày tỏ vẻ khó chịu. Izu vội vàng buông tay trước khi cậu nổi cáu mà "xiên" cô.

- A, được rồi. Xin lỗi, chị có làm đau tay em không?

Cậu thiếu niên nhếch môi cười nhạt:

- Chị đoán xem.

Izu cười khỏ. Sao đi đâu cô cũng gặp cái dạng người thích cười mỉa người khác như thế chứ?

- Chị đoán là không. Em... mạnh thật!

- Không đến lượt chị khen đâu!

Chàng trai hạ khoe môi xuống, thông thả bước đi:

- Tạm biệt!

- Hớ?

Izu ngó người, vội vàng chạy theo cậu thiếu niên:

- Kh... khoan đã! Chị có thể... giúp gì cho em không?

- Không đến lượt chị giúp đâu!

- Nhưng mà... em đã cứu chị, chị không thể vô ơn được.

- Ta không có cứu chị. Ta chỉ dạy dỗ những kẻ làm ta khó chịu thôi. Chị còn lằng nhằng thì ta "dạy" chị luôn đấy!

Izu giật mình, cước bộ chậm lại hẳn. Ngược lại, thiếu niên càng bước nhanh hơn. Izu vội nói với theo:

- Vậy... chị không làm phiền em nữa. Nhưng chị vẫn muốn... nói một lời cảm ơn. Cảm ơn vì em đã cứu chị!

- Không đến lượt chị cảm ơn, Raizusa! - Thiếu niên vẫn thờ ơ.

- Chị... có thể biết tên em không?

Thiếu niên đột ngột dừng lại, nhưng chung quy vẫn không quay đầu, cũng chẳng nói thêm tiếng nào. Izu giật mình ngưng bước:

- Xin lỗi, không đến lượt chị phải không? Nhưng mà... chị không phải Rai hay Raizusa gì nha, chị là Haru Izu..

- Rashu!

- H... hả?

- Tên của ta đó!

Thiếu niên lúc này mới quay lại.

Izu có chút bất ngờ, nhưng rồi cô cúi người một cái:

- Rashu! Dù không biết có tới lượt chị hay không, nhưng chị vẫn... cảm ơn em!

- Muốn cảm ơn ta? Vậy đừng tiết lộ cho ai khác biết chúng ta đã gặp nhau. Chị làm được không?

- Tất... nhiên rồi! - Izu hơi khó hiểu, nhưng vẫn dứt khoát gật đầu.

- Tốt!

Chỉ buông gọn thêm một tiếng, cậu thiếu niên tên Rashu ấy quay lưng đi thẳng một mạch, để lại mình Izu còn đứng tần ngần tại chỗ.

Hôm nay, cô lại gặp thêm một quái nhân rồi!

Izu cứ nghĩ mãi về buổi gặp mặt với thiếu niên tên Rashu ấy. Cậu ta trông quen lắm cơ. Bất chợt, cô nhớ ra được một chuyện:

Cậu ta chính là người mà cô đã vô tình lướt qua trong cái lần anh trai đón cô cách đây cả tháng.

Cô tin tưởng vào trí nhớ của mình. Đối với những cá nhân có bề ngoài bắt mắt như thế, cô sẽ không quên dù chỉ gặp một lần. Tuy nhiên, mặc dù chắc rằng mình chưa gặp qua Rashu trước đó, Izu vẫn có cảm giác cực kỳ quen thuộc. Không riêng cậu ta, đối với tất cả thành viên nhà Tian đều như thế, cứ như là mối quan hệ giữa cô và họ không chỉ đơn thuần như cô đang thấy ngay trước mắt.

Cô lại liên tưởng tới bọn họ rồi. Gần đây, cô chẳng hiểu nổi cảm xúc của mình nữa. Lúc nào trong lòng cô cũng có một con sóng bồn chồn không yên. Cứ như là... linh cảm về một chuyện gì đó...

Nhưng rồi, cô cũng tặc lưỡi cho qua. Cuộc đời cô, vốn dĩ đã tồn tại lắm điều phi lý rồi. Có thêm một hai chuyện nữa thì đã sao?

Chuyện gì tới cũng phải tới thôi!

Như là chuyện... hôm nay, cô phải về trễ hơn mọi ngày. Cô phải giải quyết chút chuyện xích mích của các nữ sinh ở Kí túc xá. Đến khi xong việc thì trời đã sụp tối từ bao giờ. Izu rào bước tiến ra cổng trường, tay bấm danh bạ điện thoại nhờ chú Toshi đến đón. Lần trước, cô tự ý đi bộ về nhà khiến chú ấy quýnh quáng hết cả lên. Cô cũng chẳng dám nói gì về chuyện lũ côn đồ chặn đường, nếu không thì có lẽ sau này chú ấy sẽ không dám rời mắt khỏi cô mỗi khi cô ra ngoài mắt.

Một cách vô tình, Izu lướt mắt sang bên phải.

Chợt...

Có một tia sáng vừa lóe lên.

Không rõ cụ thể là ở nơi nào, nhưng... chắc chắn là bên đó vừa có ánh sáng lóe lên.

Izu giật mình đứng lại đó, nheo mắt.

- Vừa rồi... là gì vậy?

Cô tập trung lại, những vòng xoáy trong mắt cô bắt đầu chuyển động. Nhấn lực theo đà phóng đến nơi xa tít đằng kia. Cho đến khi Izu quan sát được rõ nơi ấy, cũng là lúc cô cảm thấy tay chân như bủn rủn. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Và mồ hôi... bắt đầu kết giọt chảy từ hai bên thái dương xuống cằm.

Tại đó, một khu khuôn viên tương đối rộng và khuất với những tán cây lớn bên cạnh trường..

Có một người khoác áo choàng trắng toát đang phật gió. Đối diện là những cụm khói đen ngoằn ngoèo, ẩn hiện hai đốm đỏ rực cháy như một đôi mắt đang khát máu.

Những điều đó chưa phải là tất cả. Điều khiến Izu run sợ, chính là thằng nhóc nhỏ xíu khoảng hai, ba tuổi ngồi bên vai bóng người màu trắng kia. Nó có tai, và đuôi cáo... màu cam..

Khuôn mặt trắng trẻo, và...

Một chuỗi day chuyển nanh thú.

Nó... giống hệt nhóc hồ ly trong những giấc mơ của Izu.

- Sao... sao có thể...

Izu thở dốc, cảm thấy không thể tin vào mắt mình.

Nếu nó đúng là tiểu hồ ly trong mơ, vậy người áo choàng trắng kia lẽ nào lại là... anh ta?

Họ... thật sự tồn tại sao?

Izu cắn răng tự nhéo mình một cái.

Đau!

Như vậy, cô không hề nằm mơ. Thứ cô đang thấy trước mắt, là sự thật.

Chắc chắn... là sự thật.

Anh ta... có tồn tại.

Anh đang ở ngay trong tầm quan sát phi thường của cô đây.

Và cô, muốn gặp anh ta!

Khát khao mạnh mẽ được gặp người trong mộng, dù chỉ một lần.

Không cần biết sau đó sẽ thế nào, nhưng nếu có thể được gặp người đó, Izu sẽ không ngần ngại mà nắm lấy cơ hội.

Cô trở gót chạy vụt về phía ấy, quên hẳn việc về nhà. Cô ráo riết chạy mãi, trong lòng thầm than thở vì sao trường mình lại rộng đến thế.

Mãi một lúc, cô mới tới được ranh giới của trường - một bức tường dày kiên cố cao không dưới mười mét. Gần đó, có một cánh cửa sắt cũng kiên cố không kém với những chấn song vừa to vừa chằng chằng chặt.

Izu cắn răng. Đừng hòng cô chịu thua những thứ này.

Cô nhất định phải gặp anh ta.

Và rồi, bỏ đi luật lệ trường, bỏ cả cái chức danh Hội trưởng Hội học sinh gương mẫu, Izu đeo cặp trên vai, bắt đầu bám lên các chấn song mà leo lên.

Cô thoáng ngạc nhiên. Không ngờ thể lực của mình tốt đến vậy. Thành quả tập luyện thể lực trong suốt thời gian qua quả là không tệ chút nào. Chỉ cần cố gắng giữ chặt song sắt, dùng lực một chút, không lâu sau cô đã leo qua được bên kia.

Lần xuống gần tới đất, cô thả tay đáp một cách nhẹ nhàng. Toan quay đầu chạy tiếp, bất giác cô chú ý đến một vật nhỏ xíu màu vàng nằm lẫn lóc bên kia cánh cửa.

Vịt bông!

Chú vịt bông mà Mochi đã tặng cho cô.

Izu tá hỏa thầm trách bản thân sao quá hậu đậu. Cô không muốn bỏ nó lại. Nhưng bây giờ phải làm thế nào?

Chẳng lẽ lại phải leo qua lại?

Nhưng bên này có vẻ khó leo hơn bên kia. Chỗ đặt chân quá nhỏ. Những ngón tay của cô cũng đỏ cả lên rồi. Chưa kể, nếu bị bắt gặp thì cô phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ chạy vòng từ cửa trước vô.

Nhưng mà... xa lắm đó.

Còn thiên thần ở đằng kia nữa, cô phải chọn bên nào đây?

Izu mím môi, định quay đi, nhưng rồi cô chợt quan sát kĩ lại. Vị trí của vịt bông cũng không xa. Qua khe hở dưới cánh cửa, nếu cố gắng một chút, cô có thể với tới được, huống chi tay cô lại rất mảnh mai.

Vắt cặp sang một bên, Izu không ngại dơ, cúi hấn xuống, bắt đầu đưa tay qua khe cửa, cố với tới món đồ xinh xắn ấy.

- Quái, đâu ta? Sao xa quá vậy?

- Một chút nữa thôi, cố lên nào?

- Gần được rồi, vịt bông, chị đến đây. Em.. đến với chị đi. Đau tay rồi.

Những ngón tay thon dài trắng muốt của Izu cơ hồ gần nắm được cái cánh nhỏ xíu của chú vịt bông...

Bất ngờ...

Cánh tay mảnh mai của cô bị giữ chặt bởi một bàn tay cứng như thép nguội.

Vịt bông cũng bị lấy mất.

Izu kinh hoàng suýt nữa đã hét lên, nhưng rồi cô kìm lại được khi chợt nhận ra người quen:

- A... Dara... - senpai!

Người vừa đến, chính là Tian Dara. Dung mạo thanh tú đặc biệt ấy khiến của anh không thể lẫn lẩn với ai khác được.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Nhật kí của Miko

Em đang làm gì thế?

Dara khẽ hé môi, tay vẫn giữ chặt Izu. Cô gái cắn răng, hỏi ngược:

- Tối rồi, sao anh còn chưa về nhà?

- Không phải em cũng vậy sao?

- Em phải giải quyết chút chuyện nên về trễ. Em là Hội trưởng Hội học sinh mà.

- Kể cả việc em vừa leo rào sao?

Izu giật mình:

- Anh... thấy?

- Đừng quên, anh cũng là Hội trưởng Hội học sinh! Anh có thể về trễ một chút để tham quan trường đấy!

Dara hơi nghiêm mặt. Mái tóc anh khẽ lay động trong gió. Dưới ánh trăng mờ ảo chiếu rọi, cặp đồng tử bàng bạc của anh lại càng trở nên nổi bật và đáng sợ hơn bao giờ hết.

Izu không rét mà run. Người này... lại chính là Tian Dara thường ngày vẫn hi hi ha ha phóng khoáng một cách vô ki luật hay sao?

- Anh... buông tay em ra đã, senpai.

- Trừ khi em giải thích rõ ràng cho anh.

- Nhưng... tay em đau. Anh bỏ em ra đi. Ngồi kiêu này, khó chịu lắm.

Dara hơi nhúm mày, thả lỏng tay ra. Izu thở phào rút tay lại. Nhưng khi cổ tay cô vừa lui đến khe cửa, liền bị Dara nắm giữ. Khớp cổ tay của cô gai thóc thủ trước những ngón tay cứng như gọng kìm sắt của đàn anh.

- Rốt cuộc em định làm cái gì? Nói cho anh nghe nào. Anh không làm khó dễ em đâu.

Izu than thầm. Ông anh này, sao đột nhiên lại nghiêm túc như thế chứ?

Cuối cùng, cô đành phải chịu thua, cố gắng giải thích ngắn gọn nhất có thể.

- Em... thật ra em phải gặp một người. Gặp quá nên em không kịp vòng ra cửa chính.

Rồi cô bật ánh mắt nài nỉ tội nghiệp lên:

- Dara - senpai, anh thả em đi giùm. Em nhất định phải gặp người đó. Chuyện thế nào em sẽ giải thích sau, chỉ mong anh bây giờ thả em đi thôi. Rồi sau đây anh muốn phạt em hay báo cáo lên trên cũng được. Em... nếu không đi kịp, chắc chắn em sẽ... hối tiếc cả đời mất.

Nói đến câu cuối, Izu cúi thấp đầu, giọng cô nhỏ như muỗi. Dara trầm ngâm quan sát cô một hồi, mới buông tay ra, đoạn đứng dậy vờn vài cái:

- Oa, tối nay thật thanh bình. Mình chả có gặp được cô bé nào trèo rào cả. Đến lúc phải về thôi.

Izu thoáng ngơ ngác. Trong thoáng chốc cô liên tưởng ý anh. Đôi mắt tròn xoe của cô lấp lánh mừng rỡ:

- Cảm ơn anh, Dara - senpai!

Dara khẽ thở dài. Đến lúc anh quay lại thì bóng dáng mảnh mai ấy đã mất hút tịt bao giờ.

- Không cần cảm ơn anh đâu, cô bé! Bởi vì...

Em chậm thật rồi!

Khi Izu tới nơi, đứng ngay vị trí mà Izu đã thấy "người đó" xuất hiện, tất cả đều... trống không.

Ngoài những bóng cây nhấp nhোang mờ ảo, tiếng gió rì rào rít qua kẽ lá, chẳng còn gì khác.

Không có bất cứ một bóng người nào cả.

Cũng không có một bóng "không phải người" nào luôn.

Không còn bất cứ một dấu vết nào chứng tỏ hình ảnh Izu vừa trông thấy ban nãy.

Nghĩa là...

Anh ta... Tiểu yêu... Cả bóng ma ấy...

Cũng biến mất!

Tất cả... cứ như là ảo ảnh.

Nhưng Izu chắc chắn là cô không hề nhìn nhầm, cũng không hề gặp ảo giác!

Suốt đêm hôm ấy, Izu cứ trần trọc mãi. Cô không thể nào loại ra khỏi đầu óc mình cái bóng dáng dong dong ấy.

Anh ta thực...

Thực đến vô cùng.

Chẳng hiểu vì sao, Izu lại cứ có cảm giác, nếu như khi ấy cô đến kịp, thì cô có thể... chạm được đến anh ta.

Không phải cái thứ cảm giác trống rỗng như trong mộng, mà là thực thể sống động...

Kèm theo một cơn sóng cuộn theo lăm thứ cảm xúc... cứ trào dâng trong lòng.

Xúc động.

Bối hời.

Bỗng nhiên... chỉ muốn khóc.

Giống như... gặp lại được một người thân thích, mà rất lâu... rất lâu rồi, chưa từng liên lạc với nhau.

Bạn ư? Hay là anh em ruột thịt?

Không phải!

Cảm giác, còn hơn thế.

Sự quen thuộc ấy...

Mối quan hệ mập mờ khó hình dung ấy...

Có thể khiến cho bản thân sẵn sàng hi sinh những điều tốt đẹp nhất...

Cho đối phương.

Phải, hi sinh...

Bất cứ thứ gì...

Mà không cần quan tâm đến hậu quả!

-...chan! Zu - chan! Dậy nào.

Izu mơ mơ màng màng mở mắt.

Ai đang gọi cô vậy?

Mờ quá, trông không rõ.

Tại sao... lại nhìn ra "anh ta" chứ?

Thiên thần... sao?

Vừa nghĩ tới hai chữ "thiên thần", Izu đột ngột mở bừng mắt.

Bóng người trước mặt hiện rõ mồn một.

Yan Mochi!

- Đêm qua cậu thức ăn trộm gà à? Sao bữa nay uể oải vậy?

Izu dụi mắt ngồi thẳng dậy:

- Trộm con mắt cậu ấy. Hết ra chơi rồi sao?
- Chút nữa mới hết. Tranh thủ đi rửa mặt đi, mèo lười!
- Ai lười chứ? Cậu...
- Izu - chan, mắt senbei không nà?

Từ ngoài cửa lớp, Miko nhí nhảnh chạy lại chỗ Izu, tay cầm một cái hộp xộp đựng đầy senbei.

Izu tàn nhẫn đẩy Mochi sang một bên:

- Xích qua cho con gái người ta nói chuyện nào!

Miko nhanh nhẩu gọi chuyện trước:

- Izu - chan nè, cậu có nghe chuyện xảy ra tối hôm qua chưa?

Chuyện xảy ra tối hôm qua?

Lẽ nào... liên quan đến tia sáng đó?

- Chuyện nào cơ? Tớ... không biết.
- Thế sao? Cũng phải, chắc lúc đó cậu về nhà rồi. Thật ra, cũng chẳng phải chuyện gì lớn đâu. Chẳng qua, vào giờ đó, có vài nữ sinh ở trong kí túc xá tầng cao đã vô tình nhìn thấy một nữ sinh leo rào ra ngoài trường.

"Thịch".

Izu vừa cảm nhận được trái tim mình đang "biểu tình" trong lồng ngực. Giọng cô hình như lạc hẳn đi:

- Vậy sao?
- Ủa, nhưng do xa quá nên họ không nhìn rõ mặt người đó, chỉ biết là cô ta có những hành động lạ lắm cơ.
- Lạ? Lạ thế nào cơ?

Izu giả nai, cố tỏ ra thật tự nhiên. Tuy nhiên, cô không khỏi chút lo lắng, bởi vì khi ấy, cô đã gặp anh Dara. Mà dung mạo của anh ấy, cho dù có đứng từ trên cao nhìn xuống cũng không thể nhầm lẫn với bất cứ ai khác được. Nhớ đâu, họ lại tìm anh ấy hỏi chuyện thì anh ta khó lòng giấu được. Hơn nữa, anh ta cũng không có lí do gì để "bảo hộ" cô cả.

- Vậy... trước đó, không ai thấy chuyện gì khác sao?
- Không có, ý cậu là sao? - Miko tròn mắt.
- Không có gì! Chuyện sau đó thế nào?
- À... thì khi đó, họ thấy, cô ấy tự nhiên ngồi xuống với tay qua khe cửa bên hông trường. Một lúc sau lại ngồi dậy, cứ tàn nhẫn ở đó. - Miko bắt chợt hạ giọng, sắc mặt tỏ vẻ nghiêm trọng - Giống như... đang nói chuyện với ai vậy. Sau cùng thì cô ấy mới đứng bật dậy rồi chạy biến vào trong bóng tối. Bây giờ, họ đang đồn ầm lên rằng: trường mình... có ma.

Gương mặt Izu tái dần theo lời kể của cô bạn. Không hẳn là do thái độ kể rùng rợn của Miko, mà là do... cô đang sợ thật sự.

Vì cái gì mà không ai trông thấy Dara?

Vì cái gì mà chỉ có mình cô phát hiện ra tia sáng?

Vì cái gì mà khi tay cô bị anh ta giữ chặt, nhưng người khác lại trông thấy cô chỉ có một mình?

Khi ấy, cùng lắm là gần tám giờ tối, vì cái gì mà cô lại gặp chuyện kì lạ như vậy?

Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, lần trước, Izu gặp chuyện ở trong thang máy, chẳng phải là lúc ấy chỉ tầm có bảy giờ tối thôi sao?

Lẽ nào, trong ngôi trường này... thật sự có các "thứ không xác định" như thế tồn tại.

Rốt cuộc, tối hôm qua, cô có thật sự gặp Dara hay không?

Izu vô thức mím môi. Trán cô cơ hồ đã lấm tấm mồ hôi. Cô không hề biết, cậu bạn tóc bạch kim bên cạnh vừa thoáng nhú mày nhìn cô, không rõ đang nghĩ ngợi gì.

- Mochi - kun, anh xem, thư viện trường mới cập nhật nhiều sách hay lắm nè!

Từ ngoài cửa, Sal cười tươi bước vào, trên tay ôm mấy quyển sách dày cộm. Từ cái hôm Mochi phàn "Tớ không thích con gái", lượng fan nữ bám lấy anh và Sal cũng theo đó mà giảm hẳn. Nhờ vậy, Sal mới có thể thoải mái đi lại mượn sách mượn vở trong thư viện. Mochi xem ra đã làm tốt công việc bảo hộ của mình mà không nhất thiết cứ phải kề kề bên cạnh Sal.

- Cậu hay thật đó Sal - kun! Cậu đọc sách nhiều như thế, vậy mà mắt cậu vẫn tốt thật sao? - Miko hào hứng xuyết xoa.

Sal mỉm cười đặt quyển sách xuống bàn:

- Chắc là do tớ... vốn là người đặc biệt mà!

Miko thoáng ngẩn người. Hình như, trong ánh mắt long lanh của cô gái vừa xuất hiện những thứ cảm xúc khó tả cứ đan xen vào nhau.

- Thôi nhá! Tớ về chỗ, trả chỗ cho Sal nè!

Miko cười tươi, cứ như những xúc cảm mới thoáng qua khi nãy chưa từng tồn tại. Trước khi về chỗ, cô còn tình nghịch nhét cho Sal và Mochi mỗi người một chiếc bánh senbei vào miệng:

- Thịnh thoảng cũng nên thử qua đồ ăn vặt của trường đi. Cũng không quá tệ mà, phải không hai anh chàng hoàn hảo?

Sal phì cười:

- Tớ không có hoàn hảo đâu. Nhưng mà cảm ơn cậu nhé!

- Cảm ơn, Miko - chan! - Mochi thân nhiên thưởng thức chiếc bánh.

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi kết thúc nhanh chóng.

Miko nhanh nhẹn lấy sách vở môn học tiếp theo ra, kèm theo cả một quyển sổ nhỏ nhỏ. Cô gái nhẹ nhàng lật ra trang mới nhất, bắt đầu đặt bút nắn nót:

"Ngày... tháng... năm..

Mình kể cho Izu về một chuyện khó lý giải trong trường.

Izu: hồi hộp, bồn chồn, sợ hãi.

Mochi: lo lắng. (Mặc dù cậu ta vẫn ra vẻ không quan tâm như mọi hôm)

Sal:... "

Chợt, Miko ngẩng đầu lướt qua hình ảnh cậu bạn nằng ăm bàn trên đang tươi cười trò chuyện rôm rả về nội dung quyển sách mới vừa mượn. Bất giác, cô gái mỉm cười, nhưng trong nụ cười nhẹ ấy hình như vương vấn một chút nuối tiếc...

Cô đặt bút xuống, viết một dấu chấm hỏi bằng bút đỏ to tướng sau tên Sal, đoạn thờ dài gấp quyển sổ lại.

Một quyển sổ nhật ký kì lạ...

Senbei (煎餅) là một loại bánh gạo của Nhật Bản. Nó là loại bánh khô, được chế biến từ bột gạo hoặc bột mì, rồi được đem nướng chín trong lò hoặc trên bếp than củi. Món này có xuất xứ từ Trung Quốc và du nhập vào Nhật Bản từ thời kì Nara. Những chiếc bánh Senbei ở thời kì này còn khá đơn giản, chỉ được làm từ bột mì và đường. Đến thời kì Edo hay thời kì Tokugawa, Senbei đã có nhiều sáng tạo trong phương pháp chế biến. Xuất hiện nhiều loại bánh Senbei với nhiều hương vị hơn, hình dáng khác nhau. Từ đó cũng hình thành hai loại Senbei làm từ bột mì và Senbei làm từ bột gạo.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Câu lạc bộ Hóa học

- Uhm... Từ từ nào. Một giọt, hai giọt, ba giọt... Chromium sulfate.

- Thêm một chút Natri hydroxide nữa.

- Á, dung dịch chuyển sang màu xanh kia! Cái kết tủa xanh xanh bám dưới đáy ống nghiệm là Chromium (III) hydroxide phải không? Anh làm được rồi nè!

Sal mở to cặp mắt sáng rỡ, hào hứng reo lên. Maru đứng bên cạnh, hơi nhú mồm khó hiểu nhìn đàn anh vẫn đang tíu tít dán chặt mắt vào cái ống nghiệm.

- Thì anh cho đúng chất, đúng lượng, nó sinh ra phản ứng là điều tất nhiên. Em thấy... nó cũng bình thường mà.

- Anh lại thấy thật kì diệu. Con người không cần sử dụng bất kì năng lực siêu nhiên nào mà vẫn có thể tạo ra những biến đổi thế này, em không thấy chúng rất thú vị sao?

- À thì... có chứ, vậy nên em mới vào Câu lạc bộ này. Mà em thấy, nếu anh đã thích như vậy, sao không mua luôn hóa chất về, tha hồ thí nghiệm luôn.

Sal chớp mắt, gương mặt sáng ngời ngời:

- Có lý đó! Anh chỉ hơi ngại sửa chữa lại nhà thôi. A a, chuyển sang vàng rồi. Anh vừa cho thêm Natri hydroxide và oxy già vào. Đây là hiện tượng gì ta? Có chất mới từ môi trường tác dụng với sản phẩm vừa sinh ra sao? À, cái này... hình như là do muối Natri cromat sinh ra há...

Maru chăm chăm quan sát Sal thay vì xem phản ứng. Hóa học là môn yêu thích của cậu, nhưng có vẻ như đàn anh này còn có sức thu hút hơn là những thí nghiệm đẹp mắt kia.

Bữa nay là bữa đầu tiên cậu tiếp xúc với Sal, anh trai Jun, cũng chính là người Jun đã khẳng định là người thương của cô.

Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Ngày khai trường đầu năm, do khoảng cách khá xa nên cậu cũng không trông rõ Sal. Bây giờ tiếp xúc trực tiếp, cậu mới cảm thấy, anh ta... còn vượt xa cả những tin đồn.

Diện mạo của anh ta thật thanh tú, mặc dù có phần giống công tử bột, nhưng lại không hề kiêu ngạo, trịch thượng như phần lớn những cậu ấm lớn lên trong phú quý. Anh hòa đồng, thân thiện. Với vốn hiểu biết sâu rộng, phong thái thanh tao, cùng với lối nói chuyện tinh tế, anh ta có thể cuốn hút bất cứ người nào xung quanh mình, kể cả... cậu.

- Sal - senpai...

- Hm? Anh đang nghe đây?

- Anh... vì sao lại chọn chung nhóm thực hành với em vậy?

- Đơn giản thôi mà...

Sal thân nhiên quay lại, nhẹ nhàng nở một nụ cười thân thiện:

- Vì em rất đáng yêu!

- H... hà?

Maru đứng hình trong khoảnh khắc. Đôi mắt cậu lấp đầy vẻ ngỡ ngàng.

Đáng... yêu?

Lời này, là nói với cậu sao?

Lẽ nào... lẽ nào...

Tin đồn về giới tính lệch lạc của Sal và Mochi là thật.

Cậu xám mặt, lắp bắp:

- Anh... đừng có như thế! Em là em... đánh không có lại anh Mochi đâu!

Sal tròn mắt, bất giác phì cười:

- Maru - kun, em đang nghĩ cái gì trong đầu vậy hả?

- Vậy chứ ý anh là sao? - Maru dè dặt hỏi.

Sal chỉ mỉm cười. Anh đang tập trung vài hóa chất khác lại, chuẩn bị cho thí nghiệm tiếp theo. Chợt anh chuyển chủ đề:

- Anh được biết, trong lớp, em đối xử với Jun rất tốt...

Sal khẽ mỉm cười trong khi Maru còn đang bối rối, không biết nên trả lời thế nào.

- Có lẽ hơi muộn, nhưng anh vẫn phải cảm ơn em. Con bé thỉnh thoảng có hơi bướng bỉnh, em đừng để bụng nhé!

Maru giật mình vội xua tay:

- Đừng cảm ơn em! Giúp đỡ lớp là trách nhiệm của lớp trưởng mà. Em không có phiền lòng hay để bụng chuyện gì hết á. Hơn nữa... Jun học khá lắm. Lúc nào cũng học và làm bài đầy đủ. Kì luật cũng thực hiện tốt, không có vấn đề gì cả. Em thấy, tính Jun hòa đồng, vui vẻ, cũng chừng chặc rất rồi nữa. Bạn bè trong lớp quý Jun lắm. Anh đừng lo!

Maru đột ngột im bặt.

Cậu đang nói gì thế này?

Với quan hệ giữa một lớp trưởng với thành viên trong lớp, thì có vẻ như cậu quan tâm cô... hơi quá mức.

Nhưng mà... hề cứ nhắc tới Jun là cậu lại không làm chủ được mình.

Tuy nhiên, Sal cũng không có bất bẽ gì thêm. Anh chỉ cười nhẹ:

- Em nói thế thì anh an tâm rồi!

Sau đó, chàng trai lại chăm chú vào những thí nghiệm mà anh cho là vô cùng kì diệu ấy.

Lúc này, tâm trạng của Maru bắt đầu gợn lên những con sóng. Người trước mặt cậu, vừa là anh trai của người cậu thương, vừa là người thương của cô ấy, cũng có thể coi như là tình địch của cậu. Nhưng vấn đề là... anh ta có biết tình cảm của Jun hay không?

Nếu có biết, liệu anh ta có chấp nhận nó không?

Cảm giác khi nhận biết em gái yêu chính mình là thế nào?

Cứ cho là anh ấy cũng là siscon, vậy sau đó, cả hai phải đối mặt với gia đình làm sao đây?

Chưa kể, tin đồn về giới tính lệch lạc của hai top pro SSS Sal và Mochi rốt cuộc có xác thực không?

Tại sao... Tại sao mối quan hệ của gia tộc Tian lại rắc rối đến vậy chứ?

Maru thật không thể hình dung được.

Cậu chỉ biết, cậu thích Jun...

Rất thích Jun.

Jun không chỉ có ngoại hình xinh xắn, mà tính cách cũng thật đáng yêu. Phong thái nhẹ nhàng thanh thoát của cô khiến cậu chìm đắm vào giấc mộng tình ái đẹp đẽ ngay từ lần gặp đầu tiên.

Ánh mắt cô trong trẻo như mặt hồ mùa thu, lúc thì bình lặng êm đềm, khi thì rung rung như gợn sóng. Giọng nói của cô vừa trong vừa thánh thót, vừa nhẹ nhàng, có chút giống tiếng chuông, có phần lại giống như một cơn gió thoảng.

Nụ cười ấy lại càng đẹp...

Đối với các học sinh trong trường, nụ cười của Sal là đẹp nhất, nhưng đối với cậu, nụ cười của Jun là không gì sánh bằng.

Đôi lúc, cậu chỉ muốn phát cuồng.

Cậu muốn Jun biết được cậu yêu Jun tới chừng nào.

Cậu có thừa nhận thức để hiểu rằng, với khoảng thời gian như thế mà nhắc đến chữ "yêu" thì thật khiếm nhã, nhưng... thật sự là cậu thích Jun đến phát điên đi được. Cậu muốn có một cơ hội, một hi vọng, dù chỉ là mỏng manh thôi, nhưng cậu vẫn muốn được Jun thừa nhận...

Vậy mà vì cái gì... Vì cái gì mà cậu lại không thể với tới nụ cười ấy?

Vì cái gì mà cậu phải ngấm ngùi ngồi yên trong danh sách friendzone của Jun?

Cậu phải làm gì thì nụ cười ấy mới thuộc về cậu bây giờ?

Những câu hỏi rối bời cứ xoay vòng, dày xéo trong tâm trí Maru. Buổi thực hành kết thúc đã lâu mà Maru vẫn chưa có ý định về nhà. Cậu rảo bước dọc theo hành lang Dream House, lòng thơ thẩn nhớ đến một tiên ảnh xinh đẹp nào đó. Bước chân cậu vô thức dần bước trên cầu thang bộ dẫn lên sân thượng.

Sân thượng của Dream House là một nơi lý tưởng để con người cảm nhận sự lắng đọng, thư thái của tâm hồn. Nơi đây vừa rộng, vừa thoáng mát, lại vừa yên tĩnh nữa. Đứng từ vị trí trên này, có thể phóng tầm mắt rất xa, mà phong cảnh của trường Kokka thì không thể chệch vào đâu được. Trong cái giấc xê chiều thế này, được đứng ở đây mà ngấm hoàng hôn trong cái nét thi vị hài hòa của ngôi trường thuộc hàng bậc nhất quốc gia, thật không còn gì bằng.

Cơ mà... có vẻ như Maru không phải là người duy nhất đang ở trên sân thượng.

Có một người nào đó đã lên đây trước cậu.

Người ấy khoác một chiếc áo khoác mỏng màu trắng dài đến tận gối, để lộ phần chân ống quần đồng phục trắng đặc trưng của lớp xuất sắc nhất trường Kokka. Mái tóc xám tro dày óng ánh lửa xõa ôm gọn tới cổ đang lay động không ngừng trong những cơn gió hoàng hôn bất tận.

Dù chỉ mới tiếp xúc không lâu, nhưng Maru chắc rằng cậu không thể lầm lẫn cái bóng dáng ấy với bất cứ ai khác được.

Tiền Sal!

T/g: Xin lỗi độc giả nhiều, vì trong thời gian qua Su hơi bận bịu thi cử nên đăng bài có hơi chậm trễ, nhưng xem đến bình luận của mọi người, tay chân con bé cứ ngứa ngáy muốn đăng tiếp cơ.

Bản thân cũng không nghĩ là truyện được ủng hộ đến vậy ^^

Cảm ơn sự ủng hộ của quý độc giả rất nhiều!

Thân <3

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Một thoáng tà niệm

Maru hơi nhúm mày.

Anh ta chưa về ư?

Anh ta làm gì ở đây?

Ngấm hoàng hôn? Anh ta cũng có sở thích này sao?

Mà ngấm lại, người như anh ta trông cũng hợp với mấy thói quen nhẹ nhàng thanh tao này. Chỉ là... Maru vốn không có nghĩ là sẽ gặp đàn anh này trên đây.

Sal - senpai, anh ta đang đứng quay lưng nên vẫn chưa nhận ra sự có mặt của cậu.

Người này, là hoàng tử có nụ cười tỏa nắng của trường, là một trong hai học sinh ưu tú nhất Kokka, cũng được xem là nam sinh thân thiện nhất, thu hút nhất với lượng kiến thức uyên bác đến khó tin, cùng giọng nói âm áp nhẹ nhàng như nắng xuân, đồng thời cũng là một trong những người có gia thế bí ẩn nhất trường.

Không quan tâm, tất cả những thứ đó, Maru không có chút hứng thú!

Điều cậu đang nghĩ đến hiện giờ là mối quan hệ rối ren giữa anh ta và gia đình, hay nói chính xác hơn là với Jun.

Jun thích người này.

Quả thật, anh ta quá hoàn hảo.

Nhưng mà... anh ta vẫn là anh trai của Jun. Chuyện tình nghịch thiên này, sẽ có kết quả sao?

Nếu thật sự là Jun nhằm lẫn giữa tình yêu và tình cảm anh em thì quá tốt. Cho dù Jun sau đó Jun có thích một người khác không phải cậu thì Maru vẫn sẽ vui vẻ mà chấp nhận. Cậu không muốn... thật sự không muốn Jun phải đau khổ chút nào.

Jun thích anh trai của mình, nhưng anh ta, không nhất thiết phải thích Jun.

Gia đình của Jun, chắc chắn sẽ không chấp nhận chuyện này.

Một chuyện tình buồn không có hồi kết...

Nếu yêu quá thật lòng, Jun sẽ suy sụp mất. Maru thật không đành lòng để chuyện đó xảy ra chút nào.

Vậy... có cách nào để ngăn cản nó lại hay không?

Hay... có cách nào để nó đừng bao giờ xảy ra không?

Maru tự dẫn vật. Đôi chân vô thức bước về phía trước.

Nguyên nhân của việc này, là do Jun đã đặt tình cảm sai chỗ?

Không không. Tình yêu không bao giờ có lỗi cả. Làm sao bản thân có thể quyết định yêu ai được cơ chứ?

Bước chân Maru vẫn chậm chậm tiến gần đến đáng người thanh tú kia. Ánh mắt cậu hình như có phần dờ dẩn.

Jun... là nữ thần trong lớp cậu. Jun không có lỗi... không bao giờ có lỗi.

Jun là tuyệt đối.

Kẻ có lỗi, không phải là Jun, mà là anh ta.

Phải rồi! Chắc chắn là anh ta!

Nếu anh ta không quá giỏi, nếu anh ta không quá hoàn hảo, chưa chắc Jun đã mang lòng thầm thương trộm nhớ.

Nếu anh ta không quá cuốn hút, và nếu nụ cười của anh ta không quá chết người như thế, chưa chắc Jun đã nảy sinh tình cảm trái đạo lý này.

Nếu như anh không tồn tại, chắc chắn... Jun sẽ không từ chối cậu thẳng thừng như vậy.

Nếu anh ta không tồn tại, không chừng... Jun đã đồng ý làm bạn gái của cậu.

Nếu anh ta không tồn tại, có lẽ nụ cười đáng yêu của Jun đã thuộc về cậu cũng nên.

Nếu anh ta không tồn tại, cậu đã không phải sợ hãi như thế...

Phải, cậu đang sợ hãi!

Bản thân cậu, kém con người kia quá xa!

Cậu cảm thấy bản thân quá nhỏ bé, quá kém cỏi khi đối diện với anh ta.

Thật không công bằng! Vì lẽ gì mà anh ta lại ưu tú đến thế?

Anh ta chỉ hơn cậu có một tuổi thôi mà...

Sự tồn tại của anh ta đang đe dọa quá lớn đến sự tồn tại của cậu trong lòng Jun.

Bước chân Maru vẫn không có ý định dừng lại..

Đối với bản thân cậu thì sự tồn tại của Sal là vật cản quá lớn.

Vì sao Sal lại được sinh ra chứ?

Vì sao anh ta lại tồn tại?

Vì sao anh ta lại chiếm mất trái tim Jun?

Vì sao anh ta có thể sống thành thoi trên nỗi đau của cậu như thế được?

Vì sao anh ta có thể cười trong khi cậu muốn khóc cũng không thể khóc?

Maru đã dừng bước. Hiện cậu đang đứng ngay sau lưng Sal. Đôi mắt cậu mở trừng trừng, nhưng điểm dừng của đôi mắt ấy lại cứ mông lung vô định.

Sal vẫn chẳng hay biết gì, chỉ lặng lẽ phóng tầm mắt ngắm nhìn cảnh vật phía xa xa.

Tiền Sal. Người này, nếu như "đã" tồn tại thì sao chứ? Con người vẫn có thể... xóa đi sự tồn tại của nhau mà.

Trên này... là sân thượng của một tòa nhà mười hai tầng.

Một nơi không có lấy một cái camera.

Mà hiện tại chỉ có Maru và Sal ở trên này.

Không ai biết cậu đã lên đây với Sal cả.

Sal cũng chẳng biết điều đó.

Lan can của sân thượng này, cũng thật quá thấp.

Nếu như từ vị trí này, Maru chỉ cần đẩy mạnh một cái... chắc chắn Sal sẽ không kịp phản ứng.

Cũng không kịp bám víu vào đâu hết...

Vì chẳng có thứ gì bám víu được cả.

Maru vô thức, đưa dần hai tay lên. Đôi mắt vẫn chăm chăm vô định.

Anh ta, một khi đã rơi xuống đó, thì trăm phần là chết.

Khi đó cũng là lúc sự tồn tại "không nên có" của anh ta sẽ bị xóa bỏ triệt để. Cậu sẽ bớt đi một nỗi bận tâm.

Sau đó, Jun chắc chắn... cũng sẽ rất đau khổ...

Khoan...

Khoan đã...

Jun!

Ánh mắt Maru chợt mở bừng.

Sự sinh động trong thoáng chốc lại trở về đôi mắt đờ đẫn vô thần ấy. Cậu giật mình vội rút tay về, sợ hãi vô cùng.

"Minh vừa định làm gì vậy?"

Từ sợ hãi, Maru chuyển sang hốt hoảng.

Vì sao vừa rồi cậu lại có những suy nghĩ kinh khủng như vậy? Vì sao cậu lại có những toan tính đáng sợ đó được chứ?

Vì cái gì mà đột nhiên bản thân lại muốn xóa sổ đàn anh mới tiếp xúc lần đầu này?

Maru bỗng chốc cảm thấy choáng váng mặt mày. Cậu đưa hai tay ôm đầu, loạng choạng lùi lại vài bước. Khi ấy cũng là lúc Sal đột nhiên quay lại. Chàng trai nằng âm chớp mắt ngạc nhiên:

- Maru - kun, em lên hỏi nào thế?

- À... em... mới lên thôi. Anh cũng có sở thích ngắm hoàng hôn sao?

Maru lắp bắp trả lời. Cùng lúc đó, cậu chợt ngửi thấy một hương thơm dịu ngọt thoang thoảng trong không gian. Tâm trí đang dần chìm vào mơ màng của cậu lập tức tỉnh táo hẳn lại.

Sal nhẹ nhàng chống khuỷu tay lên thành lan can, phóng tầm mắt ra phía xa xa chân trời:

- Trước đây thì không. Nhưng sau này Jun cứ nằng nặc kéo anh theo ngắm hoàng hôn với con bé mãi. Riết thành thói quen.

- Jun... thích ngắm hoàng hôn sao?

Maru hơi ngạc nhiên, cũng lò dò đứng bên cạnh đàn anh. Trái với sự mong đợi của cậu, Sal chỉ đáp gọn:

- Có lẽ vậy!

Maru hình như có chút bất mãn. Cậu khẽ nhíu mày:

- Anh không biết em gái mình thích gì sao?

- Có lẽ vậy!

Sal vẫn lặp lại câu trả lời cũ. Về mặt thần nhiên của anh càng khiến Maru cảm thấy bức rứt. Cậu thoáng ngập ngừng một chút, rồi quyết định đưa ra một câu hỏi thăm dò:

- Anh có bao giờ nghĩ, cái Jun thích thật sự không phải là hoàng hôn, mà là một thứ khác...

Sal tròn mắt ngạc nhiên:

- Thứ khác?

- À... Ừm... ví dụ như là, Jun chỉ muốn được ngắm chung với anh thôi đó.

- Chưa bao giờ!

- Ch... chẳng lẽ... Jun chưa bao giờ nói điều gì đặc biệt với anh sao?

- Anh cũng chẳng nhớ nữa! - Sal chớp mắt, đáp tỉnh rụi.

Maru tự nhiên cảm thấy hơi nóng mặt.

Sao Jun lại có thể thích anh ta được cơ chứ?

- Vậy... anh... có biết Jun thích gì không?

Sal chợt thu tầm mắt lại. Anh quay sang, hướng ánh nhìn bằng bạc sang phía cậu em cùng nhóm thực hành:

- Maru - kun, em định moi thông tin của con bé từ anh sao?

Maru giật mình, chợt có cảm giác lạnh gáy. Nếu như cậu từng tiếp xúc qua Dara, hẳn là cậu sẽ không thể không nhận ra ánh mắt áp đảo của Sal hiện tại không khác gì anh ta.

Có cảm tưởng như bản thân hít thở không thông, trong khi Maru còn bối rối chưa biết nên trả lời ra sao thì ánh mắt áp đảo kia chợt biến mất, thay vào đó là sự ấm áp thân thiện vốn có của chàng trai được mệnh danh là "thiên thần nơi hạ giới":

- Anh đùa thôi! Anh biết là em không có ý đó mà!

Dường như có một tảng đá đang đè nặng trên lưng vừa được nhắc ra, Maru cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Cậu hơi cúi đầu:

- Xin lỗi, em nói hơi nhiều rồi...

Sal mỉm cười, chợt đưa tay xoa đầu Maru:

- Đừng bận tâm. Em vẫn là một cậu bé rất đáng yêu.

Maru giật thót. Cậu bỗng cảm thấy mặt mình như nóng ran. Cậu không lường được Sal đột nhiên hành động như thế. Chàng trai khỏi Mười ngày ngốc lấp bắp:

- X... xin lỗi, em có việc phải... về trước. Tạm... tạm biệt, Sal - senpai!

Lời vừa dứt, Maru đã chạy biến xuống cầu thang, cứ như thể nếu như cậu ở lại lâu hơn, cái đầu đáng thương của cậu sẽ nổ tung vì không kịp tiếp thu tình huống vậy.

Sal cũng không có phản ứng gì hơn. Anh chỉ phì cười, hạ tay xuống. Hướng ánh mắt màu bạc với những sắc sáng lấp lánh nơi đáy mắt ấy lên khoảng không xanh trong bát tận kia, Sal chợt cảm nhận được một tia cảm ứng. Chàng trai cúi đầu xuống, nhẹ nhàng khép đôi hàng mi dài che khuất cặp đồng tử đẹp như bảo ngọc:

- Mẹ à, con nghe đây!

T/g: Su thật sự cũng có cảm tình với nhân vật Maru nên sẽ để cho anh chàng "lên sóng" một chút. Còn các độc giả có quý nhân vật phụ của phụ nào không ạ? Nếu được thì bật mí cho Su biết với nhé! ^_^

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Nghi vấn về gia tộc bí ẩn

Tại một nơi nào đó trong trường trung học Kokka, có một nữ sinh xinh xắn với mái tóc dài vàng óng được cột cao đang đứng đối mặt với một nam sinh thập phần thanh tú, sở hữu mái tóc dài màu bạch kim cực kỳ nổi bật.

- Muốn gặp riêng anh thật khó. Các fan nữ của anh lúc nào cũng bám anh như sam ấu, Dara - senpai.

Nữ sinh thở dài than vãn. Nam sinh thì trở mặt:

- Đó là lí do em chặn anh ngay trước cửa phòng vệ sinh nam ư, Izu - chan?

- Thì... em cũng đợi anh "giải quyết nhu cầu" xong rồi mà! Tại em nghĩ, mấy fan của anh chắc không lầy tới mức bám theo anh tới tận đây.

Dara nghiêng đầu, cười hóm hỉnh:

- Chỉ có mình em như vậy thôi phải không?

Izu đỏ mặt, giậm chân một cái:

- L... làm gì có! Ai thêm làm fan của anh! Chẳng qua là em có chút chuyện muốn hỏi anh..

- Được rồi được rồi! Trước tiên là đi tìm chỗ nào khác mà nói chuyện đã! - Dara nắm tay Izu kéo đi - Thật không hay chút nào nếu để người khác bắt gặp Hội trưởng Alpha hẹn hò với Hội trưởng Beta ngay trước cửa nhà vệ sinh.

- Anh... đừng có ảo tưởng! Ai thêm... A a, anh đi từ từ thôi, chân em vẫn ngắn hơn chân anh đó!

Đến một góc khuất dưới chân cầu thang bộ, Dara mới dừng lại:

- Ở đây được rồi!

Izu hiểu ý, vội vô ngay chủ đề:

- Senpai, xin lỗi vì đã làm phiền anh, nhưng mà... em muốn hỏi, tối hôm qua, em đã gặp anh phải không?

Dara chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên cả. Anh chỉ chớp mắt:

- Sao em lại hỏi anh như thế?

- Anh trả lời em đã, liệu... có đúng là...

Izu lúc này cảm thấy cực kỳ lo sợ. Hô hấp ngày càng đình trệ.

Nếu như Dara mở miệng nói hai chữ "Không gặp!", cô chẳng biết bản thân phải giải thích cái chuyện tối qua như thế nào nữa. Tuy nhiên, thật mừng vì Dara không có nói hai từ kinh khủng ấy. Chàng trai chỉ nhẹ nhàng lấy trong túi một vật xinh xắn màu vàng óng:

- Cái này, đủ chứng minh chưa cô bé?

Izu tròn mắt, suýt reo lên.

Là vịt bông, chú vịt bông mà tối hôm qua Dara đã lấy đi trước khi Izu kịp với tới nó. Như vậy, Dara mà cô gặp khi ấy, là thật.

Chắc chắn là thật!

Chàng trai thả treo toòng teng món trang trí xinh xắn trước mặt Izu:

- Trả cho em này!

Izu đưa tay nhận lại vệt bông. Cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Nhưng sự nhẹ nhõm ấy chưa kịp kéo dài được bao lâu thì một nghi vấn khác lại lóe lên trong đầu cô:

- Khoan đã, Dara - senpai. Lúc ấy, có người ở trên tầng cao kì túc xá đã thấy em. Nhưng... nhưng họ không có thấy anh. Vì sao...

Izu đột ngột thấy không gian trước mắt hơi tối lại, bất giác bỏ lửng câu hỏi.

- Ngừng ở đây được rồi cô bé!

Dara chột đưa ngón trỏ chặn trên môi cô gái. Khuỷu tay bên kia chống lên bức tường ngay phía trên Izu. Khoảng cách giữa anh và cô bị rút ngắn đáng kể. Ánh mắt bằng bạc sâu thẳm của anh toát lên vẻ cuốn hút dị thường:

- Có những chuyện, em không nhất thiết phải biết quá tường tận đâu!

Izu cảm thấy tim mình như bị ép chặt. Ánh nhìn của anh vừa mê hoặc, vừa mang theo một loại áp lực lạnh lẽo khiến con người hít thở không thông, thậm chí là sợ hãi.

Izu đang sợ.

Mặc dù không rõ lí do vì sao, nhưng cô sợ ánh mắt đó của anh.

Cô sợ cả tiếng tim đập trong lồng ngực mình, sợ nó quá ồn ào, sẽ khiến cho đôi đồng tử lạnh lẽo ấy gọn lên một con sóng phần nộ.

Nhưng không. Dara chỉ chớp nhẹ mắt rồi lùi lại một bước. Chàng trai thân thiện nở một nụ cười mê hoặc:

- Món trang trí ấy, tuyệt đối không được làm mất. Chỉ có em mới có thể giữ nó thôi.

Vừa dậm chân định bước đi, Dara lại chột quay đầu lại, nháy mắt:

- Và nhớ, lần sau, nếu muốn gặp riêng anh, cứ nhắn cho anh cái tin. Anh sẽ tự lên Hội phòng. Đừng có chặn anh ngay trước phòng vệ sinh nam như thế nữa nhé.

Izu đỏ mặt, vội cúi gầm xuống. Cô không đủ can đảm để đối mặt với nụ cười chết người đầy của anh. Chả trách sao mà anh lại nổi bật như thế mặc dù bản thân đang học ở cái lớp được xem là điểm đen của trường.

Nhớ cái hồi đầu năm, Dara đã cảnh báo "Đừng đánh giá người khác qua thứ hạng hay vẻ bề ngoài".

Ừm ừm, anh ấy không có trực tiếp nói như thế, nhưng Izu nghĩ là mình không hiểu sai ý của anh. Mà ngẫm lại, senpai này... vẫn chưa có bị "sa thải" ra khỏi trường. Thậm chí đến cả cái ghế Hội trưởng Hội học sinh của anh ta vẫn còn được bảo trì rất vững. Dù cho anh ta vẫn đi trễ đều đều, ngủ trong lớp hay thậm chí là cúp học có tổ chức thì nó vẫn chẳng hề có chút dấu hiệu lung lay.

Đối với một ngôi trường danh giá luôn lấy kỉ luật làm nền tảng như Kokka, sự việc này quả thật rất đáng ngờ.

Kofu dường như rất tin tưởng vào cái giả thiết về khả năng nhà Tian đã ra tay làm một số chuyện mờ ám nào đó với Hội đồng Nhà trường nên mới có chuyện ưu đãi lạ lùng như thế. Izu cũng chẳng có cách giải thích nào khác hợp lý về vấn đề này. Thực sự thì cô cũng không quá để tâm, vì nhìn chung anh Dara không đến nổi tệ, tất nhiên là ngoại trừ cái tính vô kỉ luật ấy ra. Anh hòa đồng, nhanh nhẹn, lịch thiệp, lại khá là cuốn hút, mặc dù thỉnh thoảng anh có hơi đáng sợ. Tuy bản thân học ở 12A12, nhưng anh ta chưa bao giờ đánh mất khí chất của một Hội trưởng...

Không, cô có cảm giác cái khí chất ấy còn cao quý hơn thế nữa, đến mức, không ít lần, cô tự nhủ rằng, nếu nhà trường có giảm số lượng Hội trưởng lại, cô sẽ vui vẻ mà từ bỏ cái danh xưng ấy. Không phải vì cô thiếu cố gắng, nhưng thật sự thì cái ghế Hội trưởng mang lại áp lực quá lớn. Nếu có người làm tốt hơn cô, cô sẽ không tiếc khi bản thân trở lại làm một thành viên bình thường của Hội học sinh.

Đi xa quá rồi, trở lại vấn đề chính.

Vì sao tối hôm qua, Izu bị trông thấy ngay lúc cô đang nói chuyện với Dara, nhưng tuyệt nhiên họ chỉ thấy cô như độc thoại?

Mặc dù bây giờ cô đã chắc chắn Dara khi ấy đúng là người thật, nhưng... sau đó thì cô phải giải thích thế nào đây?

Đó chỉ là tin đồn nhảm sao?

Không có khả năng.

Rõ ràng là hành động của cô được miêu tả cực kỳ chi tiết và... chính xác.

Người họ thấy là một cô gái khác?

Cũng không phải. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Hơn nữa vị trí mà họ tả có vẻ đúng là cái cổng lớn cô đã leo qua.

Hay là họ nói dối? Khai man để Dara - senpai không bị làm phiền sao?

Càng không thể.

Phải biết, cái kỉ luật nghiêm minh của trường đã khiến không ít học sinh cảm thấy nhàm chán. Họ mới chính là những người thích náo nhiệt đấy chứ. Việc "bach hoàng tử" tiếp xúc với một cô gái lúc giữa tối, ngay tại một nơi vắng vẻ rõ ràng là đề tài cực kỳ nóng bỏng. Họ không có lí do gì để bao che cho Dara cả, nếu không thì ngay từ đầu họ đã chẳng phao âm lên chuyện này.

Izu rảo bước dọc theo các khóm hoa Thanh Tú tím tím, đắm chiều suy nghĩ. Tư duy của cô bắt đầu nghiêng về phía duy tâm hơn.

Có khi nào, anh ta... tàng hình?

Izu chợt mờ to mắt.

Lý nào lại vậy? Anh ta có thể xuất hiện trước mặt một người nếu muốn, trong trạng thái tàng hình trong mắt những người còn lại?

Giống như Nao trong anime Charlotte.

Izu sững người, dựa vào vách tường đá.

"Không có gì là không thể!"

Kofu đã từng nhắc nhở như thế.

Chưa kể, những tin tức mà cậu em lớp dưới Shippo cung cấp cũng không thể bỏ ngoài tai. Cậu ta đã chứng minh được khả năng dị thường của mình, đồng thời tiết lộ rằng, tất cả người nhà Tian, trừ Mochi ra, ai cũng có thể soi thấu những cá nhân mang Siêu năng lực. Shippo cũng khẳng định, họ cực kỳ am hiểu về lĩnh vực này. Do đó, không phải là không có khả năng họ còn mang thêm những loại năng lực khác.

Ngẫm lại thì sự việc tối hôm qua cùng với cái vế áp đảo ban nãy của Dara đã chứng minh được phần nào suy đoán của Izu. Hiện tại thì cô vẫn chưa chắc người nhà Tian có thật sự là có thể nhìn thấu Siêu năng lực hay không nữa, chỉ biết rằng, trong khoảng thời gian qua, mối quan hệ giữa cô và họ luôn tốt đẹp, tất nhiên là trừ những lúc bắt buộc phải nổi máu nóng với một kẻ vô kỉ luật có sở thích năm văt chân chữ ngũ trên bãi cỏ xanh mướt của trường...

Oài! Cô lại nghĩ đến hấn rồi!

Quả thực thì càng ngày cô lại càng để tâm đến hấn, cứ như là cái đầu của cô bị một loại virus "quái vật Mochi" xâm nhập vậy.

Hôm ấy, Shippo đã loại hấn ra khỏi danh sách những người có khả năng nhận biết Siêu năng lực. Như thế, liệu hấn có còn khả năng nào khác không?

Người như hấn, không cần đến năng lực đặc biệt thì cũng đã đủ quái vật lắm rồi. Nếu hấn có thêm một khả năng nghịch thiên nào nữa...

Ừay, thật khó để tưởng tượng được hấn sẽ còn vênh váo ra sao. Với cái tính "cực kì kém khiêm tốn" của hấn, cô dám chắc hấn sẽ không chịu giữ bí mật như cô đâu.

Cơ mà... cũng cả tháng rồi nhỉ?

Mang tiếng là học cùng bàn với nhau, nhưng cô vẫn chẳng biết tí gì về cái gia tộc Tian bí ẩn ấy. Kể ra thì nói cô không có chút xù tò mò nào là nói dối. Nếu như họ thật sự là những người am hiểu về các năng lực đặc biệt thì cô cũng rất muốn xin một vài thông tin hay lời khuyên nhằm tìm hiểu sâu hơn về khả năng khác người của mình.

Cô có nên gặp trực tiếp một người trong số bọn họ để hỏi về chuyện này không nhỉ?

Sal và Jun có vẻ dễ nói chuyện hơn cả...

Izu đắn đo suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại tặc lưỡi:

"Từ từ rồi tính. Thời gian còn dài mà. Tuom tước quá cũng không phải là hay!"

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Quá khứ buồn

Hiện tại thì cũng đã khá khuya rồi.

Căn biệt thự nhà Tian hiền lành yên ắng chìm vào trong bóng tối ở một - nơi - nào - đó mà chưa ai khám phá ra. Những tán lá xanh mướt khẽ lay động theo làn gió, nhẹ nhẹ cạ mình vào khung cửa sổ được chạm khắc tinh xảo, như mời như gọi, lại như cung kính cúi chào một bóng dáng vương giả đang thành thoi dựa lưng vào chiếc gối to êm ái trên chiếc giường lớn được phủ drap trắng tinh tươm bên trong.

Dara với tay sang cầm lấy tách cà phê, nhấp một ngụm rồi lại đặt nó lên chiếc bàn kiếng bên cạnh, tiếp tục lật một trang sách mỏng. Những lọn tóc bạch kim của anh được buộc hờ hững dưới đuôi tóc, vắt sang một bên, cùng với bộ pijama giản dị khiến cho hình tượng người đứng đầu của chàng trai trở nên chừng chạc và hiền hòa hơn bao giờ hết.

- Sal đây à? Có chuyện gì sao?

Dara chột lên tiếng, mắt vẫn không rời khỏi trang sách.

Bên ngoài thoáng im lặng một chút, rồi một giọng nói ấm áp quen thuộc chậm rãi len lỏi qua khe cửa:

- Em có chuyện muốn bàn với anh.

- Vào đi!

Cửa phòng khẽ hé mở, nhẹ nhàng không một tiếng động. Sau đó là một bóng dáng thanh tú bước vào.

- Em đứng ngoài đây cũng lâu rồi nhỉ? Có chuyện cần nói, sao lại không gọi anh một tiếng?

- Em sợ làm phiền anh.

Sal vừa dứt lời, đã đưa tay lên xoa vào chỗ vừa nhói lên trên trán.

Dara thở dài, đặt quyển sách sang bên cạnh:

- Em nên biết là anh cực kỳ nhạy cảm với sự hiện diện của em đấy. Anh có thể tập trung được khi biết có một đũa ngọc đang đứng tần ngần ngoài cửa sao?

Dara định nói thêm gì đó, nhưng trông thấy vẻ mặt hối lỗi như đang chuẩn bị thốt lên "Thần xin lỗi" hay "Lỗi của thần!" ấy, anh lại nén xuống. Giọng anh nhẹ hẳn đi:

- Có chuyện khó nói sao? Anh nghe đây.

Đêm hôm ấy, Izu đã có một giấc mơ thật nhẹ nhàng...

Và cũng thật kì lạ.

Chẳng có cảnh huyền ảo xói tung cả trời đất, cũng chẳng có cảnh kẻ cắn răng căm hận, người ngao ngễ mỉm cười.

Chân dung toàn thể của giấc mơ ngày hôm nay...

Là tiếng sáo!

Khi cả tâm trí của Izu dần dần chìm vào thế giới kì diệu của mộng ảo, cô bắt đầu cảm thấy lạnh. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được tác động của ngoại cảnh trong mơ. Dù là không hoàn toàn cảm nhận được hết, tuy nhiên... sự việc này thật khó để lý giải.

Vì sao cô biết bản thân mình cảm nhận chưa hoàn toàn ư?

Đơn giản! Vì khung cảnh này không thể chỉ là hơi lạnh lạnh như Izu đang cảm nhận được. Xung quanh cô hiện giờ dày đặc những tuyết là tuyết. Tuyết ở khắp mọi nơi. Tuyết bao phủ. Tuyết trắng xóa. Nhưng tuyết không hữu tình. Dù cho tuyết có trải rộng đến thế nào đi chăng nữa, tuyết vẫn không thể che phủ sự kì ảo của ánh trắng huyền diệu.

Mặt trăng tròn vành vạnh giữa trời, rung rung như róm rộ vì chột gặp lại cổ hương, xúc động tỏa ra thứ ánh sáng vàng vạc mảnh liệt, như muốn xuyên thấu hết cả lớp tuyết dày đặc kia...

Nhưng trăng chưa kịp bướng bỉnh, thì trăng đã bị khuất phục.

Ngay khi Izu bắt đầu bị thứ ánh sáng kì diệu của mặt trăng mê hoặc cũng là lúc một dải âm thanh ngọt ngào nhẹ nhàng len lỏi vào tai cô, trong trẻo đến

lạ...

Tiếng sáo trúc!

Không gian nơi đây thật sự quá tĩnh lặng... tĩnh lặng đến mức tuyệt đối, ngoại trừ tiếng sáo du dương không ngớt.

Giữa khoảng rừng rậm vốn đã kì bí lại càng bí ẩn hơn trong sự đan xen của bóng tối và ánh trăng huyền ảo, anh ta ở đó, trên một nhánh cây cao, với chiếc áo choàng trắng tinh khôi quen thuộc thỉnh thoảng lại phất phơ trong gió. Cái cầm thanh tú của anh hơi chếch lên trên. Anh ta đang hướng tới Mặt Trăng với một sự thân thương đến lạ. Từng chuỗi âm thanh du dương từ cây sáo trúc cứ nhẹ nhàng hòa quyện trong không gian, khiến cho cảnh vật đột nhiên trở nên thật ảo diệu, thật mơ hồ...

Chẳng biết từ bao giờ, Izu đã bị tiếng sáo của anh mê hoặc. Cô vốn không phải người am hiểu nhiều về lĩnh vực âm nhạc, nhưng cô biết, anh ta thổi sáo rất hay, tuy nhiên...

Cũng rất buồn.

Tiếng sáo cứ da diết, ngân nga, như tiếc như thương... như đang hoài niệm về một điều gì đó...

Rất bí ai...

Thống khổ...

Và day dứt...

Day dứt khôn nguôi.

Chẳng hiểu sao mà Izu lại nhớ đến sự việc ngày hôm đó, cái ngày mà Izu những tưởng sẽ rất vui, lại trở thành ngày bi kịch nhất trong cuộc đời cô.

Sinh nhật lần thứ bảy của cô.

Hôm ấy, ba mẹ đã hứa là sẽ cố gắng thu xếp công việc để về sớm chúc mừng sinh nhật cô.

Mãi cho đến chín giờ tối, cô bắt đầu phụng phịu trách cứ ba mẹ hứa lèo. Anh Daizu đã phải dỗ dành cô mãi. Anh cứ luôn miệng "Ba mẹ sắp về rồi!", đồng thời lôi ra vài món đồ chơi mới, cùng chơi chung với cô trong lúc đợi ba mẹ về.

Đợi mãi, tới lúc ấy, cái lúc mà chuông điện thoại reo lên. Khi đó, cô đã nghĩ rằng bố mẹ không thể về sớm nên gọi điện nhắc anh em ăn tối trước... giống như mọi lần.

Nếu giống như mọi lần... thì đã quá tốt rồi!

Đó là cuộc điện thoại báo cho gia đình về vụ tai nạn vừa mới xảy ra...

Một tai nạn thảm khốc mà bố mẹ cô là nạn nhân.

Chiếc ô tô chở hai người đã bị thanh bê tông của một công trình đang thi công rơi trúng. Hậu quả đáng tiếc xảy ra, cả hai đều không giữ nổi mạng.

Ba mẹ của Izu... không còn có thể về nhà để chúc mừng sinh nhật đứa con gái bé bỏng của mình.

Hai hàng nước mắt chảy dài trên má, cô không ngăn được bản thân nữa, chỉ có thể cố đưa tay tự bịt miệng để tiếng nấc đừng phát ra.

Mặc cảm...

Izu cảm thấy mặc cảm tội lỗi vô cùng.

Nếu như hôm ấy, cô không hỏi ba mẹ về sớm, có thể ba mẹ đã không ở đấy lúc thanh bê tông rơi xuống.

Vì sao khi đó cô lại trách cứ ba mẹ chứ?

Cho đến khi họ mất, cô vẫn còn là một đứa trẻ ích kỉ. Cô chưa làm được gì cho ba mẹ... chẳng làm được gì cả, dù cho đó có là điều nhỏ nhặt nhất.

Tệ hại! Cô không thể tha thứ cho bản thân mình được!

Chợt tiếng sáo im bặt.

Âm thanh tiếng sáo đột ngột tắt ngấm khiến Izu bừng tỉnh, thoát được khỏi quá khứ đầy bi kịch. Cô ngạc nhiên ngược mắt lên thì... suýt nữa đã đứng tim vì gã thiên thần đó đang quay mặt nhìn chăm chăm về phía cô, càng kinh hãi hơn khi hắn đột nhiên cất giọng băng lãnh:

- Cô đến đây làm gì?

Izu tròn mắt.

Hắn thấy cô?

Hắn còn nói chuyện với cô?

Chuyện này... tương tác với người trong mơ, cô chưa gặp qua bao giờ.

Tâm trí cô như muốn loạn hết cả lên. Cô chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể vội vàng quệt hết nước mắt giàn giụa hai bên má, cố mở miệng lắp bắp:

- À... Tôi... tôi chỉ...

Bất giác Izu im bật. Hình như vừa có một chuỗi âm thanh thút thít vừa lọt vào tai cô. Cô khẩn trương quay phắt ra sau.

Quả không ngoài dự đoán. Ngay phía sau cô, chính là cô gái tóc vàng có dáng dấp "đẹp ngang cô" mà cô thường thấy trong mơ.

Cô ấy đang ngồi thụp xuống, bưng mặt khóc rầm rức.

Izu ngạc nhiên vô cùng.

Cô ấy... chẳng lẽ cũng giống cô, vừa liên tưởng đến một chuyện gì rất đau lòng?

Chuyện gia đình sao? Hay là chuyện tình cảm?

Izu thật sự chẳng chắc chắn được gì. Có lẽ cô gái này cũng có một quá khứ buồn da diết...

Ồ, mà sao tự nhiên cô lại tò mò về một người trong mơ nhỉ?

Chắc là do... cô và cô gái ấy có ngoại hình tương tự, nên đột nhiên đồng cảm với nhau sao?

Nói tương tự thì thật sự... Izu cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Trông cô gái kia có phần xinh đẹp, thực nữ hơn cô trong bộ yukata với tấm áo ấm mỏng mà cô ấy khoác bên ngoài. Izu đang lập ra một so sánh nhẹ: nếu cô cũng mặc yukata thì liệu cô có với tới cái vẻ đẹp thoát tục của cô gái kia không?

Mặc dù có dung mạo giống nhau, nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân mình thua kém cô gái kia quá nhiều.

- Xin lỗi... tôi xin lỗi!

Cô gái bây giờ mới có thể nặn ra vài tiếng trong cơn nấc.

- Tôi... đến đây vì có chuyện muốn nói với anh, nhưng... lại thành ra thế này. Anh... anh cứ mặc kệ tôi một chút. Đừng nhìn... Tôi đang xấu lắm.

Chỉ khó nhọc buồn được vài chữ, đôi vai nhỏ nhắn của cô gái lại run lên từng hồi, khiến cho Izu cũng không tránh khỏi xót xa.

Vậy mà, có cái kẻ nào đó vẫn ngồi vắt vẻo trên cây kia, sau một thoáng im lặng, lại lãnh đạm quay đi, tiếp tục kẻ sáo lên môi mà thối tiếp đoạn âm thanh buồn đến nẫu nê.

- Tên máu lạnh này, anh nhớ để con gái nhà người ta như vậy sao? Anh có phải là con trai không vậy? Ít nhất anh cũng phải an ủi hỏi han người ta một tiếng chứ, đã vậy còn thối tiếp nữa... Anh có biết tiếng sáo của anh dễ khiến người khác đi tự tử lắm không?

Sau khi xả một tràng cho bố tức, Izu còn lầm bầm "Đúng là lỗ tai trâu" khi thấy tên thiên thần kia vẫn ung dung làm cái việc yêu thích của hắn. Izu cũng chẳng còn biết làm gì hơn, cô đành quay lại xem coi chừng nào thì cô gái kia có dấu hiệu ngưng khóc.

Chợt, cô trông thấy "thứ đó"...

Cái thứ mà cô gái ấy dùng để cài gọn mái tóc óng ả của mình:

Một chiếc trâm cài tóc cổ xưa có đính một bông hồng đá!v

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Cây trâm cổ

Một ngày mới lại bắt đầu.

Đã gần đến tiết học đầu tiên trong ngày, ấy vậy mà vẫn còn một bóng dáng nữ sinh nhỏ nhắn nào đó đang hót hải băng ngang qua sân trường, nhằm hướng cầu thang mà chạy tới. Chiếc nơ đỏ cài trên tóc cô cũng theo đà lắc lư không ngừng.

Đến ngay khúc cua cầu thang dẫn lên tầng một, chợt cô gái đâm sầm vào một nam sinh đồng phục trắng đang chậm rãi bước.

Cô có cảm tưởng như bản thân vừa va phải một bức tường thép rắn chắc, nhưng chưa kịp lo lắng cho cái mũi tội nghiệp thì cô gái đã mắt đà chói với ra sau.

- Cẩn thận!

Nam sinh nhanh tay chụp gọn cái eo nhỏ nhắn của cô gái kéo lại, vừa kịp tránh cho cô khỏi bị "nát gáo dừa" một phen.

- C... cảm ơn, à không, phải xin lỗi cậu nữa, tớ... bất cẩn quá!

Cô gái bối rối đến nỗi suýt nữa trượt chân té thêm đợt hai, cho tới khi ngẩng đầu lên, cô mới tròn mắt:

- A... Sal - san! Là cậu sao?

Chàng trai chớp mắt, có chút ngớ ngẩn:

- Cậu là...

- Tớ... Akina, Mikaze Akina, cậu quên tớ rồi sao?

Chàng trai thoáng chững lại, rồi nhanh chóng lấp đầy khoảng trống bằng một nụ cười mê hoặc:

- À... không đâu, tớ đùa đấy. Làm sao tớ có thể quên một cô gái đáng yêu như cậu được.

Gương mặt đáng yêu của Akina nhanh chóng đỏ ửng. Cô gái lúng túng lấp bắp, trông dễ thương hết sức:

- Cậu... đừng giỡn nữa, tớ...

Thế nhưng, ngay lúc cô đang chuẩn bị nói thêm điều gì đó thì đột nhiên cảnh vật trước mắt cô hoa lên. Tri giác cô nhanh chóng trở nên lơ mơ, mất hết nhận thức. Chẳng mấy chốc mà cô gái đã trở thành một con búp bê ngoan ngoãn ngồi bệt trước mặt Sal. Chàng trai thận trọng đặt ngón trỏ lên giữa trán cô gái.

Khi đầu ngón tay thon dài ấy vừa chạm vào da thịt cô thì chợt lóe sáng. Sal khẽ nhủ mày. Đôi đồng tử bàng bạc của anh nhìn xoáy vào cô gái trước mặt.

Chàng trai ưu tú ấy... thấy được những điều mà con người không thể thấy...

Tất cả mọi kí ức... Và những khái niệm vô hình của cơ thể này...

Cũng đều không qua được mắt anh!

Sự việc chỉ diễn ra trong tích tắc là Sal thu tay lại ngay. Akina nhanh chóng lấy lại được tỉnh táo. Ngay khi cô gái đang ngớ ngẩn ngẩn ngẩn chưa kịp hiểu vì sao bản thân lại ngồi ngây ngốc ra đấy với cái đoạn kí ức trống rỗng vừa rồi thì chuông vào học đã reo lên.

Sal đỡ Akina dậy rồi giục:

- Nhanh vào lớp nào! Đề tên bị ghi vào Sổ đầu bài thì không hay đâu!

Tại khoảnh khắc mà bóng lưng của Sal chuẩn bị khuất hẳn lên cầu thang trên, dưới đáy mắt Akina bất giác thoáng hiện lên khăn trương. Cô gái dậm chân định bước theo, môi mấp máy như định gọi, định nói một điều gì đó, nhưng lại ngập ngừng đứng chững lại. Cuối cùng, cô bỏ cuộc, buồn bã đứng đó đợi cho bóng dáng thanh tú kia khuất hẳn.

Không, bóng người dong dong ấy vẫn chưa khuất.

Sal đột nhiên dừng bước tự lúc nào. Giọng chàng trai thấp hần, nhưng vẫn đủ để một cô gái đáng yêu nào đó nghe thấy:

- Nếu có điều gì muốn nói, cố gắng đừng nén nó trong lòng nhé! Thời gian của cậu... không còn nhiều đâu.

Dứt lời, Sal nhoen miệng cười như không có gì xảy ra:

- Chúc cậu ngày mới tốt lành!

Lúc này, Izu đang ngồi trầm ngâm trong lớp, tâm trí cứ miên man suy nghĩ về giấc mơ đêm qua.

Trùng hợp sao?

Hay là bản thân cô nhớ nhầm?

Ngày hôm ấy, cái hôm mà cô gặp nạn ở thang máy, rồi buộc phải ở lại Hội phòng, cô đã thấy một Mochi hoàn toàn khác xa với Mochi ngang tàng ngạo nghễ mà cô biết...

Hắn ta lặng lẽ... trầm tư...

Với ánh mắt hoài niệm da diết, và trên tay...

Là một chiếc trâm cỏ đỉnh có đính một bông hồng bằng đá!

Izu thật không thể giải thích được.

Vì sao chiếc trâm mà cô gái ấy cài lại giống hệt chiếc trâm mà Mochi đã cầm hôm đó?

Chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp như thế sao?

Lẽ nào cô lại ấn tượng với cây trâm ấy đến mức... đưa nó vào cả giấc mơ của mình?

Phải rồi, cô nhớ lại, khi ấy, lúc vừa thấy chiếc trâm ấy trên tay Mochi, bỗng nhiên cô cảm thấy... cực kỳ quen thuộc...

Quen thuộc đến lạ!

Rốt cuộc thì nguồn gốc của chiếc trâm ấy là thế nào?

Là thế nào mà một tên ngạo mạn như hắn phải nâng niu trân quý như vậy?

Của mẹ hắn... hay người yêu hắn nhỉ?

Ờ quên, người yêu của hắn chẳng phải Sal sao?

Hờ hờ, lại nữa rồi, cô lại nghĩ đến bọn họ nữa rồi. Chẳng rõ mối quan hệ của họ có như lời đồn hay không, chỉ biết là hai anh bạn ưu tú này ế dài tới giờ.

Chẹp, đứng giữa làm hủ nữ cũng không phải ý tồi, miễn là hai bạn của cô hạnh phúc là được.

- Sal sao giờ này chưa đến nữa nhỉ?

Izu có chút lo lắng, hướng mắt ra cửa, rồi lại vô tình đánh mắt sang cậu bạn tóc bạch kim đang thản nhiên ngồi lướt facebook bên cạnh. Bất giác cô nhú mày. Hình như cô thấy được, thấp thoáng dưới tay áo đồng phục trắng ấy, có một lớp băng vải trắng quấn quanh cổ tay phải của chàng trai.

- Mochi - kun, tay cậu... bị thương sao?

Mochi thoáng giật mình. Anh nhanh chóng kéo tay áo che kín lại lớp băng vải trên tay phải của mình:

- Không sao đâu!

Izu cảm thấy cậu bạn hơi lạ. Việc gì mà Mochi phải tránh né trả lời cô chứ?

- Cậu tập luyện sao? Hay là bị ngã. Trên đời mà có thứ khiến cho cậu bị thương được thì chắc chắn là "có sao" rồi đó!

Mochi không có trả lời. Chàng trai chỉ ậm ừ cho qua chuyện, trong đầu lại loáng thoáng nhớ đến lời cảnh báo của Dara vào bữa tối hôm qua:

"Mochi, nhóc làm gì thì làm, cũng phải cẩn thận hơn! Thần khí trong Izu vẫn còn rất mạnh nên anh mới đồng ý để cô bé trở thành "mục tiêu cuối cùng". Tuy nhiên, nếu sai sót xảy ra... một khi thân phận của nhóc bị bại lộ..."

Nhóc đừng quên khái niệm về "Thiên Đường Trắng"!

Thiên Đường Trắng, một cụm từ thơ mộng có giá trị khủng bố bậc nhất ở Thiên Quốc. Nếu không rơi vào hoàn cảnh không còn đường lui, tuyệt đối không thể để bản thân sa vào...

Nơi đó, nói chính xác hơn là...

Địa Ngục trên Thiên Đường!

- Mochi - kun à, đừng nói là cậu bệnh nha. Hôm nay trông cậu tái lắm đó. Tớ không trêu đâu, có bệnh thì xin cô cho xuống phòng y tế. Cố quá là thành quá cố cho coi!

Trông gương mặt xinh xắn của ai đó đang lo lắng cho mình, Mochi chợt cảm thấy một cỗ ấm áp dâng lên trong lòng. Nhanh chóng trở về bản chất tinh quái thường ngày, chàng trai nhếch miệng cười:

- Tớ không sao thật mà! Vẫn thừa sức hạ đo ván cậu môn Đấu kiếm đấy.

- Hờ, biết cậu giỏi rồi! Đợi đấy, kiểu gì tớ cũng sẽ vượt mặt cậu cho mà xem!

Izu nhanh tay ngắt vào hông chàng trai nhưng vẫn chậm hơn một nhịp. Cả bàn tay nhỏ nhắn của cô gái nằm gọn trong lòng bàn tay lạnh toát của kẻ nào đó.

Cảm giác giống như có một luồng điện vừa chạy dọc theo sống lưng, Izu ngay tức khắc rút tay lại:

- Mochi dê xồm, thấy gái xinh định tươn tướp lại hả?

- Xinh? Cậu á? Cậu bị ảo tưởng như vậy lâu chưa?

Izu phồng má, quắc mắt ngo cái tên đáng ghét đang nở một nụ cười cũng đáng ghét không khác gì hân:

- Cậu mới là kẻ hay ảo tưởng thì có. Tớ...

- Chào cả lớp! Ngày mới tốt lành nha!

Một bóng dáng quen thuộc tươi tắn bước vào. Vài học sinh trong lớp cũng vui vẻ vẫy vẫy tay:

- Chào cậu!

- Chào cậu, Sal - kun!

- Ngày mới may mắn nhé!

Trông theo dáng vẻ thanh tú của cậu bạn nắng ấm đang yên vị vào chỗ trống bên kia đầu bàn, Izu quên hẳn cuộc "ẩu đả" với Mochi vừa rồi.

- Sal - kun, hôm nay cậu đến trễ thế? Ngủ quên sao?

- Trễ lắm sao? Ha ha, tớ còn tưởng mình tới sớm cơ!

- Cậu còn đùa nữa. May cho cậu là giáo viên còn chưa vào lớp đó!

Izu lăm bằm, tay nhanh nhẹn lấy sách vở của tiết học đầu tiên ra. Sal chỉ còn biết gãi đầu cười ngây ngô.

Dưới đáy mắt Mochi... bất chợt thoáng hiện một tia nghi hoặc.

Thêm cả một nữ sinh tóc tím đáng yêu ngồi bàn sau nữa, cũng đang có biểu hiện lạ lùng...

Miko năng động tinh nghịch thường ngày, lúc này đang tối sầm mặt, mắt nhìn chăm chăm vào cậu bạn ưu tú vừa bước vào lớp. Trong lòng cô, bất giác dâng lên một nỗi sợ hãi vô cớ...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Năng lực thấu cảm

Tiết học thứ hai trong ngày đã trôi qua chừng hơn một nửa, chợt Sal nhận được một mảnh giấy nhỏ của Miko truyền lên. Có vài nét chữ nghiêng nghiêng đều đặn:

"Cậu là ai?"

Sal có hơi ngạc nhiên. Bất giác khoe môi chàng trai cong cong hóm hình. Anh chỉ nguyệt ngoạc thêm vài nét:

"Vậy em là ai? (Không trả lời cũng được)"

Nhận được dòng nhãn trả lời của đối phương, lòng Miko chùng xuống.

Cô hiểu.

Chỉ cần như vậy thôi là cô đã hiểu rồi.

Tomo Miko là một cô gái thông minh, năng động, đáng yêu, lại rất thân thiện, dễ gần. Tuy nhiên, có một điểm đặc biệt ở con người cô, mà không một ai hay biết... Cô nghĩ thế.

Cô, là người có năng lực đọc được cảm xúc của người khác.

Hay nói một cách chính xác hơn, khi tập trung lại, Tomo Miko có thể cảm nhận được các loại cảm xúc của đối phương. Có "một thứ gì đó" trong cô rất nhạy cảm với những khái niệm gọi là "cảm xúc". Nó nhanh chóng phân tích, nhận diện và truyền thông tin cho bộ trung ương thần kinh, giúp Miko chẳng mấy chốc mà hiểu được người nọ đang cảm thấy thế nào. Cũng nhờ vào khả năng kì diệu này mà cô có thể dễ dàng nắm bắt được tâm trạng của người khác, từ đó cô cũng dễ kết thân với bạn bè hơn. Đối với một người năng động hướng ngoại như cô, năng lực này quả thật rất hữu ích. Tuy nhiên, kể từ ngày lớp cô tiếp nhận hai nhân vật có khả năng đạt tới cảnh giới thiên tài Yan Mochi và Tian Sal, cô bắt đầu gặp khó khăn.

Mochi được nhìn chung là một kẻ không thích nói nhiều, mà theo cô thấy thì cậu bạn này... chính xác hơn là lười nói. Xung quanh cậu ta dường như có tồn tại một loại rào chắn vô hình cực kì kiên cố khiến cho tâm bao quát của Tomo bị hạn chế khá nhiều. Cô phải cố gắng tập trung tuyệt đối mới có thể cảm nhận được phần nào cảm xúc nổi bật nhất của Mochi. Còn đối với Sal, trường hợp của cậu ta lại càng đặc biệt. Trái ngược với Mochi, linh hồn của cậu ta quá sức mong manh. Cô hầu như không gặp cản trở gì khi "xâm nhập trái phép" vào thế giới duy tâm trong con người hoàn hảo ấy. Tuy nhiên... đây là lần đầu tiên cô phải sững sốt kể từ khi biết cách sử dụng năng lực.

Trống rỗng!

Đó là điều duy nhất mà cô thấy.

Không phải thứ cảm xúc hệt hăng trống rỗng, mà đích xác là con người hay tươi cười đó...

Không hề có cảm xúc!

Tận sau dưới đáy lòng của Tian Sal không hề tồn tại bất cứ niềm vui nỗi buồn nào.

Miko đã từng nghi ngờ khả năng của mình, nhưng rồi cô lại gạt đi. Không có lí do gì mà năng lực lại chỉ trục trặc khi gặp Sal được.

Không lí nào.

Từ đó, Miko luôn âm thầm dõi theo con người kì lạ ấy. Trong đầu cô cứ rối bời những câu hỏi không lời giải đáp.

Vì sao Sal lại không có cảm xúc?

Con người có thể sống với một linh hồn trống rỗng như vậy sao?

Liệu cậu ấy có đúng là có linh hồn hay không?

Những lúc cậu cười... cái nụ cười âm áp huyền hoặc ấy, khi đó... vì cái gì mà cậu có thể nở nụ cười đẹp đến vậy trong khi cậu chẳng có lấy một chút vui vẻ?

Rốt cuộc, dù Miko đã trông thấu linh hồn anh, nhưng cô vẫn không thể thấu đáo được con người anh. Điều này khiến cho cô cảm thấy không cam tâm, và đặc biệt là cực kỳ tò mò. Người mà cô không thể thấu là người gây hào hứng với cô nhất. Dần dà, như một thói quen, cô cứ dõi theo bóng dáng vừa thân thuộc lại vừa bí ẩn ấy. "Thứ gì đó" trong cơ thể của cô cứ khiến cô hầu như không thể gạt Sal ra khỏi đầu.

Hình bóng Sal choáng ngợp tâm trí cô.

Cô muốn hiểu, muốn bắt được dù chỉ là một tia cảm ứng thoáng qua nơi Sal.

Cô muốn biết, khi cười... liệu anh có thật sự vui không?

Cho tới hôm nay, như một thói quen, cô bắt đầu thử cảm ứng với cảm xúc của Sal.

Nhưng...

Bất giác có một cái gì đó... như một luồng điện thỉnh thoảng chạy dọc cơ thể cô.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt. Cô cảm thấy lồng ngực đột ngột bị đè nén bởi một loại áp lực vô hình nào đó...

Cực kỳ đáng sợ!

Cô không có thấy đau ở đâu cả, nhưng cô sợ hãi vô cùng.

Cô không biết rằng cô đang sợ hãi thứ gì, nhưng cô không thể ngừng lại cơn sợ hãi của mình.

Mồ hôi túa ra lạnh toát. Cô phải giấu đi đôi bàn tay run rẩy của mình xuống học bàn. Cô biết là sắc mặt của mình khi ấy trông tệ lắm. Chưa bao giờ cô lại sợ hãi như vậy. Con người quen thuộc vừa bước vào lớp kia có lẽ vẫn có cảm xúc, nhưng cô không thể, và cũng không dám nhìn lên cảm xúc của người đó.

Bỗng nhiên cô chắc chắn một điều:

Nếu cô tiếp tục cả gan làm việc ấy, cô sẽ chết!

Cô không đủ can đảm để xác minh điều đó, cái điều mà "thứ gì đó" trong cô vừa khẳng định chắc nịch.

Người mà cô bạn Izu vừa gọi là "Sal" ấy, ngàn lần không phải Sal đơn giản đến mức trông rỗng thường ngày.

Chắc chắn... đó không phải là Sal!

Suốt hơn một tiếng đồng hồ, Miko hầu như không thể nhét lời giảng của giáo viên vào đầu được. Phải khó khăn lắm, cô mới gom đủ can đảm viết vài chữ gửi cho "Sal". Kết quả, cô nhận lại được hồi âm ngoài dự liệu. Không phải là "Ý cậu là sao?", "Ờ không phải Sal thì là ai?", hay "Ờ không hiểu ý cậu!" mà là "Vậy em là ai?".

Như thế, là quá đủ.

Anh ta giống hệt Sal. Anh ta còn gọi cô là "em"...

Miko không đủ ngốc để đoán không ra ẩn ý của anh. Dù anh có kèm theo câu "Không trả lời cũng được" nhưng cô vẫn quyết định không tránh né anh. Cô nhanh chóng gửi cho anh lời đáp:

"Em là Tomo Miko. Rất vui được gặp anh, Dara - senpai!"

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi nhanh chóng reo vang. Sal, hay nói chính xác hơn là Dara, vốn dĩ định nằm dài ra bàn một cách lười biếng, nhưng rồi chàng trai vẫn kịp thời chấn chỉnh lại hành động cho hợp với tính cách của em trai. Anh mỉm cười tươi tắn với "cậu bạn thân" bên cạnh:

- Mochi, tự nhiên ta thấy hơi lạ miệng...

Dara bỏ lửng câu nói, chỉ còn giữ nụ cười vui vẻ trên môi. Mochi cũng chẳng hỏi gì thêm. Anh lẳng lặng lấy cái hộp đựng một ít Taiyaki nhân phô mai đưa cho Dara. Liếc sơ qua món bánh, nụ cười của Dara chuyển sang hóm hỉnh một chút. Anh lăm băm "Thằng nhóc tình quái!" rồi nhón hai cái bánh, thông thả bước ra khỏi lớp, bỏ lại Mochi đang thần nhiên ăn phần bánh còn lại, và cả cô lớp trưởng Izu vừa chớp mắt dấu đi ánh nhìn đầy nghi hoặc.

Dara hôm nay trông có vẻ khá thoải mái vì lượng fan bám theo anh mọi hôm đã giảm hẳn. Đa số những học sinh cùng trường chỉ đứng dật hai bên hồ hét chào hỏi anh thôi.

"Chẹp! Phải công nhận, câu nói của Mochi có hiệu quả thật."

Dara thầm khen ngợi.

Dạo bước quanh mấy bồn hoa sắc sỡ gần khuôn viên của Green Garden, Dara thư thái thưởng thức vẻ đẹp thanh bình nơi Nhân Giới. Cơ mà, ngay khi chàng trai vừa lên tiếng cảm thán thì giọng anh liền bị một tiếng hét trong trẻo vang lên cao vút át mất:

- Onii - chan...

Chuyện sau đó thì có lẽ ai cũng đoán ra được rồi. Jun chạy như bay về phía Dara rồi nhón chân nhảy vèo tới ôm chầm lấy anh trai. Vô tư đu toong teng trên cổ anh, Jun ngược gương mặt xinh xắn với nụ cười toe toét ấy lên, bất giác nụ cười đáng yêu ấy tỏa ra một luồng hàn khí lạnh lẽo:

- Dara onii - chan, anh đang làm gì trong cái bộ dạng này vậy?

Taiyaki trong tiếng Nhật có nghĩa là "bánh nướng cá tráp", một loại cá nước mặn rất thường xuất hiện trong các bữa ăn của người Nhật. Đúng như cái tên, Taiyaki nổi tiếng với hình dạng con cá cùng những vệt vẩy rõ nét trên thân bánh.

Taiyaki_mise xuất hiện từ năm 1990, món bánh này nhanh chóng từ Nhật "lan" đến khắp thế giới. Món bánh cá thú vị này cũng đã kịp xuất hiện ở Việt Nam với nhiều loại nhân như đậu đỏ, phô mai, socola...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Âm khí 10A6

Dara cười khỏ, một tay vẫn còn phải đỡ eo Jun nhằm giảm bớt cái lực kéo của Jun ở càn cổ:

- Làm sao em có thể đoán ra anh chỉ trong một nháy mắt như vậy chứ?
- Không phải "đoán", mà là chắc chắn luôn ấy. Em đã nói rồi mà, chẳng ai có thể giả dạng anh ấy mà qua được mắt em cả.

Jun chu chu mỏ, buông hai tay tuột xuống, bắt đầu hươ tay diễn giải:

- Anh xem, bình thường khi em ôm cổ anh ấy thế này này, thì mũi chân em vẫn chạm đất, chứ không có thiếu cả khúc như thế này nhá. Rồi khi em khoát tay anh ấy, chỉ cần nghiêng đầu như vậy thôi là vừa ngay tầm vai rồi, chứ không phải như với anh đâu. Bởi vậy, em nói rồi, em với anh Sal là trời sinh... À không, định mệnh sinh một cặp, một khi đã ở bên nhau thì hòa hợp như hai mảnh ghép của một trái tim...

- Rồi rồi, anh hiểu rồi, vấn đề là do anh quá cao chứ gì?

Dara xoay xoay gót chân, thờ dài:

- Anh đã thử mang giày loại đế mỏng nhưng hình như cũng không có tác dụng lắm.
- Anh chưa có hiểu ý em, cho dù anh có giống y chang anh ấy thì em vẫn...
- Anh hiểu mà! Con bé này, dám xem thường IQ của anh hay sao?

Dara nhếch môi cười ranh mãnh rồi bẹo má Jun một cái khiến cho cô buộc phải dừng nói để... la oai oái. Mãi cho đến khi Dara đồng ý chịu đứng im để cô nheo lại hông anh ba phát thì cô mới chịu trở về trạng thái "điềm tĩnh" hơn một chút.

- Hết ân oán rồi phải không? Vậy anh đi dạo tiếp nhé!

Dara quay lưng vẫy tay chào tạm biệt. Chàng trai vừa toan cất bước thì bàn tay xinh xắn của Jun nắm chặt vạt áo của anh từ đằng sau, giọng nói như kiêu "Anh đang giỡn mặt với em sao?":

- Hết đâu mà hết! Nói cho em biết, anh Sal của em đâu rồi?

Dara bóp trán, cười khỏ:

- Anh vẫn không biết em có xem anh là anh trai không nữa...
- Anh dù có trở thành cái gì thì cũng vẫn là anh trai của em thôi, cơ mà, đột nhiên anh Sal mất tích như thế, chắc là có chuyện gì rồi phải không?

Dara thoáng im lặng một chút. Bất giác anh lại thờ dài:

- "Mẹ" gọi Sal về rồi!
- Ồ? - Jun bỏ tay ra, tròn mắt - "Mẹ"... của anh ấy á?
- Ừm!

Dara chậm rãi quay lại, hạ giọng:

- Đúng là... Thánh Mẫu gọi Sal về!

Jun không nén được vẻ lo lắng nữa. Cô nhào người tới:

- Sao đột nhiên ngài lại gọi anh Sal về? Rồi anh ấy có trở lại đây không?

Hai đầu chân mày của Dara hơi nhíu lại. chàng trai lắc đầu:

- Anh không biết. Sal cũng không biết luôn. Chỉ biết rằng Thánh Mẫu triệu nó về để tiến hành một thử nghiệm nào đấy.
- Thử nghiệm gì chứ? Anh ấy đâu phải là chuột bạch! - Jun dậm chân một cái, cúi đầu buồn hiu - Nếu như anh ấy không đến Nhân Giới nữa, em cũng..
- Ngốc ạ! Em tưởng có thể đi đi về về giữa hai thế giới dễ dàng như đi chơi vậy sao?

Vốn định nói thêm vài câu nữa, nhưng trông cái vẻ mặt buồn xo của cô em gái, Dara đành thờ dài:

- Thôi được rồi! Khi nào em muốn về, anh sẽ giúp. Trước mắt thì cứ đợi một thời gian đã. Thánh Mẫu vừa là thầy vừa là mẹ của Sal, chắc chắn Người không làm hại nó đâu.
- Vâng! - Jun gật nhẹ, giọng nhỏ như muỗi.

Hiện tại, ngoài cửa lớp 12A1, có một mái đầu cam cam cứ thấp thò, lấp ló nhìn vào trong. Chẳng khó khăn gì để mái đầu ấy trông thấy mục tiêu của mình: đàn anh ưu tú đang ngồi ăn Taiyaki, bên cạnh là đàn chị khả ái siêng năng ôn bài.

- Mochi - sama!

Mochi giật mình suýt đánh rơi cả cái bánh sau tiếng gọi như tiếng hét vừa rồi. Shippo chạy cái vèo vào trước bàn, mắt rung rung:

- Chủ nhân, tay ngài thế nào rồi? Có còn đau lắm không? Sal đã chữa trị cho ngài chưa?

Mochi khẽ nhíu mày, ném ánh nhìn nghiêm nghị về phía Shippo:

- Anh ổn. Em đến đây có chuyện gì?

Hàng mi trên đôi mắt cam sụp xuống đầy tội lỗi:

- Shippo... muốn xin lỗi. Vì tối hôm qua, Shippo bất cẩn nên mới khiến chủ nhân bị thương. Shippo sợ ngài viết bài sẽ khó khăn, nên..
- Ngớ tào, anh có thể viết bằng tay trái mà. Anh không sao. Em về lớp đi!
- Nhưng tay ngài rõ ràng là bị thương nặng. Chắc chắn là rất đau...
- Anh đã nói là anh không sao. Bây giờ có chịu về lớp không?
- Shippo không thể ngừng được mặc cảm tội lỗi của mình. - Có kẻ nào đó vẫn làm nhảm - Tất cả là tại... A a, chủ nhân đi đâu...

Chẳng đợi "đàn em" nói hết câu, Mochi đã đứng bật dậy nắm tay Shippo lôi không thương tiếc ra ngoài. Izu trước sau vẫn dán mắt vào quyển đề cương, nhưng hình như cô đã lơ mơ nhận ra Mochi đang giấu cô một chuyện gì đó.

Không, không phải chỉ mình Mochi, mà là cả nhà Tian..

- Bọn họ đáng yêu quá nhỉ?

Một giọng tỉnh nghịch chọt vang lên phía sau Izu. Là Miko, cô bạn lí lắc bàn sau.

- Đáng yêu? Tớ cũng chẳng biết phải nhận xét họ thế nào nữa!

Izu cười khỏ. Hình như đây không phải là lần đầu tiên cô nghe có người khen hấn ta đáng yêu.

Chuyện xảy ra "tối hôm qua" theo lời của Shippo, có thể nói là một tai nạn ngoài ý muốn.

Gần như là ngày nào Mochi cũng ở lại trường sau giờ học để thực hiện nhiệm vụ của mình. Thời gian chiều tối là khoảng thời gian thuận lợi để bọn ma quỷ chui ra khỏi chốn nấp của bọn chúng, bắt đầu hoành hành. Khi ấy, Âm khí sẽ tỏa ra mạnh hơn cả. Tuy nhiên, vì một số lý do, Yan Mochi không có khả năng cảm nhận chính xác vị trí của những sinh vật đang xâm nhập trái phép vào Nhân Giới.

Đây cũng là lý do chính mà Dara, Sal, Jun có mặt ở đây. Họ có thể cảm nhận cả Âm khí lẫn Thần khí khá tốt, và họ có khả năng tự phân bố bản thân vào ba tòa nhà đông học sinh ra vào nhất, chính là ba tòa nhà của dãy phòng học.

Con người thường cho rằng: ở những nơi đông người, bọn ma quỷ sẽ không dám lui tới.

Sai lắm!

Chỉ những cá nhân am hiểu về khía cạnh duy tâm này mới rõ hơn cả. Thức ăn bổ dưỡng nhất của mình ma quỷ chính là sự đau đớn và những cảm xúc tiêu cực của con người, điển hình là tuyệt vọng, ghen ghét, đố kỵ,... Do đó, một khi đã len lỏi được vào chốn đông người, bọn chúng sẽ tìm mọi cách để xúi giục, khuếch đại cảm xúc tiêu cực, đảm bảo nguồn thức ăn cho bọn chúng và... Chúa Quỷ Lucifer.

Nhiệm vụ chính của Mochi bây giờ chính là truy bắt hoặc xóa bỏ sự tồn tại của bọn ma quỷ đã len vào Nhân Giới, hiện đang ẩn nấp trong ngôi trường danh giả này, đồng nghĩa với việc cắt đứt nguồn lương thực của Chúa Quỷ, ngăn cho sự lớn mạnh của hân tiếp tục gia tăng. Mà sức mạnh của hân gia tăng chừng nào thì Tam Giới càng gặp nguy hiểm chừng đó. Điều này... thật khó có thể tưởng tượng được.

Khác với mục đích của bộ ba anh em nhà Tian, Shippo và Aoi xuất hiện tại Nhân Giới với nhiệm vụ đặc biệt hơn một chút. Aoi trở thành đường dây liên lạc, hay nói cách khác là người truyền lại những chỉ thị, thông tin quan trọng của Thiên Giới cho những phần tử đang thực thi mật vụ nơi trần gian biết, mà người đứng đầu là Dara, đồng thời cũng là người chuyển lại những lời đề nghị của chàng hoàng tử này tới cơ quan cấp cao của Thiên Giới.

Còn Shippo, thay vì hỗ trợ cho Mochi thì Shippo được phép tham chiến với chủ nhân của mình, trực tiếp đưa mục tiêu xuống Địa Ngục. Trong vòng hơn một tháng vừa qua, Mochi cùng yêu thú của mình đã trải qua không ít cuộc đụng độ với bọn ma quỷ, mà lần gần đây nhất chính là... tối hôm qua.

Khi ấy, Mochi gần như đã giam cầm được quỷ hồn đó. Nào ngờ, nó lại đủ khả năng gãy thoát. Trong lúc chủ quan, Shippo không kịp phản ứng khi thấy quỷ hồn lao vào tấn công mình. Cứ ngỡ bản thân sắp phải lãnh một đòn chí mạng, bỗng chú hồ ly thấy mắt mình hoa lên, đến lúc nhận thức lại được thì đã hốt hoảng trông thấy cổ tay chủ nhân chắn trước mặt đang bị bóng đen nhọn hoắt đâm xuyên qua. Mochi cắn răng chịu đau, dụng lực vào cánh tay còn lại mà chém xuống.

Quỷ hồn tiêu biến. Nhưng hậu quả vẫn còn lại đó. Vết thương gây ra bởi ma quỷ luôn bị nhiễm âm khí nên khó lành hơn là những vết thương thông thường do con người gây ra. Điều này khiến cho Shippo ân hận mãi. Là kẻ trải qua không ít lần bị thương và nhiễm Âm khí, Shippo hiểu rõ chúng gây đau đớn đến chừng nào. Dù cho chủ nhân của cậu không tỏ thái độ ra bên ngoài, nhưng trông sắc mặt tái nhợt ấy, Shippo lại càng xót xa.

Lúc này, cậu đang đứng trước Mochi ở một góc khuất người trên hành lang trường. Chàng thiên sứ khẽ nhủ cặp lông mày thanh tú như vẽ bằng một loại mực Nho bất hoại:

- Ta dặn ngươi bao nhiêu lần rồi hả? Trước mặt người khác thì kín miệng lại, hay là ngươi muốn hại ta?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Âm khí 10A6 (tt)

Shippo hoảng hốt lắc đầu lia lịa:

- Không... Shippo không bao giờ hại chủ nhân hết. Shippo cũng đã cố gắng làm theo lời của ngài mà...

- Làm theo lời ta? Vậy ta nói ngươi về lớp mấy lần rồi? Sao cái mặt mốc của ngươi còn ở đây?

Shippo "a" lên một tiếng, rồi gãi đầu cười gượng:

- Shippo suýt quên mất. Shippo tìm gặp chủ nhân là có chuyện muốn nói.

- Liên quan đến nhiệm vụ?

- Vâng. Thực sự thì, dạo gần đây... - Shippo chột hạ giọng xuống ra vẻ nghiêm trọng - Shippo có cảm nhận được... Âm khí ở trong lớp.

Shippo chột dừng lại, lén nhìn chủ nhân xem gương mặt đó có chút xú nét tò mò nào không. Nhưng cậu lại thất vọng rồi. Ngoài ánh nhìn lạnh đậm, Mochi chẳng có biểu hiện gì khác.

"Chắc chỉ có bên cạnh người ấy thì chủ nhân mới chịu thay đổi cơ mặt!"

Những lời này tất nhiên là cậu chẳng dám nói ra ngoài miệng. Cậu vẫn là không chịu nổi đòn của chủ nhân. Mỗi lúc như thế cậu lại thầm vui mừng vì Mochi không biết đọc suy nghĩ như Dara. Cậu tiếp:

- Có điều nó nhạt lắm. Giống như đang ẩn nấp bên trong linh hồn của một ai đó vậy. Shippo không xác định được vị trí chính xác của thứ đó, nên cũng có chút lo lắng.

Mochi dựa lưng vào vách tường, thoáng trầm ngâm:

- Ngươi là yêu thú mà vẫn không thể xác định được nó, vậy có nghĩa là... nó đang cố tình ẩn nấp. Loài ma quỷ này, càng ngày càng có tư duy rõ rệt. Có khi nào nó cảm ứng được mối nguy hại không? Dù gì thì trong lớp có cả công chúa và tinh linh Thiên Quốc mà.

- Không thể nào, Shippo chắc là Shippo cùng công chúa giấu thân phận khá tốt.

Mochi khinh bỉ liếc nhìn tiểu hồ ly của mình:

- Với cái tính bép xép của ngươi à?

Shippo chớp mắt, cảm thấy mình bị tổn thương nặng:

- Shippo không có bép xép chuyện quan trọng mà, chủ nhân phải tin Shippo. Shippo không có phá hỏng nhiệm vụ của chủ nhân đâu.

Nhìn cặp mắt to tròn rung rung như sắp khóc của một thiếu niên có tâm hồn "sầu nhĩ", Mochi chỉ biết thở dài. Chàng trai với tay xoa xoa mái tóc cam:

- Ta biết rồi. Ta giao nhiệm vụ cho ngươi, phải bảo vệ Jun bằng mọi giá nhé. Con gái cưng của Thượng Đế mà có trầy xước gì, cái mạng của cả ta và ngươi đều khó giữ.

"Vậy cái lần ngài đâm chém con trai cưng của Thượng Đế, ngài có sợ mất mạng sao?"

Shippo trầm nghĩ, nhưng ngoài mặt thì vẫn cố tỏ vẻ nghiêm túc:

- Shippo kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao đến cùng.

Bóng dáng dong dong của anh chàng ưu tú đã quay bước đi từ bao giờ, tuy nhiên, giọng nói trầm trầm ấy vẫn còn văng vẳng bên tai Shippo:

- Đừng tưởng ta không biết ngươi nghĩ gì. Thượng Đế đã nói: "Dara là người nắm giữ Thiên Quyền tương lai, chịu ăn hành một chút cũng là lẽ tất nhiên." Thậm chí Ngài còn khuyến khích ta chăm tập luyện với onii - chan nữa!

Shippo cười khổ. Từ bao giờ mà chủ nhân của cậu học được cách đọc suy nghĩ của Dara vậy?

"Ta vẫn không có biết đọc suy nghĩ đâu. Là do ngươi quá dễ đoán thôi!"

Shippo dờ khóc dờ cười đi về lớp. Thôi thì cố thực hiện cho tốt cái nhiệm vụ chủ nhân vừa giao vậy.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng cậu nào biết, mục tiêu thật sự của quý hôn kia vốn không phải Tian Jun...

Giờ ra chơi nhanh chóng kết thúc. Ấy vậy mà mãi tới lúc sát rạt giờ vào lớp thì Izu mới thấy bóng dáng của Sal phóng về chỗ. Chẳng tới vài phút sau, giáo viên cũng an tọa trên ghế. Hai tiết tiếp theo là hai tiết Toán, môn học "ác mộng" của hầu hết mọi học sinh. Lớp 12A1 hôm nay sẽ phải làm một bài kiểm tra bốn mươi lăm phút, với nội dung kiểm tra là toàn bộ các bài học từ đầu năm tới giờ. Khủng bố hơn, đề kiểm tra của lớp ưu tú nhất trường chắc chắn toàn là những câu hỏi nâng cao, độ khó lớn hơn nhiều so với những lớp khác. Do đó, hầu như các thành viên của A1 đều "đóng quân" trong lớp suốt giờ ra chơi để ôn bài, ngoại trừ hai kẻ nào đó vẫn vô tư dạo chơi như thể bài kiểm tra sắp tới chỉ là một trò đùa của giáo viên.

- Ấy, thôi rồi! - Thầy dạy Toán chọt vỗ vỗ vào cái đầu trọc của mình - Thầy để quên xấp đề kiểm tra và đề cương của mấy đứa dưới phòng giáo viên rồi. Thật là...

- Để em xuống lấy giúp thầy! - Izu đứng bật dậy.

- Vậy nhờ em nhé! Thầy để ở ngăn tủ số 9. Em lên đây, thầy giao chìa khóa.

Izu nhanh chóng nhận chiếc chìa rồi phóng ra khỏi lớp.

- Em theo giúp lớp trưởng! - Mochi lẫn Dara đồng loạt đứng dậy.

Hai chàng trai thoáng ngạc nhiên nhìn nhau. Dara hóm hỉnh nháy mắt với Mochi một cái:

- Để ta!

Chẳng mấy chốc mà Dara đã theo kịp Izu. Nhận ra có người theo sau, Izu cũng chậm lại cước bộ. Cô đủ nhanh nhạy để hiểu vấn đề, liền mỉm cười với cậu bạn ưu tú:

- Cảm ơn!

Dara rảo bước cạnh Izu, nửa trách nửa thương:

- Cả đề cương lẫn đề kiểm tra cho cả lớp, cậu nghĩ sao lại đi ôm hết một mình như vậy chứ?

- Tại... gấp quá chứ bộ. Chuông reo vào tiết rồi mà đề thi lại chưa được mang lên.

Dara cười cười. Trên khóe miệng của anh hình như có chút ranh mãnh:

- Có gì phải vội đâu chứ! Kéo dài giờ kiểm tra ra, không phải là giờ học sẽ được rút ngắn lại hay sao? Dù sao đây cũng là lỗi của thầy. Thầy đâu thể trách chúng ta được đâu chứ!

Izu nghe xong cái ý đồ đen tối của cậu bạn cũng không có biểu hiện gì nhiều, chỉ lờm lờm chàng trai, lãnh đạm:

- A1 nó khác với A12 anh ạ! Giờ học thì ít mà lượng kiến thức lại nhiều. Nếu không kịp học hết trên lớp thì phần còn lại, học sinh sẽ phải tự tìm hiểu. Cái môn này, việc tự tìm hiểu khó khăn gấp bội so với những môn khác, anh có biết không?

Izu nhấn mạnh cái chữ "anh" khiến cho ai đó thoáng ngạc nhiên rồi gãi đầu cười khỏ:

- Anh diễn tẽ lảm sao? Sao lại nhiều người phát hiện ra vậy chứ?

- Không tẽ đâu, rất đật là đặng khác. Ai bảo anh với Sal giống nhau vậy chứ! Cả giọng nói cũng giống lảm.

Dừng lại một chút, cô tiếp:

- Em không phải là có ý đề cao anh đâu, nhưng thật sự là... phong thái của anh khá đặc biệt.

Dara nheo nheo mắt:

- Đặc biệt, ý em là anh giống thiên sứ lảm hả?

- Ngược lại là đặng khác ấy!

Izu nguyền dài, rồi nhịp nhịp ngón tay lên cằm, ra chiều suy tư:

- Ý em là... ở anh có cái gì đó... rất bức người. Chỉ cần trông thấy anh một lần thôi, người ta sẽ khó mà nhầm lẫn anh với ai khác. Nhất là nụ cười của anh, nó không thể giống với nụ cười của Sal được. Hai người... giống như là hai thái cực khác nhau vậy. Em cũng chẳng biết phải diễn tả thế nào nữa. Anh đừng tự nấn nhè, em chẳng phải fan nữ của anh đâu. Em chỉ nói những gì em cảm thấy thôi.

Bước song song bên cạnh Izu, Dara thoáng im lặng. Chợt anh dừng lại khiến cho một cô gái xinh xắn nào đó cũng ngạc nhiên ngưng cước bộ theo. Dưới ánh nắng nhẹ nhàng còn vương vẩn chút dư âm của bình minh, chàng trai hướng ánh mắt bằng bạc lên khoảng không lung xanh biếc vô tận. Đây là lần đầu tiên mà Izu trông thấy đàn anh của mình hiền hòa và "vô hại" đến vậy. Bất giác anh chép miệng:

- Mọi người luôn nhận định rằng anh với Sal giống hệt nhau. Nhưng khi nghe em nói, anh và Sal là hai thái cực khác nhau, tự nhiên anh cảm thấy... thật vui. Cảm ơn em nhé!

Nói đến câu cuối, chàng trai nở một nụ cười đẹp đến huyền hoặc. Izu suýt nữa đã bị nụ cười của anh hút mất hồn. Thật may là đến phút cuối cô vẫn kịp hoàn hồn trở lại, lòng tự nhủ: "Em xin rút lại nhận xét anh hiền hòa và vô hại. Anh quá nguy hiểm đi!"

- Thật vậy ư? Anh cũng công nhận là anh nguy hiểm thật!

Dara đột ngột phán một câu khiến Izu giật thót. Cô quay phắt sang nhìn anh đầy nghi vấn:

- Anh vừa nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Sự vắng mặt của Sal

- Không phải là em đã nghe hết rồi sao?

Dara nhếch môi cười. Trông chàng trai lúc này đúng là đã "cực kỳ nguy hiểm".

- Anh... lẽ nào, anh có thể đọc được suy nghĩ của em?

Bây giờ Izu mới ngẫm lại, trong suốt khoảng thời gian làm việc chung, Dara không ít lần nhanh miệng nêu ra những ý kiến đóng góp trùng khớp với những

ý kiến vừa nảy ra trong đầu cô. Nghi vấn này càng trở nên đáng ngờ hơn khi Dara vẫn không có chút biểu cảm ngạc nhiên nào. Anh tiếp tục giữ nguyên nụ cười nửa miệng ấy mà đứng đối diện với cô gái:

- Anh đoán cả đấy!

Nụ cười của anh, vừa tự tin vừa giấu cợt, lại vừa có khí chất bức người khiến Izu bỗng cảm thấy nhịp tim của mình gia tăng tần suất. Tuy nhiên, việc Dara không phủ nhận mà chỉ buông ra vài từ đơn giản theo kiểu nửa thật nửa đùa ấy càng làm cho cô nghi ngờ.

Hít sâu một hơi, Izu nén mớ cảm xúc hỗn độn của mình lại, nghiêm nghị nhìn xoáy vào đôi đồng tử bàng bạc ngạo nghễ sâu không thấy đáy kia, chậm chậm buông ra câu nghi vấn từ lâu vẫn giữ trong lòng:

- Rốt cuộc, mọi người còn giấu em bao nhiêu bí mật vậy?

Dara có hơi bất ngờ trước câu hỏi của Izu. Anh không nghĩ rằng cô sẽ hỏi thẳng anh như vậy. Cô bé này, càng lúc càng thú vị rồi. Chẳng trách sao...

Chẳng trách sao mà ngày ấy lại có thể khiến cho thằng nhóc máu lạnh kia mềm lòng.

Chợt, chàng trai đưa tay đến...

"Don".

Bàn tay trái của Dara đột ngột vỗ lên khoảng tường bên trên Izu, rồi nhanh chóng áp cả khuỷu tay xuống. Tư thế này... quá thân mật, thật không khác mấy so với chiều hôm qua.

Gần... gần quá rồi...

Chỉ cần ngược lên một chút, Izu liền bắt gặp gương mặt thanh tú với những đường nét tuấn mĩ mê hoặc ấy. Đôi mắt anh vừa ánh lên một vẻ tà mị vừa ngây ngất lại vừa đáng sợ. Izu cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn. Không gian xung quanh như đóng băng lại. Nụ cười trên môi đã anh tắt ngấm tự lúc nào, chỉ còn lại giọng nói trầm trầm nhẹ nhẹ rót trên vành tai cô gái:

- Hôm qua, anh đã nói những gì, em quên rồi sao?

Hôm qua...

Điều mà Dara đã nói hôm qua sao?

"Có những chuyện, em không nhất thiết phải biết quá tường tận đâu!"

Em không nhất thiết phải biết quá tường tận đâu...

Đây là điều mà anh muốn cảnh báo với em sao?

Nghĩa là mọi người... thật sự vẫn còn nhiều điều giấu em?

Vậy ra, em vẫn là người dung sao?

Tại sao mọi người luôn bí ẩn như vậy chứ?

Em đã rất cố gắng... để làm bạn với mọi người cơ mà!

Vậy mà tại sao... mọi người... cứ mãi xa tầm với của em như thế...

Izu hơi cúi đầu xuống, cắn cắn môi xúc động. Cũng vì thế mà cô không hề nhận ra ánh nhìn của Dara đã dụ đi nhiều.

Anh đã nghe hết những lời lẽ đáng yêu mà cô vừa nghĩ.

Chàng trai cười nhẹ:

- Chẳng ai muốn giấu em cái gì đâu. Bọn anh... vốn là có lí do riêng.

Vừa nói, anh vừa đưa ngón trỏ ở tay phải lên, di chuyển dần đến mi tâm cô gái. Chợt...

Ngón trỏ của anh bị bàn tay nhỏ nhắn của Izu tóm gọn. Cô gái nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị trong đôi mắt, bình tĩnh nhìn thẳng vào gương mặt điển trai của đàn anh:

- Anh lại định dùng "Kabe - don" để quyến rũ em đấy hả? Vô ích nhá! Em không có làm fan nữ của anh đâu.

Dara nhìn Izu với ánh mắt đầy thú vị. Khóe môi anh nhếch lên hóm hỉnh:

- Vậy nếu này giờ không phải là anh mà là nhóc Mochi thì sao?

Nghe đến cái tên "Mochi", vẻ bình tĩnh mà Izu vừa khó khăn lắm mới lấy lại được liền nhanh chóng tiêu biến, thay vào đó là khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai cùng tiếng tim đập loạn nhịp:

- M... Mochi...

- Phải, Mochi, với cái tư thế thân mật như thế này, gần với em như thế này, nhìn em say đắm bằng một ánh mắt trìu mến, rồi nhẹ nhàng thủ thỉ vài câu ngọt ngào...

Vừa nói, gương mặt thanh tú của Dara càng áp sát khuôn mặt xinh xắn đỏ ửng kia. Ngón tay đang bị Izu nắm giữ dần cong lại, những ngón thon dài từ từ vươn ra nắm lấy bàn tay mềm mại của cô gái. Anh tiếp tục hạ giọng mê hoặc:

- Gần... Đúng rồi, gần thêm chút nữa như thế. Chỉ cần rút ngắn khoảng cách một chút nữa là có thể...

- S... so sánh gì mà kì cục! Không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu. Anh... tào lao quá! Lo mà đi lấy tài liệu đi kìa. Này giờ mất bao nhiêu thời gian rồi, anh muốn nghe thầy trách em hả?

Izu đột ngột nhắm tít mắt vùng tay đẩy Dara ra rồi phùng má bỏ đi một nước, giấu biệt cái khuôn mặt đỏ như gấc chín của mình.

Chàng trai chỉ biết phì cười mà thông thả bước theo.

Cô bé này, rõ ràng là không thoát khỏi lưới tình mà. Mới nghe đến tên thằng nhóc đó đã thay đổi thái độ ngay rồi.

Chắc, nhưng mà, hai đứa này càng thân với nhau, anh lại càng cảm thấy lo lắng...

Lo cho một cô gái xinh đẹp đã từng hết lòng vì người mình yêu...

Lo cho một thằng ngốc lãnh khốc mà lụy tình...

Trông thấy mở sách đề cương và giấy kiểm tra trong ngăn tủ số 9, Dara không nén được cảm thán:

- Ái chà, hồi này nếu mà anh không đi theo thì bây giờ em sẽ giải quyết đồng của nợ này thế nào đây!

- Ui! Nhiều thật nhì? Đề cương dày quá mà.

- Đừng lo, anh vẫn có thể cân được hết mà!

- Ấy, không được! - Izu xua xua tay - Em là người xung phong xuống lấy đồ, đâu thể để anh ôm hết được.

Dara mỉm cười, nháy mắt:

- Vậy em giữ giấy thi đi!

Izu bặm môi gật đầu, né đi ánh mắt trêu ghẹo quá sức nguy hiểm kia.

Phân chia xong xuôi, hai bạn trẻ một nam một nữ của chúng ta rào bước trở về lớp. Bước thì bước đó, nhưng có vẻ như tâm trí Izu vẫn còn lảng đãng nhớ những lời Dara nói ban nãy. Tại sao khi ấy cô lại xúc động như thế chứ? Mochi, hẳn ta dù sao cũng chỉ là... chị em tốt thôi mà.

- Izu - chan này!

Dara đột ngột lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô gái.

- Vâng, em nghe!

- Em sẽ giúp anh việc này chứ?

- Việc này? Ít nhất em phải biết đó là việc gì chứ!

Dara phì cười:

- Em không cần phải dùng ánh mắt nghi hoặc ấy nhìn anh đâu, anh chỉ cần em giữ kín chuyện anh giả mạo Sal là được.

Izu tròn mắt, rồi quay trước quay sau quan sát. Thấy không có ai, cô mới hạ giọng lo lắng:

- Anh cẩn thận. Việc này mà lộ ra là anh tiêu đó.

- Anh biết chứ. Vậy nên anh mới nhờ em. Thấy em lo lắng như thế, chắc là đồng ý rồi nhỉ?

Izu cần môi, cặp lông mày vẫn chưa giãn ra được:

- Chẳng phải anh đã nói là còn có nhiều người khác nhận ra anh sao? Liệu họ...

- Họ sẽ giữ kín mà! Chỉ còn mỗi em thôi. Anh không ép em đâu. Em là Hội trưởng Hội học sinh, em có quyền tố giác anh. Cùng lắm thì cả anh với Sal cùng nhau nắm tay tung ta tung tăng đi ra khỏi trường thôi.

Cách nói chuyện dí dỏm với nụ cười tươi như hoa của Dara chẳng làm cho Izu cười nổi. Đành rằng cô là Hội trưởng, nhưng dù sao cũng làm việc với nhau bữa giờ, bảo cô tuyệt tình đi vạch mặt bạn bè... cô không làm được. Huống chi, Dara lại là người đã "nhắm mắt làm ngơ" khi bắt gặp cô leo qua cổng rào của trường, cô mà lấy oán báo ân như thế thì thật quá tệ rồi.

- Em.. xem như là không biết chuyện này. Nhưng nhớ như anh bị người khác phát hiện tố lên thì em cũng không thể cho qua được nữa. Vậy nên... anh nhớ cẩn thận!

Izu chậm chậm buông vài chữ cuối ra, như muốn cảnh báo cho Dara phải thật cẩn trọng. Quy định của trường vốn là rất gắt gao với những trường hợp kém trung thực. Dara không quá ngạc nhiên để không biết điều này. Anh chỉ cười nhẹ:

- Anh nhớ mà!

Đi được một đoạn, bỗng Izu sực nhớ ra điều gì, cô đứng chững lại:

- À, senpai, như vậy, khi nào Sal mới đi học lại?

- Anh không biết nữa! - Dara đáp tình queo - Nó có việc phải trở về nhà gấp, chẳng biết có trở lại không.

Kabe - don là kết hợp giữa từ "kabe" - bức tường và "DON" - tiếng khi bạn đâm tay chống vào bức tường.

Về nghĩa đen, “Kabe Don” là từ ngữ thể hiện hành động đâm tay vào tường để gây nên tiếng động. Từ tiếng Nhật này thường được dùng trong các tình huống sau:

1. Tại các khu chung cư, nếu nhà bên cạnh làm ồn gây ảnh hưởng đến xung quanh, người Nhật sẽ dùng Kabe Don - đâm tay vào tường tạo tiếng động để nhắc nhở.

2. Thể hiện một tình huống thường thấy trong manga và anime, khi nhân vật nam dồn nhân vật nữ tựa lưng vào tường sau đó Kabe Don - đâm tay vào tường gây ra tiếng động, và sau đó là... một lời tỏ tình, một nụ hôn ngọt ngào, hay những lời thủ thỉ yêu thương... Kabe-don trở thành hình ảnh lãng mạn đối với nhiều cô gái, hy vọng rằng một chàng trai dễ thương (tốt nhất là cao hơn nhiều so với họ) sẽ giữ họ lại sát với tường và đến gần một cách lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Cuộc hẹn sau giờ học

Izu suýt nữa đã hét lên, cũng may mà cô kịp thời tự đưa tay "niêm phong" miệng mình lại. Tuy nhiên nét thảng thốt vẫn còn nguyên trên gương mặt xinh xắn của cô:

- Như vậy thì không ổn chút nào. Gia đình anh đã làm giấy xin phép nghỉ học cho Sal chưa?

- Nếu làm rồi thì anh đâu có đứng đây. Quy định trường ép làm ba cái giấy tờ này khó khăn muốn chết.

- Nhưng... khó thì khó chứ... anh không thể thay thế Sal mãi được.

- Tại sao không? - Dara vẫn làm mặt tỉnh mà trả lời.

- Vì như thế thì "anh" ở 12A12 sẽ bị đuổi học mất. Anh đâu thể phân thân chứ!

- Nếu vậy thì cứ để cho trường đuổi. Giữ được slot cho Sal chẳng phải là tốt hơn vị trí A12 sao?

- Nh... nhưng... kiến thức ở A1 nâng cao hơn rất nhiều. Tại em lại sắp phải trải qua không ít bài kiểm tra. Mỗi học sinh sẽ được sắp xếp trong một không gian ảo riêng nữa. Không chừng đề kiểm tra cho SSS còn khó hơn gấp bội...

- Anh hiểu mà, cô bé. Cảm ơn đã lo cho anh.

Dara trước sau vẫn không thay đổi nét mặt, ngay cả khi anh "vô tình" nghe được vài lời trong tiềm thức của cô gái: "Em lo là lo cho Sal thì có!".

- Izu - chan, em cứ yên trí một điều là anh sẽ không bao giờ làm điều gì gây bất lợi cho Sal. Còn cái đề đó... không đến mức gây khó khăn cho anh được đâu!

Izu gật mình úp đề thi vào người:

- Anh không được nhìn trước đề. Cái đấy gọi là gian lận đấy!

- Gian lận được sao? Chút nữa kiểm tra liền luôn mà! Hơn nữa, chẳng phải cửa lớp ngay trước mặt rồi sao?

- Ủi! - Izu chép miệng - Mà... Mochi có biết chuyện anh thế này không?

Dara không trả lời ngay. Anh hỏi ngược:

- Em có nhớ, vào giờ ra chơi, thằng nhóc đó đã đưa cho anh thứ gì không?

- Hm... Taiyaki nhân phô mai.

- Đúng rồi đấy! - Dara nháy mắt một cái - Giữa anh và Sal có một chút khác biệt ở điểm ăn uống. Sal thì mê đồ ngọt vô tội vạ, còn anh thì hay ăn bánh mặn cơ. Nếu Mochi không biết thì nó không chuẩn bị chu đáo như thế đâu!

Izu gật gù. Vậy ra, đến cuối cùng thì cô vẫn chậm hơn hẳn. Tại sao cô không thể thắng hẳn được ở bất cứ chuyện nhỏ nhặt nào nhỉ?

- Quào! Hai em nhanh nhẹn thật. Có lẽ hai đứa đã phải rất cố gắng nên mới có thể trở lại sớm như thế. Thầy có lời khen ngợi đấy.

Izu hơi tái mặt. Cô nghĩ là thầy đang giễu cợt, nhưng khi cô trông xuống cả lớp, cô chẳng ai tỏ thái độ nào khác lạ ngoài vẻ mặt ngạc nhiên cả. Bất giác cô đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường ở cuối lớp.

9 giờ 7 phút.

Cô và Dara chỉ mới vừa rời khỏi lớp có bảy phút?

Cái phòng giáo viên ấy ở tuốt luốt dãy nhà bên cạnh. Hơn nữa Dara đã "góp phần" kéo không ít thời gian ở cái đoạn Kabe - don ấy. Cô không rõ là đã trải qua bao lâu, nhưng chắc chắn không thể là bảy phút, vậy mà tại sao...

Bất giác cô liếc mắt sang ông anh bên cạnh với ánh mắt đầy nghi vấn. Anh ta vẫn chẳng có lấy một chút biểu hiện ngạc nhiên, lẽ nào...

- Cảm ơn thầy. Đây là trách nhiệm của chúng em mà.

Dara mỉm cười đặt chồng đề cương lên bàn giáo viên. Nụ cười của anh suýt nữa đã khiến các nữ sinh trong lớp ngây ngất đến mất đi nhận thức. Thầy giáo căng thẳng quệt giọt mồ hôi trên trán, thâm thán: "Sal - kun à, lớp sắp kiểm tra đó em, em định làm cho các em nữ ở đây rối kiểm tra hết hay sao?"

Dara đột ngột tắt ngay nụ cười. Cũng may là thầy kịp nhắc nhở trước khi anh gây họa cho cái lớp tuyển này. Chàng trai chép miệng.

"Trời sinh đẹp quá cũng thật khó!"

Ánh chiều nhập nhoạng rắng vàng. Cả khuôn viên trường Kokka gần như đã rơi vào yên ắng sau khi tiếng chuông báo ra về vang lên độ hơn hai mươi phút. Chỉ là tạm yên ắng thôi, vì trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, học sinh trường Kokka vẫn chưa về hết.

Ví dụ như có một cô bé xinh xắn nào đó đang ngó ngang ngó dọc trong khuôn viên rộng lớn của trường. Hoặc là một cô bé đáng yêu nào đó đang đứng trên tầng cao lớp học, chớp mắt ngạc nhiên nhìn cô bé ngó nghiêng bên dưới.

- Ủa, kia chẳng phải là Miko sao? Cậu ấy làm gì mà chưa về thế nhỉ?

Izu nghiêng nghiêng đầu chăm chú. Kia đúng là cô bạn mộng mơ Miko bàn sau rồi. Nhưng sao giờ này cô ấy còn lảng vảng ở đây? Hơn nữa, trông cô ấy khá cân trọng. Cô ấy có điều gì phải che giấu sao?

A, hướng đó, là hướng tới Green Garden cơ mà.

Chẳng lẽ Miko có hẹn với ai ở đó?

Chep, lén lút như thế mà đi vào Green Garden, không phải là gặp bạn trai thì gặp ai?

Chợt, Izu nhớ lại cái lần Otae hẹn Jun đến đó và suýt nữa đã xảy ra ẩu đả nếu cô không đến kịp. Có vẻ như cái nơi thơ mộng ấy không hẳn chỉ là nơi hẹn hò nhỉ?

Nghĩ thế, Izu không ngần ngại gì nữa. Cô khóa cửa lớp rồi tiến ra hành lang. Nhớ lại, hồi này, sau khi kết thúc bài kiểm tra và được đưa ra ngoài không gian ảo, Izu đã tá hỏa khi thấy Dara cùng Mochi ra trước tự bao giờ, trong cái tư thế gục mặt xuống bàn ngủ không biết trời trăng gì. Mochi thì chẳng đến lượt cô lo, nhưng ông thần kia chẳng biết đã ngoáy cái gì trong bài làm của Sal rồi.

Trở lại với Miko, sau khi nhận mảnh giấy của Dara ở cuối tiết Toán, cô đã khá sững sốt bởi nội dung trong đó: "Cuối giờ học, anh chờ em ở GG. Anh có chuyện muốn nói về năng lực thấu cảm của em!"

Chỉ ngần ngừ vài chữ thế thôi, Miko đã biết bản thân phải làm gì: Xé vụn, đốt... hoặc bất cứ cách thức nào đó để phi tang mảnh giấy. Năng lực thấu cảm của cô, cô tuyệt đối không muốn người khác biết. Huống chi... anh ta đã biết rồi. Cô thật sự nghĩ không thông. Anh ta chẳng phải là mới gặp cô lần đầu thôi sao? Sao lại có thể nói chính xác năng lực của cô như thế?

Anh ta đột nhiên hẹn gặp thế này, chắc là sẽ cho cô biết nguyên nhân thực sự thôi. Thôi thì... cũng chẳng còn cách nào khác, cứ gặp anh ta một phen cái đã. Anh ta làm Hội trưởng, được nhiều người quý mến đến thế, có lẽ không đến nỗi là kẻ xấu xa.

Green Garden đã ở ngay trước mắt, Miko nhanh chân chạy qua chiếc cổng lớn với không ít hoa và các loại dây leo bám trên đó. Bước trên con đường trải đá cuội uốn cong theo những đóa thực vật xinh đẹp lạ mắt, Miko đảo mắt tìm quanh.

Nơi đây vốn đã đẹp nay lại càng trở nên đẹp hơn với cái vẻ dịu dàng nhuộm chút buồn của buổi hoàng hôn. Cây và lá xen kẽ, dày đặc khiến cho tầm nhìn trở nên hạn chế hơn hẳn. Mặc dù đã tiến khá sâu vào Green Garden rồi nhưng Miko vẫn chưa trông thấy bóng dáng của người hẹn cô ra đây. Trong lòng cô gài thăm trách tại sao bản thân không chịu hỏi kĩ địa điểm chứ, khu vườn rộng thế này cơ mà... Cả cái ông anh kia nữa, không nghĩ ra điều này hay sao mà trốn biệt đâu chẳng biết. Ít nhất thì cũng phải đứng ở đâu gần gần cửa ra vào một chút chứ. Cặp giò tội nghiệp của cô sắp rệu rã hết cả rồi...

Cái ông ôn thần này, có khi nào anh ta cho cô "leo cây" không? Ở đây, không thiếu cây cối đâu.

- Em rùa anh hơi nhiều đấy cô bé. Anh chỉ hơi la cà một chút thôi, không nghĩ bản thân lại tiến sâu đến mức này.

Giọng nói của Dara chợt vang lên ngay phía sau Miko khiến cô giật mình, suýt nữa đã buột miệng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ba câu hỏi

Anh... em có rùa gì anh đâu.

Dara nghiêng nghiêng đầu, hóm hỉnh:

- Cái ông ôn thần này, có khi nào anh ta cho mình "leo cây" không? Ở đây, không thiếu cây cối đâu. Những lời này, không phải là dành cho anh sao?

Nghe những dòng suy nghĩ của mình vừa vang lên như bị thu vào máy ghi âm rồi phát ra, Miko không tránh khỏi hoảng hốt mà quay phắt ra sau. Bất giác, cô ngẩn người ngơ ngác. Dara không còn ở trong bộ dạng của Sal nữa. Mặc dù trên người anh vẫn khoác bộ đồng phục trắng của 12A1, nhưng mái tóc ấy không còn là mái tóc xám tro dày đến mức vô kỉ luật mà đã trở về nguyên trạng: một mái tóc dài màu bạch kim óng ánh tuyệt đẹp.

Miko không ngờ là chỉ cần thay đổi kiểu tóc thôi, Dara trông đã khác lạ đến thế. Không, chắc chắn không chỉ là kiểu tóc, Dara vốn đã rất khác Sal rồi, nhưng mà khác ở điểm nào nữa thì Miko chịu, không nhìn ra. Đây là lần đầu tiên cô đứng đối diện với chàng trai được mệnh danh là Bạch hoàng tử của trường. Vốn cứ cho rằng những hot boy nổi đình nổi đám như thế này thường sẽ rất hống hách, tự cao tự đại, tuy nhiên, Dara có vẻ như không giống như những gì cô đã nghĩ. Anh ta dù có hơi bí ẩn và... đáng sợ, nhưng cách nói chuyện của anh khá thân thiện. Nụ cười của anh cũng rất đẹp...

...

"Khoan đã..."

"Chẳng phải mình vừa nghi ngờ anh ta có thể đọc được suy nghĩ của mình sao? Sao tự nhiên lại bị mất ý chí thế này?"

"A a a, không được nghĩ nữa. Nếu đúng là anh ta đọc được thật thì... xấu hổ lắm!"

Miko nhắm tít mắt lắc đầu nguầy nguậy, cố đánh bay mấy ý nghĩ lộn xộn ra khỏi đầu, nhưng càng cố thì chúng lại càng rối rắm hết cả lên khiến cô gái gặp không ít khổ sở. Dara nheo nheo mắt:

- Em thú vị thật đấy. Tuy nhiên anh không có ý định để em về nhà quá trễ đâu. Vậy nên em cố bình tĩnh lại một chút đi.

Miko ngừng hành động quái dị của mình lại. Cô ngước mắt lên, đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ trong đầu:

"Dara - senpai, cho em biết đi, anh thật sự đọc được suy nghĩ của em đúng không?"

Dara chớp mắt ngạc nhiên. Bất giác anh mỉm cười, gật đầu:

"Không những đọc được mà anh còn có thể chuyển ý niệm vào đầu em đấy!"

Nghe giọng nói của Dara như âm như vang trong đầu, Miko kinh ngạc há hốc miệng:

- Oa, chuyện này là sao? Sao anh có thể... Đó là... siêu năng lực của anh sao?

Dara không vội đáp ngay, anh chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

- Vậy... là tại sao? Không phải do Siêu năng lực thì là vì cái gì?

Nụ cười trên môi chàng trai tuần mĩ ngày càng trở nên bí ẩn. Những lọn tóc bạch kim óng ánh tung bay theo gió...

Không... hiện tại không hề có gió. Miko chắc chắn điều đó, nhưng mà... nếu thế thì tại sao...

Dòng suy nghĩ của cô gái đột ngột bị sự sừng sốt cắt mất.

Mái tóc vốn chỉ dài đến thắt lưng kia đang từ từ mọc dài ra nhanh chóng. Dara vẫn ở đó, nhưng giọng nói của anh lại trở nên âm vang đến lạ thường:

- Bởi vì... anh vốn không phải con người!

Bộ đồng phục trên người chàng trai trong thoáng chốc biến thành một bộ y phục kiểu dáng lạ mắt màu tuyết với phần đuôi áo phủ dài chấm đất cùng chiếc áo choàng đính chéo ở một bên tay. Khắp người Dara cũng dần biến đổi, ngày càng trở nên sáng hơn, sáng đến át cái màu rắng của trời chiều. Nhưng hiện tại, ánh mắt Miko vẫn còn tập trung vào tóc anh. Mái tóc đã dài chạm gót với đuôi tóc được cột hờ hững bởi một sợi dây ánh sáng màu vàng hoàng kim óng ánh. Và đặc biệt, có một vòng sáng trắng lơ lửng trên đầu anh từ lúc nào. Trông anh lúc này không khác gì thiên sứ từ trời xuống, đó là nếu anh có thêm một đôi cánh trắng.

Nhưng Dara không hề có cánh, bởi lẽ... địa vị của anh ở Thiên Quốc đã vượt qua tầng lớp Thiên Sứ rồi.

Miko lúc này đã quá sợ hãi. Cô tái mặt lùi vài bước rồi ngã phịch xuống đất.

- Anh... anh đừng qua đây. Anh rút cuộc đã giờ tiểu xảo gì đó, đúng không? Đừng hòng... lừa em

Miệng thì nói cứng, nhưng giọng của Miko đã run kịch liệt. Dara tất nhiên là nhận ra điều đó. Anh hạ giọng nhẹ nhất có thể, trấn an cô:

- Bình tĩnh nào, cô bé. Anh không có ý định làm hại em đâu. Còn việc anh có giờ tiểu xảo gì không thì có lẽ là tự em kết luận được. Em có quyền tin hoặc không tin anh. Bây giờ thì hỏi anh đi, anh sẽ trả lời ba câu hỏi của em, những thắc mắc về siêu năng lực. Sau đó, anh sẽ hỏi ngược lại em

Tại thời điểm đó, Izu đã tìm được tới công vườn của Green Garden. Mặc dù không trông thấy Miko nhưng cô đoán là cô bạn đáng yêu đó có lẽ đã vào bên trong rồi.

Và thế là, nơi khu vườn tươi đẹp ấy lại chào đón thêm một cô gái xinh xắn vừa đi vừa ngó ngang ngó dọc tìm người.

- Giải đáp... ba câu ư?

Mặc dù vẫn còn hơi e dè, nhưng Miko đã cố gắng trấn tĩnh được phần nào. Người trước mặt cô, rõ ràng là thiên thần. Mọi biến hóa của anh ta thật vô cùng, khiến cô muốn kết luận anh dùng kĩ xảo thì cũng không thể nào tìm ra cơ sở. Điều này thật khó tin, tuy nhiên, thứ năng lực kì lạ của cô chẳng phải đã là rất khó tin rồi hay sao? Nhưng nó vẫn tồn tại đây thôi. Như lời anh ta nói, anh sẽ giải đáp mọi thắc mắc của cô.

Cô nên.... À không, phải tin anh ta. Bởi vì trong cái bộ dạng đó, cô chắc là anh ta thừa sức hại cô nếu anh muốn.

- Vậy... em có thể... hỏi về Sal không?

Dara khẽ gật đầu. Miko liền hỏi ngay, cái thắc mắc từ đầu năm học đến giờ:

- Vì sao... em không thể nhìn thấu cảm xúc của Sal? Không, nói đúng hơn là em không thấy trong Sal tồn tại cảm xúc, thế nghĩa là thế nào?

Nhận được câu hỏi, hình như dưới đáy mắt của Dara vừa thoáng hiện vài thứ xúc cảm lẫn lộn. Anh mỉm cười:

- Làm sao em có thể thấu được Sal trong khi cả anh còn không thể hiểu nổi nó?

Trông thấy vẻ ngờ ngác hiện rõ trên gương mặt xinh xắn của Miko, Dara tiếp:

- Anh nói cho em dễ hiểu hơn nhé. Sal mặc dù là em trai của anh, nhưng cách nó được sinh ra và dạy dỗ khác hẳn mọi người. Vì một vài lý do mà nó rất giỏi trong việc che giấu nội tâm của mình. Dần dần, chính bản thân của nó cũng mất đi khái niệm về cảm xúc nữa. Vậy nên... trên đời này, chẳng ai nhìn thấu được thứ gì ở nó đâu. Ok, câu tiếp theo!

Nghe xong lời giải thích của Dara, Miko lại càng cảm thấy Sal thật bí ẩn, bí ẩn một cách khó hiểu. Cô mỉm cười, lẩm bẩm nói với Dara mà như tự hỏi chính mình:

- Thật thế sao? Sal - kun...

- Thật chứ! Câu tiếp theo.

Dara lúc này đã lấy lại nụ cười tươi tắn trên môi, còn Miko thì giật mình xua tay:

- Không, không phải câu này...

- Anh đùa thôi, không tính đâu. Tiếp câu hai nào!

- À... ừm... câu hai, năng lực của em, rốt cuộc là từ đâu ra vậy?

- Em hỏi đúng vấn đề rồi đấy! Năng lực vốn không phải của em, mà là sở hữu của Thiên Quốc.

Miko tròn mắt ngờ ngác:

- Sở hữu... của Thiên Quốc?

- Chính xác là như thế. Vì một sự cố ngoài ý muốn mà có vài thần dân ở Thiên Quốc bị lưu lạc nơi Nhân Giới này đây. Để có thể kéo dài sự sống, họ buộc phải sống trong linh hồn của con người. Một cách ngẫu nhiên, em trở thành một trong những người được chọn.

- Giống như kí sinh trùng sao anh? Kí sinh trùng sống sót khi kí sinh trong cơ thể, còn người Thiên Quốc kí sinh trong linh hồn?

Dara suýt nữa đã bật ngửa khi nghe câu hỏi của cô bé trước mặt. Anh dờ khóc dờ cười:

- Cách so sánh của em hình như có hơi... miễn cưỡng, nhưng thật sự thì em cũng hiểu đúng vấn đề rồi. Do sự kí sinh... à, sự "sống nhờ" ấy, thần dân Thiên Quốc, nói ngắn gọn là những vị thần linh có thể chờ đợi đến ngày trở lại. Trong khoảng thời gian đó, chủ thể của họ sẽ có thể sử dụng sức mạnh của họ. Tùy theo từng vị thần mà chủ thể sẽ có những loại năng lực khác nhau. Chẳng hạn như với năng lực thấu cảm của em, anh có thể biết, thần linh sống trong linh hồn em là Kanjo, vị thần nhìn thấu cảm xúc người khác.

- Thần Kanjo... trong em sao?

Miko có chút xúc động áp tay lên ngực.

Chuyện này thật khó tin, nhưng đúng là cô đang có một vị thần trú ngụ trong người. Tên của vị thần đó là Kanjo.

Cái tên... thật đẹp.

Trên đời này có mấy ai may mắn như cô đâu chứ? Sở hữu được thứ năng lực hữu ích như vậy, lại được trông thấy thiên sứ hiện hữu...

Thiên sứ. Anh ấy là thiên sứ. Sẽ ra sao nếu cô thấu được cảm xúc của một thiên sứ?

Chợt cô ngừng đầu lên, sử dụng câu hỏi cuối cùng của mình:

- Em... có thể cảm nhận cảm xúc của anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chỉ một lần thôi...

Dara chớp mắt, thoáng ngạc nhiên. Anh cúi người, khoe môi anh cong cong, còn cặp lông mày hơi nhíu lại một chút:

- Sao em lại có ý định đấy?

Miko nghe tim mình nhảy loạn trong lồng ngực. Người này... rõ ràng là thiên sứ, sao lại có nụ cười ma mị đến vậy kia chứ?

- Cảm ơn, nhiều người khen anh như thế lắm!

Miko đỏ mặt cúi ngay xuống:

- Anh thôi cái trò đọc trộm suy nghĩ của người khác đi. Em... chẳng qua vì... có chút tò mò thôi.

- Vậy sao? Thế thì tiếc cho em quá. Vốn dĩ thần Kanjo trong em không bao giờ có gan dám xem cảm xúc của anh đâu, và quan trọng hơn là... hấn không đủ trình.

Dara nhún nhún cười tự mãn. Trông anh lúc này giống một đứa trẻ kiêu ngạo hơn là một thiên sứ. Sự thay đổi xoành xoạch của anh khiến Miko có phần theo không kịp.

Ngắm lại, lời anh ta vừa nói, cũng không phải là không có cơ sở. Lúc cô thử nhìn trộm linh hồn của người này, rõ ràng là cô đã cảm thấy sợ hãi đến mức không dám nhìn thẳng mặt anh nữa chứ đừng nói là thử lại thêm một lần. Khi ấy, cô không thể hiểu được nguyên nhân, nhưng bây giờ thì cô rõ rồi.

Cô đang tự hỏi, liệu ở thế giới nào đó vốn tưởng chỉ tồn tại trong tưởng tượng kia, vị trí của thần Kanjo quá thấp hay do vị trí của người này quá cao?

Izu vừa cúi đầu len qua một tán lá rộng. Phía đó, mới lúc này thôi, hình như có cái gì đó rất lạ. Ánh sáng bên ấy dường như sáng hơn bình thường. Chắc chắn có điều gì đó đang xảy ra.

Cô bước tới gần hơn, một phần tâm trí tập trung sử dụng năng lực thấu thị để mở rộng tầm quan sát của mình. Cho đến lúc tầm mắt cô gần như đã chạm vào thứ ánh sáng kì lạ đó thì đột nhiên khung cảnh trở nên tối sầm. Một cỗ sợ hãi đột ngột trào dâng như con sóng thần trong tâm trí. Izu hoảng hốt thu lại năng lực nhanh nhất có thể khiến cho đầu óc nhất thời trở nên choáng váng. Đôi chân cô loạng choạng phải lùi về sau mấy bước, bất giác vướng vào mớ dây leo nằm bò một cách vô tổ chức dưới đất. Cô gái chơi với ngã nhào.

Ngay cái lúc cô ngỡ là cặp bàn tọa đáng thương của mình sắp bị nện xuống đất bầm dập thì đột nhiên, một vòng tay vững chắc từ đâu vươn tới đỡ gọn lấy cô. Chớp mắt kinh ngạc một cái, Izu ngước lên, bắt gặp ngay hình ảnh mà cô không bao giờ tin bản thân sẽ gặp ngay cả trong những giấc mơ hoang đường nhất.

Người đó, một tay vẫn giữ chặt cô, tay kia cẩn thận kéo chiếc mũ áo choàng trắng xuống che hết nửa khuôn mặt, nhưng Izu vẫn trông thấy được cái cằm thanh tú cương nghị, vài lọn tóc bạch kim óng ánh lửa xõa ôm gọn tới cổ, và sau lưng người đó, thấp thoáng đôi cánh trắng muốt dài trên hai mét, che cả bầu trời ráng chiều trong tầm mắt.

Không thể tin vào mắt mình... Izu không thể tin vào mắt mình nữa rồi.

Người này... chắc chắn là anh ta. Phải, chắc chắn đó là anh ta, người mà cô vẫn luôn tìm kiếm trong vô vọng, chỉ mong được một lần đối diện...

Nhưng thế này... thế này là quá sức tưởng tượng rồi. Không những gặp mà cô còn chạm vào anh nữa. Không, nói chính xác hơn là anh ta chạm vào cô.

Ai chạm ai thì Izu mặc kệ, nhưng... anh ta... quen thuộc lắm.

Sau chiếc mũ áo choàng kia là một diện mạo như thế nào?

Quá xấu để lộ diện, hay quá thanh tú, hay là quá quen thuộc? Hay là... anh ta không thể lộ diện vì một lí do nào đó.

Mặc kệ, mặc kệ hết, mặc kệ những lí do của anh, Izu chỉ muốn xem mặt anh. Chỉ một lần thôi...

Bàn tay mảnh mai của Izu gặt gao ghi chặt lấy áo chàng thiên sứ, trong khoảnh khắc định lật mũ áo choàng anh ra. Chợt... cô nghe cổ tay mình lạnh toát.

Biết ngay mà... Đầu dễ "ăn" anh ta như thế!

Izu than thầm. Cô muốn giằng ra khỏi tay anh ta, nhưng không hiểu sao, tự nhiên cô lại vô lực. Những ngón tay của anh đẹp như ngọc, nắm gọn tay cô, nhưng không bóp quá chặt...

Giống như... sợ cô đau vậy.

Không chỉ mỗi cánh tay ấy vô lực, dường như... cả chân cô cũng đang yếu dần.

Cả người cô bỗng chốc trở nên mềm nhũn trong vòng tay anh. Mí mắt không chịu nổi, ngày càng nặng nề hơn...

Anh vẫn như thế, dù là ở trong mơ hay ngoài đời thực, vẫn kiên trì đến mức khó ưa.

Bóng anh nhạt dần, giống như những lần anh chuẩn bị biến mất để rồi khiến cô thức dậy ở thế giới thực. Tuy nhiên, lần này có vẻ ngược lại rồi.

Cô không muốn... hoàn toàn không muốn bị anh khuất phục dễ dàng như thế. Cô đã gần anh đến thế này rồi cơ mà.

Không... Không thể như thế được...

Cô không cam lòng!

Bất ngờ, Izu tự cắn vào môi mình một cái thật đau, cố gắng duy trì sự tỉnh táo của mình bằng mọi giá. Chẳng thiên sứ hơi sững người trước hành động của cô.

Izu mỉm cười đắc ý.

"Một tay anh giữ tay tôi, một tay đỡ người tôi. Để xem lần này anh làm sao mà giấu mặt được nữa nhé!

Ngay khi chàng trai chưa kịp phản ứng gì, Izu trừng mắt dùng bàn tay còn tự do của mình gạt phắt mũ áo choàng của anh ra. Thế nhưng...

"Roạt".

Đôi cánh trắng muốt từ phía sau lưng thiên sứ ngay lập tức vươn đến, kịp che kín gương mặt bí ẩn kia. Izu kinh ngạc, khóe môi giật giật:

- Phản xạ... nhanh đấy.

Dường như đến đây là cực hạn chịu đựng con buồn ngủ của cô rồi. Xương hàm cũng mỏi nhừ, chẳng thể xài lại chiêu cũ, huống hồ chi, cô cũng không muốn khiến bản thân mình bị thương thêm nữa.

Mí mắt cô từ từ khép lại, và trước khi mất đi ý thức, cô vẫn còn ngửi được một mùi hương thoang thoảng dễ chịu, ngọt ngào vô cùng...

Lúc này, đôi cánh trắng mới dần dần được thu lại vào hai bả vai của chàng thiên sứ, để lộ dung mạo thanh tú đến say người. Dưới ánh hoàng hôn rạng rỡ, chàng trai càng thêm phần mê hoặc với cặp đồng tử màu hổ phách đẹp như cặp bảo ngọc được chạm khắc tinh xảo. Nhìn thân ảnh mảnh mai xinh xắn đang say ngủ trong vòng tay, Mochi khẽ thở dài. Anh chẳng biết đến bao giờ thì người con gái này mới chịu ngoan ngoãn hơn đây.

Ánh mắt chàng trai dịu dàng hơn hẳn. Anh ngắm cô không chớp mắt, như thể chỉ cần anh rời mắt thì cô sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh.

Rai à, quả thực đúng là anh bị cái tính bướng bỉnh của em cuốn hút, nhưng nếu em phát hiện ra sự thật về anh, vậy thì... anh phải làm sao đây?

Xa em lần nữa sao?

Không ổn đâu...

Lần này, là mãi mãi đấy. Nỗi khổ tâm này, anh phải chịu đựng kiểu gì đây?

Tâm khảm anh ngày càng trở nên yếu đuối từ khi gặp em rồi. Chẳng thà là anh chấp nhận ngày ngày đứng ngắm nhìn em hạnh phúc từ xa, còn hơn là yêu em một lần để rồi vĩnh viễn phải chia lìa.

"Vậy nên... làm ơn... ngoan ngoãn đi, cô ngốc."

Hơi thở của chàng trai ảm đạm. Anh nhẹ nhàng cúi đầu, áp sát vào đôi môi anh đào xinh xắn vừa bị cắn không thương tiếc kia...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Định nghĩa "bạn bè";

- Em... hỏi xong rồi.

Miko đan đan mấy ngón tay vào nhau, ngập ngừng nói.

Dara chỉ hơi cúi người, đưa những ngón tay thon dài nâng chiếc cằm nhỏ của cô gái:

- Vậy bây giờ đến lượt anh nhé. Em chỉ cần trả lời một câu thôi, liệu... em đã sẵn sàng để từ bỏ năng lực thấu cảm đã theo em suốt thời gian qua chưa?

Miko chớp mắt, hàng mi dài kinh ngạc rướn lên:

- Từ... bỏ?

- Hm, anh nhớ là đã nói với em rồi mà nhỉ. Nguồn gốc của thần Kanjo vốn thuộc về Thiên quốc, chứ không phải nơi này, trong linh hồn đáng yêu của em.

Khóe môi chàng trai cong lên, vẽ ra một nụ cười huyền hoặc mà khiến cho Miko bối rối phải quay mặt tránh đi ánh mắt hút hồn của anh:

- Nhưng... anh đã hứa là sẽ không làm hại em...

- Tất nhiên là anh vẫn giữ lời, cô bé! - Dara thản nhiên đứng thẳng dậy, ôn tồn giải thích:

- Anh chỉ lấy lại thứ vốn thuộc về thế giới của anh mà thôi. Anh lấy danh dự của mình ra bảo đảm với em, chắc chắn sau khi thần Kanjo được triệu hồi, linh hồn của em sẽ không phải chịu bất cứ một thương tổn nào cả.

- Ng... nghĩa là em chỉ mất năng lực thấu cảm, còn tất cả mọi chuyện vẫn y chang như cũ sao?

- Tất nhiên... là không rồi. Không những thần Kanjo sẽ biến mất khỏi thế giới này, mà tất cả những kí ức liên quan đến hắn cũng bị xóa bỏ. Và em... sẽ không thể nhớ rằng bản thân đã từng sở hữu loại năng lực dị thường này.

Miko sững người ra. Những lời Dara vừa nói chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Mà cũng phải thôi, bản chất của anh ta vốn thuộc hệ Lôi mà.

- Em sẽ... quên hết sao?

Cô gái hỏi mà như lẩm bẩm với chính mình.

Từ rất lâu rồi, cô đã quen với việc nhờ cậy vào năng lực để mở rộng các mối quan hệ. Gia đình cô không thiếu thứ gọi là điều kiện, đó là nói một cách khiêm tốn. Nhưng những đứa trẻ xung quanh chỗ cô ở thì không được may mắn như vậy. Đa số cha mẹ của chúng chỉ là những công nhân lao động bình thường, vì thế, hầu như chẳng đứa nào dám chơi với cô. Chúng xem cô như một viên ngọc cao sang quyền quý, khác xa với tầng lớp của chúng, chúng sợ lỡ tay làm xước viên ngọc ấy thì cả gia đình sẽ bị liên lụy...

Ừm, Miko đoán là chúng đã được cha mẹ dạy dỗ kĩ lưỡng như thế!

Cũng vì vậy nên ngày còn nhỏ, cô cô đơn lắm. Cha mẹ cô đi làm suốt, để cô ở nhà với hàng tá người làm và các vệ sĩ với dáng vẻ lúc nào cũng lạnh tanh.

Cô hiểu hoàn cảnh của mình. Cô cũng không có đủ can đảm để thử bắt chuyện với một đứa trẻ trạc tuổi cùng xóm. Mãi cho đến khi cô nhận ra bản thân có thể nhìn thấu cảm xúc của người khác, cô mới bắt đầu học cách kết bạn. Nhờ có thứ năng lực này mà cô có thể tự tin hơn, năng động hơn. Cô không cần phải sợ bản thân vui đùa nhầm lúc bạn bè đang buồn phiền. Cô không sợ mình bị xem là cư xử thái quá đối với một người bạn trầm tính. Cô có thể trở nên tâm lý, dễ dàng khơi gợi, sẽ chia những niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống. Bạn bè của cô cũng từ đó mà ngày càng nhiều lên. Điều đó khiến cho cô cảm thấy thật sự hạnh phúc. Rót cuộc thì cô tiểu thư cô độc ngày nào cũng đã có bạn rồi.

Miko đã rất vui. Cô cứ ngỡ niềm vui này sẽ kéo dài mãi, nhưng mà... hôm nay, có một thiên thần điển trai đột nhiên xuất hiện trước mặt cô và muốn tước đi năng lực mà cô rất quý trọng.

Miko hơi cúi đầu, hai tay xoắn xuýt lấy nhau:

- Anh không hỏi em có đồng ý hay không, mà là sẵn sàng chưa... nghĩa là em không thể từ chối phải không?

Dara mỉm cười từ tốn:

- Miko - chan quả là một cô bé thông minh!

Cô gái cúi đầu, cái miệng nhỏ xíu hơi mím mím lại, vẻ tiếc nuối:

- Dara - senpai... anh biết đấy, em... thật sự rất dờ dặt kết bạn. Nếu... nếu như không có năng lực này, em sẽ mất hết bạn bè mất. Em không muốn thế chút nào.

Hướng cặp mắt trong veo đã bắt đầu rung rung lên, cô gái khẩn thiết:

- Em... em không muốn trở lại làm kẻ cô đơn đâu. Dara - senpai, địa vị của anh... chắc chắn không thấp phải không? Anh giúp em với, liệu không còn cách nào khác sao? Thần Kanjo đã ở với em từ lâu. Em... không muốn chia tay với người chút nào.

- Cách khác sao? Cô bé, em thử hình dung ra hai loại tương lai nhé.

Dara vừa nói vừa giơ từng ngón tay lên:

- Thứ nhất, anh tiếp tục thực thi nhiệm vụ và cưỡng chế triệu hồi thần Kanjo về. Em sẽ quên hết mọi kí ức về vị thần này. Những mối quan hệ trước giờ của em vẫn sẽ được bảo lưu. Bạn của em vẫn là bạn của em. Sau đó em sẽ sống một cuộc sống bình thường như bất cứ cô gái nào khác. Còn tương lai thứ hai, anh làm ngơ để thần Kanjo tiếp tục ở với em, để rồi không đầy một ngày nữa, hắn ta sẽ tan biến như chưa từng tồn tại, em vẫn mất hết năng lực và quên hẳn vị thần này, đồng nghĩa với việc Thiên Quốc mất đi một thần dân tận tụy. Miko - chan, rốt cuộc, em muốn thế nào đây?

Miko tròn mắt nghe Dara diễn giải mà tâm tư rối bời:

- Anh nói sao? Không đầy một ngày... liền tan biến?

- Các vị thần linh không thể sống mãi trong linh hồn con người, cô bé ạ. Và chắc chắn là anh sẽ không bao giờ làm cái việc khiến thần dân của mình phải chết. Làm ngơ... nghĩa là anh đang trực tiếp giết thần Kanjo đấy. Giống như cá cần nước, thần Kanjo cần trở về quê hương của mình để tiếp tục tồn tại. Anh chắc là em cũng chẳng muốn sống xa nhà quá lâu đâu nhỉ?

Miko thoáng trầm ngâm. Cô không hề nghĩ rằng mọi chuyện đã tồi tệ đến mức này. Năng lực, cô muốn, nhưng cô sẽ không để sự ích kỷ của bản thân làm hại thần Kanjo, người đã gián tiếp giúp cô có một tuổi thơ thật vui vẻ, theo một cách nào đó... Huống chi, Dara cũng đã nói rồi, anh sẽ không gián tiếp giết thần dân Thiên Quốc.

Cô cúi đầu, giọng nuối tiếc nhỏ như muỗi:

- Em hiểu rồi, senpai. Chẳng qua vì em không muốn mất bạn thôi. Nhưng em sẽ không ích kỷ nữa. Em... sẽ ngoan ngoãn để anh triệu hồi thần Kanjo, nhưng trước đó, em chỉ muốn nói với người rằng... Em quý người, rất quý người. Em muốn người được sống, không nhất thiết phải ở trong linh hồn của em nữa, nhưng người phải sống, hồi vị thần linh cao quý mà em chưa từng được gặp.

Lời nói vừa dứt, chợt Miko nghe trong người mình ầm ầm lên. Cô ngỡ ngác đến kinh ngạc khi nhìn thấy từng tấc da thịt của mình dần phát ra một thứ ánh sáng thật dịu dàng. Dara cười nhẹ, ôn nhu:

- Thần Kanjo đã nghe thấy tâm ý của em rồi đấy. Hắn muốn ra ngoài để cảm ơn em trong suốt thời gian qua.

- A... em mới là người cần phải cảm ơn mới đúng chứ.

Miko hạnh phúc đặt tay lên ngực:

- Ngài hạ cố trong linh hồn này đã là một đặc ân cho em rồi. Em chỉ mong sao sau này bạn bè đừng xa lánh em thôi.

- Ngốc ạ, em chỉ cần sống như bình thường là được.

- Bình thường... chắc hơi khó á, vì em không thể biết họ đang cảm thấy như thế nào... Oái, cái gì vừa gõ vào trán em...

- Ô, là anh đấy! - Dara khoanh tay, nhún nhún mày - Tiếp xúc mà không rõ cảm xúc của người khác mới là cách sống bình thường. Em không cần quá cố gắng làm vừa lòng những người mà em hay gọi là "bạn" đâu. Nếu họ thật sự muốn làm bạn với em, họ... phải quan tâm cả cảm xúc của em nữa.

Dara lấy lại nụ cười mê hoặc mà dán lên vành môi mỏng. Giọng anh trầm trầm, nhưng vẫn đủ để Miko nghe thấy:

- Đừng tự ti nữa, cô bé à. Em không hề dở kém bạn chút nào. Em đâu có thiếu được cảm xúc của anh đâu, nhưng cuối cùng, anh vẫn bị em cuốn hút đó thôi...

Chàng trai dịu dàng nhìn cô gái, ngón tay thon mảnh nhẹ nhàng chạm vào mi tâm Miko trong khi cô vẫn đang ngồi bệt dưới đất:

- Em là một cô bé rất đáng yêu. Nếu như sau này, bạn bè của em có bỏ đi hết, anh chắc chắn sẽ là người đầu tiên tìm đến kết thân với em, vậy nên... đừng lo lắng nữa nhé, Miko - chan!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thần thấu cảm Kanjo

Miko chớp mắt, đôi đồng tử của cô dường như càng trở nên long lanh hơn dưới thứ ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra từ đầu ngón tay Dara:

- Thật sao? Anh sẽ làm bạn với em sao?

- Tất nhiên rồi, cô bé, anh trông khó tin đến thế sao?

- Dạ... không ạ! Cảm ơn anh, Dara - senpai, à không, Dara - sama thì chính xác hơn chứ nhỉ?

Miko hạnh phúc mỉm cười tươi tắn. Tâm trí cô đã bắt đầu xuất hiện những khoảng trống. Cô biết, thời điểm ấy sắp đến rồi... Thời điểm mà cô sẽ phải tạm biệt năng lực đáng quý ấy, khi mà thần Kanjo rời khỏi linh hồn của cô để trở về thế giới của người.

- Anh này, em còn một chuyện muốn nói, anh chuyển lời với Mochi giúp em nhé, nói với cậu ấy rằng, nếu đã thích Izu - chan như vậy thì mau mau mà ngõ ý với người ta nha. Tình cảm mà giữ trong lòng... khó chịu lắm, giống như khi em thích Sal mà không chịu nói ra vậy.

- Thật xin lỗi vì đã xem trộm cảm xúc của cậu ấy, ai bảo cậu ấy bí ẩn quá làm gì?

- Anh chuyển câu này nữa nha: nếu sau này, Mochi mà dám làm cho Izu buồn, đừng trách em độc ác đó. Izu - chan dù sao... cũng vẫn là bạn tốt của Miko, mặc dù cậu ấy nhỏ hơn Miko một tuổi...

Sự tinh táo ngày càng trở nên khó nắm giữ, giọng cô gái cũng ngày càng nhỏ hơn, chậm chạp hơn. Mí mắt cô nặng dần, tâm trí thoáng đảng như bầu trời sau mưa...

Và trước khi cô rơi vào trạng thái mê man, cô đã kịp thấy, một luồng ánh sáng màu vàng tách ra từ thân thể của mình, vẽ nên một diện mạo nam tử thật thanh tú, thoát tục. Anh ta trông nhẹ nhàng... như một làn khói vậy. Mái tóc mờ ảo như sương của anh ta khẽ cúi xuống..

Hình như anh muốn chào tạm biệt, hoặc là cảm ơn... Cô đoán thế.

Thì ra đây là thần Kanjo...

Người... thật đẹp... thật cao quý!

Đôi môi anh đào xinh xắn của cô gái khẽ mấp máy với nụ cười mãi nguyện:

- Cảm... ơn...

Cả người Miko đổ gục xuống, nhanh chóng ngã vào vòng tay Dara đang mở sẵn. Chàng trai chớp mắt, thoáng chốc cái vẻ dịu dàng vừa rồi tiêu biến ngay tức khắc, nụ cười mỉa hoặc cũng tắt ngấm tự bao giờ. Thần Kanjo thì cung kính quỳ sụp dưới chân Dara, không dám lộ mặt lên.

- Người lo lắng sao?

Dara hé môi. Lời vừa rồi là nói với thần Kanjo. Nhìn cái bóng mờ nhạt vàng óng vừa run người ấy, Dara thừa hiểu là hắn không còn đủ khả năng lên tiếng nữa rồi.

- Cô bé này đã sử dụng năng lực của người không phải để phục vụ cho việc xấu. Sự cố Cổng Trời cũng là ngoài ý muốn. Tội của người không quá nặng đâu.

- Lẽo đẽo theo ta làm gì? Kẻ hộ tống người ở bên kia kia.

Kanjo ngược dậy, ngơ ngác nhìn theo hướng ánh mắt Dara đang liếc qua. Từ sau mấy thân cây lớn với những tán lá xanh biếc mọc um tùm, một nhân ảnh dong dỏng cao với chiếc áo choàng phủ dài đến gót chân bước ra, trên tay vẫn đang ân cần bế một cô gái xinh xắn quen thuộc. Dara khẽ nhếch môi:

- Có lẽ không đến lượt anh chuyển lời đâu nhỉ?

Mochi buồn buồn gật nhẹ:

- Em nghe cả rồi, nhưng cũng chẳng có gì thay đổi đâu, nii - chan!

- Thế thì tốt! Tốt cho cả nhóc... và cô ấy nữa.

- Vâng.

Nhẹ nhàng đặt Izu xuống một bậc đá hoa cương xây xung quanh những khóm hoa xinh đẹp, Mochi chậm rãi bước tới, nhanh chóng mở ra một vòng tròn ma thuật ngay dưới chân thần Kanjo. Vị thần kính cẩn cúi rạp đầu xuống đất mà nghe từng lời âm vang của chàng trai:

- Nhân danh Thượng Đế uy quyền tối cao, ta, với tư cách là Tổng lãnh Thiên Thần, đồng thời là Sứ giả của Thiên Quốc, ra lệnh triệu hồi người, thần Kanjo!

Lời vừa dứt, vị thần đang cúi rạp ấy dần tách ra thành những dây ánh sáng xinh đẹp mà chao lượn về phía lòng bàn tay Mochi. Trước khi những sợi ánh sáng ấy tiêu biến hẳn, Mochi còn kịp thấy nụ cười hạnh phúc rạng ngời của vị thần thấu cảm. Có lẽ, được trở về quê hương Thiên Quốc của mình là điều mà thần Kanjo nói riêng cũng như những vị thần còn lưu lạc nói chung đều ao ước mãnh liệt. Việc để những vị thần này phải chịu đựng nỗi sợ hãi cái chết từng ngày ở nơi không phải là quê hương chính là hình phạt dành cho tội trạng của họ. Dù sao thì họ cũng không cố ý nên hình phạt cảnh cáo này cũng đã quá nặng rồi, vì thế nên sau này nếu họ có bị phạt thêm gì nữa thì cũng chỉ là tượng trưng mà thôi. Tuy nhiên, có lẽ chỉ cần được trở về Thiên Quốc, họ sẽ

vui vẻ mà lãnh nhận tất cả mọi hình phạt của mình.

Còn gì vui bằng được trở về với nơi mình sinh ra sau cả ngàn năm lang thang trong vô vọng?

Mochi chợt cảm thán. Thời gian qua, số lần mà anh rời khỏi Thiên Quốc cũng không ít nhỉ? Liệu đó có phải là một hình phạt giành cho anh không?

Cũng khó nói, tội trạng của anh là tà trời rồi. Có lẽ... còn lâu lắm thì anh mới yên được cái thân này...

- Hạ cả mê dược của Sal cho Izu sao? Nhóc cũng nhẫn tâm hơn rồi đấy nhỉ?

Dara dựa lưng vào bồn hoa, tay đỡ gọng lấy cô nữ sinh tóc tím vẫn đang mê man không biết bao giờ mới tỉnh lại. Mochi ôn tồn ngồi cạnh Izu, nhẹ nhàng đỡ cô gái nằm lên đùi mình, những ngón tay đẹp như ngọc dịu dàng vén những lọn tóc vàng óng của cô sang hai bên:

- Chỉ cần Rai sống tốt, muốn em nhẫn tâm thế nào cũng được.

- Chưa đi nữa sao? Hình như nhóc có điều muốn nói với anh hả?

Mochi ngẩng đầu lên, không giấu vẻ mỉa móc:

- Anh đọc hết suy nghĩ của em rồi, còn hỏi em làm gì nữa?

- Không cần phải nhìn anh như thế! - Dara cười khò - Nhóc muốn hỏi anh về chuyện anh bám theo Izu trước giờ kiểm tra Toán sao? Anh chỉ muốn giúp em nó bẻ sách thôi mà.

- Nếu vậy thì không nhất thiết phải giành với em!

-...

Lại đưa tay bóp bóp trán, Dara than trời than đất cũng không xong, chỉ tự hỏi cái câu cũ xi mà bản thân đã lẩm bẩm không biết bao nhiêu lần:

- Anh chẳng biết mấy đứa có còn xem anh là anh trai không. Thôi được rồi, anh nói thẳng cho nhóc biết luôn. Anh... có ý đồ hết đấy!

Dara khề cựa mình. Có vẻ như chàng trai đã ngứa ngáy tay chân lắm rồi. Mochi chắc rằng anh ta sẽ đứng dậy đi đi lại lại, xoa xoa cằm hay ra cổ tỏ vẻ thần bí nếu như không có cô gái tóc tím kia nằm mê man trên người.

Anh đoán gần đúng rồi. Tuy nhiên, dù không đứng dậy được nhưng Dara vẫn nghiêng nghiêng đầu ra chiều bí ẩn:

- Mochi à, cô bé của em... lạ lắm. Con bé hoàn toàn khác với những người "sở hữu" thần linh khác. Ủầy, nói sao nhỉ? Anh cảm thấy... linh hồn con bé... cực kì hỗn loạn.

- Hỗn loạn? - Mochi hơi nhíu mày, ánh mắt có chút lo lắng nhìn xuống gương mặt nhỏ xinh đang vô tư say ngủ trong vòng tay - Anh... nói rõ hơn được không, onii - chan?

- Nói thật thì anh chẳng rõ lắm đâu. Anh chỉ tạm chắc thế thôi, sau này anh sẽ cố gắng tìm hiểu tiếp. Mà nhóc cũng đừng quá lo lắng, nếu sự thật giống như anh đang suy đoán, thì chuyện này là phúc chứ không phải họa đâu!

- Phúc ư?

Mochi lẩm bẩm nói với Dara mà như tự nói với chính mình:

- Nếu là phúc thì hay quá rồi. Nếu là họa, em sẽ tìm mọi cách để biến nó thành phúc.

Tất cả, đều có thể làm, miễn là người mình yêu được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Mắc kẹt tại Green Garden (1)

Thần dân Thiên Quốc quả thật có đủ muôn hình vạn trạng, phân chia tầng lớp cũng không thể gọi là ít, tuy nhiên, họ có một đặc điểm chung, thứ điểm chung điển hình nhất mà hầu hết ai cũng có, đó là sự chung tình.

Một người thuộc Thiên Quốc rất khó để tin tưởng trọn vẹn và đặt tình yêu nơi người khác, nhưng một khi họ đã yêu thì đến chết vẫn yêu, quyết không

thay lòng, bất chấp mọi rào cản dù dày hay thưa, mặc cho tình cảm có được chấp nhận hay không, mặc cho người thương đã hướng trái tim về một ai khác. Thậm chí, cho dù có phải đánh đổi cả tính mạng vì người mình yêu, con người Thiên Quốc vẫn sẵn lòng đáp ứng. Tình yêu khiến trái tim thổn thức và lý trí trở nên mù quáng, nhưng tình yêu là nguồn cội của sự sống, là viên đá nền tảng khai sinh ra Thiên Quốc. Có lẽ đây chính là lí do chủ yếu đã khiến cho tất cả sinh linh của nơi đây đều có ý thức về một tình yêu chân thành ngay từ lúc chỉ vừa mới tạo hình. Việc này đã gây ra không ít những tình huống éo le, tuy nhiên, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì quy luật vẫn là bất biến. Thứ sinh ra mà vô cảm với tất cả mọi điều xung quanh chỉ có thể là một trong hai loại: hoặc là ma quỷ, hoặc là Kẻ thể mạng.

"Kẻ thể mạng"...

Mochi thờ dài, tự nhiên anh lại nhớ đến Sal rồi. Anh ta đột nhiên biến mất mà chẳng báo cho anh lấy một tiếng. Có lẽ sự việc rất gấp, hoặc là anh ta không muốn nói ra. Mochi có cảm giác là về hai cô về đúng hơn. Sal là kẻ bí ẩn. Anh ta rốt cuộc đang giấu giếm bao nhiêu thứ trong sâu thẳm đáy lòng ấy, cả trời cũng khó thấu.

- Hai cô bé này... bây giờ làm sao đây? Đã gần sáu giờ chiều rồi.

Dara đột ngột lên tiếng khiến cho mạch suy nghĩ của Mochi bị cắt ngang.

- Anh không ngưng đọng thời gian sao?

- A, anh mãi nói chuyện với cô bé này nên quên mất. Chà chà, anh già cả rồi.

- Anh... không nhất thiết phải nói quá nhiều như vậy, cứ như em, giải quyết nhanh gọn không tốt sao?

- Không được không được! - Dara xua xua tay - Em đúng là chỉ biết quan tâm có mỗi Izu thôi sao? Dù sao anh cũng khá rảnh, và cô bé này lại quá đáng yêu đi, vì thế nên anh có thử trên cô ta một chút để xem diễn biến sắc mặt của nữ sinh loài người thế nào.

- Như chuyện thần Kanjo sau một ngày liền biến mất sao?

- Ha ha, em biết đấy, anh không có để sát hạn mới ra tay đâu. Hắn ta, cũng còn ít nhất cả tuần mới tan biến. Tuy nhiên, có vẻ như cô bé ấy rất quý năng lực của mình. Xem ra, gã Kanjo này cũng biết chọn chủ lắm.

- Còn chuyện Miko nói yêu Sal, chuyện này có vẻ không ổn lắm nhỉ... Anh biết đấy, Sal...

- Chuyện này thì nhóc không cần phải lo đâu. Thực chất cô ấy không hề yêu Sal. Đó chỉ là ngộ nhận mà thôi. Thứ cảm giác khác lạ trong linh hồn nhỏ bé này... là do phản ứng của Thần Kanjo gây ra nhằm đẩy nhanh việc tiếp cận Sal. Có vẻ như hắn rất nhớ Thiên Quốc, và muốn thông qua đứa em trai nhân hậu của ta để trở về quê nhà.

Mochi hơi mím môi, gật gù:

- Nếu thế thì tốt quá! Vậy... anh có định thực hiện lời hứa của mình không?

- Tất nhiên... là không rồi! - Dara tỉnh queo ngửa người chống tay ra phía sau - Lời hứa ấy là trong trường hợp bạn bè bỏ cô bé đi hết mà... Và anh chắc chắn là sẽ chẳng có ai nghỉ chơi với cô bé chỉ vì cô ấy vừa mất đi một thứ năng lực mà chẳng ai hay biết. Hơn nữa, anh đã tốn nhiều thời gian chỉ với một cô bé loài người này, thế là đủ rồi.

Khóc môi Mochi cong nhẹ, chàng trai khê khàng:

- Onii - chan, anh vẫn như vậy nhỉ. Em đang tự hỏi liệu anh có còn cảm giác với nữ giới nữa không th...

"Xoẹt".

"Bang".

Mochi đột ngột im bật, tay vừa kịp giăng kết giới bằng vĩnh cửu đỡ được một đòn sét đánh của Dara. Chàng trai hệ Lôi vẫn tỉnh bơ bế lấy Miko rồi đứng thẳng dậy. Chi tiết duy nhất chứng tỏ anh là người vừa ra tay chính là bàn tay hơi đổi màu cùng những tia ánh sáng ngoằn ngoèo bay lên ấy.

- Anh đưa Miko đến phòng y tế trước. Nhóc nhớ cẩn thận lời nói hơn khi nói chuyện với anh đấy!

Dara lãnh đạm quay lưng đi. Cả người anh chỉ lóe sáng một cái liền trở về dáng vẻ nam sinh ưu tú "Bạch hoàng tử" của trường Kokka chứ không còn là chàng thiên sứ ma mị ban nãy nữa. Tới lúc bóng dáng ấy khuất hẳn, Mochi mới chậm chậm thờ dài. Hình như anh vừa vô tình chạm phải cái vảy ngược nào đó của ông anh trai thất thường này rồi!

Những tia nắng cuối ngày cũng dần tắt, chỉ để lại chút ánh tàn dư nhấp nhোang trong khoảnh khắc hoàng hôn dần khép lại. Vài tia sáng yếu ớt cố gắng kiên cường chống chọi với bóng tối, bồng bềnh lên qua những kẽ lá đã nhuộm sắc rắng vàng, đáp nhẹ lên một khuôn mặt nữ sinh thanh tú đang say ngủ. Chẳng biết cô đã ngủ bao lâu nữa, cho đến khi hàng mi dài khẽ lay động, mí mắt cô gái mới dần hé ra, để lộ tia long lanh trong đôi đồng tử trong suốt còn lơ mơ trước công mộng mị. Izu dụi dụi mắt, bên tai vẫn còn nghe văng vẳng tiếng sáo trúc mê hoặc của thiên thần trong giấc chiêm bao, khiến cô

chẳng muốn thức dậy nữa...

Mà... cô thức dậy chưa nhỉ?

Hình như cô thấy trước mắt cô có bóng người...

Cái dáng ấy...

Rất giống... anh ta!

- A!

Izu đột ngột mở bừng mắt, miệng không tự chủ hét vang một tiếng. Người trước mắt chỉ thoáng ngạc nhiên, tay nhấc cây sáo nhỏ ra khỏi vành môi mỏng:

- Tỉnh rồi sao, hội trưởng?

Izu chớp chớp mắt, đôi đồng tử tròn xoe cố thu lấy hình ảnh của người nọ mà chuyển lên não bộ.

...

- A... Cậu, sao cậu lại ở đây?

- Trước hết cậu phải xem mình đang ở đâu trước đã!

- Ở... đâu á?

Izu ngơ ngác nhìn xung quanh. Cảnh này... giống như một khu rừng, nhưng có rất nhiều hoa, hoa đẹp lắm... Có cả lối đi trải đá cuội, cỏ thì được tia tốt sạch sẽ... Ừm, giống một khu vườn không lồ hơn.

...

Khoan đã...

Vườn?

Green Garden!

Vì sao cô lại ở Green Garden?

Còn cái tư thế này...

Lại hét lên một tiếng, Izu thẳng thốt bật dậy, suýt nữa đã rớt luôn xuống đất.

Cái quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Vì cái gì mà cô lại say sưa ngủ trên đùi hắn ta trên chiếc ghế đôi của Green Garden này?

- Mochi - kun, tại sao... tại sao...

- Cậu hỏi tớ thì tớ biết hỏi ai? Tớ chỉ vô tình thấy cậu ngất giữa đường thôi, chỗ mấy khóm hoa bên kia kia. Tớ sợ... sợ cậu làm xấu khuôn viên của người ta nên lôi cậu qua đây, kết quả là xấu luôn cái ghế.

- Cậu mới xấu á!

Tiếng "á" chưa dứt là Izu đã nhanh chân giậm qua, nhưng kết quả thì cô vẫn giậm hụt chân "kẻ đáng ghét" kia. Thật là tức chết. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi, hắn vẫn luôn luôn nhanh hơn cô một nhịp.

Izu bặm môi cúi mặt xuống:

- Không thèm đôi co với cậu nữa. À mà... mấy giờ rồi thế?

- Còn hơn mười lăm phút nữa là bảy giờ tối. Cậu ngủ tốt thật đấy!

- H... hà? Bảy giờ? - Izu tá hỏa đứng bật dậy - Thôi hỏng, tớ phải về ngay đây. Có gì mai gặp nhé. Tạm biệt cậu!

- Chưa tạm biệt được đâu. Giờ này chắc bảo vệ đã đóng cửa Green Garden rồi.

Cô gái đang nhóm chân định phóng chạy liền thắng cái "cạch" lại một cách không thể nhanh hơn:

- Cậu nói sao? Đóng cửa rồi á?
 - Chứ cậu nghĩ xem, giờ này còn ai vào đây nữa mà người ta để cửa mở?
 - Nhưng... cũng phải về chứ! Cùng lắm là tở leo rào thôi.
 - Không đến mức đó đâu. Anh Dara thường đi dạo quanh trường đến bây giờ mới về. Không chừng anh ta sẽ đi ngang qua đây.
 - Vậy... vậy thì phải ra mau, nếu trông thấy thì anh ấy sẽ giúp chúng ta phải không?
- Mochi không đáp ngay, anh ngước mắt lên, dưới đáy mắt của anh thấp thoáng ý cười:
- Cậu nghĩ kĩ chưa?
 - Có gì phải nghĩ nữa đâu. Anh ta thấy người bị kẹt trong này, anh ta phải cứu chứ.
 - Tất nhiên! - Khóe miệng Mochi hơi cong lên, ý cười ngày càng rõ - Nhưng cùng lúc kẹt cả tở lẫn cậu ở đây, cậu thử hình dung xem, anh ta sẽ nghĩ gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Mắc kẹt tại Green Garden (2)

Izu đang định mở miệng nói thêm câu gì đó thì chợt im bất trước câu hỏi của cậu bạn cùng bàn. Ánh mắt của hắn ta giống như đang thách thức, lại giống như giao hoạt, thấp thoáng vẻ châm chọc, cơ mà... lời hắn nói cũng không hẳn là không có lý.

"Chep! Chẳng biết Dara - senpai có hay chuyện Mochi - kun là "trao cong" không nữa?"

Nếu Mochi mà có khả năng đọc được suy nghĩ của Izu lúc này, thật không biết gương mặt chàng trai sẽ biến hóa thú vị như thế nào. Vốn anh chỉ định tìm cách khiến các nữ sinh khác bớt nhăm vào anh và Sal mà tấn công thôi, nào có nghĩ đến... có một cô gái ngố tàu nào đó vẫn tin lời của anh đến sai cả cỡ mặc dù ngoài miệng vẫn xa xa cho anh là kẻ vô kỉ luật biến thái đáng ghét bla bla...

Ừm, vô kỉ luật đâu hắn là luôn nói thật đâu, nhưng Mochi không có nói dối nha. Anh chỉ là nói chưa hết câu thôi...

Anh... không hề thích con gái... nào khác, ngoại trừ một người anh yêu.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Cậu làm tở rồi rồi đây.
- Còn sao nữa? Đợi qua bây giờ tối, khi ấy onii - chan sẽ trở về nhà, rồi hai đứa mình... tha hồ mà "leo rào".

Izu gật gù, không hề trông thấy cái nụ cười châm chọc vừa toét ra trên khóe môi chàng trai. Ngồi xuống thành bồn hoa đối diện Mochi, lúc này, cô gái mới chú ý đến thứ mà chàng trai vẫn cầm trên tay từ nãy đến giờ: một cây sáo trúc.

Chẳng hiểu sao, vừa nhìn thấy thứ này, Izu lại liên tưởng ngay đến thiên thần đó...

Và... thứ âm thanh huyền hoặc ấy.

Cái thứ âm thanh mà cô đã nghe trước lúc tình tở hắn.

- Mochi - kun, cậu biết thổi sáo sao?
- À, một chút thôi, đủ để đi thi quốc tế!

Đã quá quen với kiểu cách nói chuyện của cậu bạn SSS này rồi, Izu cũng tăng lờ về sau của anh. Cô chống cằm:

- Vậy... cho tở nghe một đoạn đi. Cậu cũng đang rảnh rồi mà, đúng không?
- Ừ, coi như rảnh, nhưng tở thể hiện rồi cậu có trả công không?
- Biết rồi còn hỏi. Tất nhiên là không rồi.

Mochi cười khỏ. Vì lí do gì mà cậu lại có thể yêu cô gái vô lý đến tự nhiên này nhỉ?

- Được rồi. Coi như tớ làm phước. Đừng có xúc động quá rồi khóc nhá!

Giống cái lúc đó đó...

Izu mỉm cười. Anh bạn kiêu ngạo này, dù có nói thế nào thì cuối cùng vẫn luôn đáp ứng cô. Nhìn đi nhìn lại, hẳn ta cũng có điểm đáng yêu đấy chứ!

Thanh sáo trúc nhẹ nhàng kê lên môi mòng. Những ngón tay thon dài đẹp như bạch ngọc bắt đầu chuyển động trên thân sáo. Một thanh âm mượt mà theo đó ngân nga, tiếp nối sau đó là những nốt trầm bổng mê hoặc...

Izu không biết anh đang thổi bài gì, cô cũng không am hiểu nhiều lắm về âm nhạc, kể cả đàn sáo, nhưng cô biết anh chơi sáo không tệ, đó là nói một cách khiêm tốn. Tiếng sáo của anh nhẹ nhàng lắm, huyền hoặc lắm, mỗi lúc lại càng câu hồn cô hơn, khiến cho cô si mê đến ngây dại, bao nhiêu tâm tư đều thả lỏng theo tiếng sáo phiêu lãng của anh. Dần dần, cô dường như quên đi hết thực tại, vô thanh vô thức lại bước vào thế giới của quá khứ, thế giới có cả niềm vui lẫn bi kịch nơi gia đình Haru, thế giới sẽ ám ảnh cô đến hết cuộc đời này.

Đêm kinh hoàng ấy lại hiện ra, rõ ràng và sống động hơn bao giờ hết...

Đêm sinh nhật lần thứ bảy của cô.

Với sự ra đi đầy chua xót của song thân...

- A...

Izu đột ngột mở bừng mắt. Cô phát hiện ra hai gò má đã ướt lạnh từ lúc nào.

Cô lại nhớ về chuyện buồn, lại đau lòng, lại khóc...

Không, vấn đề không phải ở đây, không phải ở cô, cũng không phải ở quá khứ, mà là ở...

Tiếng sáo!

Tiếng sáo khơi gợi hồi ức!

- Lại khóc à? Tớ đã nói trước là đừng khóc rồi mà!

Mochi hạ sáo khỏi môi mòng, lãnh đạm hỏi, nhưng trong ánh mắt của anh vừa thoáng một tia đau lòng.

Vì cái gì mà cô gái này hể cứ nghe tiếng sáo của anh là khóc, bắt kể tiền kiếp hay hậu kiếp?

- Mochi - kun...

Izu đột nhiên chồm tới nắm lấy tay chàng trai, quên cả việc lau nước mắt. Dưới ánh trăng thanh đang nhàn nhạt soi rọi, gương mặt thất thần của cô gái càng lấp lánh hơn với những giọt lệ đã nhòa trên đôi gò má khiến Mochi phải gạt mình một phen:

- Zu - chan, cậu...

- Là ai?

- Ai? Cậu thử thách độ phán đoán của tớ đấy à, Hội trưởng ngố?

Nếu như bình thường, có lẽ Izu đã giẫy nảy và ra sức hét cho xuyên thủng đôi màng nhĩ nằm dưới mấy lọn tóc bạch kim kia rồi, nhưng hiện tại, cô vẫn căng thẳng thở gấp, giọng cô lạc hẳn đi:

- Ai đã sáng tác ra đoạn nhạc vừa rồi? Cả tên bài hát nữa... Cho tớ biết đi, Mochi - kun...

Nói đến câu cuối, dường như dưới đáy mắt cô gái còn biểu lộ ra ý thỉnh cầu.

Tại sao cô lại làm như vậy?

Tất nhiên cô không phải kẻ ngốc ưa làm trò hề trước mặt cậu bạn kiêu hãnh có sở thích trêu chọc người khác này. Lí do thật sự... còn gì khác ngoài việc đoạn âm thanh vừa rồi giống hệt đoạn sáo trúc mà cô đã nghe trong giấc chiêm bao?

Nếu cảnh vật xung quanh bây giờ không phải là Green Garden mà là một rừng cây cao vút đang đắm chìm trong tuyết trắng lạnh lẽo đến tình khô thì Izu đã cho rằng bản thân vừa rơi vào mộng mị mất rồi, và khéo cô sẽ cho rằng cái người đang ngo ngắc với thanh sáo trúc trước mặt là thiên thần mất.

- Đột nhiên hứng thú với âm nhạc sao, Hội tr...

- Cho tớ biết đi mà, cậu chỉ cần cho tớ biết thôi.

Mochi khẽ nhủ mà khó hiểu, nhưng rồi anh vẫn đáp ứng, đáp ứng theo kiểu của anh:

- Không có!

- Eh?

- Không nghe rõ sao? Tớ chơi theo cảm hứng thôi, làm gì có tác giả nào.

- Không thể, chắc chắn là không thể. Tớ đã từng nghe qua đoạn nhạc này rồi!

Izu kích động chồm tới, vô tình ép sát Mochi vào lưng ghế tựa. Chàng trai vẫn bình tĩnh:

- Tớ đã nói, tớ chơi theo cảm hứng. Nếu cậu cho rằng tớ khoác lác thì tớ cũng chịu. Hơn nữa...

Mochi chợt liếc mắt xuống dưới, khẽ khàng:

- Tớ biết đau đấy.

Izu thoáng khựng lại. Cô ngẩn người một lát mới nhận ra hiện trạng của mình: hai tay chống cạnh hai vai chàng trai, một chân thì thượng cẳng lên trên đùi anh. Tư thế này, ngoài hai từ "thân mật" ra thì chỉ còn ba từ "quá thân mật" để diễn tả. Dưới ánh trăng nhàn nhạt hắt xuống khu vườn thơ mộng đã nhuốm cái thần sắc bí ẩn của bóng tối, đôi mắt đẹp như đôi ngọc hồ phách của Mochi càng trở nên huyền hoặc không tưởng. Dường như trong đó có hàng triệu vì tinh tú lấp lánh đang cuộn lại thành từng dải ngân hà rực rỡ, xoay quanh một hố đen sâu thẳm.

Ánh trăng... làm cho những màu sắc trong cặp vũ trụ thu nhỏ ấy ảo diệu mê người...

- A...

Izu đỏ mặt vội lùi lại, thành công đoạt lại linh hồn suýt nữa đã lạc lối trong đôi đồng tử kia.

- Xin lỗi, có lẽ là tớ nhầm lẫn. Cũng trễ rồi, tớ phải về đây.

Dứt lời, Izu lúng túng chạy biến về phía cửa vườn. Mochi im lặng một chút, rồi khẽ phì cười, vội lấy cả cặp của mình lẫn chiếc giỏ màu hồng bánh bèo của ai đó rồi lững thững bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Mắc kẹt tại Green Garden (3)

Izu cảm đầu chạy một mạch đến chiếc cổng lớn mới dừng lại, trong lòng hỗn loạn vô cùng. Cũng phải thôi, từ chiều đến giờ cô đã gặp bao nhiêu chuyện quái dị rồi... Về Miko, về thiên thần, về tiếng sáo trúc...

Thiên thần là có thật, dù khó tin, nhưng cô chắc chắn anh ta có thật. Cảm giác của cô khi ấy không thể là mơ được. Chẳng cần biết anh ta đang làm gì ở đây, nhưng công việc ấy khiến cho anh ta cứ phải luẩn quẩn quanh ngôi trường ưu tú Kokka này. Izu đột nhiên lại có một niềm tin rất mãnh liệt. Cô tin với khả năng thấu thị của mình, cô sẽ còn gặp lại anh. Cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh hết mức...

Cho đến lúc mở mắt tỉnh dậy.

Tiếng sáo... tiếng sáo của hân sao có thể giống với tiếng sáo của thiên thần đến vậy chứ? Thứ âm thanh vừa bi thương, vừa nhớ nhung, lại tha thiết đến thế... sao cô có thể quên, có thể lãng quên được?

Nhưng cô phải giải thích như thế nào đây? Chẳng lẽ thiên thần lại đi thổi một bản nhạc do con người soạn ra sao?

Đoạn nhạc ấy, trước đây cô chưa từng nghe đến, vậy thì không có khả năng cô bị dư âm của nó gây liên tưởng và ảnh hưởng tới giấc mơ được, huống chi... sự việc này, đối với người có thể giới duy tâm lạ như cô, chưa gặp bao giờ.

Izu lắc đầu nguây nguẩy. Đúng là càng suy nghĩ lại càng cảm thấy rối rắm, mà đứng suy nghĩ ở một nơi như thế này thì cũng chẳng đến đâu. Trước hết, cô cần phải trở về nhà cái đã.

Ngước mắt nhìn cánh cửa cao ngất, Izu thầm than khổ. Khoảng cách giữa các chấn song cửa cũng khá thưa chứ không quá sát sao như cánh cửa ở bên hông trường mà cô đã leo lên trước, nhưng vị trí đặt chân và bước lên có vẻ hơi xa. Cô đang tự nhủ sau này sẽ chăm chút chiều cao của mình tốt hơn,

mặc dù mục đích của cô có hơi... trào phúng. Đặt một bàn chân nhỏ nhón mang giày búp bê lên chân song, hai tay bám chắc mấy cụm hoa văn bắt mắt trên cánh cửa, Izu dùng sức một chút đã leo lên được nửa đoạn. Ngay khi cô đặt chân lên chỗ mắc nối tiếp theo thì chợt cô nghe có tiếng động bên dưới. Cô ngạc nhiên hé mắt nhìn xuống, tư thế vẫn là một chân thẳng một chân gác vô cùng... cá tính như thế.

- Cậu định cho tớ cái giỏ này luôn sao? Tớ không xài màu hồng đâu.

Là giọng của Mochi. Izu cũng nghĩ là hấn rồi. Cái giờ này ở Green Garden, còn ai khác ngoài cô và hấn đâu. Cỗ tỏ mặt tỉnh, Izu gật đầu nhẹ rồi với tay chìa xuống:

- Cảm ơn, tớ để quên mất. Cậu đưa cho tớ mang treo qua luôn...

Mochi cũng chẳng nói gì thêm. Anh nhón chân nắm quai giỏ đưa lên gần tầm tay cô gái. Đúng lúc đó, một con gió vô tình lướt qua...

Chỉ là một con gió nhẹ, tất nhiên là không thể khiến nắm tay Izu buông lỏng, nhưng vẫn thừa sức lay động một vạt vải trắng viền đen nào đó. Mochi chợt lảo đảo:

- Đồ ra... e mon.

Izu ngạc nhiên tròn mắt, vô thức nhả lại:

- Gì cơ? Đồ ra...

Cô gái đột ngột im bặt.

Hình như vừa cô vừa có một nhận thức xẹt ngang qua đầu.

- Vô si!

Izu lập tức hét lên, hai tay nhanh chóng vỗ ép sát váy xuống. Cụ nhiên cô lại phạm thêm một sai lầm nghiêm trọng:

Cô quên mất việc mình đang làm.

Kèm với tiếng hét thất thanh, cả thân hình Izu mất đà chới vơi ngã chúi xuống. Mochi tròn mắt tức tốc giang rộng tay.

"Bịch".

Cô nàng Hội trưởng không khác gì trái mít rụng rơi xuống, thế nhưng cô lại không cảm thấy đau đớn gì. Cơ mà... nền đá cuội hình như có điểm không đúng? Rõ ràng là sạch sẽ và êm hơn nhiều.

- Nằm đủ chưa? Hết lên rồi thế này... Cậu muốn bảng tin trường ngày mai có biến sao?

Giọng nói trầm trầm quen thuộc của Mochi vang sát bên tai khiến Izu đột ngột mở bừng mắt. Vừa rồi... âm thanh dường như quá gần thì phải?

Cô gái ngo ngắc ngẩng đầu lên, liền bắt gặp cái cằm thon thon và cặp mắt màu hổ phách đẹp như bảo ngọc.

- A?

Trông thấy cái vẻ ngây ngốc trên gương mặt nữ sinh đáng yêu kia, Mochi không nhịn được phì cười một tiếng. Anh phì cười, khiến cho cơ bụng không tự chủ rung nhẹ, cụ nhiên Izu cũng cảm thấy "hên đất" vừa cử động..

Cô thế mà, lại ngã gọn trên người hấn!

- Cửa chưa khóa đâu...

- A a a a a a...

Izu không kiên nhẫn gì, lại lần thứ n hành hạ màng nhĩ của một kẻ nào đó, đồ mặt bột dầy cắm đầu xô cửa chạy biến. Mochi tròn mắt ngạc nhiên. Cái chốt cửa kia... vậy mà không thể chịu nổi một cú xô của cô gái này... Coi bộ, vừa rồi cô ấy dùng sức không hề nhẹ nhỉ?

Phải sạch mớ bụi đất còn sót lại trên đồng phục, Mochi với tay cầm lấy cặp của mình lần chiếc giở "hồng bánh bèo" của một ai đó.

Đưa chiếc giỏ lên ngang tầm mắt, thật không khó để thấy một chiếc móc khóa vịt bông treo lủng lẳng trên dây kéo cặp. Chàng trai lắc đầu cười khở.

Nếu cô ấy mà biết rõ giá trị của thứ này, liệu cô ấy có còn vô tư đem nó treo cặp lộ liễu như thế không nhỉ?

- Cô chủ, hôm nay cô ra hơi trễ, cô bận sao?

Chủ tài xế Toshi cúi người trang trọng ngay khi bóng dáng cô chủ nhỏ vừa hấp tấp chạy ù tới.

- Cháu vương chút chuyện thôi ạ!

Izu chui ngay vào ghế sau xe rồi đóng cửa cái rụp. Đến lúc chiếc xe dần lăn bánh và chạy băng băng trên đường thì cô cắn răng quay phắt đầu lại như sợ quỷ thần bám theo sau ấy. Sau khi quan sát kỹ và xác định không thấy "tên quỷ thần" nào đó, Izu mới nhẹ nhõm thở phào.

Rốt cuộc từ khi nào mà cô lại sợ hấn đến thế chứ?

Trong trường có biết bao nhiêu người, nhưng hễ cứ trông thấy hấn là cô không thể nào giữ nổi bình tĩnh...

Lẽ nào là do ngay từ đầu năm hấn đã để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp?

Không phải, đâu phải chỉ có mình hấn vô kỉ luật đâu...

Hơn nữa, xác thực là cô không có ghét hấn.

Nhưng... cảm giác này là thế nào, cô đến giờ vẫn chưa thể minh bạch.

- Cảm ơn! Chú về ạ!

Izu lễ phép tạm biệt chú Toshi. Cho đến khi chiếc xe lăn bánh mất dạng, cô mới ung dung bước tới mở cánh cổng chính. Cổng nhà cô cao và lớn lắm, lại được thiết kế cầu kì với những hoa văn uốn lượn đẹp mắt. Bất giác Izu khựng lại.

Có cái gì đó không đúng!

Vì cái gì mà ổ khóa biến mất, thay vào đó là chốt cửa được gài ở bên trong?

Có người đã vào trước rồi?

Kia là nhà cô, nhưng hiện có thể có người bên trong. Anh Daizu thì vẫn còn đang công tác, hơn nữa, trong nhà lại không có bật đèn. Như vậy, khả năng lớn nhất chỉ có thể là...

Trộm!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tên trộm điên trai

Izu cắn cắn môi, cuối cùng quyết định nhẹ nhàng luồn tay mở chốt cửa bước vào.

Trộm thì đã sao chứ? Thế chủ động hiện vẫn đang nghiêng về phía cô. Hấn có lẽ vẫn chưa biết chủ nhà trở về. Và cũng không loại trừ khả năng hấn đã bỏ đi rồi. Trong nhà hiện tại có những món đồ điện tử là đáng giá thôi, chứ về mặt tiền bạc thì cô luôn cẩn thận cất trong tài khoản riêng hết. Ăn trộm mà vào phải nhà cô chắc cũng không ngăn được mà rùa thẳm.

"Cạch".

Izu giật mình quay phắt sang bên hông nhà. Vừa có tiếng động phát ra ở bên đó. Nơi ấy, chẳng phải là nhà kho sao?

Ăn trộm kiểu gì mà lại mò vào nhà kho thế này? Chẳng lẽ lục lọi trong nhà xong rồi thất vọng đến mức ra nhà kho tìm vận may?

Tên này... tưng tới mức đó rồi sao? Chi bằng xin bốn tiểu thư một tiếng, không chừng ta sẽ mở lòng từ bi mà đưa tay cứu giúp.

Izu lần tìm đến khu nhà kho, hoàn toàn không để ý việc cô vừa bị nhiễm cái tính ái mộ bản thân của ai đó...

Quả nhiên, cửa nhà kho đang mở hé, tiếp đó là những chuỗi âm thanh lạch cạch sột soạt nối nhau vang lên. Izu tự nhiên lại thấy tội nghiệp cho hấn. Trong đây ngoài mấy món đồ cũ ra, còn thứ gì đáng giá đâu chứ?

Bỏ công ra tìm kiếm như vậy trong bóng tối... quả thật không đáng!

A, hắn đang bước ra. Từ trong bóng tối, một bóng đen lù lù tiến dần đến cửa. Tiếng cửa mở kẽo kẹt mang theo thứ cảm giác ròn rợn nổi hết cả da gà. Hít một hơi thật sâu, Izu trừng mắt nhìn bóng đen kia, trong sát na vô thanh vô thức lao như lướt tới tung một cước hòng dồn ngã hắn.

- A...

Izu bắt ngờ tấn công với tốc độ nhanh như thế mà cái bóng kia vẫn kịp lách mình né được. Không bỏ lỡ giây nào lãng phí, Izu liên tiếp tung quyền vào ngực "kẻ trộm".

Chỉ kịp cảm thấy hai tay chột ảm lên, hai chân Izu đã bị chân hắn gạt phắt, chới vơi, ngã nhào ra nền đất.

Chết tiệt! Cái ngày gì mà cứ ngã liên hoàn thế này?

Cứ nghĩ cái hộp sọ đáng thương của mình sẽ hung hăng phang xuống đất, Izu chỉ mong cho sau đó não không bị long ra thôi.

Nhưng không, ngay khi cô ngã xuống, cô lại không cảm thấy quá mức choáng váng như vừa tưởng tượng. Cự nhiên có một bàn tay nào đó đã lót ngay dưới đầu. Trước mắt cô, hình ảnh bóng đen ban nãy càng phóng đại hơn. Tên đó một tay đỡ cho cô, một tay chống xuống nền đất ngay bên cạnh. Không nghĩ được gì nhiều, Izu cắn răng giật mạnh đầu gối, ngay lập tức, chân cô bị chân hắn ghì chặt trước khi cô kịp kết thúc động tác.

- Izu! Em quá lảm rồi, định khiến cho anh tuyệt giống luôn sao?

Izu vốn đang định giãy giụa thêm, nhưng lại bị giọng nói quen thuộc kia làm cho ngẩn người. Dưới ánh trăng sáng đang soi rọi, gương mặt điển trai thanh tú với những vết lấm lem càng trở nên mỉa mai. Mái tóc màu hạt dẻ và đôi đồng tử sâu thẳm ấy khiến cho nét ngờ ngàng trong ánh mắt Izu ngày càng đậm. Cô lắp bắp:

- O... onii - chan...

Người kia, lại chính là Haru Daizu, anh trai vốn dĩ đang phải ở trên công ty của cô.

Nhận thấy em gái đã nhận diện rõ mình, Daizu mới yên tâm thả cô ra mà không lo được cô ưu ái cấp cho cơ hội trở thành thái giám.

Izu hấp tấp ngồi dậy, vội chụp lấy bàn tay vừa rút khỏi ốt của cô:

- Anh, tay anh...

- Anh không sao. Ít nhất thì cái "gáo dừa" của em vẫn an toàn.

Nhẹ nhàng xoa xoa mấy vết trầy xước trên tay anh, cảm giác tội lỗi lấn át cả sự tò mò trước sự hiện diện của anh trai, Izu nhẹ giọng:

- Do em hấp tấp...

- Không, tại anh đâu có kịp báo cho em, lại còn trông khả nghi như thế...

Daizu mỉm cười hiền hòa xoa đầu cô em gái nhỏ:

- Em không sai, em làm tốt lắm! Nhưng mà...

Nụ cười đẹp như nắng thu vừa hé lộ ấy chợt cứng lại một chút, thay vào đó là vẻ âm hiểm như quỷ thần hiện thân của anh:

- Em gái à, từ khi nào mà em có cái chiều tiết giống đáng sợ đó vậy hả? Em suýt nữa đã trở thành kẻ khiến cho gia tộc Haru tuyệt từ tuyệt tôn đấy.

Izu chỉ biết dở khóc dở cười, cuối cùng vẫn thật lòng trình bày:

- Là có người... nói cho em. Em có đăng kí vài câu lạc bộ nghiêng về võ thuật. Hắn dặn, khi gặp nguy, nhất là đối với đàn ông thì cứ auto đá ngay... Kiểu gì cũng gục.

- Hắn? Con trai sao?

Izu thật thà gạt đầu cái rụp, còn Daizu thì méo xệch cả miệng.

Trên đời lại tồn tại loại con trai chỉ cho con gái chỗ hiểm của chính phái mạnh sao?

Có hai khả năng thôi, hoặc là hắn lo cho người con gái đó, hoặc là hắn... bị ngốc.

- Hắn ta bị ngốc sao?

- Hờ?

Izu ngạc nhiên tròn mắt:

- Tất nhiên là không. Hẳn thông minh đến mức quý quá luôn á!

Khóe môi Daizu hơi nhếch nhẹ... nhẹ đến mức Izu cũng không phát hiện ra.

Quả nhiên...

- Công việc có suôn sẻ không anh? Sao tự nhiên anh lại về rồi mò vô đây vậy?

Cô gái vô tư hỏi, không hề biết câu trả lời ban nãy của mình đã gợi lên những nghi hoặc gì trong cái đầu tinh nhạy của anh trai. Daizu nhanh nhẹn cúi xuống lấy thứ gì đó từ trong túi áo ra:

- À... Cái này là do...

"Đỉnh đoong..."

Chuông cửa đột nhiên reo lên trong trẻo. Daizu có chút ngạc nhiên vội đứng dậy:

- Ai mà giờ này tới nhà mình thế nhỉ? Để anh ra xem. Em vô nhà tắm rửa thay đồ trước đi!

- V... vâng!

Thanh âm cô gái vừa dứt thì Daizu đã nhanh chóng chạy khuất sau những khóm hoa xinh xắn ra cửa.

Chắc, người anh trai này, mặc dù lấm lem là thế, nhưng dường như những vết đen ấy cũng không che lấp được vẻ đẹp lãng tử của anh. Kể ra, anh em nhà cô có thể xem là "dậy thì thành công" rồi. Cô thật sự đang mong đợi được thấy mặt chị dâu tương lai...

Izu lững thững đi đến cửa hông nhà ngay đó, mở khóa rồi bước vô, hoàn toàn không chú tâm đến vị khách kia là ai.

Daizu ra đến ngoài, khá ngạc nhiên khi trông thấy một bóng dáng dong dỏng cao với mái tóc bạch kim đang đứng tựa lưng vào cửa.

- Xin lỗi, anh là...

Nghe tiếng chủ nhà, vị khách kia liền quay lại, để lộ gương mặt thanh tú không góc chết với ngũ quan tinh xảo đến mức con gái cũng phải ganh tị.

"Không, cái tên này chắc sẽ khiến con gái si mê hơn là ganh tị..."

Daizu trầm nghĩ.

- Em là bạn học của Zu - chan! Cậu ấy để quên đồ, nên...

Mochi bỏ lửng câu nói, tay đưa chiếc giỏ hồng lên. Vừa liếc qua, Daizu đã nhận ra ngay đồ của em, tròn mắt tặc lưỡi:

- Con bé này, cái này mà cũng để quên được sao? Thật là... để em nhọc công rồi. Cảm ơn em nhé! Em vô nhà nghỉ chân một chút không? Khi nào muốn về thì anh gọi người đưa về.

Mochi nhẹ nhàng lắc đầu:

- Em có việc bận.

- Vậy tiếc quá. Anh gọi người đưa em về nhà nhé?

Đáp lại vẫn là cái lắc đầu. Mochi không nói thêm lời nào nữa, chỉ lẳng lặng quay lưng bước đi. Daizu im lặng nhìn theo bóng dáng ấy một chút, bất giác gọi với theo:

- Anh có thể biết tên em không?

Mochi dừng chân, thân nhiên quay đầu lại, nhàn nhạt trả lời:

- Yan Mochi...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Họ Yan!

Yan Mochi!

Cái tên vừa thốt ra, Mochi đã lãnh đạm đi mất, để lại một kẻ ngây ngốc đến sững người.

Yan Mochi?

Họ Yan!

Là họ Yan!

Chỉ là trùng hợp thôi phải không?

Lẽ nào... Lẽ nào...

Đôi đồng tử ánh nâu khẽ co lại, Daizu nhíu mày nhớ về một buổi sáng nọ, khi cha mẹ anh vẫn còn sinh thời. Đột nhiên mẹ gọi anh lại và dặn dò kĩ càng:

- Sau này, nếu như có người nào họ Yan tiếp cận em gái con, tuyệt đối... không được phép đắc tội!

Tuyệt đối... không được phép đắc tội!

Không phải tự nhiên mà mẹ lại nghiêm túc đến thế...

Chắc chắn là có nguyên do.

Nhưng... chẳng lẽ là mẹ đã dự cảm được tương lai sao?

Hay là,, còn một nguyên nhân nào khác?

Mơ hồ...

Quả thật quá mơ hồ...

Rốt cuộc thì trên đời này còn bao nhiêu thứ bí ẩn mà anh chưa biết đây?

- Onii - chan, ai bấm chuông thế?

Izu từ phòng tắm bước lên nhà ngoài. Cô mặc trên người một bộ váy ngủ xinh xắn màu xanh nhạt dài quá gối có nơ nhỏ đính trước ngực, trên tay là chiếc khăn bông êm ái dùng để lau mái tóc dài còn chưa khô hẳn. Anh trai cô đang ngồi gác chân lên chiếc bàn kiếng giữa phòng khách, hai tay khoanh lại ra chiều suy tư lắm. Mà hình như anh đang suy tư thật. Mãi đến lúc nghe cô cất giọng, anh mới bừng tỉnh mà ngược đôi mắt nâu lên:

- Bạn của em.

- Eh? Bạn em á?

Daizu không nói gì, chỉ liếc mắt sang chiếc ghế bành bên cạnh, nơi có một chiếc giỏ hồng quen thuộc. Izu ngạc nhiên đưa mắt nhìn theo. Vừa trông thấy đồ vật của mình, cô bất ngờ "a" lên một tiếng.

Phải rồi, khi đó... khi đó, cô ngỡ trúng người hấn. Vì quá bối rối, cô thể mà lại cầm đầu bỏ chạy, chưa kịp mang theo giỏ. Chẳng lẽ...

- Có phải, đó là người có tóc bạch kim, và đôi mắt màu hồ phách?

Đáp lại cô là cái gật đầu của anh trai.

Thật sự... cô không nghĩ đến việc hấn lại mò tới tận đây trả đồ. Thoáng trầm ngâm, cô tiến lại ngồi ở chiếc ghế đối diện Daizu:

- Nhưng... tại sao hấn lại biết nhà mình chứ?

- Đó cũng là điều anh đang muốn hỏi. Trước đây em chưa hề cho cậu ta biết địa chỉ nhà sao?

- Chưa... Em cho hấn biết làm gì... Mà lạ nhỉ? Rõ ràng ban nãy, em không có thấy hấn ta đi theo.

Dai thoáng trầm ngâm, xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi:

- Vậy... chỉ có thể giải thích rằng, cậu ta biết nhà từ trước, và... cậu ta đang tìm cách "tiếp cận" em

Hai chữ "tiếp cận" này, Daizu vốn ám chỉ từ lời dặn dò của mẹ, nhưng Izu nào có biết mẹ đã nói những lời đó với anh trai đâu. Cô ngạc nhiên tròn mắt:

- Không thể. Hẳn tiếp cận em để làm gì kia chứ?

- Vậy anh hỏi em, ở trường, hẳn có hay bắt chuyện với em không?

- Ô... ờm, để xem.. Hình như, em bắt chuyện với hẳn nhiều hơn. Hẳn vô kỉ luật lắm cơ, nói mãi vẫn lì như trâu ấy.

- Nghĩa là cậu ta cố tình gây chú ý cho em?

- Hẳn vốn đã như thế từ trước lúc biết em cơ...

- Vậy cậu ta nói chuyện với em có dịu dàng không? Có hay nở nụ cười thân thiện trước mặt em không? Hoặc là nhìn em bằng cặp mắt trù mẩn chẳng hạn?

Khóa miệng giật giật, Izu nghe anh trai hỏi mà tâm trạng cứ tụt lên tụt xuống cực kỳ khó hiểu.

Dịu dàng á?

Thân thiện á?

Trù mẩn á?

Ba cái từ này, nếu đem đi diễn tả Sal thì còn phù hợp, còn Mochi...

Hơ hơ hơ, hẳn ta là quý... không thể! Tuyệt đối không thể!

Nếu nụ cười của tên đó được xem là thân thiện, vậy thì trên thế giới này chắc chắn không còn ai gian xảo. Hẳn nếu nhận đệ nhị đáng ghét, có cho vàng cũng không ai dám tranh chức đệ nhất.

Izu nhất thời cảm thấy rối rắm, cô lắc đầu nguầy nguậy:

- Anh làm cho em khó hình dung quá.

- Em thử lấy Kofu - kun so sánh xem

Kofu đã từng đến nhà Haru, Daizu đương nhiên cũng có một chút nhận thức về cậu con trai này, huống chi, anh lại càng đặc biệt nhận thức hơn với tất cả những chàng trai trồng cây si cô em gái đáng yêu của mình.

- Kofu - kun à, nếu vậy, hẳn ta... hoàn toàn trái ngược. Vô kỉ luật, tự mãn, đáng ghét, lại còn cứ kiểm chuyện trên em nữa chứ...

Nhớ đến mấy lần bị Mochi "lật kèo", rồi cái bộ dạng tự cao tự đại ấy, Izu thật sự không kiềm chế được mà tuôn ra hết uất ức trong lòng. Hẳn ta, nếu mà đáng yêu như Kofu thì có lẽ cô hòng của cô đã không bị rất nhiều lần như vậy. Thế nhưng, trái với dự đoán của Izu, Daizu đột ngột vỗ đùi cái "chát" rõ kêu:

- Thế thì đúng rồi. Con trai không bao giờ chọc ghẹo người con gái mà họ không thích. Cậu nhóc đó chắc chắn là thích em rồi. Khiến cho em ghét như thế, chẳng phải là cậu ta đã thành công gây chú ý cho em hay sao?

Izu chớp chớp mắt.

Mochi... thích cô.

Ha... ha ha...

- Ha ha ha! Anh ngốc này!

Cô gái nhin không được, bật cười thành tiếng:

- Chắc chắn là không thể...

Bị em gái cười nhạo, Daizu phẫn uất bật lại:

- Có gì mà không thể? Em gái anh xinh xắn giỏi giang như thế, đũa con trai nào mà không thích cơ chứ? Trừ phi hẳn không phải con trai.

Ấy vậy mà cô bé tóc vàng kia còn cười dữ hơn:

- Ha ha, anh hiểu ra vấn đề rồi đấy! Tiểu thụ của hân thật sự rất đáng yêu!

Daizu thoáng ngây ngẩn cả người.

Tiểu thụ? Em gái anh vừa nói gì vậy?

Chàng trai có chút không kịp tiếp thu, miệng lắp bắp:

- Ng... nghĩa là...

- Anh nghĩ đúng rồi đấy. Thế nên, tụi em vốn chỉ là bạn bè thôi. Nếu anh còn tò mò, thì... cuối tuần này, cả Hội học sinh sẽ kéo xuống nhà anh em mình họp mặt. Khi đó, nếu công việc không quá bận bịu, anh cũng có thể tiếp cận với họ một chút.

Về Hội học sinh năm nay, Izu lại cảm thấy rất tự tin. Bọn họ mặc dù so với năm ngoái, chắc chắn là không hiền lành bằng, nhưng họ chung quy đối xử với người xung quanh rất có chừng mực, lại năng động, tự tin, dễ mến, tất nhiên là trừ một tên nào đó ra... Anh trai cô thì rất có mắt nhìn người, nếu anh ấy có thể thấy được môi trường học tập của cô tốt như vậy, có lẽ anh ấy sẽ bớt chút tâm tư lo lắng cho cô mà thoải mái nghỉ ngơi nhiều hơn...

Về phần Daizu, sau khi nghe em gái trình bày, anh không khó để nhận ra cậu thanh niên tóc trắng ban nãy cũng là thành viên của Hội học sinh.

- Chàng trai đó... là người gọi điện thoại cho anh đêm đó sao?

Và là kẻ lớn gan ở cùng em suốt đêm trong Hội phòng.

- Onii - chan, lại nữa rồi. Hân không phải là...

- À, anh hiểu mà. Chuyện này tạm gác lại đến cuối tuần đi. Anh có cái này muốn đưa cho em...

Daizu chặc lưỡi. Suýt chút nữa thì anh quên khuấy mất việc quan trọng, cái việc mà khiến anh phải bỏ cả công việc để chạy về làm một tên trộm cực kỳ khả nghi và ngu ngốc.

Daizu đưa tay rút từ trong túi áo gió ra một chiếc hộp gỗ nhỏ hình chữ nhật có cạnh hơi cong, dài chừng trên một tấc thôi, nhưng nó được thiết kế rất cầu kỳ với những hoa văn chạm khắc tinh xảo. Anh đã tìm khăn lau chùi cẩn thận nhưng cuối cùng vẫn không thể đuổi hết đám bụi cứng đầu còn sót lại trong các hoa văn nhỏ xíu ấy. Nó đã bị bỏ quên quá lâu rồi...

- Hôm qua, anh nằm mộng...

Daizu xoa xoa chiếc hộp nhỏ, nhẹ giọng bắt đầu câu chuyện:

- Anh gặp mẹ, mẹ báo mộng cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Kinh hoàng biệt thự khu Shinjuku

A... Thật sao? Là mẹ...

- Anh gạt em làm gì? Mẹ nói... mẹ có một thứ muốn anh đưa tận tay em, rồi mẹ chỉ rõ vị trí luôn. Không nghĩ được, kỷ vật của mẹ, thế mà lại bị bỏ quên trong kho suốt mười năm trời mà chẳng ai hay biết...

- Sao có thể như vậy? Dọn kho, rõ ràng là anh em mình có cùng nhau dọn mỗi năm ít nhất một lần, vì sao lại không thấy chiếc hộp này cơ chứ?

- Vậy nên anh mới cảm thấy... thật kì diệu, Izu à! - Daizu nở một nụ cười hạnh diện - Mẹ của chúng ta vẫn luôn dõi theo chúng ta, anh chắc là có cả ba nữa, nhưng có lẽ là tính ba nào giờ cũng ít nói nên ba chưa có ra mặt thôi.

Chàng trai khẳng định chắc nịch. Anh muốn tạo thêm niềm tin cho em gái mình. Dù cho có những chuyện anh không thể nói ra, nhưng việc khích lệ em như thế, chắc là anh không bị cấm đâu nhỉ?

- Mẹ còn nhắc đi nhắc lại, thứ này, vốn là của em.

Izu tròn mắt:

- Của em?

- Ủm, anh thật sự không biết nó là cái gì nữa. Anh bỏ cả công ty chạy về đây làm trộm lục cho ra nó đó. Đền nhà kho để lâu quá nên hỏng luôn rồi, có lẽ phải gọi người lắp cái mới thôi, phòng một ngày nào đó anh không đủ nhanh nhẹn thì lại bị em hại cho vô sinh.

- Anh...

Izu phòng má, vừa úy khuất vừa xấu hổ, cố tìm cách tâng lờ cho qua chuyện đó. Cô xòe hai tay ra trước mặt anh trai:

- Đồ của em, thì trả em!

Daizu không có nói gì thêm, chỉ mỉm cười rồi đưa vật nọ cho cô em gái, có chút hồi hộp nhìn cô chậm rãi mở chiếc nắp gỗ. Khi Izu cầm nắp nhấc ra, đáy mắt cô không giấu được vẻ kinh ngạc. Không chỉ kinh ngạc, còn có sùng sốt.

Cực kỳ sùng sốt.

Nằm gọn trong không gian tĩnh xảo kia, là một cây trầm cổ.

Cây trầm mỹ lệ với bông hồng bằng đá lấp lánh và phần thân được làm bằng một thứ nguyên liệu lạ thường vô cùng đẹp mắt.

Daizu đang tập trung vào món đồ, không hề nhận ra vẻ kinh ngạc quá mức của cô em gái.

- Quào! Thứ này của em là sao nhĩ? Hay là mẹ muốn để lại nó cho em? Chiếc trầm này cổ như vậy, có khi là kỉ vật gia truyền cũng không chừng..

Đợi một lúc mà vẫn không nghe Izu trả lời trả vốn gì, Daizu mới ngạc nhiên ngước lên và... anh suýt nữa đã bị khuôn mặt trắng bệch của cô dọa chết.

- Izu, em làm sao...

- Em cần nghỉ ngơi một chút.

Giọng cô gái lạc hẳn đi, không nhanh không chậm cầm chiếc hộp chạy biến về phòng. Daizu dậm bước định đuổi theo, nhưng rồi anh đứng đó, thoáng nghĩ ngợi rồi lại thôi. Không hiểu sao, anh có cảm giác, sắp tới, gia đình anh sẽ có biến lớn...

Ngồi khoanh chân trên chiếc giường êm ái của mình, Izu bặm môi nhìn chăm chăm vào cái hộp gỗ nhỏ ở trước mặt, trong lòng đầy những cảm xúc hỗn loạn.

Vì cái gì mà cây trầm này... lại giống hệt cây trầm mà cô gái trong giấc mơ sở hữu, lại càng giống với cây trầm mà Mochi đang giữ?

Trùng hợp ư? Chắc chắn không thể có chuyện gì trùng hợp như thế... Trùng hợp một cách đáng ngờ.

Thật sự... thật sự cô không thể hiểu nổi cái quái gì đang diễn ra với cuộc sống của mình nữa.

Izu cảm thấy cực kỳ rối bời, thờ hất một cái rồi gục đầu xuống hai đầu gối.

Đêm xuống...

Tại căn phòng khang trang rộng rãi trong ngôi biệt thự lớn nhất khu Shinjuku, một thanh niên đang sợ hãi thờ dốc ngồi ép sát vào góc phòng. Từng giọt mồ hôi lớn rịn ra, chạy dọc từ hai bên thái dương xuống cằm, xuống cổ chàng trai. Những lọn tóc đen rối loạn lổa xòa dính sát gương mặt trắng bệch. Trước mặt anh, một cái bóng đen ngòm đặc quánh lằng quằng vô dạng xác định bay lơ lửng. Chỉ có thể trông thấy cặp mắt đỏ như máu cháy rực và hàm răng trắng ớn nhọn hoắt nhô nhô trong cái bóng kia. Từ sau hàm răng lia chìa đáng sợ ấy, một mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Thứ không khí lạnh lẽo tỏa lan xung quanh nó khiến cho chàng trai hít thở không thông, thậm chí không có đủ khả năng thét lên kêu cứu nữa. Về mặt môi và bất lực khắc rõ trên khuôn mặt thanh tú. Anh không hiểu vì sao bản thân lại rơi vào hoàn cảnh này.

Cách đây mới chừng một tiếng thôi, anh vẫn còn đang điềm nhiên say giấc, chợt người anh xuất hiện tia cảm ứng khiến anh đột ngột tỉnh giấc, và rút cuộc thì anh trông thấy thứ này đây.

Nó thuộc cái thể loại gì và từ đâu đến, anh không quan tâm. Cái anh quan tâm bây giờ... là tính mạng của anh đang bị đe dọa nghiêm trọng.

"... Th... ân... xác..."

- C... cái gì?

Chàng trai cảm thấy kinh hãi. Vừa rồi... là thứ đó nói?

Cái âm thanh ấy... vang vọng và xa xôi, giống như từ một cõi nào đó vọng lại...

Trái tim chàng trai đập như điên trong lồng ngực.

Thật đáng sợ!

"Ta muốn... thân xác của người..."

Giọng nói Cõi Âm lại vang lên rộn người.

Chàng trai đáng thương cắn răng lắp bắp một hồi, cuối cùng mới lấy hết can đảm bật ra được vài tiếng từ cái cổ họng run rẩy khô khốc:

- Muốn... muốn ta làm gì chứ? Tại sao lại là ta?

"Ta... muốn... thân xác. Ta muốn... ăn... con gái của thần Tengan. Ta muốn ăn cả người."

Nói đến câu cuối, bóng đen gào rít lên hung tợn với tiếng nghiền răng cạ vào nhau ken kết. Chàng trai kinh hãi run rẩy đến vô lực, tay chân trở nên cứng đờ, và con ngươi mở to hết cỡ, thu vào tầm mắt một cái bóng đen Địa Ngục càng ngày càng lớn dần lên. Ngay lúc bóng quỷ ngoác rộng cái miệng hôi thối lao đến, chàng trai chỉ còn có thể tuyệt vọng hét lên một tiếng rồi nhắm tịt mắt, chuẩn bị cho một sự đau đớn tột cùng...

Bỗng nhiên, cả người anh đột ngột lóe sáng. Từng tác da thịt của anh như dạ quang, ánh lên giữa căn phòng tối mịt.

Chàng trai không cảm thấy thân thể bị thương tổn gì, bắt giác ngỡ ngác mở mắt và phát hiện ra sự lạ này. Cái bóng đen ma quỷ kia bị nguồn sáng kì diệu ấy soi rọi vào, đau đớn gào rít đến đỉnh tai nhức óc. Chàng trai chịu không nổi thứ âm thanh quá cường đại ấy, cố gắng bịt chặt tai hết mức có thể nhưng huyết mạch trong đầu anh vẫn sôi ùng ục từng hồi như muốn nổ tung bất cứ lúc nào khiến anh sợ hãi không thôi. Cái bóng đen bị ánh sáng thiêu đốt kịch liệt, từng chút từng chút một bị nuốt chửng. Rốt cuộc thì... kẻ bị ăn lại chính là nó. Nói ăn thì cũng không hẳn, chính xác thì nó bị tiêu diệt, bởi một thứ ánh sáng gì đó mà chàng trai không xác định được.

Cư nhiên, anh cũng không còn tỉnh táo để xác định nữa rồi...

Khi tiếng gào hét đáng sợ kia biến mất thì cũng là lúc hai bàn tay của anh bung ra khỏi hai tai. Cả người anh vô lực ngã nhào trên nền đất. Ngay lúc đó, cửa phòng bị đập mạnh mở tung. Những vệ sĩ của căn biệt thự cao sang này đột ngột xuất hiện sau cánh cửa, tiếp đó là những nàng hầu vẫn còn nguyên ánh mắt lo lắng hoảng hốt. Nguyên lai là họ nghe thấy tiếng hét thảm thiết của chàng trai.

Trông thấy bóng dáng thanh tú nằm bất động trong góc phòng với bộ Pijama xộc xệch và đầu tóc rũ rượi, mấy hầu gái thẳng thốt bùm miệng la hoảng:

- Thiếu gia... Kofu - sama!

T/g: Vậy mà cũng đến 100 chương rồi... Vui quá đi, ăn mừng chút nào m.n ơi <3

Tung bông *Tung hoa* *Nhảy múa*

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Phép thuật chữa trị

Ánh nắng bình minh nhẹ nhàng lại một lần nữa êm dịu ôm lấy thủ đô Nhật Bản đông vui náo nhiệt, ôm luôn cả ngôi trường Kokka danh tiếng cả nước. Izu vừa bước xuống khỏi chiếc siêu xe sang trọng, chớp mắt đã phát hiện ra một bóng dáng thiếu niên đang đứng ngẩn ngơ quan sát ngôi trường từ bên ngoài. Cô vui mừng vẫy tay gọi:

- Rashu - kun!

Chàng trai tóc nâu giật bắn mình một cái, hoảng hốt quay ngang quay dọc rồi dợm bước chuẩn bị chạy, cho đến khi cậu kịp thấy Izu thì mới thở phào, sau đó nhíu mày gất gỏng:

- Chị đừng có tùy tiện gọi tên ta ở đây.

Izu cười khỏ, cầu hòa:

- Không gọi thì không gọi. Mà em đứng đây làm gì thế? Có chuyện gì cần giải quyết sao?

Rashu im lặng một lúc, cặp mắt bàng bạc vẫn cẩn thận đánh ngời trường danh tiếng. Cuối cùng cậu mới nhàn nhạt trả lời:

- Ta sẽ vào đây học!

Izu chớp mắt, mừng rỡ hiểu ra vấn đề:

- A, em muốn thi vào đây sao? Nếu được thế thì tốt quá. Cố gắng nha, vô trường Kokka rồi, nếu có gì khó khăn chị sẽ tìm cách giúp.

Thân là Hội trưởng Hội học sinh nên bình thường Izu đã rất năng động trong việc hỗ trợ, giúp đỡ học sinh trong trường rồi, huống chi, Rashu lại có cái ơn rất lớn đối với cô. Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thể quên được cái buổi chiều khủng khiếp ấy.

- Chẳng cần phải cố gắng, ta đã muốn thi sẽ dễ dàng vào được.

Rashu chậm rãi nói, không hề để tâm đến vẻ mặt khó diễn tả của đàn chị. Mỗi lần nói chuyện với cậu bé này, Izu cũng không biết là bản thân phải cười khỏ bao nhiêu lần nữa. Học sinh trường này mà nghe được cậu phát biểu chắc tức chết quá. Họ đã chật vật đến bao nhiêu mới vượt qua mấy kì thi với những quy củ chặt chẽ để vào được đây, chưa kể là số tiền đóng học bỏ ra không nhỏ, mà không ít trường hợp vào rồi vì phạm nội quy, bị đuổi ngược ra nữa. Tuy nhiên, không hiểu sao, Izu lại cảm thấy khá tin tưởng năng lực của cậu thiếu niên này. Mỗi lần trông thấy cậu, Izu cứ có cảm giác thật quen thuộc, có liên tưởng đến một người nào đó, nhưng nhất thời nhớ không ra. Rashu chẳng hề biết Izu đang nghĩ cái gì, cặp đồng tử màu bạc bỗng nghiêm lại, bắt giác trầm giọng:

- Ngày mà ta vào được ngôi trường này, chính là ngày giỗ của anh, onii - chan à!

Khỏe môi chàng trai cong lên ngạo nghễ, như bậc vương giả khinh thường dân đen ngu muội, khiến cho Izu tròn mắt ngạc nhiên:

- Anh trai em học ở đây sao, Rashu - kun?

Rashu nhú mày, gương mặt cậu vốn vẫn còn điểm non nớt nhưng lại cổ tỏ ra thâm trầm làm cậu càng trở nên ngộ nghĩnh:

- Đã nói là đừng có gọi tên ta ở đây mà. Bất quá, đúng là như vậy, nhưng mà...

Cậu nói đột ngột bị bỏ lửng. Cậu thiếu niên đang định nói thêm cái gì đó thì bỗng nhiên cái miệng cứng đờ, chớp mắt quay đầu chạy biến. Izu ngạc nhiên không thôi, nghĩ ngợi làm sao lại quay lại nhìn. Từ đằng sau, Jun đang nhón nhờ bước đến với cây kem bự chẳng trên tay. Cô gái chột nhú mày nhìn đến cái bóng người vừa chạy khuất sau ngã rẽ. Hình như... cô cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng rồi cô lại tặc lưỡi.

"Không thể nào, nó vốn không thể tự mình xuống đây được!"

Về tươi tỉnh nhanh chóng trở lại trên gương mặt búp bê xinh xắn, Jun cười toe toét bước nhanh tới chỗ đàn chị đang ngần người:

- Izu - senpai, chị mới tới à? Ai thế chị?

-... À, vô tình gặp qua một lần thôi. Vô trường thôi nào!

- Vả... Á...

Tiếng "vâng" còn chưa kịp dứt, Jun vừa quay về phía cổng trường thì đã đụng ngay vào một người khiến cho nguyên cây kem đổ ụp vào cái áo trắng của người đó. Cô gái tá hỏa rồi rít định xin lỗi, nhưng vừa ngước lên, cô liền nhận ra ngay người quen.

- Ha... ha... ha, Shippo định ra đón Jun - chan, nhưng mà...

Shippo giả là cười cười, gãi gãi đầu, rồi bất ngờ co giò chạy biến. Jun đứng tròn mắt há hốc miệng, phần nộ hết vang trời:

- Thằng quỷ, đứng lại đèn cây kem cho bọn công chúa!

Khi tiếng hét xuyên màng nhĩ ấy dứt thì bóng dáng Jun đã nhắm hướng Shippo đuổi theo tự bao giờ. Izu chỉ còn biết cười khỏ, đành chep miệng lờ lững một mình bước vô trường.

Thời tiết sáng nay thật đẹp, khiến cho người ta không khỏi cảm thán. Izu cũng không ngoại lệ. Bây giờ xem ra vẫn còn sớm, cô chưa muốn lên lớp ngay. Nếu như bây giờ, được thong thả ngả mình dưới bóng cây anh đào đang nở rộ, cảm nhận hương vị nhẹ nhàng của những cơn gió mát rượi mon man trên làn da, nghe tiếng chim chuyền cành hót líu lo rả rích thì... còn gì tuyệt vời hơn nữa chứ. Dạo gần đây, có vẻ như Izu rất thích hòa mình vào thiên nhiên. Lúc rảnh rỗi, cô thường tìm đến Green Garden, hoặc là... đến một nơi nào đó mà hiện tại bước chân của cô đang vô thức hướng đến...

Tại một khuôn viên tĩnh lặng với sự hòa quyện giữa màu xanh mướt mát của cỏ non và màu hồng thanh thoát của những hàng anh đào trải dài được người

nào đó đặt tên là Khôi Đầu, Mochi đang ngồi dựa lưng dưới một tán cây anh đào. Răng anh nghiền chặt, từng giọt mồ hôi lạnh lẽo chảy dài xuống chiếc cằm thanh tú. Bên cổ tay phải của anh, có vài tia khói đen ngoằn ngoèo len qua những kẽ hở nhỏ xíu của dải băng trắng mà bay lên, gây ra thứ âm thanh xì xèo đáng sợ vô cùng. Nhưng ngay sau đó, bàn tay trái của chàng trai liền phát sáng...

Một vòng tròn pháp thuật màu trắng với những thứ hoa văn kì lạ và những vì tinh tú nhanh chóng hiện lên. Từ tâm vòng tròn, cũng là nơi có hình mặt trăng lấp lánh, một dải ánh sáng nhẹ nhàng bay lên. Nhìn kỹ thì có thể phát hiện, thứ dải ánh sáng này là do vô số đốm sáng nhỏ li ti như đàn đom đóm tạo thành. Các đốm sáng ấy uốn lượn quanh cổ tay bị thương nhiễm tà khí của Mochi, dần dần lấn át thứ khói đen kia. Chẳng bao lâu nữa, những tia khói tà khí ấy sẽ bị không chế thôi, tuy nhiên, Mochi biết rằng, vết thương chỉ có thể gọi là tạm ổn, chứ muốn lành thì vẫn cần thêm thời gian.

Phép chữa thương vừa rồi là do Sal hướng dẫn cho anh. Có nó, cộng thêm thứ thể chất đặc biệt của anh, anh sẽ nhanh lành hơn những người khác. Trên cả Thiên Quốc rộng lớn, Sal cũng không thể dạy cho ai khác, ngoài anh, về phép chữa trị cực kỳ hiệu quả này. Nếu là Sal thực hiện, vết thương tà khí sẽ khỏi trong chớp mắt, nhưng đối với kẻ nửa vôi mới tập tành học phép chữa trị như anh, đạt tới khả năng này đã là quá vượt trội rồi.

Bất quá, nhiều lúc Mochi không khỏi băn khoăn. Phép chữa trị hiệu quả như thế, mà chỉ có những thế hệ Người Thế Mạng mới học được, kể ra, vị trí của Người Thế Mạng cũng quan trọng quá nhỉ?

Mochi chợt phì cười, tự hỏi, vậy thứ dở dở ương ương như anh thì địa vị thế nào nhỉ?

Thật khó mà giải thích.

Nhưng cũng thật mừng, từ lâu anh đã chẳng quan tâm đến vấn đề đó nữa rồi.

Những đốm sáng vẫn không ngừng ngấm vào lớp vải băng trắng, từng chút từng chút một thanh tẩy tà khí, khiến cho sự đau đớn ở vết thương cũng theo đó mà giảm bớt. Trong lúc đó, Mochi không hề biết rằng, có một bóng dáng quen thuộc nào đó vẫn đang thông dong bước về phía này. Chỉ cần một ngã quẹo, một ngã quẹo nữa thôi, bóng dáng ấy sẽ ngay lập tức trông thấy thứ ánh sáng kì diệu đang tỏa lan từ vòng tròn pháp thuật xinh đẹp ấy...

Đến lúc đó, mọi chuyện... tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Đây là cơ hội cuối cùng của Mochi. Anh không được phép sai lầm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Rắc rối ở tầng 3

Mochi vốn là người thận trọng, nhưng cái vết thương này phát tác vô kỉ luật quá, mà Sal lại chẳng có ở đây, nên anh buộc lòng phải tìm chỗ vắng vẻ mà xử lý nó.

Bước chân của người nọ vẫn chậm chậm tiến đến. Tuy nhiên, chỉ còn cách đoạn quẹo một bước nữa thôi, người đó lại đột ngột dừng lại.

Người nọ... không phải ai xa lạ, mà chính là Izu. Chẳng biết thế nào mà bước chân cô lại tự động bước tới nơi này... giống như một thói quen. Có lẽ bình thường, do ngày nào cô cũng đến đây... vì một kẻ đáng ghét nào đó. Nhưng mà, kẻ đó, ngày hôm qua lại dám bắt nạt cô, lại còn... thấy cả...

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, gương mặt trắng trẻo của Izu bỗng chốc đỏ bừng, theo phản xạ đưa tay ép váy lại.

Tên đó... đúng là đồ dê cụ lưu manh biến thái đáng ghét mà. Cô không muốn, không hề muốn thấy cái bản mặt khó ưa đấy nữa. Việc gì mà cô phải đi tìm hấn cơ chứ? Lần nào gặp hấn, hình như cũng đều bị hấn trêu chọc...

Izu chớp mắt một cái, tự nhiên lại nhớ đến câu nói của anh trai tối hôm qua: "Con trai không bao giờ chọc ghẹo người con gái mà họ không thích."

Ể? Thích? Tên đó thích cô ư?

Izu thoáng ngần người ra một chút, rồi tự cảm thấy buồn cười với chính mình. Sao cô lại quên mất nhỉ, hấn ta... vốn không phải con trai cơ mà?

Nhưng mà, hôm qua, cô đã giận dữ mắng hấn bỏ về như thế, bây giờ lại đi tìm hấn, không phải là mặt dày sao?

Nếu hiện tại, cô gặp hấn, chắc chắn hấn sẽ chẳng bỏ lỡ cơ hội cười nhạo cô đâu, huống chi, cô không muốn thấy cái nụ cười châm chọc của hấn chút nào. Nghĩ thế, Izu liền trở gót vòng ra cầu thang dẫn lên lớp học. Vốn định thư giãn một chút, nhưng giờ ngẫm lại, lên lớp sớm ôn bài cũng không tệ. Dù gì thì cũng đang trong giai đoạn thi cử, trước mắt nên tập trung vượt qua cho tốt đã, rồi sau đó thả lỏng một chút cũng không muộn. Đối với cô, vượt qua không phải là vấn đề, giữ vững thành tích mới là quan trọng, huống chi, cô rất ý thức về trách nhiệm và tương lai của mình.

Vậy mà... vậy mà trong lúc mọi người đều bù đầu trong chuyện ôn thi cực kỳ căng thẳng, vẫn có kẻ nào đó, thanh thoi buông lơi bài vở từ ngày này sang ngày khác, chẳng thấy hấn lo lắng gì cả. Không ít lần, cô cảm thấy thật ghen tị với phẩm chất trời sinh của hấn. Người như hấn, sau này chắc chắn tương

lai sẽ vô cùng rộng mở. Trong kinh doanh, chỉ cần kẻ đứng đầu có đầu óc dị bẩm như thế thôi, thì chẳng biết sẽ có bao nhiêu công ty bị hạ bệ, thậm chí có thể dẫn đến phá sản.

Izu có chút ngậm ngùi, tưởng tượng đến một thời gian sau, có khi nào hấn lại trở thành đối thủ của Blue Star nhà cô không? Nếu thực sự như thế, cho dù anh Daizu có tố chất không kinh doanh thiên tài, thì cuộc chiến thương trường này vẫn sẽ là một cuộc chiến khốc liệt. Nghĩ đến cảnh đó, Izu thật không đành lòng chút nào. Tuy nhiên, không hiểu sao trong lòng cô vẫn có niềm tin mãnh liệt, rằng người này sẽ không bao giờ làm hại đến cô và gia đình.

Mãi mê suy nghĩ, Izu đã bước qua bậc thang cuối lên tầng học của mình từ lúc nào. Ngay khi vừa bước lên tầng ba này, Izu đã có cảm giác không bình thường chút nào.

Phải, cực kỳ không bình thường!

Những nữ sinh đứng túm tụm ngay đây khá đông, mà hiện tại thì vẫn còn khá sớm.

Lại là fan nữ của mấy ông tướng quái vật lớp mình sao?

Không rõ, nhưng có vẻ như người họ tìm không phải là Mochi hay Sal. Ánh mắt của họ khi vừa trông thấy cô liền đột ngột biến đổi hẳn...

Sẽ chẳng có gì ngạc nhiên nếu bọn họ đứng đây để đợi một người có thói quen đi thang bộ lên lớp học để tập thể dục như cô cả, nhưng mục đích của họ là gì thì cô không rõ. Tuy nhiên, thật không khó để đoán ra vấn đề này có liên quan đến dàn quái nhân nhà Tian.

- Hội trưởng Haru, đến sớm quá nhỉ? - Một nữ sinh đom đàng với mái tóc uốn màu ánh tím lên tiếng trước. Dù là câu chào hỏi bình thường, nhưng giọng điệu của cô nàng rõ ràng là không thiện cảm.

- Cũng bình thường thôi, mọi người cũng thế!

Izu nhàn nhạt trả lời, không biểu lộ cảm xúc gì nhiều.

- Hội trưởng đến sớm thì bình thường, nhưng tại này thì không đâu. Chẳng qua vì hôm nay tại này có chút chuyện nên mới đến sớm thế này thôi.

- Vì ngại tôi vào lớp, sẽ khó làm việc sao?

- Không khó, chỉ là không tiện thôi!

Một nữ sinh khác chậm rãi bước đến. Cô ả này có thói quen trang điểm đậm không thua gì "bà chị lờ lợc" Otae, chỉ có điều ả cao hơn Otae nhiều. ả tiếp:

- Trước hết, tại này muốn hỏi, Sal và Mochi, vốn vẫn là trai chính hiệu phải không?

Izu hơi nheo mắt. Tự nhiên cái nhóm đom đàng này chặn đường lên lớp của cô, rồi lại hỏi cô câu này là ý gì đây?

- Câu này, vốn dĩ phải hỏi bọn họ chứ. Tôi không có khả năng phán đoán giới tính con người đâu.

- Họ đã cố ý tung tin như thế, chắc gì đã là sự thật. Hội trưởng có phúc phận ngồi cùng bàn với hai nam thần này, hẳn là phải nắm rõ chứ. Hay là... Hội trưởng ích kỷ, không muốn lộ tin tức ra, sợ tại này cướp mất mỹ nam sao?

Izu nghe chưa dứt câu, suýt nữa gần không được đưa hết điểm tâm ra ngoài.

"Phúc phận" á?

Phúc phận cái con khi. Ban đầu Izu cũng cho rằng mình may mắn khi ngồi cùng bàn với hai SSS, nhưng bây giờ mới vỡ lẽ, nếu chỉ có Sal thì đúng là như vậy, nhưng ngồi cạnh cái gã đẹp mã vô kỉ luật kia thì... thật đúng là thảm họa. Mỗi ngày đến lớp đều bị hấn bắt nạt, bị hấn cười trêu chọc. Mặc dù Izu không thể phủ nhận rằng nụ cười của hấn rất đẹp, nhưng cái vẻ đẹp lãng tử ấy vẫn không thể che lấp đi cái nét đều cang trên gương mặt lưu manh giả danh tri thức đó. Thứ "phúc phận" như thế, Izu thật sự không dám nhận. Có điều, bây giờ, cô bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn với cái nhóm "Cuồng trai đẹp" này rồi.

- Tiếc thật, tôi lại chẳng có chút hứng thú với họ, càng không có hứng thú tọc mạch chuyện đời tư của người khác. Bây giờ thì tránh qua cho tôi và các bạn vào lớp nữa...

- Yên tâm, trường này không có mấy ai đi học quá sớm mà lại còn siêng leo thang bộ như đảng ấy đâu, vậy nên đảng ấy cứ thư thư mà giải quyết tiếp này.

Nhóm nữ sinh vẫn tiếp tục mặt dày mày dạn đứng cản đường Izu, trong khi cô vẫn đứng ngay mé bậc thang vừa mới bước.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Rắc rối ở tầng 3 (Tt)

Tôi cũng không có hứng thú tiếp mấy chuyện vớ vẩn này. Tránh ra, hoặc là tôi sẽ ghi tên từng người rồi báo lên trường về tội gây rối.

Izu lạnh nhạt đáp. Cô ả tóc uốn ôm bụng cười ngất:

- Thật là... Bọn này sợ quá cơ, Hội trưởng ạ. Mày nghĩ thử, bọn này đã đến đây đợi mày thì có sợ bị mày mách leo không? Há? Hiệu trưởng sẽ đuổi hết từng này học sinh sao? Mày nên nhớ, ở đây toàn là những tiểu thư có tiếng, trường mà động đến tụi này thì khác gì tự đập đổ chén cơm của mình chứ?

Izu sầm mặt. Những người này, thật quá kiêu căng, nhưng mà có vẻ như lý lẽ ấy không sai. Trên thế giới này, bất kể là ở đâu, tiền bạc và gia thế luôn mang đến thứ quyền lực có thể đi ngược lại với kỷ cương phép tắc. Dù Kokka có là trường học danh tiếng top đầu cả nước, nhưng Hội đồng Nhà trường cũng không có khả năng nghiêm phạt tất cả những học sinh ở đây. Xem ra, đám nữ sinh này đã có dự tính sẵn trước rồi, dù sao thì người mà họ làm khó là Hội trưởng Hội học sinh mà, tuy nhiên, thế thì đã sao chứ? Cô tuyệt đối cũng không phải đứa dễ bị bắt nạt. Cô nhếch môi cười nhạt, hoàn toàn không nhận ra bản thân càng ngày càng bị kẻ nào đó ảnh hưởng rõ rệt:

- Thế thì đã sao nhỉ? Không chịu chấp nhận sự thật sao? Tôi nhắc lại lần cuối, chuyện đời tư hay giới tính của họ không phải là chuyện tôi muốn xen vào. Mấy người muốn thì tự đi mà điều tra.

- Đù rồi! - Một nữ sinh có chút kích động hét lên - Họ cứ tìm cách tránh mặt tụi này hoài, tụi này sao có cơ hội điều tra được chứ? Tại sao chỉ có mình mày là được thân thiết với họ? Tại sao nhà Tian lại coi trọng mày đến vậy? Thậm chí Mochi - kun còn dạy mày bắn cung, đánh kiếm, nấu ăn các kiểu, tưởng tụi này không biết chắc?

Izu nghe tiếng hét mà cảm thấy chanh chua chói tai hết sức, so với giọng hét của Jun thì đúng là khác xa như trời với đất. Cô có chút bất đắc dĩ day day trán. Mấy nữ sinh này nào bị tan thành nước cống rồi chắc? Sao chẳng chịu tiếp thu lời nói cô nói? Rõ ràng là không muốn chấp nhận sự thật mà.

- Vậy thì có sao không? Chị em học chung lớp dạy cho nhau thôi mà. Sao có lại người có thể đặt ra mớ câu hỏi ngớ ngẩn ấy nhỉ? Sao không tự hỏi vì sao họ lại xa lánh mình? Không phải vì mấy người làm phiền người ta quá hay sao?

À kia bị dội nguyên gáo nước lạnh vào mặt, thoáng chốc lại càng tức điên hơn. À đang định xông tới thì liền bị ả nữ sinh trang điểm đậm như đi ăn cưới kia ngăn lại:

- Mày bình tĩnh chút coi, để tao vào luôn chuyện chính.

Nói đoạn, ả điệu đà bước về phía Izu, tay lấy trong túi áo ra chiếc điện thoại đắt tiền của mình, mở sẵn kho hình ảnh mà giơ lên đưa ra trước mặt cô Hội trưởng, bộ dạng như quan tòa xử phạt tội phạm đang đưa ra chứng cứ:

- Mày nói là không quan tâm, vậy cái cảnh tình tứ này là gì đây hả? Há?

Trên màn hình điện thoại là cảnh một chàng trai có mái tóc xám tro đang làm chống tay lên tường, áp sát một cô gái tóc vàng cực kỳ quen thuộc. Izu thoáng nhíu mày, cảnh này, là của ngày hôm qua, lúc cô cùng Dara trong hình dáng Sal đi lấy đề kiểm tra và tài liệu Toán. Góc chụp này, hẳn là ở đoạn rẽ gần đó. Mấy người này thật là rảnh rỗi, cái giờ đó đáng lẽ phải tập trung trên lớp rồi, thế mà vẫn rỗi rãi đi rình mò người khác. À nữ sinh kia thấy Izu im lặng, càng được nước lấn tới hơn, tay ả dí màn hình điện thoại tới, miệng gằn từng chữ:

- Sao hả? Không còn lời gì để nói sao? Nói rõ đi, chắc chắn là mày biết Sal vẫn là con trai chính hãng nên mới cố tình tìm cách quyến rũ phải không?

- Vớ vẩn! - Izu nhíu mày khó chịu - Tôi không phải...

- Mày đừng có chối! - À nghiêng răng chỉ chiết - Mày tưởng tụi này bị ngu sao? Mày tưởng ai cũng tin mày giải thích à?

- Nay, cô quá đáng rồi nhé...

À nữ sinh son phấn hung hăng tiến thêm vài bước, rít giọng lớn hơn:

- Bây giờ tao không quan tâm mày nói gì nữa. Tao chỉ muốn cảnh cáo cho mày biết, mày đừng nên có mong muốn gì với họ, nếu không thì tụi này không để yên đâu!

À sấn sổ tới sát Izu, tiếp tục ép cô lùi xuống, dí cái điện thoại tới hăm dọa:

- Lần sau, nếu còn để tụi này bắt gặp cảnh này nữa thì... A...

Câu nói của ả nữ sinh chợt đứt quãng. Trong lúc kích động, ả đã lỡ ép Izu đến sát bậc cầu thang mà không hay biết. Izu vừa vô thức lùi xuống liền thấy hụt chân, cả người nhất thời sững sốt chói với ngã ra sau.

À nữ sinh hoảng hốt đưa tay tóm Izu lại nhưng không kịp. À không muốn... không muốn giết người.

À chỉ muốn cảnh cáo thôi mà.

Cầu thang kia nhiều bậc cao như thế, nếu ngã xuống thì còn bao nhiêu cái mạng đây?

Trong khoảnh khắc, đầu óc Izu trống rỗng. Cô còn chưa kịp hoảng sợ thì chân đã mất điểm tựa hất cả người cô ra sau.

Bỗng có một bóng người lao vút tới, nháy mắt đã đón gọn cả thân người mảnh mai của Izu vào vòng tay. Cô gái chỉ thấy bản thân không bị rơi thêm nữa, bất giác cảm nhận được một cổ quen thuộc ấm áp vô cùng. Bàn tay của người nào đó... tuy lạnh nhưng lại đem đến cho cô thứ cảm giác an toàn tuyệt đối. Izu thất thần một chút mới có thể trở về thực tại.

Cô vừa thoát chết.

Cô vừa được cứu.

Bởi một ai đó rất quen thuộc.

Cô gái ngẩn ngơ ngược lên, liền gặp ngay đôi mắt màu hổ phách cuốn hút đến mị hoặc đang nhìn cô lo lắng:

- Zu - chan, không sao chứ?

Cô gái chớp mắt, thoáng chốc đã hoảng hốt:

- M... Mochi - kun!

- Hình như không sao phải không?

Mochi vẫn lo lắng nhủ mảy nhìn chăm chăm khiến cho Izu không tự chủ đỏ bừng mặt:

- Không sao!

Cô hấp tấp cố đứng thẳng dậy. Cô không nghĩ là sẽ gặp Mochi trong hoàn cảnh này.

Đứng trên hành lang tầng ba, nhóm nữ sinh thoáng giật mình lùi lại. Người vừa cứu Izu là chàng soái ca khó gần bí ẩn nhất trường, nhưng cái mã ngoài điển trai của anh vẫn luôn khiến cho không ít nữ sinh ôm mộng, bất chấp cả giới tính. Và hiện tại, anh đang sầm mặt bước lên trên, giọng anh trầm trầm lãnh tính nhưng lại làm người ta có cảm giác khó thờ, khác hẳn với vẻ dịu dàng khi nói chuyện với Izu.

- Chuyện quý gì đang diễn ra ở đây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thiên sứ của trời xanh (1)

Mấy nữ sinh đứng đó khẽ run người lên một cái, à son phấn là người đầu tiên lấy lại được sự bình tĩnh, liền trưng bộ mặt đáng thương với đôi mắt cún con rung rung ra:

- A... Mochi - kun, đừng hiểu lầm, chỉ là có chút chuyện con gái với nhau thôi...

- Mochi - kun? Tôi thân thiết với bà chị từ bao giờ nhĩ? - Mochi vẫn không dừng bước, khoe miệng thoáng hiện tia khinh bỉ - Đừng làm tôi buồn nôn. "Chuyện con gái" của bà chị suýt nữa đã lấy đi một mạng người rồi đấy!

À son phấn khựng lại một chút. Nét chán ghét trên mặt chàng hoàng tử tú kia gây ra đã kích không nhỏ cho ả. Làm gì thì làm, hâm mộ người ta mà để cho người ta không ưa thì thật mất mặt. Trong lúc ả còn đang ngắc ngứ thì nữ sinh tóc ánh tím bên cạnh cũng vừa lấy lại bình tĩnh, vội tìm cách cứu nguy. ả trở tay về phía Izu, giọng điệu như thể uất ức lắm:

- Là do nó, nó khiêu khích tụi em trước, nên tụi em mới lỡ có chút nóng nảy, mới sơ ý gây tai nạn.

- Phải phải, là nó dẫn dụ Tian Sal, nên tụi này mới phản nộ, tớ vẫn giữ bằng chứng đây...

Nói đoạn, à son phấn đưa ngay chiếc điện thoại có tấm ảnh kia ra trước mặt Mochi. Ấy thế mà có kẻ nào đó đến liếc mắt cũng không thèm liếc lấy một cái, trực tiếp đưa tay gạt qua tiện thể giữ gọn chiếc điện thoại và... buông tay khiến nó rớt thẳm hại xuống cầu thang, vỡ toang màn hình.

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến cho toàn bộ nữ sinh ở đó, kể cả Izu cũng không thể nào khép miệng lại được, tất nhiên là vẫn ngoại trừ kẻ gây họa. Đứng đối diện với nhóm thiên kim tiểu thư coi trời bằng vung, Mochi cảm thấy chẳng có chút hứng thú gì với họ, mặc dù những nữ sinh này từ nhỏ đã bọc điều, sống sung sướng trong nhung lụa nên mỗi người đều xinh như mộng. Giải quyết xong cái thứ khiến cho bản thân khó chịu, Mochi mới thu hồi vẻ chán ghét của mình, trở lại thành kẻ âm lãnh thường ngày, tuy nhiên, giọng nói của anh vẫn còn phảng phất sự áp đảo tinh thần những người xung quanh:

- Tôi trượt tay mất rồi. Thôi vậy! Tiền bồi thường sẽ nhanh chóng được chuyển đến nhà bà chị, Ukiko Okada à. Và sau này, làm ơn đừng cố lảng vảng gây chú ý trước mặt tôi nữa. Tôi không muốn phải ra tay với tập đoàn nhà Okada, hay là Fujito, Mori, Iwasaki...

Mochi nhàn nhạt liếc qua những gương mặt đang ngày một tái xanh xung quanh, hiển nhiên tất cả đều là tiểu thư có tiếng. Vốn dĩ Mochi đã là thành viên của Hội học sinh, với cái trí nhớ siêu phàm quá mức quy định của anh, dù là kẻ thích lười biếng cũng vẫn dễ dàng nhớ mặt nhớ tên bọn họ. Tuy nhiên, hiện tại thì gia thế của nhà Tian vẫn còn là bí nên nhóm nữ sinh này chẳng dám khinh thường lời nói của chàng trai, nhất thời im lặng, hay nói chính xác hơn là họ chưa khỏi bàng hoàng về vụ việc "trượt tay" vừa rồi. Mochi cũng không để tâm đến nhóm nữ sinh này nữa. Anh quay lại, chợt đưa tay ra ra trước Izu, ánh mắt nhu hòa hơn hẳn:

- Vào lớp nào. Ở đây ngột ngạt lắm!

Nghĩa là ở đây đông người quá. Mochi chán ghét nhóm nữ sinh kia, bọn họ sao có thể không nghe ra? Chẳng qua là khí thế bức người vừa rồi của chàng trai vẫn khiến cho họ nhất thời chưa dám động đậy.

Cả Izu cũng thế!

Nhưng không hẳn là vì hàn khí của anh, mà là vì ánh nhìn dịu dàng ấy...

Đẹp...

Đẹp một cách mê hoặc.

Khiến cô dường như quên hết mọi chuyện vừa xảy ra, kể cả chuyện cô suýt chút nữa đã bị đe dọa đến tính mạng. Cô gái vô thức đưa tay ra. Cảm giác lạnh lạnh từ bàn tay anh nhanh chóng truyền đến, nhưng cô không hề có một chút thái độ bài xích nào cả. Dường như cô đã quá quen thuộc với thứ nhiệt độ khác người của anh rồi. Chẳng những quen mà cô còn cảm thấy bàn tay anh... mang lại cảm giác thật bình an...

Thật dễ chịu.

Bước theo anh trên quãng hành lang ngập tràn ánh nắng bình minh ấm áp, Izu tự nhiên lại có ý nghĩ muốn cho khoảnh khắc bình yên này kéo dài mãi. Người con trai này... quả thật rất hợp với trang phục màu trắng. Đứng dưới ánh nắng tươi sáng của ngày mới, Mochi không hề bị lu mờ, ngược lại càng trở nên nổi bật hơn. Với góc nhìn nghiêng thế này... trông anh thật đẹp...

Giống như một thiên sứ của trời xanh.

Nếu anh có thêm một đôi cánh... và bay lượn giữa không gian rộng lớn kia...

-... chan... Zu - chan...

Izu giật mình, lập tức trở về với thực tại. Vừa rồi, cô vừa bị hấn mê hoặc sao?

- Cậu... gọi tớ hả?

- Trên hành lang này còn ai khác sao?

Mochi hỏi ngược, nhưng trong giọng điệu của anh không có cái vẻ châm chọc thường ngày. Anh vẫn còn lo lắng cho cô. Nếu như ban nãy, anh đến chậm một chút...

Ai, thật sự không dám nghĩ tiếp. Anh cảm thấy sợ hãi... Rất sợ hãi...

Và bất an.

Cô gái này... nếu như lại rời bỏ anh lần nữa, không biết anh sẽ đau lòng tới cái dạng gì đây. Đáng rằng cô vẫn có thể tiếp tục đầu thai và sống một cuộc sống mới, nhưng...

Anh ngàn vạn lần vẫn không muốn thấy cô chết trước mặt mình.

Trong vòng tay mình...

Giống như lần đó...

Đáy mắt chàng trai thoáng hiện vẻ chua xót, nhưng tia đau lòng đó nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện.

- Zu - chan, cậu đừng đi thang bộ nữa.

Chàng trai đột nhiên buông lời đề nghị khiến Izu có chút ngạc nhiên.

Hắn lo lắng cho cô sao?

Izu có chút khó xử cúi mặt xuống, liền nhận ra cổ tay của mình vẫn nằm gọn trong nắm tay ai đó... Cô rút tay lại:

- Tớ đi đường khác, họ sẽ cho rằng Hội trưởng Hội học sinh nhu nhược, vậy sau đó, tớ làm sao có thể quản lý kỉ luật của trường đây. Hơn nữa, nếu họ đã cố ý muốn gây sự, thì dù tớ có đi đường nào thì cũng vậy thôi.

- Nhưng nó nguy hiểm!

- Lần sau tớ sẽ không bất cẩn như vậy nữa. Chẳng qua, ban này, tớ vẫn ngại không muốn gây ra ầu đả trong khuôn viên trường nên cố nín nhịn một chút, nhưng họ đã như vậy, sau này tớ sẽ không bỏ qua nữa. Xùy, còn lâu tớ mới sợ bọn họ.

- Nhưng tớ sợ!

Mochi đột nhiên cao giọng, nhưng giọng anh đã khàn đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thiên sứ của trời xanh (2)

Nhưng tớ sợ!

Mochi đột nhiên cao giọng, nhưng giọng anh đã khàn đi không ít.

- Cậu không thể buông bỏ bớt trách nhiệm được sao? Hội học sinh còn có tớ, có nhà Tian, cả cái ông Hội phó bám cậu như sam nữa. Cậu không nhất thiết phải làm khổ mình như thế. Bọn tớ vẫn có thể quản lý tốt mà!

Mochi thờ dốc. Anh thực sự rất muốn bước tới ôm chầm lấy cô gái búống binh này, khóa chặt cô trong vòng tay, để cho cô suốt đời không thể đi làm chuyện nguy hiểm nữa.

Anh vẫn sợ... sợ lắm

Anh sẵn sàng hy sinh mọi thứ tốt đẹp nhất của mình chỉ để cô có thể an an ổn ổn sống hết từng kiếp người. Anh nguyện trở thành một kẻ vô kỉ luật hằng ngày âm thầm ở bên cô. Anh nguyện giấu kín tất cả sự thật lẫn cảm xúc của mình xuống tận đáy lòng, dẫu cho sau này cô sẽ lại quên mất anh một lần nữa... Anh vẫn cam lòng. Nhưng mà, cô gái này hết lần này đến lần khác cứ thần nhiên vượt qua tầm kiểm soát của anh, khiến anh cứ mãi bất an, thậm chí gào thét trong lòng: rốt cuộc thì anh phải làm như thế nào mới có thể khiến cô ngoan ngoãn một chút đây?

Trải qua bao nhiêu năm rồi, tính tình của cô vẫn thế, lúc thì búống binh khó quản, khi thì vô tư như một con chó trắng đáng yêu, vô tư đến mức không hề hay biết bản thân đã lỡ lay động một trái tim băng giá của ai đó tự lúc nào. Nhưng cô vô tư như thế, giữa cái xã hội tốt xấu lẫn lộn thế này, Mochi thật chẳng thể yên lòng.

Về phần Izu, cô đang ngạc nhiên không thôi, thiếu chút nữa đã nấn miệng mình thành hình chữ O to tướng rồi. Vừa rồi, cô có nghe nhầm không? Tại cô bị ù sao? Hắn sợ... Hắn sợ cái gì? Thật sự là hắn lo cho cô?

Izu bất giác ngược đầu nhìn bầu trời ngập nắng qua vai Mochi, dự định xem thử rốt cuộc hôm nay Mặt Trời có mọc hướng Tây hay không? Nhưng vừa ngược lên, trước mắt cô đã tối lại, và hai bên gò má đột nhiên thấy mát lạnh. Mặt Trời ở đâu, rốt cuộc cô chẳng thấy, chỉ thấy Mochi đưa hai tay giữ mặt cô hướng về phía mình. Cặp lông mày thanh tú hơi xô lại, đôi đồng tử đẹp như bảo ngọc khẽ động, khiến cho thứ ánh sáng dịu dàng dưới đáy mắt anh càng thêm lấp lánh... Giống như có hàng vạn tinh tú chen nhau tỏa hào quang, tạo thành dải Ngân Hà nho nhỏ, bao quanh một hố đen vũ trụ...

Sâu thẳm và bí ẩn.

Ở khoảng cách gần thế này, Izu hoàn toàn bị anh mê hoặc. Không phải là lý trí rơi vào tầm kiểm soát của anh...

Mà là...

Con tim cô hình như đã lỡ dao động mất rồi.

- Zu - chan...

- S... Sao?

- Sau này cùng nhau tới lớp nhé!

- Trước giờ vẫn vậy rồi mà...

Izu tự nhiên trở nên ngoan ngoãn một cách bất thường, nhưng Mochi cũng không có bất cứ thái độ trêu chọc nào cả...

Anh chỉ mỉm cười...

Một nụ cười nhẹ nhàng và ấm áp...

Thanh thoát và hạnh phúc...

Khiến cho những tia nắng bình minh kia dường như trở nên hỏ thẹn mà lu mờ.

Izu ngăn người ra một lúc, bất giác đưa tay lên... véo má Mochi một cái. Ai đó sau cái véo ấy cũng ngẩn ngơ đứng im như phỗng. Izu dường như không quan tâm lắm đến sắc mặt đối phương. Cô đang chìm trong mớ nghi vấn vừa nảy ra trong đầu mình.

Kìa, rõ ràng là da mặt thật. Người này không phải là Sal cái trang, mà là Yan Mochi chính hăng. Vậy tại sao... Tại sao... Tại sao vừa rồi hấn lại cười ầm ập đến vậy? Danh hiệu "hoàng tử nắng ấm" vốn dĩ là của Sal kia mà! Yan Mochi, hấn không thể... hoàn toàn không thể có nụ cười đáng yêu như thế. Cả cái thần thái mơ màng triu mến ấy nữa...

Cứ như là... hấn vừa trở thành một con người khác.

Mà cái cảm giác ấy, khi cô chạm vào gương mặt điển trai đó, những ngón tay của cô cảm nhận được, làn da anh thật đẹp.

Nó trắng... Và thật mịn màng...

Lại có chút mát lạnh.

Không có xiu xiu biểu hiện khô hay nhờn gì hết.

Cũng không hề có vết tích nào cho thấy làn da này đã từng bị thương tổn.

Tên này, rốt cuộc dậy thì bằng kiểu gì thế?

Chẳng lẽ, bất kể đồng hay hạ thì hấn vẫn tuyệt hảo như thế sao?

Thế này... chẳng phải là khiến cho nhiều đứa con gái ghen tị chết à?

Izu chớp mắt một cái, nhưng cái chớp mắt ấy vẫn không mang đi được cái vẻ ngẩn ngơ đáng yêu của cô gái. Đôi môi anh đào xinh xắn chột mấp máy:

- Cậu đẹp quá!

...

Không gian bỗng trở nên tĩnh lặng trong mười giây.

Giây thứ mười một, Mochi mới có thể nhướn cặp lông mày của mình lên hết cỡ khiến đôi mắt cũng tròn tới mức không thể tròn hơn. Anh nhớ rõ ràng là ban nãy anh đã đỡ kịp cô cơ mà. Anh cũng không thấy đâu cô bị đập vào đâu cả, sao bỗng nhiên "chập mạch" thế này. Anh ý thức được bản thân mình đẹp, nhưng cái lời vừa rồi lại là do cô nói, người vốn cực kỳ nhanh nhạy như anh đột nhiên có chút tiếp thu không kịp.

Trong khoảnh khắc, kí ức xưa chột ủa về...

Mặc dù cả ngàn năm đã trôi qua, nhưng anh biết, đến suốt cuộc đời này, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên sự việc ngày hôm đó...

Tuyệt.

Lãng.

Rất tình.

Roi.

Độc.

Và "Ngươi đẹp lắm!"

Mochi không khỏi muốn bật cười. Người anh yêu, trải qua bao lâu rồi, vẫn là một cô gái háo sắc như vậy.

...

Khoan đã...

Cái hành động vừa rồi của cô, không phải là muốn kiểm chứng đấy chứ?

Đừng nói là cô nghi anh giả trang nha.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Mochi hơi cứng lại.

Không đến mức như thế chứ?

Đừng đùa! Dù sao thì anh vẫn là Thiên thần đẹp nhất nhì Thiên Quốc nhé. Chỉ bắt gặp cười một cái nhu hòa thôi mà cũng có thể khiến cho người ta nghi ngờ sao?

Nhưng mà ngẫm lại, hình như nào giờ sống nơi Thiên đường ấy, anh rất ít cười. Nếu như thần dân Thiên Quốc thấy anh như thế, không biết chừng họ lại tìm cách kiểm tra anh cho xem.

- Mochi - kun.

- Hử?

- Cảm ơn nhé!

- Về chuyện gì?

- Tất nhiên là chuyện cậu vừa cứu tớ rồi.

- Vậy không giận tớ chuyện hôm qua sao?

Không gian bỗng im lặng một chút. Mochi lại tiếp tục thành công trong việc khiến cho gương mặt xinh xắn kia chuyển hồng.

- Là... do tớ bất cẩn buông tay thôi. Tớ có giận đâu!

- Không, là do tớ hết!

Mochi cup mắt xuống, đáng vẻ cực kỳ thành khẩn. Tuy nhiên, nếu tinh ý một chút thì không khó để nhận ra nét cười dưới đáy mắt hỏ phách của anh:

- Là do tớ, dù có thấy Đô ra ê mông thì cũng không nên nói...

- Cậu... - Izu trừng mắt nhìn cậu bạn - Không cho nói chuyện này nữa!

Mochi cười khỏ:

- Không nói thì không nói. Nhưng tớ có thứ muốn đưa cho cậu...

Nói đoạn, chàng trai lấy từ trong túi áo ra một tấm thẻ nhớ 4 GB nhỏ xíu đưa cho Izu. Cô gái chớp mắt khó hiểu, ngẩn người một chút:

- Cái này...

Mochi nhếch môi cười nhẹ:

- Hình ảnh thường lưu trong thẻ nhớ. Phá hỏng điện thoại chưa chắc đã phá mất hình. Giữ lấy đi, biết đâu trong này có cái gì có thể mang uy hiếp ngược lại thì sao?

- Quào, suýt nữa tớ lại quên mất điều này.

- Con số 2000 điểm thi PE của tớ đâu phải tự nhiên mà có...

- Ý cậu nói là tớ ngốc?

- Là cậu tự nói!

Mochi nhướn nhướn cặp chân mày, ánh mắt không che dấu vẻ châm chọc.

"Đừng rồi! Đừng cái dáng vẻ này rồi! Hắn chính xác là Yan Mochi. Chắc là ban nãy mình nhìn nhầm..."

Izu cầm lấy thẻ nhớ, đôi môi nhỏ khẽ mím lại:

- Tớ hủy thôi, không muốn trở thành người giống như bọn họ.

Chẳng hay ho chút nào cả.

Nói xong, cô chẳng chút ngần ngại bẻ đôi thẻ nhớ. Mochi hơi nghiêng nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô với ánh mắt

hứng thú. Anh đang tự hỏi, bản thân giữ tới chức Hội trưởng Hội học sinh rồi mà cô ấy vẫn có thể đơn thuần như thế sao? Thật đúng là "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà", dù cho ngàn năm đã lặng lẽ trôi qua...

Nhưng mà, nếu cô ấy không đơn thuần, thì có lẽ thời gian ấy, anh đã chẳng bị cuốn hút...

Cũng chẳng say mê gương mặt xinh xắn ấy...

Cho đến tận bây giờ...

Và mãi mãi về sau...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hẹp mắt (1)

Đêm dài lặng lẽ buông xuống.

Lại một ngày nữa sắp sửa trôi qua. Cũng lại một đêm không có anh bên cạnh...

Jun khẽ thở dài, bất giác ngược mắt lên trời cao. Cô muốn gửi ngàn vạn nỗi nhớ thương cùng với những tâm sự da diết trong tận đáy lòng đến người đó.

Liệu ở nơi ấy, anh có khỏe mạnh không?

Có ai bắt nạt anh không?

Anh có hay cười như trước giờ không?

Và...

Anh có nhớ em không?

Nỗi niềm vừa dâng trào, Jun đã phì cười với suy nghĩ trẻ con của mình. Còn phải hỏi sao? Thể chất của anh ấy đặc biệt như vậy, có thể bệnh được sao? Thân phận anh ấy cao quý thế kia, có người dám bắt nạt sao? Nụ cười là bộ mặt thường trực của anh, nếu anh không cười, không biết chừng người khác sẽ không nhận ra anh mất...

Còn câu hỏi cuối cùng, cần thiết phiền đến anh trả lời sao? Xuất thân của anh là câu trả lời rõ ràng nhất rồi. Trong đầu anh, ngoài sứ mệnh "Người Thế Mạng", anh có thể nhớ cái gì nữa đây?

Anh đơn thuần, nhưng anh lại là kẻ khó dò nhất.

Anh thân thiện, cũng là kẻ thần bí nhất.

Thần bí đến mức nhiều lúc khiến cho cô muốn phát điên.

Cô phải làm gì mới hiểu được anh đây?

Ngồi đông đưa hai bàn chân trắng muốt trên chiếc ghế gỗ trầm quen thuộc, Jun mãi mê tự hỏi những câu hỏi không lời giải đáp mà bản thân đã nghiền ngẫm không biết bao nhiêu lần rồi. Cô tin là anh sẽ an toàn mà trở lại bên cạnh cô thôi. Anh Dara vẫn còn ở đây, anh ấy sẽ chẳng rời đi lâu đâu. Cô chỉ cần bám dính anh cả là được nhỉ?

Nhưng... đã mấy ngày bất vô âm tín, nói cô không lo lắng là nói dối. Anh Dara vẫn tiếp tục diễn vai "Hoàng tử nắng ấm" càng ngày càng xuất sắc. Cơ mà, dù anh ấy có diễn đạt đến thế nào đi chăng nữa thì vẫn không bao giờ có thể che lấp khoảng trống trong lòng cô được.

Cô nhớ nụ cười của anh... Nhớ đến da diết...

Nhớ đến mức chỉ muốn xông lên xé nát bầu trời kia để được đến bên anh.

Nhưng cô không đủ sức.

Và có lẽ mãi mãi cô vẫn sẽ không đủ sức phá bỏ mọi rào cản của anh...

Không quan tâm

Mình thích thì cứ thích thôi, quan tâm nhiều làm gì? Chỉ cần... đó là một tình cảm chân thành, thế là đủ.

Cô nghĩ thế, nhưng sự thật đã đủ chưa thì cô cũng không biết chắc câu trả lời.

Hiện tại, cô chỉ muốn anh nghe thấy lời thì thầm từ tận đáy lòng mình:

"Nhanh trở lại anh nhé! Ở đây, vẫn còn có em chờ..."

Gà gáy tỉnh mơ.

Những ánh dương đầu tiên đã bắt đầu soi rọi xuống trên căn biệt thự nhà Tian, nhân nhật hắt lên gương mặt ngái ngủ nào đó...

Daizu vươn vai, vặn vẹo người mấy cái cực kỳ sáng khoái. Rót cuộc thì anh đã có thể sắp xếp cho bản thân một ngày nghỉ cuối tuần toàn vẹn rồi. Bước xuống giường, anh tiện tay với lấy chiếc áo kate khoác hồ lên hai bả vai rồi lê xác xuống dưới nhà đánh răng rửa mặt, xong xuôi rồi lại lững thững tiến về phía gian bếp.

Anh luôn dậy rất sớm, nhưng vẫn thường muộn hơn cô em gái. Khi anh mở mắt, nhà cửa đã được quét dọn sạch sẽ, điểm tâm cũng sẵn sàng. Chắc, nói sao nhỉ? Izu quả thật là mẫu con gái cực kỳ lý tưởng, nhất là trong cái xã hội hiện giờ, hiếm có đứa con gái nào có điều kiện sống dư dả mà vẫn chịu khó học nữ công gia chánh như thế cả. Anh không có ý định dung túng cho em gái lười biếng, nhưng anh vẫn cảm thấy rất vui khi thấy Izu tự lập, mặc dù... thỉnh thoảng anh lại thích cô dựa dẫm một chút vào ông anh điển trai tài giỏi như anh đây...

Nghĩ đến đây, tự nhiên tóc gáy anh dựng hết cả lên.

À, ừm, thì ít nhất anh vẫn muốn trở thành chỗ dựa vững chắc cho cô em gái đáng yêu này thôi mà. Nhìn thấy cô ngày một trưởng thành, chẳng biết sao anh lại có cảm giác lo lắng...

Cô đã sống với anh suốt một khoảng thời gian dài như thế, nếu có một ngày... một ngày nào đó... cô tìm được hạnh phúc cho riêng mình thì...

Khụ... Con gái là con người ta, nhưng mà... anh vẫn không cam tâm lắm. Dù là chuyện gì cần đến thì chắc chắn sẽ đến thôi, tuy nhiên, người mang em gái anh rời khỏi anh, phải là người có bản lĩnh khiến cho anh tin tưởng giao phần đời còn lại của cô cho hẳn. Người đó, ngoài việc chăm lo được cuộc sống của em yên ấm, còn phải yêu em sâu sắc, vì tình yêu... chỉ cần thiếu một chút thôi...

Cũng có thể hủy hoại cả một đời người.

Thật sự thì anh cũng không hiểu lắm về tình yêu, nhưng với tình anh em vô bờ bến của mình, anh phải chắc rằng em gái anh sẽ được hạnh phúc. Nếu có kẻ dám khiến em buồn thì... Hờ, ngày tàn của hắn đến rồi!

- Em nướng bánh à, Izu?

Daizu nhướn mày hỏi trong khi em gái của anh vẫn đang cúi húi cạnh lò nướng.

- Vâng! Có cookie, donut, cupcake, với cả... bánh mochi nữa...

- Cực thân em quá! Em có thể mua những thứ đó ở tiệm bánh mà.

- Không sao đâu anh! - Izu quay lại cười toét - Em cũng muốn nâng cao tay nghề của mình một chút. Hơn nữa, em nghĩ họ không quen ăn đồ mua đâu!

Daizu xoa xoa cằm một chút, gật gù:

- Cũng phải! Những nhà có tiền có quyền một chút thường sẽ có đầu bếp riêng cả.

Izu không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười đi bắc nước pha trà. Cô tự hỏi, nếu như anh trai biết rằng đầu bếp riêng của nhà Tian là kẻ hôm qua mò đến tận nhà mình thì chẳng biết anh có ngạc nhiên không. Dù sao thì ở cái độ tuổi này, một đứa con trai đa tài mà quái dị như hắn... Cô cũng chưa gặp bao giờ.

- Hôm nay chắc sẽ đông vui lắm nhỉ? Hội học sinh của em sẽ đến hết sao?

- À, lúc bàn thì đúng là vậy, nhưng có một người bữa giờ bận cái gì mà không thấy đi học, nên chắc là hôm nay không...

"Đỉnh doong".

Izu ngưng ngang câu nói. Vừa có ai đó bấm chuông cửa khiến cô ngạc nhiên chớp mắt:

- Hơ, có ai tới sớm vậy ta? Chưa tới bây giờ. Để em ra mở cửa...

- Ồm, từ từ thôi, có chị Lyly ở ngoài mở mà...

Izu nhanh chóng bước ra, tiện tay với lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Và...

Khi cánh cửa vừa hé, đón chào cô là một nụ cười ấm áp nhẹ nhàng, đẹp hơn cả ánh bình minh đang soi rọi trên mái tóc xám tro quen thuộc.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây trôi qua.

Izu suýt nữa đã trượt té ngay tại bậc tam cấp nhà mình. Cô há hốc miệng lắp bắp:

- S... Sal?

Là cậu bạn cùng bàn đáng yêu đã vắng học cả tuần liền. Cô thật sự không nghĩ bữa nay cậu có thể gặp cậu, mà lại sớm như thế này nữa. Cô mừng rỡ:

- Cậu trở lại rồi sao, Sal - san? Nguyên tuần vừa rồi chẳng thấy cậu đâu, tớ còn lo cậu nghỉ mất...

Izu chợt ngắt ngang lời nói vì cô vừa nhớ đến một chuyện: dù Sal có bấm chuông thì lẽ ra vẫn còn phải đứng ở cửa rào chứ, sao đã đến tận cửa chính rồi?

Izu đảo mắt nhìn qua. Cạnh cửa rào đã mở toang là hình ảnh chị làm vườn Lyly đang đứng cười ngây ngốc với cặp mắt hình trái tim to tướng, hiển nhiên là tâm trí chị ta đang phiêu diêu ở tận chốn thiên đường nào nào rồi. Cái cảnh này cũng không lạ lắm gì lắm. Cứ học cùng một thời gian với cái gã sát gái trong vô thức này đi rồi biết. Cô chỉ biết thở dài rồi chép miệng:

- Cậu đã cười với chị ấy phải không?

Sal có chút ngượng, xoa xoa gáy:

- Thì... Cậu biết đấy, tớ cười xã giao thôi mà, không nghĩ là...

Izu cười khò, cảm thấy bản thân thật kiên cường khi vẫn giữ được thần kinh ổn định trong suốt thời gian học cùng, mặc dù có nhiều lúc... cô vẫn bị nụ cười chết người kia mê hoặc.

- Bạn em đến rồi à, Izu?

Daizu lúc này đã chỉnh trang y phục lại rồi bước ra theo. Vừa trông thấy diện mạo vị khách, anh thoáng chững lại. Trước mắt anh là hình ảnh một chàng thiếu niên thanh tú trong bộ quần tây áo sơ mi tay dài đơn giản nhưng lại rất có dáng dấp. Cậu ta có mái tóc dày màu xám tro, làn da trắng đến khó tin nhưng lại không hề thiếu sức sống chút nào, ngũ quan thực tình xảo với điểm nhấn là cặp đồng tử bàng bạc lạ mắt, rõ ràng rất hiền hòa, nhưng ẩn sâu trong đó là một sự bí ẩn khiến cho người ta không tránh khỏi tò mò.

Thực quen thuộc!

Không biết rằng đã gặp nhau ở đâu, nhưng người này mang đến cho anh cảm giác quen thuộc lạ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Hộp mắt (2)

Chào anh, em là Tian Sal, bạn học của Izu - chan ạ!

Sal khẽ cúi đầu chào. Daizu cũng gật đầu cười đáp, không quên đưa tay xoa đầu đứa em gái:

- Chào em. Anh là anh trai của con bé bướng bỉnh này. Em vào nhà đi.

Izu quay sang, kín đáo lườm ông anh một cái. Nếu không có Sal ở đây, hẳn là cô đã véo hông anh một cái cho chừa cái tật dám nói xấu một người xinh đẹp, dịu dàng, nét na... Khụ khụ... như cô rồi.

Izu nhanh nhẹn mang những phần bánh nướng mới ra lò cực kỳ bắt mắt bày ra chiếc bàn kiếng chân gỗ sang trọng trong phòng khách, không quên mang ra cả ấm trà Sencha thơm phức.

Nhìn chiếc bàn ngập tràn bánh ngọt, Sal cười nhẹ:

- Xem ra tớ được ưu ái quá nhỉ?

- Tất nhiên rồi! - Izu hào hứng - Cậu cứ tự nhiên, ăn hết phần bánh mochi của cái tên đáng ghét kia cũng được!

Lời nói đùa của Izu vô tình khiến cho đầu chân mày của Daizu khẽ xô lại.

Cái đĩa bánh mochi kia, là làm riêng cho một người nào đó sao? Mà người đó, thật không khó để đoán được nhỉ?

- Bữa giờ Jun nhớ cậu lắm đó. Cậu trở lại, chắc là con bé mừng lắm há?

Sal miết ngón tay thon dài quanh miệng tách trà, hàng mi dài chớp nhẹ:

- Tớ vừa về là qua đây luôn...

- Hơ? Nghĩa là nhà cậu, bao gồm cả Jun vẫn chưa biết cậu về sao?

- Ừm... Trước sau gì cũng biết mà.

- Nhưng coi chừng Jun giận nha.

- Con bé không giận đâu...

Đứng ở một góc khuất dưới chân cầu thang, Daizu lẳng lặng quan sát chàng trai mới đến. Người này, có nụ cười thật đẹp, rõ ràng là rất thật, rất thân thiện, nhưng sao anh vẫn có cảm giác... có cái gì đó không đúng? Nhưng đó là cái gì thì anh cũng chẳng rõ. Cơ mà có vẻ như cậu ta chỉ xem Izu như bạn bè bình thường thôi, thế là được rồi.

- Nhưng anh giận đấy!

Một giọng nói lạnh lẽo chọt vang lên. Izu ngạc nhiên quay đầu lại. Từ ngoài cửa, một bóng dáng cao ráo quen thuộc đang đứng lãnh đạm khoanh tay dựa vào bức tường bên cạnh, vài lọn tóc bạch kim khẽ dọn theo gió, ánh lên thứ ánh sáng xinh đẹp vô cùng. Cặp mắt bằng bạc như chăm chú, lại như hờ hững dán vào khuôn mặt thanh tú của em trai. Sal liền đứng dậy cúi người:

- Onii - chan, em vừa mới trở lại...

Dara không trả lời gì thêm, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua một loạt, rồi lại hướng về Izu, mỉm cười:

- Xin lỗi em, anh thấy cửa có mở sẵn, lại nghe loáng thoáng giọng thẳng thóc này ở đây, nên vô mà chưa xin phép chủ nhà. Thất lễ rồi.

Nụ cười của anh không ấm áp như Sal, nhưng nếu xét về độ cuốn hút thì quả thực không thua kém. Có thể nói, nếu như Sal là thiên sứ ánh sáng hiền hòa và thánh thiện thì Dara là ma vương yêu nghiệt đến ma mị. Dù rằng vẻ bề ngoài của hai anh em trông khá giống nhau, nhưng chỉ cần tiếp xúc với họ một thời gian thôi thì đã có thể dễ dàng phân biệt bởi thứ khí tức khác biệt của cặp anh em điển trai này.

Bữa nay, Dara chỉ mặc một chiếc áo len đen đơn giản ôm gọn body cao ráo với tay áo dài bó ở cổ tay, nổi bật những đường chỉ đan màu trắng, chiếc quần Jean cùng màu áo càng khiến cho vẻ mị hoặc ở anh gia tăng theo cấp số nhân. Izu khó khăn lắm mới có thể kéo linh hồn trở về với thế xác một cách nhanh nhất. Cô vội vàng chớp mắt xua xua tay:

- A, không sao mà! Em với mọi người đã quá quen biết rồi, không cần khách sáo đâu.

Lúc này, Daizu mới từ trong bước ra, tươi cười đón khách, nhưng đáy mắt vẫn cẩn thận đánh giá chàng trai có style lạ mắt này. Thật ra, đây không phải là lần đầu tiên anh gặp con trai dễ style tóc dài, nhưng đây lại là lần đầu tiên anh gặp một chàng trai tóc dài tuấn mĩ đến thế. Mặc dù vậy nhưng một chút điểm khiến người khác nhầm lẫn cậu ta là con gái cũng không có. Đặc biệt là nét nghiêm nghị chừng chạc ẩn hiện trong đôi con ngươi bằng bạc bí ẩn mà thâm trầm ấy càng khiến cho người thanh niên này trở nên khó nhìn thấu vô cùng. Mà điểm đáng chú ý ở đây là dù diện mạo cậu ta rất giống với vị khách thanh tú đầu tiên kia, nhưng thứ cảm giác hai người họ mang đến cho ngoại nhân xung quanh lại hoàn toàn khác nhau...

Nếu như chàng trai tên Sal kia khiến cho người ta có cảm giác tò mò, muốn tìm hiểu kĩ hơn nữa, thì người thanh niên tóc dài kia lại mang lại một thứ áp lực bức người, hoàn toàn đánh nát ý niệm muốn tìm hiểu mình của người khác. Nhưng mà... Daizu là ai chứ? Những kẻ thường xuyên tiếp xúc với em gái anh, anh sẽ xem xét kĩ... từng người từng người một. Đừng nghĩ là anh không phát hiện ra, vừa rồi khi chàng trai kia vừa quét mắt ngang qua đây, ánh mắt ấy... đã dừng lại ở hướng anh.

Chỉ một giây thôi. Nhưng anh có thể cảm nhận được thứ khí tức âm trầm dưới đáy con ngươi lạnh lẽo ấy. Người này... chắc chắn không tầm thường. Và cái từ "chủ nhà" ấy, anh biết, nó ám chỉ anh chứ không phải Izu.

- Anh vào nhà đi. À, mà những người khác không đến cùng anh sao? - Izu lảng xảng kê lại bàn ghế, dù cho chúng đã rất ngay ngắn rồi.

- Người khác à? Tất nhiên là...

Dara bỏ lưng câu nói, bất giác nghiêng người qua một chút, liếc mắt qua vai. Đằng sau lưng anh, một bóng dáng xinh xắn nãy giờ bị che khuất mới lộ ra.

Áo khoác xanh lá có đính hai tai thỏ cụp xuống hơi lay động. Vài lọn tóc màu biển óng ánh lấp ló hai bên vai nhỏ. Gương mặt trắng xinh như trứng gà bóc. Và khi chiếc cằm nhỏ nhắn ấy nâng lên một chút cũng là lúc tia nhìn của Daizu đột ngột cứng lại.

Đó, là đôi mắt xinh đẹp nhất mà anh từng thấy. Cảm giác như có cả hồ nước thần tiên bên trong, long lanh và trong trẻo đến lạ kỳ. Thứ ánh sáng ánh lên từ dưới đáy hồ thăm thẳm ấy như muốn cuốn hết mọi thứ vào, rồi lại phẳng lặng, thanh thoát rung nhẹ, đáng yêu vô cùng. Bên trên chôn tiền ảnh ấy dường như tồn tại một tầng sương mỏng, ảo diệu mê hoặc. Và có ai có thể lý giải được không, vì sao hàng mi dài kia có thể cong vút đến thế? Cả chiếc mũi xinh xắn kia nữa... Và đôi môi nhỏ xíu đang mím lại đầy xúc cảm, như e ấp, lại như mời gọi. Xem cái bộ dáng thẹn thùng của cô gái búp bê đang núp sau lưng anh trai, những ngón tay trắng muốt nhỏ nhắn lộ ra nắm nắm tay áo, Daizu không tự chủ được mà nghe lòng mình dậy sóng. Một thứ cảm xúc khác lạ lâng lâng trong lồng ngực. Tuy nhiên... cảm xúc đó là gì, anh thật sự không thể lý giải.

Thế nhưng, đôi mắt trong trẻo kia lại chưa từng nhìn anh lấy một cái đã lập tức hướng ngay về phía Sal, về do dự ngượng ngùng vừa ánh lên liền tiêu biến, thay vào đó là thanh âm cao vút bùng cháy mãnh liệt:

- Nii - chan...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Hạp mắt (3)

Bóng dáng nhỏ nhắn thoáng cái đã sà ngay vào lòng Sal, đầu dụi dụi vào ngực anh, tìm lại thứ hơi ấm mà bữa giờ đã thiếu vắng đến mức ngủ không được. Chàng trai dù biết trước hành động của cô nhưng cũng không đỡ được thân hình lao vút như tên bắn ấy, trực tiếp ngã ngối lại xuống chiếc ghế bành êm ái. Giọng cô gái rung rức như trách móc nhưng lại không giấu được sự vui mừng:

- Tốt quá... Thật tốt quá. Cuối cùng, anh cũng trở lại rồi. Sao không báo cho em biết sớm, hả? Em lo... em nhớ... Nhớ lắm, có biết không? Nii - chan ngốc, sau này đừng đi nữa... Được không?

Nét mặt Sal cũng không có biến đổi gì khác. Anh nhẹ giọng, thanh âm ấm áp và nhẹ nhàng, giống như làn gió xuân phiêu bạt trên từng cành cây ngọn cỏ:

- Anh chỉ về làm chút chuyện thôi mà, có phải lần đầu đâu nè.

- Hức... Lần nào em cũng sợ. Lại là mấy cái thí nghiệm quý quái...

- Jun! - Giọng Dara chột lạnh đi, đột ngột ngắt ngang lời cô em gái - Em còn chưa xin phép chủ nhà đã nhào vô rồi, quên hết phép tắc rồi sao?

Jun lúc này mới giật mình trở lại với thực tế. Vừa rồi, ngoài Sal ra, cô chẳng thấy được cái gì khác, kể cả... ông anh cả đứng chắn chình ình trước mặt ban này. Bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn quay đầu lại, lòng thầm than thở về cái tính xoen xoét của mình, suýt nữa lại nói mấy thứ không nên nói, cứ nghĩ đến việc ăn thử vài cái cốc đầu của ông anh nặng mưa thất thường kia cũng đủ thấy choáng rồi nha.

- Xin lỗi, em thất lễ. Em chào...

Lời nói giữa chừng đột ngột im bặt. Ngay khi Jun trông thấy Daizu, đôi đồng tử của cô co rút mạnh, lập tức cô quay phắt một trăm tám mươi độ trở về với lồng ngực anh trai, gương mặt vẫn giữ nguyên nét hoảng hốt. Sal như hiểu ra nguyên nhân nào đó, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ đôi vai nhỏ, hạ giọng:

- Đừng như thế. Đó không phải Shar...

- Nh... nhưng... đó...

- Không phải. Ngoan, nghe lời anh.

Giọng nói ầm ập thoang thoảng bên tai cuối cùng cũng trấn an được cô gái. Cô chậm rãi quay về phía Daizu, đứng dậy cúi đầu một cái, nhưng đôi môi nhỏ vẫn mím chặt, giọng nói không tài nào thoát lên khỏi cổ họng.

- Xin lỗi! Con bé nhầm anh với một người quen cũ thôi.

Dara liền lên tiếng giải vây. Nhìn thái độ của cô em gái là anh cũng dư hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi. Con bé... vậy mà vẫn nhớ đến chuyện xưa...

- Không sao đâu! Trước lạ sau quen. Mọi người cứ thoải mái như ở nhà đi. Nhưng mà... cô bé, em có ổn không? Nếu mệt thì em có thể nghỉ trên phòng của Izu.

Nhìn gương mặt trắng nhợt của cô gái tóc xanh xinh xắn kia, Daizu tự nhiên không tránh khỏi lo lắng. Anh cũng chẳng biết từ bao giờ mà bản thân lại chú ý đến người ngoài như vậy nữa, nhưng cô gái này... trông mỏng manh hết sức, thật khiến cho người ta dễ đau lòng. Ấy thế mà vừa nghe Daizu hỏi, gương mặt Jun càng tái nhợt hơn. Cô lập tức lắc đầu lia lịa:

- Không sao mà. Em ổn.

- À... Vậy tốt rồi. Thế thì... các em cứ tự nhiên nhé, anh bận chút việc.

Daizu cười gượng rồi đành xoay người lững thững đi lên lầu trên trở về phòng của mình, lòng ngổn ngang tự hỏi, chẳng lẽ bản thân mình đáng sợ đến thế sao?

Izu cũng không khỏi ngạc nhiên tròn mắt tới ngồi cạnh Jun:

- Thật sao? Có người giống anh Daizu lắm à?

- V... vâng.

- Oa, ai vậy? Không biết chừng lại có họ hàng gì với nhà chị cũng nên.

Izu càng hỏi, Jun lại càng bối rối cúi gằm mặt hơn. Như cũng nhận ra chút ần tình khó nói trong chuyện này, Izu liền tìm cách kết thúc vấn đề:

- Đừng lo, anh Daizu trông vậy thôi chứ ảnh hiền lắm. À, mà Mochi với Shippo không đi cùng mọi người sao?

Dara lúc này đã an vị, trả lời bằng quơ:

- Hai đứa đấy... có chút việc phải giải quyết, chút nữa sẽ đến sau.

- À... vâng. Vậy còn Kofu nữa nhỉ?

Nhắc đến Kofu, Izu lại càng cảm thấy khó hiểu. Bình thường thì cậu ấy sẽ chuẩn bị qua từ sớm, không trễ hơn Sal là bao, nhưng đến giờ, vẫn chưa thấy tăm hơi. Mà cho dù bận bịu không đến được, với cái tính của cậu ấy, chắc chắn cũng phải nhắn mình cái tin. Mà ngẫm lại, mấy bữa nay, hình như cậu ấy có gì đó không ổn lắm. Có vài hôm người nhà Yamada lên làm đơn xin nghỉ học. Sau đó, Kofu đi học lại, nhưng trông cậu ta có vẻ nhợt nhạt, hai mắt thâm quầng. Cô có hỏi nhưng cậu chỉ nói là bị bệnh, còn đó là bệnh gì thì cũng không nói rõ...

Haizz, không biết bây giờ cậu ta có ổn hơn chút nào chưa. Dù sao đi nữa thì người đó đã giúp đỡ cô rất nhiều. Cô cũng không mong cậu ta gặp chuyện gì bất trắc.

Lúc này, Daizu đang ngồi ngẩn ngơ trước màn hình Windows XP, lòng ngổn ngang những loạt cảm xúc khó tả. Hình ảnh cô gái búp bê bên lên ngại ngừng núp sau lưng anh trai vẫn cứ lờn vờn trong tâm trí anh.

Quen thuộc...

Thật sự rất quen thuộc.

Con người nhỏ nhắn đó...

Ánh mắt long lanh đó...

Mái tóc xanh biếc đó...

Cả giọng nói trong trẻo đó nữa...

Là ai? Cô bé ấy là ai? Sao anh không thể nhớ được?

Một người đặc biệt như thế, làm sao anh có thể quên được?

Anh chắc chắn là bản thân đã từng gặp cô, nhưng dù có vò nát cả đầu thì anh cũng không thể nhớ nổi. Nhưng thứ cảm xúc mãnh liệt cứ trào dâng từng

đột như những con sóng thần trong lòng vẫn một mực khẳng định: mối quan hệ nào đó giữa anh và cô gái kia... không hề bình thường.

Cảm giác chóng mặt bắt đầu gia tăng. Daizu chẳng còn cách nào khác hơn là tạm thời phải gác chuyện này lại. Chưa bao giờ anh gặp phải tình huống như thế này cả...

Ài, nếu không thể nhớ được, thì trước mắt cứ cho qua cũng được. Đánh rằng anh đang cần một người mẫu quảng cáo có phong thái giống như cô bé ấy, nhưng mà nhìn sơ qua anh em nhà Tian này, người nào người nấy cũng thanh tú vượt trội, đáng về nhà nhận cao quý, lại học trong trường Kokka, chắc chắn cũng thuộc tầng lớp thể gia vọng tộc, cần gì công việc nhỏ bé này chứ?

Ừ thì trở thành người mẫu của Blue Star tính ra cũng là công việc mà khối người mơ ước, tuy nhiên... đó là đối với người bình thường thôi.

Daizu đưa tay day day mi tâm mấy cái, đoạn bỏ máy đứng dậy tiến tới ban công tìm chút không khí thoáng đãng để thư giãn đầu óc.

Nhưng... bước chân vừa đặt qua khỏi bậc cửa, một thứ áp lực vô hình đột ngột ập đến. Daizu hoảng hốt, theo phản xạ lại nhìn xuống bên dưới...

Đứng ngay ngoài khuôn viên căn biệt thự Haru là một bóng người cực kỳ bí ẩn với chiếc áo choàng trắng tinh khôi phủ suốt từ đầu đến chân, bên vai là con vật nhỏ gì đó màu cam với chiếc đuôi rực lửa.

Đột ngột, cái cảm lấp ló kia nâng lên một chút, để lộ vài tia hàn ý sáng lóe dưới đôi đồng tử đang mở trừng trừng đầy đáng sợ.

Chỉ kịp nghe "Oanh" một cái, Daizu ngay lập tức cảm thấy trước mắt hoa lên, ý thức nhanh chóng tiêu biến, cả người vô lực ngã xuống tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hộp mắt (4)

Đến khi không còn thấy bóng dáng người trên lầu đầu nữa, con vật nhỏ bên vai cái người bí ẩn kia mới quay sang bên cạnh, đuôi vẫy vẫy theo thói quen:

- Chủ nhân à, ngài ra tay có phải hơi nặng không?

-... Không, là do hấn yếu.

-...

Shippo cũng cạn lời trong cái vấn đề này rồi. Chủ nhân à, ngài có nhớ ngài là ai không vậy? Bán thần duy nhất của Thiên Quốc, giữ chức vị Tổng lãnh Thiên thần kiêm Sứ giả nước trời, sau cuộc chiến đột trước với bọn quý dữ, liền được tôn vinh là Chiến thần trẻ tuổi nhất Thiên Quốc. Trong suốt khoảng thời gian qua, có ngày nào mà ngài không phải chém giết liên miên với tội ma quỷ bỏ trốn lên trần gian này chứ? Năng lực của ngài đã đạt đến cảnh giới nào rồi, ngài còn không rõ sao? Ấy vậy mà cư nhiên vẫn xuống tay không chút khoan nhượng với... anh vạ. Ừm... gọi như thế chắc cũng ổn nhỉ? Sự thật thì đúng là như thế mà.

- Dù sao thì hấn cũng đâu có thấy được chúng ta, ngài cần gì phải phí sức chứ?

Mochi thoáng im lặng một chút, bắt giác nhích môi:

- Hấn thấy.

- H... Hà? Thấy?

Shippo ngẩn người ra một lúc, rồi cái mồm hồ ly nhón nhọn ấy lại tiếp tục "lép chép":

- Sao... sao có thể như thế? Chẳng lẽ, tên nhóc đó có gì khác người?

Mặc dù khi biến hóa thành nhân loại, Shippo thường sử dụng hình ảnh nhóc bán hồ ly đáng yêu, hay cậu sinh viên lớp Mười ngây ngô vui nhộn, tuy nhiên sự thực thì tuổi của chú yêu hồ này không dưới một ngàn năm, dùng cách xưng hô này cũng không quá đáng, nhưng nhìn kiểu gì thì nhìn, một con hồ ly bé xíu cư nhiên lại gọi một chàng trai hai mươi hai tuổi là "tên nhóc", nghe vẫn có chút ngộ nghĩnh.

Mochi không vội trả lời ngay. Những ngón tay thon mảnh như bạch ngọc dưới tay áo choàng chột ló ra, lấp lóe một thứ ánh sáng sắc tím thực xinh đẹp. Tay chàng trai khẽ động, lập tức một vòng tròn pháp thuật quen thuộc hiện ra. Tuy nhiên, lần này nó lại có màu tím chứ không phải màu bạc như mọi lần. Từ giữa tâm hình mặt trăng của vòng tròn, những đạo ánh sáng xanh, hồng, đen khác nhau tiếp tục bắn ra không trung, bao bọc căn biệt thự Haru hào nhoáng dần dần.

- Ta không rõ lắm, nhưng nini - chan từng nói linh hồn của Zu - chan có chút hỗn loạn. Không biết chừng anh trai cô ấy cũng có điểm khác thường. Và...

vừa rồi, đúng là tầm mắt hẳn có phóng đến đây.

Shippo ngoe nguẩy đuôi lửa, đầu nghiêng nghiêng trầm mặc:

- Thế cũng đáng lo quá. Hi vọng không có chuyện gì to tát. Một mình chủ nhân đã phải giải quyết quá nhiều chuyện rồi. À, chủ nhân, phép thuật ngài vừa sử dụng là gì vậy? Shippo thấy thật đẹp mắt...

Mochi thoáng im lặng, đánh mắt sang con vật nhỏ lí lắc bên vai, cuối cùng vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Trên Thiên Quốc có năm loại kết giới. Trong đó loại thứ năm ít tiêu tốn năng lượng nhất, dùng để chặn nhân loại. Loại bốn chặn yêu, loại ba chặn ma, loại hai chặn quỷ, loại tối thượng nhất có thể chặn cả thần, nghĩa là ngoài người tạo ra kết giới, cũng chỉ có người nhận được bảo hộ của người kiến tạo mới có thể tự do ra vào kết giới mà thôi. Thứ ta đang dùng là kết hợp loại bốn, ba và hai lại với nhau, nhằm chặn yêu ma quỷ quái nhân cơ hội các vị thần gặp rắc rối phải ẩn trong linh hồn con người mà đến làm phiền họ.

Shippo hơi trẻ cái môi nhỏ xịu:

- Vậy sao ngài không tạo kết giới cho nhà của Yamada Kofu ấy?

- Tên đó vẫn có thần Raikarenda bảo trợ.

- Nhà này có tận hai vị thần bảo trợ cơ.

- Nhưng ta không muốn Zu - chan sợ hãi.

Shippo ngậm miệng không hỏi thêm nữa. Nó biết mà, đây mới là lý do chính mà Mochi - sama đáng kính bỏ thần lực ra mà tạo kết giới bảo vệ con người. Nó thật không sao hiểu nổi, con người của Thiên Quốc ai ai cũng si tình đến mức này sao?

Theo phản xạ, Shippo chột quay sang nhìn chủ nhân. Bất giác, đáy mắt chú hồ ly mở lớn. Sắc mặt chủ nhân của nó quá tệ...

Cực kỳ tệ.

Mochi vốn đã rất trắng trẻo, giờ phút này lại càng trắng hơn...

Trắng bệch, và nhợt nhạt.

Cả đôi môi mỏng ánh hồng của anh cũng không giữ được sắc thái thường ngày nữa. Từng giọt mồ hôi lớn chảy dọc theo hai bên thái dương xuống cằm, tạo thành những hạt ngọc trong suốt, phản chiếu thứ ánh sáng lóng lánh của ngày mới, nhưng Shippo không hề thấy nó đẹp. Gương mặt kia, so với ngài Sal còn muốn nhợt nhạt hơn, ấy vậy mà những tia sáng khác màu kia vẫn chậm rãi bao phủ căn biệt thự, chưa hề có dấu hiệu chấm dứt. Nó quỳnh quáng xoay người can ngăn:

- Mo... Mochi - sama, tạo kết giới càng cao càng mất nhiều năng lượng phải không? Ngài còn kết hợp cả ba như thế, liệu có...

- Ngồi yên, Shippo, ta mà mất tập trung là công sức này giờ sẽ trôi theo mây gió hết đấy!

Nghe chủ nhân gần như thế, có cho vàng Shippo cũng chẳng dám nhúc nhích gì thêm. Nhưng mà... nó thật sự lo lắng. Tay của chủ nhân nó chỉ mới lành thôi, bây giờ lại tiếp tục tiêu hao thần lực thế này... Mặc dù nó biết cái danh hiệu "Chiến thần trẻ tuổi" của Mochi không phải là cái danh hảo, nhưng mất nhiều thần lực như thế, đến khi thực thi nhiệm vụ, ít nhiều gì cũng sẽ gặp phải trở ngại. Mochi - sama của nó... chẳng quản an nguy bản thân mà làm đến mức này rồi, không biết ngài đã lụy tình đến cấp độ nào đây?

Rốt cuộc thì những tia sáng cũng đã có dấu hiệu hoàn thành công việc. Chúng bao phủ gọn ghẽ căn biệt thự, không chứa bất kỳ một kẻ hồ nào, sau cùng thì mờ nhạt dần rồi tiêu biến như chưa từng tồn tại. Thực chất nó vẫn tồn tại, chỉ là không hiển thị rõ ràng như lúc tạo hình thôi.

Mochi thu tay lại, vòng phép cũng biến mất, chỉ còn lại một gương mặt thiếu sức sống. Dẫu cho thể trạng của anh thuộc loại đặc biệt, nhưng cũng cần ít nhất một tháng để khôi phục hoàn toàn. Việc lập kết giới, nếu có thêm Dara giúp sức thì không phải vấn đề lớn, tuy nhiên, Mochi không muốn khiến cho anh trai tiêu hao sức lực, huống hồ chỉ, việc này có thể xem như chuyện riêng của anh.

Chỉ thấy lóe sáng một cái, cả Mochi và Shippo đều khôi phục dáng vẻ của hai cậu thanh thiếu niên bình thường. Mochi vẫn giữ nguyên cái tuýp màu trắng quen thuộc với chiếc áo thun trắng trơn, áo khoác trắng và chiếc quần Jean thun cũng trắng nốt. Còn Shippo, mặc dù đã hóa người, nhưng nó nhất định không chịu bỏ cái tông màu cam yêu quý. Cũng còn may là nó vẫn nhận định được, cả thân màu trắng thì không vấn đề nhưng cả thân màu cam thì hình như hơi... chói, thế nên cuối cùng nó quyết định để cái quần sọc màu đen vậy. Xong xuôi, Shippo hớn hờ tung ta tung tãe toan bước đến cánh cửa rào biệt thự thì cỗ áo đột nhiên bị kéo giật ngược. Mà người kéo không phải ai khác hơn là vị chủ nhân đáng kính của nó. Mochi nhú mắt nhìn con pet mà ngoài khả năng chiến đấu ra cũng chỉ được cái nói nhiều và... ngốc:

- Kết giới chống cả yêu quái. Người muốn bị thiêu rụi sao?

Shippo giật mình rụt cổ lại. Sao nó lại quên điều này nhỉ? Mặc dù nó là yêu quái ngàn năm, nhưng nếu lỡ mắng đi vào khuôn viên kết giới kia, nó cũng không đủ sức chống đỡ hết lượng thần lực mà chủ nhân của nó vừa rót vào trong kết giới đâu.

- Như vậy... Shippo...

- Dùng cái này.

Mochi thử dài ném chiếc áo khoác của mình cho con pet hình người kia, rồi lãnh đạm thông thả bước đến cửa nhà Haru. Thế nhưng Shippo không hề cảm thấy buồn bực, ngược lại còn rất hào hứng. Chiếc áo khoác này là hóa từ áo choàng của chủ nhân mà ra, có thể xem như nó đã được anh đồng ý bảo hộ. Chủ nhân của nó... rốt cuộc vẫn chưa bao giờ bỏ rơi nó hết.

Nghĩ đến đó, Shippo liền ôm bộ mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc mà tung tăng bước theo sau vị thần trong lòng nó, không quên khoác chiếc áo kia lên người.

Bạn đang đọc truyện *Ki Úc Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Hẹp mắt (5)

Hơ, Mochi - kun, Shippo - kun, đến rồi sao?

Izu vốn đang định ra đóng lại cửa rào ngoài thay cho chị gái nào đó vẫn chưa thoát khỏi giấc mộng tình yêu nọ, liền thấy ngay hai bóng dáng quen thuộc một trắng một cam tiến vào, chợt cô tròn mắt:

- Mochi, cậu bệnh sao? Trông cậu xanh xao quá.

Mochi cũng không khỏi giật mình, bàn tay vô thức tự chạm mặt mình:

- Khó coi lắm sao?

- Không phải ý đó! Tên hấp này, lúc nào cũng chỉ biết lo cho bề ngoài của mình thôi sao? Nếu cậu bị bệnh thì không cần phải cố sức đâu...

Mochi hạ tay xuống, để lộ khoe miệng đang vẽ nên một đường cong đẹp mắt:

- Tớ có thể xem là cậu đang lo lắng cho tớ không?

Izu vốn là có chút lo lắng, nhưng sự lo lắng ấy tiêu biến ngay tức khắc. Hắn còn tâm trạng để đùa giỡn cơ mà, xem ra cũng không đến mức nghiêm trọng. Cô lờm Mochi một cái:

- Cậu bớt ảo tưởng lại đi! Tớ sợ cậu ngất xỉu trong nhà tớ, lại khiến tớ phải tốn công hầu cậu thôi.

Mochi nhọt nhọt mỉm cười không đáp. Trong lòng đột nhiên có chút tâm tư, nếu như anh ngất xỉu mà được cô hầu hạ thì cũng đáng chứ nhỉ?

Thật may mắn là Izu không biết Mochi đang nghĩ gì, nếu không thì chắc là cô sẽ tức hộc máu luôn quá.

- Hai người ăn sáng chưa? Tớ có làm ít bánh ngọt sẵn rồi đây!

Izu đóng cửa lại, chuyển chủ đề. Lúc cô quét mắt qua bóng lưng màu trắng đang chậm rãi bước kia, đáy mắt cô chợt lóe lên tia mong đợi.

- Tớ ăn rồi!

Mochi thân nhiên trả lời lại, chân vẫn thông thả bước, vậy nên anh không hề trông thấy vẻ mặt thất vọng của Izu. Tuy nhiên, câu nói tiếp theo lại một lần nữa khiến cho gương mặt cô gái tươi tỉnh hẳn:

- Nhưng vẫn có thể ăn tiếp được.

Đáy mắt Izu hình như vừa sáng lên một chút. Chính cô cũng không rõ là mình đang vui vì cái gì nữa. Tuy nhiên, khi Mochi vừa bước được nửa bước vào nhà, anh chợt dừng lại. Trên chiếc ghế salon sang trọng kia, có ba người quen đang nhàn nhã thưởng thức trà bánh. Trong đó, một người vẫn đang thân nhiên cắn miếng donut, mắt dán vào màn hình điện thoại, một người thì ngồi sát rạt cạnh người còn lại. Mà cái "người còn lại" đó vừa vẽ nên một nụ cười thật thánh thiện ngay lúc trông thấy Mochi từ ngoài cửa. Người kia, không phải là Sal thì còn là ai được nữa? Là Sal thật sự, chứ không phải người khác giả mạo, bởi lẽ cái "người khác" đó vẫn đang nhàn nhã ăn donut ngay cạnh đấy.

- Chào, Mochi - kun!

Sal là người mở lời trước, giọng nói của chàng trai thật nhẹ nhàng, như thể không có chuyện gì có thể khiến cho anh bận tâm được.

Đối mặt với người bạn thân thiết nhất trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình vừa mới quay trở lại, Mochi cũng không có biểu hiện gì nhiều. Anh chỉ gật nhẹ một cái, khỏe miệng về nên nụ cười hiền hòa giản dị:

- Tốt rồi...

Anh chỉ đáp hai tiếng mà thôi, nhưng trong hai tiếng ngắn ngủi ấy lại chứa không ít tâm tư.

Niềm tin...

Sự vui mừng...

Lời chúc phúc...

Đặc biệt là sự tin nhiệm.

Mochi tin tưởng Sal sẽ quay trở lại. Phải biết, nụ cười đầy chân thành ấy của anh rất hiếm khi nở ra, chỉ khi người đối diện là người anh thật sự quý mến. Có trời mới biết chuyến đi vừa rồi của Sal có bao nhiêu nguy hiểm.

Và không chừng ngay cả trời cũng không lường trước hết được những nguy hiểm đó.

Thế hệ "Người thể mạng" cũng tựa tựa như sản phẩm Robot của con người. Họ được sinh ra như một nhân bản vô tính để thực hiện nghĩa vụ của bản thân. Tuy nhiên, "Người thể mạng" sẽ không cần được bảo trì hay nạp năng lượng như Robot, thay vào đó, thỉnh thoảng họ lại phải trở về nơi sản xuất để thực hiện một vài cuộc thí nghiệm nào đó mỗi khi Đẳng tối cao của Thiên Quốc phê duyệt bất cứ một kế hoạch nào đó nhằm chỉnh sửa hoặc nâng cấp năng lực "Người thể mạng". Và trong mỗi quá trình như thế, chỉ cần một sơ suất nhỏ thôi, "Người thể mạng" có khả năng bị biến mất vĩnh viễn.

Đối với thần dân Thiên Quốc, việc "Người thể mạng" biến mất chẳng liên quan gì đến họ. Đối với tầng lớp đại thần đại thánh và hoàng triều Thiên Quốc, mất "Người thể mạng" là một tổn thất lớn, bởi vì họ là người trực tiếp rót tâm tư và thần lực để tạo nên sự kết hợp giữa những tinh hoa của trời đất, làm nền tảng cho "Người thể mạng" ra đời. Tuy nhiên, dù có tổn thất thì cũng không đến mức loạn lên, bởi lẽ thế hệ này mất thì vẫn có thể tạo ra thế hệ mới, dù có hơi tốn kém một chút, cũng giống như nền khoa học của con người vừa mất đi một con Robot thế hệ mới nhất mà thôi, vẫn có thể làm lại từ đầu.

Nhưng sự thật thì không hẳn như vậy.

Không phải ai cũng xem Sal như Robot. Sự xuất hiện của Sal đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh em hoàng tộc Thiên Quốc. Dara yêu thương đứa em trai này thật sự. Anh xem Sal như người trong gia đình chứ không phải chỉ là một kẻ có nhiệm vụ đứng mũi chịu sào cho bản thân anh.

Jun thì càng không cần phải nói. Cô yêu anh hơn cả chính mình. Cô nhớ anh từng giây từng phút. Và thứ gen si tình nổi tiếng của con người Thiên Quốc không phải chỉ là cái danh hào. Cô có đủ tự tin để khẳng định rằng, cho dù cả thế giới có quay lưng với Sáp, cô vẫn sẽ là người cuối cùng theo anh đến suốt cuộc đời này. Địa vị, phú quý, hay quyền lực, cô không cần gì cả. Những thứ đó để hết chi anh Dara hưởng là được rồi. Cô chỉ cần ở cạnh Sal, hằng ngày hằng giờ dõi theo bóng anh yên yên ổn ổn sống một cuộc sống thật bình lặng. Như vậy là tốt rồi!

Thế nên, trời cũng không biết được, nếu một ngày nào đó, Sal thật sự biến mất, cô sẽ trở thành cái dạng nào nữa. Ngay cả cô cũng không biết. Cô chỉ biết rằng, bản thân đã rất khổ sở khi phải sống trong sự thấp thỏm vì mãi mà vẫn chưa thấy anh trở lại. Nếu anh không bao giờ trở lại thật...

Cô thật sự không dám nghĩ tới.

Phải nói, lần này, thế hệ "Người thể mạng" Tian Sal quả thật khá thành công. Bởi vì Sal vẫn phải lớn lên, nên anh vẫn có một quá trình trưởng thành như những con người Thiên Quốc khác, chỉ là nhận thức của anh bị uốn nắn để phù hợp với nhiệm vụ hết mức có thể thôi, vậy mà anh lại có được sự chấp nhận của hoàng tử Dara, tình yêu của công chúa Jun, cả sự tin nhiệm của Chiến thần trẻ tuổi Mochi nữa. Không chỉ có thế, anh còn nhận được sự tin yêu của không ít các vị tiên thánh và thần dân Thiên Quốc.

Vậy nên, Tian Sal, nếu nói biến mất thì cũng không có thể biến mất một cách lặng lẽ được.

Sự trở lại của anh là niềm vui của hoàng tộc Tian, tiêu biểu là những con người đang ngồi đây, ngay trong ngôi biệt thự Haru đầy quyền quý.

Ở đây, có lẽ chỉ còn mỗi Izu là giữ được sự bình thản, bởi lẽ, cô là người duy nhất không hiểu rõ về chuyến đi vừa rồi của Sal.

T/g: Vào một ngày đẹp trời, tự nhiên Su lại cảm thấy Sal và Dara khá giống với hình tượng Yukito và Yue trong "Thủ lĩnh thế bài" nha, đặc biệt Sal cũng thích ăn bánh nữa, tuy nhiên, dường như Sal vẫn có mặt thâm trầm khó đoán hơn nhì???

p/s: Ngày mai Su lại thi, có ai chúc Su thi tốt hem?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Hộp mặt (6)

Mọi người cứ tự nhiên như ở nhà nhé! Izu làm rất nhiều bánh, không lo thiếu đâu.

Izu mỉm cười rạng rỡ, vô tư kéo tay Mochi ăn xuống một chỗ ngồi trống ngay khi anh còn đang ngơ ngẩn đứng đó.

- À phải rồi, còn món bánh nữa, để tớ mang ra nốt.

Izu vui vẻ quay vô gian bếp, lấy từ bên trong tủ đông một chiếc khay thủy tinh xinh đẹp, bên trên là những chiếc bánh trắng tươi tròn nhỏ vừa tay, trông thật mềm mại và đáng yêu. Cô gái tươi cười nhìn thành quả tâm đắc nhất của mình, nhất thời cảm thấy không nỡ ăn chúng. Chợt có một bàn tay thon dài từ đâu vuron tới lấy gọn một chiếc bánh tròn tròn xinh xắn. Izu theo phản xạ "a" một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, liền bắt gặp ngay gương mặt quen thuộc với mái tóc màu bạch kim lỏa xỏa ôm lấy vầng trán thông minh và đôi gò má thanh tú có phần hơi nhọt nhọt. Cô gái mỉm môi đậm chân một cái:

- Này, tớ còn chưa kịp mang lên mà cậu đã... Tớ còn tưởng cậu ăn rồi thì sẽ không thèm để tâm đến mấy món bánh này cơ đấy.

Mochi vẫn thản nhiên dùng đầu ngón tay miết nhẹ trên vỏ bánh. Nó mềm mại, còn có cả độ đàn hồi rất tốt, thêm cả nhiệt độ lạnh lạnh rất hấp dẫn. Chàng trai chắc lưỡi:

- Vỏ bánh này chẳng phải làm từ bột mochi sao? Tớ có trúng mặc định thứ này là cậu làm riêng cho tớ đấy.

- Này này...

Izu chẳng biết phải nói với cái tên trơ trẽn này thế nào nữa. đành rằng, đúng là cô làm thứ này để... thể hiện một chút tay nghề với hân, nhưng cô có nói là chùng đây bánh chỉ để cho một mình hân ăn đâu, còn ở đó mà mặc định nữa. Chẳng lẽ thứ nào có liên quan đến mochi thì đều là của hân hết à? Chắc trên thế giới này chẳng còn ai dám tranh chức mặt dày với hân rồi.

Trong lúc cô gái còn đang rửa thắm cái tên trơ trẽn nào đó thì Mochi đã thản nhiên cắn lấy một miếng. Bất giác cặp lông mày của anh nhướng lên, đáy mắt lóe sáng hơn hân. Miếng bánh lạnh lạnh vừa chạm vào lưỡi, chàng trai đã cảm thấy vị ngọt kem tươi tỏa lan trong miệng, có cả vị chua chua ngọt ngọt của dâu tây, vị thơm xốp của bánh bông lan, vỏ bánh thì vừa dẻo lại vừa mềm, không dính răng. Hương vị này, quả thật chỉ khiến người ta muốn ăn thêm nhiều chiếc bánh nữa.

- Đây... là bánh gì?

- Hớ? - Izu chớp mắt một cái - Cậu hứng thú sao? Ngon lắm đúng không?

Mochi thoáng đảo mắt sang cô gái bên cạnh vừa giương cặp mắt mong chờ nhìn mình chằm chằm, trong lòng không khỏi buồn cười, nhưng khóe miệng anh chỉ khẽ cong một chút, nhẹ nhẹ "ừ" một tiếng. Izu lại không mong đợi gì hơn. Cái tên mát cao hơn đỉnh này mà chịu mở miệng nhận định như thế thì đúng là cô thành công thật rồi. Thế nên cô gái liền vui vẻ giới thiệu món bánh xinh xắn này:

- Đây gọi là "bánh tuyết thiên sứ", vỏ được chế biến từ bột mochi như cậu biết rồi đó, dưới lớp vỏ là lớp kem tươi, tiếp theo là lớp trái cây, phần đế bánh được làm từ bánh bông lan. Bánh này thường được sử dụng trong vòng khoảng mười phút sau khi rời tủ đông để bánh vẫn giữ được độ lạnh của nó, vậy nên để tớ mang lên ẹ luôn nè.

- Khoan đã, Zu - chan! - Mochi chợt tiến đến ngăn trước mặt cô gái, nghiêm túc - Nếu có thời gian, cậu dạy tớ làm món này nhé!

Izu tròn mắt. Tên con trai hoàn hảo đến kiêu ngạo này lại đề nghị cô "dạy" cho hân? Bữa nay hân uống nhầm thuốc gì chắc?

- Cậu có thể tìm cách làm trên mạng mà.

- Tớ muốn cậu dạy.

Nhìn cái biểu tình như kiểu "cậu mà không đáp ứng thì đừng hòng bước qua xác tớ" của Mochi, Izu không khỏi cảm thấy buồn cười. Xem ra, cô làm món bánh đáng yêu này khá thành công đấy nhỉ? Trông hân hào hứng đến thế kia mà. Mà nghĩ lại, tự nhiên cô nhận thấy, Yan Mochi, hân... cũng có không ít điểm tương đồng với món bánh này đây. Xem nào... da dẻ thì lạnh lạnh, trông khá mịn màng, lúc nào cũng thích khoác lên mình những bộ trang phục với tông màu trắng nhã nhặn. Lúc ở trường phải mặc đồng phục 12A1 thì không nói, bây giờ không phải đi học mà hân vẫn chơi nguyên cây bạch ngọc như thế... Chắc chắn, xem ra đúng là hân thích màu trắng thật rồi.

Izu có chút tâm đắc với phát hiện mới của mình. Cô mỉm cười, thoải mái đáp ứng:

- Được rồi. Nhưng ít nhất phải đợi thi xong xuôi tớ mới rảnh rồi hơn một chút.

- Được. Sau thi nhé!

Mochi cũng mỉm cười, ngoan ngoãn đứng gọn sang một bên nhường đường cho cô gái. Nhưng khi Izu vừa bước ngang qua anh, dường như cô cảm thấy khó miệng của anh có chút tỉnh quái. Thắc mắc quay đầu nhìn một cái, cô lại mỉm cười tiếp.

Bỏ đi! Cô rốt cuộc vẫn không có đủ dũng cảm để nhìn nụ cười của hắn lâu hơn. Rõ ràng là quen biết nhau đã hơn một tháng, vậy mà... không hiểu sao, cảm giác vẫn khó hiểu như những ngày đầu gặp mặt.

Izu nào có biết được, kẻ nào đó chỉ đang kiểm soát cảm xúc riêng cô thôi. Dù sao thì... hắn cũng đã phải chờ đợi quá lâu rồi...

Lúc Izu lên đến nơi, phần bánh kẹo trên bàn đã mất đi một số lượng không nhỏ, đặc biệt là bánh ở gần Sal. Một bên chân mày không tự chủ mà sụp xuống. Cô đang tự hỏi liệu bao tử của Sal và cao su loại cao cấp có khác biệt gì không. Cũng may là cô đã chuẩn bị trước khá nhiều.

Đặt đĩa bánh tuyết xuống bàn, Izu mỉm cười thân thiện:

- Mọi người cứ tự nhiên như ở nhà nhé!

Chỉ là một câu xã giao bình thường, nhưng Izu không hề biết rằng câu nói của mình vừa khiến cho Jun chợt dạ lên nhìn sang ông anh tóc dài vẫn đang thông thả thưởng thức chiếc cupcake nhân socola ngồi bên kia.

Không đùa chứ! Nếu mấy người này mà thật sự "tự nhiên như ở nhà", cô phỏng chừng cái nhà này một lúc sau sẽ chỉ còn lại đồng gạch vụn nát.

Chợt, đôi mắt lãnh đạm vẫn đang chăm chú vào màn hình điện thoại lại đột ngột chuyển ánh nhìn liếc qua hướng Jun khiến cô gái nhất thời giật mình một cái, sau đó liền bối rối ngó lơ qua chỗ khác, trong lòng thầm rửa xả cái thứ năng lực đọc suy nghĩ của anh trai hàng tá lần, và mỗi lần cô rửa thì dường như không gian xung quanh anh trai đáng sợ kia lại lạnh hơn một chút. Mãi đến khi cô cố gắng ép cho bản thân nghĩ đến cái khác trước khi bị anh cốc cảnh cáo cho vài phát thì ánh mắt lãnh huyết kia mới chịu trở về cái màn hình điện thoại.

Nếu như không phải vì Jun đang không ngừng lo lắng cố tìm mọi cách để chuyển hướng suy nghĩ thì có lẽ cô đã phát hiện ra khóe môi của cái người đáng sợ kia vừa cong lên một chút. Cô, hiện tại chỉ đang tập trung nhớ đến những lần gặp gỡ đầu tiên giữa cô và anh Sal siêu đáng yêu gấp tỷ lần cái người suốt ngày chỉ biết bắt nạt em gái kia... À hừm, hình như không khí lại chợt lạnh. Thế thì cô chỉ nhớ lần gặp đầu tiên của cô và anh Sal thôi vậy. Trên đời này, ngoài anh ra, chắc chẳng có thứ gì khác có thể khiến cô lưu tâm đến mức quên hết sạch sành sanh mọi thứ xung quanh được.

Izu không hề cảm nhận được câu nói vừa rồi của mình có vấn đề gì, vẫn tiếp tục niềm nở:

- Mọi người muốn uống gì lạnh lạnh không? Nhà tớ có nước cam, xá xị, cà phê với sữa tươi nữa...

- À, cảm ơn, tớ lấy giúp cậu rồi, Zu - chan!

Giọng nói quen thuộc chợt vang lên từ phía sau. Mochi thông thả bước tới, trên tay cầm đủ loại đồ uống mà Izu vừa mới liệt kê dứt miệng. Cô hưng hăng lườm chàng trai một cái:

- Cậu lẹ tay lẹ mắt quá nhỉ?

- Chính cậu nói bọn tớ cứ tự nhiên như ở nhà mà.

Izu há miệng mắc quai, cuối cùng đành lấy chủ trương im lặng mà thi hành. Cô thừa biết, cho dù cô có cơ hội phản kích thêm câu tiếp theo thì hắn vẫn sẽ nhất quyết không nhượng bộ chủ nhà mà đáp trả lại ngay tức khắc. Như thế thì... chẳng biết cuộc chiến vô mồm này đến bao giờ mới có thể kết thúc được nữa.

Đợi tất cả đều yên vị tại chỗ xong, Dara mới dời mắt khỏi smartphone mà khảng khái tuyên bố lý do buổi họp mặt:

- Như mọi người đã biết rồi nhé, bắt đầu từ ngày mai là trường chúng ta bước vào đợt thi Khảo sát chất lượng lần đầu rồi. Sau đấy, chúng ta sẽ được tham gia một chuyến đi du lịch ba ngày hai đêm tại bán đảo Izu. Và hôm nay, chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề về chuyến du lịch riêng đến Niigata của Hội học sinh.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Họp mặt (7)

Izu nghe xong, có chút không tiếp thu kịp, không những thế còn cảm thấy đầu óc hơi loạn loạn.

- Kh... khoan, Dara - senpai, không phải là chúng ta đang bàn về chuyến đi đến bán đảo Izu của trường sao? Sao lại lôi ra thêm Niigata gì ở đây?

- À à, chuyện đấy đơn giản mà cô bé. Anh là người chu toàn, tất nhiên sẽ chuẩn bị kế hoạch chu toàn.

Nói đoạn, Dara rút trong túi áo một cuốn sổ tay mỏng đưa cho Izu.

- Nếu không có vấn đề gì, phiền em trình kế hoạch lên cho Nao - sensei.

Thường thì là vậy, Dara luôn là người giải quyết nhanh chóng nhiều vấn đề mà Hội học sinh cần phải giải quyết, phần Izu chỉ là báo cáo kết quả lên trên thôi. Hội học sinh năm nay quả thật đã giúp cô thoải mái thời gian hơn rất nhiều.

Izu lật bìa sổ ra, cẩn thận xem qua từng danh mục của buổi du lịch. Dù sao đây cũng là buổi đi chơi của toàn trường, bên phía Hội đồng nhà trường chỉ cung cấp kinh phí, kế hoạch vẫn là do Hội học sinh đưa ra, chắc chắn không được để xảy ra sai sót, bằng không cả Hội sẽ bị khiển trách.

- Hơ, senpai, trường sẽ tham gia rất đông đó, sử dụng phi cơ để đưa đón liệu có ổn không? Rồi cả... phần ăn vật thể này hình như hơi nhiều. Đùng là nhà trường chỉ ra lượng kinh phí không nhỏ, nhưng thế này, em e là...

- Anh lo! - Dara thân nhiên trả lời cái rụp - Tất cả kinh phí còn thiếu hụt, anh sẽ lo hết. Nếu có nhiều học sinh sợ đi máy bay thì anh có thể lo luôn vài chuyến xe du lịch để đưa đón. Còn về chỗ ở, anh cũng sẽ ủng hộ thêm một chút, đủ để số lượng học sinh trong mỗi phòng không quá đông. Thật ra thì anh vẫn có thể hỗ trợ kinh phí để cho mỗi người đều có phòng riêng trong khoảng thời gian đó, nhưng anh e là số lượng khách sạn chỗ ấy không đủ để cung cấp cho tất cả học sinh tham gia chuyến du lịch này đâu.

Izu suyt nữa đã đánh rớt cả hàm dưới, cũng may là cô vẫn nhanh tay chụp lại kịp.

- Anh... nói sao? Anh lo hết chừng ấy á?

Đừng đùa chứ! Mặc dù cô biết là nhà Tian không phải dạng vừa, nhưng cũng không cần khủng bố đến mức đó chứ? Đây là chuyến du lịch của cả trường... Cả trường đó. Tuy là cô cũng không chắc cả trường đều tham gia, nhưng số lượng vẫn sẽ không nhỏ. Rốt cuộc gia tộc Tian này sẽ tiếp tục khiến cho cô rớt hàm bao nhiêu lần nữa đây? Anh Dara trông có vẻ hơi buông thả vô tâm thế thôi, nhưng anh chưa bao giờ nuốt lời, vì thế, một khi anh đã khẳng định như thế, chắc chắn là anh sẽ làm được. Điều này khiến cho Izu có chút rối rắm. Cô thật không biết là bản thân đang giao lưu với thành phần khủng bố gì đây.

- Gia chủ tương lai của gia tộc Tian nói được là làm được. Đương nhiên, anh không phải là người tốt bụng, ra tay giúp việc gì thì cũng có cái điều kiện của nó...

Izu im lặng không đáp, trong lòng thầm gật gù hiểu cái tính "giúp cái gì cũng phải có điều kiện" của Mochi là học từ ai ra.

- Điều kiện thứ nhất, là em phải đạt được ít nhất là top ba trong khối.

- Khoan đã, sao lại liên quan đến em ở trong này?

- Vì em là Hội trưởng Hội học sinh! - Dara thân nhiên mỉm cười - Chỉ cần cố gắng một chút thì em có thể giúp trường nhiều như vậy rồi, trong đó còn có cả em, tốt quá rồi còn gì. Hơn nữa, em vẫn luôn cố gắng học rất cù, không phải sao? Chẳng lẽ em không tự tin vào năng lực của mình à?

- A... em, tất nhiên là có. Nhưng sao lại là top ba?

Không phải là nguyên một năm vừa qua cô vẫn luôn top một hay sao?

- Anh cho là em không thể vượt qua hai ông tướng quái vật này, hả?

Izu nói xong, ánh mắt thâm thúy xẹt ngang đôi bạn quái nhân vẫn đang thành thói ăn uống như chuyện không liên quan gì đến mình.

- Không hẳn là như vậy. Nếu em có thể vượt qua Mochi, anh...

Giọng nói sang sảng của Dara chột hạ xuống, khóe miệng nhẹ nhàng nở một nụ cười tà mị:

- Anh sẽ nói cho em biết lai lịch hai thân sinh của em.

Vừa nghe dứt câu, Mochi liền sững sờ quay phắt sang:

- Nii - chan...

- Nín! Nhóc không tự tin vào khả năng của mình ư?

Chỉ một câu thôi, Dara hoàn toàn khiến cho Mochi im lặng cúi đầu.

Izu thì kinh ngạc đến độ suyt nữa thì đứng bật dậy:

- Của em? Sao anh lại biết ba mẹ của em?

Từ nhỏ đến lớn, Izu chỉ biết mình sống cùng ba mẹ và anh trai. Nhưng rồi ba mẹ cô mất sớm, chỉ có bác trợ lý của ba mẹ đứng ra tiến hành tang lễ. Không có họ hàng, chẳng có ai thân thích đến cúng viếng, chỉ có hàng xóm và người trong công ty. Khi ấy, cô vẫn còn quá nhỏ để nhận ra sự bất thường ấy. Đến năm mười tuổi, cô mới thắc mắc hỏi anh trai về người thân họ hàng của mình, thì cô nhận được câu trả lời: "Anh cũng không biết!"

Thế đấy! Người duy nhất mà cô có thể hỏi về nguồn gốc của bản thân cũng không thể đưa ra đáp án cho cô, vậy nên cô cũng đành chịu. Nhưng hôm nay, lại xuất hiện một người, một người mà nhìn qua chẳng có chút quan hệ gì đến gia đình cô lại đưa ra điều kiện đó với cô.

Anh ta biết? Anh ta thật sự biết ba mẹ cô?

- Rốt cuộc anh là ai, Dara - senpai? Chẳng lẽ... anh là người của công ty IC?

Dara không thay đổi sắc mặt. Ánh mắt thâm trầm của mình khẽ lướt qua gương mặt đầy hoài nghi của cô. Chỉ cần anh ta nói "phải" một tiếng, cô sẽ không do dự tổng anh ra khỏi nhà.

IC là công ty đối thủ với Blue Star từ lâu, vốn đã được anh Daizu điều tra rất kỹ càng, kết quả biết được kẻ đứng đầu nơi đây đã không ít lần tìm cách hãm hại ba mẹ, nhưng anh vẫn không tìm ra bằng chứng để kết tội họ, huống chi... chuyện này trôi qua cũng đã khá lâu rồi.

- Thân phận của anh không phải thứ có thể mang ra nói lung tung, nhưng anh có thể cho em biết là anh không có liên quan gì đến cái công ty mà em vừa nói.

Dara cự mình một chút, khoác hai tay thật thoải mái lên thành ghế, thong thả nói. Izu thật muốn gắng hỏi tiếp, nhưng nhìn cái dáng điệu của anh, cô biết là có hỏi thêm thì anh cũng sẽ không trả lời, hoặc giả có trả lời thì trả lời cũng như không, thế nên cô đành chuyển nội dung:

- Vậy... nếu em vượt qua qua Sal - san thì sao?

- Ha ha! Em không vượt qua nó được đâu!

- Em nói là "hếu" cơ mà.

- Anh sẽ không nói đến điều không thể.

- Nè, anh xem thường em sao?

- Ở đây không có ai xem thường em cả.

- Vậy trả lời em đi!

Izu cắn môi, đáy mắt lóe một tia suy tính. Tuần vừa rồi lớp kiểm tra không ít môn, mà Dara lại đóng giả Sal đi học. Nếu thế, điểm kiểm tra sẽ là điểm của Dara. Không phải cô xem thường anh đâu, nhưng chỉ cần điểm số của Sal không phải là tuyệt đối, cô vẫn có khả năng "vượt qua". Hơn nữa, cô cũng muốn quan sát thái độ của ông anh Dara này. Cô chưa một lần bởi vì anh học 12A12 mà xem nhẹ năng lực của anh. Như ngày đầu năm, cô đã từng đặt không ít dấu chấm hỏi to tướng. Vì sao cả nhà Tian ai học cũng tốt mà anh là con trưởng thì lại rớt xuống tận A12? Thường thì người kế thừa của một gia tộc phải là người được bồi bồi dưỡng kỹ càng nhất chứ? Năng lực xử lý công việc của anh không tồi chút nào, rất nhanh gọn, rất quyết đoán. Vì vậy, cô muốn thông qua kì kiểm tra và thi cử này nhìn thấy năng lực thật sự của anh. Tuy nhiên, có vẻ như suy tính của cô không qua được mắt kẻ nào đó có khả năng đọc suy nghĩ.

Khóe môi Dara cong nhẹ thú vị. Cô bé này còn dám tính kế anh cơ đấy!

- Thôi được! Nếu điểm của em cao hơn Sal, anh sẽ nói cho em biết thân phận thật sự của Mochi!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Hộp mật (8)

Nii - chan! - Mochi lại một phen giầy náy.

- Nín! Nhóc không tin vào năng lực của Sal sao?

Và chàng trai mắt hổ phách lại phải cắn răng cúi đầu.

"Thân phận của anh không thể mang ra nói linh tinh được, vậy của em thì được sao?"

- Ù!

Dara đột nhiên trả lời một tiếng. Chẳng ai hiểu tiếng "ừ" của anh là gì, chỉ có anh và Mochi hiểu. Anh vừa trả lời cậu em đang ầm ức ngoạm một miếng bánh bự chẳng kia.

- Xùy! Em biết thân phận của Mochi làm gì kia chứ?

- Ha ha ha! Rồi em sẽ biết thôi. Hay là để anh combo thêm cho nó sôi nổi nhé, anh sẽ nói cho em biết tất cả năng lực của Mochi, được không?

- Này! Anh vừa phải thôi nhá! Em là đứa để anh mang ra đặt cược đấy à?

Mochi không nhin nổi được nữa liền đứng phắt dậy. Dara cũng ngang ngược đứng dậy theo:

- Thì sao nào? Nhóc không tin vào năng lực của Sal sao?

- Nhưng em không có tin năng lực của anh!

Hiển nhiên là Mochi nhớ chuyện Dara kiểm tra giùm Sal.

- Á à, lại muốn thử năng lực của anh phải không? Bữa nay không có tên quạ đen Aoi phụ họa cản trở tay chân anh mà còn dám lên giọng với anh ư?

Shippo vừa nuốt xong cái bánh ngọt, nhú mồm lâu bầu:

- Hai người mà đánh nhau là... Shippo đưa Dara - kun xuống Địa Ngục à nha!

Câu nói của Shippo, dĩ nhiên là theo đúng nghĩa đen. Trong mọi tình huống, nó vẫn là thiên vị chủ nhân đến bất chấp đúng sai. Izu từ thắc thắc mắc khó hiểu chuyển sang dờ khóc dờ cười. Cô đang tự hỏi, lẽ nào những "cuộc tập luyện" ở nhà Tian theo lời nói của anh Aoi đều có cái mở đầu giống như thế này?

Cuối cùng, người duy nhất có thể ngăn cuộc chiến bùng nổ cũng đành phải đứng dậy. Sal cười khở ngăn ngay giữa Dara và Mochi, nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Nii - chan, Mochi, đây là nhà của Izu, có gì thì cũng đợi về nhà rồi giải quyết sau cũng được mà.

Sal không hề có ý định ngăn cản, chỉ là đề nghị dời lại trận đấu thôi, bởi lẽ, anh biết thừa, có muốn ngăn cũng không thể ngăn được hai cái đầu nóng này.

- Hai anh có thôi ngay không? Bộ bữa ăn nào cũng phải quậy tung lên như thế mới ăn ngon sao?

Jun quắc mắt nhìn hai đàn anh một cái. Nếu như cô có đủ năng lực, chắc là cô đã thủ tiêu mấy cái gã ranh rồi sinh nông nổi quá mức này rồi, đâu để anh Sal của cô phải bận tâm hết năm lần bảy lượt như thế chứ.

Đợi cho tất cả bình tĩnh yên vị lại rồi, Sal mới mỉm cười quay sang phía Izu:

- Izu - chan, nhà vệ sinh ở đâu vậy?

Tại một gian phòng trên tầng một căn biệt thự Haru, nói chính xác hơn là phòng của Haru Daizu, vị chủ nhà đã tỉnh dậy từ bao giờ, và hiện tại anh vẫn đang... ngồi lặng lẽ lắng nghe từng động tĩnh.

Khi vừa mới mở mắt, anh đã thấy mình nằm sòng xoài ngoài ban công, đầu thì cứ ong ong, không nhớ được cái gì. Tuy nhiên, đang yên đang lành mà tự nhiên anh lại ngất đi như thế, không ít thì nhiều cũng đã có cái gì đó xảy ra. Anh không lo nhiều cho cái thân anh, nhưng anh rất lo lắng cho cô em gái nhỏ dưới nhà. Theo thói quen, anh bắt đầu ngồi xếp bằng trên giường, tập trung cao độ.

Anh đang lắng nghe.

Từng tiếng lá khô xào xạc rơi, tiếng gió lùa qua khe cửa, cả tiếng chim chuyền cành rả rích ở cách anh cả trăm mét cũng được lắng nghe triệt để.

Anh... chính là một trong những chủ thể mang "thần".

Vị thần của anh có khả năng lắng nghe tất cả mọi động tĩnh trong vòng ba trăm mét. Cũng như Izu giấu anh về năng lực thấu thị, anh cũng giấu cô về chuyện năng lực của mình. Tuy nhiên, có một điểm khác biệt là Izu không hề hay biết gì về chuyện anh trai có dị năng, còn Daizu thì biết mọi chuyện về cô cực kỳ rõ ràng. Thậm chí, anh còn biết tường tận cả nguồn gốc của những năng lực này hơn bất kỳ chủ thể nào. Hay nói cách khác, anh là con người duy nhất có kiến thức chính xác về thứ mà nhiều người vẫn thường gọi là "Siêu năng lực".

Anh... còn biết một vài vấn đề tối cơ mật khác... Những điều mà dù không muốn nhưng anh vẫn phải giữ bí mật tuyệt đối với Izu.

Hiện tại, anh đang chú ý lắng nghe. Nghe rất rõ...

Toàn bộ cuộc nói chuyện bên dưới nhà giữa Izu và nhóm bạn ưu tú của cô. Cho đến khi giọng nói thanh thoát của chàng trai đáng mến đến sớm nhất vang lên, tiếng bước chân nhẹ nhàng rời xa khỏi phòng khách. Nhưng không phải là tiến đến nhà vệ sinh, mà là...

Cầu thang.

Cầu thang nằm gần hướng nhà vệ sinh, nhưng rõ ràng tiếng bước chân ấy đang tiến lên lầu. Chính xác hơn, âm thanh đều đặn đó đang đều đặn gõ nhịp trên hành lang tầng một.

Chính xác nhất, người đó đang tiến đến phòng của anh, vốn là nằm ở sâu bên trong nhất.

Daizu khẽ nhủ thầm. Cuộc nói chuyện của nhóm Hội học sinh Kokka ở dưới kia đã khiến anh rối rắm lắm rồi, bây giờ lại có người bí mật đến tìm anh nữa. Chuyện này... rốt cuộc là như thế nào đây?

Những người kia là ai? Tại sao lại biết lai lịch của ba mẹ anh? Có đúng là họ biết điều đó thật không? Hay đó chỉ là câu nói đùa?

Chưa hết. Còn cái tiếng bước chân kia là sao? Anh có cái gì để cậu ta nhắm đến à? Lai lịch của những người này là thế nào đây?

Cậu thanh niên thích cười ấy có khuôn mặt rất thánh thiện, có lẽ là do nụ cười ấm áp đã tô điểm thêm cho gương mặt vốn dĩ đã rất tuấn tú của cậu ta. Tuy nhiên, "tiểu lý tàng đao", nụ cười đẹp chưa chắc là chủ nhân có ý tốt. Daizu là người của giới kinh doanh, nếu bản thân không nắm rõ chiêu thức này thì có lẽ công ty Blue Star đã phá sản từ lâu rồi.

- Haru - san, mở cửa đi, anh biết là ta ở đây mà!

Một giọng nói vừa nhẹ vừa thanh vang lên, nhưng không phải xưng "em" nữa mà là xưng "ta", chứng tỏ người đến đã nhanh chóng xác định vị trí và sự tự tôn của bản thân. Sal cuối cùng đã dừng chân ngay trước cửa phòng của Daizu. Daizu không bước ra vội, anh hạ giọng, không giấu giếm vẻ cảnh giác trong lời nói:

- Ta đang bận lắm! Em đến đây làm gì? - Daizu đáp lại, cũng không nhân nhượng mà thay đổi cách xưng hô so với ban sáng.

- Tất nhiên không phải để hát cho anh nghe!

- Chúng ta chỉ mới gặp lướt qua nhau, có gì quan trọng đến mức để em phải lên tận đây gặp riêng ta sao?

Bên ngoài bỗng yên lặng một chút, cuối cùng chỉ nghe Sal thờ dãi:

- Có lẽ anh nói đúng. Ta nên đi vậy.

Tiếng trở gót vang lên, Daizu càng thêm nghi hoặc. Người kia, chỉ cần như vậy đã bỏ đi rồi? Thật sự là cậu ta không có ý đồ gì sao? Mà... Haru Daizu là ai chứ, lại sợ mấy tên nhóc nhỏ tuổi hơn trong chính căn biệt thự của mình à?

Sal vừa dừng chân, tiếng cửa phòng mở liền vang lên.

Phải, tiếng dừng chân vang lên trước tiếng chốt cửa, vì Sal biết, Daizu sẽ bước ra. Lòng hiếu kỳ của con người luôn luôn giành chiến thắng.

- Ta không có nhiều thời gian. Có chuyện gì, em cứ nói thẳng đi!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Hộp mặt (9)

Sal chậm chậm xoay người. Trên gương mặt thanh tú vẫn phảng phất nét cười:

- Thật ra thì ta cũng không có chuyện gì, nhưng anh có lẽ là có đấy!

- Ta không hiểu em đang nói gì! - Daizu lãnh tĩnh trả lời, nhưng dưới đáy mắt thoáng hiện tia dò xét.

- Hiểu hay không cũng chỉ có anh là rõ nhất! - Sal cười nhẹ - Không quan tâm là anh đã biết được bao nhiêu sự thật, ta chỉ muốn nhắc nhở anh một chút: đã giấu cái gì thì nhớ giấu cho kĩ. Tất cả cũng chỉ vì sự an nguy của người anh yêu thương nhất mà thôi.

Daizu lập tức biến sắc.

"Người anh yêu thương nhất", ngoài Izu ra thì còn ai được chứ?

Cổ áo Sal đột ngột bị nhấc lên. Daizu hung ghi chặt chàng trai nặng ảm đến sát chân tường, ánh mắt lóe lên tia sát khí đầy thâm trầm nhìn thẳng vào đôi đồng tử bằng bạc lãnh tĩnh đến cực điểm kia:

- Nói! Các ngươi là ai? Tiếp cận chúng ta với mục đích gì?

Tia nắng ảm trong mắt Sal chợt tắt, thay vào đó là sự băng lãnh khủng bố đầy áp lực:

- Anh đang uy hiếp ta?

Daizu thoáng sượng tay.

Con người có thể trở mặt nhanh đến thế ư?

Nếu như không phải tay anh vẫn đang nắm chặt cổ áo sơ mi của người này, có lẽ anh đã nghi ngờ chàng trai với nụ cười thân thiện ban nãy đã bị tráo đổi. Nhưng anh cũng không phải là kẻ dễ bị hù dọa. Bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường, nếu như anh thật sự quá yếu bóng vía như thế thì... không cần nói nhiều, Blue Star hiện giờ chắc chắn chỉ còn là cái danh hão trong quá khứ.

- Ta không uy hiếp ai, nhưng ta sẽ không để lại bất cứ nguy hiểm nào tồn tại xung quanh con bé.

"Con bé" trong lời Daizu, không cần nói, ai cũng rõ. Sal nhất định không phải là kẻ ngốc. Nét lãnh tĩnh trên gương mặt anh vẫn không giảm đi chút nào, thậm chí còn ngang tàng hơn, sự thâm trầm càng tăng thêm một bậc. Dù anh thấp hơn Daizu một chút, nhưng vẻ cao ngạo khí khái của bậc bề trên vẫn khiến cho Daizu không khỏi cảm thán.

- Tóm lại, vẫn là anh uy hiếp ta. Nhưng mà anh chưa đủ tư cách đâu.

Những ngón tay bạch ngọc của Sal chợt động, nhẹ nhàng đưa lên chạm vào cổ tay đang túm cổ áo mình. Tay anh không hữu lực, nhưng lại có khả năng làm cho bàn tay kia đột nhiên trở nên vô lực.

Daizu tái mặt, giật lùi về sau một bước, một bên cánh tay buông thõng, không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân:

- Cậu làm gì ta?

- Anh nói đúng đấy!

Sal chinh đồn lại cổ áo, khoe miệng vẽ nên nụ cười quen thuộc, nụ cười tỏa nắng thánh thiện như thiên thần:

- Ta là nguy hiểm. Tất cả chúng ta đều nguy hiểm, bởi vì chúng ta mạnh hơn anh. Tuy nhiên... - Giọng Sal chợt trầm đi một chút - Anh và Izu chẳng có gì để chúng ta phải bận tâm cả. Cô bé xem chúng ta là bạn, chúng ta cũng sẽ xem cô bé là bạn. Chỉ cần anh kín miệng, cô bé sẽ có một cuộc sống như một con người bình thường. Còn nếu như anh muốn cô bé mất đi mười năm tuổi thọ thì... cứ tự nhiên.

Dứt lời, Sal trở gót bỏ đi, hoàn toàn không giống với vị trí của khách với chủ nhà, mà là bề trên ra lệnh cho kẻ dưới.

Chính xác là như vậy. Dù cho anh là một "Thiên thần sinh sản vô tính", nhưng anh vẫn được xem là em trai hợp pháp của người mang danh hiệu "thượng đế tương lai" Tian Dara, đệ nhị hoàng tử Thiên Quốc. Xúc phạm đến anh, nghĩa là xúc phạm đến Dara. Anh tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm điều đó.

Buổi họp mặt, hay nói đúng hơn là buổi liên hoan riêng của Hội học sinh trường Kokka trước kì thi Khảo sát chất lượng diễn ra tại nhà Haru, kéo dài mãi đến tận chiều tối mới chấm dứt. Mochi và Shippo giúp Izu dọn dẹp xong cái "chiến trường bánh kẹo" rồi mới theo chân Dara, Sal với Jun ra về. Trong suốt quá trình này, Izu hoàn toàn không thấy mặt anh trai của mình. Cô đoán là anh bận lắm, tới giờ cơm cô chỉ đến đặt khay cơm trước cửa phòng anh, thông báo vài tiếng rồi xuống nhà dưới luôn.

Chiếc xe hộp màu đen bóng loáng đã chờ ở trước cửa nhà từ bao giờ. Izu đứng trông theo mãi cho tới khi chiếc xe khuất hẳn thì mới mỉm cười bước vô đóng cửa. Cô không thấy được tài xế trong đó, nhưng cô đoán đó là người thanh niên bí ẩn mang tên Aoi. Người này, khiến cô rất tò mò, bởi vì anh ta cũng được xem là một thành viên nhà Tian.

Tất cả bọn họ, đều khiến người ta tò mò.

Sáng nay, mặc dù cuộc bàn luận có bị gián đoạn giữa những bằng bồi một màn thuốc súng giữa Mochi và Dara, nhưng qua đó, kết hợp với lời khẳng định của Shippo ngày trước, cô cũng đã có thể kết luận được rằng, nhà Tian, bao gồm cả cậu bạn vừa vô kỉ luật vừa bá đạo ngồi cạnh cô, đều có năng lực khác biệt của riêng mình, và không loại trừ khả năng mỗi người mang trong mình nhiều hơn một loại năng lực. Hơn hết, họ không hề ngần ngại khi nói cho cô biết điều đó. Việc này chứng tỏ một trong hai trường hợp: hoặc là họ quá tự tin là bản thân có đủ quyền lực để công bố những khả năng đặc biệt mà không cần phải lo lắng đến bất kì một rắc rối nào, hoặc là họ tin tưởng cô.

Tuy nhiên, ở những nơi khác thế nào thì cô không biết, nhưng cô có thể khẳng định ở trường Kokka, họ chưa từng nói cho ai biết về điều này. Thử nghĩ xem, bình thường thì những con người ưu tú này đã quá nổi bật rồi, nếu để người ta biết được họ còn có những năng lực dị thường như thế, lượng fan

đồng đảo của họ sẽ chịu ngồi yên chắc?

Đến lúc đó, chỉ e rằng con bé Hội trưởng Hội học sinh như cô đây cũng đành bó tay chịu trận thôi.

Nhưng mà, nếu đã như vậy, liệu cô có thể tin vào khả năng thứ hai không?

Nghĩ đến điều này, tự nhiên Izu lại cảm thấy ảm áp. Họ ưu tú, họ tài năng, họ thân thiện, cũng rất bá đạo. Dù mỗi người đều có một tính cách rất riêng, nhưng khi ở cạnh nhau, họ là một thể thống nhất. Họ hòa hợp và lạc quan. Họ đứng trên đỉnh cao của sự vinh quang, nhưng họ chưa bao giờ có lấy một biểu hiện tự mãn lỗ bịch thường thấy ở nhiều cậu ấm cô chiêu khác.

Vì lẽ đó, cô ngưỡng mộ họ.

Không phải vì địa vị hay quyền lực, mà là vì phẩm chất của họ. Đến cả cái người vô kỉ luật nào đó mà cô từng cho rằng không thể nào hòa hợp được, bây giờ cũng đã không còn gây nên cảm giác bực xịch gì ở cô nữa. Thậm chí, dường như trong cô còn vô thức hình thành nên một thói quen nào đó...

Giống như là mong chờ...

Chờ cho từng buổi tối trôi qua thật nhanh...

Để sáng mai lại thức giấc.

Lại đến trường, gặp mặt, cùng học, cùng tranh luận, cùng tập luyện với ai đó...

Cứ lặp đi lặp lại như thế, giống như một thói quen khó bỏ.

Chưa bao giờ cô cảm thấy đi học lại vui như bây giờ.

Chẳng biết từ khi nào, hình bóng ấy đã dịu dàng in sâu trong tâm trí của cô rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Kẻ nguy hiểm thường giả ngốc

Rồi tuần lễ thi cử cũng đến.

Phải nói, đối với học sinh thì thời gian này nó dài như một cuộc trường kì kháng chiến vậy. Bởi lẽ, lúc đó, ai cũng chìm trong trạng thái căng thẳng, khẩn trương, thần kinh không khác nào dây đàn, có thể "phụt" bất cứ lúc nào. Trong môi trường học tập gắt gao của ngôi trường Kokka đứng nhất nhì cả nước thế này, mỗi buổi thi lại càng trở nên đáng sợ hơn. Không có cách gì để học sinh có thể luôn lách mà gian lận cả, mà sau khi kết quả cuối đợt thi được công bố, bất cứ học sinh nào có điểm số không đạt yêu cầu đều sẽ bị kỉ luật rất nghiêm, thậm chí còn có thể bị đuổi học. Vì lí do này, Izu thật không khỏi lo lắng thay cho Dara.

Nghe đâu, sau khi Sal trở lại, Dara đã xin phép được kiểm tra lại tất cả các cột điểm còn thiếu trong khoảng thời gian "già mạo" đã bỏ lỡ. Việc anh ta thành công khiến cho Izu thầm cảm thán. Rõ ràng ai cũng khẳng định là anh ta trốn học, vậy mà cuối cùng thầy cô vẫn đồng ý cho anh kiểm tra riêng, hoàn toàn không có bất kì lời trách cứ nào, cũng không có hình phạt cảnh cáo này dành cho anh.

Tuy nhiên, việc đó không làm Izu quan tâm lắm. Thứ cô đang chăm chăm quan sát bây giờ là màn hình sáng choang rộng cả chục mét trên bục giảng.

Đó, chính là bảng thông báo kết quả học tập trong thời gian qua của lớp 12A1.

Izu hít sâu một hơi, hoàn toàn chăm chú vào từng hàng chữ trên màn hình. Kết quả khiến cho cả lớp phải ồ lên một tiếng. Cái tên đỏ chói đầu bảng chính là Yan Mochi!

Điểm của Mochi là điểm tuyệt đối. Con điểm toàn vẹn hoàn hảo đến mức không thể hoàn hảo hơn.

Và tiếp theo, là tên Tian Sal.

Điểm của Sal, vẫn là điểm tuyệt đối.

Như thế, Mochi và Sal đồng hạng nhất.

Kể đến mới là tên của Izu. Cô cũng đạt được vài môn có điểm tuyệt đối, nhưng đạt hết tất cả các môn? Xin lỗi, cô dù sao cũng vẫn là con người, không phải quái vật.

Kết quả xếp hạng top đầu lớp thể này thật ra đều nằm trong suy đoán của nhiều học sinh, tuy nhiên, trong đó không có Izu. Cô không buồn bã vì bản thân vẫn bị rớt hạng sau hai thành viên mới, nhưng cô thật sự bất ngờ trước những con điểm tuyệt đối của Sal.

Không, nói chính xác hơn là của Sal và Dara.

Cô có thể khẳng định rằng, chế độ cạnh tranh và kiểm tra của trường cực kỳ gắt gao, chắc chắn không ai có thể gian lận được. Như vậy, nghi ngờ của cô là đúng sao?

Sau buổi báo điểm ngày hôm ấy, Izu gấp rút chạy về nhà mở laptop ra đăng nhập vào trang mạng của trường để xem kết quả các lớp khác. Hay nói chính xác hơn là lớp 12A12.

Hạng nhất, không phải là Dara.

Anh ta nằm tà tà khoảng giữa lớp, nhưng điểm số của anh khiến cho Izu không khỏi sửng sốt.

Tất cả, đều tròn vẹn một con số năm mươi, con số sát ván, cho phép học sinh tiếp tục học ở 12A12 nhưng không bị gánh hình phạt kỉ luật của nhà trường.

Không cần nhắc đến những con điểm kiểm tra thay cho Sal, nội chỉ xét đến việc tính toán điểm chính xác từng li thế này, Izu cũng đã có thể kết luận:

Tian Dara là một con cáo già thích ngụy trang.

Nếu như anh ta học đúng sức của mình, sẽ không có gì đáng ngạc nhiên khi 12A1 tiếp nhận thêm một thành viên mới. Và thành viên đó, chính là SSS thứ ba. Mà cho dù là 12A1 cũng chưa chắc có thể đo lường được hết sức mạnh IQ của con người này.

Chep! Có vẻ như cô đã thông suốt phần nào về vấn đề anh ta không bao giờ phải nhận bất cứ hình phạt kỉ luật nào của nhà trường. Mặc dù trường gắt gao, nhưng đối với những thiên tài, họ vẫn có những thái độ thiên vị thấy rõ.

Tự nhiên Izu chợt nhớ về ngày đầu tiên gặp Mochi, hẳn ta đã khẳng định trong trường này vẫn có người giỏi hơn hẳn. Giờ nghĩ lại, người có thể khiến cho Mochi kính nể như thế, nếu không phải anh Dara thì còn là ai được nữa?

Xem ra... Xem ra cô nghi ngờ không sai. Nhà Tian toàn là quái nhân. Thế thì ngay cả cô bé Jun đáng yêu cùng cậu Shippo suốt ngày quẩn lầy Mochi như cún con kia, chưa chắc sức học của họ đã dừng lại ở mức độ A6.

Vậy tại sao họ lại phải ép mình như thế chứ?

Cô thật sự đoán mãi cũng không ra được động cơ của họ.

Vào một ngày đẹp trời, khi cả trường được cho nghỉ xả hơi ở nhà sau kì thi đầy căng thẳng thì Sal lại lột tốt mò lên, à không, thành thạo tìm đến câu lạc bộ Hóa học. Dù trường cho phép nghỉ học, nhưng những con người yêu Hóa vẫn rất hăng hái đến đây học tập, trong đó có cả Sasaki Maru, lớp trưởng 10A6 nữa. Trông thấy Sal, đôi mắt cậu ta chớp mấy cái đầy ngạc nhiên. Chỉ cần như thế thôi cũng đủ để biết được trong khoảng thời gian Dara thế vai Sal, anh ta đã chẳng thềm lết xác đến đây lấy một lần.

- Em còn tưởng anh nghỉ luôn rồi chứ!

- Cảm ơn đã quan tâm anh!

Theo thói quen, Sal lại cười tươi đầy lạc quan khiến cho Maru cũng chỉ biết lắc đầu. Buổi học cùng Club ngày hôm đó vẫn diễn ra rất bình thường. Rất bình thường, cho đến khi kết thúc.

- Em pha xong ba chai dung dịch bạc nitrat theo đúng nồng độ rồi nha chị!

Maru hươu tay thông báo cho Leader Club. Chị Leader cũng vui vẻ gật đầu hài lòng:

- Em xếp lên kệ bên trên kia cho chị nhé. Giúp chị xếp những lọ dung dịch của các bạn nữa. Buổi sau chúng ta sẽ sử dụng những dung dịch này để tiếp tục học qua bài mới nha.

- Vâng, chị cứ để đó cho nhóm em. Mọi người về trước, em ở lại trực nhật luôn cho.

Nói xong, Maru mới sực nhớ nhóm của cậu không chỉ có mình cậu. Cái tính bao đồng của lớp trưởng 10A6 không biết đã ngấm vào máu tự lúc nào rồi. Cậu quay lại, cười gượng:

- Anh... có bận gì không? Để em dọn dẹp luôn cũng được.

- Không sao! Anh cũng đang rảnh rỗi.

Sal mỉm cười rồi tự giác bê một khay dụng cụ đi rửa ở ngay lababo cạnh đó, trong khi cả club đang lục tục ra về.

- Cảm ơn, senpai!

Nét cười của Maru cũng bớt gượng gạo hơn. Nụ cười của đàn anh này... quả thật luôn khiến người ta thoải mái. Anh ta thật khác với những người đồng trang lứa.

Giống như một cơn gió mát mẻ, trầm ổn và vô định.

Mọi thứ xung quanh anh ta dường như trở nên tĩnh lặng đến lạ thường.

Nét bình yên này, Maru chưa từng thấy ở một người nào khác, kể cả những người đã trưởng thành.

Chà trách... Chà trách sao... Cô ấy lại thích anh ta đến vậy...

Maru chép miệng. Cậu lại nhớ về một bóng hồng nào đó rồi.

- Đợt thi cử vừa rồi, chắc là anh vất vả lắm nhỉ? Em nghe nói là anh đạt điểm tuyệt đối.

Đúng thật là cậu "nghe nói", nhưng cái chuyện hai SSS đạt điểm hoàn hảo đã lan âm ỉ khắp trường rồi, muốn nói nó không phải là sự thật cũng khó. Sal vẫn cẩn thận rửa từng món dụng cụ thí nghiệm dưới vòi rumine, không phủ nhận cũng không khẳng định:

- Anh cũng quen rồi!

Chắc chắn là có "vất vả" rồi. Anh vừa trải qua một "cuộc kiểm tra" có liên quan đến tính mạng mà. Tuy nhiên, quả thật là anh đã quá quen thuộc.

- À, lớp em cũng có kết quả rồi. Ừm... Jun tiến bộ nhanh lắm anh. Điểm số của cậu ấy rất tốt...

Nói ra cũng thật ngại, đường đường là lớp trưởng 10A6, thủ khoa của trường trung học cơ sở trước kia, vậy mà suýt nữa cậu đã bị Jun soán cái top một. Điểm số của cậu và Jun chênh lệch rất nhỏ. Tuy nhiên, cậu không hề cảm thấy mất mặt, ngược lại còn rất vui mừng, vui mừng thay cho cô gái đáng yêu ấy. Vậy mà, cái người nào đấy chỉ nhàn nhạt "ừm" một tiếng rồi lại tiếp tục công việc của mình, hoàn toàn đóng tốt vai trò của một người đại vô tâm. Maru tự nhiên lại cảm thấy khó chịu. Cậu ngừng lại động tác, khẽ chau mày với đàn anh:

- Này, anh có theo dõi việc học của Jun không thế?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Săn quỷ hồn (1)

À... Hình như không.

- Sao lại thế được?

- ...

- Anh là anh trai của Jun cơ mà!

- Không đến lượt anh quản chuyện của Jun đâu.

Maru bắt đầu cảm thấy mặt mình hơi nóng nóng. Cậu hạ giọng:

- Quan tâm một người mà cũng phải đợi tới lượt à? Cấp ba là độ tuổi rất phức tạp. Anh không nghĩ là Jun cần sự quan tâm của anh sao?

Sal vẫn không thay đổi sắc mặt, tay úp ngược những món đồ thủy tinh vào khay nhựa, anh nhàn nhạt trả lời:

- Đó là quan điểm của em!

"Soạt".

Cổ họng Sal đột ngột bị bóp chặt. Cả thân hình dong dỏng của anh bị một lực mạnh đẩy dồn vào tủ hút sát tường phòng thí nghiệm. Trước mặt anh là hình ảnh cậu em cùng nhóm thực hành khối Mười đang tức giận nghiêng chặt răng, gương mặt đỏ bừng, tay vẫn không ngừng gia tăng lực đạo.

Maru tức giận. Thật sự tức giận.

Cậu chưa từng tức giận vì Jun không yêu cậu, nhưng cậu tức giận vì người mà cô ấy yêu không xứng... hoàn toàn không xứng đáng với tình cảm của cô ấy. Cậu đã từng nghĩ anh ta là người trầm ổn, ít biểu hiện cảm xúc ra bên ngoài, nhưng hôm nay, cậu mới biết là cậu sai rồi.

Con người này, chính xác là kẻ vô tâm.

Vô tâm tới cực điểm.

Tình cảm của Jun, cậu không tin là anh ta không nhìn ra. Nhưng với tính cách của anh ta, chắc chắn anh ta chưa bao giờ hai mặt một lời với Jun về vấn đề này. Thậm chí, cho dù Jun có nói thẳng với anh ta là "Em thích anh!" đi chăng nữa thì có lẽ, anh sẽ chỉ mỉm cười: "Cảm ơn em!"

Người như thế, sao có thể yêu được cơ chứ?

Chẳng lẽ... đây chính là bộ mặt thật của những kẻ được xem là thiên tài hay sao?

- Anh nghĩ là bản thân anh giỏi thì anh có thể bỏ mặc mọi thứ xung quanh sao? Anh có nghĩ là anh sẽ làm tổn thương người khác không hả?

- Maru - kun..

- Anh giỏi như thế, tài như thế, sao anh không bỏ chút nợ rộng rãi để quan tâm những người bên cạnh chứ? Vì sao trên đời lại có kẻ quái dị như anh? Anh là kẻ chỉ đề nắm, không phải đề yêu, sao cô ấy có thể yêu anh được chứ?

Maru gào lên, trong mắt đã bắt đầu hằn lên các tia máu đỏ tươi. Cậu tức giận đến mức bất chấp đúng sai.

- Vì sao anh lại để cô ấy yêu anh? Anh là kẻ nhẫn tâm đáng chết. Cái gì mà "hoàng tử nắng ấm" chứ? Cái trường này bị anh che mắt hết rồi. Anh mới chính là kẻ lạnh lùng nhất mà tôi từng gặp.

- Sự tồn tại của anh sẽ trở thành nỗi đau trong tim cô ấy. Anh không đáng sống trên cõi đời này nữa.

- Anh nên biến đi, biến mất khỏi thế giới này, biến mất khỏi tầm mắt của cô ấy. Khi cô ấy quên anh rồi thì cô ấy sẽ không buồn phiền nữa. Tôi sẽ giúp cô ấy có một cuộc sống tốt đẹp hơn là chuỗi ngày chờ đợi một kẻ vô tâm như anh..

Maru cứ thế gào lên, đến mức giọng cậu ngày càng khàn đặc, nhưng cậu vẫn cứ gào như thế. Những tia máu trong mắt cậu đã nhanh chóng lan rộng thành những dây nhỏ li ti chẳng chịt, chuẩn bị xâm lấn tới tròng đen. Hai bàn tay cậu dùng sức siết chặt, ngón tay cái hung hăng ấn mạnh vào yết hầu Sal. Thế nhưng, Sal lại không có bất cứ biểu hiện gì của một người đang bị thiếu đường khí cả. Gương mặt anh vẫn trầm ổn như khi nào, chỉ có nụ cười ảm áp trên môi vụt tắt tự bao giờ, thay vào đó là tia nhìn nghiêm nghị đầy áp đảo, khiến cho kẻ đối diện phải sững người lại vài giây. Anh trầm giọng:

- Maru, giữ vững tinh thần lại!

Câu nói của anh chẳng ăn nhập gì mấy với tình huống hiện tại, nhưng lại có thể lưu một tiếng vang trong lòng Maru.

Chàng trai khối Mười chột giật mình.

Cậu vừa làm gì thế này? Đột nhiên nổi giận lôi đình rồi gào thét đến mất kiểm soát...

Cậu bị cái gì vậy?

Đúng là khi thấy Sal vô tâm như vậy, cậu cũng có chút phẫn nộ, nhưng mà... việc này đâu nghiêm trọng đến mức buộc cậu phải giết người chứ.

Cậu bị làm sao vậy nè? Một lớp trưởng 10A6 hoạt bát, năng động, thân thiện đột nhiên lại nảy sinh ý muốn giết người mãnh liệt, mà lần này... không phải là lần đầu. Cả hai lần gặp anh ta, là hai lần cậu đều có ý định đẩy anh ta vào chỗ chết.

Nhưng tại sao... Tại sao?

Cậu ghét bản tính của anh, nhưng cậu không hề muốn giết anh, áy vậy thì cái hành động của cậu bây giờ là thế nào đây?

Những ngón tay Maru chột buông lỏng. Cậu sững sờ lùi về sau. Đột nhiên, cậu cảm thấy trước hoa lên, một cơn đau thấu trời ập đến.

- A a a a, đau em..

Chỉ kịp phun ra vài tiếng, Maru đã phải ngắt ngang mà cắn răng rên rỉ. Có cảm tưởng như ai đang bóp đôi đầu cậu ra. Tai cậu bắt đầu ù đi, cả đầu ong ong đau đớn. Giống như có một thứ gì đó đang giã vỡ bộ não của cậu. Đôi chân không tự chủ ngã về chiếc tủ đựng hóa chất đằng sau. Tủ chưa kịp đổ, những lọ hóa chất vừa pha xong đã rơi xuống trước. Nhưng thật lạ, hóa chất vừa rơi xuống nửa đường thì đột nhiên dừng lại, lơ lửng trên không trung như đang ở trong trạng thái chân không. Những cái chai thủy tinh gần rơi vào đầu Maru cũng bị một lực vô hình nào đó giữ cho bay lửng chừng ở phía trên. Tuy nhiên, Maru không còn đủ tỉnh táo để nhận thấy những điều kì lạ ấy nữa. Cậu đau đến mức chỉ muốn ngắt luôn cho rồi, thế nhưng, đau kiểu gì thì đau, cậu vẫn không thể ngắt đi được. Và ngay cái lúc Maru định nhắm mắt lại cố chìm vào cơn mê man, giọng nói quen thuộc của Sal lại vang lên:

- Không được ngủ, nếu không em sẽ không thể tỉnh lại nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Săn quỷ hồn (2)

Maru thì không rõ, nhưng hơn ai hết, Sal là người rõ ràng nhất Maru đang gặp phải thứ gì.

Quỷ hồn!

Chưa đến mức quá nguy hiểm, nhưng tên này không phải dạng dễ nhai. Có vẻ như nó đã trú ngụ trong cơ thể cậu bé được một thời gian dài rồi, tuy nhiên có lẽ do cậu sống khá lạc quan nên nó vẫn chưa có cơ hội ra tay. Jun và Shippo học tại 10A6 cũng hơn cả tháng trời như thế mà vẫn không nhận ra vị trí chính xác của nó, chứng tỏ, nó có khả năng lẫn trốn rất tốt. Tuy nhiên, kể từ khi Maru mang lòng thương thầm Jun nhưng tỏ tình không thành, trong tâm hồn chưa vững vàng của một chàng trai mới lớn bắt đầu xuất hiện nhiều thứ cảm xúc hỗn loạn. Nhất là khi cậu gặp Sal. Sự hoàn hảo ở anh, cùng với tình cảm mà Jun dành cho anh, ít nhiều đã mang lại chút cảm giác ghen tị.

Một chút... Chỉ cần một chút ấy thôi cũng quá đủ để quỷ hồn hành động. Nó khuếch đại cảm giác ghen tị ấy lên, đồng thời tìm cách lấn át lí trí của cậu, gây ra những hành động thiếu suy nghĩ.

Đó chính là lần gặp mặt trên sân thượng giữa cậu và Sal.

Đến hôm nay, sau khi chứng kiến sự thờ ơ vô cảm của Sal, cậu đã tức giận. Một lần nữa, cơn phần nộ bị quỷ hồn đẩy lên đến đỉnh điểm và nó nhân cơ hội chiếm lấy tâm trí cậu. Khi những tia máu li ti ăn trọn đôi đồng tử, cũng chính là lúc Maru hoàn toàn bị chế ngự. Đến lúc ấy, ngay cả Sal cũng khó cứu được cậu. Mà cho dù có cứu được đi chăng nữa thì cũng không đảm bảo là cậu không bị tổn hại. Thật may, vì người cậu yêu là Jun, và người mà cậu ganh tị là Sal. Nếu ở đây mà là người khác, có lẽ án mạng đã thực sự xảy ra rồi.

Lúc này, Maru đã đau đến nghẹt thở, nhưng cậu vẫn nghe lọt lời của Sal. Hàm răng cậu nghiến chặt. Hai tay ôm gắt lấy đầu. Đầu óc cơ hồ muốn nổ tung.

Cậu hoảng sợ...

Thực sự hoảng sợ...

Chưa bao giờ cậu thấy cái chết cận kề mình như thế.

Chưa bao giờ cậu cảm nhận được sự nguy hiểm đáng sợ đến nhường này.

Nhưng cậu vẫn cố duy trì cho bản thân không bị mất đi ý thức. Có thứ gì đó đang giằng co trong đầu cậu.

Thứ gì đó, muốn không chế cậu.

Cậu đau quá... Cả đầu như có thể nứt toác bất cứ lúc nào.

Trong những giây phút thanh tỉnh cuối cùng, Maru run run ngược gương mặt tái nhợt lên. Trước mặt cậu vẫn là con người trầm ổn ấy. Chính cậu vừa cực kỳ phần nộ với sự trầm ổn đó xong, bây giờ cũng chính cậu tự nhiên cảm thấy thần thái của Sal khiến cậu bớt đau đi phần nào. Chẳng biết từ đâu mà cậu lại có một niềm tin mãnh liệt rằng người đang đứng trước cậu đây có thể cứu được cậu. Cậu mấp máy môi, cổ họng khàn đặc chột xuất hiện vài âm thanh ngắt quãng:

- Sal... senpai, cứu em... Em phải... làm gì?

Ánh mắt Sal dịu đi phần nào, anh tiến lại gần hơn:

- Cố giữ ý thức, xóa bỏ mọi cảm xúc tiêu cực ra khỏi đầu.

"Cảm xúc tiêu cực", chính là sự ganh tị. Sal không cần có khả năng đọc cảm xúc như thần Kanjo thì anh cũng thừa biết, một khi Maru tấn công anh nghĩa là cậu ta đã có phần nào cảm xúc không tốt rồi. Tuy nhiên, anh sẽ quan tâm đến điều đó sao?

Bước chân Sal chậm rãi di chuyển đến trước mặt Maru, tay phải anh chột động.

Khi thấy bàn tay đàn anh ở ngay tầm nhìn của mình, Maru đột ngột mở to mắt.

Những ngón tay của anh, vẫn thon gọn và sạch sẽ như vậy.

Và...

Chúng còn phát sáng.

Những tia sáng xinh đẹp chớp lóe khiến cho những đầu ngón tay bạch ngọc của anh vốn đã trắng lại càng trắng hơn.

Trắng đến mức dần dần hóa thành trong suốt.

Maru cực kỳ sợ hãi. Cậu chưa bao giờ gặp chuyện gì giống như thế này. Ánh mắt bàng bạc của Sal nhìn thẳng vào cậu, một ánh mắt nghiêm nghị hút hồn. Cậu chưa từng biết anh ta có thể có thứ biểu hiện này. Không phải là người hòa nhã với nụ cười ấm áp thường trực nữa, hiện tại anh là kẻ có thể dùng ánh mắt để vô thức hóa linh hồn con người.

Đó là ánh mắt của kẻ mạnh.

Maru tự nhiên tin tưởng rằng anh ta có khả năng xóa sổ cậu bất cứ lúc nào. Đến bây giờ cậu mới nhận ra sự điên rồ của mình khi đã cố sức tấn công anh.

Nhưng mà... không hiểu sao cậu lại không hề cảm thấy sợ nữa...

Vì cậu biết anh ta không có ý định hại cậu.

Anh ta đang cố cứu cậu.

Cậu chỉ còn kịp thấy những ngón tay phát sáng của anh xuyên qua đầu mình.

Không có chút cảm giác đau đớn.

Chỉ thấy tâm trí có chút mơ hồ.

Đôi mắt mở to của cậu ngây ngốc nhìn vào mông lung.

Trong khoảnh khắc, cậu ngửi được một mùi hương nhàn nhạt tỏa lan trong không khí.

Cảm giác thật dễ chịu...

Maru nhanh chóng chìm trong vô thức. Ánh mắt cậu mất hẳn tiêu cự, giống như một người gỗ đờ đẫn ngồi bệt xuống đất.

Khi ấy cũng là lúc, bàn tay Sal chợt nhấc ra khỏi đầu cậu, mang theo một cỗ khí đen ngòm đang gãy giữa kịch liệt. Xung quanh cái thứ đó tỏa ra rất nhiều âm khí lạnh lẽo. Tiếng gầm rú đầy đe dọa liên tục phát ra, như đang cố gắng đe dọa cái kẻ to gan mặt không biến sắc vẫn đang không chế nó.

Bất chợt, một đôi mắt đỏ rực như lửa lóe lên trong đám khí đen.

Vô số tia âm khí sắc bén nhanh như chớp tấn công mọi từ huyết của Sal.

"Choang... Choang... Choang..."

Hàng loạt những âm thanh réo rắt vang lên cùng một lúc. Những tia âm khí đen sì đâm xuyên qua đáng người dong dỏng, tạo nên những lỗ hồng to tướng vô cùng đáng sợ. Tuy nhiên, tên quý hồn chưa kịp vui mừng thì hai tia lửa được xem như "mắt" ấy đột ngột co rút lại.

Đòn của nó tung ra, rõ ràng đã đâm trúng mục tiêu nhưng lại như tấn công vào không khí. Mà "hạn nhân" lại không chảy dù chỉ là một giọt máu.

Hay nói một cách chính xác hơn, kẻ này... không hề có máu!

Xung quanh những lỗ hồng trên người Sal bắt đầu xuất hiện những tia ánh sáng mỏng manh như những sợi chỉ bạc, và... chỉ trong chớp mắt, những sợi chỉ bạc này đã nhanh chóng lấp đầy chỗ trống, tạo nên một hình hài thanh tú xinh đẹp như ban đầu. Dù chỉ là một vết rách trên da, cũng không có.

Lần này, bóng đen trên tay Sal đã run rẩy đến kịch liệt. Quý hồn không còn tâm trí đâu để tấn công anh nữa. Bởi vì nó biết, nó không có cơ hội thắng được người này. Nó biết là nó chết chắc, vì người đang không chế nó là kẻ mà đến cả Thượng Đế hay Đấng Quý Vương của nó cũng không thể giết chết nếu đối mặt trực tiếp như thế này. Trong những giây phút cuối đời, nó chỉ kịp run giọng kinh hãi tột độ:

- Ng... Người Thế Mạng... Hệ Quang...

- Biết, đã muộn!

Sal lãnh đạm buông vài tiếng nhàn nhạt, bàn tay đang giữ quý hồn đột ngột lóe sáng.

Trong chớp mắt, âm khí tan biến. Quý hồn tiêu tán như chưa từng tồn tại. Maru cũng theo đó mà ngã xuống ngất lịm. Sal thu tay về. Trong suốt quá trình

vừa rồi, anh không hề biểu lộ lấy một tia sát khí. Đối với anh, những việc như thế này là quá đối bình thường. Hay nói đúng hơn, tất cả mọi thứ đều bình thường. Anh chỉ cần hành động theo chiều hướng có lợi và nhanh gọn nhất. Trên đời này, chuyện có thể khiến cho anh có cảm xúc... có lẽ còn chưa xuất hiện.

Khi gặp ma hay quỷ hồn, Sal thường trực tiếp xóa sổ luôn chứ không cần phiền tới Mochi nữa. Đành rằng đây là nhiệm vụ của Mochi, nhưng một khi ma quỷ đã bị quét sạch khỏi nhân gian thì có ai bận tâm đến người nào giải quyết bọn chúng chứ?

Vì thế, Sal tự nhiên ra tay không khoan nhượng. Anh tin là anh trai cũng làm như thế. Jun thì chưa đủ lớn mạnh nên anh Dara chỉ giao cho nhiệm vụ chỉ điểm thôi. Nếu cô bị thương, cha mẹ trách tội xuống, Dara cũng chỉ biết cúi đầu nhận lỗi.

Sal chậm rãi mở ra một vòng tròn phép thuật của mình, phóng thích vô số đốm sáng nhỏ để đưa mọi vật trong phòng trở về trạng thái ban đầu. Về phần Maru, anh cũng đã xóa đi đoạn kí ức không hay vừa rồi. Khi cậu ta tỉnh dậy, tất cả sẽ chỉ mờ nhạt như một giấc mơ mà thôi. Tuy nhiên, hậu quả của việc mất đi kí ức mà chàng trai này phải chịu, chính là mười năm tuổi thọ. Con số này đối với người Thiên Quốc giống như một hạt bụi không đáng để quan tâm, nhưng đối với con người có tuổi thọ giới hạn ở Nhân Giới thì đây là khoảng thời gian không ngắn. Cũng vì lí do ấy mà anh mới cảnh báo để Daizu giữ mệnh với Izu. Ở khía cạnh này, biết quá nhiều sẽ không tốt.

Tuy nhiên, đối với trường hợp của Maru thì kết quả này quá tốt đẹp rồi. Cậu ta bị quỷ hồn cư trú nhiều năm nhưng vẫn có khả năng khống chế lại bản thân, dù khó khăn, nhưng đó là một kì tích, kì tích được tạo dựng bởi chính nhân cách của cậu. Trong đầu cậu có tà niệm, nhưng nó lại rất hạn chế. Anh biết cậu thực sự không có ý định hại anh, nếu không thì còn lâu cậu ta mới chiến thắng được thứ cảm xúc bị quỷ hồn phóng đại cả trăm lần như thế. Cũng vì lẽ này, anh đồng ý dốc sức cứu cậu. Nhân cách của cậu đã để lại chút ấn tượng tốt. Cũng có thể nói là chính cậu đã tự cứu lấy mình, vì nếu như ban nãy cậu bị quỷ hồn khống chế hoàn toàn thì Sal cũng hết cách. Cái giá cậu phải trả là cả mạng sống, chứ không đơn giản chỉ là mười năm tuổi thọ nữa.

Tuy nhiên, hiện tại thì cậu ta cần được đưa lên phòng y tế là tốt nhất, nhưng mà... bảo anh mang cậu xuống tới đây sao?

Đừng đùa. Nằm đây một lúc chẳng chết được đâu! Mạng cậu nhóc này còn lớn lắm!

Sal thần nhiên trở gót bước đi đi, nhưng khi ra đến cửa, không biết ngẫm nghĩ thế nào mà anh lại quay lại, tiến về phía "xác chết trên cao nguyên" kia. Đứng nhìn một chút, bàn tay Sal chợt luồn vào tóc, rút ra một hạt ngọc bích nhỏ nhỏ đặt vào tay Maru. Xung quanh hạt ngọc này tồn tại một thứ ánh sáng dịu nhẹ xinh đẹp đến huyền hoặc. Nó còn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt dễ chịu, chính là thứ hương thơm đã giúp Maru bình tĩnh hơn ban nãy. Đây có thể xem như một biểu tượng cao quý thay cho lời chúc phúc của anh đến tương lai Maru, đồng thời cũng là lá bùa hộ mệnh giúp cho cậu không bị ma quỷ tấn công lần nữa. Còn việc có biết đường giữ gìn nó hay không là việc của cậu, chẳng liên quan gì đến anh. Nhiệm vụ đã xong. Xem như anh chẳng còn lý do gì để quay lại nơi này nữa.

Nói anh hứng thú với môn học này sao?

Đừng đùa. Nếu anh thật sự biết hứng thú, có lẽ anh em nhà Tian đã tổ chức một bữa tiệc để ăn mừng rồi..

Bóng dáng Sal chậm rãi rảo bước trên dãy hành lang dài hun hút, trong đầu không hiểu sao cứ văng vẳng tiếng gào của Maru: "Cái gì mà "hoàng tử nắng ấm" chứ? Cái trường này bị anh che mất hết rồi. Anh mới chính là kẻ lạnh lùng nhất mà tôi từng gặp."

Anh... lạnh lùng sao?

Có lẽ... đúng như thế thật.

Anh luôn mang lại cho người khác cảm giác thân thiện và ấm áp. Ai ai cũng nhận định anh là người hòa đồng dễ gần dễ mến, có người còn ví anh như thiên sứ, tuy họ chẳng biết gì về thân phận thật sự của anh. Nhưng mà... anh lại chưa bao giờ cảm được dù chỉ là một chút tình cảm của người khác dành cho mình. Anh cảm hóa Mochi vì nếu cứ để Mochi như thế, sớm muộn gì anh ta cũng bị ma hóa và trở thành mối nguy hại lớn đối với Thiên Quốc. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc Dara có thể sẽ gặp nguy hiểm. Vì thế, theo nhiệm vụ của mình, Sal liền giải quyết vụ việc bằng cách nhẹ nhàng nhất.

Năm ấy, Mochi vẫn chỉ là đứa trẻ, tư duy chín chắn vẫn thua Sal một bậc. Cảm hóa? Tốn chút thời gian nhưng không khó khăn lắm.

Công chúa Jun thì yêu anh say đắm, anh biết. Tuy anh chẳng biết yêu là thế nào, nhưng cô ấy là người của hoàng tộc, người của Thiên Quốc, anh vẫn phải có nhiệm vụ đối xử tốt với cô.

Ngay cả chủ thể của anh, Dara, cũng quý anh đến mức đồng ý để anh cư xử như một em trai thật sự. "Cư xử như một em trai thật sự", đó là nhiệm vụ của chủ nhân đưa ra, tất nhiên là anh phải hoàn thành, dù anh chẳng có bất cứ cảm xúc gì của một đứa em trai thật sự.

Nhiệm vụ của anh, là bảo vệ cho Dara, đồng thời tuân theo bằng cả tính mạng của mình. Nói đi nói lại, anh vẫn chỉ là một hình nhân cao cấp mà thôi. Dara, Mochi và cả Jun đều hiểu rõ điều đó. Họ vẫn cố gắng từng ngày để khơi gợi cảm xúc cho anh. Ngay cả cái thí nghiệm mà anh vừa trải qua cũng nhằm vào mục đích này. Có lẽ trong mắt nhiều người, anh là một kẻ bất hạnh, nhưng đối với anh, anh cũng chẳng thể hiểu rõ cảm xúc của một kẻ bất hạnh là như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Khởi hành (1)

Cuối cùng thì chuyến dã ngoại đến bán đảo Izu đáng mong đợi cũng đến. Đợt thi cử vừa rồi quả thực đã khiến cho tinh lực của học sinh trường Kokka tiêu hao quá nhiều. Vì thế, ai ai cũng trông mong cuộc đi chơi này. Dù rằng đối với những thiên kim quý tử theo học ở trường Kokka, tổ chức một bữa chơi bởi chẳng khó khăn gì, nhưng đây là chuyến đi chơi với cả trường, do chính gia tộc Tian tài trợ phần lớn đó!

Hiện tại, vẫn không ai rõ gia tộc này ở đâu đến và kinh doanh về cái gì, nhưng ở cái trường này, họ dường như đã trở thành vị thần trong mắt hầu hết các học sinh rồi. Chưa kể là lịch trình chuyến du lịch nghe cũng rất hấp dẫn nữa, nào là leo núi, du ngoạn, tham quan, các bữa tiệc mặn ngọt đủ cả, có cả những trò chơi ngoài trời cực kỳ thú vị, và đặc biệt là học sinh có thể tắm biển nghịch cát thỏa thích. Phải nói đây là hoạt động được mong chờ nhất đối với các nam sinh. Thử nghĩ xem, sẽ có rất nhiều... rất nhiều nữ sinh mặc bikini đó. Trong đó có búp bê không son phấn Tian Jun, còn có cả nữ Hội trưởng tài năng xinh đẹp, và các thiên kim tiểu thư với thân hình bốc lửa...

Nyahhh, xị máu mũi mất rồi!

Thôi đành tạm gác vấn đề này lại vậy. Chúng ta chuyển máy quay đến bảng tên nhà Haru nhé.

Hiện tại mới hơn là ba giờ rưỡi sáng thôi. Izu vẫn đang loay hoay cột dây giày thể thao cao cổ của mình. Hôm nay cô mặc một bộ váy xòe dài quá gối màu vàng nhạt có chấm bi ở chân váy, chiếc áo khoác lưng tay phồng cột ngay giữa eo màu trắng đầy cá tính. Mái tóc mềm mượt vàng óng không cột hết lên như mọi khi mà để xõa dài qua thắt lưng, hai bên tóc mai vén lên xoắn nhẹ và được cố định bởi một chiếc kẹp tóc có đính hình hồ điệp màu nâu nhạt, để lộ hai vành tai nhỏ xinh với đôi bông tai dễ thương có đính hai viên hồng ngọc lấp lánh. Gương mặt vốn đã xinh đẹp của Izu lại càng trở nên sắc sảo hơn với lớp trang điểm nhẹ nhàng nhưng đầy tinh tế. Tuy nhiên, Izu chẳng có thời gian để tự ngắm mình lâu hơn nữa. Cô quơ vội chiếc ba lô đã soạn sẵn các vật dụng cần thiết cho chuyến đi rồi phóng vội ra cửa, miệng liên tục trách cứ bản thân quá ư là sơ suất. Anh Daizu đã đi công tác từ hai bữa trước rồi, mà cô lại quên không nói với chú Toshi là hôm nay cô cần phải đến trường sớm để kịp thời tập trung lên các chuyến xe chở ra sân bay. Bây giờ thì... có báo cũng không biết còn kịp không nữa...

Tuy nhiên, cửa trong vừa được khóa lại, Izu chợt nghe thấy tiếng xe lăn bánh đang tiến đến gần biệt thự Haru. Dù tiếng máy xe rất êm tai, nhưng trong không gian tĩnh mịch như thế này thì những âm thanh đó vẫn có thể nghe được rất rõ ràng. Izu vốn chỉ nghĩ đó là xe của ai đó đi làm về khuya thôi nên cũng không để tâm lắm, cho đến khi bóng dáng chiếc xe hơi sang trọng màu đen ấy đổ xích ngay trước cửa nhà thì cô bắt đầu phải gạt đi suy đoán vừa rồi của mình.

Cô nhớ rất rõ là cô vẫn chưa kịp báo cái gì cho chú Toshi, mà chiếc xe kia cũng không phải xe của chú ấy, càng không phải xe của anh Daizu đi làm về đột ngột, nhưng mà... nhìn đi nhìn lại, chiếc xe này trông vẫn rất quen thuộc...

Trong khi Izu vô thức nghiêng đầu nheo mắt cố nhìn cho kĩ hơn, chợt cửa kính xe cạnh ghế tài xế hạ xuống, để lộ một bóng dáng quen thuộc với mái tóc bạch kim ôm gọn xuống cổ và đôi mắt màu hổ phách đang hồ hững nhìn cô.

- Hội trưởng, cậu định ngắm tở đến bao giờ? Còn không mau khóa cửa rồi leo lên xe? Muốn lết bộ tới bán đảo luôn sao?

Izu giật mình. Quả thực là cô đang kinh ngạc mà vô ý nhìn chằm chằm Mochi. Dù lòng vẫn còn ngổn ngang đầy thắc mắc, nhưng hấn nói đúng, cô không còn thời gian nhiều nữa. Cô cố khóa cửa thật nhanh rồi phóng luôn lên ghế bên cạnh Mochi. Chàng trai chỉ liếc nhìn cô một cái rồi trở xe chạy thẳng, miệng không quên đá kích:

- Nhà Tian là tài trợ chính. Nếu cậu lỡ kẹt chuyện gì thì chỉ cần báo một tiếng thôi, sẽ có người lo liệu, làm gì phải quỳnh quáng lên như thế?

- Thì... tại tở không muốn gây phiền phức cho mọi người. Nhưng sao cậu biết tở gặp rắc rối mà đến đây?

Mochi chợt tủm tỉm cười:

- À... Cậu thì khi nào mà chẳng rắc rối!

Izu hình như cảm thấy máu nóng dồn lên tới cổ, hấn ta chỉ cần gạt bỏ có mỗi một chữ thôi là đã có thể chuyển hướng chữa mũi dùi sang cô rồi, nhưng mà... sự thật thì hấn vẫn đang là người giúp cô, cô không thể một cước đá bay hấn ra đường được, mặc dù chín mươi chín phần trăm là cô sẽ thất bại. Cuối cùng, cô chỉ có thể nguyền dãi: "Không thêm đôi co với cậu!" rồi dôi mắt sang nhìn những cảnh vật đang lướt qua trước mắt.

Không hấn là lướt qua, phải gọi là thấp thoáng rồi biến mất... Liên tục... Giống như một cuộn phim tua nhanh.

- Cậu đang chạy với cái vận tốc bao nhiêu thế? - Izu hoảng hồn hét.

- Bàn thờ!

Mochi thần nhiên trả lời, không hề chú tâm gì đến gương mặt đang ngày một tái mét của cô gái.

- Chạy... chạy chậm lại bớt giùm tở. Tở sai rồi, không đôi co với cậu nữa. Cậu làm ơn chạy chậm lại, tở chưa muốn lên bàn thờ ăn xôi đâu...

- Cậu mà còn làm loạn nữa... Tở mất tập trung thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Một câu thôi, liền khiến cho Izu im bất. Hiện tại cô chỉ có thể lẳng lặng thắt dây an toàn lại thật chặt, đồng thời lia mắt nhìn về hệ thống phanh và túi khí trên xe, lòng thầm cầu mong là nó vẫn hoạt động tốt. Xe của nhà Tian dùng, chắc chắn sẽ phải bảo trì thật kỹ ha...

Izu ngồi nhắm tịt mắt cầu nguyện khoảng hai mươi phút thì chiếc xe giảm tốc độ rồi dừng hẳn. Mở mắt ra, Izu lại càng ngơ ngác khi thấy bản thân đã đến sân bay luôn rồi. Theo đúng như kế hoạch thì cô phải đến tập trung ở trường trước rồi mới được đưa ra sân bay, nhưng bây giờ thì sao? Cô được rước thẳng ra sân bay luôn. Quá tốt rồi...

Tốt con khi ấy, rốt cuộc thì tên trời đánh này đã chạy với tốc độ bao nhiêu vậy? Có thể rút ngắn thời gian đến mức đáng sợ. Ồn trời Ồn Phật là cô ăn ở tốt nên vẫn còn giữ được mạng dài đến giờ này mà không chút sút mẻ. Hic...

Vừa theo Mochi bước ra khỏi xe, hướng bên tay phải liền có giọng nói thánh thót vang lên:

- Anh Mochi, chị Izu! Bên này nè!

T/g: Chuyến đi này sẽ rất... rất đáng mong đợi đấy, cho cả học sinh trường Kokka và quý độc giả luôn.

Nyahhhhh~~~~ Những phút giây ngọt ngào, và những tình tiết cao trào sắp bắt đầu rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Khởi hành (2)

Izu quay đầu nhìn sang. Là Jun. Jun đứng ngay cạnh Sal và Dara, một tay vẫy vẫy liên hồi, tay còn lại vẫn không quên giữ rịt lấy cánh tay Sal. Còn có cả Shippo đang kéo lê theo đồng hành lý lủ khủ đằng sau. Vừa nhìn thấy Mochi, cậu liền bày ra bộ dạng thảm hại đầy ủy khuất:

- Mochi - sama a a... Shippo bị ngược đãi trong lúc ngài vắng mặt nè. Ngài phải đòi lại công bằng cho Shippo...

Mochi hồ hững hờ qua kẻ đang ăn vạ kia một cái, nhàn nhạt lên tiếng:

- Hành lý của ta ở cốp xe sau. Nhớ cất xe vào gara luôn nhé!

Dứt lời, Mochi bước ngang qua Shippo không ngoái đầu lại một cái. Izu chỉ có thể dờ khóc dờ cười. Hắn vẫn phủ với fan ruột của mình như thế, còn Shippo thì vẫn bám rịt lấy anh một cách vô điều kiện. Xem kìa, rõ ràng là em ấy tiếp tục bị sai vặt nhưng lại tỏ vẻ vui mừng thế kia. Cứ nhìn cặp mắt sáng rỡ ấy là hiểu, chắc chắn em ấy đang cho là mình đang lập công chứ không phải bị lợi dụng.

Izu chỉ còn biết chép miệng rồi bước theo sau Mochi đến chỗ anh em nhà Tian. Càng đến gần, Izu càng không giấu nổi vẻ cảm thán trên gương mặt.

Họ... thật đẹp.

Người ta nói người đẹp vì lụa, nhưng với họ, trang phục chỉ là thứ đề tôn lên nét đẹp ngoại hình vốn dĩ đã quá hoàn hảo của họ. Hôm nay Dara khoác lên người một chiếc áo khoác dạ màu đen dài quá gối, kết hợp với chiếc áo len trắng cổ lọ và quần tây đen phủ gần hết đôi giày da bóng bẩy. Cặp kính đen bản to mà anh đang mang không hề khiến cho vẻ tà mị của mình bị che khuất, trái lại còn làm cho anh cuốn hút lạ thường. Sal cũng khoác hờ một chiếc áo khoác dạ màu xám trên vai, bên trong là áo sơ mi trắng, quần tây đen, giày đen giống như Dara, tuy nhiên, nhìn kiểu gì thì nhìn, dù rằng anh em nhà họ có ngoại hình khá giống nhau, nhưng Sal trông vẫn hiền hòa hơn ông anh trai mấy bậc. Cũng là nụ cười, nhưng nụ cười trên môi Sal có thể biến anh thành thiên sứ, còn nụ cười của Dara...

Chắc, thất lễ quá... Trông anh ta cứ đều cáng kiểu gì ấy...

Đây chỉ là một nhận xét thoáng qua. Xin nhắc lại, đây chỉ là một nhận xét thoáng qua của Izu. Tuy nhiên, có ai đó lại quá ư là nhạy bén với suy nghĩ của người khác về mình. Nụ cười trên môi Dara hơi cứng lại một chút, cuối cùng đành phải tắt đi, trong lòng vẫn tự hỏi: "Chẳng lẽ mình trông khó tin đến vậy sao?"

Thấy hai anh chị khóa trên từ xa bước đến, Jun mỉm cười đầy hào hứng:

- Izu - chan, chị đi chung với em luôn nhé. Phi cơ cũng đã sẵn sàng rồi, về đặc biệt luôn đấy, đảm bảo là phục vụ cực kỳ chu đáo luôn.

Jun nở nụ cười tươi như hoa, chiếc váy khoét vai màu xanh nhạt xúng xính theo từng cử động của cô gái. Hôm nay Jun búi tóc cao lên hai bên, được cố định bởi hai chiếc cột tóc ren xinh xắn và những món trang sức tóc lấp lánh, vài lọn tóc mái thả tự do chạm xuống chiếc cổ thiên nga trắng ngần, thỉnh thoảng lại hé ra đôi hoa tai óng ánh kiểu dáng trang nhã càng tôn lên vẻ cao quý nơi cô. Vội vẻ đẹp vừa trong sáng lại vừa quý phái thế này...

Chả trách... Chả trách sao... nam sinh trong trường cứ thay nhau trồng cây si cô bé này.

Izu nghe Jun đề nghị, không khỏi ngạc nhiên mà nhướn mày lên một chút:

- Ủa, không phải là tận năm giờ chúng ta mới xuất phát sao?

- Nhà tài trợ lúc nào cũng có đặc quyền!

Dara thản nhiên trả lời thay cho Jun, theo thói quen lại về nên cái "hệ cười đều căng" vừa mới tắt chưa đầy ba phút. Đoạn anh quay lưng bước đi. Jun và Sal cũng theo chân anh. Mochi không chút ngần ngại nắm lấy bàn tay thon gọn của Izu kéo nhẹ:

- Đi thôi!

Izu bị bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng gì thì tay đã nhận được một cổ lạnh lạnh kéo đi. Trái tim cô đột nhiên đập loạn trong lồng ngực. Dường như vừa có một luồng điện chạy dọc qua người.

Cảm giác này... thật lạ.

Trước đây, ngoài anh trai ra, cô không để cho bất cứ người con trai nào chạm vào người mình, kể cả Kofu, nhưng từ khi gặp Mochi, có phải là những tình huống ngoại lệ xảy ra quá nhiều rồi không?

Và hoàn cảnh bây giờ, cô phải giải thích như thế nào đây?

Tay anh lạnh, nhưng sao cô lại cảm thấy cái lạnh đó thật dễ chịu. Cô không hề có bất cứ cảm giác bài xích nào với anh. Là anh kéo cô đi, nhưng lực tay anh không làm cô đau, cũng không khiến cho cô phải đi theo quá nhanh.

Cô cảm thấy, bàn tay anh... thật dịu dàng.

Cô chẳng biết từ đâu mà mình lại có những suy nghĩ như thế này nữa.

Dường như, cô chẳng còn quan tâm đến logic nữa rồi.

Hôm nay, anh vẫn giữ nguyên phong cách ăn mặc như lần đến nhà cô họp mặt Hội học sinh. Cũng cái cây trắng ấy, cũng thêm cái áo khoác trắng ấy, chỉ khác một chút là lần này có combo thêm cái kính mắt cài trước cổ áo thôi. Tuy nhiên, Izu vẫn có nhận định rằng màu trắng hợp với anh nhất. Có cảm giác như nếu anh mặc đồ màu khác, anh... sẽ không đẹp như vậy nữa.

Nét đẹp của anh lạ lắm. Anh luôn khiến cho người ta xa cách, nhưng khi tiếp xúc được với anh rồi, người ta lại cứ bị cuốn hút mãi thôi. Anh chẳng bao giờ nói chút gì về gia đình hay quá khứ của mình, nhưng tính cách khác biệt của anh, sự hoàn hảo quá mức nơi anh khiến cho người ta không nín nổi tò mò. Anh không thích lo chuyện bao đồng, nhưng nếu có người nào gặp phải khó khăn đến tìm tận nơi, anh vẫn sẵn sàng giúp đỡ. Anh thò, anh lành, nhưng anh không ích kỷ. Anh cao ngạo, anh kiêu kỳ, nhưng anh không kiêu căng. Anh... trông có vẻ như rất bí ẩn, nhưng anh thực thuần khiết...

Tựa như tảng băng đơn độc trôi lững lờ trên mặt biển, lạnh lẽo nhưng xinh đẹp...

Nét đẹp của sự nhận thức rõ ràng về bản thân.

Và cái thứ hàng rào lạnh lẽo ấy khiến cho người ta chỉ dám nhìn ngưỡng mộ mà không dám lại gần. Dần dần, tảng băng ấy chỉ có thể trôi nổi một mình...

Đột nhiên Izu ngẩng người ra. Sao bây giờ cô mới nhận ra nhỉ?

Anh... Với cái bóng lưng đó...

Trông anh thật cô đơn.

Tự nhiên Izu lại cảm thấy không đành lòng. Cô muốn xua tan sự cô đơn ấy...

Bước chân Izu chột nhanh hơn một chút, vừa đủ để đi ngang tầm với Mochi. Chàng trai hơi ngạc nhiên nhìn sang:

- Tớ đi nhanh quá sao?

Izu lắc đầu:

- Chẳng qua là tớ không muốn đi sau cậu thôi!

Mochi chớp mắt hai cái, rồi tiếp tục tiến lên phía trước. Khóe môi anh không cong lên, nhưng hình như dưới đáy mắt màu hổ phách ấy vừa ánh lên nét cười.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Khởi hành (3)

Trên đường đi, nhóm người ưu tú bẩm sinh do Dara dẫn đầu không biết đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn và những lời trầm trồ bàn tán. Tuy nhiên, Izu không quan tâm đến điều đó. Hiện tại tâm trí cô chỉ chăm chăm vào thứ xúc cảm kì lạ vừa trào dâng trong lòng.

Chiếc phi cơ sang trọng đã mở sẵn cửa chào đón. Hai bên cửa có hai người một nam một nữ đứng mỉm cười làm động tác mời. Nữ có nước da trắng trẻo, dáng người mảnh mai, gương mặt thon gọn hiền hòa, tóc xõa dài qua eo, hai bên tai vén lên gọn gàng, ăn mặc lịch sự. Nam cũng ăn mặc tươm tất, cao ráo, da trắng, sáng láng, ngũ quan thanh tú, tóc chải gọn ra sau. Và đặc biệt, cả hai người này đều có tóc bạch kim và cặp đồng tử màu bạc. Izu gần như có thể khẳng định họ là gia nhân nhà Tian. Cô còn nghi ngờ là cái gia tộc này tuyển nhân sự theo ngoại hình.

Xem đi, ngay cả người làm mà còn xinh đẹp thế kia, có cái gia tộc nào mà quy tụ toàn nam thanh nữ tú như thế không chứ? Chưa hết, không chừng họ còn phải nhuộm tóc đeo kính áp tròng mới có được vị trí này.

"Khục."

Dara phía trước đột nhiên cười phì một cái. Mochi hơi nhú mày khó hiểu, rồi đột nhiên quay sang nhìn cô gái bên cạnh.

Ánh mắt Izu vẫn đang ngơ ngẩn đánh giá đôi tiên đồng ngọc nữ đang mỉm cười trước lối ra vào máy bay kia.

Mochi hiểu rồi. Nhất định cô ấy cho rằng họ là người làm nhà Tian. Chàng trai nhếch môi cười nhẹ, ánh mắt kín đáo hướng tia nhìn đầy châm biếm đến đôi nam nữ kia khiến cho nụ cười trên môi họ trong khoảnh khắc cứng lại một chút. Anh biết họ cũng đoán được suy nghĩ của Izu.

Mochi và Izu đi sau cùng. Khi bước qua cửa máy bay, đột nhiên cô nín tay anh lại. Ánh mắt cô hơi e ngại một chút, giọng ngập ngừng:

- Họ... thật đẹp ha. Tớ có thể biết tên họ không?

Mochi chậm rãi nhướn mày lên, chớp mắt ngạc nhiên nhìn Izu. Cô mặc kệ biểu cảm của anh. Dù sao thì trong chuyến bay này, cô cũng sẽ nhận được sự phục vụ của họ, biết một cái tên cũng không phải là quá đáng.

Chẳng kịp đợi đến Mochi trả lời, chàng trai trẻ kia đặt tay phải lên ngực trái, cúi người đầy lịch thiệp:

- Cảm ơn tiểu thư đã quan tâm. Tên của tôi là Kanjo.

Người phụ nữ còn lại cũng làm động tác tương tự, giọng nói nhẹ như tiếng gió:

- Còn tôi là Kasumii!

Kanjo, Kasumii...

Thấu cảm và Sương mù à?

- Tên... thật đẹp! A... Mochi - kun, từ từ đã nào...

Izu còn chưa kịp nói dứt lời thì đã bị cậu bạn lôi đi rồi. Mochi mỉm cười. Ai đó còn dám lờ anh đi cơ đấy! Sao anh lại có thể quên mất nhỉ? Cô gái này, trải qua bao nhiêu kiếp người rồi mà vẫn không bỏ được chứng háo sắc. Chẳng lẽ anh chưa đủ lóa mắt cô hay sao? Bình thường cô khen ngợi anh em Dara, anh đã không để ý, bây giờ đến cả hai tiểu thần này cũng không tha cơ đấy. Chẳng trách anh ép cô an vị ngắm mây bên ngoài còn hơn.

Một nam kéo một nữ đi rồi, chỉ để lại một nam một nữ đứng trước cửa máy bay nhìn nhau e ngại.

- Tiểu người rồi! Còn dám cười với phu nhân của ngài tổng lãnh nữa. Người cố tình chọc tức ngài ấy phải không?

Kasumii nhỏ giọng lên tiếng trước, không giấu vẻ trách cứ. Chàng trai nhún vai:

- Ai bảo ngài ấy không cho ta về chứ! Xem đi, bây giờ trở thành cả chân sai vặt luôn rồi.

- Hay lắm cơ! Đến lúc ngài ấy trở mặt vứt hai đứa lại đây thì xem ai chết nhé!

Kanjo hơi chột dạ, đành rụt cổ lè lưỡi rồi không dám hó hé gì nữa. Cậu thừa biết là vị tổng lãnh kia có thể làm điều đó thật. Cậu đúng là có hơi bất mãn nên mới tỏ thái độ chút thôi. Nghĩ thử xem, vốn dĩ cho rằng gặp được sứ giả Thiên Quốc rồi thì sẽ được trở về, vậy mà bây giờ còn bị ép làm người ở không công thế này đây. Đành rằng nhờ có họ mà hai người mới duy trì sự sống an ổn đến giờ, nhưng mà... cả hai thật sự nhớ nhà, nhớ quê hương lắm.

Không, cái đó chỉ là một phần thôi, sự thật là...

Oa oa, không muốn làm osin thế này nữa đâu...

Khoang chính của máy bay có hai dãy ghế ngồi. Chỗ ngồi rất rộng rãi, êm ái. Máy lạnh, LCD đủ cả. Thức ăn nước uống từ ăn vặt đến ăn chính đều toàn là đồ hảo hạng, lại rất phong phú, tha hồ mà lựa chọn. Hai người phục vụ không những xinh đẹp niềm nở mà còn rất chu đáo.

Chep! Vé đặc biệt có khác.

Không gian ở đây cũng rộng thế này mà số người hiện diện ít đến khó tin, chỉ có mỗi nhóm người bọn họ. Jun kéo Sal lại một dãy ghế ở bên phải, tíu tít nói huyền thuyên cái gì không biết nữa, nhưng có vẻ như cô bé ấy rất vui. Xem chừng như chỉ cần có Sal bên cạnh thì mọi thứ trên thế giới này đều có thể khiến cho cô vui vẻ. Dara hình như đã lang thang đâu trên phòng lái thì phải. Izu cũng không khách sáo nhiều nữa. Cô tự nhiên chọn một ghế ngồi sát cửa sổ để tiện nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài. Tuy nhiên, giờ này vẫn còn khá sớm, ngoài trời còn tối lắm, chưa thể quan sát rõ ràng, Izu cũng chẳng muốn sử dụng năng lực chỉ để ngắm cảnh, mất sức lắm. Bây giờ, tốt nhất thì...

Dòng suy nghĩ của cô gái đột ngột bị cắt ngang. Cô quắc mắt nhìn sang. Kẻ nào đó đã tự nhiên ngồi ngay sát chỗ của cô rồi.

- Mochi - kun, cậu định ám tở sao?

- Đây là phi cơ nhà Tian!

Cô ghen hòng. Cái kiểu trả lời kia rõ ràng là khiến người ta tức chết mà. Cậu họ Tian chắc?

- Thích ngồi đó thì ngồi. Ghế trống nhiều. Né ra cho tở sang chỗ khác.

Kẻ nào đó vẫn thản nhiên xoải chân ngang hết đường, mắt nhắm dưỡng thần, miệng cười tươi đầy châm chọc:

- Chủ nhà đặt đâu thì khách phải ngồi đó. Cậu đi máy bay của người ta cũng đâu có được phép chuyển chỗ lung tung phải không?

- Nhưng đó là máy bay đông khách. Ở đây rộng thế này cơ mà?

Mochi mở mắt ra, nét cười trên môi ngày càng đậm:

- Có người ngồi hết đó. Do cậu không thấy được thôi!

Izu lập tức cứng người lại, mắt vô thức mà liếc quanh những góc tối của khoang. Cô biết anh đùa với cô, nhưng mà...

À... Ừm... Chỗ ngồi này cũng khá thoải mái rồi. Cô cũng... buồn ngủ, cho nên không cần đòi co với hấn nữa, cũng không cần... đổi chỗ. Không khí ở đây đã lạnh, kẻ ngồi kế bên cũng lạnh, mà càng nghĩ đến lời hấn vừa nói lại càng cảm thấy lạnh hơn, thế nên... Izu chỉ lờm Mochi một cái rồi tìm cách chuyển chủ đề:

- Tở không phải nhà tài trợ, đi trước thế này, có nên không?

- Cậu để ý chuyện vật làm gì? Cứ xem như đây là chuyến bay dành riêng cho Hội học sinh đi.

- Vậy... Kofu - kun cũng đến sao?

Izu vừa dứt lời, không khí tự nhiên lại lạnh thêm một bậc. Chẳng biết do góc ánh sáng hay do cái gì mà hình như Izu vừa thấy gương mặt cậu bạn tối đi một chút.

- Quên rồi!

Mochi chỉ nhàn nhạt buông hai tiếng, hai mí mắt khẽ động:

- Ngủ đi!

Izu có chút thắc mắc, không biết bản thân đã làm cái gì khiến cho hấn bất mãn nữa. Ừm... Đúng là hấn không có nói gì khó chịu, nhưng mà đúng là hấn bất mãn. Cơ mà...

...

Sao tự nhiên cô lại quan tâm hấn nghĩ gì thế nhỉ?

...

Kệ hẳn chứ! Không muốn nói chuyện nữa... Muốn ngủ thì ngủ thôi. Dù sao thì cô cũng cảm thấy mí mắt càng ngày càng sụp xuống. Hôm nay phải dậy sớm quá, cô vẫn chưa có ngủ đủ giấc. Ban nãy bị cái tốc độ bàn thờ của hấn dọa cho tỉnh táo. Bây giờ an toàn ngồi êm ả trong khoang máy lạnh yên tĩnh rồi, con buồn ngủ lại ập đến.

Mắt cô cay xè, tâm trí bắt đầu mơ màng. Cô dần mất đi nhận thức về mọi chuyện xung quanh, chỉ mông lung cảm thấy ngồi ngủ thế này vẫn không thể thoải mái như giường nệm của mình.

Cô thường có thói quen ôm gối bông ngủ, hôm nay lại không thấy đâu...

Cứ thiếu thiếu gì ấy, khó ngủ lắm.

Tay cô vô thức quơ quào sang bên cạnh.

À... có rồi. Perfect! Cực kỳ vừa tay luôn.

Lại có hương thơm nhẹ nữa...

Không biết là hương gì, nhưng mà...

Thật dễ chịu...

Ừm! Ngủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Cuốn theo mộng cảnh

Mochi đang nhắm mắt dưỡng thần, chợt cảm thấy bên eo buồn buồn, một bên vai dường như bị ép xuống.

Hai mắt lập tức mở to, khẩn trương quay đầu nhìn sang bên cạnh...

Ai đó vẫn đang ngủ ngon lành, tay quàng qua eo anh, đầu tựa hẳn vào vai anh, thỉnh thoảng còn vô thức dụi dụi. Gương mặt Mochi thoáng hồng lên một chút, nhưng rồi anh nhanh chóng trấn tĩnh lại ngay.

Cô gái này... Cả cái kiểu ôm này nữa... Rõ ràng là cô ấy đã xem anh như gối ôm không hơn không kém rồi.

Izu cứ thế an nhiên ngủ say sưa, mặc cho gương mặt ai đó biến đổi vô cùng thú vị. Những lọn tóc vàng vô tư cọ cọ vào cổ khiến anh nhón nhột, tuy nhiên, anh lại không hề cảm thấy phiền phức chút nào. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang say giấc bên vai, trong lòng chàng trai tự nhiên lại dâng lên một cổ cảm xúc ngọt ngào.

Mochi cười nhẹ, dịu dàng ngắm nhìn từng cái chớp mắt của hàng mi dài xinh xắn, lặng im nghe tiếng thở đều đặn an nhiên phả nhẹ nhẹ trong không gian, thỉnh thoảng lại mơn trớn trên cổ anh khiến anh phải hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại.

Một lần nữa, vẫn tiếp tục nhìn ngắm nhan sắc xinh đẹp ấy, bàn tay vô thức đưa lên, dịu dàng chạm vào suối tóc mềm mượt.

Cảm giác này... đã rất lâu rồi, anh mới có lại. Sự yên bình đôi khi trở nên thật xa xỉ. Anh ước gì giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi...

Cô chỉ cần làm một cô gái bình thường, sống một cuộc sống hạnh phúc.

Anh vẫn tiếp tục làm kẻ dõi theo cô, thỉnh thoảng lại trêu cô một chút, chỉ để thấy những biểu cảm cực kỳ đáng yêu của cô.

Đề rồi một ngày nào đó, khi cô đã tìm được mái ấm của riêng mình, anh sẽ biến mất như chưa từng tồn tại.

Biến mất sạch sẽ...

Như một cơn gió đơn độc si tình.

Chẳng cần cô yêu anh. Chỉ mình anh yêu cô... là đủ.

- Thiên... thần...

Izu đột nhiên lằm bằm. Tiếng rất nhỏ... rất nhẹ, nhưng cũng đủ để rót vào vành tai ai đó ngay bên cạnh. Mochi lập tức cứng người lại, cặp đồng tử nhất thời co rút nhìn chăm chăm vào Izu.

Năm giây.

Mười giây.

Izu cũng chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này, Mochi mới thở phào. Bàn tay còn đang lửng lơ trong không trung cuối cùng đành buông thông xuống, chấp nhận làm kiếp gối ôm của cô. Vừa lúc ấy, Shippo ôm theo đồng hành lý chạy lên máy bay, nhưng cậu chưa kịp ủa tới chỗ chủ nhân thì đã bị một cái tròng mắt làm cho tất cả mọi hoạt động đột ngột đình trệ. Chẳng còn cách nào khác, cậu chỉ có thể tiu nghỉu kéo lê hành lý đi về kho chứa phía sau, ảm ức lằm bằm:

- Ngài quá đáng lắm... Ngài có gái quên... pet.

Mấy lời lằm bằm ấy, không khó khăn gì để... lọt vào tai Mochi. Nhưng chàng trai không nói gì thêm, chỉ khẽ mỉm cười, tựa đầu vào ghế. Hàng mi chớp nhẹ một cái, cuối cùng an nhiên khép lại.

Một nam một nữ cứ thế tựa vào nhau mà ngủ.

Bình yên và xinh đẹp...

Giống như một bức tranh thủy mặc...

Thỉnh thoảng, như mộng như thực, hình ảnh một đôi cánh trắng muốt lại thoáng hiện...

Ôm chăm lấy cô gái...

Rồi lại biến mất như chưa từng tồn tại.

Trong mộng cảnh, Izu cứ lang thang vô định, chẳng biết phải đi về đâu nữa. Mà đi về đâu cũng như nhau cả. Đây là mộng, cái gì phải thấy thì sẽ thấy thôi. Trước sau gì cô cũng tỉnh dậy, gấp làm gì chứ?

Nhưng mà... thật sự thì lần này có chút khác lạ. Những lần trước, các sự việc kì quái sẽ diễn ra ngay trước mắt, còn hôm nay, cô đã lang thang được một khoảng thời gian rồi mà vẫn chẳng thấy gì ngoài tuyết trắng lạnh ngắt dưới chân. Cũng thật may là cô có mang giày, chứ không phải chân đất như những lần trước. Theo phản xạ, cô cúi xuống nhìn chân mình...

Và ngay lập tức la hoảng.

- Cái quái gì thế này?

Thứ cô đang mang... là guốc gỗ. Còn trang phục cô đang mặc... lại là kimono... kimono màu xanh nhạt. Bên ngoài có khoác thêm chiếc áo bông dày, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được cái lạnh buốt của từng cơn gió rét từ đâu thốc tới. Cô sờ sờ tay lên đầu. Tóc cô không phải được cột gọn nữa mà là búi cao lên, khoe chiếc cổ thiên nga trắng ngần. Izu cực kỳ tá hỏa trước kiểu ăn mặc cổ trang lạ hoắc lạ hươ của mình. Cô còn chẳng để tâm đến việc kéo áo bông lên trùm kín cổ tránh gió nữa chứ. Cô không hiểu sự thay đổi này mang ý nghĩa gì, nhưng sao cô lại có cảm giác chẳng lành.

Đột nhiên, Izu tròn mắt nhìn xuống đất. Dưới đó... in rõ một chiếc bóng rất lớn, che lấp cả cái bóng nhỏ bé của cô.

Không... nó to gấp mười, hai mươi... một trăm chứ...

- Coi chừng, cô gái!

Một tiếng hét vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ ngơ ngẩn của Izu. Cô giật mình quay phắt lại, và... suýt chết ngất.

Thứ đó, cô không thể nhìn rõ nó là cái gì nữa. Vì nó quá lớn... Và quá gần.

Nó đang tấn công cô.

"Uỳnh".

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Tiếng thét của Izu cũng bị nhấn chìm trong tiếng nổ đó. Chỉ nghe đất đá bay rào rào. Còn cả người cô thì nhẹ hẫng.

Cô nghĩ mình đã chết rồi.

...

Nhưng khoan! Đây là giấc mơ, làm sao mà cô chết được? Hôn nữa, nếu đã chết rồi thì làm sao cô nghe thấy được?

Đúng rồi, cô có thể nghe. Cô còn có thể cảm nhận.

Có một cổ lạnh lạnh lạnh đang bao trùm lấy cô.

Cảm giác thật sự rất quen thuộc.

Hình như cô đã gặp ở đâu rồi.

Giống như là...

- A, cô gái ấy không sao chứ?

- Thật là, tôi đã cảnh báo rồi mà...

- Rất tinh nhanh như thế, mấy ai phản xạ kịp chứ.

- Bên phải cẩn thận! Nó lại tấn công qua đó kia!

Hàng loạt tiếng nói lạ hoắc gần xa vang lên. Toàn là giọng của nam giới, nghe có vẻ rất khản trương. Tiếp đó là âm thanh gào rít chói tai hung hăng âm vang dữ dội trong không gian, cùng hàng loạt tiếng nổ rung trời tiếp nối. Đột nhiên, tai phải của cô lại cảm thấy lạnh lạnh. Đầu cô bị ai đó dùng tay che lấy tai rồi kéo ghì. Tai còn lại cũng áp nốt vào một lồng ngực rắn chắc. Một giọng nói trầm trầm đầy âm lãnh chột vang lên:

- Âm thanh của Rét tinh có thể gây điếc. Kém cỏi! Cô thật sự là dũng sĩ sao?

Dũng sĩ?

Dũng sĩ cái gì chứ? Cô là dũng sĩ từ khi nào?

Cô là Haru Izu, nữ sinh cao trung cơ mà. Tay không tác sát, cô làm dũng sĩ để hiến xác à. Chưa kể, cái thứ vừa tấn công cô ban nãy, và hiện tại vẫn đang tiếp tục tấn công nhóm người kia, rõ ràng là một con rết. Con rết không lồ. Cô không biết phải miêu tả nó thế nào nữa, nhưng nhìn nhóm người kia so với nó chỉ như kiến cỏ thì cô thật sự không tránh khỏi rung mình.

Cô vừa thoát chết.

Hay nói một cách chính xác hơn, cô vừa được cứu sống. Cô không tin là bản thân sẽ chết thật, nhưng cô hiểu được cảm giác thoát chết trong đường tơ kẽ tóc đấy. Và hiện tại, cô vẫn đang nằm gọn trong vòng tay ân nhân. Có vẻ như anh ta không được thân thiện lắm, nhưng mà...

...

Khoan đã! Sao anh ta lại có thể chạm vào cô?

Sao những người kia có thể trông thấy cô được?

Chẳng phải mọi khi cô chỉ là khán giả thôi sao?

Hôn nữa, cái thứ trang phục cô đang mặc này... Giống như là cô đã trở thành một nhân vật trong giấc mơ của mình vậy. Người ta có thể thấy cô, có thể chạm vào cô, cũng có thể nói chuyện với cô...

Gượm đã, nói chuyện? Cái giọng nói vừa nãy...

Izu đột ngột ngẩng phắt lên, Ngay lập tức, đôi mắt cô mở to.

Từ góc độ này, cô có thể nhìn thấy...

Ẩn hiện dưới chiếc mũ áo choàng mỏng đang uốn lượn trong gió, người đó đang nhìn cô...

Một đôi mắt bằng bạc thần bí!

T/g: Ô, sao lại là mắt màu bạc nhỉ? Không phải hổ phách sao? Không phải Mochi sao?

Chắc chắn sẽ có hàng loạt câu hỏi được đưa ra sau đoạn kết của chương 121. Các độc giả cứ yên tâm đi, không có sai sót gì từ tác giả đâu. Su yêu tác

phẩm của mình lắm, sao có thể mắc sai lầm ngớ ngẩn vậy được? Cái gì cũng có cái lý của nó. Mọi thắc mắc rồi cũng sẽ sáng tỏ. Mọi độc giả cứ... bình tĩnh mà đợi nhé!!!

Từ chap 121 trở đi, hứa hẹn sẽ thật ngọt... ngọt... ngọt tận xương luôn >v< Ngay cả người viết còn hóng đây này! Mọi người có hóng không ạ???

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: \Cơ trưởng\ nhà Tian

Izu đột ngột mở bừng mắt. Ánh sáng nhanh chóng ủa đến. Hình ảnh của khoang máy bay thượng hạng nhanh chóng hiện ra. Vẫn yên tĩnh như khi nào. Cô hơi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Máy bay vẫn đang di chuyển rất êm. Dù cảnh vật chưa sáng hẳn, nhưng trông cũng đã rõ ràng hơn lúc cô mới đến. Izu hơi cựa mình. Cổ của cô có chút cứng, có lẽ là do cô ngồi một tư thế quá lâu rồi. Nhưng mà...

Izu chợt quay nhìn cửa sổ máy bay một lần nữa. Nó đang đối diện với cô, vậy thứ cô đang dựa vào là cái gì?

Mát mát... lạnh lạnh kiểu này... Là do máy lạnh, hay là do...

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, Izu đã vội bật người dậy khiến cho cái cổ kêu "Crack" một tiếng. Cô nhăn nhó cố bịt kín miệng để ngăn thứ âm thanh rên rỉ đang chực chờ phát ra.

Quay sang nhìn bên cạnh. Mochi vẫn ngồi đấy, mắt nhắm dưỡng thần. Gương mặt điển trai an an ổn ổn tinh xảo như một bức tượng điêu khắc.

Bàn tay đang che miệng của Izu đột nhiên dờ lên che luôn khuôn mặt đang ửng hồng. Có vẻ như cô đã đủ tỉnh táo để hiểu được sự việc rồi.

"Ồi thôi! Vừa nãy mình đã làm gì thế này? Thân nhiên dựa vào người hán ngủ. Lại còn... lại còn... tưởng hán là gấu bông nữa.

A a a a! Xấu hổ chết mất! Rốt cuộc hán có phát hiện ra không nhỉ?"

Khò rồi! Bình thường hán toàn vắt chân chữ ngũ nằm ngủ ở góc anh đào, nhưng cô vừa đến là hán biết ngay. Còn lần này, cô còn...

Tieu! Tieu thật rồi! Chắc chắn là hán đã biết. Cái tên tinh như quỷ này...

- Còn một giờ nữa mới hạ cánh. Nghỉ thêm chút đi.

Giọng nói quen thuộc nào đó chợt vang lên, thành công nhuộm màu hồng phấn trên mặt Izu thành đỏ lựng. Thật may là anh vẫn nhắm mắt, nếu không thì cô xấu hổ chết mất.

Nhưng mà... còn có thể xấu hổ hơn được sao? Cô thật sự không biết nên làm cái gì nữa. Hiện tại cô chỉ muốn chui luôn xuống đất. Chỉ có điều là hiện tại mặt đất cách quá xa thôi.

Phải chuẩn, phải tìm cách chuẩn lẹ! Nếu không thì mặt cô nổ tung mất!

- M... Mochi - kun, cho tớ ra!

Izu vừa khấn cấp vừa e dè nhìn hai chân kẻ nào đó vẫn gác ngang lối ra.

- Định chạy đi đâu?

- Đi... đi... vệ s... sinh...

Cuối cùng thì hai cái cây chắn đường kia cũng chịu thả xuống. Izu nhanh chóng len qua rồi chạy biến. Mochi cũng đã mở mắt từ lúc nào:

- Nè! Đó là hướng phòng điều khiển mà...

Đã muộn! Câu nói của anh chàng chẳng kịp bay tới tai của một cô bé đang liên tục nghĩ đến việc chạy trốn, cho nên thay vì đi về phía nhà vệ sinh ở đuôi máy bay, cô lại chạy ngay đến phòng cơ trưởng.

Cánh cửa nhỏ nhỏ khẩn trương được mở ra để một cô gái len nhanh vào rồi nhanh chóng đóng sập lại. Chiếc ghế của cơ trưởng ở ngay đấy, che khuất hầu hết bóng lưng ai đó. Chỉ có thể thấy đôi vai rộng và một mái tóc đen nhánh tỏa tỏa xuống cổ áo vốn đã được kéo cao che kín gáy cùng chiếc mũ cơ trưởng màu đen viền trắng cực cool. Izu có chút ngẩn ngơ. Cô đi đâu mất rồi?

- Xin lỗi... Tôi nhầm phòng.

Người kia vẫn không trả lời. Mái tóc đen thỉnh thoảng khẽ lay động một chút, rồi lại cúi nhìn một quyển sổ nhỏ nho ngay kế bên điều khiển. Tự nhiên cô có hơi tò mò.

Người này... là do nhà Tian thuê hay là phi công riêng của nhà Tian? Nếu là người nhà Tian thì cũng đáng để tò mò ha. Trông anh ta khá là bí ẩn, nhưng lại có chút quen thuộc.

Izu ngập ngừng một chút, cuối cùng cũng can trọng bước đến vài bước:

- Anou... Tôi gặp anh ở đâu chưa nhỉ?

Đáp lại cô vẫn là sự im lặng. Chỉ thấy cánh môi tím tím hơi động. Hình như anh ta đang rất tập trung vào quyển sổ nhỏ. Mãi một lúc sau, khi Izu chuẩn bị rời khỏi thì anh mới chợt nhìn cô một cái khiến cho cô gái có phần úy khuất. Thì ra từ này đến giờ anh xem cô là không khí. Có cần phải đến mức đó không nhỉ? Cô đang định nói thêm điều gì đó, nhưng ánh mắt vừa nhìn đến khiến cô không khỏi bất động.

Đó là một đôi mắt màu đỏ. Đỏ đến chói mắt. Nhưng trong đôi đồng tử khát máu ấy lại ẩn hiện hố đen đầy bí ẩn. Thứ viên mắt màu đen dường như càng trở nên ma mị khi bao phủ xung quanh cặp mắt hắc ám đó, khéo léo nối liền với một hình xăm hoa văn lạ lùng uốn lượn quanh một đóa hoa cát cánh ở đuôi mắt trái càng làm cho người thanh niên kia trở nên âm lãnh. Chàng trai sau thoáng ngạc nhiên liền nhanh như cắt vơ lấy chiếc mắt kính đen bản to ở ngay cạnh đó mang vào, che đi hình xăm trên mắt. Hình như anh ta có vẻ phần nộ:

- Cô thấy?

- Th... thấy... gì ạ?

- Đi ra!

Thẳng thừng buông hai tiếng phủ phàng, chàng trai mím môi quay lại phía bàn lái khiến cho Izu đứng ngẩn ngơ ra. Và trong giây phút ngẩn ngơ ấy, cô gái chợt nhớ ra điều gì đó. Miệng cô ngay lập tức vẽ nên hình chữ O to tướng:

- A, anh là... Aoi - san? Đúng là anh rồi. Anh tài quá, có thể lái cả máy bay sao?

- Về chỗ của cô đi! Và làm ơn đừng tự tiện nhìn con trai như thế nữa!

H... há?

Izu chợt cảm thấy lòng bùng nổ tai. Cái này... Hình như cô vừa bị kết tội háo sắc thì phải. Nhưng mà, rõ ràng cô chỉ định xem coi có phải người quen không thôi mà, có ý định gì khác đâu chứ. Đã vậy, đúng là cô có gặp qua anh ta thật, dù không nhiều thôi. Cô... vô tội à nha!

- Anh đừng có suy diễn, chẳng qua là tôi...

- Hơ, Izu - chan, em đến đây à?

Một giọng nói quen thuộc chợt vang lên. Dara đã đứng đó từ lúc nào, người dựa vào cửa, cổ chân thon dong nhịp nhịp xuống đất:

- Em đừng đôi co với hấn ta làm gì. Chẳng qua vì hấn mới bị xăm hồng mắt, nên mới nóng nảy như v...

- Cảm miệng!

Aoi chẳng thèm kiêng nể đến thân phận, trực tiếp đánh gãy lời Dara khiến anh chàng phút chốc vứt bỏ luôn hình tượng của mình:

- Này! Con quạ chết nhà người, hôm nay còn dám nhảy vào miệng ta nữa, chán sống rồi phải không?

Dara nổi đóa, chỉ sau hai cái bước dài đã tiến đến ngay cạnh Aoi. "Chàng trai quạ" không những không có biểu hiện lo sợ, ngược lại càng gắt gỏng hơn. Đằng sau cặp mắt kiếng đen to đùng, đôi chân mày khó chịu nhíu lại:

- Cút! Không ta cho cả hội đâm đầu xuống biển hết bây giờ!

Aoi vừa dứt lời, chợt nghe "kịch" một cái, máy bay đột nhiên chao đảo mạnh rồi lại cố sức trở về trạng thái ban đầu. Chỉ nghe "phi công" chửi khề cái gì trong miệng rồi lại khẩn trương điều chỉnh bàn điều khiển. Izu suýt chút nữa đã ngã nhào sau cú lượn vừa rồi, cũng may mà cô kịp thời giữ lấy nắm cửa, tuy nhiên, gương mặt đã xanh lè, không biết nghĩ cái gì mà chợt hướng mắt nhìn cuốn sổ nhỏ mà bây giờ Aoi vẫn chăm chăm vào đó.

Trên bìa sổ, chỉ vờn vện vài chữ đơn giản:

"Sách dạy điều khiển phi cơ".

Không khí tự nhiên trở nên trầm mặc.

Trầm mặc đến căng thẳng.

...

Giữa bầu trời xinh đẹp đã bắt đầu hừng sáng, trong một chiếc máy bay sang trọng nào đó, chợt vang lên tiếng hét chói tai:

- Cho em xuống! Em không đi nữa! Em chưa muốn chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Tớ vẫn sống tốt đến giờ!

Chẳng biết đã qua bao lâu rồi, Izu vẫn ngồi bó gối một góc trên chiếc ghế ngồi cách chỗ Mochi hai ghế. Thứ nhất, cô chắc chắn sẽ không trở lại vị trí bất khả chống cự ở trong kia, mặc dù vị trí ấy ngắm cảnh khá tốt. Thứ hai, cô cũng không muốn ngồi chỗ quá rộng, quá vắng vẻ. Lời nói đùa nhưng đầy dọa dẫm của hấn vẫn còn văng vẳng bên tai đó. Mà cô lại không thể qua đây bên kia làm "bóng đèn" giữa Jun và Sal được. Thế nên, cô chỉ còn có thể lẩn quanh cái tên ôn thần này thôi.

Hấn... lại ngủ rồi...

Nhà Tian phải bù đầu lo sắp xếp chuyến đi chơi lớn thế này, có lẽ hấn cũng mệt mỏi, vậy mà vẫn không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để trêu chọc cô, chẳng biết kiếp trước cô có nợ gì hấn không nữa...

Tuy nhiên, khi hấn ngủ thế này, hấn sẽ không thể trêu cô tiếp. Có lẽ vì thế mà tự nhiên cô lại cảm thấy... hấn đáng yêu hơn chăng?

Giương mặt này, nhìn thẳng thật hoàn mỹ, nhìn nghiêng cũng thật đẹp. Mũi cao này, môi hơi mỏng, hàng mi dài rủ xuống... Thật đúng là đẹp không góc chết mà. Ấy vậy mà... lại là giới tính thứ ba. Chắc! Không biết là công hay là thụ nữa.

Izu chép miệng thương cảm cho các fan nữ của anh, lại tiếp tục bó gối suy nghĩ vẩn vơ. Nếu Mochi có thể đọc được suy nghĩ của cô, hấn là anh sẽ không thể ngồi yên một chỗ như thế nữa. Đúng là anh cũng có chút mệt mỏi. Tối qua anh cùng với Shippo có bắt được vài tên ma cô hạ gục các kẻ, sau đó chạy thẳng qua đón Izu luôn, chẳng kịp nghỉ ngơi gì. Tuy nhiên, khi cảm thấy có ai đó đang chăm chú ngắm mình thay vì ngắm cảnh vật ngoài kia thì cái mệt đã vơi đi gần hết. Giương mặt an nhiên cũng phảng phất nét cười.

Thật may. May là anh không có khả năng đọc suy nghĩ...

Về phần Izu, cô lại đang耿耿 nhớ lại giấc mơ vừa rồi. Tất cả những hình ảnh, âm thanh, cảm giác trong giấc mơ ấy vẫn còn hiển hiện rõ rệt trong tâm trí. Và cả... cặp mắt màu bạc ấy nữa.

Vì sao... Vì sao lại là màu bạc chứ?

Chẳng lẽ bình thường cô đã tiếp xúc với nhiều người mắt bạc nên bị ấn tượng chẳng?

Nhưng mà... thật sự thì, so với mắt màu bạc thì ấn tượng sâu đậm của cô, lại là một đôi mắt màu hổ phách.

Izu bắt giác đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

Ấy! Cô lại nghĩ đến hấn mất rồi. Cái tên vô kỉ luật ấy dạo này cứ khiến cho cô mất tập trung mãi. Phải chấn chỉnh lại mới được!

Izu thờ dãi, thả tay duỗi người ra cho thoải mái một chút. Dù sao cũng sắp đến nơi rồi, cô cũng nên chuẩn bị tinh thần cho một ngày sôi động. Chuyến du lịch do nhà Tian tài trợ thật đáng mong đợi.

Ngay lúc đó, chiếc loa gắn trên trần máy bay đột nhiên phát ra vài tiếng loa rè rè lịch kịch, sau đó là giọng nói của "cơ trưởng bắt đầu đi" vang lên:

- Tất cả hành khách chú ý, còn mười phút nữa là máy bay hạ cánh. Xin nhắc lại, còn mười phút nữa là máy bay hạ cánh. Quý khách chuẩn bị thu gom hành lý của mình. Nếu gom sót, nhà Tian xin phép xung vào công quỹ không báo trước...

Sau câu thông báo, không gian bỗng im lặng một chút.

Một giọt mồ hôi to đùng chảy dọc xuống thái dương Izu. Rốt cuộc, cô bé Jun bên kia lại là người mở miệng trước:

- Phì, anh ấy làm như ở đây là người lạ ấy. Nhưng mà, cũng thật mừng vì chuyến bay này lại suôn sẻ đến thế...

Sal ngồi bên cạnh nghe cô em gái trầm trồ, chỉ chậm rãi nở nụ cười đầy huyền cơ:

- Cũng chưa nói trước được điều gì đâu!

"Uỳnh".

Máy bay đột nhiên nghiêng qua một bên rồi lại nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu, thỉnh thoảng lại chao đảo một chút. Trên loa bắt gặp lại có hàng loạt âm thanh to nhỏ quen thuộc vang lên, mà mỗi đoạn âm thanh lại khiến cho tóc gáy của hành khách dựng đứng.

- Này, quạ thối, người lái cái kiểu gì thế?

- Chết tiệt! Cuốn sách này không chỉ cách hạ cánh ư?

- Cái gì? Người đưa ta đó hả? Đưa ta xem.

- Đã nói là không có! Xem cái gì nữa mà xem.

- Ta sợ người mất lác...

...

- A, đúng là không có thật. Vậy bây giờ làm sao đây? Đường băng ngay kia rồi kia!

-... Ta thử chỉnh cho máy bay nghiêng đầu xuống nhé!

- Người bị ngốc à? Nó cắm đầu xuống đất nổ banh xác đấy. Ắc, bay qua nơi hạ cánh luôn rồi kia quạ thối. Rút cuộc cuốn sách đó người lấy đâu ra thế?

- Thằng nhóc Kanjo nó đưa...

Cuộc hội thảo ngắt đoạn một chút.

Chàng trai tiếp viên hàng không nào đó bắt gặp run bắn một cái. Kasumi hơi nheo nheo mắt liếc nhìn "đồng nghiệp" một cách thương hại:

- Người mua sách ở tiệm sách cũ nào thế?

-... Là... tiểu thiếu gia đưa...

Trên loa lại bắt đầu rề rề mấy tiếng, sau đó cuộc hội thoại mới lại bắt đầu, có chiều hướng càng ngày càng gay gắt hơn:

- Vô dụng! Tránh ra để anh thể hiện!

- Cút! Có chết ta cũng không giao mạng cho người.

- Mạng của người từ lâu đã là của ta rồi. Tránh!

- Này! Khoan... Người qua ghế phụ lái đi...

Một loạt chuỗi âm thanh giăng co vang lên. Phi cơ theo đó mà trở nên xóc nảy dữ dội.

...

Ở một góc tối nào đó trong khoang chứa hành lý, một mái đầu nhỏ nhắn màu nâu run nhẹ, cảm tưởng như có chuyện chẳng lành sẽ xảy đến với mình.

...

Tâm trạng căng Izu hiện tại, là hồn phi phách tán. Và chỉ một chút nữa thôi, hồn sẽ thật sự lìa khỏi xác. Cả người cô như hóa đá, tai nghe lù lù, thậm chí cô còn cầu nguyện cho bản thân mình đừng nghe gì thì hơn. Bây giờ thì cô thấm rồi, chuyến du lịch với phong cách nhà Tiên, là đây. Bạn có thể ăn mọi thứ, ngủ mọi nơi, phục vụ là nam thanh nữ tú, hòa nhã hiếu khách, bạn đồng hành thì đẹp như tài tử, phương tiện đi lại hiện đại, sẵn sàng tiễn bạn đến... Âm Phủ bất cứ lúc nào.

Izu đang rất muốn gào lên "Tôi chưa muốn chết!" một vạn lần nữa, nhưng có vẻ như thời gian còn lại của cô không đủ để làm điều đó, ấy là chưa kể đến hơi sức hiện tại của cô còn được bao nhiêu. Thế nên, bây giờ cô chỉ có thể tiếp tục co giò ngồi bó gối nhớ lại quãng thời gian sống sót ngắn ngủi của mình.

Sau mấy đợt đối thoại rồi rạc ầm ĩ trên loa phát thanh, Mochi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà ngủ nghĩ gì nữa. Nhìn sang bức tượng bó gối ngây ngốc kia, anh thật sự nên cười không nổi rồi.

Izu đang hồi tưởng đến đoạn nào rồi chẳng biết, chỉ biết là ghế trống bên cạnh cô vừa có một người ngồi lên.

Mochi đầy thương cảm khoác vai cô gái vỗ về:

- Đừng lo! Tôi vẫn sống tốt đến giờ.

Nguy ý là, tôi phải sống trong cái tổ hợp đầy nguy cơ này từ nhỏ đến giờ nhưng ít nhất là cũng chưa đến mức mất mạng. Tuy nhiên, cái cách giải thích của anh chẳng an ủi cô được tí nào cả. Cô im lặng một lúc rồi chép miệng thở dài:

- Không có nghĩa là cậu sẽ sống sót qua hôm nay.

Nghe cô than thở, anh cũng không nói gì thêm, chỉ cười nhẹ rồi yên đấy, tay khoác hồ lên thành ghế phía sau Izu. Khi ấy cũng là lúc cô gái chợt ngừng đầu lên, vài vòng xoáy điên cuồng xuất hiện rồi biến mất ngay dưới đáy mắt xinh đẹp đen láy.

Cô chưa thể chết bây giờ. Ít nhất thì cô sẽ tìm mọi cách để tăng khả năng sinh tồn của bản thân bằng mọi giá, chứ không thể ngồi im đợi Từ Thần tới nước như thế này được.

Ghế ngồi cạnh Mochi đột nhiên trống không. Chàng trai còn chưa kịp lên tiếng gọi thì bóng cô gái đã phóng mất hút về phía phòng điều khiển. Và cảnh tượng ở cái buồng lái nhỏ nhỏ lúc này khiến cho Izu đang căng thẳng lại còn muốn rớt tim hơn: Dara và Aoi vẫn đang dành ghế lái. Cả hai một trắng một đen đều chỉ đặt được nửa cái bàn tọa vào chỗ ngồi. Cô gái chỉ còn biết lắc đầu tiếc thương cho số phận của mình, nhưng vẫn khẩn trương thông báo cho hai ông tướng phi công kia:

- Phía trước hai trăm mét là sân golf vắng người. Hai anh có thể hạ cánh ạ.

- Ok!

Dara và Aoi không hẹn mà cùng buông hai tiếng dứt khoát, nhất thời theo phản xạ quay nhìn đối phương một cái tóe lửa, sau đó đành quyết định gác lại mọi chuyện phía sau đầu để chuẩn bị cho việc hạ cánh. Càng tiến đến gần sân golf, không khí càng căng như dây đàn. Hai phi công ưu tú của chúng ta cũng không mở miệng xia xoi nhau thêm tiếng nào nữa, chỉ bặm môi tập trung vào bàn điều khiển. Không hiểu sao, lúc này, hai cái người bình thường thì như nước với lửa kia lại ăy ý với nhau đến lạ, mặc dù Izu chẳng biết được sự ăy ý của họ sẽ đưa cái mạng nhỏ này đi về đâu nữa.

- Sân golf trước mặt. Chuẩn bị hạ cánh!

Miệng thì nói "chuẩn bị", nhưng còn chưa ai kịp chuẩn bị cái gì thì đầu máy bay đã đột ngột chúi hẳn xuống dưới. Ánh mắt của đôi phi công "hắc bạch vô thường" lóe sáng trong khoảnh khắc, hai tay nhanh như cắt điều chỉnh bàn lái. Izu chỉ cảm thấy nghiêng ngả một cái, cả người cô liền chới với ngã về hướng ghế lái, nhưng ngay lúc đó, một vòng tay vững chắc từ đầu vuron tới chụp ngang cái eo nhỏ nhắn của cô.

Một tiếng "oành" vang lên. Máy bay chấn động mạnh.

Đầu óc Izu trong phút chốc trở nên quay cuồng, thẳm than lên một tiếng "vĩnh biệt cuộc sống" rồi ngất lịm.

t/g: Thật xin lỗi, tác giả ham chơi Ma sói quá nên làm chậm tiến trình. Mà nhân tiện, có ai chơi trò này bao giờ chưa ạ?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Hành trình leo núi Fuji (1)

Hội trưởng, dậy đi... Đến nơi rồi.

- Hội trưởng à, có chịu nghe tớ nói không đây?

- Hội trưởng, còn muốn ngủ nữa sao?

- Zu - chan, nếu còn không dậy, tớ sẽ hôn cậu đó!

Izu còn đang mơ mơ màng màng thì bất giác nghe một giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng rót vào tai. Đến câu cuối cùng, giọng nói ấy đã nhẹ đến mức chỉ còn hơi gió, như thể chỉ lo là cô nghe thấy lại tình đây.

Cô tỉnh thật. Nội dung của câu nói ấy mặc dù không dài nhưng cũng đủ để dọa sợ Izu. Cặp mắt vừa khẩn trương mở ra, một luồng ánh sáng liền ủa vào khiến cho Izu phải chớp mắt vài cái mới mở hẳn ra được. Và thứ đầu tiên cô thấy sau lần mở mắt lần thứ ba trong ngày là một gương mặt điển trai quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Mà hơn thế, gương mặt ấy vẫn còn đang giữ một khoảng cách rất ngắn với cô. Izu suyt chút nữa là theo phản xạ hét lên, nhưng Mochi đã kịp đưa ngón trỏ lên chặn miệng cô gái, băng quơ:

- Chúng ta sắp đến nơi rồi!

Nghe thế, Izu hơi nhíu nhíu mày, bất giác đưa mắt đánh giá lại tình hình xung quanh. Hiện tại cô đang ở trong một chiếc xe du lịch mười sáu chỗ, cơ sở vật chất tiện nghi đầy đủ. Nơi cô và Mochi đang ngồi là ghế cuối cùng, những ghế trên có đủ mặt tất cả các thành viên trong chuyến bay vừa rồi. Mặc dù còn mơ hồ về khoảng thời gian máy bay hạ cánh, rồi bản thân bị mang "vận chuyển" sang chiếc xe du lịch này như thế nào cũng không rõ, nhưng hiện tại, chí ít là Izu đã có thể thở phào. Chẳng cần biết những chuyện rùm rã kia, chỉ cần biết là cô còn sống... Vậy là tốt rồi!

- Tổ đã nói là tổ vẫn sống tốt đến giờ mà! - Như hiểu được suy nghĩ của Izu, Mochi liền mỉm cười đầy tự tin - Những chuyện nhỏ nhặt này cần gì phải bận tâm chứ?

Izu đưa ánh mắt đầy cảnh giác nhìn cậu bạn đang cực kỳ bình thản bên cạnh, bắt đầu tự hỏi rằng cái gia tộc Tian này trưởng thành kiểu gì vậy? Liệu trước đó có ai chết oan mạng không? Cái việc nhỏ nhặt vừa rồi theo lời của Mochi... có thể lấy đi gần chục mạng người đấy. Vậy ra, gia tộc đào tạo ra những con người ưu tú bậc nhất như thế lại tồn tại những nguy cơ khó lường đến mức độ đó ư?

Izu cứ mãi suy nghĩ mà không hay biết Mochi vẫn đang theo dõi mình. Từng biến đổi thoát xanh thoát đỏ của cô chẳng qua được mắt anh. Anh không có khả năng đọc được suy nghĩ, nhưng xem qua gương mặt hết sức thú vị ấy, anh thừa biết là cô chẳng suy nghĩ được cái gì nên hồn. Chàng trai đột nhiên phì cười, bất giác đưa tay xoa đầu cô một cái:

- Gần đến nơi rồi, gạt hết mớ suy nghĩ linh tinh của cậu sang một bên đi, Zu - chan. Cứ việc chơi cho thỏa thích là được.

Còn những việc khác để anh lo!

Câu sau cùng, Mochi chỉ để nụ cười nói thay. Anh không cần cô nghe thấy, chỉ cần anh hiểu là được rồi.

Khỏi khỏi tự nhiên bị xoa đầu, Izu định theo phản xạ phản ứng lại, thế nhưng kẻ nào đó đã nhanh chóng rút tay lại rồi dựa vào thành ghế xem mấy bản ca nhạc đang trình chiếu trên LCD như thể vừa rồi mình chẳng làm gì cả. Izu cũng không có tâm trạng gây sự với hắn, hướng chỉ hành động ấy của hắn... hình như cũng không làm cho cô chán ghét, thế nên, cô đành im lặng quan sát lộ trình hai bên đường.

Xe đang tiến dần vào địa phận Shizuoka, tỉnh thành mà bán đảo Izu thuộc về. Izu là một bán đảo lớn với nhiều núi và bờ biển lõm vào nằm ở phía tây Tokyo, cách trung tâm thành phố khoảng 130 km, vùng bờ biển Thái Bình Dương thuộc đảo Honshu. Trong hàng thập kỷ, bán đảo Izu đã là nơi nghỉ ngơi cuối tuần nổi tiếng cho người dân Tokyo với khung cảnh thơ mộng hữu tình, những thị trấn yên tĩnh bên bờ biển, những điểm tắm suối nước nóng thoải mái, ngọn núi Fuji (hay còn gọi là núi Phú Sĩ) hùng vĩ tạo cho con người quyết tâm muốn chinh phục, nhưng quá trình phát triển khu nghỉ mát gần đây cùng hệ thống tàu cao tốc hiện đã đưa khu vực Izu bước ra với thế giới.

Theo đoạn hành trình, nhà cửa hai bên đường ngày càng thưa thớt hẳn, thay vào đó là những hàng cây xanh rậm rạp đủ loại, những triền núi hùng dũng cao nhất, tiếng chim gọi bầy ríu rít vui nhộn. Thỉnh thoảng, có những chặng đường trống trải khiến cho mặt biển bắt đầu ẩn hiện trên lộ trình càng khiến cho Izu hào hứng. Cô có thể ngửi được hương vị của biển đang lan tỏa trong không gian, những cơn gió trong lành qua khe cửa được kéo mở hé, khe khẽ mơn man trên tóc vàng óng, vô tình cuốn theo vài lọn tung bay.

Izu vui vẻ mỉm cười. Đã lâu lắm rồi cô không được thấy cảnh vật xinh đẹp thế này, vừa hữu tình lại vừa thanh thoát, quả thật, chỉ cần nhìn thôi là đã có thể cảm thấy thư thái, khác hẳn so với cảnh vật ở nơi cô sinh sống, tuy náo nhiệt nhưng cũng khiến cho người ta không khỏi có chút ngột ngạt. Sống ở đây có lẽ sẽ không tiện nghi như ở nhà cô, nhưng nếu là đi du lịch vài ngày như thế này thì rất đáng để vui chơi thả ga.

Một chốc sau, cả xe được phục vụ một bữa ăn nhẹ và nước trái cây. Xem chừng đây vẫn là đồ ăn thức uống tự làm chứ không phải mua, rất hợp khẩu vị. Izu không nghĩ là nhà này hào phóng tới mức tự làm thức ăn cho cả trường đâu, nhưng chí ít, nếu chỉ là cho chuyến xe đặc biệt này thì không thành vấn đề, hướng chỉ chín mười chín phần trăm nhân mạng ở đây là người nhà Tian rồi. Mà với tính cách của họ, họ sẽ không chấp nhận ăn đồ ở ngoài đâu. Thức ăn tươi ngon dinh dưỡng, còn gặp phải gã đầu bếp thiên phú bậc này, bảo sao những thành viên nhà Tian ai ai cũng đẹp xuất sắc như thế.

Izu lén nhìn sang cậu bạn bên cạnh, bất giác thờ dài.

"Chẳng biết đến bao giờ mình mới đạt tới "cảnh giới" đó nữa..."

Xe chạy trên địa phận tỉnh Shizuoka được một chút thì Izu đã có thể thấy tận mắt ngọn núi cao nhất Nhật Bản - núi Fuji. Dù không thể trông thấy rõ ràng, nhưng hình ảnh ẩn hiện hùng vĩ sau những đóa sương mù mờ mờ quanh ngọn núi cũng đã khiến cho người ta không thể nén được cảm thán.

Núi Fuji là ngọn núi cao nhất Nhật Bản và cũng là biểu tượng nổi tiếng của đất nước, trải dài trên địa phận tỉnh Shizuoka và tỉnh Yamanashi, ở phía Tây Nam Tokyo. Ngọn núi này thường là đề tài trong các bức họa và nhiếp ảnh nghệ thuật cũng như trong văn chương và âm nhạc. Cùng với núi Tate và núi Haku, Fuji là một trong "Ba núi Thánh" của Nhật Bản (三 霊 山 Sanreizan), đồng thời cũng là một danh lam thắng cảnh đặc biệt, một di tích lịch sử lâu đời, đã được công nhận là Di sản Văn hóa Thế giới vào năm 2013. Được biết, ngọn núi Fuji này nổi tiếng với đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, tạo nên một vẻ đẹp rất hùng vĩ và tráng lệ. Dưới chân núi có năm hồ nước ngọt lớn, đó là Kawaguchi, Yamanaka, Sai, Motosu và Shoji. Cùng với Hồ Ashi ở gần đó, chúng tạo nên một cảnh quan tuyệt đẹp cho ngọn núi. Đây là một phần trong Công viên Quốc gia Fuji - Hakone - Izu.

Càng nhớ đến những thông tin vốn dĩ rất phổ biến về ngọn núi này, Izu lại càng cảm thấy háo hức. Dẫu biết chặng đường chinh phục cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng cái gì cũng thế, phải gặp khó khăn thì khi đạt được thành quả mới cảm thấy quý trọng. Và thứ cần phải quý trọng trong chuyến đi này mà Izu hứa chắc sẽ nâng niu thật kỹ càng, chính là kỉ niệm. Năm nay dù sao cũng đã là năm học cuối cùng của cô ở ngôi trường Kokka đầy mơ ước này, dẫu cho thời gian cô học ở đây không thể gọi là dài, nhưng nó chứa biết bao nhiêu kỉ ức thơ ngây của lứa tuổi mộng mơ, về thầy cô, về bè bạn...

Đặc biệt là về những con người kì lạ...

Thật kì lạ... Nhưng cũng rất đáng quý.

Dù sau này có ra sao, thì cô cũng chắc chắn, cô sẽ không bao giờ có thể quên được họ.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Hành trình leo núi Fuji (2)

Chẳng bao lâu sau, chiếc xe đã đỗ bên tại một khoảng đất trống khá thoáng đãng dưới chân núi Fuji, cạnh hồ Sai thơ mộng. Kanjo, Aoi và Shippo nhanh chóng khiêng hết hành lý xuống rồi cùng nhau dựng một chiếc lều lớn vững vàng. Đoạn, Dara bước đến đưa cho Mochi một chiếc túi nhựa, ý nhị liếc mắt sang Izu đang đứng ngay cạnh đó, phân phó:

- Trong đây là nước và thức ăn, hai em theo con đường mòn kia lên núi trước. Mà hai em biết đấy, càng lên cao thì không khí càng loãng, lại rét và nguy hiểm nữa, cho nên anh quyết định để các bạn leo đến trạm thứ năm, sau đó đi vòng qua sườn bên kia. Ở đó anh có thuê sẵn mấy ngôi nhà trọ lớn cho trường mình nghỉ chân qua đêm nay. Hai đứa qua đó, dựa theo danh sách các học sinh tham gia mà sắp xếp phòng nhé. Anh với mấy đứa này ở lại để hướng dẫn mọi người nữa. Khi mọi người đến chỗ nghỉ, phiền hai em giúp anh một tay hướng dẫn phòng ốc là tốt rồi.

Izu nghe xong, tự tin gật đầu một cái:

- Vậy em đi ngay cho kịp, hẹn gặp lại anh sau nhé! Mochi - kun, đi luôn này.

Mochi còn không kịp nói câu nào với Dara thì đã phải lo bước theo những bước chân tinh nghịch của cô gái, không khỏi lo lắng về việc chẳng bao lâu nữa cô nhóc kia sẽ bị sự háo hức của mình làm cho kiệt sức. Tuy nhiên, thấy cô vui như thế, anh cũng cảm thấy vui lây, không nỡ ngăn cản. Thôi thì tới đâu hay tới đó vậy. Còn anh ở đây, anh nhất định sẽ không để cho cô phải chịu khổ.

Đoạn đầu lên núi mặc dù cũng có hơi dốc nhưng vẫn không đến nỗi vất vả quá. Thể lực của Izu đến hiện tại đã khá hơn rất nhiều so với hồi đầu năm học, mà phần lớn là dựa vào công lao "tên thầy giáo" nghiêm khắc này đây.

Núi Fuji đang bước vào thời khắc chuyển giao từ xuân sang hè, băng trên đỉnh núi đã bắt đầu tan bớt, cái lạnh lẽo theo đó mà cũng giảm đi một chút. Đặc biệt là dưới chân núi phủ đầy hoa rực rỡ, nhất là những cánh đồng hướng dương khoe sắc vàng lấp lánh dưới ánh nắng hè. Izu không thể không trầm trồ trước cảnh sắc tuyệt đẹp như thế này, nhất thời chỉ muốn ôm hết vườn hướng dương này vào lòng thôi. Tuy nhiên, thời gian có hạn, cô chỉ có thể lấy mấy ảnh ra chụp vài tấm rồi tiếc rẻ leo lên tiếp. Cây cối nói nhau ngày càng dày đặc, ẩn hiện sau làn sương lãng đãng còn vương vấn trên từng cành cây ngọn cỏ, càng làm tăng thêm nét bí ẩn cho ngọn núi huyền thoại này.

Càng lên cao, đường đi càng trở nên khó khăn hơn với những đoạn gập ghềnh khúc khuỷu, thỉnh thoảng lại có những bậc đá cao quá đầu người. Khi ấy, Mochi chỉ cần nhún chân một cái là đã có thể dễ dàng vượt qua, sau đó anh lại đưa tay kéo Izu lên. Ban đầu, cô gái còn có chút gượng gạo, nhưng sau vài lần cô cũng quen dần, bắt đầu biết cách lấy sức và nương theo lực kéo của đôi bàn tay mát lạnh, như chính ngọn núi này vậy.

- Hai.. tiếng rồi. Sao vẫn... chưa thấy trạm... dừng chân số năm vậy?

Izu thở dốc, cảm thấy đôi chân này chẳng bao lâu nữa sẽ không còn là của mình, thế nhưng cô ngóng dài cả cổ mà vẫn không thấy thứ gì khác ngoài cây và đá cả.

- Cuộc bộ thêm chừng một tiếng nữa mới đến.

Mochi từ đằng sau phán một câu xanh rờn khiến cho gương mặt Izu méo xệch. Cô quay lại, trông thấy ai kia đến một giọt mồ hôi cũng không đổ, gương mặt thì bình thản như thể bản thân đang đi dạo ngắm hoa chứ không phải là đang leo núi, cô chỉ muốn hỏi hần tu luyện được bao nhiêu lâu rồi thôi. Nhớ lại ngày đầu tiên gặp hần, hần đã tặng ngay cho cô một món quà ra mắt cực kỳ đặc biệt: nửa tiếng chạy marathon một nghỉ. Khi ấy, cảm giác của cô cũng không khác bây giờ là mấy, nhưng mà... hôm nay là hai tiếng rồi, mặc dù không phải chạy, nhưng leo núi thế này lại càng khó khăn hơn nhiều. Đường núi đầu bằng phẳng như đường chạy chứ?

Nghĩ ngợi kiểu gì không biết, Izu chỉ liếc mắt nguyệt một tiếng:

- Cậu từng đến đây rồi sao? Sao biết rõ thế?

Mochi nghe xong, sắc mặt chợt biến đổi, nhưng chỉ rất nhanh liền khôi phục như ban đầu, chỉ là chàng trai dường như không có ý định trả lời. Bàn tay cầm túi đồ khẽ siết nhẹ, anh tăng cước bộ bước tiếp đến phía trước. Izu hơi nghiêng đầu, ra chiều khó hiểu. Cậu bạn này, hình như càng ngày càng khó đoán thì phải?

Không chút ngần ngại, cô cũng bước nhanh tới:

- Này, tớ đùa chút thôi mà. Cậu giận sao?

- Chúng ta lạc đường rồi.

Lại một câu xanh rờn khiến cho Izu đỏ lười trong năm giây. Giây thứ sáu cô mới hoàn hồn nhìn xuống chân. Con đường mòn đã biến mất từ lúc nào. Chỉ còn là đất đá loạn xạ và những làn sương trôi lững lờ.

Sương?

Phải rồi! Là do sương.

Làn sương mờ mờ ảo ảo che khuất tầm nhìn của cô, lại do cô... ham chơi không thèm nhìn đường nữa. Kết quả bây giờ, là lạc rồi. Đã vậy, không chỉ mình cô, ngay cả tên kia cũng không thèm để ý đường đi sao? Bây giờ thì hay rồi, sương mù thế này, cô biết đi hướng nào đây?

Trong lúc Izu còn đang lóng ngóng nhìn quanh thì Mochi vẫn bình thản vô cùng, tuy nhiên, dưới đáy mắt tuấn lãng màu hổ phách của anh lại chất chứa tia hoài niệm da diết...

Ngon núi thánh này, khác xưa quá nhiều rồi.

Trải qua cả ngàn năm, quá trình nóng lên toàn cầu đã khiến cho lớp băng tuyết dày của ngọn núi tan đi không ít.

Đây... không còn là ngọn Núi Tuyết hôm nào nữa...

Nhưng đây... vẫn là nơi chất chứa đầy kỉ niệm.

Là nơi mà, một cô gái nào đó cả gan đâm sầm vào người anh, trong khi miệng vẫn không ngừng kêu cứu.

Là nơi mà, cũng một cô gái nào đó, khẳng khái đứng trước mặt anh tuyên bố đòi lại một món nợ.

Là nơi mà, cô gái ấy hùng hổ vạch mặt anh là kẻ kiêu ngạo, tự mãn, máu lạnh vô tình.

Và cũng là nơi mà... trong anh bắt đầu nhen nhóm những cảm xúc cảm xúc lạ lẫm đầu tiên.

Là nơi anh tự giã xé mình khi bản thân không còn nghe theo lý trí nữa.

Nơi chứng kiến trái tim làm bằng băng vĩnh cửu của anh từng lớp một tan chảy.

Đây là nơi khởi đầu, khởi đầu của một thứ nhận thức mới mà không bao giờ anh nghĩ đến:

Tình yêu.

Mochi vô thức thờ dài. Đáng lẽ ra anh không nên đến đây, không nên nhận biết tình yêu. Như thế... có lẽ cuộc đời anh đã bình lặng hơn rất nhiều. Và bây giờ, anh cũng không phải lẫn lộn trong nhân gian với công việc không lương vừa cực thân vừa nguy hiểm thế này. Tuy nhiên, anh lại không hề có chút cảm giác hối hận. Anh không hiểu tại sao, nhưng chỉ cần trông thấy nụ cười ấy, những mệt mỏi, ưu phiền trong anh đều tan biến cả.

Đây, là thứ mà con người vẫn thường gọi là "sức mạnh của tình yêu" ư?

Anh chẳng rõ nữa, mà anh cũng không cần phải hiểu rõ. Khi yêu, chỉ có người trong cuộc mới có thể thông suốt được, tình yêu là kì diệu.

Chỉ cần trái tim thực sự yêu thương một người, thì tất cả những lý do đều không còn giá trị.

Yêu, đôi khi thật phức tạp, nhưng cũng cực kỳ đơn giản.

Yêu, chỉ là yêu thôi.

Mochi mỉm cười. Ai thương cảm cho anh, anh mặc kệ. Việc anh đang làm, anh không hối hận. Người ta cho là anh đáng thương, anh đau khổ, nhưng anh lại là người rõ ràng nhất bản thân đang hạnh phúc đến nhường nào. Họ thương hại anh, chăm biếm anh, hay ủng hộ anh, thực tế vẫn chẳng giúp được gì cả, thế nên anh không cần phải bận tâm. Mỗi ngày được trông thấy người mình yêu hồn nhiên vui đùa như thế, thử hỏi có mấy ai mà không mơ ước chứ?

Mochi hài lòng quay lại nhìn Izu một cái, bất giác trừng mắt.

Ở đây... trống không.

Izu... Izu biến mất rồi!

t/g: Bữa giờ cứ ngỡ là mình đang chương này rồi, đúng là chưa già đã lắm cảm. Hix, Su đèn luôn hai chương nha. >

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Ngàn cân treo sợi tóc

Gương mặt Mochi bỗng chốc biến sắc. Anh chạy lại chỗ cô vừa đứng, rồi lại chạy quanh đây tìm kiếm, nhưng làn sương dày đặc đã cản trở tầm nhìn của anh khá nhiều. Chỉ những lúc như thế này, anh mới thấy được giá trị của Kasumii mà thôi.

- Zu - chan!

- Zu - chan, cậu đâu rồi?

- Đừng đùa nữa, chúng ta phải tìm đường nữa. Trễ rồi đấy!

- Zu - chan, mau trả lời tớ đi!

- Zu - chan.

Càng gọi, anh càng cảm thấy sợ hãi. Anh vừa nhớ ra một điều gì đó, một điều ở ngọn núi này. Điều đó khiến cho thần sắc anh phút chốc trắng bệch.

- Zu - chan! Zu - chan! Zu - chan!

- Tớ bên này, Mochi - kun!

Ngay cái lúc Mocho sắp bị ý niệm của mình làm cho sợ hãi đến phát điên thì giọng nói của Izu chọt vang lên khiến anh nhẹ nhõm không ít. Tuy nhiên, anh mới chỉ có thể xác định phương hướng chứ cũng chưa trông rõ cô gái, chỉ có thể thấy một nhân ảnh lơ mờ phía xa đang đứng vẫy vẫy tay với anh.

Đôi đồng tử anh đột ngột co rút mạnh. Chân lập tức hướng về phía Izu chạy vụt đi, miệng gọi lớn:

- Zu - chan! Đừng yên đấy! Đừng đi tiếp nữa!

- Sao thế? Tớ đang tìm đường... Á...

Sau khi dùng năng lực để xuyên qua sương mù trông thấy hướng của Mochi, Izu cảm thấy có chút chóng mặt. Chân vừa bước lùi ra sau một cái, bất giác cảm thấy trống không. Cả người cô chơi với mắt nhắm tịt, ngã nhào.

Giống hệt cái cảm giác bước hụt cầu thang hôm đó.

Chưa kịp rõ chuyện gì vừa xảy ra, nhưng cảm giác tử vong đến gần đột ngột xuất hiện mãnh liệt. Cô gái hoảng hốt chỉ kịp thét lên một tiếng, mắt nhắm tịt, hai tay hoảng loạn quơ quào. Ngay lập tức, một bàn tay vươn ra từ trong sương mù nắm chặt lấy tay cô gái.

Một bàn tay lạnh, nhưng lại mang đến thứ cảm giác an toàn tuyệt đối.

Chỉ nghe "soạt" một tiếng, bàn tay vừa bám víu được điểm tựa của Izu lại vô tình kéo cả "điểm tựa" kia theo. Cả người cô rơi hẳn xuống, cho đến khi cổ tay cô truyền tới một cổ đau nhức khủng khiếp, Izu hét lên một tiếng rồi mở to mắt.

Chiếc máy ảnh trên tay cô đã rơi từ lúc nào, vậy mà ngay cả một tiếng rơi vỡ cũng không nghe thấy.

Cô... đang "treo" lơ lửng trên vách núi đá.

Và thứ đang "treo" cô, chính là cậu bạn oan gia với gương mặt thiên sứ của cô, Yan Mochi.

Một tay anh vẫn giữ chặt tay cô, tay còn lại đang gắt gao túm lấy mớ dây leo bầy bố vô tổ chức dọc theo vách đá.

Người vừa bắt được tay cô là anh. Người đang kéo dài sinh mạng của cô cũng là anh. Nhưng cũng chính vì thế mà anh trở thành người gặp nguy hiểm.

- Mo... chi.

- Đừng lo... Có tớ ở đây.

Chỉ một câu nói thôi, một câu nói trấn an của người không biết có giữ được mạng mình hay không, không hiểu sao lại có thể khiến cho Izu cảm thấy an

tâm hơn nhiều. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Anh đang phải ở trong trạng thái bất khả kháng. Với một tay phải giữ cô như vậy, xung quanh lại chẳng có một nơi bám víu gì hết. Cả anh và cô chỉ có thể để mặc cho bản thân bị treo lơ lửng như thế. Thời gian sống của hai người chỉ còn tính theo đơn vị sức khỏe của Mochi.

- Nhưng... chúng ta phải làm gì đây?

Đây là một câu hỏi bất lực. Cả anh và cô đều chẳng thể dùng tay chân để làm gì nữa cả.

- Hay là... Tớ hét lên kêu người cứu nhé! - Izu lo lắng, cố gắng tìm mọi cách mà bản thân có thể áp dụng bây giờ.

- Cậu lo giữ hơi mà thờ đi. Và lập tức thu lại năng lực của mình. Cậu không tin tớ sao?

Mochi gần giọng, cả người vẫn áp sát vào vách đá. Tuy không thể trông thấy mặt anh, nhưng Izu có thể cảm nhận được sự kiên quyết trong giọng nói của anh. Quả thực là cô đang định dùng năng lực để thăm dò xem có ai leo núi gần đây để mà kêu cứu không. Anh không nhìn cô, nhưng anh vẫn biết rõ cô đang định làm gì. Cô không thể tìm ra lý do gì trong cái thời điểm đầu óc rối bời như thế này. Cô chỉ có thể nhận thấy được những điều đang hiển hiện rõ ràng ngay trước mắt: Mochi đang dần kiệt sức.

Sau hai tiếng leo núi, bây giờ anh lại phải gánh chịu sinh mệnh của cả hai người như vậy, không kiệt sức thì mới là lạ.

Izu không muốn chết. Cô chưa bao giờ muốn chết, ngay cả khi bản thân rơi vào những hoàn cảnh tuyệt vọng nhất. Nhưng bây giờ, có ai có thể nói cho cô biết làm thế nào để sống đây? Không chỉ thế, cô còn sắp lồi kéo theo một người mất mạng chung với mình. Cô không muốn mình chết, càng không muốn anh chết. Anh nói rằng có anh ở đây. Anh nói rằng cô hãy tin anh, nhưng cô nhận biết được giọng nói của anh đang khàn đặc, và bàn tay không đồ chút mồ hôi sau hai tiếng leo núi đang bắt đầu âm ỉ ướt...

Ngay cả Izu cũng có cảm giác kiệt sức. Tuy không phải là người bám lấy điểm tựa, nhưng cô thật sự sắp chịu không nổi nữa rồi. Cổ tay cô càng ngày càng đau nhức. Có cảm tưởng như khớp xương cổ tay của cô sắp gãy lìa. Cả cánh tay mảnh mai như tờ như đại, đến cả cảm giác lạnh lạnh ban đầu do Mochi truyền đến hình như cô cũng không còn cảm nhận được nữa. Mà ở cái nơi hoang vu thế này, tại cái thời gian này nữa, xác suất có người ở gần để mà nhờ cứu cũng khó, chưa kể là người ta có cách lôi cả hai đứa lên khỏi miệng vực hay không.

Haizz, càng nghĩ càng cảm thấy bất lực. Suy cho cùng thì tất cả trách nhiệm là do cô, do cô tự ý rời bỏ hàng ngũ mà đi linh tinh trong thứ thời tiết chết dịch tại một nơi bí hiểm mà đầy rẫy nguy cơ này. Do cô tùy tiện tiện dụng năng lực dẫn tới choáng và trượt ngã, khiến cho Mochi vì cứu cô mà cũng rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc như thế. Anh không chịu bỏ rơi cô, nhưng nếu chuyện này cứ dây dưa... Cả anh, anh cũng chết mất.

Izu cắn răng, xót xa nhìn lên, chợt cảm thấy hoảng loạn hơn khi trông thấy những sợi dây leo bị kéo căng hết cỡ, vô tình cứa vào tay Mochi, khiến cho vài giọt máu đỏ tươi lặng lẽ lăn xuống, dính vào cổ tay áo khoác trắng của anh, càng khiến cho nỗi dẫn vật trong lòng cô dâng cao. Mái tóc vàng xót xa cúi gằm một chút. Mochi, con người này ưu tú như vậy, sau này chắc chắn sẽ có làm nên những thành tựu đáng nể, tương lai sẽ rất tươi sáng. Nếu cô kéo anh chết cùng thì sẽ có lỗi với quốc gia lắm. Anh giỏi võ, chân tay cũng linh hoạt, nếu buông bỏ cô ra, có lẽ anh sẽ có thể leo lên khỏi miệng vực...

Không còn cách nào khác, cô không thể ích kỷ như thế được. Mặc dù còn rất lưu luyến cuộc đời này, nhưng cô... phải quyết định thôi.

Ngước gương mặt phẳng phất nét cười buồn lên, Izu cố gắng thu vào tầm mắt hình ảnh của anh lần cuối cùng:

- Mochi... Mochi - kun à, hay là... cậu buông tớ ra đi...

Mochi nhú mồm nhìn xuống, bàn tay đang giữ Izu càng gặt gao siết chặt:

- Cậu nói linh tinh cái gì đấy?

- Mochi - kun, cứ thế này... chúng ta sẽ không ai sống được. Lỗi là tại tớ, xin hãy để tớ gánh chịu. Tớ không trách cậu đâu. Cậu không cần phải lo cho tớ nữa. Tớ...

- Không chết!

Mochi chợt cắt ngang lời cô gái. Anh gần giọng:

- Sẽ không ai phải chết cả! Tớ nhắc lại một lần nữa: cậu để dành hơi mà thờ đi.

- Mochi...

- Bám chắc vào!

- Tay tớ... đau quá rồi...

- Dù tay cậu có phế, tớ cũng không thả.

Giọng chàng trai khàn đặc, dường như có chút tức giận. Cô gái ngốc này, rõ ràng là không tin tưởng anh. Chẳng lẽ anh khó tin như vậy sao? Đã vậy còn nói ra mấy lời đáng ghét như vậy, bộ anh trông giống kẻ ham sống sợ chết lắm à?

- Mochi - kun, đừng như thế mà...

- Rashu! Em ra đây cho ta! Ta sắp chịu không nổi mấy cái lời ngốc nghếch của cô gái này rồi.

Mochi đột nhiên gào lên, át luôn cả vài lời chuẩn bị tuột ra khỏi miệng Izu.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Gặp lại người quen

Rashu! Em ra đây cho ta! Ta sắp chịu không nổi mấy cái lời ngốc nghếch của cô gái này rồi.

Mochi đột nhiên gào lên, át luôn cả những câu nói chuẩn bị tuột ra khỏi miệng Izu. Cô ngơ ngời, mắt tròn xoe, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Chẳng lẽ hấn tuyệt vọng quá nên hóa hoang tưởng?

Trông hấn thật sự không giống kiểu người đó. Lại còn "lời ngốc nghếch"? Đây, cô chính là đang nói lời trắng trối, là trắng trối đó. Hấn ta có thể nhắm tâm mà nói như thế à? Cô cũng sợ chết vậy, nói ra những lời đó, cô phải gom hết bao nhiêu dũng khí... Hấn có biết không chứ? Đã vậy, còn gọi cái gì "Rashu"...

"Khoan đã, Rashu... Rashu... Cái tên này nghe quen quá! Hình như... mình đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải!"

- Thật không ngờ, có ngày ta lại thấy được bộ dạng thảm hại này của anh.

Một giọng nói lãnh đạm có chút trào phúng chọt vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Izu. Từ trên miệng vực, hình ảnh một thiếu niên vừa lạ vừa quen xuất hiện. Mái tóc nâu khẽ dọn trong gió, hai tay đút vào túi quần soóc lưng, chàng trai nhàn nhạt nhìn xuống bên dưới, đôi mắt bàng bạc chứa đầy ý cười.

Izu tròn mắt, là Rashu, cậu thiếu niên lần trước đã cứu cô khỏi bọn côn đồ, sau đó cô lại gặp cậu đứng trước cổng trường cách đây không lâu nữa. Cô thật sự không thể nghĩ ra được vì lý do gì mà cậu ta lại đứng lù lù trên kia trong cái khoảng thời gian này, chẳng những thế, có vẻ như cậu và Mochi còn có quen biết. Tuy nhiên, trong hoàn cảnh hiện tại, ít nhất thì cậu cũng là hy vọng sống sót duy nhất cho cả anh và cô.

- Kéo anh lên!

Bên cạnh thái độ lạnh nhạt của Rashu, Mochi không tỏ bất cứ vẻ khẩn trương nào, mặc dù anh đã cảm giác được tay mình càng ngày càng bất lực. Chỉ một chút nữa thôi, anh sẽ không thể duy trì cái dạng lưng lờ thể này nữa. Trạng thái con người... quả thật là bất tiện. Anh phải đánh cược rồi, nếu như anh không thể khiến cho thăng nhóc quái gở trên kia cứu mình, anh sẽ phải buông tay...

Và buộc phải lộ thân phận của mình...

Rồi chấp nhận bị giam cầm vĩnh viễn...

Hoặc là tự tay lấy đi mười năm tuổi thọ của cô gái ngốc mà anh đang ra sức bảo vệ này đây.

Anh không muốn... Thật sự không muốn làm tổn hại cô chút nào. Ván cược này, anh nhất định phải thắng.

Rashu vẫn đứng khoanh tay trên miệng vực, không hề có chút biểu hiện muốn cứu người.

- Anh vừa ra lệnh cho ta sao? Anh nghĩ ta là ai vậy? Là con cáo ấy sao? Hay là mấy đứa chết hệt như Kanjo và Kasumi?

Mochi mặt không biến sắc, nhàn nhạt buông một câu:

- Em không cứu, anh sẽ mách nì - chan!

Izu thảm thán khổ. Nếu Rashu không cứu, cả hai sẽ còn sống để mách Dara - senpai sao?

Thế nhưng, câu nói của Mochi lại khiến cho Rashu thoáng xanh mặt. Tuy nhiên, biểu cảm ấy nhanh chóng được thay thế bởi một nụ cười mỉa mai.

- Tsu, anh...

Rashu bắt ngờ cúi xuống túm lấy mớ dây leo đang níu giữ mạng sống của Mochi và Izu, đẩy mắt ánh lên tia độc ác:

-... đang uy hiếp ta đây à? Hà?

Tiếng "hà" vừa dứt, chùm dây leo cũng theo đó mà bị bứt rời. Izu hoảng sợ thét lên một tiếng, nhưng Mochi lại không nói gì thêm, chỉ cắn răng cố nắm chặt mớ dây leo đang nằm gọn trong tay Rashu.

- Rashu, làm ơn... cứu...

Izu bây giờ run tới mức không thể nói hoàn chỉnh. Nếu như không phải là Mochi đang giữ chặt tay cô thì có lẽ cô đã không thể điều khiển bản thân bám vào cái gì khác nữa. Chỉ cần nhìn thoáng xuống bên dưới thôi, cô đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt rồi. Cô không phải là đứa sợ độ cao, nhưng đối mặt trực tiếp với cái chết thế này, cô dù có gan bằng sắt cũng không thể tránh khỏi sợ hãi. Chẳng cần biết Rashu có quan hệ gì với nhà Tian, cũng chẳng quan tâm đến cách xưng hô lạ thường của cậu ta với Mochi nữa, cái cần thiết bây giờ là phải sống bằng mọi giá. Sức mạnh của Rashu, cô cũng đã chứng kiến rồi. Cậu ta hoàn toàn có khả năng cứu được cả hai người mà chẳng cần ai trợ giúp. Cái khó là phải làm sao cho cậu ta cứu đây?

Tian, Tian! Ôi cái gia tộc này, sao mà rắc rối thế không biết!

Rashu hờ hững liếc mắt nhìn Izu một cái, rồi lại nhanh chóng dời mắt trở về Mochi, hoàn toàn không có vẻ gì là nhận người quen.

- Ta có nên buông tay không nhỉ?

Rashu nhếch miệng cười, một nụ cười rất đẹp nhưng đầy khiêu khích. Mochi vẫn không đáp, và có lẽ anh cũng sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của Rashu nữa, chỉ nhắm nghiền mắt, mặc cho số phận sắp đặt.

Thiếu niên tóc nâu sau khi khiêu khích lại không nhận được bất kỳ phản kháng nào, khẽ chau mày, mắt chăm chăm cố tìm từng thay đổi nhỏ nhất trên gương mặt tĩnh lặng ấy.

Thời gian trôi qua, bất giác cậu thờ dài, chợt động tay kéo cả hai con người kia lên khỏi miệng vực trước sự ngỡ ngàng của Izu. Đút lại hai tay vào túi quần soóc, Rashu nhàn nhạt nhắc nhở:

- Không được nói cho anh ta biết đây!

Xong đâu đấy, chàng trai lẳng lặng quay lưng, đi mất hút sau làn sương mù mờ ảo. Izu còn chưa kịp thích ứng với điều vừa xảy ra, ngỡ ngàng:

- Mochi - kun, em ấy...

- Nó không sao đâu!

Mochi thở phào một tiếng. Anh thừa biết là Rashu chịu ra tay cứu là vì cậu ta thừa biết anh có thể trở lên an toàn, chỉ là thân phận sẽ bị lộ. Tuy nhiên việc đó cũng đồng nghĩa với việc cậu lên lút trốn xuống Nhân Giới bại lộ, và chắc chắn Dara sẽ không ngần ngại tấn cậu một trận rồi đá trở về. Vậy nên, trước mắt thì cậu quyết định cứu người trước. Cậu tin là Mochi sẽ không tố cậu sau việc làm này. Mochi cũng không có ý định đó thật. Hiện tại, anh vừa lấy trong túi ra một chiếc khăn sạch, thấm thêm ít nước từ những chai nước trong cái túi còn rơi lại trên miệng vực lúc anh lao đến chụp lấy Izu.

- Đưa tay cậu đây!

Mochi có chút xót xa khi nhìn thấy những vết trầy xước trên tay chân Izu vì bị va chạm vào vách đá. Tuy nhiên, Izu càng hoảng hốt hơn khi nhớ đến vết thương trên người Mochi còn nghiêm trọng hơn nhiều.

- Cậu mới phải đưa tay đây đây, ngốc!

Cô gái mím môi rút lấy chiếc khăn ướt trên tay Mochi, tay kia khéo léo kéo tay chàng trai sao cho đừng chạm vào những vết thương hở bị dây leo nghiền vào. Mochi nhướng mày. Anh không nghĩ là cô sẽ hành động như thế, lại còn nói anh ngốc. Anh còn có ngày bị nói là ngốc cơ... Thằng nhóc Rashu mà nghe được, thế nào cũng lăn ra cười nữa cho mà xem. Cơ mà... từ lúc anh quen biết cô gái này, hình như anh cũng ngốc hơn thì phải...

Nhìn Izu đang cẩn trọng lau từng vết máu khô dính trên tay mình, Mochi không biết nên vui hay nên buồn nữa. Đối với anh, những vết thương thế này là quá nhỏ nhặt so với những vết thương do Âm khí gây ra, chưa kể là anh cũng có khả năng hồi phục rất tốt nữa. Thế nhưng, cái nét nghiêm trọng trên gương mặt xinh xắn kia cứ như thể đang cho rằng anh sắp phải chặt tay ấy. Thấy người mình yêu quan tâm đến mình như thế, nói không vui là nói dối, nhưng thật sự thì...

Đáng tiếc, anh không thể nhận quá nhiều từ cô gái này được.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Khu trọ Konansou

Sao lại... chảy máu nhiều như thế chứ? Vết thương sâu quá.

Izu xót xa khi nhìn thấy những vết rách trên cánh tay hoàn mỹ của Mochi, lo lắng sau này sẽ để lại sẹo mất.

- Tớ không sao đâu. Vết thương nhỏ thôi mà.

- Ở đây mà không sao, con trai các cậu cứ thích ta đây cơ. Vết thương sâu thế này, chỉ một chút nữa thôi là cắt vào động mạch rồi đấy. Cũng may là còn có Rashu...

Như chợt nhớ ra điều gì, cô chợt ngẩng phắt lên:

- Mochi - kun, còn Rashu...

- Nó không sao đâu. Cậu lo cho mình đi thi hơn.

- Nhưng mà, đường núi hiểm hóc, em ấy lại có một mình nữa. O, nhưng mà sao em ấy lại ở đây được? Điều này tớ nghĩ mãi không ra.

- Nó trốn trên khoang hành lý máy bay. Lúc lấy xe đến đây thì nó lén leo vào cốp xe. Khi đến nơi lại lén leo xuống lúc mọi người lo giăng lều bạt.

Izu tròn mắt hoảng hốt:

- Trời, chuyện này là thật sao? Sao em ấy lại phải làm như thế?

- Nó trốn nhà bám theo đến đây, sợ nui - chan phát hiện thì sẽ bị trả về nhà. Tính nó... cậu thấy rồi đấy, nó lại có cả thứ sức khỏe khác người đó nữa, gia đình sợ nó gây chuyện lớn nên nhất định không cho nó theo mọi người đến đây học.

Izu gật gù, thấy cũng đúng. Cô chưa bao giờ thấy ai khỏe vượt trội như vậy, mà người sở hữu sức mạnh ấy lại chỉ là một cậu thiếu niên nhỏ nhắn mới đáng nể. Nếu như cậu ta học trong trường, rồi sinh sự đánh nhau... A, chẳng phải là Hội trưởng như cô sẽ phải đau đầu rồi sao?

- Yên tâm đi, nui - chan sẽ không để cho nó làm loạn đâu! Tớ có thể phát hiện ra sự hiện diện của nó thì nui - chan chắc chắn cũng vậy.

Như hiểu được nỗi lo lắng của cô, Mochi trấn an một câu, rồi rút thêm chiếc khăn tay khác đưa cho Izu, phần mình thì khéo léo tự xé mảnh khăn cũ thành dạng dây rồi quấn lại vết thương. Trong suốt quá trình, Izu không nói thêm câu nào nữa. Cô dù sao cũng chỉ là một cô gái đang tập trở nên cứng cỏi dưới sự bảo bọc của anh trai mà thôi. Chưa bao giờ cô nghĩ đến việc mình sẽ lâm vào tình huống như thế này, càng không cách nào hiểu được sự đau đớn khi mang trên mình những vết thương lớn đến vậy. Ấy thế mà... hửn, một lời than vãn cũng không có.

Nét mặt bình thản kia là thế nào vậy?

Rốt cuộc hửn đã trải qua những tình huống gì mới có thể thích ứng nhanh như thế?

Bình thường thì hửn hay trêu chọc cô, vừa đáng ghét vừa khó ưa, nhưng khi gặp chuyện bất trắc, hửn lại bình tĩnh đến lạ thường. Phong thái đó, chắc chắn không phải của một cậu ấm lớn lên trong nhung lụa. Bây giờ, cô càng tin rằng sự hoàn hảo của Mochi cũng như tất cả những thành viên của gia tộc Tian này đều phải có một sự đánh đổi không nhỏ. Không hiểu sao, cô lại cảm thấy... không đành lòng. Cô khiến anh bị thương mất rồi. Dù anh có giỏi che giấu cảm xúc đến đâu thì... đau vẫn cứ là đau thôi...

- Vết thương lớn thế này... sẽ để lại sẹo mất.

Izu cắn môi, vẻ hối lỗi. Mochi phìu bót đất cát trên người rồi đứng thẳng dậy, cặp chân mày hơi xô lại một chút:

- Tớ không sao!

- Là tại tớ... khiến cậu bị thương. Cậu nhớ phải chăm sóc vết thương thật tốt, lỡ bị sẹo thì tớ sẽ không thể tha thứ cho mình mất! - Izu vẫn không bỏ qua.

Cặp chân mày thanh tú nào đó càng xô lại dữ hơn:

- Nhỏ ngáo ngơ này, đã nói không sao là không sao. Vết thương là của tớ, tớ tự biết phải làm gì, không liên quan đến cậu. Việc của cậu cần làm bây giờ là theo sát tớ. Nếu biết bản thân có lỗi thì làm ơn đừng rời khỏi tớ nữa.

Chẳng cần chờ cho Izu kịp phản ứng, Mochi đã cúi xuống dùng bàn tay không bị thương còn lại nắm lấy tay cô gái rồi xăm xăm bước đi. Izu hơi bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng bắt kịp nhịp bước của anh, hay nói một cách chính xác hơn là anh vẫn nương theo để cho cô có thể theo kịp mà không bị vấp ngã. Chỉ cần anh còn nắm được tay cô...

Phải, chỉ cần cô vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của anh, anh nhất định sẽ không để cho cô chịu bất cứ thương tổn nào nữa. Ban nãy, ánh mắt lo lắng ấy của cô lại thiếu sót trái tim anh rồi...

Cô lo là anh sẽ bị sẹo. Nếu anh bị sẹo, cô sẽ không tha thứ cho mình, vậy là... cô sẽ không quên anh sao? Chỉ là một vết sẹo, liệu anh có nên đánh đổi không nhỉ?

À, mà... chẳng phải là anh đã đánh đổi rồi sao?

Một vết thương thật lớn, so với cái vết anh vừa bị thì quả là khác xa một trời một vực. Nhớ đến ngày đó, có một người con gái xinh xắn vừa khóc vừa run run bàn tay nhỏ đắp thuốc cho anh. Đó... là lần đầu tiên có người vì anh mà khóc. Mà người đó lại là một con người ở Nhân Giới, thứ sinh vật yếu ớt nhất mà anh từng gặp.

Khóe miệng Mochi bất giác cong nhẹ. Xem ra, anh vẫn còn trẻ con quá rồi...

Một khi nhiệm vụ ở ngôi trường Kokka này hoàn thành, anh sẽ trở về. Cô không thể nhớ anh cả đời được, chỉ có mình anh là lại tiếp tục nhớ về cô đến vĩnh cửu.

Đôi bạn trẻ của chúng ta rốt cuộc cũng đến được khu trọ Konansou mà Dara đã nhắc tới lúc trước khi lên núi.

Khung cảnh ở đây quả thật là tuyệt vời. Địa hình được san phẳng hơn nhiều so với đường leo núi, nhưng vẫn có thể nhìn bao quát được cả một khu rừng núi rộng lớn. Khu trọ Konansou này cũng khá nổi tiếng, mặc dù tọa lạc trên núi nhưng vẫn rất tiện nghi, lại tạo cho người ta cái cảm giác ấm cúng giữ chốn núi rừng lạnh đến run người này.

Khu trọ này khá lớn, được xây dựng với lối kiến trúc cổ điển rất quen thuộc với người Nhật: sàn gỗ, cửa trượt khung gỗ có dán giấy mờ, không gian khoáng đạt trong lành của cây cối, non nước khiến con người luôn có cảm giác thư thái, yên bình. Ba yếu tố con người – thiên nhiên – kiến trúc luôn gắn bó chặt chẽ và hòa quyện với nhau không tách rời. Khu nhà trọ này được chia thành hai khu vực, mỗi khu vực lại chia thành nhiều phòng. Tùy từng phòng dành cho cá nhân hay đoàn thể mà có diện tích khác nhau. Vì nhà Tian là nhà tài trợ chính trong chuyến đi này, nên Izu ưu tiên chia các phòng lẻ riêng cho họ. Còn những khu phòng lớn còn lại thì cô dựa vào danh sách lớp mà chia sao cho phù hợp.

Đi một lượt xem qua vị trí phòng ốc, Izu không nén được mà trầm trồ vài tiếng, hai bàn tay thỉnh thoảng lại xoắn xuýt vào nhau. Nơi này... đúng là lạnh thật. Đang quen với khí hậu ở nơi mình ở, dùng một cái đã bị mang đến tận đây, mà quần áo giữ ấm cô đã để hết trong hành lí rồi, hành lí còn chưa mang đến nơi. Cánh tay trần phơi giữa trời lạnh thế này, cô đúng là có chút không chịu được...

Đang suy nghĩ linh tinh, chợt có một chiếc áo khoác trắng từ đâu rơi xuống vai cô. Cô ngạc nhiên quay đầu lại, đã thấy Mochi xoay người, chỉ còn có thể nhìn đến một góc cằm thanh tú của anh.

- Phòng của cậu nằm ngoài cùng phía bên trái. Bên trong có lò sưởi. Cậu vào nghỉ một chút đi. Còn lại để tớ lo.

Nói xong, chẳng đợi cho Izu kịp phản đối, Mochi đã bước đi mất hút. Cô cũng chỉ còn có thể ngoan ngoãn làm theo lời của anh mà thôi. Anh dù sao cũng là người của nhà tài trợ. Sắp xếp của anh, cô không thể phản kháng lại rồi.

Ngồi cuộn người trước lò sưởi ấm áp, Izu ngây ngốc nhìn vết đỏ còn dính trên tay áo của anh, trái tim nhỏ bé chợt thất lại, trong lòng bất giác lại dâng trào một cổ cảm xúc lạ lùng.

Nghẹn ngào...

Xót xa...

Hay là một thứ gì đó không thể hình dung, cũng không thể diễn tả bằng lời.

Chưa bao giờ cô lại cảm thấy khó hiểu chính mình đến vậy.

Dường như... cô đã thay đổi thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Cô ấy không phải Rai

Chẳng bao lâu sau thì nhóm người của Dara đã hướng dẫn cho các học sinh đến nơi an toàn. Phòng ốc đã được phân chia sẵn hết, mọi người chỉ việc theo chỉ dẫn mà về phòng sắp xếp hành lí cho gọn gàng thôi. Ai ai cũng háo hức vô cùng, duy có mỗi Jun là rung rung nước mắt:

- Tại sao... tại sao lại phải phân biệt nam nữ. Em phản đối. Em không muốn xa anh Sal. Oa...

- Phản đối vô dụng. Về phòng em đi.

Dara hồ hững "ban" cho Jun một cái cốc đầu như thường lệ rồi chỉ tay về hướng phòng nghỉ của cô. Jun chỉ còn có thể ầm ức đưa cặp mắt trong suốt qua dãn dò Sal một tràng:

- Onii - chan, anh ấy nhất định phải chia rẽ anh em mình rồi. Em thấp cổ bé họng, không thể làm gì hơn. Không có em rồi, anh nhớ phải chăm sóc sức khỏe cho thật tốt nhé. Mặc dù em biết là anh không có bệnh được, nhưng mà... anh lạnh em cũng xót. Nhớ mang thật nhiều áo ấm vào nhé. Em có lên nhét vài cái vào balo của anh rồi đó, anh thích kiểu nào thì lấy mặc, hoặc là... anh khoác hết lên người luôn cũng được. Còn nữa, khi nào cần thì anh nhớ gọi phục vụ thay trà ấm mà uống, đừng uống trà lạnh không tốt. Nếu chán nệm không đủ êm thì anh cứ gọi người trải thêm, hơi đất ở núi rừng độc lắm. À, còn những thể loại sách mà anh thích đọc đó, em có nhờ người chuyển hết vào phòng anh rồi. Và còn... Mà thôi, cứ về phòng là anh sẽ tự biết thôi. Em chưa muốn xa anh ngay đâu, nhưng anh Dara nhìn em như thể sắp ăn thịt em rồi. Anh giữ gìn sức khỏe cho tốt đó. Tạm biệt anh! Nếu có thể thì em sẽ lên qua thăm anh nha!

Tiếng "nha" vừa dứt, Jun đã nhanh chân chạy mất hút trước khi Dara kịp nổi cơn thịnh nộ. Đến lúc đó, dù cho có mười cái chân thì cô cũng không chạy lại anh. Sức mạnh của sấm sét... quả thật rất đáng sợ!

Nhìn thấy em gái hốt hải chạy khuất sau ngã rẽ, Dara không khỏi lắc đầu cười khổ. Anh chậm rãi thở dài, nhưng mới thở được nửa hơi thì sau lưng lại vang lên giọng nói rầm rứt:

- Dara - sama, còn Shippo, Shippo ở đâu? Chưa ai chia phòng cho Shippo cả!

Dara quay lại, nhú mảy cảm râm:

- Người không phải người, làm pet thì kiếm đại gầm bàn nhà kho mà ngủ.

Shippo nghe xong còn bù lu bù loa hơn:

- Không thể như vậy được, dù có là pet thì Shippo cũng phải ở bên cạnh chủ nhân. Shippo không ra nhà kho đâu, Shippo không phải pet hoang. Oa...

- Rồi rồi. Dãy nhà bên kia, đi thẳng quẹo phải, phòng đầu tiên đấy. Vô mà chui xuống gầm bàn của nó mà nghỉ.

Dara đau đầu bóp trán, chẳng cần nhìn đến tên nhóc hồ ly nào đó vừa phóng như bay đến nơi mình vừa chỉ. Nếu như xung quanh không có nhiều người như thế, chắc anh phải tấn cho mấy đứa này một trận để bớt nhây đi. Vậy ra, cuối cùng cũng chỉ còn mình anh là không đứa nào theo. À không, vẫn còn đấy nhì. Thằng nhóc khó đoán nhất trên đời vẫn đang đứng cười tươi ngay cạnh anh đấy. Nghĩ ngợi thế nào, anh lại quay sang hỏi:

- Lần thí nghiệm vừa rồi, kết quả có khả quan hơn không?

Sal chớp mắt, khẽ cúi đầu xuống một chút:

- Em cũng không biết nữa.

- Từ lúc đó đến giờ cũng được một khoảng thời gian rồi. Em thử nhớ lại xem có lúc nào mình cảm thấy thực sự vui hay buồn không?

Sal mím môi trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Em... không...

- Không sao đâu. Anh hiểu mà...

Dara mỉm cười, vỗ vai cậu em trai một cái:

- Em cứ chơi thoải mái là được. Em về phòng đi!

- Vâng...

Sal cúi đầu một cái rồi nhanh chóng tiến về phòng, để lại một mình Dara đứng thở dài. Thật tình thì... anh chỉ muốn mọi người đều cảm thấy vui vẻ, kể cả đứa em khó đoán ấy nữa...

Trong khu vực nam sinh, một cánh cửa lùa của một phòng lẻ vừa mở ra. Căn phòng không quá lớn cũng không quá nhỏ, đủ để tạo cho con người ta cảm giác ấm cúng, được trang trí với các vật dụng mang đậm bản sắc truyền thống của văn hóa Nhật Bản: những chiếc bình bằng gốm, tượng gỗ điêu khắc nhỏ, lồng đèn, cây bonsai, tranh sơn thủy... Và những vật dụng bằng gỗ đơn giản khác. Người vừa mở cửa, là Shippo, nhưng cậu hề không chú ý đến cách bài trí của căn phòng chút nào. Chiếc mũi nhỏ hít hít vài cái. Mùi máu tươi không đậm nhưng cậu có thể thừa sức cảm nhận được.

- Chủ nhân!

Shippo hốt hoảng sà vào ngay bên cạnh Mochi. Chàng trai thiên sứ vẫn điềm tĩnh tháo bỏ mảnh khăn đang quấn tạm trên tay mà thay bằng một dải băng

gạc khác vừa lấy ra từ trong hành lý được mang vô.

- Chủ nhân... Đề Shippo.

Shippo lo lắng chụp lấy dải băng, rồi chậm rãi quán quanh cánh tay rắn chắc của Mochi. Chàng trai cũng không phản đối gì, chỉ im lặng để yên cho cậu làm. Tuy nhiên, Shippo lại không phải dạng người chịu được sự yên tĩnh. Cái miệng bình thường vốn đã tía lia bắt đầu hoạt động:

- Mochi - sama, ngài đã làm gì để ra nông nỗi này?

- ...

- Cũng vẫn là vết thương tằm thương của Nhân giới thôi, nhưng sao ngài không tự điều trị đi chứ? Đề phải chịu khổ thế này...

- ...

- Shippo hiểu rồi. Ngài bị thương vì Raizusa chứ gì? Cô ấy đã trông thấy vết thương của ngài, nên nếu ngài lảnh lặn chỉ sau vài canh giờ thì có vẻ không ổn lắm, phải không?

- Shippo... Cô ấy không phải Rai.

- Shippo không quan tâm cô ấy là ai..

Shippo cắn răng chột gất. Hai tay đang băng bó cho Mochi không tự chủ mà siết chặt lại, tuy nhiên cậu liền phát hiện ra mình thất thố, vội vã nói lỏng tay. Mái đầu cam cam hơi cúi gằm, giọng cậu nhỏ như muỗi:

- Chủ nhân của tôi ời, dù cho cô ấy là Rai hay là Izu đi chăng nữa, thì... cái kết quả... Chủ nhân là người thông minh, đâu cần tới Shippo phải nói ra, có phải không?

Mochi lại rơi vào trạng thái trầm lặng. Đến khi Shippo thất xong nút thắt cuối cùng thì cậu mới nghe chủ nhân mình thở dài:

- Chuyện của ta, ta tự biết làm thế nào. Ngươi chắc cũng mệt rồi, ngươi nên về phòng nghỉ một chút đi.

- Chủ nhân, ngài đuổi Shippo...

- Ta không có ý đó.

- Ngài có.

- Ta chỉ muốn nghỉ ngơi luôn thôi.

- Nhưng mà, Shippo...

- Nhắc lại lần cuối, ngươi về phòng nghỉ đi.

- Chủ nhân...

- Hôm nay ngươi hơi bị cứng đầu nhỉ?

- Nhưng Shippo ở cùng phòng với ngài mà.

- Hờ? - Mochi hơi nghiêng đầu, mắt nheo lại - Anh Dara xếp phòng vậy sao?

- Vâng... Do cũng hết phòng, nên...

- Được rồi, chung phòng thì chung phòng. Ta cũng dễ quản cái miệng tía lia của ngươi hơn.

Mochi thở dài, mắt nhắm dưỡng thần. Shippo cũng ngoan ngoãn im lặng, không phản đối như mọi lần nữa. Không gian chột chùng xuống trong giây lát, thế nhưng có vẻ như cậu nhóc hồ ly kia vẫn không kìm được mà mở miệng:

- Chủ nhân, thứ lỗi cho Shippo nói nhiều...

Shippo hơi mím môi một chút, cặp chân mày xô lại ra chiều khó nói lắm:

- Shippo không phải người Thiên Giới như ngài, không biết yêu chung tình là như thế nào, nhưng chủ nhân à, ngài làm gì cũng phải nghĩ cho bản thân mình. Nếu ngài không hoàn thành tốt nhiệm vụ, vì sơ sót mà bại lộ, ngài sẽ phải chịu thi hành án. Khi ấy, Shippo còn biết đi về đâu nữa? Xin ngài, hãy nghĩ đến bản thân mình một chút, có được không?

Hàng mi nào đó vừa khép lại vài phút lại chậm chậm mở ra, nhưng Shippo đợi mãi mà không nghe Mochi nói gì. Mãi đến khi cậu sụp mắt định xin phép

lùi ra ngoài thì lại nghe thấy giọng nói trầm trầm của chủ nhân:

- Shippo, vì sao ngươi lại theo ta đến giờ?

Shippo chớp chớp đôi mắt to. Cậu hoàn toàn không nghĩ tới Mochi sẽ hỏi một câu không ăn nhập gì thế này:

- Chủ nhân, từ lúc lập khế ước, Shippo đã nói rồi. Shippo muốn mạnh hơn, và muốn cứu... Yeong - sama...

- Ngươi hiện tại cũng đã đủ mạnh, ta lại không thể cứu tên người Hàn đó. Vì sao ngươi vẫn muốn theo ta?

- Chủ nhân! - Shippo hơi nhồm đậy, cặp mắt trong veo bắt đầu rung rung - Sao ngài lại hỏi vậy, lẽ nào ngài muốn... đuổi Shippo.

- Không hề. Ngươi là linh thú tự tay ta bồi dưỡng, ta dù sao cũng phải tiếc công sức của mình chứ. Nhưng mà, ta đang nghĩ... một khi ngươi không còn lí do nữa, liệu ngươi có còn là linh thú của ta không.

- Tsu - sama! Xin ngài... đừng nghi ngờ Shippo!

Shippo hoảng sợ vội quỳ rạp xuống, nét lo lắng trong đáy mắt cậu ngày càng lớn. Cậu sợ... sợ rằng chủ nhân của mình nghi ngờ sự trung thành của chính mình, sợ rằng một ngày nào đó anh sẽ không cho phép cậu đi theo nữa. Giây phút đó... kể từ giây phút đó, anh đã trở thành vị thần trong lòng cậu rồi.

- Shippo theo ngài, không cần lí do nữa. Dù ngài có chấp nhận hay không, Shippo vẫn là linh thú của ngài. Dù cho trước mắt có gặp bất cứ trở ngại gì, cũng quyết không lùi bước.

Mái tóc cam dán rạp xuống đất, vô tình không thấy được nét cong nhẹ vừa xuất hiện trên môi Mochi. chàng trai khẽ lắc đầu. Đúng là anh đang định trả tự do cho tiểu hồ ly này. Anh sợ rằng một ngày nào đó, thân phận bại lộ, nhóc này sẽ bị liên lụy. Tuy nhiên, bây giờ cũng không cần lo lắng nữa rồi. Dù anh có ra sao, Shippo cũng sẽ theo anh thôi. Tiểu hồ ly năm nào còn cố gắng biến hóa hù dọa anh, bây giờ đã có thể khiến anh cảm động như thế này đây...

- Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi!

- Vâng!

Shippo ngẩng đầu khẽ đáp, cố gắng nén lại sự bất an trong lòng mà nhanh chóng đi trải nệm cho chủ nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Cuộc gặp gỡ tình cờ

Hiện tại, căn phòng của Izu đang cực kỳ sôi nổi với sự có mặt của cô bạn thân Miko và cô gái nơ đô Akina, lý do là cô nàng này bị lẻ ra khi chia phòng. Izu có thử hỏi cô xem có cần xếp lại phòng với bạn bè không thì Akina lắc đầu, tỏ vẻ rất vui khi được chung phòng với Hội trưởng Hội học sinh, thế nên cả ba đã chính thức trở thành bạn cùng phòng với nhau.

Sau lần Mochi thu hồi lại năng lực thấu cảm, Miko đã hoàn toàn quên sạch mọi chuyện về khả năng đặc biệt của mình, kể cả cảm giác lạ với Sal, điều đó chứng tỏ thứ tình cảm mà cô dành cho Sal lúc đó đều là ngộ nhận. Đó, chính xác là cảm xúc thần Kanjo gây ra để thúc đẩy cô gặp người Thiên Giới. Hiện tại, cô đã trở lại là một cô gái vô tư, năng động và hồn nhiên như khi nào. Vừa trông thấy Izu, cô đã lao đến ôm chầm lấy cô bạn thân mà lắc liên hồi:

- Ui, tớ biết là sẽ cùng phòng với cậu mà. Chúng ta sao có thể tách rời được chứ. A a, thất thố quá, còn có Akina - san ở đây nữa.

- Không sao đâu ạ, chị cứ tự nhiên.

Akina mỉm cười. Thời gian trước cô hay sang 12A1 nhờ Mochi chỉ bài, cũng vì thế mà Miko và cô có thể xem như là có quen biết, có ở chung phòng một ngày thì cũng không có vấn đề gì.

Sắp xếp xong đâu ra đó, Miko nằng nỏ xung phong chạy xuống khu ẩm thực để gọi chút đồ ăn vặt. Cô thực sự rất buồn miệng rồi. Kiểu người ăn chính thì ít mà ăn vặt thì nhiều như cô đúng là rất khó mà lên cân được.

Băng qua một khoảng sân rộng, Miko lại vòng sau mấy cái hòn giả sơn rồi đi thẳng tới. Cô nhớ rõ ràng là trên bản đồ, khu ẩm thực sẽ ở gần đây mà. Thế nhưng, ngoài cây cối ra, cô chẳng thấy gì khác nữa. Miko thở dài, định trở về. Tuy nhiên, đôi chân cô chợt chững lại...

Ở bên đó, cách cô không xa, có một chàng trai đang lặng lẽ đứng quan sát cảnh vật. Anh ta trông thật cuốn hút với mái tóc bạch kim hớt ra sau và bộ trang phục lịch lãm, đôi đồng tử bằng bạc không thâm trầm nhưng lại khá bí ẩn. Người này... không hiểu sao lại mang đến cho Miko cảm giác thực quen

thuộc. Và hình như anh ta cũng thấy cô luôn rồi.

- Sao em lại ở đây? Em tìm gì sao, cô gái?

Chàng trai mỉm cười lịch thiệp. Miko chớp mắt một cái, hình như cô nhớ ra anh rồi. Anh chính là một trong những người đi theo Dara - senpai:

- A, em tìm khu ẩm thực, nhưng, hình như sai sai rồi.

- Em đi sai đường rồi. Để anh gọi người đưa tận phòng cho em. Em gọi món gì?

- Anou... Há cáo, xiên nướng... Thêm bánh Crepe nhân mặn nữa ạ. Phòng ba người nhé anh!

- Được rồi, anh sẽ gọi ba phần sang phòng cô bé Hội trưởng. Bây giờ thì em đi theo đường này, rẽ trái là về phòng.

Chàng trai vẫn giữ nguyên nụ cười điềm đạm, gặp người một cái rồi làm động tác mời lịch thiệp. Miko cũng vội cúi đầu:

- Cảm ơn anh, em nhớ rồi. Phiền anh quá.

- Đây là công việc của anh, không phiền đâu cô bé.

Miko cười tươi, vui vẻ quay lưng trở gót đi về hướng phòng của mình, chợt cô đột ngột quay lại:

- À, em có thể biết tên của anh không?

Đáp lại cô gái, là một sự yên tĩnh đến lạ thường. Chàng trai lịch lãm ấy đã biến mất không chút dấu vết.

Miko chỉ còn biết thờ dài:

- Anh ta nhanh chân thật.

Trên một tán cây to rậm rạp cách đó không xa, một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài màu bạch kim được kẹp gọn gàng hai bên tai đang đưa nhẹ đôi chân trắng nõn, mắt chưa hề rời khỏi bóng dáng của Miko cho tới khi cô nữ sinh này đi khuất hẳn:

- Người sợ hãi đến vậy sao, Kanjo?

Chàng trai lịch lãm với mái tóc bạch kim hót gọn khe khẽ thờ dài. Anh chính là người vừa mới bắt chuyện với Miko, cũng chính là vị thần thấu cảm đã từng "sống kí sinh" trong linh hồn trong trẻo của cô gái này suốt bao nhiêu năm trời. Anh cựa mình, đứng dựa người vào thân cây, khoe môi mỏng cong nhẹ, về nên một nụ cười buồn:

- Ủ. Tôi sợ... Sợ cô ấy sẽ lại một lần nữa... khen tên của tôi thật đẹp...

Mochi nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì đã bị bạn bè trong lớp lôi ngược ra ngoài để tham gia đủ các trò chơi ngoài trời. Khi mọi người hầu như đã mệt phờ ra thì giờ ăn trưa cũng đến. Tất cả học sinh được tập trung đến khu ẩm thực và thỏa thích chọn các món ăn thức uống mà mình ưa thích. Nhà trọ Konansou không chỉ nổi tiếng về lối kiến trúc đẹp mà còn vì lối phục vụ tận tình cùng ẩm thực truyền thống tuyệt hảo. Những món ăn ở đây không thể chê vào đâu được. Mặc dù các học sinh ở đây đều là những thiên kim quý tử không thiếu gì của ăn của để, nhưng không ai có lấy một câu phàn nàn. Ngay cả kẻ khó tính về ẩm thực như Mochi cũng phải gật đầu tán thưởng.

Ăn uống no nê, một số học sinh lại kéo nhau đi ngắm cảnh, chụp hình các kiểu con đà điểu, một số trở về phòng nghỉ, một số lại tụ tập chơi trò chơi. Khu nhà trọ Konansou tự nhiên trở nên náo nhiệt hơn nhiều so với vẻ yên tĩnh thường ngày. Cũng may là nhà Tian đã thuê trọn nơi đây, chứ không thì có lẽ cũng không ai thuê phòng ở đây mà có thể ngủ nghỉ được.

Mọi chuyện tiếp diễn rất suôn sẻ, và có lẽ ngày đầu tiên sẽ kết thúc êm đẹp như thế, nếu như... đêm hôm đó, nhóm nam sinh 12A1 không tìm cách lôi kéo Mochi ra ngoài để tham gia bữa tiệc ngoài trời.

"Xoạch".

Cửa lùa của phòng nào đó nhanh chóng được mở ra.

- Đây là phòng của Mochi - kun phải không đây!

Một nhóm ba nam sinh đứng ở ngoài, vừa mở cửa đã thấy mái tóc bạch kim quen thuộc vẫn đang thờ ơ nằm lướt điện thoại, hoàn toàn không chú tâm đến chuyện vừa xảy ra. Như đã quá quen với phản ứng của anh chàng Triple S này, ba nam sinh bắt đầu cười toét và chui thẳng đến chỗ Mochi:

- Mochi - kun, ra dự tiệc ngoài trời với lớp đi!

- Đúng rồi, vui lắm đó, mấy khi được tận hưởng cảm giác dã chiến này đâu.

- Đừng lo, thức ăn nước uống tuy đã chiến nhưng vẫn đảm bảo hợp vệ sinh. Bọn này biết tính cậu sạch sẽ mà.
- Chúng ta cùng lớp, quý cậu lắm nên mới mời đó.
- À, có cả lớp trưởng cũng tham gia nữa...

Đôi mắt hồ hững nào đó đang dán trên màn hình điện thoại chột lóe lên một chút...

Và... nhóm nam sinh thành công lôi kéo được Mochi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ki Úc Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Bữa tiệc dưới trăng

Hiện tại cũng đã hơn mười một giờ đêm, đa phần mọi người đã về phòng ngủ nên khung cảnh khu nhà trọ Konansou này khá vắng vẻ. Chỉ còn tiếng côn trùng kêu rả rích loáng thoáng đâu đó sau những bóng cây nhập nhoạng dưới ánh trăng vàng vạc. Cảnh vật về đêm ở nơi đây càng trở nên thâm trầm và bí hiểm hơn gấp bội so với ban ngày.

Bữa tiệc nhỏ được tổ chức ở một góc vắng sau khuôn viên nam sinh rộng lớn. Đúng như lời của nhóm nam sinh đã nói, bữa tiệc này tổ chức theo kiểu dã chiến: những món chiên xào, món lẩu bày tròn ngay giữa, xung quanh là hầu như đủ mặt nam sinh 12A1, chỉ thiếu vài người không tham gia chuyến du lịch, và thiếu cả Sal nữa.

Tất nhiên, cũng không có Izu ở đây. Điều đó khiến cho khuôn mặt nào ấy thoáng tối lại một chút.

- Ủa, còn Sal đâu? - Một nam sinh trong nhóm 12A1 đang ngồi quanh bữa tiệc vừa thấy nhóm người từ xa đã cất tiếng hỏi trước.
- Chẳng thấy cậu ta đâu cả. Không biết khuya thế này rồi mà cậu ta còn đi đâu nữa.
- Thôi kệ hán đi, không chừng lại có nữ sinh nào rủ rê đi ngắm trăng rồi. Trăng hôm nay tròn đẹp đến thế mà...
- Cơ mà lôi được cả cái tên mặt lạnh kia đến đây luôn là hay rồi.

Nam sinh đứng cạnh Mochi cười nhần răng:

- Cậu ta vừa nghe đến lớp trưởng là ra liền đó. Thật xin lỗi, Mochi - kun, bọn này chỉ muốn rủ cậu tham gia cùng thôi, không cố ý gạt cậu đâu.

Vừa nói, cậu ta vừa ấn Mochi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh chỗ của mình. "Cái tên mặt lạnh" nào đó cũng đành cả nể mặc cho bạn cùng lớp làm gì thì làm. Anh hiểu, dù sao bọn họ cũng chỉ muốn làm bạn với anh thôi. Chỉ là... với cái tính cách của anh, hòa nhập vào tập thể này, đúng là có chút không quen. Bởi thế, rốt cuộc thì người mở miệng tiếp theo vẫn là cậu bạn nhiệt tình vừa ấn anh ngồi xuống:

- Cứ thoải mái đi, Mochi - kun. Ở đây thì ai cũng như ai thôi. Tớ biết thừa cậu ngoài lạnh trong nóng mà, có phải không?

Một nam sinh khác hào hứng tiếp lời:

- Phải phải, chàng trai SSS của lớp chúng ta chẳng phải đã có người trong mộng rồi sao? Mochi - kun, ghim cậu nhé, còn lâu tụi này mới tin cậu là "trai cong". Rõ ràng là cách cậu đối xử với lớp trưởng lớp chúng ta... Hm, có chút ý tứ mà.
- Ủay Ủay, cả cái lớp này có ai mà nhìn không ra chứ? Hình như có mỗi Izu là ngây thơ thôi.
- Ấy, theo tớ thấy thì Izu rõ ràng là đã thay đổi rất nhiều. Năm ngoái cậu ấy nghiêm quá, giống như một bông hoa hồng cao quý và mỹ lệ, khiến cho người ta chỉ dám nhìn mà không dám chạm. Lỗ mắng chạm vào, chắc tới cái răng cũng chẳng còn.
- Đúng rồi đó, tớ thấy cậu ấy bây giờ càng ngày càng xinh đẹp, lại hay cười hơn trước nhiều nữa. Quả là một cô gái hoàn hảo. Tiếc là, cô ấy hình như chẳng quan tâm gì đến tớ.
- Cô ấy bận quan tâm "ai kia" rồi, phải không Mochi - kun?

Mochi nãy giờ vẫn ngồi thản nhiên ăn mấy miếng đồ chiên, bây giờ mới nhàn nhạt phủ nhận:

- Mọi người nghĩ quá xa rồi. Tôi và Zu - chan chẳng có gì cả.

- Ủầy Ủầy, còn gọi nhau thân mật thế kia... Tụi này học với cô ấy hơn cả năm rồi mà còn chưa dám gọi như thế nhá. Khai thật đi, chàng trai, bao giờ cậu mới định bày tỏ? Không nhanh là mất đấy nhá. Tụi này cũng có bạn gái hết rồi nên mới tốt bụng bắc cầu cho hai người đấy.

Một nam sinh chống cằm, hóm hỉnh. Mochi khe khẽ thở dài. Anh chẳng nghĩ là bản thân sẽ trở thành tâm điểm của bữa tiệc này. Đưa tay nhấp một ngụm nước mát trước sự chờ đợi của mấy chục ánh mắt với mấy chục biểu cảm khác nhau, Mochi toan tiếp tục phủ nhận thì bỗng... một cốc nóng bỏng xộc lên trên mũi, lan tỏa xuống khắp cuống họng đến đan điền. Chiếc ly nhỏ bị thả rơi xuống đất vỡ tan tành. Vài chục con mắt đang trông đợi kia cũng không khỏi giật mình trước sự việc vừa xảy ra.

- Mochi - kun, cậu làm sao...

- Cái đó... mọi người đã rót cái gì cho tôi uống?

Mochi trừng mắt nhìn đồng minh vỡ tan tành, thất kinh lùi lại, một tay hoảng loạn cố chùi hết thứ chất lỏng còn dính trên môi.

- Rượu vang Pháp, tớ mang đến... Đừng nói là cậu không biết uống rượu nhé.

Rượu!

Rượu của con người... cũng như thế sao?

Ngước mắt lên cao, mặt trắng hôm nay thật tròn... Quá tròn...

Ngay lập tức Mochi bật dậy quay đầu định bỏ chạy, thế nhưng cổ tay của cậu đột ngột bị giữ chặt:

- Này, tớ biết rồi nhá, cậu cố tình kiểm chuyện để chuẩn đi phải không?

Nam sinh bên cạnh toét miệng cười nham hiểm, tay gắt gao nhất quyết không chịu buông Mochi ra. Cùng lúc đó, vài nam sinh khác như hiểu ra lời cậu bạn, liền ủa tới giữ chặt Mochi.

- Đừng hòng nhé, Mochi - kun! Đàn ông con trai thì phải can đảm lên chứ, trốn thế nào được...

- Đừng nói là cậu định để con gái nhà người ta mò lời trước nhé, Mochi - kun!

Thế là mỗi người một câu, cùng nhau hòa vào cố giữ lấy Mochi trong sự vùng vẫy của anh chàng. Mochi càng lúc lại càng cảm nhận rõ rệt sự thay đổi bên trong cơ thể...

Anh... không thể cản nó lại rồi.

Sự vùng vẫy đột nhiên biến mất. Mochi bỗng chốc nằm im dưới sự kìm giữ của các nam sinh 12A1.

- Ờ? Này, chịu ngoan ngoãn rồi sao?

- Ha, phải thế chứ. Cậu có giỏi cách mấy thì vẫn phải cúi đầu trước kẻ địch đông thôi, he he...

Mấy nam sinh bắt đầu cười toe toét trêu chọc Mochi. Dưới ánh trắng vàng vạc, mái tóc bạch kim như càng trở nên óng ánh hơn với cái màu sắc mê hoặc ấy. Chàng trai khẽ động, mái tóc đang che phủ trên mặt nhẹ nhàng trượt xuống, để lộ cặp đồng tử bằng bạc lạnh lẽo đến vô cảm:

- Vậy sao?

Shippo khẽ cựa mình. Hiện tại cậu vẫn đang ngoan ngoãn ngủ trong tủ quần áo của chủ nhân mình dưới hình dáng tiểu hồ ly đáng yêu vô cùng. Dù sao thì ngủ ở đây vẫn ấm áp hơn gầm bàn rất nhiều. Có thể ngửi thấy mùi của chủ nhân nữa...

À mà... mùi...

Shippo đột ngột mở mắt, cặp mắt cam cam tròn xoe ngơ ngác. Hình như mùi của chủ nhân cậu nhạt hơn rất nhiều nha.

Khéo léo dùng móng vuốt đẩy cửa kéo sang một bên, cậu liền phát hiện, chỗ ngủ của ngài ấy... trống lốc.

Nhanh chân phóng ra khỏi tủ, Shippo lại hóa trở lại thành hình dáng nam sinh cao trung thanh tú. Nhìn ngó xung quanh, cất tiếng gọi thêm mấy lần, vẫn không thấy bóng dáng chủ nhân, trong lòng cậu chợt dấy lên một tia bất an.

Đã khuya thế này rồi, ngài ấy còn đi đâu nữa chứ?

Nghĩ ngợi thế nào, cậu liền mở cửa chạy một mạch ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132: Hội trưởng! Mochi nổi điên rồi!

Trong đêm khuya thanh vắng, trước cửa phòng Izu chợt vang lên tiếng la thất thanh cùng tiếng đập cửa liên hồi:

- Cứu... cứu với, Hội trưởng. Mochi nổi điên rồi!

Izu đang ngủ ngon thì liền bị hàng loạt âm thanh khẩn trương kia kéo dậy. Cô dụi mắt chống tay ngồi lên. Hai cô gái cùng phòng cũng bị đánh thức. Miko ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy?

- Cứu, Hội trưởng ơi! Mochi đột nhiên đánh người búa xua luôn rồi. Tớ may mắn, có thằng nhóc khối Mười giúp nên mới chạy kịp đến đây, chứ không là cũng thể thảm rồi.

Izu vừa nghe trình bày xong, liền khăn trương khoác vội chiếc áo khoác bên ngoài áo ngủ rồi chạy thẳng ra ngoài, không khỏi lo lắng:

- Sao lại như thế? Cậu ấy ở đâu?

- Bên đó! - Nam sinh dường như vẫn còn rất sợ hãi, tay run run chỉ về hướng khu phòng của nam.

Izu chỉ còn kịp dặn Miko và Akina ở yên trong phòng, bản thân thì tức tốc chạy ngay về phía bạn nam cùng lớp vừa chỉ, trong lòng rối bời, không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa. Cậu nam sinh ở lại, còn chưa kịp thở phào thì chợt, một bàn tay thon dài từ đằng sau vuron tới bịt kín miệng cậu. Một mùi hương dễ chịu nhanh chóng lan tỏa, khiến cho cả cậu lẫn hai cô gái trong phòng kia ngay lập tức chìm vào giấc ngủ, hoàn toàn quên sạch những chuyện vừa xảy ra.

- Onii - chan, Mochi thật sự bị trở về trạng thái "mất bạc" sao?

Jun đứng sau Sal, người vừa phát tán hương liệu gây mê vào trong không khí, nghiêng đầu lo lắng.

- Ừm. Có vẻ như có ai đó đã cho anh ta uống rượu, trùng hợp là lại vào ngay đêm trăng tròn thế này. Không còn nhiều thời gian nữa, đi thôi!

- Vâng!

Jun ngoan ngoãn gật đầu một cái rồi hối hả chạy theo sau anh trai của mình.

Nhờ vào năng lực đặc biệt của mình, Izu không mất quá nhiều thời gian để chạy đến đúng địa điểm. Tuy nhiên, cảnh tượng mà cô thấy trước mắt, là một bãi chiến trường tan hoang: nam sinh lớp cô nằm ngất ngôn ngang khắp nơi với đủ loại tư thế, như thể bị đánh văng mỗi người mỗi góc, thức ăn nước uống đổ tràn lan, ly chén văng tứ tung, nhiều chiếc đĩa bể nát. Cảnh tượng thê thảm này khiến cho Izu vừa hoảng hốt vừa loạn óc, chẳng hiểu vì sao ở cái thời điểm mà đáng lẽ ra mọi người phải đi ngủ thì mấy người này lại tụ tập ở đây. Với lượng thức ăn búa xua trên mặt đất thế này, có lẽ là họ tự tổ chức một bữa ăn riêng, nhưng mà... sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ?

Cô gái lo lắng định tiến lại kiểm tra tình hình của các nam sinh thì một giọng nói quen thuộc chợt vang lên từ đằng sau:

- Để anh lo liệu cho họ. Em trở về nghỉ ngơi trước đi.

Izu quay lại. Là Dara, bên cạnh còn có Aoi, Kenjo và Kasumii nữa. Có lẽ họ cũng bị vụ lùm xùm này đánh động. Tuy nhiên, nói cô trở về nghỉ ngơi trong hoàn cảnh như thế này, chắc là cô không làm được.

- Vâng! Phiên anh lo cho họ nhé. Em phải đi tìm Mochi.

Dứt lời, cô gái trở gót chạy biến về phía rừng cây. Không hiểu sao, cô lại cảm giác được là anh ở đó...

Dara cũng không kịp cản cô lại. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn khuất sau những tán cây dày đặc, anh chỉ còn biết thở dài, mong cho tên tiểu hồ ly đó đã kịp thời "di dời" thằng nhóc nguy hiểm đó.

Izu cứ chạy mãi trong đêm tối. Đôi dép nhựa cô xỏ bừa trong lúc vội vã không thể nào bảo vệ tốt cho đôi chân mảnh mai, vô tình để cho cỏ đá xước vào đau rát, nhưng Izu như không chút để tâm đến chuyện đó, vẫn hót hải tìm kiếm. Từng cơn gió đêm mang theo cái lạnh rét buốt quất vào mặt, xuyên

qua lớp áo khoác và lớp áo ngủ mỏng manh, ngấm vào từng tác da thịt của cô. Gió đêm ở núi Phú Sĩ, đầu phải một cô gái nhỏ nhắn như Izu có thể chịu đựng, thế nhưng cô vẫn mặc tất cả, hai tay cứ thế không ngừng vệt những tán cây che lối đi tiến lên phía trước. Cô cảm giác được trong chuyện này, nhất định là có điều gì đó bất thường. Mochi mặc dù trông hơi khó gần thể thôi, nhưng cậu ấy vẫn là người điềm đạm, không phải kẻ thích lấy sức mạnh chèn ép kẻ yếu. Chắc chắn cậu ấy sẽ không ra tay đánh thương người khác nếu không có lý do gì đặc biệt. Cậu ấy... còn không tiếc mạng sống của mình để cứu cô cơ mà...

Mochi... Mochi... Bình tĩnh nhé! Tớ đến ngay đây!

Về phần Shippo, sau khi phát hiện ra chủ nhân không có ở trong phòng, tự nhiên lại có linh cảm không lành, vừa chạy ra ngoài đã nghe hàng loạt tiếng la ó vang lên thất thanh. Vừa chạy đến nơi, một thân người đã bay vèo tới, cũng may là cậu nhanh tay đỡ kịp chứ không thì anh ta cũng bay vài cái răng "tiền đạo" là ít.

Ở nơi đó, giữa bàn tiệc tan hoang, vị chủ nhân đang kính của cậu vẫn đang hiên ngang đứng đấy, nhàn nhạt buông hai tiếng:

- Quá yếu!

Shippo kinh hãi tròn tròn mắt, không phải vì câu nói cộc lốc không đầu không đuôi của Mochi, mà là vì... tia nhìn lạnh lẽo ấy...

Một cặp mắt màu bạc đáng sợ!

"Chết tiệt! Mấy thằng ngu này chắc chắn là đã cho ngài ấy uống rượu rồi."

Câu này Shippo chỉ dám chửi thầm trong bụng. Tai ngài ấy thính lắm, nếu như hiểu nhầm là cậu mắng ngài ấy thì chỉ có nước về châu tiên tổ. Mà cái đàn tiên tổ của cậu ấy hả? Thà là hồn phi phách tán chứ đừng hòng mà cậu chịu đầu gối!

- Mo... À không, Tsu - sama, xin hãy bình tĩnh lại.

Shippo có chút run người khi đánh động đến cái tảng băng đáng sợ kia, và cậu thành công thu hút ánh mắt lạnh lẽo của Mochi:

- Người là ai?

- Tsu - sama, Shippo biết là ngài không nhận ra Shippo, nhưng... xin hãy tin lời Shippo, những người ở đây hoàn toàn không phải đối thủ của ngài đâu.

- Vậy, là người sao?

- Á á, không phải không phải, ngài nghe Shippo nói hết, đừng động tay động chân. Shippo là... chỉ là người đến để... dẫn ngài đến chỗ có đối thủ của ngài thôi.

- Đối thủ?

- Vâng, đúng thế, đối thủ... đang đợi ngài bên đó, để Shippo dẫn đường.

Dứt lời, Shippo liền tiến về phía khu rừng. Cậu dự biết rằng, chẳng bao lâu nữa thì cậu sẽ như tử thi, nhưng mà... còn hơn là để chủ nhân làm loạn lên rồi bị Thiên Giới kết tội. Cái thân tội nghiệp này... đành phải hi sinh vậy. Chủ nhân dù sao cũng không có thâm sát ai, còn giữ được cái mạng gập ngài Sal nhờ cứu chữa là còn sống, tuy nhiên, cảm giác thật không hề dễ chịu chút nào khác. Cậu thề, cậu mà truy ra đứa nào chúc rượu ngài ấy, cậu sẽ dẫn cho tên đấy một trận mềm xương mới thôi.

- Hẳn đâu?

Mochi đứng giữa một khoảng đất trống với những bụi cỏ dại mọc vô tổ chức cao qua mắt cá chân rải đầy xung quanh. Shippo ngay lập tức đập tay xuống đất, một vòng sáng đỏ rực với đường kính trên dưới năm mét chớp mắt hiện ra, nhấp nháy lóa mắt. Ngay lúc đó, Izu vừa vén một tán cây bước tới một bước. Trước mắt cô, chính là người mà cô đang hối hả tìm kiếm...

Dưới ánh trăng vắng vẻ soi rọi, bóng dáng dong dỏng của anh càng trở nên ma mị hơn bất cứ lúc nào. Đôi mắt bàng bạc nhàn nhạt liếc tới, khiến cho Izu đã lạnh lại càng cảm thấy lạnh hơn. Người trước mặt, rõ ràng vẫn là Mochi, nhưng tại sao... cô lại có cảm giác, kia là một người hoàn toàn xa lạ. Cả đôi mắt kia nữa... Cái màu hồ phách cuốn hút quen thuộc đã biến mất, thay vào đó là màu bạc... màu sắc đặc trưng của thành thành viên nhà Tian.

Tại sao... tại sao chỉ sau có vài tiếng đồng hồ, anh lại thay đổi nhiều như vậy chứ?

Và... cái nhìn đó của anh, rõ ràng là đang nhìn một người xa lạ. Không hiểu sao, tự nhiên Izu lại có cảm giác mất mát. Cô cắn môi, bước lên vài bước:

- Mochi - kun, cậu sao vậy? Có chuyện gì xảy ra thế?

- Senpai, đừng đến đây!

Shippo vừa quay lại, hoảng hốt khi thấy Izu đang tiến tới, vội hét lên, nhưng đã quá muộn, cô gái đã bước qua vạch ranh giới đó, chính thức lọt vào vòng

tròn mà cậu vừa tạo ra. Chàng trai sững sốt lao tới toan đẩy cô ra thì vòng tròn chợt nhấp nháy...

Chỉ thấy cả khu vực ấy lóe sáng một cái.

Và chợt tắt.

Cả ba nhân ảnh biến mất như chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Lạc xuống địa ngục

Đầu óc quay cuồng.

Mất sợ hãi nhắm nghiền.

Tay chân quơ quào loạn xạ.

Cả người như đang rơi tự do, nhưng cũng giống như đang bay lên.

Izu cũng không rõ nữa. Cô không dám mở mắt để xem chuyện quái quỷ gì đang xảy ra. Cô muốn hét lên nhưng âm thanh chỉ kịp tới cổ họng đã ngay lập tức tắt ngấm. Đường như cô đang bị một sức mạnh vô hình nào đó chèn ép, khó chịu đến không thở nổi...

Sức mạnh của sự chuyển hóa không gian.

Đến lúc Izu bắt đầu cảm thấy muốn buồn nôn thì cảm giác bị áp lực chèn ép chợt biến mất, nhưng cái lạnh hình như còn tăng thêm một bậc so với khi nãy. Mở mắt ra, cảnh tượng xung quanh khiến cho cô phát hoảng...

Vẫn là một màn bóng tối bao trùm vạn vật, nhưng thứ bóng tối này còn ma mị gấp bội lần thứ bóng tối của ban đêm ở núi Phú Sĩ.

Cảnh vật ở đây rõ ràng là khác xa một trời một vực so với ban nãy. Địa hình nơi đây là đất bằng nứt nẻ, rải rác xung quanh có những dải đá với những dải hoa văn biết phát sáng, những bụi cỏ lạ mắt bóng lưỡng ngoe nguẩy, những tán cây lấp loáng ảm ảm hiện hiện, như có như không, khiến cho người ta dường như không thể tin tưởng hoàn toàn vào những gì mà mắt thường đang thấy. Từ xa xa, những âm thanh ma quái thỉnh thoảng lại vang lên lạnh hết sống lưng. Thế nhưng, thứ khiến cho Izu thật sự lạnh sống lưng bây giờ không phải là những âm thanh đáng sợ ấy mà chính là... ánh nhìn của Mochi hiện giờ.

- Là cô?

Mochi đột nhiên lên tiếng khiến Izu giật mình lắp bắp:

- Ừ... Tớ... Mà, làm sao?

Chàng trai không đáp lại, nhưng đáy mắt hình như vừa lóe lên một tia sắc lạnh. Shippo vừa nhoáng thấy, liền phát hiện điều chẳng lành, ngay lập tức lao đến chắn trước mặt Izu:

- Chủ nhân, đây không phải đối thủ của...

"Bang" một tiếng.

Shippo trong lúc còn đang lúng túng đã lãnh trọn một cước của Mochi vào bụng, văng đập vào một tảng đá sáng cách đó tận mười mét. Cậu ho khan vài cái, bụng đã quặn lên nhộn nhạo, ngực đau nhói, hình như cậu bị gãy mất vài cái xương rồi. Sức mạnh của chủ nhân cậu quả thực bá đạo, còn bản thân cậu... vẫn bị mắc kẹt trong cái thế trạng con người yếu ớt như thế này đây. Izu còn ở ngay đó, cậu không thể hiện nguyên hình. Mochi là chủ nhân, cậu không thể phản kích lại anh, mà cho dù có phản kích thì... rõ ràng là kết quả cũng không khả quan gì hơn. Sức của cậu sao có thể đấu lại chủ nhân chứ...

Shippo ráng bò dậy, lòng thầm than khổ. Nếu như cậu ngoan ngoãn ăn đòn, không chừng sẽ bớt thảm hơn. Chủ nhân của cậu cứ mỗi lần uống phải rượu vào đêm trăng tròn là dòng máu trong người ngài ấy lại xáo trộn... Mà xáo cái kiểu gì không biết, lại biến ngài ấy trở lại thành kẻ khát khao sức mạnh đến điên cuồng ở thời điểm trước khi gặp ngài Sal. Bởi thế, sau này ngài ấy tuyệt đối không động tới dù chỉ là một giọt rượu. Thật chẳng ngờ... mấy cái thằng ngu kia lại...

Tia nhìn lạnh lẽo của Mochi lại một lần nữa chiếu xuống khiến cho dòng suy nghĩ của Shippo đột ngột bị ngắt ngang.

- Chủ nhân...

- Người là... Yêu quái?

- H... hả?

- Ta nghĩ thấy yêu khí trên người người.

Shippo đỡ người. Sao cậu quên mất nhĩ? Chủ nhân của cậu lúc này làm gì còn nhớ được ai nữa, vậy nên, cho dù cậu có là linh thú của ngài thì sự thật cậu vẫn là Yêu quái mà thôi. Thật không nghĩ, bản thân chỉ hơi bất cẩn một chút mà đã bị ngài ấy nhìn ra. Bây giờ thì... khổ rồi.

Nhận thấy Izu có dấu hiệu tiến lại đây, Shippo hét to:

- Izu - senpai, nhanh chạy đi! Ngài ấy chẳng còn nhớ chị là ai đâu. Chạy đi đâu cũng được, càng xa càng tốt. Dara - sama nhất định sẽ tìm thấy và đưa chị trở... U...

Lời chưa nói hết, yết hầu đã bị bóp chặt. Cổ họng cậu đau buốt, không thể cất thêm bất cứ âm thanh nào nữa. Cậu thật sự không nghĩ đến một ngày sẽ lại bị chủ nhân của mình uy hiếp tính mạng như thế này đây.

Cậu... không thể thờ nổi. Thế trạng con người đúng là yếu đuối hết chỗ nói. Mà cái đứa con gái kia, đã năm lần bảy lượt bảo chạy đi mà cứ nhất định ở lì đó. Cô mà không đi thì tôi biến hình thế nào được hả?

Trời ạ, cô ấy không những không đi mà còn chạy về đây nữa, đúng là... hết thuốc chữa rồi...

Shippo cố gắng vùng vẫy hết sức có thể, nhưng sức cậu vẫn không tài nào thoát khỏi tay con người băng lãnh kia. Cả người cậu dần dần bị nhấc cao hơn khỏi mặt đất, phổi bắt đầu cảm thấy đau rất, máu không thể lưu thông tốt khiến cho gương mặt cậu chẳng mấy chốc đã tím tái. Cảnh vật trước mắt như mờ dần...

Hình như Izu đang cố ngăn chủ nhân lại. Cô ấy nói cái gì nhĩ? Tại cậu ù rồi, không thể nghe rõ...

Vô ích thôi, chị muốn tôi thoát thì ít nhất chị phải rời đi cái đã...

Thảm rồi...

- Cậu điên rồi! Tôi không cần biết cậu đang bị cái gì. Nếu không buông em ấy ra, đừng trách tôi!

Dứt lời, Izu tung luôn một cước về phía Mochi. Một cước ấy nhanh chóng bị chặn lại. Izu không chút ngần ngại tiếp tục bồi thêm hàng loạt động tác tấn công. Cô thừa hiểu, đối với con người này, cho dù là cô có ra bao nhiêu đòn đi chăng nữa thì hắn vẫn sẽ chẳng hề hấn gì. Tuy nhiên, điều cô muốn làm bây giờ không phải là đánh thương Mochi mà là cứu lấy Shippo. Cô không biết cậu bạn này thực sự đang bị cái gì, nhưng qua thái độ xử lý nhanh gọn của anh Dara và mấy câu cảnh báo của Shippo thì cô tin rằng đây không phải là lần đầu tiên hắn trở thành như thế... Một con người hoàn toàn xa lạ.

Và nhắm tâm.

"Soạt".

Mochi cuối cùng cũng chịu buông Shippo ra khiến cậu rơi cái "oạch" như trái mít rụng và không còn chút phản ứng nào. Thế nhưng, dù chỉ là một chút quan tâm, chàng trai tóc bạch kim cũng không hề có. Ánh mắt lạnh lẽo nhàn nhạt lướt về phía Izu, cặp chân mày thanh tú khẽ nhíu lại. Izu đột nhiên cảm giác nguy hiểm cận kề, liền nhún chân khấn trương nhảy tránh sang một bên, vừa kịp né được một đòn của Mochi. Nhưng chẳng có lấy nửa giây để thở, cô đã phải liên tục chuyển động. Chỉ cần chậm một nhịp thôi, có lẽ cô sẽ có kết cục không khá khẩm hơn so với cậu em khôi Mươi kia.

"Bang".

Izu vừa lộn mấy vòng, thoát được một kiếp. Sức công phá của Mochi quả thực quá khủng khiếp. Ngay cả đá sỏi cũng phải nát vụn dưới chân anh. Dù là cước hay quyền, đã lướt qua đâu là nơi đó lưu lại toàn những dấu tích hủy diệt.

Hít một ngụm khí lạnh, Izu khẽ cúi thăm cái váy ngũ vương vuu khó di chuyển. Lúc ấy, vừa nghe tin báo đến, cô liền tức tốc chạy đi ngay, nào có tưởng tượng được bản thân sẽ gặp cái hoàn cảnh cực kỳ hoang đường này. Thì ra là trước giờ, mỗi khi tập luyện cho cô, anh đã hạn chế khả năng của mình rất nhiều. Dù cho kĩ thuật vẫn thi triển tốt, nhưng chưa bao giờ anh khiến cô bị tổn thương dù chỉ là một người chút.

Không giống như lúc này...

- Mochi - kun, cậu... làm ơn tỉnh lại đi.

- Rốt cuộc thì cậu bị cái gì thế?

- Tôi phải làm sao thì cậu mới trở lại như bình thường được đây?

- Nè, nhường tôi... đập cậu một cái có được không?

- Một cái thôi, biết đâu cậu sẽ tỉnh lại đó. Oái!

Izu hoảng hốt kịp né một trào của Mochi. Cánh tay chàng trai lướt qua gương mặt xinh xắn của cô, vô tình bị cành cây phía sau cô máng rách dải băng trắng trên tay vừa được Shippo quấn hồi sáng. Dải băng nhanh chóng tuột ra, để lộ cánh tay hoàn hảo không chút trầy xước.

Izu tròn mắt. Chẳng phải tay anh đã bị thương không nhẹ lúc cố gắng cứu cô sao, sao bây giờ...

Và... chỉ trong một thoáng ngắn ngủi ấy thôi, cô đã không kịp phản ứng trước đợt tấn công mới của Mochi. Một quyền uy lực lao tới trong gang tấc. Cô sợ hãi chỉ kịp thét lớn:

- Mochi!

Đôi mày thanh tú nào đó chợt nhướng lên một chút, động tác của chàng trai bỗng khựng lại một nhịp. Ngay lúc ấy, một lực mạnh nào đó bất ngờ giáng xuống ngay sau gáy Mochi. Chàng trai lập tức gục xuống trước ánh mắt ngỡ ngàng của Izu

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Gia tộc bá đạo

Mo... chi...

Izu tròn mắt nhìn cậu bạn ngã dúi dụi xuống đất, để lộ đằng sau là một nhân ảnh quen thuộc với mái tóc bạch kim thả dài.

- Em ổn chứ, cô bé?

Dara mỉm cười, nhàn nhã thu tay lại. Người vừa ra tay với Mochi, không ai khác ngoài anh, chàng Hội trưởng Beta lãng tử kiêu hãnh. Cùng lúc đó, Aoi từ phía xa cũng tiến gần lại, trên vai vác theo cậu nhóc hồ ly Shippo vẫn đang bất tỉnh nhân sự.

- Dara - senpai, Aoi - san, hai anh...

- Anh biết, em đang có rất nhiều câu hỏi. Và... em không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, có phải không?

Cô gái nào đó hơi mím môi, gật gật đầu mong đợi.

- Nhưng hiện tại, đây không phải nơi thuận tiện để nói chuyện. Bọn anh cần đưa Mochi và Shippo trở lại núi Phú Sĩ đã.

"Đưa trở lại núi Phú Sĩ", vậy cái nơi cô đang đứng là cái nơi quái quỷ gì đây?

Izu định mở miệng hỏi một câu gì đó, nhưng cô chợt nhớ đến lời Dara vừa mới nói, đành nuốt câu hỏi xuống lại, nhẹ giọng:

- Phải đưa cả em về nữa...

Cô... thật sự không muốn ở cái nơi chốn đáng sợ này thêm một giây một phút nào nữa. Giờ phút này đáng lẽ ra là cô đang an giấc trong chăn êm nệm ấm ở khu nhà Koransou danh tiếng, chờ đợi đến sáng mai để tiếp tục hưởng thụ chuyến du lịch cực kỳ xa xỉ này, chứ không phải là ngớ ngẩn ngần ngừ đứng ở một nơi kì quái và bị chính thầy dạy võ của mình tấn công không chút khoan nhượng. Cô rõ ràng là đang đi chơi mà, đâu phải đi tập luyện đâu. Mà lại tập luyện khắc nghiệt như thế nữa. Cô đã suýt toi đời không ít lần rồi đấy. Không phải giỡn chơi đâu.

Dara vẫn đang chăm chú quan sát từng nét thay đổi hết sức thú vị trên gương mặt của cô bé tóc vàng, cặp chân mày khẽ xô lại một cách hóm hỉnh. Cuối cùng, không nhịn được nữa, anh đành phải phì cười:

- Tất nhiên là anh phải đưa em về rồi. Đây là sai sót của bọn anh mà!

- Vậy... về như thế nào đây?

- Rất đơn giản.

Dara mỉm cười bí hiểm, đưa bàn tay ra trước mặt Izu.

- Izu - chan, chạm vào anh và nhắm mắt lại.

Izu hơi phân vân một chút rồi đưa tay đặt lên trên tay Dara, nhẹ nhàng khép mắt. Aoi cũng vừa bước đến, ném ánh nhìn khinh bỉ về phía Dara, ý nói: "Đúng là dê cừ. Rõ ràng là không cần chạm."

Dara cũng không vừa, trừng mắt nhìn lại, mang theo ý mắng: "Không phải chuyện của người!"

Aoi lắc đầu thờ dài ngoai ngắn. Chủ nhân của anh rõ là hết thuốc chữa rồi. Thôi thì anh quay trở lại công việc của mình vậy.

Đôi mắt viền đen liền khép lại. Đóa hoa cát cánh dưới đuôi mắt Aoi dường như đen hơn một chút. Môi mỏng khẽ mấp máy, hàng loạt âm tự kì quái phát ra. Lập tức vô số lười bóng tối từ mặt đất lao vút lên, trong thoáng chốc đã bao trùm lấy năm con người nơi đây.

Chớp mắt một cái, tất cả đã biến mất.

Khi Izu mở mắt ra cũng là lúc Aoi cúi xuống nắm ngang thắt lưng Mochi mà vác về phòng cùng với Shippo. Cô gái nhìn quanh quất. Vẫn là khung cảnh quen thuộc của núi Phú Sĩ. Cảnh tượng kì quái ban nãy dường như chưa bao giờ xuất hiện. Tất cả... đều có chút mờ mịt. Rất nhiều câu hỏi lại xoay quanh, rối rắm và mơ hồ. Lời giải đáp hiện tại chỉ ở một nơi duy nhất, chính là anh chàng Hội trưởng Beta đang thân nhiên xỏ tay vào túi quần rồi đứng đĩnh đạc đi kia.

- Senpai...

Izu không nhanh không chậm nhả ra hai tiếng. Bước chân kia liền dừng lại. Dara thờ dài trở gót, thâm thúy nhìn về phía Izu:

- Em nhất định phải hỏi sao?

- Nhất định! - Izu quả quyết - Em muốn biết nhiều hơn, về mọi người... Về Mochi...

Nhìn gương mặt nghiêm túc của cô gái, khóe môi Dara cong nhẹ:

- Em muốn biết, cũng không phải là không thể. Tuy nhiên, em nên nhớ rõ một điều, đây là chuyện cơ mật của bọn anh. Một khi em để lộ nửa chữ ra ngoài, đừng thắc mắc vì sao ông anh trai yêu dấu của em sẽ biến mất vĩnh viễn.

- A, onii - chan...

Izu thoáng hoảng hốt. Dù cô chưa bao giờ thấy Dara tỏ ra hung ác, nhưng cô hoàn toàn tin chắc rằng anh ta không hề hù dọa cô. Con người này không phải loại chỉ nói suông, và với phong thái tà mị thần bí ấy, nếu anh ta thật sự có thêm một mặt tàn nhẫn thì cũng không có gì là đáng ngạc nhiên. Nhưng mà... cô chân chính muốn hiểu về họ, những con người ưu tú của Hội học sinh. Cô chưa bao giờ là kẻ tò mò, nhưng họ khiến cho cô không thể nén được tò mò. Và qua sự việc ngày hôm nay, nếu như cô vẫn không có chút lời giải thích, có lẽ cô sẽ phát điên mất.

- Em sẽ không bao giờ tiết lộ cho ai khác biết. Nếu em phá vỡ lời hứa hôm nay...

Izu hít một ngụm khí lạnh, kháng khái:

- Ngay cả em, cũng sẵn sàng biến mất cùng onii - chan.

- Tốt!

Dara mỉm cười tươi hơn, và nụ cười của anh dường như đã phần nào xóa tan không khí nặng nề bên phía cô gái xinh xắn kia. Chàng trai thông thả dựa vào một thân cây, nhàn nhã như đang kể chuyện phiếm:

- Thực chất, gia tộc của anh, là một gia tộc chỉ toàn những người có năng lực đặc biệt. Và hiện tại, ở đây, anh là người đứng đầu.

- A, toàn bộ... sao?

Dù đã ngờ ngợ bọn họ đều có năng lực, nhưng nếu là cả một gia tộc thì... đó lại là một vấn đề khác. Nếu thật sự như thế, vậy... cả người làm, như Kanjo và Kasumi, hay người không cùng huyết thống như Mochi và Shippo...

- Họ cũng thế! - Dara đột nhiên lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Izu.

- Có thể trùng hợp như vậy sao? Là các anh tìm những người có năng lực, hay là...

- Hiện tại em chỉ cần biết sơ bộ như vậy là được rồi. Điều anh muốn nói với em bây giờ là nguyên nhân xảy ra những sự việc kì dị đêm nay. Em vẫn muốn biết mà, phải không?

Nghe đến đoạn quan trọng, Izu háng hái gật đầu cái rụp:

- Chắc chắn rồi.

- Hm... Đầu tiên, nhắc đến Shippo, năng lực của thằng nhóc này thuộc kiểu không gian. Nói chính xác hơn, nó có thể đưa vật thể sống trong phạm vi năng lực của mình đến một không gian khác, em có thể hiểu là một thế giới khác. Đây là một năng lực đặc biệt quan trọng với gia tộc. Khi gặp những tình

huống bất buộc phải sử dụng năng lực, bọn anh rất cần năng lực chuyển hóa không gian này để tiến hành mà không lo bị bại lộ. Uhm, nhân tiện, Aoi cũng sở hữu năng lực đó. Nhờ vậy mà anh mới có thể đến không gian ấy mà mang mấy đứa về.

Ngừng một chút, anh lại tiếp:

- Còn về chuyện của nhóc Mochi... Uhm, chẳng biết nói sao cho em dễ hiểu đây. Anh chỉ mong em đừng có ác cảm với nó. Sự thật thì, Mochi với đôi đồng tử màu bạc, đó mới đúng là hình dáng nguyên thủy của nó.

- Vậy bình thường cậu ấy mang kính áp tròng sao?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Giải quyết? Đơn giản, tẩy não thôi!

Vậy bình thường cậu ấy mang kính áp tròng sao?

Izu tròn mắt vô cùng ngạc nhiên, thành công khiến cho Dara phải ngưng ngang lời kể để nhìn cô bằng ánh mắt hết sức kì quái. Nhận ra ánh nhìn của ông anh có vẻ không ổn, cô vội vàng đưa tay che ngang miệng:

- Em sai rồi. Anh nói tiếp đi. Đừng để tâm đến em

Dara bắt đầu đi chép miệng một cái, lại tiếp:

- Màu mắt của thằng nhóc vốn dĩ là màu bạc như thế, nhưng sau một biến cố không mong muốn, mắt nó mới trở nên như bây giờ. Tuy nhiên, mỗi khi nó uống phải rượu vào đêm trăng tròn, tình trạng của nó có chút hỗn loạn. Nó... lại trở về hiện trạng trước khi mắt chuyển màu... Ngay cả kí ức thằng bé khi ấy cũng vậy. Do đó, nó sẽ không nhận ra bất cứ ai mà nó quen biết sau này đâu... Nhưng mà...

Dara chợt trầm ngâm. Những ngón tay thon dài theo thói quen se se lọn tóc bạch kim:

- Ngắm lại, dù không nhận ra em, nhưng khi đó, nó đã khựng lại khi em hét lên. Cũng nhờ một nhịp chậm ấy mà anh kịp thời ra tay. Điều này... đúng là chưa từng xảy ra trước đây.

Izu cắn cắn môi. Cô vừa nhớ lại chuyện ban nãy. Thực sự, Mochi lúc ấy rất đáng sợ... Giống như một hung thần vậy, nhưng tại sao, dù chỉ là một chút, cô cũng không cảm thấy ghét anh, càng không muốn vì chuyện ấy mà giữ khoảng cách với anh. Đến giây cuối cùng đối diện trước nguy hiểm, cô vẫn có một niềm tin mãnh liệt.

Cô tin anh sẽ không xuồng tay.

Đây là thể loại cảm xúc gì, thật sự cô cũng không rõ. Cô chỉ biết là mình tin anh. Vậy thôi.

- Em không ghét nó thì tốt rồi. Thật ra thì bây giờ, thằng nhóc đó đã rất đáng yêu so với ngày trước rồi.

- Đ... Đáng yêu?

Izu tròn mắt. Từ này, hình như có chút quen thuộc. Ngày trước bé Jun có nói đến từ này khi miêu tả Mochi thì phải. Rốt cuộc thì cái từ này với tên đó có liên quan thế nào vậy?

- Em phải biết nó từ trước thì bây giờ mới thấy nó như vậy. Khi ấy, nó không được ngoan ngoãn thế này đâu. Ngay cả anh cũng không biết làm cách nào. Cũng mừng là Sal cao tay cảm hóa được thằng bé. Haizz...

Dara chợt thờ dài, có chút tự trách.

- Đây là chuyện đi do anh tổ chức, nhưng anh lại để xảy ra sơ suất nghiêm trọng thế này...

- Không thể trách anh được, senpai. Chính anh cũng đâu có muốn xảy ra có sự này. Đây là tai nạn không thể lường trước được...

Izu lên tiếng an ủi, nhưng chính cô cũng không tránh khỏi tự trách mình. Dù sao cô cũng là Hội trưởng Hội học sinh. Phần trách nhiệm này, không thể để một mình Dara gánh hết.

- Nhưng mà, senpai, anh định giải quyết chuyện này thế nào? Không ít người đã thấy Mochi như thế, họ thấy cả màu mắt biến đổi bất thường của cậu ấy nữa.

- Xong cả rồi! - Dara ngẩng đầu lên một chút, quả quyết - Giờ này, chắc chắn Sal đã giải quyết êm xuôi rồi!

Về bình thần của Dara ngược lại còn khiến Izu sốt ruột hơn, không tự chủ tiến về phía trước một bước:

- Sal? Sal đã làm gì bọn họ?

- Tầy nào!

Dara thản nhiên buông hai tiếng xanh ròn. Đôi mắt bằng bạc tự lúc nào đã chuyển hướng sang cô gái trẻ đang bàng hoàng kia:

- Em nên nhớ, gia tộc Tian, không có gì là không làm được. Việc đánh thuốc mê và xóa bỏ một đoạn kí ức nhỏ trong não bộ con người không phải là vấn đề lớn. Chính vì thế, anh mới an tâm đứng đây tiết lộ những điều cơ mật này cho em biết. Bởi vì một khi em đề lộ tin tức cho ai biết, họ sẽ bị tầy nào ngay thôi. Người thiệt, cũng chỉ là gia đình em.

Trong khoảnh khắc bị ánh mắt của Dara chạm vào, Izu chợt cảm thấy không rét mà run. Ánh mắt của con người này, khi cần phóng khoáng thì rất phóng khoáng, nhưng khi cần đáng sợ cũng không thiếu nửa điểm đáng sợ. Kẻ kế thừa của một gia tộc hùng mạnh, quả thật không thể xem thường.

- Dara - senpai, em đã hứa là em sẽ giữ lời mà. Anh đừng có thử gan em như thế. Em lại đứng tim mất.

Lãnh khí nhanh chóng rút đi đâu mất. Dara hài lòng mỉm cười:

- Được rồi, quay lại vấn đề chính. Sơ suất của bọn anh, bọn anh tự có cách dàn xếp êm đẹp. Họ chỉ mất chút kí ức thôi nên sẽ không thiệt hại gì đâu. Còn em, chỉ có nhiệm vụ là giữ lời hứa của mình thôi. Sau này, nếu có vấn đề gì thắc mắc về năng lực, cứ tìm đến bọn anh. Bất kì ai cũng có thể giải đáp cho em.

Izu lặng lẽ cúi đầu, hai bàn tay vô thức mân mê tà áo. Mọi chuyện mà Dara nói thật sự quá huyền hoặc, nhưng mà... rõ ràng là sự tồn tại của những năng lực đặc biệt là có thật. Điều này cũng là huyền hoặc đó thôi. Trên đời này, không có thứ gì là tuyệt đối. Trước giờ, cô luôn giấu nhem chuyện năng lực của mình, nhưng bây giờ, cô muốn... rất muốn hiểu rõ hơn về sự tồn tại siêu nhiên này. Cô tin tưởng họ. Cô tin vào những gì anh ta nói. Cơ mà, nếu thế thì cậu bạn đang mê man kia thì thế nào đây?

- Nó chẳng chết được đâu! - Dara mỉm cười - Chỉ cần bị đánh ngất, khi tỉnh lại, thẳng nhóc ấy sẽ trở về trạng thái ban đầu thôi. Em có muốn đi xem nó một chút không?

Izu mim môi lưỡng lự rồi gật đầu:

- Ừm... Dù sao thì cậu ấy vừa rồi đã làm loạn như thế, nếu bây giờ nói em đi nghỉ, em cũng không an tâm mà nghỉ được. Em muốn thấy cậu ấy trở lại bình thường.

- Okay. Hướng này, đi thẳng rẽ phải, phòng đầu tiên. Khi nào an tâm rồi thì trở về nghỉ nhé. Anh đi xem xem Shippo được chữa trị thế nào đã.

- Vâng, cảm ơn anh!

Izu cúi thấp người một cái rồi trở gót đi về hướng Dara vừa chỉ, được vài bước chân, chợt cô quay phắt lại:

- Senpai... Anh... Năng lực của anh, là đọc ý nghĩ phải không?

Dara không chút ngạc nhiên trước câu hỏi của cô gái. Nét cười trên môi anh ngày càng đậm. Chàng trai nghiêng nghiêng đầu, hóm hỉnh:

- Em nói xem.

Chỉ như thế, là đủ rồi. Rốt cuộc Izu cũng đã có lời giải đáp về thắc mắc bấy lâu nay của mình về đàn anh này. Cô mỉm cười, chỉ để lại một tin nhắn bằng ý nghĩ "Em hiểu rồi!", sau đó chạy biến.

Bóng cô vừa khuất, nụ cười trên môi chàng trai cũng vụt tắt, thay vào đó là ánh mắt sắc bén mang theo tia dò xét.

t/g: Tại sao? Tại sao? Tại sao tác giả ra lâu vậy?

Huhu đọc giả ơi, Su cũng không muốn ngâm lâu vậy đâu, nhưng công việc của Su bây giờ là đi từ 7h sáng đến 9h tối, về nhà thì đuối như trái chuối a~~~ Mà buổi tối cũng tùy lúc Su mới có thể onl đăng chap được. Sắp tới mọi người đi học lại, Su lại vô luôn kì thi nên hơi bận bịu chút. Đừng ai nghĩ Su hết ý tưởng hay drop nha. Truyện này là con ruột của Su đó, hứa chắc không drop đâu.

p/s: 23/8 sinh nhật Su rồi, ai chúc mừng Su khôngggg?

Nhân ngày sinh nhật sắp tới, thì... à... Có ai muốn biết Izu sẽ gặp phải chuyện gì khi đến thăm Mochi không? Vhương tới rất đáng mong đợi nha.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Đừng đi nữa, bởi vì anh yêu em!

Trước cửa phòng Mochi, Izu cẩn thận quan sát xung quanh. Dù sao đây cũng là khu ở của nam sinh, nếu để người khác thấy cô nửa đêm nửa hôm lén lút lút tới phòng con trai thì cô có nhảy xuống vực Phú Sĩ cũng không giải oan hết nổi...

Uầy, tai nạn hồi sáng vẫn còn ám ảnh cô không ít rồi.

Izu thận trọng kéo cửa phòng qua với sự nhẹ nhàng nhất có thể, sau đó lách người vào rồi đóng cửa phòng lại. Trong bóng đêm rét lạnh của rừng núi Phú Sĩ, ánh đèn ngủ mờ nhạt heo hắt sáng ở chỗ ngủ của Mochi cũng không thể khiến cho nhiệt độ không khí ấm thêm chút nào. Nhưng ít nhất là... cậu ấy ổn rồi. Điều này giúp cho Izu cảm thấy ấm lòng hơn một chút. Cô gái nhón từng bước đến ngồi cạnh anh. Sau sự việc náo loạn đêm nay, anh có thể ngủ say đến mức này, chẳng bù cho cô... đã bị anh hại cho mất ngủ luôn rồi...

Nhìn gương mặt thiên thần đang chìm vào mộng đẹp, Izu bắt gặp mỉm cười. Kể từ ngày nhập học đến giờ, đây là lần đầu tiên cô có thể thấy anh thực sự ngủ. Và chỉ khi anh ngủ thế này, cô mới thấy anh giống thiên thần...

Một thiên thần xinh đẹp, an an ổn ổn...

Một thiên thần làm say đắm lòng người.

Ngay từ lần đầu tiên trông thấy anh, cô đã bị anh mê hoặc đến điên đảo.

Nếu như anh không phải kẻ đáng ghét cứ mở miệng là lại trêu chọc cho cô tức điên lên, thì có lẽ bây giờ cô cũng nằm trong danh sách fangirls dài dằng dặc của anh rồi. Nhưng mà... liệu có đúng là cô đã thoát khỏi tầm mê hoặc của anh hay không? Hay là bản thân cô cũng sa chân từ lúc nào không rõ?

Con người này, trước giờ đã hoàn hảo như thế, bây giờ cô còn được biết anh có năng lực đặc biệt...

Ông trời ơi! Người này còn chưa đủ bá đạo sao?

Nói đến năng lực, Izu chợt nhớ đến cánh tay của anh. Nó đã liên lẩn như thể chuyện anh cứu cô lúc sáng chỉ là do cô tưởng tượng ra vậy. Phải chăng đây chính là năng lực của anh? Mà đó có phải là năng lực không? Hay chỉ là "khả năng" như lời Shippo đã từng nói?

Còn... thứ nhiệt độ khác thường của anh nữa... Liệu nó có liên quan gì đến năng lực của anh không?

Và... cô nên vui hay nên buồn đây?

Vui vì cô vừa biết thêm kha khá những con người đồng cảnh ngộ. Còn buồn vì cô lại kém họ quá xa.

Cô... so với anh, thật quá kém cỏi.

Nhưng, cô vẫn không ngừng nỗ lực.

Từng ngày từng ngày, cô vẫn cố gắng giẫm lên mọi thử thách để rút ngắn khoảng cách với anh.

Cô muốn đến gần anh hơn nữa...

Thật gần.

Cô không biết lí do vì sao cô lại làm như vậy, nhưng cô cũng không cần biết.

Người này, cô nhất định phải chạm đến.

Chạm...

Tài cán thì chưa chạm được, nhưng mà...

Izu hơi mím môi.

Hiếm khi mới cô thấy anh ngoan ngoãn thế này...

Mà trông anh có vẻ như ngủ rất say.

Con trai gì mà... thật khiến cho phái nữ cảm thấy tủi thân.

Xem này, có đứa con trai nào mà... lông mi dài thế này. Sống mũi cao và thẳng. Môi nhàn nhát hồng. Da vừa trắng vừa mịn. Còn mái tóc... có vẻ rất mượt...

Bắt giặc, tay Izu khê động. Cô nhện không được cảm giác muốn chạm vào tóc anh một chút.

Dù sao thì anh vẫn còn ngủ rất say.

Say hơn cả ngủ nữa, vì sự thật là anh bị đánh ngất chứ còn chẳng phải ngủ.

Hơn nữa, chỉ là chạm vào tóc thôi, sẽ không khiến anh bị kinh động đâu.

Nghĩ sao làm vậy, Izu đánh bạo vươn tay đến...

Mái tóc của anh, không những mượt, mà còn rất mềm mại...

Từng sợi tóc nhuyễn trượt qua những ngón tay thon dài, để lại thứ cảm giác thật dễ chịu.

Con người này, ngay cả tóc cũng mát lạnh đến vậy.

Úm... thật sự rất muốn hỏi xem anh chăm sóc bản thân mình như thế nào mà lại khéo đến vậy.

Izu chột mím cười, bàn tay nhỏ nhắn có chút lưu luyến rời khỏi mái tóc đẹp đẽ ấy.

Bắt giặc, một cổ mát lạnh chụp lấy tay cô.

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, đôi đồng tử bằng bạc càng trở nên huyền hoặc hơn bao giờ hết.

- A!

Izu hoảng hốt, chỉ kịp la một tiếng rồi liều mạng gỡ tay anh ra.

Thế là thế nào?

Rõ ràng anh Dara đã nói hấn sẽ trở lại trạng thái bình thường khi tỉnh dậy mà!

Cái tình huống quái đản này nghĩa là làm sao đây?

Quanh đi quẩn lại, cô vẫn bị anh bắt được.

Cô không thể la. Cô không thể đánh động cho mọi người kéo đến. Nhưng cô còn phải giữ mạng. Cái mạng nhỏ của cô, cô chưa muốn mất đâu.

Mất thấy hung thần vừa bật dậy đã chồm tới phía mình, Izu quỳnh quáng vừa cố lùi lại vừa tìm cách uốn bầy tác lưỡi với hi vọng mong manh là kéo dài mạng sống của mình thêm một chút nữa:

- Đ... dừng lại đây. Mochi - kun, tớ không phải là đối thủ của cậu. Tớ yếu lắm, không đánh lại cậu đâu. Thả tớ ra... Tớ... A...

- Dừng đi!

Mochi đột ngột vươn tay đến. Izu còn chưa kịp phản ứng gì, cả thân hình mảnh mai đã nằm gọn trong vòng tay mạnh mẽ.

Lạnh...

Nhưng có thể thiêu đốt trái tim cô.

Ý thức của cô không biết đã bay đi đâu mất. Cứ thế... cô như muốn hòa tan trong tay anh. Cho đến khi dây âm thanh ngắt quãng lại vang lên bên vành tai nhỏ nhắn...

- Dừng đi... Làm ơn... dừng đi nữa...

- Ở đây... với anh.

Izu thoáng sững sốt. Anh vẫn vùi đầu vào bên vai cô. Bàn tay anh siết chặt, nhưng lại có chút run rẩy, giống như đang sợ hãi một điều gì đó...

Không, không chỉ vòng tay, cả người anh cũng run rẩy.

Giọng nói của anh nặng nề, đứt quãng. Giống như vừa giữ lại được niềm tin trong con tuyệt vọng.

Dù khó nhọc, nhưng dây âm thanh ấy vẫn liên tục vang lên.

Tha thiết... chân tình...

Như chỉ sợ, dừng lại một chút, cô sẽ biến mất...

- Xin em, ngoan ngoãn ở cạnh anh đi.

- Anh không ép em phải ở bên anh mãi mãi. Anh... chỉ cần một kiếp người của em. Chỉ một kiếp thôi...

- Tại sao, tại sao em lại rời bỏ anh, không nói lấy một lời. Tại sao?

- Xin em, đừng đi nữa... Đừng như thế nữa. Anh tìm thấy em rồi. Dù em có đến tận Thiên đàng hay Địa ngục, anh cũng sẽ mang em trở về. Anh sẽ không để em đi nữa đâu... Bởi vì anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em. Anh thực sự rất yêu em...

Nói đến những câu cuối cùng, Mochi như muốn gào lên. Giọng nói vốn thanh thoát của anh cũng theo đó mà trở nên khàn đặc, nhưng... nó lại khiến cho Izu bị chấn động mạnh. Chấn động đến mức ngớ ngẩn.

Vừa rồi... là tỏ tình ư?

Mochi... tỏ tình với mình?

Dù hẳn không phải đang ở trạng thái bình thường, nhưng.. kia, có đúng là tỏ tình?

Chợt, Izu cảm thấy trời đất điên đảo. Choáng váng định thần lại, cô đã nằm gọn trên tấm nệm êm ái của anh. Hai bên người là đôi bàn tay đang chống xuống của kẻ vừa kéo ngã cô. Gương mặt thiên thần mà cô từng xuyết xoa cả ngàn lần hiển hiện ngay phía trên. Khóe mắt anh vẫn ngấn ngấn hai hàng lệ chảy dài, đẹp đến vô thực...

Ánh nhìn ấy, tha thiết và mị hoặc...

Giống như một lưỡi câu hồn, có thể khiến cho người đối diện mất dần đi nhận thức...

Mochi chậm chậm cúi người xuống, hôn phớt trên hàng mi dài run rẩy của cô gái. Môi mỏng theo đó nhẹ nhàng trượt xuống gò má tròn mịn, lại đổi hướng lướt qua vành tai nhỏ nhắn. Hơi thở lạnh lạnh của anh khiến cho Izu không tự chủ mà run nhẹ.

Cả người cô như không còn là của cô nữa.

Cả tâm trí cũng bắt đầu lơ mơ.

Cô không nhớ mình là ai và vì sao đang ở đây...

Cô chỉ biết, bản thân không hề bài xích người con trai này. Có một cổ cảm xúc nào đó chợt trỗi dậy, vừa quen lại vừa lạ. Gương mặt cô đỏ bừng. Trái tim nhỏ bé như muốn nổ tung. Hô hấp dường như đình trệ. Một bên vai áo ngủ từ lúc nào đã trượt xuống, để lộ bờ vai trắng mịn và cặp xương quai xanh đẹp mê hồn. Giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng lại theo khóe môi anh rót vào tai cô:

- Đừng đi nữa nhé. Anh... yêu em, Raizusa...

Đôi mắt đẹp nào đó chợt mở bừng.

Raizusa!

Chỉ vài tiếng thôi, đã đột ngột kéo Izu trở về với thực tại.

Cô đang làm gì thế này? Rõ ràng là ban đầu cô chỉ đến đây để xem anh có ổn chưa thôi mà. Sao bây giờ lại ở trong tình huống kiểu này? Và... dưới sự thay thế của một người nào đó... tên là Raizusa.

Trái tim chợt như bị siết chặt. Đau đớn và chua xót.

Izu cắn răng dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra.

- Cậu... tránh khỏi người tôi ngay!

- Rai, em sao vậy?

- Tránh ra!

- Em lại muốn bỏ đi sao? Rai! Rai!

"Chát".

Một bên má Mochi lập tức in năm dấu tay rõ rệt. Izu nghiêng chặt răng, cổ nuốt uất nghẹn vào lồng, nhưng nơi khoe mắt đang mở tròng của cô đã dâng trào lệ đắng. Chàng trai bỗng giật mình, ngưng không cố gắng giữ cô lại nữa. Ánh mắt bằng bạc sáng có chút ngây ngốc nhìn chằm chằm vào đôi mắt rung rung của cô:

- Em... lại đồ mờ hời mắt. Là do anh không tốt, phải không? Anh khiến em buồn, phải không?

Lời nói của anh chân thành và đa diết, có mặc cảm, và có cả sợ hãi, nhưng Izu không muốn nghe thêm bất cứ thứ gì nữa. Cô cố dùng sức đẩy mạnh anh sang một bên rồi bật dậy chạy thẳng ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Đêm dài lắm mộng

Đôi bàn chân mảnh mai còn chẳng kịp mang lấy dép, Izu cứ thế chạy băng băng vô định trong đêm. Gió lạnh lại một lần nữa thừa dịp ủa đến từng con rết mướt, thoáng chốc đã nhuộm tái gương mặt đỏ bừng của cô gái. Cô không thể ở nơi đó thêm một giây phút nào nữa, vì nơi đó... còn nguy hiểm gấp bội cái không gian mà quái mà Shippo đã đưa cô đến.

Con người đó... quá sức mê hoặc.

Cô sợ... Sợ bản thân lại bị mất kiểm soát.

Bây giờ, cô cảm thấy rất xấu hổ. Trời ạ! Cô trở thành kẻ háo sắc từ bao giờ vậy? À, đúng là cô cũng có chút háo sắc từ lâu, nhưng chỉ là một chút thôi mà. Bây giờ lại... đánh mất cả lý trí thế này...

Xấu hổ chết mất!

Thật không biết, sau khi tỉnh táo lại thì hẳn có nhớ gì hay không, nếu có, chắc cô chỉ có nước độn thổ.

Chạy còn chẳng được bao xa, hai chân cô đã rã rời, phần vì cái lạnh xâm nhập, phần vì cái mệt cũng ngấm. Cô đã hoạt động như con thoi suốt đêm nay rồi còn gì. Tất cả chỉ vì... con người ấy, vậy mà hẳn... lại gọi tên một người con gái nào đó, không phải cô.

A... Mà tại sao cô lại khóc nhỉ? Cô có lí do gì để buồn đâu!

Đúng rồi, có lẽ cô buồn vì bản thân bị lừa gạt thôi. Raizusa là tên con gái. Một người con con gái nào đó hẳn đã quen biết từ lâu. Hẳn ta... vốn dĩ là con trai chính hiệu, nhưng hẳn lại nói dối là không thích con gái. Mặc dù hẳn không có trực tiếp nói với cô như thế, nhưng hẳn có bao giờ thanh minh về giới tính của mình đâu.

Có lẽ... hẳn cảm thấy nữ sinh xung quanh là phiền phức.

Có lẽ... hẳn không muốn bất cứ người con gái nào đặt hi vọng tình cảm với mình.

Có lẽ... hẳn yêu cô gái kia rất nhiều.

Và có lẽ... hẳn chưa bao giờ xem cô là bạn.

Chuyện như thế, hẳn còn chưa nói thật cho cô biết. Có thể cô cũng phiền phức quá đi, suốt ngày luẩn quẩn bên cạnh, cầu hẳn dạy hết thứ này đến thứ khác...

Ừ thì, như thế đã sao chứ? Sau này cô không phiền hẳn nữa là được chứ gì? Cô và hẳn, không phải cũng chỉ là bạn cùng bàn thôi sao? Ôn cứu mạng của hẳn, cô sẽ không bao giờ quên, trước sau gì cũng phải cố gắng trả đủ. Sau đó, lại là bạn cùng bàn, có gì phải lo lắng đâu chứ?

Vậy mà... Vậy mà tại sao, cô lại cảm thấy hạnh phúc khi hẳn tỏ tình...

Vậy mà tại sao... bây giờ cô lại cảm thấy đau như thế?

Đôi chân nhỏ lao đảo như sắp ngã. Cô gái cắn môi muốn bật máu, cuối cùng ngồi gục dưới một gốc cây cằn cỗi.

Từng biểu cảm trên gương mặt ấy, sự thiết tha chân thành trong đôi mắt ấy, cả hơi thở lạnh lạnh nhưng lại rất dễ chịu ấy nữa... Từng câu từng chữ của anh, vừa chân tình vừa xót xa, mãnh liệt nhưng vẫn không giấu được sự sợ hãi. Mặc dù biết rõ những thứ ấy không hề dành cho mình, nhưng tại sao

trong tận đáy thâm tâm, cô vẫn có chút hi vọng là anh đang tỉnh táo?

Cô đang mong đợi điều gì vậy?

Rốt cuộc cô đang bị cái gì vậy?

Đầu cô đã đập vào đâu mà cô không biết sao?

Cô đâu phải là chưa từng nghe người khác tỏ tình, tại sao lần này, chỉ có lần này... là cô cảm thấy xúc động..

Tại sao, chỉ có lần này... lí trí cô bị lấn át... Lấn át tuyệt đối.

Dường như cô không còn là cô nữa.

Không thể nào.

Chẳng lẽ... cô thích hắn sao?

- Chị làm gì ở đây?

Một giọng nói bất ngờ vang lên. Izu giật mình ngược lên, liền bắt gặp ngay hình ảnh của một người mà cô không hề nghĩ là sẽ gặp ở thời điểm này:

- R... Rashu - kun?

- Tôi đang đợi chị trả lời đấy!

- Ừm... Chị... đang hóng mát thôi.

Izu bối rối quay mặt đi, nhanh tay lau hết những giọt nước mắt còn lửng lơ trên má.

- Không đến lượt chị gạt tôi đâu. Hóng mát ở cái nơi này lúc ba giờ sáng à? Chị sắp thành cục băng tới nơi rồi.

- Em cũng ở đây giờ này thôi, tại sao chị lại không được?

- Không đến lượt chị so sánh với tôi!

Rashu nhú mày, tiếp tục giữ cấu trúc câu cửa miệng cực kỳ ngang ngược:

- Tôi có xuống Địa Ngục vào giờ này thì cũng chẳng sút mẻ gì đâu, nhưng chị chỉ cần lang thang chút nữa thì cái xương cũng chẳng còn. Chị có biết lúc này là giờ thịnh của ma quỷ không?

Izu nghe cậu nói mà rợn hết cả tóc gáy, nhưng ngoài miệng vẫn cố nói cứng:

- Thời đại... gì rồi, em còn mang ma quỷ ra dọa chị. Chị không...

- Anh ta tỉnh rồi phải không?

- H... há? À, hán...

- Và hình như có chuyện gì không ổn. Chẳng lẽ, anh ta chưa trở về trạng thái bình thường?

- S... sao em biết?

- Có gì mà khó đoán. Đột nhiên chị lao ra đây trong thời điểm này, hẳn là có gì đó không như dự kiến xảy ra rồi. Anh ta có gọi chị là Rai hay Raizusa không?

-... Cái này... Ừ thì... có.

- Trở về ngay!

-...

- Nếu chính xác là chị bỏ anh ta ở lại ở trạng thái đó, chị phải lập tức trở về ngay.

- Tại sao chứ? Không phải bây giờ nên đi báo cho anh Dara sao?

- Ngốc! Bây giờ chỉ có chị mới cản được anh ta lại thôi. Tin tôi đi, chỉ cần là chị thì anh ta sẽ không tổn hại chị đâu. Đợi đến lúc anh ta thực sự nổi điên thì cả quả núi này có bị anh ta san bằng cũng không phải chuyện bất ngờ đâu Rai ạ!

Rai!

Lại là Rai!

- Cả em nữa, sao ai cũng gọi chị là Rai vậy? Chị không phải là... Á!

Lời còn chưa nói hết, cả người cô đã bị cậu nhấc bổng. Rashu chẳng thèm nghe cô phản trần thêm lời nào nữa, trực tiếp vác cô trên vai chạy băng băng về phía phòng Mochi khiến cô sợ hãi la oai oái:

- Em làm cái gì vậy? Trời ạ, máu dồn lên não chết chị đó! Thả chị xuống! Chị không quay lại đó đâu! Chị còn muốn sống..

- Chị muốn gọi cả khu nam sinh thức giấc à?

Chỉ một câu, lập tức khiến cho Izu im bật. À không, chưa hẳn là im bật, cô gái vẫn cố gắng hoạt động cái miệng một cách bót ồm ồm nhất có thể:

- Tại sao lại muốn chị ngăn hấn ta lại? Rõ ràng em rất mạnh mẽ!

-...

- Nay, làm sao chị có thể ngăn được hấn nếu anh Dara không làm được chứ?

- Cả em nữa, không phải em rất mạnh sao? Ái da...

"Bịch" một tiếng, Izu bị thả xuống không thương tiếc, vị trí là ngay trước cửa phòng Mochi.

- Vì tôi hay tên anh trai đáng ghét ấy đều không phải là Rai! Chị không tin tôi thì cứ việc bỏ đi. Anh ta có phá nát ngọn núi này thì chúng tôi cũng chả chết được đâu, nhưng thể loại con người yếu đuối thì... Hờ, chị tự hiểu nhé Rai!

Nói rồi, Rashu nhún chân một cái đã biến đâu mất dạng, để lại Izu còn đứng lóng ngóng không biết nên làm thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Ngón tay út và con quỷ

Bên trong hiện tại, cực kỳ yên tĩnh.

Điều đó càng khiến cho Izu bối rối hơn. Cô không biết đón chờ cô ở bên kia cánh cửa là tình huống gì đây. Đêm nay, quả thật quá dài, và lắm mộng. Chưa bao giờ cô lại cảnh giác cậu bạn cùng bàn của mình như thế này.

Cũng chưa bao giờ cô mong muốn gặp lại đôi đồng tử màu hổ phách ấy đến vậy.

Nhưng mà... nếu bây giờ cô trốn tránh, hậu quả sẽ như thế nào đây? Mặc dù cô không thể tưởng tượng được cụ thể ra cái tương lai như lời Rashu nói, tuy nhiên, cản tắc vô tru, Rashu cũng không có lí do gì để gạt cô cả. Nếu cô bỏ đi, sau này nhờ có chuyện không hay xảy ra, chắc chắn cô sẽ ân hận cả đời.

Nghĩ như thế, Izu hít một hơi thật sâu, mạnh dạn đưa tay kéo cánh cửa lùa kia qua một bên. Cảnh tượng bên trong không giống như cô lo sợ mà hoàn toàn bình yên... Bình yên hết mức có thể.

Mochi đang nằm yên vị trên nệm ấm của mình, mắt vẫn chăm chăm nhìn ra cửa, khi vừa nhác thấy bóng Izu đã dịu dàng mỉm cười, tay đưa ra phía trước:

- Anh biết là em sẽ về mà, Rai. Lại đây nào!

Hành động của anh khiến Izu khẽ rung mình một cái. Trời ơi! Có bao giờ cô tưởng tượng được cậu bạn kiêu hãnh ngạo ngược này lại có dáng vẻ phong tình như thế chứ? Rốt cuộc thì ngày trước hấn ta là người như thế nào vậy? Và tại sao bây giờ hấn khác xưa một trời một vực thế?

Nụ cười kia, cái nụ cười kia, dường như biến hấn thành một con người khác... Hoàn toàn khác. Nụ cười ấy, không quá ảm áp như nụ cười của Sal, cũng không quá ma mị như nụ cười của Dara, càng không phải nụ cười kiêu ngạo mà hấn vẫn thường dán trên mặt mỗi khi gặp cô.

Đây... chỉ là một nụ cười thực đơn giản, giống như là vô thức nở rộ mỗi khi gặp được người mình yêu..

Xuất hiện tự nhiên đến mức có thể khiến cho người ta mất hết phòng bị, buông lỏng cảnh giác.

Đáng tiếc, người mà hần ta đang hướng tới lại không phải là cô. Người con gái kia... quả thực hạnh phúc, có được một người con trai yêu mình đến vậy, mà hần ta, nói đi nói lại vẫn là một người cực kỳ hoàn hảo. Mẫu bạn trai như thế này chẳng phải là mong ước của hầu hết các cô gái sao?

Nghĩ đến đây, trái tim cô chợt nhói lên.

Không phải. Hạnh phúc của con gái không hẳn là có người yêu hoàn hảo, mà là được người mình yêu yêu lại mình. Mochi ngày đó si tình như thế, ai mà không yêu cho được? Lại dựa vào những câu thoại của hần, Izu có thể đoán được rằng hần và cô gái tên Raizusa kia đã có với nhau một mối tình sâu đậm. Sâu đậm đến đâu thì cô chẳng thể biết, bởi vì cô chẳng có chút liên quan gì tới cuộc tình của họ cả. Rốt cuộc thì từ trước đến giờ, ngoại trừ Rashu luôn gọi cô là Rai và một lần Shippo vô tình gọi cô là Raizusa vào ngày đầu tiên gặp mặt, cô cũng chưa hề nghe nhắc đến sự tồn tại của cô gái này.

...

Mà khoan đã. Tại sao họ lại có sự nhầm lẫn trùng hợp như vậy?

Tại sao Rashu có thể đoán ra việc Mochi gọi cô là Rai hoặc Raizusa?

Không lí nào...

Chẳng lẽ dung mạo của cô và cô gái ấy rất giống nhau?

Izu mở tròn mắt. Chuyện này... đúng là có khó xảy ra, nhưng cũng không phải là không thể xuất hiện. Những trường hợp người giống người trước giờ vẫn có đây ra đây. Giả thiết này hiện tại là giả thiết hợp lý nhất để giải thích cái mờ râm mà cô đang vướng vào đây. Cả cái tên từ lượng cực kỳ kém kia nữa, hình như hần chưa có ý định buông tha cho cô.

- Nhanh nào. Anh buồn ngủ rồi.

Mochi vẫn giữ nguyên nụ cười giả lả, tay như cố rướn thêm một chút khiến Izu lập tức nép mình sát vào cửa, phòng hờ xem lỡ như hần có lao đến thì cô sẽ mở cửa chạy ngay. Lúc đó thì mặc kệ cô có giống Raizusa gì đó hay không, cô cũng sẽ không quản hần muốn làm gì nữa. Tuy nhiên, hiện tại, cô vẫn muốn thử một chút.

- Cậu... buồn ngủ thì mau ngủ đi. Tớ còn chưa muốn ngủ.

- Nhưng không có em là anh ngủ không được. Hay là, em vẫn còn giận?

Izu thoáng đỏ mặt, vội vàng lắc mạnh đầu cố xua đi những hình ảnh ban nãy:

- Không có, chỉ là chưa muốn ngủ thôi.

Đáy mắt Mochi chợt ánh lên tia thất vọng, có một chút buồn, cả một chút không đành lòng. Bàn tay anh không vói lên nữa mà thả lỏng xuống. Cuối cùng, anh chỉ mỉm cười... rất nhẹ:

- Nếu vậy... có thể cho anh nắm một ngón tay út của em không?

- Cậu cũng có tay, sao không tự nắm đi?

Mochi không trả lời, nhưng đôi mắt vốn dĩ rất nị hoặc đã bắt đầu rung rung đầy ủy khuất khiến cho trái tim nhỏ bé của Izu suýt nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vịn chặt cửa, lòng bàn tay ướt đầm. Chính cô cũng không rõ mình đang chuẩn bị nói cái gì nữa:

- Người xưa có câu, không được cho con quý giữ dù chỉ là một ngón tay út.

- Nhưng anh có phải quý đâu. Em biết anh là thiên thần mà.

- Phi! Cậu mà là thiên thần thì tớ chắc là Thủ lĩnh Thiên thần rồi.

- Anh vốn dĩ là Thủ lĩnh Thiên thần.

- Xùy, bớt tạo!

Miệng thì nói vậy, nhưng dường như những biểu cảm của Mochi đã đánh đổ được lớp phòng tuyến cuối cùng của cô gái.

- Nhớ là phải ngoan ngoãn đi ngủ đó.

- Anh có bao giờ gạt em đâu.

- Ai mà tin được cậu.

Izu mím môi lưỡng lự một chút rồi cũng thận trọng tiến lại đưa một tay ra. Bất ngờ, cả tay cô bị kéo ghì, trôi dạt một lần nữa đảo lộn.

- Bây giờ mới gát nè!

Mochi hài lòng ôm ngang eo nhỏ, dụi đầu vào tấm lưng mềm mại, khẽ thì thào:

- Đi ngủ thôi!

Izu vừa tức vừa thẹn, đỏ mặt ra sức giẫy giụa, nhưng một câu sau của chàng trai khiến cô lập tức im bật:

- Ngoan. Em mà cựa quậy thì anh lại thức đấy.

Izu ngượng chín mặt, lại chẳng dám nhúc nhích gì thêm. Chưa bao giờ... cô thật sự chưa bao giờ tưởng tượng được mình lại rơi vào tình huống ngáo ngơ thế này, bị một tên quý tử đội lốt thiên thần giữ chặt mà chẳng thể la hét hay chống cự. Mỗi khi cô chuẩn bị có ý định vùng thoát thì tay hãm lại như có linh tính, gắt gao ghì lại khiến cô chỉ còn cách thức thủ nằm yên. Chẳng còn cách nào khác, cô chỉ có thể nằm đấy, tự nhủ sẽ đợi cho hãn ngủ say rồi len trón về sau vậy...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Khởi đầu của ngày mới

Rạng sáng ngày thứ hai của chuyến đi, ánh sáng chan hòa vạn vật. Cái lạnh lẽo dư âm từ đêm rét vừa rồi ở rừng núi Phú Sĩ rốt cuộc cũng giảm đi được một chút. Tuy nhiên, như thế cũng là quá tốt. Dù sao thì nơi đây cũng là nơi đặc trưng về cái lạnh, thời tiết được như vậy là ông trời quá ưu đãi với đoàn học sinh trường Kokka rồi.

Izu thức dậy từ rất sớm, tuy nhiên, so với bình thường thì vẫn trễ hơn một chút. Hiện tại đã hơn năm giờ rưỡi sáng. Tất nhiên, giờ giấc này là do tác giả... tự biết, chứ cô gái của chúng ta làm sao còn giữ được khái niệm thời gian sau một đêm dài lăm mòng như thế? Bây giờ, cô chỉ biết lơ mơ là mình vừa mới tỉnh dậy sau một giấc rất ngon. Một giấc ngủ đúng nghĩa, không chút mòng mị. Đây là lần thứ hai mà cô không bị rơi vào mòng cảnh, chỉ là gần đây, hình như mỗi lần vào chiêm bao là càng ngày càng lún sâu hơn thì phải. Chẳng biết rằng thay đổi này có được xem như là chứng rối loạn giấc ngủ cho riêng cô không nữa?

Izu vỗ vỗ trán, cố trở mình ngồi dậy, bất giác lại phát hiện cả người cứng đờ, có chút đau nhức. Có lẽ cô đã duy trì tư thế ngủ nằm nghiêng này cả đêm rồi, nhưng... sao cô có cảm giác có gì đó nặng nề đè trên eo nhỉ?

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một bàn tay tinh xảo vẫn gắt gao ôm chặt lấy cô. Izu suyết chút nữa đã hét lên, nhưng cô kịp thời nhớ ra tình huống tối hôm qua: tên ôn dịch lừa đảo kia vẫn giữ rịt cô không buông. Vốn chỉ muốn đợi hãn ngủ say một chút rồi nhân cơ hội thoát ra chạy về phòng, nhưng thế này thì hay rồi, cô lại ngủ quên mất tiêu. Cả đêm qua cô hoạt động quá mức, chạy ngang chạy dọc đủ kiểu, nên sau đó một mõi thiếp đi lúc nào không hay.

Thật là... cho dù có mệt đến mức nào thì cũng đừng có "đóng đồ" trong phòng con trai cả đêm như thế chứ!

Izu than thở, gõ gõ vào đầu mình tự trách, xong lại cắn răng xuyết xoa chỗ vừa bị đánh đau. Ngẫm nghĩ một chút, tình hình hiện tại còn gay go hơn. Mặc dù tiếng thở nhè nhẹ đều đặn phía sau gây chứng tỏ rằng hãn vẫn ngủ say, nhưng Izu e rằng chỉ một cử động nhỏ của cô thôi cũng có thể khiến hãn thức giấc. Đến lúc đó, dù cho hãn đã trở về nguyên trạng hay vẫn như trạng thái tối hôm qua thì cô cũng không biết phải xử sự thế nào cho phải. Uầy... Dù có giải thích thế nào thì kết quả vẫn là cô xấu hổ chết mất. Nhưng nếu cứ như thế này thì cũng không ổn chút nào. Bằng mọi giá, cô phải thoát ra mà không làm hãn tỉnh dậy. Cơ mà, cô phải làm gì tiếp theo đây?

Bất giác, Izu nhớ lại cuộc nói chuyện với Dara vào đêm vừa rồi. Đôi mắt tròn mở to, cô liều mạng la hét trong đầu, cố dùng suy nghĩ của mình để mặc sức kêu cứu. Nếu mắt cô nhìn có giới hạn không gian thì không chừng năng lực đọc suy nghĩ của anh Dara cũng thế, chỉ là cô không rõ cơ chế năng lực của anh ta là chủ động hay bị động thôi. Tuy nhiên, dù có còn chút hi vọng thì cô cũng phải bám víu cho kì được.

Thật may mắn. Rốt cuộc thì cố gắng của cô cũng đã mang lại kết quả. Dara đang lang thang hóng... rét thì bất tri bất giác nhận được "tín hiệu SOS" của Izu. Sau gần nửa tiếng Izu la hét trong tuyệt vọng mà không được phép phát ra âm thanh, cuối cùng cánh cửa lừa cũng được kéo sang một bên dưới sự thấp thỏm của cô gái. Người vừa mở cửa đúng thật là Dara. Điều này khiến cô gái an tâm thờ phào. Thật may là không phải người khác, nếu không thì cô không biết phải giải thích cái tình huống mờ ám này thế nào nữa. Hiện tại có lẽ chỉ có anh giúp cô được. Tuy nhiên, việc xảy ra ngoài dự đoán: phía sau Dara còn có thêm Shippo, một Shippo hoàn toàn lạnh lặn, không có chút dấu hiệu gì cho thấy tối hôm qua cậu vừa bị chủ nhân cho ăn đòn không nhẹ. Xem ra, từng nhân vật trong gia tộc này đều là những con người không thể xem thường. Hoặc là Shippo cũng có năng lực tự chữa thương chính mình, hoặc là trong những thành viên thuộc gia tộc Tian đi theo đoàn học sinh Kokka, có ít nhất một "bác sĩ" cực kỳ mát tay. Khả năng thứ hai có vẻ cao hơn, bởi đêm qua rõ ràng là Shippo đã bị uy hiếp đến ngất xỉu. Tuy nhiên, người đó là người nào, hiện tại Izu vẫn chưa thể đoán ra được.

Dara vừa bước vào phòng đã bắt gặp hoàn cảnh éo le và bộ mặt ủy khuất rung rung của Izu, đầu chân mày chàng trai nhướng lên một chút, cả cậu nhóc hồ ly phía sau cũng tròn mắt. Cậu không có khả năng bắt được tín hiệu cầu cứu của Izu nên tất nhiên sẽ ngạc nhiên hơn, còn Dara thì nhanh chóng đoán biết được sự việc. Chàng trai chỉ phì cười một cái, bất giác quay sang đánh mắt về phía Shippo. Cậu hiểu ý, liền tiến lên trước ánh mắt khó hiểu của Izu. Ngay khi cô gái còn chưa đoán ra được cậu đàn em khóa dưới này đang chuẩn bị làm gì thì bất ngờ, Shippo cười toét lao thẳng tới.

Chỉ thấy trước mắt lóe sáng một cái, ngay trước khi Izu kịp hét lên thì dường như lực đạo đang giữ chặt cô đột ngột biến mất. Định thần nhìn kỹ lại thì cô đã đứng cạnh nơi mình vừa nằm một cách kì diệu. Còn Shippo lại nằm ngay chỗ của cô. Giống như là... Không phải giống như nữa. Rõ ràng là cậu nhóc này có thể hoán đổi vị trí trong nháy mắt. Vậy là sáng nay cô lại biết thêm một thông tin nữa về năng lực của Shippo.

Nhưng mà, hiện tại thì Izu chưa chú trọng đến điều đó. Việc cô quan tâm bây giờ là cô đã có thể trở về phòng. Cô gái rồi rít cúi đầu cảm ơn Dara và Shippo rồi chạy biến.

Đêm vừa rồi, quả thật dài quá dài.

Dara cũng chẳng còn việc gì ở đây nữa. Chàng trai nhàn nhạt liếc mắt qua hiện trường, trông thấy Shippo vẫn cười tét lét thì chỉ khẽ chép miệng một cái rồi xoay người đi ra.

Chẳng cần đến khả năng tiên tri của Sal, anh cũng có thể đoán ra tương lai sắp tới của con hồ ly này "tươi đẹp" đến mức nào rồi.[/SPOILER]

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Cậu vẫn tin câu chuyện bốc phét ấy sao?

Izu khẩn trương chạy một mạch về đến phòng. Trên đường đi cô cũng rất cẩn thận để không bị ai phát hiện cô chạy từ khu nam sinh ra, nhưng đến cửa ải cuối cùng, chính là lúc Izu mở cửa phòng mình ra, cô liền gặp ngay đôi mắt to tròn đầy hào hứng của cô bạn thân tóc tím Miko.

- À há! Mới đi đâu về đây Izu - chan?

Miko cố ý kéo dài giọng mấy tiếng cuối khiến cho ai đó không khỏi chột dạ:

- À... Tớ... Tớ... Tớ đi vệ sinh. Cậu dậy sớm thế?

Miko cười tươi, tay nhanh nhẹn sắp xếp mền gối cho gọn gàng lại:

- Tớ cũng mới thức thôi. Quay sang lại thấy chỗ cậu trống không hà. Mà... cậu mất ngủ sao? Mất cậu gần giống mất gấu trúc rồi đấy.

Izu "a" lên một tiếng rồi theo phản xạ đưa tay sờ sờ lên mặt mình.

Cô trông tiều tụy đến thế ư? Lại dễ dàng để cho cô bạn thân phát giác ra.

- À... Tại... ngủ chỗ lạ, tớ không quen lắm.

- Phải không? - Miko lại tiếp tục kéo dài giọng - Hay là tương tư anh nào rồi?

Câu nói đùa của Miko khiến cho Izu một phen đỏ mặt:

- Nói linh tinh không à! Còn không lo đi sắp xếp hành lý đi, ở đó mà đoán già đoán non. Xíu nữa không kịp gom đồ, bị bỏ lại thì đừng có khóc...

- Hờ, làm gì mà phản ứng dữ thế? Cậu nữ bỏ lại tớ sao? Ày da, có phải là.. tớ đoán trúng tim đen rồi không?

- Kh... không có!

- Hm... Không có à?

- Ừa. không hề.

- Thật vậy sao?

- Đã bảo không có là không có.

- Chắc chứ?

-... Cậu lầy quá!

Miko nhovn miệng cười bí hiểm rồi nhanh nhẹn rút một vật mà mình vẫn giấu sau lưng này giờ ra giờ lên:

- Vậy... cái này là cái gì đây?

Izu giật mình. Đây chẳng phải là chiếc áo khoác mà Mochi đã choàng lên vai cô lúc đi phân bố phòng nghỉ sao? Có lẽ cô đã quên cất nó đi, để bây giờ Miko phát giác ra mất. Nhưng mà... Trên đó...

Izu chợt vươn tay chụp lấy chiếc áo quay mặt đi.

Thật may. Có vẻ như Miko vẫn chưa phát hiện ra dấu máu trên tay áo khoác, nếu không thì cô cũng không biết nên giải thích câu chuyện rối rắm này từ đâu nữa. Cũng có thể là Miko chỉ mới phát hiện ra chiếc áo này thôi, nên mới...

Dòng suy nghĩ đột ngột đứt quãng. Izu vừa trộm nhìn xuống. Chiếc áo khoác ấy của Mochi... hoàn toàn sạch sẽ. Vết máu khô triệt để biến mất một cách kì lạ.

- Ui ui! Izu - chan, xem cậu kia, rõ ràng là tớ nói đúng rồi. Áo khoác này chắc chắn là đồ nam, lại còn được cậu nâng niu quý trọng thế kia. Chẹp chẹp, size áo thế này, có vẻ như ngoại hình không tệ nha. Bạn thân của tôi ơi, cậu thật là biết cách nhìn người.

- Cậu... cậu đừng có nói bừa. Đây là... áo khoác của anh tớ. Là do tớ đi hơi vội nên lấy nhầm thôi.

- Thôi nào, đừng cố gắng che giấu nữa. Áo của anh trai mà có thể khiến cậu hoảng hốt thế kia ư? Khai thật đi, là anh chàng tốt số nào thế? À à, chẳng lẽ là... Mochi - kun?

Izu suýt nữa đã trượt chân ngã nhào, cũng may là cô vẫn kịp thời giữ vững người lại được.

- Cậu đừng có ghép đôi linh tinh. Hắn vốn là một cặp với Sal mà, không phải sao?

- Á!

Miko đột ngột mở tròn cặp mắt nhìn Izu như thể đang nhìn một sinh vật lạ:

- Cậu định mang cái chuyện bốc phét ấy ra gạt con nít sao? Tớ không phải con nít nhé. Mà con nít chắc cũng chẳng tin chuyện này đâu. Mà nè... đừng có nói là... cậu tin chuyện này là sự thật nhé?

- H... Há?

Izu cứng lưỡi trong giây lát.

Không phải chứ? Ngay cả Miko cũng biết sự thật ư?

Đáp lại vẻ lơ ngơ của Izu, cô gái tóc tím liền ôm bụng cười đến lăn tròn, hai chân đạp lia lịa:

- Trời ạ, cô gái ngây thơ của tôi ơi, đến bây giờ mà cậu vẫn tin lời cậu ta nói là thật sao? Ha ha, cậu cả tin thật đó!

- C... cái gì mà cả tin với không tin chứ? Chẳng phải họ rất thân thiết còn gì?

- Ha ha, đúng là thỏ con ngây thơ thật mà. Họ là bạn thân, thân thiết như thế là chuyện bình thường thôi. Rõ ràng là họ vẫn chưa bao giờ có bất cứ biểu hiện gì cho thấy họ là người yêu của nhau cả. Cả lớp ai cũng đoán ra chuyện này rồi, có mình cậu là còn tin thôi đó. Izu - chan à, bình thường chơi với cậu ta nhiều quá rồi bị cậu ta tẩy não có phải không?

Miko mặt sắc thoạt khiến cho đầu óc Izu càng trở nên quay cuồng. Vậy ra nào giờ cô là kẻ ngây ngô đến thế sao?

Dường như... cô hoàn toàn đánh mất hết cảnh giác mỗi khi tiếp xúc với con người đó.

Có một cỗ cảm xúc lạ lẫm cứ lặng lẽ xuất hiện mỗi lần chạm mắt hắn.

Chẳng hiểu sao... cứ muốn nói chuyện nhiều một chút...

Muốn gây gổ nhiều một chút...

Muốn đòi hỏi nhiều một chút...

Và dường như, từng cử chỉ, từng nét mặt thiên thần ấy đã vô thanh vô thức khắc sâu trong tâm khảm cô từ lúc nào không biết.

Hắn ta... nắm được ngón út của cô mất rồi.

Izu có chút bối rối, cúi mặt cố kết thúc câu chuyện này càng sớm càng tốt:

- Hắn ta... có thể nào thì liên quan gì đến tớ chứ? Cậu để dành trí tưởng tượng để viết mấy tiểu thuyết tình cảm của cậu đi.

Miko nhăn nhó cười tươi rói, miệng mặc dù không hỏi thêm câu nào nhưng nét mặt của cô gái giống như đã nhận định rằng phỏng đoán của mình là hoàn toàn chính xác. Cô bạn thân thanh lịch này của cô vậy mà cũng đã đến thời điểm biết ngượng ngùng rồi nha. Ừm... Con gái khi yêu đúng là xinh đẹp khó tả, thật sự rất muốn đặt bút viết thêm vài cuốn tiểu thuyết tình cảm thật...

Miko cứ thế chìm đắm trong cuộc tình màu hồng mà bản thân đang vẽ vời hết sức phong phú, lại vô tư không hề biết rằng bản thân vừa vô tình khơi gợi lên nỗi đau của một cô gái nhỏ vẫn lặng lẽ nằm quay lưng vào trong vách giả như còn đang ngủ.

Akina nín chặt môi, cố gắng nuốt lại tiếng nấc vào tim. Nhưng cuối cùng cô vẫn không thể khống chế được bản thân, liền nhanh chóng bật dậy chạy biến ra ngoài, để lại Miko ngỡ ngàng một hồi, rồi cũng hiểu ra vấn đề, áy náy hướng mắt về phía Izu. Izu cũng chẳng biết làm gì hơn. Con người khi vướng vào ái tình cũng thật khó đoán, chẳng biết bản thân sẽ có được hạnh phúc hay lại nhận lấy đắng cay. Đôi khi cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không cách nào dứt ra được, chỉ có thể nhờ vào thời gian xóa nhòa dần những thương tổn trong tim.

Thế nhưng, liệu thời gian có phải là cách giải quyết tốt nhất? Hay có một lúc nào đó, thời gian lại trở thành thứ khiến cho đau khổ có cơ hội gặm nhấm tâm hồn nhiều hơn đây?

T/g: Mọi người ơi, ai quý Su hay có góp ý gì cho truyện thì addfriend với Su ngay nhé <3

Su mong Su mong rất mong chờ lời mời kết bạn của quý độc giả nha. Cảm ơn đã ủng hộ Su trong thời gian qua. Đây là link face của Su ạ:
<https://www.facebook.com/su.shii.374>

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Hình phạt của Mochi

Về phần Mochi, sau khi Izu vừa đi khỏi khu nam sinh được một chút thì anh cũng mơ màng tỉnh dậy. Đầu óc có chút mơ hồ. Anh còn chẳng kịp nhớ bản thân đang ở cái địa phương nào nữa. Mochi đưa tay day nhẹ mi tâm. Đường như cơ thể anh có phần mệt mỏi hơn thường ngày. Cũng phải thôi, dù anh không nhớ mọi chuyện nhưng rõ ràng là anh đã phá loạn cả đêm hôm qua rồi còn gì?

Cố gắng lục lại trí nhớ một lần. Lúc ấy, trời cũng không còn sáng sủa nữa, hình như anh đã chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, cơ mà, lại bị nhóm nam sinh cùng lớp lôi kéo đi đâu thì phải. À, là lôi đi tham gia cái bữa tiệc linh tinh gì đó. Sau đó, họ cùng nhau bàn tán đủ chuyện trên trời dưới đất, rồi suy đoán, gặng hỏi anh mấy câu. Thực chất anh cũng chẳng để tâm lắm, chỉ trả lời cho có lệ. Rồi tiếp đó... Tiếp đó...

Thứ nước uống có vị cay nồng trôi qua cổ họng...

Đôi đồng tử màu hổ phách đột ngột co rút. Anh nhớ ra rồi. Anh đã uống phải rượu. Anh cố gắng vùng chạy trong những giây thanh tỉnh cuối cùng, nhưng rốt cuộc, họ giữ chặt anh. Chút tỉnh táo còn lại cũng trôi đầu mất.

Chắc chắn anh đã biến đổi.

Mochi có chút hoảng hốt định bật dậy, nhưng chợt phát hiện một bên tay tê rần. Chàng trai theo phản xạ quay đầu nhìn sang

...

Không gian chợt yên ắng đến lạnh người.

...

Nơi một căn phòng nào đó trong khu nam sinh, một "trái banh lông" màu cam cấp tốc phá xuyên cửa bay luôn ra ngoài trời dưới sự chứng kiến của bầy chim chóc vừa hoảng loạn vỗ cánh bay tứ phía.

Mochi chậm rãi chống tay ngồi dậy. Cánh tay vốn còn bị thương ngày hôm qua bây giờ đã hoàn toàn lành lặn. Việc anh đang yên ỗn nằm trong phòng và bên ngoài có vẻ như vẫn rất yên bình đã cho thấy, dường như chuyện anh nói diễn vào đêm hôm qua đã được giải quyết êm đẹp. Nhưng mà, hậu quả còn lại như thế nào thì anh quả thực khó mà đoán được.

- Chịu thức rồi sao nhóc?

Mochi thoáng kinh ngạc, rồi liền đoán ra danh tính của người vừa cất tiếng. Ở đây, người gọi anh bằng "nhóc", lại có thể ở ngay trong phòng mà anh không phát giác ngay được, cũng chỉ có một.

- Nii - chan...

Mochi khẽ gọi, nhưng trong thâm tâm đã thầm biết, đích thân Dara đến tận đây thì chắc chắn sự việc tối hôm qua không còn là chuyện nhỏ nữa.

Dara vẫn đứng đó, khoan tay đứng dựa lưng vào vách. Những lọn tóc bạch kim cao quý như càng tô thêm vẻ nghiêm nghị đầy uy quyền trong đôi mắt bàng bạc ấy. Cánh môi mỏng khẽ động, âm thanh phát ra không lớn nhưng vẫn thừa sức khiến cho người đối diện không thể không thần phục:

- Nhóc biết tội của mình chứ?

Hàng mi dài của Mochi khẽ hạ xuống. Anh không có tội thì còn ai có tội đây? Mặc dù anh chẳng còn nhớ bản thân đã làm gì, nhưng cái lỗi sơ suất thì không thể chối bỏ. Huống chi, ngay từ đầu, anh cũng không hề có ý định chối tội.

Mochi xoay người quỳ thẳng tại chỗ, đáy mắt không giấu vẻ áy náy mà cúi đầu:

- Tất cả tội lỗi đều là do em. Nii - chan, em đã sẵn sàng lãnh nhận mọi hình phạt.

Dara dường như đã đoán biết trước biểu hiện của Mochi. Anh cũng không đáp lại ngay, chỉ lẳng lặng nhíu mày quan sát cậu em chăm chăm. Mãi một lúc sau, Dara mới chậm rãi nhả ra từng chữ:

- Thật sao? Nhóc chắc chứ?

Mochi có chút không hiểu vì sao Dara lại hỏi ngược như thế, nhưng trong giọng nói của anh ấy hình như có mùi nguy hiểm. Có lẽ hậu quả anh để lại không nhỏ nên Dara mới có biểu hiện đó. Tuy nhiên, anh đã xác nhận là sẽ chấp nhận mọi hình phạt, thậm chí là rời khỏi đây để trở về nhận tội trước Thánh đường Thiên Giới.

- Em sẽ không nói hai lời.

- Ồ...

Dara thong thả rời chỗ đứng mà bước lại gần chỗ Mochi đang quỳ, chậm rãi tiếp:

- Hình phạt của nhóc, anh đã thi hành rồi.

Chàng thiên sứ tóc ngắn ngạc nhiên ngược lên.

Đã thi hành rồi? Lời kia của ông anh này là có ý gì? Rõ ràng là anh mới chỉ vừa thức giấc thôi kia mà, trên người cũng không có chút tổn hại gì, anh ta nói thi hành là thi hành thế nào?

- Anh đã nói cho Izu biết được một nửa về thân thể của chúng ta rồi!

Mochi lập tức bị kéo ra khỏi những hoài nghi trong đầu. Đồi đồng tử hổ phách mạnh mẽ co rút đầy sợ hãi:

- Nii - chan...

- Cầu xin anh vô ích! - Dara lạnh nhạt ngắt lời chàng trai - Nhóc nên biết, nếu chuyện này bị lộ tới Thiên Giới thì hình phạt của nhóc không chỉ đơn giản là như thế. Vụ trọng án mà nhóc gây ra năm đó vẫn còn để lại hậu quả khôn lường. Hiện tại không biết có bao nhiêu người đang chờ đợi lí do diệt trừ nhóc. Mà anh, thật sự không muốn ngày đó đến chút nào.

Dara dừng chân trước Mochi. Những ngón tay như bạch ngọc nhẹ nhàng nâng chiếc cảm thanh tú kia lên một chút, ép cho chàng trai phải nhìn thẳng vào đôi mắt bàng bạc của mình. Môi mỏng vẫn chậm chậm kéo ra những âm thanh trầm thấp đầy áp lực:

- Nhóc không hề muốn cô bé đó bị tổn thất tuổi thọ đâu nhỉ?

Mochi biết rằng mọi lời nói của anh lúc này là hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể bắt đầu dĩ hướng ánh mắt khẩn thiết lên mà chờ đợi. Dara vẫn tiếp tục:

- Biết càng nhiều, thì khi bắt buộc phải bị xóa đi kí ức, tuổi thọ hao hụt sẽ không ít. Anh biết rằng nhóc chỉ bắt cần thôi, nhưng mỗi sai sót dù là nhỏ nhất bây giờ vẫn có thể khiến nhóc lãnh nhận hình phạt đáng sợ nhất của Thiên Giới. Anh là người trực tiếp giám sát nhóc, nhưng anh thật sự có chút không đành lòng nếu phải xuống tay với nhóc. Tuy nhiên, với cô ấy thì anh tự tin là mình đủ nhẫn tâm.

Nói đến câu cuối, Dara buông tay xuống, hơi thở còn mang theo sự lạnh khốc vô tình. Mochi biết rõ người anh trai này nói được là làm được. Đừng nhìn vào vẻ ngoài phóng khoáng của anh mà cho rằng anh dễ tính. Dù sao anh cũng là Đế vương tam giới trong tương lai. Nếu anh thật sự dễ đối phó thì anh cũng không thể giữ vững vị trí của mình trước hàng vạn cặp mắt tinh anh của thần dân Thiên Quốc. Con người anh, khi cần tình cảm thì vẫn rất tình cảm, nhưng đến lúc vô tình chắc chắn sẽ không thua kém bất cứ vị Đế vương nào. Anh dùng lí trí để hành động theo cảm giác của trái tim, đặc biệt là khi tình huống có liên quan đến những người mà anh xem trọng, anh sẽ không ngần ngại ra tay với kẻ khác để bảo vệ họ, dù cho cách làm của anh có thể sẽ khiến cho người thân rời bỏ chính mình. Do đó, hiện tại, Mochi chỉ có thể cúi đầu nhận tội, tự nhủ phải cẩn trọng đến mức tuyệt đối, vì một khi sai sót thật sự xảy ra lần nữa, anh không thể đoán trước được Dara sẽ làm gì tiếp theo.

- Em hiểu rồi. Chuyện này sẽ không bao giờ tái diễn nữa...

Dara gật đầu hài lòng, giọng nói cũng dịu đi phần nào:

- Hi vọng là nhóc nhớ kĩ những gì mình vừa mới nói.

Trước khi bước ra khỏi phòng, anh còn quay lại buông thêm một câu:

- Và hi vọng nhóc biết mình phải làm gì tiếp theo.

Câu nói này khiến cho Mochi phải trầm mặc hồi lâu. Anh hiểu, Dara là đang nhắc nhở anh ý thức về thân phận của chính mình. Dù rằng vẻ bề ngoài của con người và thiên thần vẫn khá tương đồng, nhưng dù sao cũng vẫn là hai thế giới khác nhau. Giữa hai thế giới, lại luôn có một khoảng cách rất lớn. Có những sự thật hiển nhiên mà anh dù cố gắng cách mấy cũng không thể sửa đổi. Sai lầm ngày hôm qua xảy ra cũng là do anh đã quá mất cảnh giác. Đầu là khi đó anh chỉ có chút ý muốn gần gũi với cuộc sống con người hơn, và đầu là bọn họ không hề có ác ý hại anh, nhưng sự thật vẫn là sự thật: suýt chút nữa anh đã bị tổng đến Thánh đường Thiên giới.

Và, còn chưa kể đến... cô ấy nữa...

Việc anh Dara tiết lộ thông tin cho cô ấy, chỉ có thể giải thích rằng cô ấy đã thấy cái gì đó không thể giải thích bằng logic thông thường. Dù sao thì anh ta cũng không giống như loại người sẽ tùy tiện đi rao những điều cơ mật cho người khác chỉ để phạt anh.

Mochi khe khẽ thở dài. Thời gian qua, có lẽ anh đã quá buông thả rồi. Xem ra, anh vẫn nên tập trung vào công việc thì hơn. Cái mạng này, nói lớn không lớn nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, nhưng khi đối diện với Chúa quỷ Lucifer khủng bố tàn ác thì việc anh có còn giữ được nó hay không cũng là một câu hỏi không hề đơn giản...c trắng chỉ để làm một chiếc bánh hoàn hảo theo ý anh.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Tâm sự đơn phương

Trên con đường vắng, cô gái nhỏ Akina cứ thế bung mặt chạy biến. Cho đến khi cô loạng choạng dừng lại thì xung quanh đã chỉ còn cây và sương mù. Cô chẳng biết nơi này có quá xa với khu phòng nghỉ của mình không nữa. Cô cũng chẳng còn nghĩ đến điều đó. Thậm chí cô còn chẳng nhớ đến đường về. Trong tâm trí mong manh của cô bây giờ chỉ quay cuồng xung quanh bóng hình thanh tú ấy.

Cô chưa bao giờ quên được lần đầu tiên gặp anh. Lần đầu tiên ấy, không phải là ở Câu lạc bộ Làm bánh, càng không phải ở khu Canteen của trường, mà là trong phòng Hội đồng của trường...

Ngày ngày đầu nhập học.

Cô không bao giờ nghĩ được rằng trái tim nhỏ bé này sẽ rung động ngay khi còn chưa kịp tiếp thu chút kiến thức nào của năm học mới.

Anh khi ấy, miệng cắn chiếc bánh mochi, tay nắm quai cặp vắt ngược ra sau lưng, thông dong tự tại, cao ngạo lạnh lùng, nhưng lại vô thức tỏa sáng giữa bao người. Chắc cũng có lẽ là do bề ngoài quá nổi bật như thế mà thấy cô mới gặp mặt đã phân phó anh giúp một tay chuẩn bị cho buổi lễ khai giảng.

Cũng vì thế, mà cô gặp được anh.

Khi ấy, cô đang cùng mọi người điều chỉnh dàn âm thanh và sắp xếp lại các giấy tờ cho buổi lễ, thì, anh bước vào.

Akina cũng thuộc dạng con nhà khá giả. Cô được học ở những ngôi trường danh tiếng từ bé đến lớn nên những kiểu người dạng cậu ấm cô chiêu cô đều đã gặp qua cả rồi, tuy nhiên, người đó... lại khác biệt hoàn toàn so với bất kì ai khác.

Không hề có chút đáng vẻ vênh váo ý lại vào tiền vào quyền của gia đình.

Cũng không có tỏ ra cool ngầu nhằm thể hiện với các nữ sinh.

Phong thái của anh, bản chất vốn đã là cao quý, nhưng là cao quý ở một góc độ nào đó khác xa với trần tục. Và cũng ở một góc độ nào đó, cô đã từng xem anh là một thiên sứ...

Anh vô thức lướt mắt qua cả phòng, cũng đủ khiến bao nhiêu trái tim đập loạn. Nhưng với Akina, cô cảm thấy kia rõ ràng là ánh mắt của thiên sứ đang nhìn xuống dân chúng. Trong khoảnh khắc, tự nhiên cô nhận ra, bản thân mình thật nhỏ bé biết bao trước anh. Mãi cho đến ngày hôm ấy, không nghĩ đến, lại gặp anh ở Câu lạc bộ Làm bánh.

Không nghĩ đến, một thiếu gia như anh lại am hiểu lĩnh vực nữ công này đến vậy.

Không nghĩ đến, anh sẽ tham gia Câu lạc bộ này.

Không nghĩ đến, anh sẽ ăn bánh cô làm.

Không nghĩ đến, anh sẽ hỏi tên cô.

Càng không nghĩ đến, anh khen tên cô đẹp, và nói rằng sẽ nhớ...

Cô hạnh phúc đến quên cả ngủ. Cả đêm thức trắng chỉ để làm một chiếc bánh hoàn hảo theo ý anh.

Hôm sau, cô phải gom biết bao nhiêu can đảm mới có thể đứng trước mặt bao người mà đưa bánh cho anh, kết quả... lại bị anh từ chối thẳng thừng...

Không một ai hiểu được cảm giác trong cô khi ấy tẻ nhạt đến chừng nào. Đau đớn. Hụt hẫng. Xấu hổ. Dầu cho xung quanh cô vẫn có những người bạn nhiệt tình san sẻ, nhưng chung quy thì người bị tổn thương cũng chỉ có cô. Lúc đó, cô đã có ý nghĩ là sẽ cố gắng tránh xa những thứ tình cảm mới mẻ ấy... Càng xa càng tốt. Vì cô cảm thấy sợ hãi. Cô sợ bị từ chối, sợ bị người khác khinh thường, sợ bị mọi người nhìn bằng ánh mắt thương hại. Và... cô sợ trái tim mình sẽ một lần nữa bị tổn thương.

Ấy thế mà, chẳng nghĩ được là các chị em trong Câu lạc bộ lại quyết tâm kéo cô chặn đường anh về để làm rõ mọi chuyện. Lúc đó, cô chỉ cầu mong cho đất dưới chân mình nứt ra để cô còn chui xuống. Cô xấu hổ chết được, vừa bị người ta cự tuyệt lúc sáng, vậy mà sau đó lại rơi vào hoàn cảnh khó xử ấy. Cô đã có ý định bỏ chạy, nhưng không ngờ, mọi chuyện lại xảy ra quá sức tưởng tượng...

Thì ra, anh cự tuyệt cô làm bánh cho anh vì không muốn cô thức khuya.

Anh... thế mà lại động viên cô. Những lời khuyên khi ấy của anh đáng giá thế nào, có lẽ chính anh cũng không biết được đâu, nhưng với cô, cả đời này cô chắc chắn sẽ không thể nào quên được, hình ảnh ngày hôm ấy, một người con trai thiên tài đã nhã nhặn hạ mình ăn thức ăn bị giẫm nát chỉ để nhắc nhở cho mọi người một bài học đáng nhớ về sự quý trọng lương thực.

Từ lúc ấy, cô như được tiếp thêm sức mạnh, tự tin theo đuổi đam mê của mình và... cả anh nữa. Tuy nhiên, một lần nữa, cô lại bị cự tuyệt với lý do... anh không thích con gái. Vốn đã ngậm đắng cố gắng buông tay, nhưng cô vẫn không thể nào xóa được hình bóng của anh trong lòng, để rồi hôm nay nhận được tin rằng anh gạt cô... Gạt tất cả các học sinh trong trường.

Lẽ ra... cô đã phải nhận ra sớm hơn chứ, phải học cách chấp nhận sớm hơn chứ. Người đó, ngay từ đầu đã không có chút ý định gì với cô. Ngay cả một cơ hội, cũng không muốn trao cho cô. Cô không trách anh. Cô chỉ trách bản thân quá mềm yếu, để đến khi thứ tình cảm ấy đã quá lớn đến mức chính cô cũng không tự chủ được nữa, cô mới hoảng hốt nhận ra cô không có cách nào để quên anh được, dù chỉ là một khắc.

Akina ngồi thụp xuống, gục đầu vào gối chân, mím môi cố gắng ngăn đi tiếng nấc, cho tới khi một giọng nói thanh thoát nhẹ nhàng vang lên:

- Sao em lại ở đây?

Akina giật mình ngược lên. Trước mắt cô hiện giờ là một bóng dáng xinh đẹp với những đường cong tuyệt mỹ của một người phụ nữ trưởng thành, mái tóc bạch kim mềm mại xõa dài bên vai, nhẹ nhàng đưa theo nhịp bước của cô gái nọ.

"Cô ấy thật xinh đẹp!"

Đó là những gì Akina đã nghĩ khi vừa trông thấy chân diện của người vừa xuất hiện. Và với diện mạo nổi bật như thế, hẳn là Akina sẽ nhớ ra ngay người nọ mặc dù mới gặp không lâu.

- Anou, chị...

Là người nhà Tian? Hay vệ sĩ? Tài xế? Chắc không phải. Quân gia chăng? Hay người ở nhà? Gọi kiểu nào cũng thấy không ổn. Mà tâm trạng của cô hiện tại cũng không được tốt lắm nên hình như vốn từ ngữ thường ngày cũng thất bại trong đầu.

- Em có thể gọi chị là Kasumi. Chị là osin không công của nhà Tian.

... Thăng thán thật. Nhưng Akina rất có cảm tình với người này. Giọng nói của chị thật dễ nghe.

- Trong chuyến đi này, chị có nghĩa vụ phải đảm bảo sự an toàn của các em, nên... cô bé à, rừng núi này mặc dù có khung cảnh rất đẹp nhưng vẫn tiềm ẩn nhiều nguy hiểm. Em phải quay về ngay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Thanh xuân như gió thoảng

Akina bây giờ mới sực nhớ tới hoàn cảnh của mình, có chút bối rối quay đầu đi lau nhanh giọt lệ trong veo nơi khóe mắt, rồi rít đứng dậy cúi thấp đầu:

- Em xin lỗi, em sẽ về ngay ạ...

- Khoan đã nào.

Kasumii chợt lên tiếng ngăn cô gái lại, và trước ánh mắt ngạc nhiên ấy, cô mỉm cười đầy trù mến:

- Nhiệm vụ của chị còn phải đảm bảo cho các học sinh đều vui vẻ trước chuyến đi nữa. Em thế này... chị thấy cũng đau lòng lắm.

Gương mặt Akina thoáng chốc ửng hồng, có cảm giác xấu hổ vì lén khóc mà lại bị người ta bắt gặp thế này. Trong lúc rối bời, cô chẳng biết trả lời thế nào, chỉ có lắp bắp xin lỗi vài tiếng rồi cũng cạn ngôn. Kasumii vẫn giữ thái độ hòa nhã, bước chân nhẹ như mây tiến đến cạnh Akina, khẽ cúi người cho hợp với dáng người nhỏ nhắn của cô nữ sinh:

- Em... là đang yêu phải không?

Câu hỏi khe khẽ như gió thoảng của Kasumii thành công nhuộm gương mặt Akina từ hồng sang đỏ. Cô gái hoảng hốt lắc đầu, cảm thấy đầu mình sắp nổ tung vì xấu hổ:

- Chị... nói gì. Y... yêu. A, không có. Em...

- Đừng hoảng. Chị hiểu cảm giác của em mà.

Miệng dù giữ nụ cười, nhưng ánh mắt vị nữ thần xinh đẹp đã phảng phất nét buồn:

- Đặc biệt là cảm giác yêu đơn phương.

Akina chớp mắt mở to ngược lên. Cô không nghĩ chị ấy sẽ nói như thế. Người xinh đẹp như chị, mà cũng yêu đơn phương một ai đó ư?

Giọng nói nhu hòa vẫn tiếp tục chậm chậm rót vào tai cô gái:

- Hm... Chị nói điều này có vẻ hơi ngược, nhưng... yêu đơn phương cũng không hẳn là tồi tệ đâu em à. Chị chỉ có chút lời khuyên với em thế này, trong tình yêu, không phải ai cũng được hạnh phúc trọn vẹn với tình yêu của mình...

Kasumii đứng thẳng người lên, mắt phương móng lung nhìn về một phương hướng mơ hồ nào đó:

- Nhưng mà, nếu như bản thân em cứ bỏ mặc tình cảm của chính mình, thì đến một lúc nào đó, em sẽ cảm thấy vô cùng hối hận. Chẳng bằng một lần, thử cố gắng một lần cuối cùng, dù kết quả có thế nào, thì sau này cũng sẽ không tiếc nuối.

Nói đến câu cuối cùng, vị nữ thần lại hòa nhã mỉm cười nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo có phần ngờ ngạc của Akina sau câu góp ý mà cũng giống như tự sự vừa rồi.

- Còn bây giờ, em phải về phòng ngay thôi. Sắp đến giờ tập trung rồi.

Cô nữ sinh chớp mắt một cái, chỉ thấy hình ảnh của Kasumii hình như có chút mờ nhạt. Không phải! Đúng là mờ thật. Càng ngày càng nhòe hơn, không nhìn ra được gương mặt xinh đẹp của chị ấy nữa...

Akina theo phản xạ đưa tay dụi dụi mắt. Cô nghĩ rằng do cô vừa mới khóc nên thị giác bị che mờ có chút, cũng có thể là do làn sương mù dày đặc. Nhưng mà, đến lúc cô ngược lên, trái với suy nghĩ, trước mặt cô là một khoảng tĩnh lặng.

Tĩnh lặng tuyệt đối. Chỉ còn lại làn sương mờ ảo lãng đãng trôi trong không gian đã sáng hơn một chút.

Kasumii đã biến mất tự bao giờ. Giống như cuộc gặp gỡ vừa rồi chỉ là cô nằm si nói mộng.

Akina ngỡ ngàng đến mức mọi lời nói như nghẹn lại ngay cổ họng. Cô dáo dác ngo quanh quất, cố tìm kiếm bóng dáng hoàn mỹ của người phụ nữ xinh đẹp đó, nhưng thứ mà cô thấy được lại càng khiến cho cô sững sốt hơn...

Căn phòng của cô ở ngay sau lưng. Và cô hiện vẫn đang đứng lóng ngóng giữa khoảng sân rộng trước phòng. Bổng cửa phòng được ai đó kéo ra.

Là Miko. Có thể thấy cả Izu đang ngồi chải tóc bên trong nữa. Cả hai có chút ngạc nhiên khi thấy Akina đứng đó. Lập tức Miko chạy ủa ra nắm lấy tay cô em dưới khóa mà lắc lắc lắc đề:

- Akina - san, chị xin lỗi... Cho chị xin lỗi nha. Chị không cố ý làm em buồn đâu. Chị chỉ buột miệng nghĩ sao nói vậy thôi, chứ sự thật... sự thật cũng chưa chắc là giống như những gì chị nói đâu. Chị xin lỗi, xin lỗi...

- Em không sao mà, senpai...

Akina hơi hốt hoảng trước hành động bất ngờ của đàn chị, vội vàng xua xua cánh tay còn lại:

- Em đâu có trách gì chị đâu. Là do em... có chút đa sầu đa cảm, nhưng mà em ổn rồi, em nghĩ thoáng hơn rồi. Chị đừng tự trách mình nữa. Em không buồn không giận gì chị hết.

Miko thôi lắc cánh tay của Akina nữa, chỉ chớp mắt mừng rỡ:

- Em... nói thật sao? Em không giận chị nói nhiều phải không?

- Tất nhiên rồi. Chị đâu làm gì sai đâu.

- Vậy... bây giờ cùng chị dọn dẹp đồ để xiu còn tập trung nữa.

- Vâng...

Akina nhẹ nhàng gật đầu, bắt chột ngược lên hỏi:

- Miko - san, chị có thấy chị Kasumii ở quanh đây không?

Miko chớp mắt, ngỡ ngàng:

- Kasumii?

- À, là... một trong hai người đã cùng với Dara - senpai hướng dẫn cho trường mình đến đây nè. Có tóc và mắt màu bạch kim..

- À à... Chị xinh đẹp áy á? Nãy giờ chị không thấy ở đây. Em có việc gì muốn tìm chị áy á?

- Kh... không. Không có gì đâu. Em đi dọn đồ đây.

Akina mím môi rồi bước vào phòng. Chuyện xảy ra vừa rồi... thật quá hoang đường. Nếu như cô có nói ra thì không chừng lại bị xem như là một đứa hoang tưởng cũng nên. Mà bây giờ, chính cô cũng đang nghi ngờ không biết bản thân có bị như thế không nữa. Tuy nhiên, sau cuộc nói chuyện như có như không vừa rồi, ít nhất thì những lời Kasumii đã nói vẫn còn in rõ trong tâm trí của cô. Có lẽ, cô nên thử một lần cuối nhỉ?

"Chẳng bằng một lần, thử cố gắng một lần cuối cùng, dù kết quả có thế nào, thì sau này cũng sẽ không tiếc nuối."

Chỉ một lần nữa thôi, nếu thật sự không có chút hi vọng, cô sẽ vĩnh viễn buông tay, bắt đầu một chặng đường mới. Còn nếu... nếu như chỉ còn một tia hi vọng, dù mỏng manh đến mức nào, cô cũng sẽ không từ bỏ. Cô sẽ cố gắng hết sức, để sau này không hối tiếc.

Cuộc đời dài được bao lâu? Thanh xuân lại càng ngắn ngủi. Nếu không biết nắm bắt cơ hội thì sau này, nỗi hối tiếc ấy sẽ theo con người ta cả đời. Cô nhất định sẽ không để cho mình phải hối tiếc cả đời.

T/g: Su không biết nên làm sao đây nữa... Gia đình Su đang đến giai đoạn ly tán. Thật sự Su không còn tâm trí đâu để viết nữa. Học hành thi cử, rồi đồ bệnh, bây giờ lại gặp những chuyện này... Một hôn nhân hạnh phúc khó thực hiện đến thế sao???

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Cô... Cũng là đang yêu sao?

Nơi cánh rừng rộng lớn huyền hoặc, Kasumii nghiêng nghiêng người khoanh tay tựa vào một thân cây lớn, khe khẽ thở dài. Việc cô nhận trách nhiệm đảm bảo an toàn cho học sinh là sự thật. Ít nhất thì ở đây, cô thích hợp với công việc giám sát nhất. Những làn sương dày đặc phủ kín ngọn núi này chính là công cụ cam ứng. Nó sẽ báo cho cô biết vị trí tất cả các học sinh dù cô đang ở bất cứ nơi đâu. Chỉ cần một học sinh ham chơi nào đó lang thang ngoài tầm khuôn viên cho phép thôi, cô cũng sẽ được thông báo ngay lập tức. Nhưng mà, về việc nắm được tâm lý học sinh thì cô hoàn toàn không có chút năng lực nào. Người đọc được cảm xúc của người khác, lại là một tên đực rựa mới ngược đời.

- Này, anh là kẻ thấu cảm, sao không tự ra an ủi cô bé mà lại phải nhờ tôi?

Kasumii bắt chột nói băng quơ, nhưng người được gọi với danh xưng "anh" trong câu nói ấy nhanh chóng xuất hiện. Kanjo từ trong làn sương mù lãng đãng tiêu sái bước ra, hai tay ung dung còn nhét trong túi quần tây:

- Việc tư vấn tâm lý không hợp với tôi chút nào. Không chừng cô bé vừa nhìn thấy tôi lại hoảng hốt chạy mất. Nhưng mà, quả thật hôm nay cô bớt kiêu hơn mọi ngày. Ài! Cô... cũng là đang yêu sao?

Kasumii giật mình, suýt nữa đã ngã nhào:

- Này, anh có thôi cái trò nhòm ngó người khác đó không?

- Tôi đâu có ý! - Kanjo cười khỏ - Đó đã là năng lực của tôi, liếc mắt là đã nhận ra. Cô bảo tôi phải làm sao đây? Mà, chẳng lẽ... là ngài Thủ lĩnh ư?

- Anh nói linh tinh cái gì đấy?

Kasumii quay sang trừng mắt nhìn vị thần Thấu cảm, nhưng Kanjo vẫn bỏ lơ ánh mắt đó mà kiên trì nói ra suy đoán của mình:

- Cô định phủ nhận sao? Thế thì tại sao bây giờ cô chưa trở về mà vẫn tá túc ở chôn Nhân Giới này?

- Nào cá vàng! Sứ giả còn chưa cho về, tôi có thể về sao?

- Nhưng cô là phụ nữ, Mochi - sama chắc chắn sẽ không làm khó đâu.

- Ngoài vợ của mình ra, Mochi - sama còn xem ai khác là phụ nữ à?

- Hơ... ừ nhì, nhưng mà...

Kanjo ngơ ngẩn gãi tai:

- Nhưng mà, biết thế mà cô còn thích ngài ấy sao? Truyền thống của người Thiên Giới là một khi đã yêu sẽ yêu ngàn kiếp, ngài ấy bao nhiêu lâu nay chỉ hướng về một người, nếu mà yêu phải ngài, chắc chắn sẽ rất khó...

Kanjo cứ thế huyền thuyên cái miệng mà không hề để ý đến ánh mắt Kasumii đang nhìn mình càng ngày càng lộ vẻ... khinh bỉ. Cuối cùng không nghe nổi thêm câu nào nữa, vị nữ thần xinh đẹp mới phun ra một câu không hề hợp với hình tượng của mình chút nào:

- Vớ vẩn! Quả thật... Đã ngốc thì muôn đời cũng chỉ là tên ngốc thôi.

Dứt lời, Kasumii trở gót bỏ đi, để lại Kanjo vẫn đứng ngẩn tò te và tiếp tục... ngơ ngẩn:

- Hề? Chẳng lẽ không phải thật? Hay là Dara - sama? Càng khó nhì? Sal - sama? Chắc không phải đâu. Ngoài công chúa Jun ra, còn ai yêu được người vô cảm như vậy chứ? Còn Rashu - sama? Shippo?

Kasumii suýt chút nữa đã quay lại ném luôn đôi guốc vào mặt tên thần thấu cảm kia. Suy nghĩ thôi thì có cần nói to như thế không chứ? Mà thấu kiểu gì vậy? Hắn ta định biến cô thành cái thứ gì đây trời?

Rốt cuộc thì dưới sự sắp xếp vô cùng hoàn hảo của nhà Tian và các đơn vị lãnh đạo lớp, tất học sinh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc vui chơi mới với tâm trạng háo hức không thể che giấu được. Ai nấy đều hào hứng cười cười nói nói vui vẻ, không hề còn chút dấu vết gì của chuyện kinh thiên động địa đêm hôm qua. Cảnh sắc rừng núi xung quanh có vẻ như cũng tươi mới hơn hẳn. Ánh sáng chan hòa vạn vật, mặc dù vẫn bị che khuất khá nhiều sau làn sương mù nhàn nhạt, nhưng ít nhất thì vẫn có thể dễ dàng trông thấy lối đi hơn là hôm qua. Cũng chính nhờ những làn sương mù này mà Kasumii có thể quản lý học sinh rất tốt, không để xảy ra bất cứ sơ sót nào dù chỉ là nhỏ nhất. Chuyện tai nạn của Mochi và Izu vào sáng hôm qua, Kasumii cũng kịp nắm bắt tin tức, nhưng đồng thời cô cũng cảm nhận được sự hiện diện của một cá nhân khác gần đây nên cũng tạm yên tâm mà tiếp tục làm tròn bổn phận của mình.

Quay trở lại đoàn học sinh. Họ đang chuẩn bị để xuống núi. Mỗi người được phát chút thức ăn nhẹ và nước mát để bắt đầu cuộc hành trình mới. Izu đứng đó, theo thói quen ngơ ngác tìm kiếm xung quanh, để rồi cuối cùng lại ngơ ngẩn không biết mình đang tìm kiếm thứ gì.

Hình như là một bóng hình quen thuộc nào đó.

Hình như là một phong thái ngạo mạn nào đó.

Cũng hình như là ánh mắt khó ưa nào đó, hay một vài câu nói châm chọc khiến cho cô tức điên.

Tất cả... hình như trống rỗng.

Hình như thiếu sót một cái gì đó, rất thân thuộc...

Mà, trong khoảnh khắc cô còn đang suy tư ngẫm nghĩ, một người quen khác lại tiến đến tự khi nào.

Là Kofu, chàng Hội phó nổi tiếng soái ca của trường, nhưng hôm nay, không phải, phải nói là dạo này, trông cậu ta khá xuống sắc. Mặc dù vẫn rất điển trai, nhưng bộ dạng thiếu sức sống và đôi mắt thâm quầng thấy rõ ấy cũng khiến cậu kém hơn xưa vài phần.

- Izu - chan, mãi mới tìm được cậu. Tớ xui xẻo bị sắp phòng ở xa quá, mà cứ mỗi lần muốn đi tìm cậu là y như rằng lại có người mang việc đến cho làm,

đến bây giờ mới có cơ hội...

Izu cười gượng, tự nhiên nhớ đến kẻ nào đấy là người đã ôm hết công việc sắp xếp phòng ốc. Không hiểu sao cô lại nghe có chút mùi tính toán ở đây.

- Kofu - kun, cậu trông không được khỏe lắm. Cậu mất ngủ sao?

Kofu có chút ngượng ngùng. Xuất hiện trước mặt crush với bộ dạng kém phong độ thể này, anh cũng không muốn chút nào, nhưng thật sự là dạo này anh quá bận rộn, bắt đầu đi làm mới không thể quan tâm đến sức khỏe của mình nhiều hơn một chút. Và cả... những con ác mộng về bóng ma khủng bố đêm hôm đó vẫn không ngừng quẩn lầy anh.

Anh thật sự không thể lý giải chuyện gì đã xảy ra. Sau sự việc ngày hôm ấy, tất cả người làm đều rất hoảng hốt khi thấy anh ngất lịm trong phòng sau tiếng hét chói tai đầy kinh hoàng. Chính anh đến bây giờ vẫn còn chưa thể bình tâm lại khi nhớ đến chuyện đáng sợ đó. Anh không biết nó là thứ gì, từ đâu đến, nhưng anh chắc chắn là nó thật sự muốn giết anh, và anh đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc vì một lý do kì diệu nào đó. Tuy nhiên, đến hiện tại, anh vẫn không rõ là mình đã thực sự an toàn hay chưa nữa...

Thình thoảng, anh vẫn nghe thấy những âm thanh ghê rợn vang lên rồi vụt tắt.

Có lúc anh lại cảm giác có một ánh mắt nào đó đang nhìn mình chằm chặp... Một ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cũng có khi anh hoảng sợ vụt bỏ chạy vì cảm thấy có một bàn tay vô hình nào đó vừa vươn tới toan bắt lấy anh.

Tất cả những điều đó... khiến cho cuộc sống của anh trở nên vô cùng hỗn loạn. Việc anh có thể làm bây giờ, chỉ là cố gắng làm những việc khiến mình trở nên lạc quan vui vẻ hơn. Anh nhất định phải lấy lại cân bằng bằng mọi giá.

Và, một trong những niềm vui nhỏ nhoi đó là được nói chuyện với cô gái đáng yêu này đây.

- Tớ ổn rồi, cậu đừng lo. Do dạo vừa rồi... tớ hơi bận một chút thôi. À, mà hôm nay tớ đến để nói với cậu một chuyện, sau chuyến du lịch này, tớ sẽ cho cậu một bất ngờ. Nhớ đi học đầy đủ nha!

- Ờ? Tớ có bao giờ nghỉ học đâu? Mà bất ngờ gì mà trông cậu tươi rói vậy?

- Bí mật!

Kofu mỉm cười, cực kỳ vui vẻ bí hiểm đưa ngón trỏ lên chặn ngang miệng mình:

- Từ từ rồi biết!

Izu cũng chẳng gắng hỏi nữa. Nhìn dáng vẻ phần chần của Kofu, cô biết thừa là có hỏi nữa anh cũng không nói, chỉ có thể mỉm cười rồi cùng với mọi người bắt đầu xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Biển Shirahama

Lần này không còn xảy ra bất cứ chuyện không hay nào nữa. Chỉ ít là Izu không còn bị trượt chân rồi treo toang teng trên vách đá trong tuyệt vọng. Tay cô đến hôm nay vẫn còn đau rã rời đây. Hơn nữa, hôm nay... nếu lại trượt chân, không biết có còn ai bắt chắp nguy hiểm để cứu cô không...

Xuống đến chân núi, theo sự chỉ dẫn của nhóm hướng dẫn viên du lịch nhà Tian, mọi người đã có thể trông thấy từ phía xa, hàng dãy xe du lịch cao cấp đã đợi sẵn từ bao giờ. Miko hào hứng reo nháo cả lên:

- Thế là sắp được ra biển rồi!

Izu chỉ còn biết cười khò. Cô bạn này hình như chẳng biết mệt là gì, lúc nào cũng thấy lí lắc năng động. Bất giác, Izu đảo mắt nhìn quanh một lượt. Mọi người đã lục tục lên xe rồi, nhưng sao... vẫn không thấy người đó xuất hiện. Chẳng lẽ... cậu ta còn ở trong đoàn người phía sau sao?

- Izu, lên xe nhanh nè. Tớ chờ cho cậu chỗ ngồi cạnh cửa sổ đó!

Izu giật mình quay lại, vội vàng bước tới chiếc xe có Miko và Akina đang vẫy vẫy tay. Akina nhìn bóng dáng Hội trưởng từ xa mà không khỏi hâm mộ. Hôm nay Izu chỉ mặc một bộ áo lửng quần jean đơn giản, áo jean khoác ngoài trẻ trung, mái tóc vàng óng cột cao đầy cá tính, dù giản dị nhưng không hề đơn điệu chút nào. Đã thế, với gương mặt ưa nhìn của mình, cô trông vẫn rất xinh xắn mặc dù không hề đụng đến chút mỹ phẩm nào. Người vừa có ngoại hình chuẩn vừa có nhan sắc thế này, đúng là ăn mặc kiểu gì cũng đẹp, thật khiến cho người khác mong ước, bảo sao...

Akina lẳng lẳng ngồi vào một góc, len lén liếc mắt nhìn lên. Mọi người cũng bị Izu cuốn hút, nhao nhao hò hét lên: "Hội trưởng cùng xe với tụi mình này!"

Mặc dù chỉ mới nắm giữ chức vụ Hội trưởng Hội học sinh từ năm ngoái thôi, nhưng tài năng và sự thân thiện ở Izu đã khiến cho không ít các học sinh trong trường yêu quý. Và hiện tại cô Hội trưởng đáng mến ấy vừa ngồi tọt vào chỗ trống cạnh cửa sổ mà Miko đã để dành cho cô. Chẳng biết cái gì xui khiến mà cô lại quay xuống đảo mắt qua một lượt mọi người trên xe. Sau đó dãn mắt thoáng qua tia thất vọng, khe khẽ thở dài rồi ngồi ngay ngắn lại. Tuy nhiên, hành động rất nhanh này của cô lại không qua được mắt vài người. Một nam sinh ngồi ghế sau liền chớp ngay cơ hội chọc ghẹo:

- Hội trưởng, Yan - san không có ở đây. Chắc cậu ta ở xe sau rồi.

Một học sinh khác nhanh miệng tiếp lời:

- Mới không gặp người yêu có nửa ngày thôi mà đã nhớ nhưng rồi sao?

Nói xong còn "khuyến mãi" thêm nụ cười tinh quái, thành công biến gương mặt Izu trong phút chốc đổi màu từ hồng hào sang màu cua luộc. Ai đó hoảng hốt còn hơn bị bắt quả tang "ngoại tình". Izu ra sức chối bay chối biến, nhưng những câu nói lấp bắp bối rối của cô còn khiến cho mọi người cười ngặt nghẽo. Tự nhiên, trong đầu cô lại hiện lên sự việc đêm hôm qua, thế là gương mặt xinh xắn nào đó đã đỏ dần trở nên đỏ hơn. Trong không khí rộn rã của chuyến xe đang bắt đầu chuyển bánh, không một ai chú ý đến, nơi góc nhỏ gần cuối xe, một chiếc nơ đỏ ừ rừ cúi gằm, cố nén nỗi xót xa vào lòng.

Bữa sáng bổ dưỡng và đẹp mắt nhanh chóng được phân phát cho cả đoàn. Mọi người nói cười rôm rả, nội dung đại khái là về địa điểm du lịch tiếp theo mà xe chuẩn bị dừng bánh, đó là Shimoda (下田市), thành phố cảng thuộc tỉnh Shizuoka, nằm ở đầu phía nam của bán đảo Izu, cách khoảng tám mươi dặm về phía tây nam Tokyo. Đây là một địa điểm lý tưởng cho kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời tránh xa Tokyo, nằm giữa dãy núi Amagi ở phía bắc và dòng hải lưu ấm Kuroshio về phía nam nên thành phố Shimoda có khí hậu cận nhiệt đới rất dễ chịu. Thành phố này còn nổi tiếng với suối nước nóng và những bãi biển xinh đẹp. Dọc đường đi, không ít học sinh phải trầm trồ khen ngợi vì vẻ đẹp tự nhiên ở nơi đây. Xem ra, bỏ tiền bạc và thời gian để tham gia chuyến du lịch này quả thực là không uổng phí chút nào, hưởng chỉ lại đi chung với trường với lớp thế này, vừa đông vui náo nhiệt, vừa thân thiện thoải mái, không chừng còn có thể nhân dịp này mà tìm kiếm người yêu, đại gì mà không đi.

"Cứ chơi cho tới, điểm thi vớt ra sau đâu!"

Cái câu khẩu hiệu này của Dara xem ra đã kích thích sự ham vui của học sinh không tòi chút nào.

Chẳng mấy chốc mà xe đã dừng lẩn bánh. Những xe du lịch khác cũng nhanh chóng tiến vào bãi đỗ. Từng đoàn từng đoàn học sinh ríu rít mang theo hành trang tốt xuống xe. Chân vừa chạm đất, mọi người đã hét ầm ầm, nghe đâu đó ở khu vực mấy xe khác cũng hét, bởi bãi biển quá tuyệt vời, khác hẳn so với khu đô thị phồn hoa Tokyo!

Nước biển nổi bật một màu ngọc lam rộng mênh mang, gợn lên từng con sóng nhẹ dưới sự lả lướt của từng đợt gió mát. Dải cát trắng phau phau dài ngút mắt, lấp lánh như ôm trọn hàng ngàn hàng vạn cơ man những hạt đá quý xinh đẹp. Những dải đá lớn nhỏ rải rác khắp tám trăm mét bờ biển. Từng hàng cọc thẳng tắp là loi đón gió trước khu nhà nghỉ phía nam.

Thật là một địa điểm du lịch tuyệt vời.

Đây là biển Shirahama, một trong hai bãi biển đẹp nhất Shimoda, nổi tiếng không chỉ vì vẻ đẹp hoàn hảo của nó, mà còn bởi những hoạt động giải trí, thư giãn của các dịch vụ quanh đây. Đến Shirahama, du khách có thể tham quan ngắm nhìn hồ cá, ghé đến các khu vui chơi và đến các phòng tắm nhiệt ngoài trời tuyệt đẹp đặt ở gần bờ biển. Và đặc biệt, nằm cạnh nơi đây còn có ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Nanki Shirahama Onsen. Du khách đến có thể vừa tắm nước biển, vừa thư giãn ở suối nước nóng để tìm cảm giác mới lạ.

Bởi thế, đoàn học sinh mặc dù rất đông và háo hức nhưng tất cả vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc mà nghiêm túc đi cắt hành lý theo sự chỉ dẫn của những "hướng dẫn viên du lịch bất đắc dĩ" nhà Tian để được phóng ra biển nhanh nhất có thể.

-Izu - chan! Mau thay đồ rồi ra biển đi nè, nhanh nhanh nhanh nè!

Miko đứng ngoài phòng thay đồ, hào hứng hồi thích:

- Akina - chan, em cũng thay nhanh đi nào!

- Từ từ! – Izu khẽ nhăn mặt, gắt nhẹ - Có phải lần đầu đi biển đâu mà...

Nghe cô bạn trách cứ, Miko chỉ cười trừ, nhưng miệng thì cứ luôn giục mau lên mau lên, trễ rồi.

Nghe hai người đối thoại, Akina ở trong phòng thay đồ mỉm cười, tay kéo giỏ lấy đồ bơi, trong đầu còn lộn vồn câu nói của Kasumi.

Về phần Izu, sở dĩ hành động của cô có phần hơi chậm chạp là vì... vì cái gì chính cô cũng không rõ nữa. Chỉ là hiện tại, cô vẫn đang nhìn chằm chằm bóng dáng của mình trên chiếc gương treo trong phòng thay đồ...

Áo tắm liền thân khoét eo màu ngọc trai ôm sát cơ thể thiếu nữ mới lớn đầy quyến rũ, để lộ đôi bờ vai nhỏ nhắn nõn nà, khiến cho bất cứ ai trông thấy cũng đều muốn che chở. Chút bèo ren mỏng bên dưới càng làm nổi bật đôi chân thon thả trắng muốt. Mái tóc vàng óng được búi cao lên, tôn lên chiếc cổ thiên nga trắng ngần.

Nhìn đi nhìn lại vẫn không nhận ra có điểm nào không ổn, nhưng không hiểu sao Izu lại cứ tần ngần không muốn bước chân ra chút nào...

Thế này... bình thường, hình như có hơi quá mát mẻ...

Mặc dù ở trường cũng có hồ bơi, và đây cũng chẳng phải lần đầu tiên cô mặc bikini, nhưng tại sao, vẫn cứ cảm thấy... ngượng ngùng thế này?

Là do hôm nay có quá nhiều người đến sao?

Cô biết dáng mình chắc chắn không tệ, nhưng dù sao cô cũng không phải loại người thích khoe khoang...

- Izu - chan! Cậu ngủ luôn ở trong đó rồi hả? Akina - chan xong rồi luôn đây này. Cậu còn không nhanh nhanh lết ra thì... tớ phá cửa xông vào đó!

- Được rồi! Cậu đừng có phá hoại của công.

Izu cười khỏ, đầu hàng sự bất chấp của cô bạn trên tuổi này.

Cửa phòng mở ra, Izu nhanh chóng trông thấy Miko. Hôm nay Miko mặc bikini hai mảnh màu phấn chấm bi trắng rất xinh. Akina đứng bên cạnh thì mặc bộ bikini vàng nhạt có đính những cái nơ nhỏ xíu cũng cực kỳ dễ thương. Tuy nhiên, thứ đang khiến cho Izu phải chú ý bây giờ lại là... cặp mắt tròn xoe và cái miệng há hốc của cô bạn tóc tím:

- Này, cậu làm s...

- Lớn quá!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Cậu... Là bạn của tớ!

Đến lượt Izu tròn mắt:

- Lớn? Cái gì... lớn?

Câu hỏi vừa thốt ra, Izu đã nhận được ngay câu trả lời khi chợt nhận ra ánh mắt Miko đang nhìn chăm chăm xuống dưới cổ của mình. Theo phản xạ lấy hai tay che chắn trước ngực, Izu đồ một khăn trương xua đuổi:

- Nhìn cái gì? Không phải cậu muốn nhanh ra biển sao?

- Không phải! Thực ra thì tớ muốn nhanh trông thấy cậu mặc bikini nha. Cho tớ chạm chút nào...

Miko cười nham hiểm kéo dài giọng nhào đến khiến ai đó hoảng hồn co giò bỏ chạy có cò. Nhưng vừa chạy khỏi khu thay đồ nữ được một chút, Izu bất cẩn đụng "pon" vào một bức tường vững chắc một cái, trước mắt đã hoa lên, lão đảo. Đột nhiên, "bức tường" phía trước bất ngờ chuyển động, đưa ra một cánh tay nhanh nhẹn kéo Izu lại, ngăn cho cô không bị mất đà ngã xuống. Thì ra là thứ cô đụng phải là người chứ không phải là tường. Nhưng mà không trách được. Ai bảo người hần rần chắc vậy chứ? Cô vẫn còn chưa hết choáng váng đây này. Cơ mà, nói gì thì nói, chạy ầu không nhìn đường là cô, tông vào người ta cũng là cô, lỗi rõ ràng là ở cô rồi. Thế nên Izu vừa đứng vững lại đã vội riu rít xin lỗi rồi theo phản xạ ngược lên...

Đơ...

Gương mặt thiên thần đang ngạc nhiên nhìn cô. Gương mặt mà cô vô thức tìm kiếm từ lúc sáng đến giờ.

- M, M... Mo... Mo... chi! Sao cậu lại ở đây?

Một câu hỏi thốt ra đã ngớ ngẩn hết mức.

- Tớ không sao...

Mochi trả lời một câu rất "tiên quan" đến câu hỏi, nhưng mắt trông thấy những đường cong rõ nét trước mặt, miệng tự nhiên có chút khô, đáy mắt thoáng vẻ bất ổn.

Izu thì chẳng phản ứng nhanh như anh được. Cô còn đang lẩn thẩn giữa Mochi tối hôm qua và Mochi hiện tại.

Uh, Đôi mắt ấy đã trở lại màu hổ phách như thường ngày rồi. Hần ta trông cũng không có chút khác lạ nào...

Hình như cũng có một chút. Bình thường khi nhận được câu hỏi ngớ ngẩn vừa rồi của cô, hắn sẽ phản bác: "Cậu muốn tớ bị đoàn bỏ lại trên núi sao?" hay nhàn nhạt châm biếm: "Tớ đến bằng cửa thần kỳ của Doraemon!"... Đại loại vậy. Nhưng bữa nay hắn dường như khá... hiền lành thì phải. Ánh mắt còn không có nhìn thẳng cô. Tuy nhiên, không hiểu sao cô vẫn có cảm giác chắc chắn rằng đây thực sự là Mochi mà cô biết.

Ít nhất thì hắn ta cũng không quá tha thiết như thế nữa. Mà nhà Tian đã để hắn tự do đi lại như vậy... Xem ra, mọi chuyện đã ổn cả rồi.

Nhưng mà... chuyện mới đó, nói quên cũng không thể quên ngay được. Cứ nhìn hay nghe thấy tiếng của hắn là cô lại không thể không liên tưởng tới sự việc tối hôm qua. Thành ra, tay chân của cô vẫn cứ lỏng nga lỏng ngóng làm sao ấy. Cả câu nói cũng không được trôi chảy:

- À, vậy sao? Vậy thì... tốt rồi. Tớ.... Chỉ là... Mà... Cậu không định xuống biển sao?

Izu lẹ mắt nhìn lướt qua bộ quần áo style huyền thoại của Mochi mà lái sang chủ đề khác. Trang phục kiểu này, rõ ràng là không thể bơi.

Nghe đến hai chữ "xuống biển", mi mắt chàng trai vô thức rũ xuống một chút:

- Tớ... không thể xuống biển.

- Hờ?

Izu tròn mắt chớp chớp. Sau thoáng ngạc nhiên là niềm vui sướng khi vừa phát hiện được bí mật lớn, quên luôn cả những ngưng ngừng nãy giờ. Thì ra hắn né tránh ánh mắt cô là vì sợ cô phát hiện ra sở đoản của mình:

- A, ra là cậu không biết bơi! Ha ha, tớ biết mà. Làm gì có ai có thể hoàn hảo như vậy chứ. Ra là cậu cũng có khuyết điểm.

Khóe miệng Mochi khẽ giật giật. Cô gái này, từ lúc nào lại muốn đi soi khuyết điểm của anh chứ? Hình như là từ lúc dẫn anh đi tìm hiểu Club? Mà... anh có nói là không biết bơi sao?

- Tớ chưa nói mình hoàn hảo bao giờ.

- He he, đừng ngại. Tớ sẽ không tiết lộ cho ai đâu. Cứ đi đi, tớ chỉ cách cho cậu bơi. Đợt học kiểm tiếp theo cậu đứng yên cho tớ đánh là được.

Izu vô cùng hăng hái kéo tay Mochi ra hướng biển. Hăng hái tới mức sẵn sàng giúp cho anh cải thiện sự hoàn hảo của mình.

Khóe miệng nào đó lại giật.

Cô ấy... còn có sở thích đánh người nữa. Không, hình như là chỉ mong đánh có mình anh... Anh đáng ghét đến vậy sao?

Chàng trai nào đó khựng chân lại không đi. Izu ngạc nhiên quay lại, liền bắt gặp ánh mắt có phần khác lạ của Mochi:

- Cậu... đừng tắm biển có được không?

Đôi mắt tròn xoe vô tư chớp một cái:

- Đừng sợ. Với khả năng của cậu, cậu sẽ biết bơi rất nhanh thôi.

Izu ngây thơ vẫn nghĩ rằng Mochi mắc bệnh sợ nước.

- Không phải, tớ muốn nói... là cậu.

Đôi mắt hổ phách mang theo vị chua thoáng lướt qua những tốp nam đang đùa giỡn hướng biển, sau đó lại thờ dãi:

- Bỏ đi. Xem như tớ chưa nói gì...

Hàng mi dài hiếm hoi lại sụp xuống, thoáng hiện vẻ không đành lòng. Mochi rút tay lại, ánh mắt có chút buồn, có cả chút kiên định, chút khó xử, cuối cùng vẫn quyết định khảng khái nhìn thẳng vào đôi mắt ngây ngô đáng yêu trước mặt:

- Zu - chan...

- Có... chuyện gì?

Tìm Izu bắt đầu đập loạn. Không phải là hắn vẫn nhớ chuyện hôm qua chứ?

Nhưng, câu nói tiếp theo đã khiến cô có thể vút được nỗi băn tâm vừa rồi.

- Zu - chan, tớ... thật sự không biết đêm hôm qua mình đã làm những gì. Tớ không biết cậu đã trông thấy thứ gì, càng không biết Dara đã nói những gì với cậu, nhưng mà... Zu - chan, cậu... quên hết tất cả đi, được không?

Izu chớp mắt. Thì ra hẳn đang lo điều này. Nhưng mà... Sức mạnh đó... Ánh mắt đó... Những câu nói thâm tình đó...

Cả sự ôn nhu đó nữa...

Cô muốn cũng có thể quên ngay được sao?

Cô không phải robot, muốn quên là chỉ cần bấm nút xóa dữ liệu cái roet là xong như thế. Nhưng Izu hiểu hẳn đang lo lắng điều gì, nên cô bình tĩnh mỉm cười:

- Cậu yên tâm. Tớ sẽ giữ bí mật đến cuối đời.

Thế nhưng, Izu hoàn toàn lầm rồi. Điều Mochi muốn, anh đã nói thẳng ra rồi. Quên! Anh muốn cô thật sự quên và đừng bận tâm đến những gì mình đã thấy vào đêm hôm qua.

- Zu - chan. Giữ bí mật là một chuyện. Quên là một chuyện khác. Cậu... hãy hứa với tớ, đừng bận tâm đến những chuyện đã xảy ra, dù cho nó có kì lạ đến mức nào chẳng nữa, có được không? Tớ không muốn giấu cậu chuyện gì cả, nhưng mà... những thứ mà tớ muốn giữ kín, tất cả đều rất nguy hiểm, nguy hiểm cho cả cậu... cả tớ nữa, cậu hiểu không?

Nói đến câu cuối, Mochi kích động lay hai bả vai của Izu, nhưng chợt nhận ra bản thân có hơi sốt sắng, anh lại buông ra ngay, bước chân vô thức lùi hẳn ra sau. Giọng anh hình như lạc đi:

- Cả tớ... cũng rất nguy hiểm. Cậu nên tránh xa tớ một chút. Tớ... không đơn giản chỉ là bạn của cậu.

- Cậu là bạn tớ!

Izu bất ngờ đáp một câu ngoài dự đoán của Mochi, vành môi nhỏ tự tin điểm thêm một nụ cười:

- Dù có chuyện gì xảy ra, dù cho cậu có là ai, có thay đổi thế nào, cậu vẫn mãi mãi là bạn của tớ.

Mochi hơi nhúm mày. Chữ "bạn" này, rõ ràng là rất chân thành, nhưng sao anh lại nghe không lọt tai được.

- Cậu bớt tin người một chút đi... Và đừng nói đến từ "mãi mãi".

Những tiếng cuối còn chưa kịp dứt, Mochi đã quay lưng bỏ đi mất rồi. Không, nhìn giống như là hẳn đang chạy trốn. Nhưng trốn khỏi thứ gì thì cô chẳng hiểu được. Cô chỉ biết, hẳn ta hôm nay thật lạ.

Dường như... hẳn có tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Vết sẹo dài

Izu - chan, ra là cậu bên này. Tớ tìm mãi. Xuống biển nào!

Tiếng gọi lạnh lốt của Miko vang lên. Izu liền vẫy tay đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn còn có hơi ái ngại nhìn về phương hướng mà Mochi vừa rời đi một cái mới chạy đến chỗ của Miko đang đứng.

- Ủa? Akina không đi cùng cậu sao?

- À, cô bé nói cần vào nhà vệ sinh một chút nên nói tớ đi trước. A a, bên kia Dara - san đang tổ chức mấy trò chơi cạnh bờ biển kia, qua xem đi!

Thế là Izu đáng thương bị cô bạn ham vui lôi đi tham gia các trò chơi bãi biển vô cùng náo nhiệt.

Cùng lúc ấy, trong khu phòng vệ sinh nữ nằm khuất sau những dãy khu nghỉ ngơi lợp lá cọ, Akina đứng gục mặt xuống bồn rửa mặt ho khan vài tiếng, chợt hốt hoảng nhìn xuống. Những tia máu đỏ tươi vừa theo con ho kéo dài của cô mà văng ra thành bồn, dính cả lên tay cô. Akina sợ hãi xả nước rửa sạch những vết máu, nhưng trong lòng đã cuống cuống lên rồi. Lồng ngực cô đau nhức. Cả đầu cũng rất khó chịu. Dự cảm không lành chợt dâng cao. Cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân yếu ớt như lúc này. Cô không biết mình bị cái gì nữa. Không hiểu sao, lúc này cô lại loáng thoáng nhớ lại một đoạn đối thoại kì lạ khi vô tình đụng phải "Sal" tại ngã rẽ cầu thang ở trường:

"Nếu có điều gì muốn nói, cố gắng đừng nén nó trong lòng nhé! Thời gian của cậu... không còn nhiều đâu."

Thời gian của cô không còn nhiều? Thế nghĩa là sao? Tại sao những điều khó hiểu cứ diễn ra trong cuộc sống của cô mãi thế này?

Trở về bãi biển Shirahama xinh đẹp. Kẽ nào đó không chịu xuống nước tất nhiên sẽ gia nhập làm... người trông hành lý cho một số thành phần lười đi gửi đồ ở quầy dịch vụ, tiêu biểu là những thành viên nhà Tian. Mochi đã chịu thay bộ trang phục áo thun quần soóc thoải mái hơn, nhưng cái màu sắc huyền thoại vẫn không hề thay đổi. Từ chỗ anh đang ngồi, mông lưng chống cằm nhìn ra xa xa thì không khó để thấy được khu tổ chức trò chơi rất náo nhiệt của Dara.

Hôm nay không phải mặc đồng phục, Dara liền hào hứng mặc nguyên bộ trang phục kiểu Hawaii cực kỳ... "thanh nhã". Tuy nhiên, cái màu bông bông đỏ vàng lòe loẹt của chiếc áo cài hờ đó, chiếc mũ rom rộng vành hay chiếc mắt kính đen bản to vừa mới... đánh nhau giặt được của Aoi ấy cũng không che khuất được vẻ cuốn hút vốn có của Dara. Không chỉ học sinh trường Kokka mà cả những đoàn du khách khác cũng bị anh thu hút không ít. Hỗ trợ anh còn có hai "osin" đắc lực Kanjo và Kasumii. Còn Jun và Shippo thì đang hào hứng tung hoành trên biển. Dĩ nhiên, Shippo không thể nào bì được với Jun ở khía cạnh này. Jun thuộc hệ Thủy. Nước vốn không tạo ra áp lực với cô mà còn trợ giúp cho cô khá tốt. Shippo lại là hệ Hỏa, có thể xuống nước được đã là hay rồi, không như... ai kia...

Đến bàn chân còn không dám đặt xuống biển.

Nhưng đó lại là một vấn đề khác.

Mochi không ngồi một mình. Trên chiếc võng con con đang đong đưa nhẹ nhàng ngay cạnh đó còn có cả chàng trai thanh nhã tóc xám khói đang ung dung đọc sách. Trường hợp của Sal, mới chính xác là không biết bơi. Lý do, cũng đơn giản thôi. Trên Thiên Quốc không có biển. Thịnh thoảng thần dân có dịp xuống hạ giới mới có thể vui vẻ chơi đùa với biển. Mọi người tập bơi cũng chỉ là do sở thích thôi. Anh lại vốn không có sở thích nhất định.

- Anh nhất định không chạm biển thật sao?

Sal mỉm cười. Miệng hỏi nhưng đáp án thì anh cũng thừa biết rồi. Chẳng qua đây chỉ là câu mở đầu thôi. Mochi vẫn nhìn đắm đắm ra khoảng xanh trong vô tận kia, môi nhẹ mấp máy:

- Sẽ không...

Sal không vội đáp lại ngay. Ngón tay thon dài chậm rãi lật thêm vài trang sách nữa, anh mới nhẹ cất tiếng, giọng như gió thoảng:

- Có những cuộc hội ngộ, không phải muốn tránh là có thể tránh được. Tốt nhất là anh nên chuẩn bị tinh thần đi thôi.

Mochi vừa nghe xong, khóe miệng muốn cố kéo lên cười nhưng cuối cùng cũng không cười nổi, cuối cùng chỉ có thể thờ dãi:

- Anh đã nói như vậy, xem ra tôi phải chuẩn bị thật rồi.

- Đừng lo. Chúng ta còn có Nii - chan giúp sức.

Mochi có chút khó hiểu, nhưng anh bạn nào đẩy lại đắm chìm trong quyền sách dày cộm ấy rồi. Thôi đành vậy! Chuyện gì tới thì cũng sẽ tới thôi. Dù sao thì anh cũng chưa bao giờ mong cho cuộc sống của mình có thể yên ổn...

Thẳng đến xế chiều, khi hầu hết học sinh trường Kokka đã trở về phòng của mình để nghỉ ngơi sau một quãng thời gian vui chơi bơi lội các kiểu. Các phòng nghỉ này có điểm hiện đại tiện nghi hơn so với phòng nghỉ trên núi Phú Sĩ. Hiện tại, Izu đang ngồi chống cằm ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Phòng của cô khá rộng rãi, lại nằm trên tầng năm. Từ vị trí này trông ra là có thể thấy cả một khoảng không gian non xanh nước biếc thật thơ mộng hữu tình, thế nhưng tâm trí cô hiện tại lại đang đặt trên một người khác...

Mochi, cứ như là đang cố tránh mặt cô thì phải. Năm lần bảy lượt, cô tìm hấn ta đều không thấy bóng dáng hấn đâu, cứ như là hấn bốc hơi khỏi bãi biển này vậy. Cô thực sự là đâu có ý trêu chọc gì hấn đâu, chỉ muốn giúp hấn hòa nhập với mọi người một chút thôi. Sau đêm vừa rồi, không hiểu sao cô lại có cảm giác hấn ta là một người cô đơn... Rất cô đơn, ở một khía cạnh nào đó.

Hơn nữa... tự nhiên cô cũng muốn trông thấy hấn tung hoành trên biển, giống như hấn đã từng tung hoành trên các sân chơi thể thao khác. Chẳng biết từ lúc nào mà sự ghen tị với vẻ hoàn hảo đối với hấn đã biến mất. Dường như sau quãng thời gian không dài cũng chẳng ngắn lắm bạn cùng bàn, cô nghiêm nhiên đã xem sự hoàn hảo ấy là điều hiển nhiên, thế nên khi nhận ra hấn có khuyết điểm, điều đầu tiên cô nghĩ tới chính là khắc phục khuyết điểm ấy... Giống như cách mà hấn đã từng ngày khắc phục khuyết điểm của cô.

Cái đáng đó, nếu có thể bơi, chắc chắn sẽ rất đẹp...

Nyahhhh! Từ bao giờ mà bản tính háo sắc này lại trở dậy rồi. Lại còn trở dậy với hấn. Đáng lẽ sau mấy tháng trời tiếp xúc với tên trời đánh ấy thì cô phải thừa hiểu rằng bản thân không được để gương mặt thiên thần ấy đánh lừa chứ!

Izu nhắm tít mắt lắc lắc đầu, cố đánh bay những suy nghĩ linh tinh trong đầu đi, nhưng nó còn chưa kịp bay, những hình ảnh khác đã tiếp tục chen vào. Nghĩ đến Mochi ngụp lặn trong biển xanh, lại vô thức nghĩ đến một hình ảnh mơ hồ quen thuộc mà cũng đầy mê hoặc...

Nước ngấm ướt từng chân tóc màu bạch kim, trong suốt lẫn xuống đầu ngọn tóc, lấp lánh xinh đẹp dưới ánh sáng đèn phòng.

Chiếc cảm thanh tú nghiêng nghiêng chăm chú xem xét từng thông tin trên đề Toán của Izu.

Đó là lần đầu tiên cô ở nguyên đêm trên trường, mà lại cùng với một nam sinh. Chuyện này, nếu có người khác biết được, chắc là cô sẽ phải lập tức chuyển trường mất thôi. Cũng đâu trách cứ được, là do cô gặp chuyện kinh hoàng mà ngất xỉu, tình dục đã trở nên như vậy, cô cũng chẳng còn cách nào khác. May mắn cho cô, nam sinh kia là hần. Dù hần có vô kỉ luật, hay khiến cho cô nổi điên lên, nhưng hần vẫn chưa bao giờ nhắc lại một chữ về chuyện lần ấy, chứ đừng nói đến việc đòi hỏi quyền lợi gì khác.

Ừm... Kể ra hần cũng có mặt... đáng yêu.

Ngoại trừ việc hần phá hư cửa phòng Hội đồng và phòng của cô.

Và rất tự nhiên sử dụng cả phòng tắm trong đó.

Đôi mắt sáng chột mở to một chút. Hình như cô vừa nhớ ra điều gì đó.

Hình ảnh ấy, đầy bất ngờ và mê hoặc...

Đôi vai trần khỏe mạnh, tấm lưng rộng rắn chắc. Và trên đó, một vết sẹo lớn chạy dài từ vai trái xuống hông phải...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Án mạng nơi góc khuất

Đó là một vết sẹo dài rất lớn, hằn rõ trên tấm lưng trần trắng trẻo, giống như một con rết dữ tợn, hoàn toàn đối lập với vẻ đẹp thiên thần của con người hoàn hảo ấy. Thế nhưng, tại sao, Izu lại không cảm thấy hoảng sợ nó chút nào? Thậm chí còn có cảm giác quen thuộc, cứ như là đã từng gặp qua ở đâu đó?

Cứ như là... đã từng chạm vào...

Haizz, lại suy nghĩ linh tinh rồi. Xem ra sau khi kỳ thi kết thúc thì cô có khá nhiều thời gian để suy diễn vô căn cứ.

Izu bắt giác phóng tầm mắt ra xa hơn. Những vòng xoáy trong đôi đồng tử xinh đẹp chậm rãi xoay tròn, nhẹ nhàng mở rộng tầm nhìn của cô.

Cảnh vật ở nơi đây quả thực không thể chê vào đâu được. Từ trên cao nhìn xuống, non xanh nước biếc mơ hồ hiện ra, đẹp đến không thực, khiến cho người ta có cảm tưởng như đang nhìn vào một bức tranh sơn thủy tinh tế đến từng chi tiết. Chỉ tiếc là hiện tại cô chỉ đang ngắm cảnh một mình. Miko tíu tít phóng đi mua đồ lưu niệm còn chưa trở về. Akina thì càng lạ. Lúc gặp lại, đã thấy cô ấy thay bộ váy đơn giản, gương mặt hình như tái đi nhiều. Có vẻ như cô nàng chưa hề xuống chơi dưới bãi biển. Cô có hỏi thăm, nhưng Akina vẫn khẳng định là mình khỏe, chỉ là có hơi say xe nên muốn đi nghỉ sớm. Izu cảm giác cô ấy không nói thật, nhưng cũng chẳng tiện hỏi nhiều. Thôi vậy! Cô ấy muốn nghỉ ngơi thì cứ để cô ấy nghỉ ngơi.

Izu vô thức quét mắt sang một chút, chột đầu chân mày nhử lại.

Ở phía xa kia, tại một mỏm đá lớn nằm khá khuất khu nhà nghỉ, một nhân ảnh đang đứng ung dung tự tại giữa trời đất, đơn độc nhưng không đáng thương, ngạo nghễ nhưng không ngạo mạn.

Gió biển không chút ngần ngại, vẫn thổi lồng lộng, bắt tri bắt giác hất tung chiếc mũ áo khoác trắng mỏng, để lộ mái tóc xám tro đang loạn thành một đoàn trong gió.

Và phía sau, hai nhân ảnh nào đó đang chậm rãi... chậm rãi... tiến gần đến người nọ. Hai tay của họ mơ hồ đưa ra phía trước, dường như sắp chạm vào tấm lưng cô độc kia...

- Hai người đang làm cái gì vậy?

Một giọng thiếu niên đột ngột vang lên. Hai nam sinh tái mặt theo bản năng quay phắt lại, liền gặp ngay gương mặt vẫn còn nguyên nét kinh hãi của thiếu niên kia. Mái tóc xám tro trước mỏm đá kia chớp mắt cũng ngạc nhiên quay lại. Ngay lập tức, một trong hai nam sinh chột quay lại quát người bên cạnh:

- Đẩy nó!

Rồi tức tốc lao thẳng đến chỗ thiếu niên.

Nam sinh còn lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, liền quay phắt lại đẩy mạnh người đứng đầu mồm đá, khiến cho tấm áo trắng mỏng theo đà rơi thẳng xuống mặt biển sâu thẳm bên dưới.

Thiếu niên vừa mới hoảng hốt hét lên "Giết ng...", cổ họng đã đột ngột bị bóp nghẹt. Cả thân hình của cậu bị nam sinh kia theo đà xô ngã lăn trên cát. Cậu hoảng hốt luống cuống vùng ra được, nhưng chưa kịp chạy thì đã lại bị nam sinh như hổ vồ mồi lao đến ghì chặt rồi hung hãn bóp cổ. Cậu sợ hãi muốn hét lên kêu cứu, nhưng không có bất cứ âm thanh nào có thể lọt khỏi cuống họng. Người kia dùng sức quá lớn, thân hình có phần nhỏ bé của cậu dù đã cố gắng vùng vẫy bằng hết sức bình sinh cũng không thể nào thoát được. Hướng chỉ khu vực này vốn đã vắng vẻ bây giờ lại càng vắng hơn ở cái khoảnh khắc chiều tà này. Cậu chỉ định đi dạo ngắm cảnh, không nghĩ lại rơi vào tình cảnh sát thân này.

Nam sinh còn lại sau khi xô được nạn nhân xuống biển liền tức tốc chạy tới yểm trợ, ra sức giữ chặt hai chân đang giẫy đạp mãnh liệt của nạn nhân. Thiếu niên đáng thương càng khó có cơ hội vùng chạy. Lồng ngực cậu phút chốc trở nên đau rất, hô hấp đình trệ, gương mặt trắng bệch, sợ hãi tột cùng hai mắt trợn trừng nhưng chỉ thấy được một màn trắng sao phía trước. Chỉ nghe giọng nam sinh vừa đến có chút run sợ:

- Này... Mày... mày định giết cả nó luôn sao?

- Còn cách nào khác sao? - Giọng người kia gắt gỏng - Nó thấy mặt tao với mày rồi. Nó mà thoát là nó sẽ chạy đi tố hai thằng giết người. Mày muốn ngồi tù sao? Xíu nó tèo, mày giúp tao kéo nó xuống kia luôn.

Sau đó, tai cậu cũng ù đi, chẳng biết là họ có còn nói gì nữa không. Ngay lúc cậu nghĩ mình sẽ chết trong tuyệt vọng, chợt một âm thanh va chạm lớn vang lên ngay phía trên. Áp lực trên cổ đột nhiên biến mất.

Thiếu niên hoảng hốt theo bản năng sinh tồn vùng vẫy thoát ra được. Người vừa bóp cổ cậu đã nằm lăn quay bên cạnh từ lúc nào. Ngay lúc đó, một bóng dáng mảnh mai lướt vút qua người cậu, mạnh mẽ tung một cú song phi vào nam sinh còn trở mặt ngây ngốc còn lại khiến hắn cũng lập tức té lăn bất tỉnh nhân sự.

- Maru - kun, em không sao chứ? - Người kia chợt quay phắt lại, khẩn trương hỏi.

- Khò... không sao. Mau cứu Sal - senpai! Anh ấy bị đẩy xuống biển.

Maru vừa dứt lời, bóng dáng mảnh mai với mái tóc vàng đã lao ngay xuống biển. Cậu còn chưa hết sợ hãi, tay sờ rầm cái cổ tội nghiệp vừa bị người ta bóp nghẹt suýt toi, chợt cậu nhớ đến người vừa cứu mình.

Giọng nói ấy, hình dáng mảnh mai thanh tú, mái tóc vàng óng, chỉ có thể là...

Maru tức tốc trở gót vùng dậy chạy về phía khu chòi lớn...

Hiếm khi anh em và thành viên nhà Tian có cơ hội thưởng thức hương vị của biển cả thế này nên chẳng ai chịu lết vô phòng nghỉ cả. Tại khu chòi cách biển không xa, Dara thanh thoi nằm đông đưa trên võng, miệng lầm nhảm hát bài gì đó mà chẳng ai nghe ra. Izu tính nghịch thường thức cây kem quế mát lạnh mà Kasumii vừa giúp mua về. Về phần hai vị thần này sau khi hoàn thành nghĩa vụ cung cấp đồ ăn vật cho các "cấp trên" thì cũng rủ nhau ra biển quẩy tiếp. Mochi vẫn một phong thái đơn giản: ngồi dựa lưng vào cột chòi mà nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ có mình Shippo đáng thương là bị giao nhiệm vụ mang hết hành lý về phòng từng người nên hiện tại không có ở đây. Đột nhiên từ xa, một bóng người thờ dốc xiềng niềng chạy lại, đến cuối cùng còn té cái dúi trên nền cát trước căn chòi của anh em nhà Tian. Ngẩng gương mặt đầy cát trắng lên, Maru lắp bắp quên cả kính ngữ:

- Mọi người, cứu... Mau cứu người! Sal bị người ta đẩy xuống biển, Hội trưởng vừa nhảy xuống tìm... Ở... ở bên kia.

Maru còn chưa kịp nói hết câu, kẻ nào đó vừa rồi rõ ràng là còn đang nhắm mắt dưỡng thần bây giờ đã biến mất không thấy bóng dáng.

Dara chỉ còn biết chép miệng ngán ngẩm lắc đầu:

- Chẳng biết đến lúc anh gặp nạn nó có nhanh nhẹn được vậy không..

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Điểm tựa

Màn nước tối tăm, sâu thẳm không thấy đáy.

Izu cố gắng quờ quạng hai tay với chút hi vọng mỏng manh sẽ chụp được cậu bạn đáng yêu ấy. Người đó... thân thiện, hiền hòa, dễ mến. Cậu ấy chưa bao giờ gây hấn gây thù với ai cả. Cô thật sự không hiểu tại sao lại có người muốn hại chết một người như thế. Ghen tị sao? Chỉ là ghen tị sao? Ngoài lý do đó ra còn lý do nào khác nữa sao?

Đây... thật sự là thế giới mà cô đang sống?

Và bây giờ, bao trùm lấy cô là sự sợ hãi, cả sự bất lực nữa. Sal không biết bơi. Không biết cậu ấy đang giẫy giụa hướng nào. Người bạn thiên tài ảm áp như nắng ấy...

...

Hết hi vọng rồi, Izu không thể nhịn thở lâu hơn nữa. Cô đành phải cố gắng trở lại mặt nước lấy ít dưỡng khí để tiếp tục tìm kiếm. Không còn thời gian để nhờ bất cứ ai trợ giúp nữa rồi.

Hướng đến ánh sáng mỏng manh của buổi chiều tà, Izu theo đà bơi lên. Bỗng, cô cảm nhận được một luồng nước lạ thường quấn quanh người, bắt giác cuốn chân cô xuống. Cô hốt hoảng chơi vơi, chân quẫy đạp liên hồi, nhưng thủy lực càng ngày càng tăng khiến cho cô không có cách nào lên cao hơn được.

Những tưởng cô sẽ chết thắm trong làn nước quái dị này, nhưng ngay khoảnh khắc mà cô nghĩ mình sẽ ngất đi thì đột nhiên, một bàn tay từ trong bóng tối vươn tới...

Chỉ kịp cảm thấy cả thân người nhỏ nhắn bị ôm gọn. Cảm giác đau rát nơi lồng ngực cũng đột ngột biến mất, thay vào đó là sự nhẹ hẫng, an toàn đến lạ.

Thực dễ chịu...

Cô hiện tại, giống như cánh hoa mỏng manh phiêu lãng trong không gian hư hư thực thực của lòng biển cả. Hai tay vô thức ôm chặt lấy người phía trước.

Bắt giác, cơ thể cô chợt xoay một vòng. Áp lực nước đột ngột biến mất. Đầu óc có chút choáng váng, cả người từ lúc nào đã mất đà ngã ngối xuống mặt đất. Nhưng mà, mặt đất này... hình như hơi lạ thì phải.

Không giống như đang ngồi lên cát đá hay vỏ sò, mà mặt đất êm mượt như nhung, lại cực kỳ khô ráo, không giống lòng biển một chút nào. Mà xung quanh người hình như hơi lạnh.

Cũng có hơi trống trải...

Mở mắt nhìn đến, ánh sáng đột ngột xòe đến khiến cô phải đưa tay dụi mắt vài cái mới có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh được... Mà cũng không hẳn. Thứ cô nhìn rõ đầu tiên, là chiếc áo thun trắng ướt đầm dính sát vào một lồng ngực khỏe khoắn. Gương mặt còn chưa kịp chuyển sang màu gấc, mặt đất bỗng nhiên bị thứ gì đó động xuống rền vang rung mạnh. Izu hốt hoảng quay lại phía sau, nơi mà tiếng va chạm lớn vừa vang lên. Đập vào mắt cô là một thân người, mà không, không giống người chút nào.

Người đàn ông đó phải cao trên hai mét. Bắp tay to đến tận mắt. Dàn râu quai nón cứng đơ dài qua ngực. Mây rậm mũi mác xéch ngược dữ tợn. Cái mũi to gập dữ thờ phỉ phỉ như sắp phụt lửa đến nơi. Mắt tròn trũng trũng theo đúng nghĩa hung thần ác sát. Bộ trang phục xanh dương kiểu dáng quý phái cổ xưa ấy cũng không tài nào che lấp hết uy lực của ông ta. Âm thanh rung động căn khôn vừa rồi hiển nhiên cũng là do ông đập mạnh thanh quyền trượng không kém phần vĩ đại của mình xuống sàn.

Izu vừa trông thấy hình ảnh ấy đã không tránh khỏi run người một cái, chẳng rõ là vì sợ hay vì lạnh, hay là vì cả hai. Bất chợt, người vẫn ở cạnh cô từ nãy đến giờ lại đột ngột đưa tay ghì đầu cô trở về mà ôm chặt trong lòng. Hình như người ấy vừa cảm nhận được cái run nhẹ của cô. Một giọng nói trầm tĩnh vừa quen vừa lạ vang lên, nhưng chưa kịp nhận ra đó là ai thì nội dung câu nói càng khiến cô run dữ dội hơn:

- Mang cho cô ấy một bộ y phục khác.

Izu có chút choáng váng ngược lên.

Chiếc cằm không góc chét đẹp mê người. Mũi cao cao thực thanh tú. Làn da hoàn hảo không tí vết. Tóc bạch kim ôm gọn đến cổ, còn treo vài giọt nước biển trong veo. Đặc biệt, là đôi mắt sáng màu hổ phách nghiêm nghị nhìn thẳng về phía trước, không chút mây may hoảng hốt trước người đàn ông đáng sợ kia.

"Rầm".

Lại một tiếng động lớn vang lên, kèm theo đó là tiếng gầm giận dữ:

- Thằng nhóc to gan. Cuối cùng ta cũng tìm được người, kẻ đã giết chết con gái ta. Ta muốn băm vằm người ra thành trăm mảnh từ lâu lắm rồi!

"Oanh".

Có cái gì vừa đổ vỡ trong đầu Izu.

"Giết... Giết chết con gái ông ta?"

"Băm vằm thành từng mảnh?"

Mochi từng giết người?

- Người, tên tiểu quỷ nhà người, người bỏ bùa gì con bé, hả? Để cho nó đến lúc chết vẫn nhìn người vẫn trong trạng thái không mảnh vải che thân mà mỉm cười hạnh phúc. Ta... ta thật không thể hiểu nổi.

- Đây!

Mochi tái mặt nhưng cũng chẳng kịp ngăn người đàn ông cao to kia nói hết câu.

- Mọi chuyện để sau hẵng nói. Trước hết cho cô ấy một bộ y phục đi đã!

- Mochi - kun, tớ không sao...

Izu hốt hoảng vội ngắt lời cậu bạn, nhưng còn chưa kịp nói hết câu, tiếng "vun vút" xé gió đã từ sau lao đến.

Chỉ kịp cảm thấy người bên cạnh khẽ động, mở mắt nhìn lại đã thấy bản thân ở phía sau cậu bạn tự bao giờ. Và... mũi nhọn thanh quyền trượng đang ở ngay trước mũi chàng trai.

Izu tái mặt, tay giữ chặt vạt áo Mochi nhưng không biết phải làm gì, chỉ có thể hoảng sợ mà nghe cổ họng khô khốc. Người đàn ông to lớn nhếch môi cười nhạt:

- Vẫn là con bé loài người thấp kém ấy ư? Bao năm rồi mà con mắt của người không khá lên chút nào.

Mochi hơi nhíu mày, gắt gao che chở cho Izu đằng sau. Bây giờ Izu mới nhìn rõ hoàn cảnh của mình. Không biết bằng cách nào mà cô và cậu bạn lại đang ở một nơi xa hoa sáng choang như một cung điện. Hai bên là hai hàng tượng linh uy nghi nghiêm chỉnh như hai hàng tượng sắt, nhưng cô thừa biết, chỉ cần ai có bất cứ hành động vô lễ gì với "vị vua" của họ thôi, tượng sắt lập tức sẽ hóa thành hung thần. Cô thật sự không thể nào hình dung được giữa việc trôi nổi trong vòng nước xoáy và việc xuất hiện chính mình ngay trung tâm cung điện xa lạ này có quan hệ gì với nhau. Tuy nhiên, có vẻ như hiện tại, chỉ có mình cô là người duy nhất không hiểu chuyện gì đã và đang xảy ra, bởi vì người đàn ông cao lớn kia rõ ràng là có quen biết với Mochi, mà còn là quen biết rất... "thân mật".

- Thế nào? Hai thanh guom ri của người đâu? Không mang ra? Người chấp nhận chết dưới tay ta à?

- Ông nói gì ta không hiểu. Ta chỉ là một học sinh cấp ba tầm thường thôi.

Người đàn ông cao quý kia vừa nghe Mochi nói xong, chòm râu nơi khóe miệng đã co giật kịch liệt. Gương mặt thoáng chốc đỏ bừng tức giận. Izu dù đang rất hoảng sợ nhưng nếu để người kia nổi giận thật sự thì không biết số phận của cả hai sẽ thế thảm đến mức nào. Thế nên, cô cố nén sợ hãi xuống mà ép cổ họng khô khốc của mình lên tiếng:

- Ng... Ngài, có thể ngài nhầm người rồi. Tôi có thể can đoan, cậu ấy chỉ là một học sinh cấp ba...

"Nhưng tầm thường thì chắc chắn không rồi..."

Izu nuốt mấy lời cuối xuống lại, len lén hé mắt theo dõi biểu hiện của người đàn ông từ sau bờ vai vững vàng của Mochi. Nhưng mà, kết quả không như mong đợi, gương mặt ông ta càng đỏ đến mức sắp bốc lửa đến nơi. Thanh quyền trượng một lần nữa khiến cho cả cung điện rung động, tiếp sau đó là tiếng gầm phẫn nộ:

- Cấp ba? Thăng nhóc đó mà chỉ là một học sinh cấp ba? Đây, rốt cuộc thì người đã che mắt bao nhiêu người đây hả? Nhưng đừng bao giờ mơ đến việc qua mặt ta nhé! Dù cho người có hóa thành tro bụi thì ta cũng nhận ra người. Người nhìn cái gì? Chắc là người không biết rằng cái kết giới ấy sẽ không bao giờ kéo nhân loại vào đúng không?

- Được rồi, không nói nữa!

- Ta cứ nói đó. Ta đợi tóm được người lâu lắm rồi. Hôm nay người đã lọt vào đây thì đừng mơ đến chuyện thoát ra nhé! Cả con bé kia cũng thế. Ồ, mà khoan! Con bé kia nếu là người thì làm sao lọt qua được kết giới?

- Dù rồi...

- A a, vậy cũng không phải người luôn sao? Trông cũng khá sáng láng, sao lại để cho thăng nhóc này lừa gạt vậy?

- ...

"Có nên đánh cô ấy bất tỉnh không nhỉ?"

Đó là suy nghĩ hiện tại của Mochi, nhưng anh thật sự không bao giờ muốn phải ra tay với Izu.

- Còn nữa, có muốn ta nói luôn thân phận chân thật của nó luôn không? Nó là...

- Được rồi, ông ngoại!!!

Bạn đang đọc truyện *Ki Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Giữa rừng trúc

Cả cung điện xa hoa trong thoáng chốc bỗng im lặng như tờ. Hai hàng quân lính vẫn đứng sừng sững như các pho tượng thần. Ngay cả vị vua cao quý của họ cũng đứng thần người một lúc. Izu còn chẳng kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Ông... Ông ngoại?

Mochi vừa gọi người đàn ông to lớn kia là ông ngoại?

Đầu óc cô nổ oanh oanh, ý thức rồi thành một đồng tơ vò. Cho đến lúc thanh quyền trượng kia thả rơi loèng xoèng trên nền cung điện thì cô mới kịp định thần nhìn lại. Người đàn ông trừng trừng nhìn Mochi, hai vai run dờ dỗi. Tay cũng run run trở trắng, miệng chỉ "Ngươi... ngươi..." hai tiếng rồi bỗng nhiên gào lên:

- Ngươi còn nhớ ta là ông ngoại của ngươi à, thằng nhóc đáng chết. Ngươi tránh mặt ta bao lâu rồi? Có đứa cháu nào mà cả ngàn năm không tới thăm ông ngoại lấy một lần không? Đến mức ta phải giăng kết giới hết cả cái đại dương thì ngươi vẫn nhất định không bước một chân xuống biển lấy một bước. Ngươi tránh mặt ta như thế, bây giờ còn mặt dày gọi ta một tiếng "ông ngoại" sao?

Người đàn ông tức giận nói đến mức hàm râu rậm ấy như muốn bị thổi bay khỏi mặt, vừa run run tiến đến vừa gào lên chửi, nhưng những câu chửi về sau ngày càng nhỏ lại, bất giác ông ngồi phịch xuống ôm chầm lấy Mochi khiến cho Izu phía sau cũng hoảng hồn lui lại. Sau chuỗi chửi tung tóe, bây giờ lại đến màn nước mắt bay tứ tung.

- Nhưng mà... ta không thể ghét ngươi được. Thằng quỷ con, tại sao ngươi lại giống con bé đến vậy? Cứ nhìn ngươi là ta lại nhớ đến nó. Vì ngươi mà nó phải chết, đáng lẽ ra ta phải căm ghét ngươi mới phải. Nhưng nó chết... là chết trong hạnh phúc. Trời ạ, nụ cười của con bé mới đẹp làm sao... Đứa con gái mà ta yêu quý nhất...

Mochi khẽ sụp mắt xuống một chút. Anh biết ông đang rất xúc động, nhưng ở đây còn có Izu, không thể để ông cứ xỏ cảm xúc ào ào ra thế này được. Lần nào gặp ông cũng như thế. Ăn chửi xong rồi nhìn ông "ăn vạ", riết cũng thành thói quen.

- Ông... có gì nói sau đi. Cho cô ấy thay y phục khác...

Người đàn ông, hay nói đúng hơn là ông ngoại của Mochi, lúc này mới ngược lên nhìn cô gái, hình như ông muốn nói gì, nhưng sau đó chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái. Một thị nữ xinh đẹp liền bước đến cúi người trước mặt Izu:

- Mời tiểu thư đi lối này. Tôi sẽ mang cho cô một bộ y phục mới.

Izu có chút hoang mang, vô thức đánh mắt sang nhìn Mochi. Chàng trai như ý thức được ánh mắt của cô, liền quay lại trấn an:

- Không sao đâu.

Chỉ như thế, là đủ. Ánh nhìn hiền hòa, giọng nói nhẹ nhàng của anh giống như một liều thuốc an thần, hoàn toàn khiến cho Izu quên đi hết thấy lo lắng bồn chồn. Cô hiểu, cô không cần băn khoăn hay nóng vội gì nữa. Những gì muốn nói, chắc chắn anh sẽ nói sau với cô thôi...

Rảo bước theo sau thị nữ, Izu cũng không quên ngẩng nhìn một lượt tòa cung điện này. Nơi đây kiến trúc thực tình xảo, tường và màn trướng lấy màu xanh nhạt làm chủ đạo chứ không phải vàng hoàng kim mà người ta vẫn thường nghĩ đến khi nhắc tới từ "cung điện". Trên tường và những cánh cửa lớn không khắc rồng mà lại được trang trí bằng những bức tranh thủy mặc sơn dầu, điểm thêm nhiều vô số đầy màu sắc xung quanh, càng khiến cho những bức tranh ấy thêm lung linh. Dọc đường đi cũng trải thảm nhung mượt, đi rất êm chân.

Vòng lại câu hỏi cũ, rốt cuộc thì bằng cách nào mà cô có thể từ lòng biển lọt đến cái chỗ này được nhỉ? Nơi đẹp thế này, chắc không phải là Địa Ngục đâu ha...

Còn có... Mochi nữa. Cậu ấy hình như có rất nhiều bí mật. Có vẻ như cô phải chuẩn bị tâm lý để đối mặt với thật nhiều chuyện phi thực tế nếu thực sự muốn thân cận hơn với gia tộc Thiên thần bí mật.

- Mời tiểu thư!

Thị nữ xinh đẹp phía trước từ lúc nào đã quay lại, nhả nhặn đưa tay làm động tác mời trước một cánh cửa mở sẵn. Izu chậm chậm bước qua, bất giác cặp mắt mở to đầy kinh ngạc. Không nghĩ đến, phía sau cánh cửa kia là một khung cảnh đẹp như chốn bồng lai. Suýt chút nữa là cô đã tưởng mình vừa bước chân vào những bức tranh trang trí khắp cung điện xa hoa.

Hồ nước nóng không lớn không nhỏ tĩnh lặng hiền hòa. Hơi nước lẩn quẩn bốc lên, lượn lờ mờ ảo, khiến cho cảnh sắc bỗng trở nên huyền hoặc vô cùng. Rải rác xung quanh hồ là những bãi đá sỏi đủ màu sắc lớn nhỏ khác nhau, xen kẽ với những khóm ki hoa dị thảo tao nhã. Xa xa là một rừng trúc xanh mướt thẳng tắp, có cả vài hòn non bộ nước chảy róc rách thực thơ mộng. Izu đứng ngẩn ngơ một lúc, chợt cảm thấy có gì đó không thích hợp, vội quay đầu lại phía sau. Vẫn là một rừng trúc bát ngát không điểm dừng.

Cánh cửa cung điện hoàn toàn biến mất.

- Tiểu thư đừng hoảng.

Người thị nữ đã đứng bên cạnh Izu từ lúc nào. Đường như cảm nhận được sự hoang mang trong đáy mắt cô, thị nữ liền nhả nhặn mỉm cười:

- Tôi là người dẫn đường, đã đưa tiểu thư đến đây được, tất sẽ đưa người trở về được. Tiểu thư cứ yên tâm ngâm mình. Y phục đã chuẩn bị sẵn bên hồ.

Thấy Izu vẫn còn chút ngần ngại, nàng tiếp:

- Người là khách quý mà Mochi - sama mang đến, tôi có trăm lá gan cũng không dám thất kính đâu.

- A, ý em không phải thế! - Izu giật mình vội xua tay - Chỉ là... em có chút bất ngờ thôi.

Phải rồi, tình hình đã như thế, dù sao vẫn còn tốt hơn là chết đuối dưới lòng biển, có gì mà phải lo lắng chứ? Hơn nữa, nhìn đến người phụ nữ này, dù là thị nữ, thân phận không cao nhưng trông cô ấy vẫn phảng phất vẻ tự tin cao quý. Con người nơi đây, dường như không có ai là tầm thường cả. Không hiểu sao Izu lại cảm thấy cô ấy rất đáng tin, tự nhiên cũng không còn lo ngại nữa.

Nhanh chóng gỡ bỏ lớp đồ bộ ướt nước có phần khó chịu của mình, Izu nhẹ nhàng bước chân xuống hồ. Độ ấm của hồ thật sự rất dễ chịu, lại thêm khung cảnh như tiên như mộng thế này, đúng là một món quà của tạo hóa. Chỉ là... không biết món quà vô giá này đang nằm ở cái địa phương nào nữa...

- Anou... Liệu... em có thể được biết đây là nơi nào không?

Thị nữ mỉm cười hòa nhã:

- Tiểu thư thứ lỗi, tôi không thể tiết lộ bất cứ điều gì về nơi đây nếu chưa được cho phép.

- Vậy sao? Thật tiếc... Vậy... em có thể biết tên của chị không?

Hai hàng chân mày thanh mảnh của thị nữ hơi nhướng lên một chút. Hiển nhiên cô nàng cũng không nghĩ Izu sẽ hỏi đến mình. Nhưng đó chỉ là khoảnh khắc, thị nữ nhanh chóng khôi phục vẻ nhả nhặn vốn có:

- Không dám nhọc tiểu thư bận tâm. Tôi chỉ là một con sao biển thành tinh thôi, hoàn toàn không có tên.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Hé lộ thân thế của Mochi

Izu đã ngây ngẩn hết bao nhiêu lâu, chính cô còn không rõ, chỉ biết khi định thần lại thì cô đã được cô gái "sao biển" kia giúp mặc xong y phục. Mái tóc vàng cũng được cô dùng khăn bông lau khô sạch sẽ.

Nhìn xuống bộ y phục của mình, Izu không khỏi cảm khái. Váy dài màu vàng nhạt vừa khéo léo che khuất mất cá chân tinh tế, bên ngoài phủ một lớp voan mềm mỏng rũ xuống. Áo trên trắng ngà ôm gọn cơ thể thiếu nữ xinh đẹp, ẩn hiện vài đường vân xoắn điệu dưới những đường cong tuyệt mỹ. Tay áo xẻ từ vai, lại túm lấy ngay khuỷu tay, khiến cho làn da trắng nõn thấp thoáng kia càng trở nên mê người. Chính thị nữ cũng không ngờ được là cô gái loài người này chỉ cần tắm rửa và khoác lên người bộ y phục khác thì sẽ liền biến thành con người khác như thế. Cô cố ý chọn váy vàng nhạt để hợp với mái tóc xinh đẹp của Izu. Nhưng không hiểu sao sao... vẫn có cảm giác, cô gái này không phải đơn giản chỉ là nhân loại bình thường, hơn nữa, việc Izu lọt qua được kết giới mà đứng đây đã chứng minh phần nào suy nghĩ của cô.

Izu chẳng hề biết được cô thị nữ đang nghĩ gì, chỉ đang ngờ ngác không biết bản thân sẽ trở về cung điện bằng cách nào.

Nói thì chậm mà sự việc xảy ra lại nhanh. Chỉ thấy lóe sáng một cái, cô và thị nữ đã đứng trước cánh cửa phòng tắm trong cung điện xa hoa nhưng không hề có chút ngột ngạt. Thêm nữa, có cả Mochi đứng ngay đầu ngã rẽ đợi sẵn từ lúc nào. Nhìn đến bóng dáng ấy, tự nhiên Izu lại có cảm giác thân thiết lạ thường, nhưng vẫn thấy có gì đó không đúng lắm. Phải chăng là do y phục của hân?

Một thân áo choàng trắng bọc xéo che khuất một bên vai trái, rũ dài xuống chạm gót chân, được cố định bằng chiếc cúc vàng tinh xảo có đính thêm vài sợi tua rua nhỏ óng ánh. Bên trong là áo tay dài có ba đường chỉ viền vàng lấp lánh nơi cổ tay, dưới gấu quần cũng tương tự. Điểm nhấn của bộ trang phục là đai lưng bản rộng khảm những hạt bạch ngọc xinh đẹp phân bố vô cùng hài hòa, kết hợp với đôi giày vải có trang trí những dây kim loại mỏng màu vàng thực lạ mắt, càng khiến cho chàng trai thêm phần tao nhã. Hơn thế nữa, dường như bộ trang phục của anh lại... rất phù hợp với trang phục của cô.

Mochi theo phản xạ quay lại, vừa vặn trông thấy gương mặt xinh xắn có chút hoang mang của Izu. Đầu chân mày thanh tú khẽ xô lại một chút, bất giác anh đánh mắt sang nàng thị nữ vừa bước tới:

- Nari - chan, chị lại trêu chọc cô ấy nữa phải không?

Izu nghe cậu bạn hỏi, có chút khó hiểu, nhưng cô còn chưa kịp hỏi lại thì bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười khúc khích. Cô thị nữ bụm miệng cười đến đỏ cả mặt:

- Đừng trách chị! Ai bảo sau ngần ấy thời gian mà cô ấy vẫn còn đáng yêu như thế chứ? Chị không thể ngăn được ý định muốn trêu cô ấy một chút.

Mochi chỉ có thể thờ dài một tiếng rồi tự nhiên quay sang giới thiệu:

- Đây là Nari, chị họ của tớ. Và tớ chắc rằng chị ấy đã nói với cậu điều gì đó quái dị phải không?

- À... Ừm, không có tên... Một con sao biển thành tinh vô danh.

Một ánh mắt sắc bén nữa lại phóng qua bên cạnh Izu. Nari nhanh chóng cười giả là "Chị có việc phải đi trước!" rồi biến mất dạng.

Mochi nhìn theo, lắc đầu chép miệng:

- Đó là chị họ của tớ, và chị ấy hoàn toàn bình thường chứ chẳng phải thứ gì đó thành tinh hết!

Rồi hết sức tự nhiên kéo tay Izu, lặp lại câu nói ban nãy:

- Đi thôi!

- Ô, nhưng mà... đi đâu?

- Dự tiệc!

Izu thoáng bất ngờ, nhưng đáy mắt vẫn có chút do dự. Mochi vừa đi được một quãng thì chợt cảm thấy tay mình trống trải. Izu đứng im ở đó, môi hơi mím lại. Mặc dù cô vẫn chưa nói gì, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt trong trẻo ấy, chàng trai có thể hiểu được... điều mà cô muốn nói.

Mochi cũng dừng hẳn lại, thoáng trầm ngâm một chút, nhưng rồi anh vẫn không thể chịu nổi ánh mắt kiên quyết kia. Khe khẽ thờ dài một tiếng, chàng trai vô thức né tránh thứ ánh sáng xinh đẹp trong đôi mắt to tròn đang xoáy vào anh đó.

- Được rồi... Tớ biết là mình không thể khuyên cậu đừng suy nghĩ gì sau khi xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, nhưng mà... tớ chỉ xin cậu đừng cố tìm hiểu sâu hơn, có được không?

Nói đến câu cuối, bất giác anh lại quay lại, trực tiếp chống lại ánh mắt kiên quyết của cô, nhưng mà, lời nói của anh...

Là "xin"... Chứ không phải là "cấm" hay "cảnh cáo".

Ánh mắt của anh... cũng không phải dạng ánh mắt độc đoán. Anh chỉ muốn cô làm theo lời anh, không hề muốn ép buộc cô bất cứ điều gì.

Lần này thì đến lượt Izu né tránh anh:

- Chuyện của cậu, tớ làm sao có thể đào sâu mà cậu lo...

- Tớ chỉ cần cậu đừng cố gắng làm thế.

- ... Tớ không phải đứa tọc mạch.

Mochi hơi suy tư, cô lựa cách nói bao quát nhất có thể:

- Hm... Thật ra, nơi chúng ta đang đứng, là một... thế giới khác. Cũng không hẳn, chỉ là một khoảng không gian khác thôi.

- Khoảng không gian khác?

- Ừm, vì nó rất nhỏ so với thứ gọi là thế giới. Cậu có thể xem như nó giống như một vương quốc. Nơi này, rất khó để đến, vì kết giới của nó với thế giới mà cậu đang sinh sống là biển.

Izu hơi nghiêng nghiêng đầu nhỏ, cố hình dung ra thứ mà Mochi đang nói.

Thật sự là có một nơi như vậy tồn tại song song với thế giới loài người ư?

Nhưng mà... cô làm gì có quyền nghi ngờ lời nói của Mochi trong khi chính bản thân mình đang đứng trong vùng đất mà dù có nằm mơ một giấc mơ hoang đường nhất, cô cũng không thể tưởng tượng ra được, vùng đất mà Mochi đang đề cập đến.

- Vậy... không phải là nó quá dễ dàng để đến sao?

Dù sao thì biển cũng chiếm hai phần ba trái đất đó.

- Ngốc! Nếu dễ như thế thì ai tắm biển cũng có thể xuyên không à? Rồi cái vương quốc nhỏ bé này có đủ rộng để chứa hết họ sao?

- Tớ không ngốc! - Izu lừ mắt phản đối - Nhưng cậu nói tiếp đi.

- Hm... Cơ chế để có ai đó lọt qua được kết giới này rất đơn giản. Hoặc là người có quan hệ huyết thống với con người ở vùng đất này, hoặc là...

Mochi chợt khựng lại, đôi mắt thoáng vẻ sững sờ khi chợt nhớ đến điều kiện thứ hai. Phải chăng là do anh đã rời khỏi nơi này quá lâu nên đã vô tình quên mất điểm này.

Trường hợp thứ hai, người đó không nằm trong ba dạng: Yêu tinh, ma quỷ, và con người.

Vậy Izu...

- Hoặc là làm sao?

Izu có chút sốt ruột khi nhìn thấy vẻ khác lạ của Mochi, liền lên tiếng hỏi.

- Không có. Chỉ có như thế thôi. Có lẽ là do tớ kéo cậu đến đây rồi.

- Nhưng... Vậy cậu...

Izu chợt nhớ đến hai tiếng "ông ngoại" của chàng trai, đối chiếu thêm với việc thị nữ, à không, là chị họ của Mochi tỏ ra khá cung kính khi nói đến anh.

- Cậu hiểu ra vấn đề rồi đấy. Đây... là quê ngoại của tớ!

Mochi khàng khải giải đáp suy đoán vừa nảy ra của Izu.

- Mẹ của tớ, là con gái duy nhất của ông ngoại, cũng chính là người cao lớn mà cậu thấy ban nãy. Có lẽ ông đã khiến cho cậu sợ hãi rồi.

- U... Ừm. Có một chút thôi.

- Đừng lo lắng. Do ông hơi kích động thôi. Tớ đã rời nơi này khá lâu mà. Thời gian không còn nhiều, chúng ta phải đến bữa tiệc thôi, không nên để ông đợi.

Ngụ ý là, còn chậm trễ nữa thì con người cao lớn ấy lại nổi đóa như ban nãy nữa thì khổ.

- Nhưng nè, chúng ta mất tích lâu như vậy, liệu mọi người...

- Đừng lo. - Mochi chợt mỉm cười, một nụ cười đầy tự mãn và dựa dẫm - Ở đó... còn có họ.

Không cần nói rõ cũng đủ biết "họ" trong lời nói của anh là ai rồi. Chỉ mới có mình Mochi thôi mà đã hé mở lắm điều không tưởng thế này, vậy những người kia còn chứa bao nhiêu bí mật nữa đây. Nhưng mà... dù sao đi nữa thì cô cũng vừa hứa sẽ không đào sâu hơn nữa. Cô cảm thấy, hình như họ đã quá nhân nhượng với cô rồi.

Izu cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng bước theo sau chàng trai trên hành lang trang nhã của cung điện xa lạ.

Thực ra...

Trông vẫn có chút quen thuộc nhỉ?

Giống như là... đây không hẳn là lần đầu cô rảo bước ở nơi này...

- - - - -

T/g: Su đã trở lại và ăn hại hơn xưa <

Chương 152: Vương quốc Suizokukan (1)

- Chào mừng đến với bữa tiệc cung đình của vương quốc Suizokukan trong hàng ngàn năm qua, bữa tiệc chúc mừng vì ta đã bắt được thằng cháu bướng bỉnh.

Đứng trước bữa tiệc xa hoa sáng choang, Mochi muốn cười khở cũng khó mà kéo khóe môi ra được. Ông ngoại của anh, nếu cứ bất chấp mà phát ngôn mấy từ khó giải thích trước mặt Izu thế này thì anh biết phải làm thế nào đây?

- Đừng để ý, tớ chỉ đi có... bảy năm thôi.

Nói xong tự giác im bật, chợt phát hiện ra mình càng giải thích lại càng không rõ ràng.

- Cậu đi đâu khi mới từng ấy tuổi?

Mochi hơi trầm mặc, cuối cùng chỉ nhếch miệng nhẹ thả vài tiếng:

- Đi ở đợ!

Rồi kéo tay Izu ấn xuống chỗ ngồi.

Izu dờ khóc dờ cười. Tại sao cô lại quên mất nhỉ? Thời điểm bảy năm trước, là lúc Mochi và Sal thành lập hợp đồng kì lạ kia, thứ hợp đồng đã gắn kết hai cá thể cực kỳ khác biệt nhau.

Thức ăn nhanh chóng được mang ra bởi toàn những nam thanh nữ tú. Izu không biết đây có thể gọi là những sơn hào hải vị không, vì tất cả đều trông rất lạ mắt, hương thơm cũng thật lạ nhưng lại có thể kích thích khẩu vị không tồi. Chén đĩa được làm bằng đủ loại vỏ sò đầy màu sắc, trông thật xinh xắn làm sao.

Izu mất tập trung, không phải vì thức ăn bày biện hấp dẫn mà là vì những chén đĩa này. Biết sao được, con gái có mấy ai không bị những thứ lóng lánh mê hoặc chứ. Mochi liếc nhìn ánh mắt Izu, ban đầu còn tưởng cô tò mò, sau lại thấy ánh nhìn chuyển hướng nhìn chăm chăm vào cái chén vỏ sò được lật úp trước mặt, không nên được mà đưa tay miết nhẹ. Bây giờ thì anh cũng hiểu phần nào vấn đề rồi. Quả thật muốn cho cô ăn bốc. Chẳng lẽ anh không cuốn hút bằng mấy thứ nằm roi rụng đầy đáy biển kia à? Cơ mà hiện tại anh không tiện phát tác, bởi ánh mắt nghiêm nghị nào đó đang chăm chăm khóa chặt lấy anh. Izu ở bên cạnh hơi rùng mình một cái. Chắc là cô cũng vừa phát hiện ra hành động có phần đáng sợ của vị vua kia. Cơ mà, chỉ cần cô nhìn kĩ một chút thì sẽ dễ dàng nhận ra ánh mắt của ông không còn gắt gao như ban đầu nữa.

- Ngươi hiểu ý nghĩa của buổi tiệc này chứ?

Không khí xung quanh chợt trầm xuống. Izu ngồi thẳng người, cảm thấy tình hình có vẻ căng thẳng. Hiển nhiên, câu hỏi vừa rồi là nhằm vào Mochi:

- Ông ngoại, không phải ông vừa nói rồi sao?

- Thằng nhóc nhà ngươi, đừng có mà giả ngốc! Ngươi thừa biết ta muốn gì mà. Nếu còn gọi ta hai tiếng "ông ngoại" thì đừng có bướng bỉnh nữa.

Mochi thoáng khó xử, nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm mở lời:

- Ông, ông biết là cháu không thể...

Lời chưa dứt, mặt đất dưới chân cơ hồ run lên, khiến cho thức ăn trên bàn cũng theo đó mà va vào nhau lách cách. Mochi theo phản xạ nhích người chần tay trước Izu một chút, mặc dù anh thừa biết, sức mạnh của ông không phải anh có thể so sánh, nhưng ít nhất anh tin ông cũng sẽ không xuống tay với mình. Nhưng mà, Izu không can hệ gì với nơi đây, anh không chắc rằng ông có giận cá chém thớt không nữa.

Ngay lúc căng thẳng, chợt một âm thanh mềm mại vang lên:

- Được rồi, ông còn tính hù dọa cháu trai với cháu dâu của ta tới khi nào?

Một chiếc quạt vải thanh nhã gõ gõ lên vai vị vua quyền lực. Người phụ nữ trạc ngoại tứ tuần không biết từ đâu xuất hiện. Có lẽ do ông ngoại của Mochi quá cao lớn nên vô tình che mất dáng bà khi bà bước tới. Người phụ nữ này mặc dù đã đứng tuổi nhưng trông vẫn vô cùng sắc sảo, từng cử động đều toát lên nét cao quý khó gặp, có thể thấy thời còn trẻ bà phải là một mỹ nhân khuynh thành đến thế nào.

Izu thầm ngưỡng mộ bà, không hề để ý tới cách gọi than thiết dễ khiến cho người ta đỏ mặt ấy, nhưng có lẽ là cô không muốn biết tuổi thật của bà đâu. Bất giác, người bên cạnh cô chợt đứng dậy, cúi người:

- Bà ngoại...

Izu cũng giật mình đứng dậy, nhưng chẳng biết nên nói gì, chỉ vội vã cúi gầm mặt. Thật không nghĩ tới, đây là bà ngoại của Mochi sao? Có thể vẫn xinh đẹp như thế, mà đã có cháu lớn tới thế này rồi. . .

- Ai ai, hai đứa cứ tự nhiên. Có ta ở đây, ông ấy không có làm khó dễ hai đứa đâu.

Nói đoạn, bà mỉm cười nhẹ nhàng kéo tay chồng. Ông đứng đó nhíu mày nhìn chăm chăm Mochi một lúc, lại chuyển mắt nhìn Izu khiến cho cô bất giác mồ hôi ướt trán. Cuối cùng, ông cũng thở dài quay lưng sánh đôi với bà bước tới vị trí cao nhất, khẽ khàng phát tay: "Nhập tiệc!"

Mochi thăm thò phào, kéo Izu còn đang đứng ngây ngẩn ấy ngồi lại xuống ghế. Tiếng nhạc du dương nhanh chóng vang lên. Từng đôi nam thanh nữ tú cùng nhau bước ra nhảy múa trong điệu nhạc. Những nụ cười tươi tắn trên môi, những bộ trang phục đầy màu sắc xen kẽ với nhau dưới nền nhạc trong trẻo, khiến cho khung cảnh bỗng chốc trở nên thực sinh động và đầy sức sống.

Mãi mê nhìn họ biểu diễn, Izu còn không biết có ai đó đang "động tay động chân" với chén đĩa của cô, cho đến khi cô quay lại thì trong chén vỏ sò màu ngọc nhạt đã xuất hiện một núi thức ăn nho nhỏ. Theo phản xạ nhìn sang, chàng trai nọ vẫn đang tỏ ra tập trung với thức ăn trong chén mình, nhưng hình như vành tai đã bắt đầu hồng hồng dưới ánh nhìn dò xét của Izu.

- Chào ông, chào bà, cháu tới muộn ạ!

Một giọng nói có chút quen thuộc vang lên. Nhận được cái gật đầu của hai người lớn, ai đó mới nhanh nhẩu sà vào bên cạnh Izu:

- Ý, tự nhiên ăn đi Rai - chan, thức ăn nguội hết bay giờ.

Nari cười tươi tắn, hoàn toàn không chút để ý tới ánh mắt liếc xéo của Mochi và cái nhìn ngạc nhiên của Izu. Sau đó, đành gạt cách gọi kì lạ của Nari qua một bên, Izu cũng nhẹ giọng:

- Vâng, chị ăn ngon miệng..

Ngay lúc ấy, chợt một cận vệ hoàng gia nhanh chóng bước tới quỳ giữa sảnh đường nghiêm trọng bẩm báo:

- Thừa Quốc vương, trạm gác phía Tây vừa báo lại, cách đây không lâu, ở đó chợt xuất hiện dư chấn lạ, nhưng khi đến nơi lại không phát hiện có ai ở đó, việc này, liệu...

- Ta đích thân đi xem!

Vị Quốc vương nhíu mày, dứt khoát buông đĩa bước nhanh về phía lối ra. Phu nhân của Ngài cũng không ngần ngại bước theo sau dáng người cao lớn thân thuộc.

Công việc của một vị vua là thế, bất cứ khi nào xảy ra chuyện cũng phải nhanh chóng giải quyết, ngay cả ăn uống cũng chưa chắc ăn được xong bữa, nào có phải nhàn hạ sung sướng như nhiều người vẫn thường nghĩ? Huống chi còn phải một thân quản lý cả một vùng đất rộng lớn như thế. Đây cũng là lý do mà ông làm đủ cách để bắt lại cho bằng được đứa cháu trai bướng bỉnh này.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Vương quốc Suizokukan (2)

Ánh nắng chan hòa vạn vật.

Tiếng suối chảy róc rách trong trẻo.

Tiếng chim hót thánh thót vô tư lự.

Gió mon man nhẹ lay động những tán cây xanh biếc.

Đâu đó xa xa là hình ảnh núi non dập dờn mờ ảo.

Và đặc biệt là những kì hoa dị thảo trải dọc khắp ven đường.

Oa, đây là chốn thiên đường nào vậy?

Izu quả thực khó có thể kìm nén được cảm xúc của mình trước cảnh đẹp của vương quốc Suizokukan này. Nếu như bình thường, có lẽ bây giờ cô đang cực kỳ cao hứng muốn đi thăm thú khắp các địa phương của vương quốc xinh đẹp này, nhưng mà hiện tại...

Đôi mắt trong trẻo bắt gặp hạ xuống, nét lo lắng không giấu đi đâu được.

Sal... vẫn còn chưa rõ sống chết thế nào.

Cô nhảy xuống biển để cứu Sal, kết quả lại để Mochi cứu mình, cuối cùng cả hai bị kéo tới nơi này, nhà ngoại của Mochi. Ài... mọi chuyện rốt cuộc chỉ có thể vô lý đến thế là cùng. Dám cá là chẳng ai tin cho dù cô có được phép nói ra đi chẳng nữa. Cơ mà, dường như cô không thấy Mochi đã động gì đến Sal. Hẳn biết tin chạy tới cứu cô ngay, cũng không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, vậy hiển nhiên cũng biết chuyện của Sal chứ?

Sal chắc hẳn cũng có năng lực đặc biệt, chỉ là không biết năng lực ấy có giúp cậu sống sót qua kiếp nạn này không. Rồi không biết Maru thế nào rồi. Thêm hai tên đã hại Sal nữa. Nhà Tian có biết chuyện này chưa? Cả việc cô và Mochi đột nhiên mất tích thế này, mai một trở lại, phải giải thích làm sao cho phải đây chứ?

Aaaa, sao rồi vậy nè trời!!!

- Sao thế? Có tâm sự sao?

Nari từ xa bước tới, tay còn cầm thêm hai ly nước trái cây mát lạnh, mỉm cười đưa một ly cho Izu. Tiếp xúc qua vài lần, ít nhất cô có thể nhận ra cô bé tóc vàng trước mắt đây không hẳn là Raizusa mà cô đã biết. Mặc dù dung mạo đều tương đồng, nhưng khí chất đã có sự khác biệt không khó để nhận ra. Raizusa là một cô gái kiên cường bản lĩnh, không quản khó khăn cùng anh trai lăn lộn khắp chốn với nghề hàng yêu diệt ma cực kỳ nguy hiểm, tính cách phóng khoáng bướng bỉnh với nét hoang dã không thể nào thay thế được. Còn cô gái này, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu trong sáng, bướng bỉnh thì có thể có nhưng có lẽ sẽ dễ bị cái đứa em họ phúc hắc kia chọc cho tức chết.

- A, chị Nari, em không... Em chỉ có chút lo lắng...

Izu đỡ lấy ly nước, khe khẽ trả lời. Nhớ ban nãy, trong buổi tiệc, cô đã hoảng hồn khi thấy Mochi uống thứ nước có cái màu xanh xanh lạ mắt này. Cô sợ đây là một loại rượu gì đó thì lại khổ.

Bữa tiệc diễn ra cũng không lâu lắm, cơ mà chưa kịp tàn thì đức vua kia đã trở về, nghiêm mặt gọi Mochi ra gặp riêng, sau đó Nari cũng kéo cô đi dạo.

- Đừng lo. Ông sẽ không hại em ấy đâu. Trông ông dữ dằn vậy thôi chứ cũng... tình cảm lắm.

- À, không phải chuyện đó. Em chỉ lo, em đột nhiên biến mất thế này... sợ là bạn bè gia đình sẽ cuống lên mất.

- Ra là chuyện này à, cũng không quá to tát đâu. Mochi - kun sẽ có cách giải quyết thôi.

Nari mỉm cười hòa nhã, mặc dù cô chẳng biết rằng Mochi sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Nhưng lo gì chứ, người mà em ấy giao lưu... Chẹp, toàn là những nhân vật mà cô không thể với tới được. Khả năng của họ không phải cô có thể tưởng tượng.

Kéo Izu ngồi xuống một phiến đá nhẵn nhụi cạnh khóm hoa xinh xắn ven đường, Nari tìm cách khơi chuyện:

- À mà, làm sao em lại bị cuốn tới đây vậy?

- A... chuyện này, là do, bạn em bị rơi xuống biển, em mới cố cứu cậu ấy, sau đó bị cuốn vào xoáy nước, rồi... Mochi cứu em, cuối cùng lại tới đây.

Nari nghe xong, chân mày lá liễu hơi nhướn lên:

- Xoáy nước mở ra trước khi Mochi xuất hiện?

- À... cái đó, em cũng không rõ nữa. Khi ấy em quýnh quá nên không biết cậu ấy đến lúc nào.

Nari có chút trầm mặc. Xoáy nước là đại diện cho cổng vào của Suizokukan, nó sẽ không mở ra với con người bình thường, trừ phi...

Khẽ đánh giá Izu một chút, nhưng quả thật Nari không thể nhìn thấu một người bằng mắt thường được. Cuối cùng đành chép miệng.

"Thôi vậy, mặc kệ cô bé có phải con người không, chí ít thì cô bé này không phải kẻ xấu. Có lẽ cô ấy chỉ bị Mochi - kun kéo đến đây thôi. Mình suy nghĩ quá nhiều rồi!"

- Dù sao thì em cũng yên tâm, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Vấn đề thời gian không hẳn là không có cách giải quyết. Em, nếu muốn, có thể ở lại chơi ít hôm. Người dân nơi đây rất bình đẳng, hiếu khách, sống chan hòa với nhau. Như em thấy, mọi người, một khi đã bước ra khỏi cung điện là hầu như không còn giai cấp nữa. Quả đúng là thiên đường có phải không?

Izu tròn mắt, sáng rỡ:

- Thật sao? Đây là thế giới mà con người đang cố với tới, rất đáng ngưỡng mộ đó!

Nari mỉm cười, ánh mắt thoáng chút hoài niệm:

- Ủa, vậy đó... Vậy mà nó... lại nhất quyết bỏ đi.

Nó?

- Aizz... Em còn ai để đoán được nữa chứ? Mochi - kun, tên nhóc đó, mẹ của nó đã qua đời lúc lâm bồn. Tin tức truyền đến đây, ông đã nổi giận đùng đùng. Ông thương con gái lắm, ông nghĩ nó hại chết con gái ông. Ông cho rằng cha con của Mochi – kun đã mang con gái ông đi mất. Vì thế, cha của Mochi đã một thân một mình nuôi lớn em ấy, tránh gặp ông vì không muốn ông lại thêm một lần đau thương..

- Bằng đi một thời gian, nói sao nhỉ? Gia đình Mochi gặp nguy hiểm trùng trùng. Không còn cách nào khác, cha của em ấy buộc phải gửi con trai đến đây lại. Đó là lần đầu tiên chị gặp tên nhóc đó.

- Chị đã từng được xem vài tấm chân dung của mẹ em ấy. Bà ấy thật xinh đẹp. Phải công nhận, Mochi có gương mặt rất giống mẹ, cho nên mấy lần nó bướng bỉnh khiến cho ông định nổi con tam bành thì ông cũng không cách nào làm tổn hại đến nó. Dù sao đó vẫn là cháu ruột của ông, là con trai của người con mà ông hết mực thương yêu. Ông làm sao có thể xuống tay chứ, đúng không?

- Ông và mọi người ở đây đã dạy nó rất nhiều thứ. Nhóc đó tiếp thu cực kỳ nhanh luôn, phải công nhận, như ở thế giới của em, người ta gọi là thiên tài đó. Khó nổi, em nó hơi cổ chấp nên chọc giận ông không ít.

- Đùng một ngày, tin tức đau lòng lại truyền đến, cha của Mochi đã qua đời. Bằng cách nào đó, em ấy biết được cha mình mất vì hi sinh thân mình cứu một người khác. Thế là nó phá luôn kết giới của Suizokukan chạy mất. Tên nhóc ấy, được mỗi vụ phá rào là giới.

- Nghe nói nó lên tìm người được cứu kia để trả thù cho cha. Aizz, trẻ con mà, bông bột, nghĩ gì làm nấy, không thêm quản đến hậu quả. Thật chứ, mọi người lo muốn chết. Em không tưởng tượng được người mà nó đụng đến có quyền lực tới mức nào đâu. Thế rồi chả hiểu tại sao, trả thù đâu không thấy, thấy mất tiêu tung tích luôn. Ông sững sờ cố gắng truy tìm thông tin về nó, kết quả biết được, thì ra thằng bé lại ở rịt trong nhà người ta tự lúc nào không hay.

- Sau ấy, ông giăng kết giới khắp biển hồng đợi tới lúc Mochi muốn về lại quê ngoại thì không gặp cản trở gì, cơ mà lại bằng một thời gian dài, ông cũng không bắt được em ấy, mới sốt ruột để chị lên tìm. Đến lúc đó, Mochi - kun đã là một thiếu niên... Chẹp, cực kỳ đốn tim phái nữ luôn.

Nói đến đây, Nari thờ dài. Thằng nhóc đó, khi còn nhỏ đã yêu nghiệt, đến lúc lớn lên, chẳng còn biết hình dung bằng từ gì nữa.

Nói về khía cạnh ngoại hình của Mochi, Izu cũng có thể hình dung được phần nào cảm xúc của Nari lúc đó. Lần đầu gặp hấn, cô cũng bị vẻ ngoài vượt trội của hấn làm cho mờ mắt còn gì? Cho tới khi hấn mở miệng..

Chẹp, cô mới sáng mắt ra. Haizz...

- Vậy, cậu ấy có trở về không?

- Tất nhiên là không rồi. Nếu có thì ban nãy ông đâu có nổi giận như vậy. Em ấy chỉ nói là còn nhiều việc phải làm, nhưng chị nghĩ, sự thật là do nó áy náy vì không thể thực hiện mong muốn của ông..

- Ông.. muốn nó kế thừa vương vị, tiếp quản vùng đất Suizokukan này!

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Vương quốc Suizokukan (3)

Kế thừa... vương vị?

Nghĩa là... đứng đầu cả một tiểu thế giới xinh đẹp này ư?

Này, vị trí của tên vốn dĩ đã bá đạo đó sẽ còn tăng lên đến mức nào nữa chứ? Thế mà, hấn lại không muốn... Tại sao vậy nhỉ? Không phải cô ghen tị đâu, chỉ là, tự nhiên cô lại có cảm giác, khoảng cách giữa cả hai, trải qua từng khoảnh khắc... hình như ngày càng xa hơn..

Nari không hề trông thấy vẻ mặt trầm tư của Izu. Cô ngược mặt lên nhìn trời, tay vô thức sờ sờ chớp mũi. Cô vừa bỏ mất một đoạn thông tin, thông tin về cô gái dừng sĩ đáng yêu ấy. Cô vẫn chưa thể chắc chắn được rằng cô bé Izu này chỉ là người giống người hay là kiếp sau của Raizusa nữa. Nhưng trước mắt, dù có là kẻ ngốc cũng thấy được mối quan hệ của họ đang rất tốt. Đây là chuyện riêng của em trai cô, cô cũng không nên gây nên bất cứ hiểu lầm gì. Chỉ cần nó muốn, cô sẽ lại tiếp tục ủng hộ thôi. Dù sao cô cũng vẫn là chị của nó mà nhỉ? Quả thật là một tên yêu nghiệt!

- Hm... Sau đó, chắc em cũng biết rồi đó. Nó tránh mặt ông suốt bao nhiêu lâu, hôm nay gặp lại, ông không nổi xung thiên mới là lạ. Dù biểu lộ cảm xúc

của ông không giống với người thường lắm, nhưng ở đây ai cũng biết rằng ông thật sự rất yêu thương và tin nhiệm Mochi. A, nhưng dù sao cũng phải cảm ơn em cho đáng hoàng...

- A! Em có làm được cái gì đâu, em không dám...

Izu hoảng hồn xua xua tay, còn Nari thì cười tít mắt vỗ vai cô gái cái "chát":

- Sao lại không? Nếu như không phải tự nhiên em nhảy xuống biển thì biết khi nào mới bắt nó lại được chứ?

- Ô, chẳng phải rất dễ sao? Chỉ cần có người đến gọi cậu ấy, còn có... nếu quốc vương gắt hơn một chút... Uhm, Mochi dù có hơi cứng đầu nhưng cũng không phải là người không biết lí lẽ, cậu ấy cũng sẽ về thôi.

- Ài, cái này thì không được đâu.

Nari chép miệng, lắc đầu:

- Ông đã từng lập lời thề sẽ không can thiệp vào bất cứ việc của thế giới nào khác ngoài Suizokukan cả. Em biết không để được rời khỏi nơi này lên thế giới loài người tìm Mochi, chị đã phải thuyết phục ông cả tháng ấy chứ đùa. Nào là như thế thì đâu có can thiệp hay ảnh hưởng gì tới thế giới đó đâu, rồi thì dù sao Mochi cũng là người có huyết mạch của Suizokukan mà, sau đó còn phải cố gắng nghiêm trọng hóa vấn đề, khiến cho ông hơi sốt ruột chút. Chị không cố ý đâu, tại chị cũng nóng lòng mà. Rốt cuộc ông cũng cho chị xuất xứ, nhưng chị phải cố hành động cho nhanh để mà trở về cho kịp hạn ông giao. Không thì sau này đừng ai mong rời khỏi nửa bước.

Izu mỉm cười:

- Rõ ràng là ngài ấy rất quan tâm Mochi - kun.

- Tất nhiên rồi, lần đó ông cho chị đi, chủ yếu là để xác nhận em ấy còn sống hay không đó.

- Eh????

- Em không biết sao? Nơi đó... không phải là nơi Mochi có thể làm loạn. Chị cũng rất sợ hãi. Em ấy mà có vấn đề gì thì chị cũng không biết mình sẽ ra sao. Tuy là em họ, nhưng cũng là đứa em duy nhất của chị mà. Thế mà... không nghĩ tới, nó lại được nhìn trúng, rồi được bồi dưỡng cho yêu nghiệt thế này đây. Cũng đúng, tư chất của thằng bé đúng là rất vượt trội.

Izu vẫn chăm chú theo dõi từng cử chỉ lời nói của Nari, bất giác lại trở nên im lặng, sau cùng trong đáy mắt còn thấp thoáng vẻ lo sợ. Trong một chốc vô thức lết xa Nari một chút. Nari cũng chợt cảm thấy chút bất thường của Izu. Cô ngạc nhiên:

- Em có chỗ nào không ổn sao, Izu - chan?

Izu hơi cúi đầu, hai tay xoắn xuýt vào nhau. Giọng cô nhỏ như muỗi:

- Chị... không định lấy đi kí ức của em chứ?

Không khí chợt trở nên yên tĩnh lạ thường.

Hai vòng tròn nhỏ nhỏ vẽ nên đôi mắt chữ O tròn đến tuyệt hảo.

Nari có cảm tưởng như vừa có một bầy quạ từ đâu nháo nhào bay đến gào lên oang oác rồi vỗ cánh ngang qua đầu. Cho đến khi bầy quạ đã bay xa rất xa, cô mới trở về thực tại.

Nari thờ dài day day trán.

Thôi rồi! Có lẽ do vừa rồi cô tự nhiên tiết lộ quá nhiều thông tin dẫn đến sự nghi hoặc của cô gái này. Cơ mà quả thực tâm trạng của cô cứ thay đổi xoành xoạch. Chính cô hình như cũng không kiểm soát được bản thân mình nữa.

- Uì, chị làm gì có khả năng ấy chứ. Em đừng có hiểu lầm. Không hiểu sao hôm nay chị lại nói nhiều đến vậy, mặc dù bình thường chị nói cũng không có ít. Chỉ là... chị... chỉ muốn em hiểu rõ hơn một chút. Thế giới, cuộc sống, và các mối quan hệ của Mochi, không giống như người khác. Và chính chị, một người quá ít gặp nó, cũng không thể hiểu hết được...

Ngừng lại một chút, Nari lại tiếp, giọng nhỏ hơn hẳn:

- Phiền em, thay chị... quan tâm tới nó... nhiều hơn một chút.

- --

Cùng lúc đó, nơi một sân thượng rộng lớn trong cung điện lộng lẫy, tiếng binh khí ma sát vào nhau mỗi lúc một ác nghiệt. Chỉ có thể thấy những luồng ánh sáng chớp lóe liên tục phát ra và thỉnh thoảng, những trận cuồng phong gào thét, nếu tinh mắt thì có thể được hai bóng người một lớn một nhỏ di chuyển với tốc độ đáng kinh ngạc.

Lại một thanh âm dữ dội vang lên, chiếc bóng nhỏ hơn vừa bị đánh bật ra rơi thẳng xuống độ cao vài chục mét bên dưới.

Bất chợt, một đôi cánh trắng muốt từ trong hư không xuất hiện, đưa người đang rơi tự do lao vút lên trên. Song trường kiếm lấp loáng trên tay một lần nữa uy uy vũ vũ tấn công đối thủ. Trận ánh sáng lại tiếp tục bắn ra bốn phương tám hướng khiến quần thần xung quanh kinh hãi tránh xa. Thật không nghĩ được, tiểu chủ nhân tương lai mới có ngần ấy tuổi đã có sức mạnh đáng sợ đến thế. Mặc dù họ thừa biết quốc vương của họ vẫn đang nương tay với cháu trai, nhưng có thể chiến đấu suốt cả giờ đồng hồ với ông mà vẫn còn có thể phản chiêu linh hoạt như thế thì đây quả thực là lần đầu tiên họ thấy.

Trận chiến trở nên ngày càng quyết liệt, đấu vật lý đã bắt đầu xen lẫn với đấu pháp. Bây giờ thì chính xác là không một ai dám ở lại mà làm bình luận viên nữa, bởi hằng hà sa số những con mưa đá liên tục trút xuống với sức sát thương không thể xem thường. Ngay sau đó, một trận lốc xoáy quét ngang cuốn sạch con mưa và... cả hang lan can. Trận đấu diễn ra không biết bao nhiêu lâu nữa, bất giác, vị quốc vương đang thoãn thoắt múa trường ra đòn lại nhúm mày:

- Con bé loài người, sao ngươi đến được đây?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Lời nguyện ngàn năm

"Zu - chan?"

Mochi sững sốt quay phắt lại, và cũng kịp nhận ra mũi quyền trượng nhọn hoắt vừa dí sát cổ.

Ở nơi cửa ra vào, chẳng có bóng dáng ai cả.

Mochi khe khẽ thở phào. Anh mù nhắm mắt rồi. Nơi này đâu phải ai muốn đến cũng được.

- Ngươi, lại xuất hiện điểm yếu!

- Ông..

- Từ bao giờ ta cho ngươi xuất hiện điểm yếu? Hà?

- Ông ngoại, cô ấy không phải là điểm yếu.

Mochi khảng khái trả lời, thành công khiến cho mũi quyền trượng kích động vẽ một lỗ nhỏ trên cổ mình.

- Mấy đứa nhóc nhà Tian vẫn còn có chút bản lĩnh đi, dù có bị tấn công vẫn còn biện pháp tự bảo vệ mình, nhưng con bé đó chắc chắn sẽ trở thành trở ngại cho ngươi. Những người khác ta không quan tâm, duy chỉ có ngươi, ta không cho phép ngươi xuất hiện bất cứ điểm yếu nào.

Quốc vương Kaigan gằn giọng, tiếng ông vang dội khiến cho mặt đất cơ hồ lại run lên. Lần này là ông tức giận thật sự. Vừa rồi ông kiểm tra thực lực Mochi, quả nhiên không khiến ông thất vọng. Độ tuổi của thằng bé so với người dân Thiên quốc và Suizokukan thì chẳng đáng là gì, nhưng pháp lực và kinh nghiệm chiến đấu của nó có thể tranh hạng nhất nhì. Sự linh hoạt trong cách xoay chuyển tình huống của nó khiến ông tán thưởng, nhưng ông không hẳn là tự hào.

Thực lực của thằng bé, bắt nguồn từ căn nguyên thiên tài chỉ là phần nhỏ, mà toàn bộ thực chất là đồi lấy từ một ngàn năm chiến đấu không ngơi nghỉ. Trong suốt khoảng thời gian ấy, có ai đếm hết được số vết thương nó phải gánh chịu? Có ai biết được nó đã hấp hối bao nhiêu lần vì gặp đối thủ mạnh? Bọn ma quỷ từ Địa ngục thoát ra có mấy tên đơn giản?

Một ngàn năm đơn độc gánh vác. Một thân cùng song kiếm lưu lạc trên Hạ giới. Sau này, ngoài tên Hồ yêu mà nó bắt được, nó vẫn tiếp tục không được phép nhận bất cứ hỗ trợ nào khác từ Thiên quốc. Đây là hình phạt nó phải lãnh nhận sau khi gây họa lớn vì phá vỡ kết giới Địa ngục, nhưng mà nó có phải là người Thiên giới hoàn toàn đâu? Thằng bé vẫn là cháu của ông, mang nửa dòng máu của Suizokukan mà? Họ có quyền gì phán xét thằng bé khi chưa có sự đồng ý của ông chứ?

Trong đợt tấn công hùng mạnh nhất lịch sử của bọn ma quỷ, xảy ra ngay khi Mochi chỉ còn là một cậu bé, vương quốc của ông hiến dâng ít mạng người để giúp đỡ Thiên quốc, trong đó còn có cả cha mẹ của Nari. Ông mất nhiều như vậy để cháu ông bị đày đoạ như thế à?

Mà cũng tại thằng bé nó tự nguyện, không thì ông đã lên quây tung cái Thiên giới lên rồi. Kể từ ngày biết tin, ông đã lập lời tuyên thệ cắt đứt mọi liên kết với các thế giới khác, sau đó đợi ngày bắt được thằng bé này thôi. Bây giờ thì bắt được rồi, nó giỏi thì đúng là có giỏi thật, nhưng cái tính cứng đầu cũng chỉ hơn chứ không kém.

- Nếu ngươi chịu nghe lời ta tiếp quản Suizokukan thì thực lực của ngươi ở độ này đã khá ổn, nhưng nếu ngươi vẫn ương ngạnh cố thực hiện sứ mạng

ấy, ta không cho phép ngươi có bất cứ mối bận tâm nào khác.

Nhận thấy mọi chuyện bắt đầu trở nên căng thẳng, Mochi vội tìm cách giải thích:

- Ông, cô ấy chỉ là một con người bình thường thôi, cô ấy không hề biết hay liên quan chút nào tới sứ mạng của cháu hết.

- Ta mặc kệ con bé có liên quan hay không, nhưng ý ta đã quyết. Không có lệnh của ta, kết giới đường ra sẽ không bao giờ mở. Cả ngươi và cả con bé loài người kia, đừng mong rời khỏi Suizokukan.

Giọng ông còn vang rền đó, bóng dáng uy quyền vĩ đại đã đột ngột biến mất. Mochi vô thức sờ tay lên cổ. Chỉ là cảm giác tron hẫng. Vết thương đã liền da từ lúc nào. Nhớ về thái độ của ông khi nãy, có lẽ ông giận lắm. Mà anh hiểu, ông không phải giận vì anh không chịu tiếp quản Suizokukan. Đó chỉ là lý do thôi. Thực chất ông muốn anh... ịch kỷ một chút. Con đường mà anh đang chọn là một con đường với vô số cửa tử. Một khi đã dấn thân vào, anh không nắm chắc được mình còn mạng để quay về hay không, nhưng... anh không thể rũ bỏ trách nhiệm của mình. Đây là sứ mạng của anh, anh phải hoàn thành bằng mọi giá để có thể bù đắp lại lỗi lầm khi xưa. Nếu anh trốn tránh đến nơi này, chắc chắn sẽ xảy ra mâu thuẫn giữa Thiên Quốc và Suizokukan. Điều này, dù có đánh đổi bằng cả sinh mệnh, anh cũng quyết không để xảy ra.

Hoàn thành sứ mệnh, dù sống, hay chết, cũng là con đường tốt nhất.

Chàng trai đứng tần ngần một lúc, cuối cùng cũng thờ dài trở gót nhảy thẳng xuống độ cao bên dưới. Đôi cánh thiên sứ ánh lên màu tuyết sai rộng cản gió. Mũi giày nhẹ nhàng chạm đất. Bóng dáng dong dỏng lặng lẽ quay lưng bước trên hành lang dài hun hút.

Trở trêu thay, một kẻ sinh ra bởi hai thế giới, hiện tại lại không có nơi để trở về, chỉ có thể lang thang phiêu bạt ở thế giới mình không thuộc về - Thế giới loài người.

- - -

Suốt ngàn năm lãng du, niềm an ủi lớn nhất của anh là được lặng lẽ ngắm nhìn nụ cười vô tư của em bên khung cửa sổ. Mãi cho đến khi đôi mắt trong veo ấy tròn xoe nhìn ra, ngỡ ngác chỉ tay lên mái nhà đối diện:

- Onii - chan, ở đó có một thiên thần...

Cậu bé tóc nâu chừng bảy, tám tuổi ngạc nhiên nhìn theo hướng của ngón tay bé xù:

- Ở đâu cơ? Anh có thấy gì đâu?

Thiên thần kinh ngạc lùi lại một bước.

Em, thế mà lại có thể trông thấy anh ở trạng thái này.

Cũng chính vì thế mà sau đó em không còn thấy được bóng dáng kiêu ngạo với đôi cánh uy dũng ấy nữa. Bởi vì anh là một kẻ nguy hiểm.

Người thấy anh, cũng sẽ bị liên lụy.

Anh phải gánh vác bình an của thế giới, nhưng anh không được phép để lộ thân phận. Biện pháp an toàn nhất cho cả anh và em, là không bao giờ chạm mặt nhau nữa.

Tuy nhiên...

Anh không thể nào biết được, chỉ một lần mất đôi mắt ấy thôi, bóng dáng kiêu ngạo và đơn độc của anh đã vô thanh vô thức khắc sâu trong tâm trí non nớt của em.

Anh, chính là chìa khóa mấu chốt để khơi dậy lời thề nguyện trong quá khứ.

Trong bóng tối như hư như thực, những giọt nước mắt tinh khiết lăn dài, long lanh và xinh đẹp hơn bất cứ châu ngọc nào trên đời, bởi lẽ...

Đó, chính là biểu tượng của một tình yêu bất diệt.

"Sứ thần, xin hãy giúp tôi... chuyển lời đến Ngài ấy. Kính lạy Thánh nữ tối cao, mong Ngài ghé mắt xem xét nguyện vọng của nhân loại nhỏ bé này. Con nguyện đánh đổi tất cả mọi thứ quý giá nhất của con, kể cả sinh mạng, kể cả tuổi thọ vạn kiếp, để đổi lấy một kí ức vĩnh cửu... Kí ức về một Thiên thần!"

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Ngọc bích cứu tử

Một nam sinh đang ngồi tựa lưng vào vách chòi lá, đôi mắt vô hồn như búp bê sáp nhìn ra mông lung. Phía trước cậu là một người không thể quen thuộc hơn.

Dara đứng khoanh tay, xoa xoa cái cằm nhăn nhui:

- Tên nhóc này, rõ ràng là đã tận số rồi, thế mà vẫn còn thờ tốt nhi.

Bất giác, anh nhú mày, bàn tay đang xoa cằm lại đưa tới lật cổ áo nam sinh kia ra. Một chuỗi dây chuyền mảnh lấp ló xuất hiện, mà điểm nhấn, lại là hạt ngọc xanh biếc đính trên mặt dây chuyền.

- A, cái này, không phải của anh Sal sao? - Jun đứng bên cạnh ngạc nhiên lên tiếng. Gì chứ đồ của Sal thì làm sao mà cô không nhận ra được?

Dara gật đầu:

- Đúng là một trong những viên ngọc đính trên tóc Sal. Có lẽ cậu nhóc này đã gây được ấn tượng gì đó với thằng bé rồi. Nhờ viên ngọc này, mà một kiếp nạn được hóa giải. Dù chỉ có tác dụng một lần thôi, nhưng cũng là cứu được một mạng người.

Nam sinh này cũng chẳng xa lạ gì nữa, chính là Maru, lớp trưởng của Jun. Sau lần bị Sal lấy đi kí ức trong phòng thí nghiệm, cậu ngất đi bao lâu cũng không rõ. Chỉ biết khi tỉnh lại, thứ đầu tiên cậu thấy là viên ngọc bích nho nhỏ trong tay. Chẳng hiểu sao, thứ đồ vật đơn điệu không rõ nguồn gốc này lại khiến cho cậu có cảm giác rất lạ, nhất thời lại quyết định giữ bên mình. Chính cậu cũng không bao giờ biết được, quyết định đó lại có thể cứu được một mạng của bản thân. Tuy nhiên, mọi chuyện không thể hoàn mỹ. Bởi lẽ, tình huống vừa rồi, có liên quan đến quý thân.

Hai nam sinh vừa gây án kia đúng là có phát sinh sự đổ kị với Sal, tuy nhiên mức độ ấy không thể đủ để có ý định giết người. Lần này, vẫn là bọn ma quỷ khuếch đại cảm xúc con người, nhưng bọn này nguy hiểm hơn ở chỗ có thể từ đoạn cảm xúc tiêu cực ấy điều khiển phần nào đến hành động. Đặc biệt là lần này, cái đám hắc ám ấy dám nhắm đến em trai anh. Đúng là chán sống!

- Chúng sao rồi? - Ánh mắt Dara lạnh lẽo liếc nhìn về phía xa, một cây đèn thui đang thảnh thơi bước tới.

- Tất nhiên là triệt hết.

Đóa hoa cát cánh nơi khóe mắt khẽ động. Aoi nhếch môi:

- Máy tên đụng đến Sal - sama, anh sẽ để cho bọn chúng sống sao? Còn bọn nhóc bị chúng bám rễ, tất nhiên là phải xóa đi kí ức rồi.

Dara gật gật đầu hài lòng, đoạn quay sang Jun:

- Khả năng ngưng đọng thời gian của anh không phải là vô hạn. Mà ba đứa nó lao đầu xuống biển xong ở dưới chơi luôn với sứa không thèm lên. Đến lúc cần em hoạt động rồi.

Izu khoanh tay nguyệt dãi:

- Bây giờ mới nhớ đến em sao? Khỏi cần anh nhắc đâu. Ba ngày không gặp Sal nì - chan là quá đủ rồi. Em đi luôn nha. Đợi em hót bọn họ về!

Dứt lời, Jun tung tăng hướng về phía biển xanh mà chạy. Tới cạnh bờ biển còn hào hứng xoay một vòng rồi uốn người lao xuống nước. Dara chỉ còn biết chép miệng. Anh chẳng biết nó có nhớ đến hai người mất tích sau Sal là Mochi và Izu không nữa. Chỉ có cậu nhóc hồ ly là ngồi tiu ngưu một góc trông ra biển. Nó họ Hỏa, lại là Yêu tộc, dĩ nhiên không có cửa mà vào được Suizokukan với chủ nhân đáng kính. Nó không rõ Thế giới đó như thế nào, nhưng nó có nghe loáng thoáng được rằng nếu chủ nhân bị bắt vào nơi đó thì khó mà có được đường ra. Nó vẫn tin vào khả năng của ngài. Tuy nhiên, nếu chuyện này kéo dài, biết bao giờ mới hoàn thành được sứ mạng đây?

Dara đang đứng xoa xoa mi tâm thì bất giác nghe tiếng thờ dài của một con hồ ly đang thu lu ngồi trong góc. Cái góc ngồi dường như càng tối hơn với cái bộ mặt thảm hại như đóa đám của nó. Anh chậm rãi tiến lại, nhẹ nhàng nắm cổ nó lên, nhắm tới một hướng thoáng dang mà động chân đá "quả banh cam" ấy bay mất hút, đoạn xoay xoay cổ chân:

- Chuyện không có gì nghiêm trọng mà gặp mấy tên như ông cụ vậy, ta cũng muốn bệnh.

Aoi hờ hững liếc mắt sang:

- Chuyện đó bỏ qua một bên. Bao giờ người mới chịu giải phong ấn cho ta?

Câu hỏi này không biết Aoi đã hần học hỏi bao nhiêu lần rồi mà kết quả thì tới giờ này anh vẫn còn phải hỏi đây. Dù không đi theo hướng của tổ tiên, nhưng anh vẫn tự tin mình là kẻ mạnh nhất tộc cơ mà, ấy thế mà cuối cùng lại để cái tên ở Thiên Giới này lừa cho một vỏ chí mạng.

- Giải phong ấn cho người? Hơ hơ, ta nghĩ người đừng tốn hơi hỏi ta về vấn đề này nữa! - Dara nhếch môi - Để người đi rồi, ta lại phải mất công tìm một linh thú khai lộ mới à?

- Ngươi có thể tìm một tên hầu mới trung thành với ngươi hơn. Còn ta, chỉ muốn ngươi chết đi.

- Chắc chắn, ta chết thì ngươi còn có thể sống tốt sao? Nên nhớ, giữa chủ nhân và nô lệ luôn có một mối dây liên hệ. Ta không còn thì ngươi cũng sẽ bị tổn hại nguyên khí. Chưa kể...

Dara nheo nheo cặp mắt hoa đào, nhịp nhịp ngón trỏ giữa ngực Aoi:

- Ngươi... sẽ lại trở thành một con quạ gãy cánh mà thôi.

Cặp đồng tử Aoi chợt trở nên đỏ rực. Chỉ nghe một tiếng “vút” xé gió, móng vuốt đen bổ thẳng vào chỗ Dara vừa đứng, nhưng đến một sợi tóc bạch kim cũng không kịp chạm đến. Luận về tốc độ, có hệ nào qua nổi Sấm sét?

Đứng giữa không trung, Dara ngao ngễ nhếch môi cười nhạt:

- Tìm một tên nô lệ mới? Đùa sao? Linh thú quá yếu cũng có thể khiến ta ít nhiều ảnh hưởng. Cái ta cần, là một kẻ đủ mạnh để đứng cạnh ta bên bờ sống chết. Nhanh, đến đây tiếp tục tập luyện. Muốn giết ta để tự giải thoát, ngươi vẫn đừng nên mơ tưởng đến thì hơn. Vì ngươi, đối với ta, hăng còn quá yếu!

Câu nói cuối cùng đó, thành công đánh thức con quái vật trong người Aoi. Không chỉ đồng tử mà cả cặp mắt Aoi đều đỏ rực một màu máu:

- Ta không phải nô lệ của ngươi! Ta là Tengu mạnh nhất! Ta là vua của tộc Tengu!

Chỉ thấy đôi cánh đen sải rộng. Một bóng đen lao vút lên không trung. Cuộc chiến quen thuộc không hồi kết lại bắt đầu.

- - -

Lúc này, ở Suizokukan, bóng tối đã bao trùm vạn vật. Izu vẫn nằm trần trọc trong căn phòng được phân riêng cho mình. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô ngủ ở chỗ lạ, nhưng mà... đây là một Thế giới khác... Một nơi hoàn toàn khác biệt luôn ấy!

Những viên dạ minh châu phát sáng cũng được cô lấy vãi trùm lại cho dễ ngủ, vậy mà cũng không tài nào chợp mắt được. Có lẽ còn do cảm xúc của cô nữa. Cứ như thế này, biết bao giờ mới về được nhà đây. Nhìn thái độ của Mochi và chị Nari, cô nghĩ là Sal sẽ an toàn thôi, nhưng còn cô, sau khi trở về sẽ phải giải thích cho mọi người như thế nào về việc mình mất tích chứ?

Chị Nari nói là mọi chuyện sẽ ổn thôi, cô cũng mong là vậy. Cơ mà khi chưa thấy được kết quả thì cô không thể ngăn mình lo lắng được.

Izu thở dài, kéo chăn trùm luôn lên đầu.

"Thôi, cố ngủ. Phải ngủ để còn có sức tiếp thu những sự lạ sắp tới. Đây là một thế giới khác, lại là nhà mẹ đẻ của Mochi, hẳn là sẽ không đơn giản như thế đâu."

Ngay lúc Izu quyết định nhắm mắt lại, đột nhiên cô cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Có cảm giác, có kẻ đang đến gần. Hình như cô quên đóng cửa sổ?

Tìm đập thỉnh thịch. Cô cố trấn tĩnh lại mình.

"Chỉ là mình quá đa nghi thôi. Làm gì có ai... Làm gì có ai khác đang ở đây chứ. Là do mình lo lắng quá mức rồi tự hù mình rồi."

Hít một hơi thật sâu, Izu quyết định kéo phất chăn xuống. Khi ấy cũng là lúc... một bàn tay lạnh ngắt từ trong bóng tối vươn tới bịt chặt miệng cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Trở về (1)

Cảm giác máu trong người như đông cứng lại, Izu hoảng hốt theo phản xạ tung chăn đá ra một cước, nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã bị chế ngự. Bóng đen nghiêng người gần một chút, giọng nói trầm trầm vang lên ấy khiến cho tâm trạng Izu bình ổn trở lại:

- Là tớ. Đừng gây tiếng động.

Izu chớp mắt mấy cái, cuối cùng gật gật đầu.

Thì ra là hấn. Nhưng nửa đêm nửa hôm có chuyện gì quan trọng mà hấn lại đến đây? Đã vậy còn có vẻ rất khẩn trương.

- Đi thôi!

- Đi... đi đâu cơ?

- Về thế giới của cậu.

Dứt lời, Mochi vén tấm màn che lên. Các giác quan tinh nhạy vẫn không quên nghe ngóng tình hình xung quanh. Izu nghe đến việc trở về thế giới loài người, phút chốc tỉnh táo hơn hẳn. Cô vội vã leo xuống xô giường, búi gọn tóc tai. Bộ đồ ngủ dạng như pijama có vẻ đơn giản nhưng cũng đủ ấm áp để ra ngoài trong thời tiết này. Cơ mà...

- Khoan đã, sao chúng ta giống như đang chạy trốn vậy?

- Ừm!

Mochi đáp gọn lỏn không đầu không đuôi, đoạn đến cạnh cửa sổ đang mở quan sát xung quanh.

Izu dụi mắt. Này, cô nhớ, đây là lần ba đó. Cậu ta định làm gì chứ?

Nhưng còn chưa kịp phản ứng gì, cả người cô bỗng chốc bị nhấc bổng, nháy mắt đã có thể thấy toàn bộ cảnh quan bên dưới cửa sổ.

- Này, đợi đã, cậu định làm gì?

Mochi trầm ngâm một chút, bất giác dời mắt nhìn cô. Izu bỗng nghe tim mình lỡ hết một nhịp.

Có gì đó... rất lạ.

Hình như cô chưa bao giờ thấy ánh mắt nào đẹp như thế, giống như có một tia sáng nhân nhật như ánh trăng, dịu dàng và mê hoặc. Trong khoảnh khắc, dường như cô thấy thấp thoáng một hình bóng quen thuộc với chiếc áo choàng màu tuyết phật gió.

- Cậu tin tớ không?

Mochi chợt lên tiếng, nhưng mãi mà không nghe thấy tiếng trả lời.

- Zu - chan?

- A... Làm sao? À, phải, tất nhiên là tớ tin cậu rồi.

Izu giật mình trở lại hiện thực, cảm giác tim đập nhanh đến khó thở. Thật may là hiện tại nơi này ánh sáng không nhiều, nếu không thì anh sẽ thấy gương mặt màu gấc của cô mất.

- Vậy... chỉ cần cậu hứa đừng hét lên thôi.

Izu bất giác có cảm giác không lành lăm. Nhưng còn chưa kịp nói thêm câu nào thì đã thấy cả người như chơi với giữa không trung.

Tên diên này... thế nhưng lại nhảy thẳng xuống!

Cô hốt hoảng níu chặt lấy cổ Mochi, điểm tựa duy nhất lúc này:

- Chúng ta sẽ không sao.

Giọng nói nhẹ nhàng ấy lại thoang thoang trấn an. Cả hai tay anh cũng cứng rần như thép, mạnh mẽ giữ lấy Izu còn đang sợ hãi vùi mặt trong lồng ngực. Giống như một phép màu, Izu chợt cảm thấy yên lòng hơn hẳn. Dù nỗi sợ hãi vẫn trào dâng đến sắp khóc, nhưng cô vẫn cố gắng nghiến chặt răng để không hét lên.

Tin? Cô còn có thể không tin hẳn sao? Hẳn có kịp để cho cô lựa chọn đâu chứ?

Tên này, nếu hẳn không có năng lực để không bị tan xuong nát thịt khi chạm đất, thì hẳn đích thị là tên diên.

Hic, cô cầu mong cho hẳn đừng có học quá hóa diên thôi. Những kẻ thiên tài toàn là kẻ có đầu óc khó lường mà. Cô... vẫn còn chưa muốn chết lãng nhách vậy đâu.

Bất giác, Izu chợt mở to mắt ngược lên, khi ấy cũng là lúc cửa sổ ở rất xa rồi.

Mũi chân Mochi vừa chạm đất đã điểm mấy cái, thoáng chốc đã đến một góc khuất.

- Không sao rồi, đừng lo. Mochi nhẹ giọng lại trấn an khi thấy vẻ mặt tái nhợt của cô nàng. Lúc này, Izu mới rời khỏi vòng tay rắn rỏi kia, hơi cúi mặt lắc đầu:

- Tổn.

Cúi mặt, vì che giấu ánh mắt nghi hoặc. Có phải không, khi rơi xuống, cô chợt nghe thấy tiếng phất gió bên tai, giống như là... tiếng đập cánh của đại bàng. Vì sao phải là đại bàng? Vì nó rõ ràng như ngay bên cạnh, và nó dừng mảnh như cửa một loài biết bay lớn.

Cúi mặt, còn là để che giấu chuyển biến trên gương mặt. Người hấn cũng tỏa ra hơi lạnh như một đặc điểm riêng khó có thể thay thế, nhưng lại mang đến thứ cảm giác dễ chịu và bình yên đến lạ, thậm chí, còn rất quen thuộc.

Phải rồi, rất giống... giống lần đó, trong giấc mơ, ngồi trong lòng một ai đó...

Giọng nói trầm trầm quen thuộc, mang theo chút lạnh lẽo...

Với một con Rết tinh đang gào thét.

- Vậy theo sát tớ nhé!

Mochi đang mãi nghe ngóng tình hình xung quanh, không để ý đến biến đổi trên gương mặt Izu. Miệng thì nói người ta theo mình, nhưng tay vẫn không an tâm nắm lấy cổ tay cô không buông. Nếu hiện tại, Izu sử dụng năng lực thì khả năng thoát khỏi đây sẽ dễ dàng hơn, nhưng anh không muốn thế. Thể lực con người khác với những Thế giới khác, nếu sử dụng năng lực của người Thiên Quốc quá nhiều rất dễ dẫn đến những tác động không tốt. Nhẹ thì hoa mắt chóng mặt, nặng thì có thể dẫn đến ngất xỉu. Huống chi, anh tự tin rằng các giác quan của mình đủ tinh nhạy. Nếu không thì anh đã không đủ mạnh để đứng được ở vị trí như ngày hôm nay. Hơn nữa, từng sống ở đây một khoảng thời gian, ít nhất anh cũng biết được phần nào cách bày bố và giờ giấc thay ca trực của các tộc lính canh.

Izu mím môi theo Mochi vòng vèo qua không ít các tòa kiến trúc lộng lẫy. Bây giờ không phải là lúc để phân tích mộng ảo và thực tế. Chỉ cần một chút phân tâm thôi, cô có thể khiến cho cả hai bị phát hiện. Mà phải công nhận, cung điện này đúng là rộng khủng bố. Cũng mừng vì thời gian qua cô luôn chăm chỉ rèn luyện thể lực, chứ nếu không thì khi ra được khỏi nơi này thì cô cũng kiệt sức mất.

- Gần ra rồi, nhưng nơi này, phải cẩn thận nhé.

Izu dò mắt nhìn đến. Nơi cô và Mochi đang đứng là một bậc thềm đá cao. Phía dưới độ cao xấp xỉ chừng trên hai mét là một thảm cỏ dày. Đằng trước không xa là một nơi trông giống như một vườn ngự uyển của vua chúa, nhưng... dưới ánh sáng mờ ảo không biết phát ra từ đâu ở một nơi không trăng không sao thế này, trông nó có chút gì đó thật đáng sợ.

Nhảy nấp, vòng eo cô đã bị kẻ nào đó ôm ngang rồi nhảy xuống dưới. Izu suýt giật mình hét lên nhưng may thay còn kịp thời lấy tay che miệng lại. Độ cao này cô cũng có thể nhảy xuống mà, thế mà khiến cô một phen hoảng hốt. Thế là lại tiếp tục một màn lộn lách. Nơi này quả thực quá rộng, lại thiết kế cây cỏ nhiều chỗ giống nhau. Nhiều tán cỏ thụ rũ xuống hạn chế tầm nhìn rất nhiều. Đường đường lối lối thì quanh co như mê cung. Gió vẫn ủa qua mát lạnh, nhưng không gian lại yên tĩnh đến dị thường, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy. Quả thật... đáng sợ quá đi mất!

- Ai ui!

Mũi Izu bắt ngờ đụng vô cái lưng như bức tường thép trước mặt. Cô đưa xuyt xoa cái mũi đáng thương:

- Sao tự nhiên dừng lại đột ngột thế?

- Lùi lại phía sau tớ. Tuyệt đối không được rời tớ nửa bước.

Izu ngạc nhiên, nhưng còn chưa kịp hỏi lại thì cảnh tượng sau đó đã khiến cô sững sờ đến im bất luận.

Vườn ngự uyển tĩnh lặng như tờ, phút chốc náo nhiệt hơn hẳn. Từ trong những tán cây, góc tối, lục đục bước ra không ít nam tử mặc cùng một loại y phục. Người nào người nấy toát ra vẻ tôn nghiêm không thể xem thường.

Mochi đến một cái chớp mắt cũng không có, nhân nhát cất tiếng:

- Ân giấu tốt như vậy, ra đây là Ngự lâm quân của Suizokukan à?

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Trở về (2)

"Ngự lâm quân... của Suizokukan?"

Izu lo lắng đứng sau Mochi lên đưa mắt nhìn ra xung quanh. Cả hai đã bị bao vây hoàn toàn. Hàng ngũ binh lính đều mặc một kiểu y phục dạ hành thuận

tiện cho việc nguy trang trong bóng tối. Giữa trán bọn họ có một ấn ký hình giọt nước. Cô không nhìn rõ màu của nó, nhưng cô đã được nghe chị Nari cảnh báo, tuyệt đối không để đặc tội với những người có kí hiệu hình giọt nước màu xanh trên trán, bởi vì họ thuộc hàng ngũ tinh nhuệ bậc nhất của Suizokukan, được lựa chọn từ những chiến binh tài năng nhất, huấn luyện trong môi trường kỉ luật thép, và đặc biệt là họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của Quốc vương đương thời, trung thành tuyệt đối, chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ. Mỗi người họ đều có tôn nghiêm riêng và những đặc quyền mà người khác không có, vì thế, ngoại nhân như Izu tốt nhất là càng yên phận càng tốt. Cơ mà... tình huống đã đến mức này, muốn không đặc tội cũng thật khó.

Chợt một nam nhân nghiêm chỉnh bước ra từ hàng ngũ, đến trước mặt Mochi kính cẩn chấp tay cúi mình:

- Yan - sama, mặt tướng là thủ lĩnh của đội Ngự lâm quân, Ito Dosu, xin ra mắt Quốc vương tương lai.

Mochi không đáp, chỉ yên tĩnh liếc nhìn người trước mặt. Không gian chợt trở nên quý dị lạ thường. Người không mở lời, kẻ cũng chẳng dám động đậy. Những người xung quanh cũng không biết nên làm thế nào. Đề kéo dài thời gian thế này, có chút ngoài ý muốn. Đành rằng nhiệm vụ của họ là ngăn cản hai người này xuất quốc, nhưng giằng co kiểu này thì được gọi là gì đây? Huống chi, họ cũng đang rất muốn giải đầu.

Sao tự nhiên lại trở thành kẻ phụ thuộc thế này? Họ đang phục kích người ta cơ mà...

- Đồng đủ thế này, thật vinh hạnh. Mọi người đợi ta sao?

Dosu có chút không dự đoán được. Ài, đùa sao, người này nếu đơn thuần thì có thể ngồi ở vị trí đó à?

- Chúng tôi không đợi ngài. Chúng tôi đợi người muốn xuất quốc mà chưa có chỉ thị của Quốc vương.

- Vậy sao? Hay cho từ Quốc vương tương lai, ta có được bao nhiêu trọng lượng trong mắt các ngài đây?

- Yan - sama, xin thứ lỗi, nhưng theo luật ở đây thì Ngự lâm quân chỉ phục vụ mệnh lệnh của Quốc vương nắm quyền thôi.

- A, nếu vậy, nếu ta trở về ngoạn ngoạn trở thành Quốc vương thì có thể giết các ngài chỉ bằng một lời nói?

Lần này thì Dosu ngược lên, không chút do dự đáp:

- Dĩ nhiên. Đây là luật mà, Yan - sama.

Chân mày chàng trai tóc bạch kim như động như không, bất giác, khóe miệng khẽ mỉm cười. Dosu nhanh như cắt lui về sau một đoạn, ánh mắt cảnh giác cao độ. Vị quốc vương tương lai này, mặc dù vẫn chưa có động tĩnh gì nhưng vừa rồi anh cảm nhận được khí tức nguy hiểm. Cực kì nguy hiểm. Quốc vương tương lai của Suizokukan, là kẻ đã từng đâm Đế vương tương lai của Thiên Quốc, không thể là kẻ dễ uy hiếp. Nhưng đây là nhiệm vụ, anh và đội Ngự lâm quân phải cố gắng thôi.

Mochi điềm nhiên bước tới một bước, tay nhẹ nhàng rút một tay cầm của một thứ, giống một thanh kích đen lấp lánh ở bên hông:

- Ta là kẻ không sống theo luật lệ, vậy nên ta chẳng cần phải đợi đến lúc nắm quyền mới xử trí kẻ ngang đường.

Dứt lời, tay vung lên dứt khoát. Đầu mũi kích vốn nhọn hoắt bắt chợt lao vút đi, kéo theo cái thân uốn lượn như một con hắc xà, phóng thẳng tới chỗ Dosu. Thì ra, thứ trông cá vẻ giống ngọn kích lại là... một chiếc roi. Dosu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh vừa nhảy tránh vừa rút thanh trường kiếm tạo thành một vòng bảo vệ chặt chẽ. Những thành viên còn lại của đội Ngự lâm quân cũng không ngồi không, nhanh chóng hươ những mũi giáo sáng lóe lên yểm trợ cho thủ lĩnh. Một người bọn họ thì không là gì với người được mệnh danh là Thiên tài tam giới trước mặt đây, nhưng tất cả bọn họ khi kết hợp với nhau sẽ có thể bổ sung những khiếm khuyết cho nhau, tạo nên bức tường vững chắc ngăn chặn mục tiêu. Dù sao thì, Mochi cũng còn phải bảo hộ cho một nhân loại, lại phải vừa che giấu sức mạnh, sự tập trung sẽ giảm hơn.

Trong tình huống thế này, Mochi buộc phải sử dụng mỗi các cách tấn công vật lý, đồng thời kéo Izu từ phía sau vào lòng để tiện quan sát và bảo hộ. Anh cũng không muốn dùng đến song kiếm. Kiếm của anh, chỉ hướng về kẻ thù, còn bọn họ, dù sao đi chăng nữa cũng vẫn là đồng hương, là một phần tử không thể thiếu của Suizokukan. Bởi thế, ngay cả vũ khí mà anh lựa chọn cũng là có ý tứ. Với lực lượng phòng thủ tốt thế này, Thì roi sẽ dễ dàng hơn trong việc mở đường và tạo phòng thủ, và hơn hết là, chỉ cần anh khống chế lực đạo một chút thì đòn đánh của anh sẽ chỉ đá thương chứ không thể gây thiệt mạng người.

“Bang”.

Ngọn roi vừa lướt qua, đánh gãy không ít những cành cây lớn nhỏ. Đây là điểm duy nhất bất lợi, cây cối khiến cho tầm quan sát và phạm vi tấn công bị hạn chế. Cũng không thành vấn đề. Trên đời này có loại vũ khí nào mà anh chưa dùng qua. Roi, là thứ quá đơn giản. Nhưng mà... chiếc roi này lại khiến cho anh cảm thấy sức lực mình như bị rút đi, bởi lẽ... anh đang sử dụng nó một cách trái phép.

Anh... không phải là chủ nhân của nó.

“Vút vút vút...”

Một loạt ám khí dạng bánh răng cưa từ bốn phương tám hướng phóng tới. Ngọn roi dừng mảnh lướt qua đánh vỡ đôi chúng. Bắt chợt, từ bên trong những ám khí lại bắn ra những mũi kim nhỏ tiếp tục phóng đến. Mochi nhủ mày dụng lực phát ngang áo choàng, thành công ngăn trở những mũi kim cuối cùng. Tuy nhiên, chỉ trong khoảnh khắc chớp nhoáng ấy mà đội Ngự lâm quân đã có thể tranh thủ thu hẹp vòng vây. Mochi một tay vẫn giữ Izu trong lòng, từng bước tiến về cửa ra, phá các mắt xích liên kết của đội ngũ trước mắt.

Những khớp ngón tay bắt đầu đau nhức. Ngọn roi đang dần bài xích anh, nhưng lần này có vẻ chậm chạp hơn mọi khi, bởi lẽ nó vẫn cảm nhận được, chủ nhân thật sự của nó vẫn ở ngay đây. Mục đích sau cùng của anh là thế, chọn thứ vũ khí có linh tính này, phòng trường hợp xấu nhất, anh không thể cùng đào thoát, ít nhất cô có khả năng tự bảo vệ được mình. Còn trước mắt, anh vẫn sẽ dốc sức bảo hộ cô đến cùng. Nam tử mà đến người con gái mình yêu cũng không thể che chở thì còn có thể làm được gì đây?

- Mochi – kun, buộc phải đấu với bọn họ sao? Không còn cách nào khác sao?

- Cậu nghĩ có thể còn cách nào? Thế giới này, tớ hiểu hơn cậu nhiều.

Mochi lại vung tay. Vài binh lính bị trúng đòn vào chân là tả khuỵu xuống. Trận đấu này quá ồn ào rồi. Biết sao được? Dù sao thì Ngự lâm quân ở đây cũng đồng nghĩa với việc tẩu thoát bị phát hiện, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy ông đến, có nghĩa là, ông không muốn ra mặt.

Vì một lý do nào đó, ông muốn anh phải tự mình đối mặt với đội quan tinh nhuệ nhất nơi đây.

Hiện tại, Izu vẫn không có lấy một vết trầy xước nào, nhưng việc đó khiến cô có chút áy náy. Bao nhiêu năm luyện tập các phương thức phòng thân, đến lúc đối mặt với nguy hiểm thì tất cả lại chẳng có nghĩa lý gì. Cô chỉ có thể cầu mong cho Mochi bình an thôi.

A... Cảm giác ấy lại tới. Một thứ cảm giác rất kì lạ. Giống như là, một thứ gì đó đang gọi cô.

Rất gần. Nhất là khi những âm thanh va chạm của cuộc chiến vang lên.

Izu bất giác quay lại. Và khi chiếc áo choàng của Mochi phất qua để tầm nhìn của Izu trở nên rõ ràng hơn, cô chợt nhận ra, thứ vũ khí mà anh đang cầm...

Giống hệt vũ khí của cô gái thường xuất hiện trong giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Kí Ức Về Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.